Trọng Sinh Chi Thanh Thái Tử Phi

Contents

Trọng Sinh Chi Thanh Thái Tử Phi **3**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 11
4. Chương 4 . . . 14
5. Chương 5 . . . 18
6. Chương 6 . . . 22
7. Chương 7 . . . 26
8. Chương 8 . . . 30
9. Chương 9 . . . 33
10. Chương 10 . . . 37
11. Chương 11 . . . 40
12. Chương 12 . . . 44
13. Chương 13 . . . 47
14. Chương 14 . . . 51
15. Chương 15 . . . 55
16. Chương 16 . . . 58
17. Chương 17 . . . 62
18. Chương 18 . . . 66
19. Chương 19 . . . 69
20. Chương 20 . . . 72
21. Chương 21 . . . 76
22. Chương 22 . . . 80
23. Chương 23 . . . 83
24. Chương 24 . . . 87
25. Chương 25 . . . 91
26. Chương 26 . . . 94
27. Chương 27 . . . 98
28. Chương 28 . . . 102
29. Chương 29 . . . 105
30. Chương 30 . . . 109
31. Chương 31 . . . 114
32. Chương 32 . . . 119
33. Chương 33 . . . 123
34. Chương 34 . . . 128
35. Chương 35 . . . 132
36. Chương 36 . . . 137
37. Chương 37 . . . 141
38. Chương 38 . . . 146
39. Chương 39 . . . 152
40. Chương 40 . . . 156
41. Chương 41 . . . 160

42. Chương 42 164
43. Chương 43 169
44. Chương 44 176
45. Chương 45 180
46. Chương 46 184
47. Chương 47 188
48. Chương 48 191
49. Chương 49 195
50. Chương 50 199
51. Chương 51 204
52. Chương 52 209
53. Chương 53 213
54. Chương 54 217
55. Chương 55 224
56. Chương 56 227
57. Chương 57 231
58. Chương 58 236
59. Chương 59 242
60. Chương 60 246
61. Chương 61 251
62. Chương 62 256
63. Chương 63 260
64. Chương 64 264
65. Chương 65 269
66. Chương 66 274
67. Chương 67 279
68. Chương 68 279
69. Chương 69 282
70. Chương 70 287
71. Chương 71 291
72. Chương 72 296
73. Chương 73 301
74. Chương 74 305
75. Chương 75 309
76. Chương 76 314
77. Chương 77 317
78. Chương 78 322
79. Chương 79 327
80. Chương 80 332
81. Chương 81 336
82. Chương 82 340
83. Chương 83 345
84. Chương 84 350
85. Chương 85 354
86. Chương 86 357
87. Chương 87 362
88. Chương 88 366
89. Chương 89 370
90. Chương 90 374
91. Chương 91 377
92. Chương 92 381
93. Chương 93 385
94. Chương 94 388
95. Chương 95 392

96. Chương 96 . . . 398
97. Chương 97 . . . 402
98. Chương 98 . . . 405
99. Chương 99 . . . 409
100. Chương 100 . . . 412
101. Chương 101 . . . 416
102. Chương 102 . . . 419
103. Chương 103 . . . 423
104. Chương 104 . . . 427
105. Chương 105 . . . 430
106. Chương 106 . . . 434
107. Chương 107 . . . 438
108. Chương 108 . . . 441
109. Chương 109 . . . 444
110. Chương 110 . . . 448
111. Chương 111 . . . 451
112. Chương 112 . . . 455
113. Chương 113 . . . 458
114. Chương 114 . . . 461
115. Chương 115 . . . 464
116. Chương 116 . . . 467
117. Chương 117 . . . 471
118. Chương 118 . . . 475
119. Chương 119 . . . 480
120. Chương 120 . . . 484
121. Chương 121 . . . 488
122. Chương 122 . . . 490
123. Chương 123 . . . 494
124. Chương 124 . . . 498
125. Chương 125 . . . 502
126. Chương 126 . . . 505

Trọng Sinh Chi Thanh Thái Tử Phi

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: Biến thân, trọng sinh, thanh xuyên, nhẹ nhàng, hài, HEEdit: Bồng BồngChủ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-thanh-thai-tu-phi

1. Chương 1

Thạch Tuấn Nham đối với cuộc sống của hắn vẫn rất hài lòng, hắn cũng không phải đại gia hay thương nhân giàu có gì mà chỉ là một nhân viên văn phòng cao cấp bình thường, chính mình còn có một không gian tùy thân luôn mang theo bên người, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng phiền não về vấn đề tiền tài, có thể nói hắn là một người vô sản độc thân nhưng rất cá tính và nổi bật, ngoại trừ việc thương tiếc phụ mẫu mất sớm ra thì hắn cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt ngày lại ngày trôi qua này vẫn rất thoải mái, thỉnh thoảng cũng có nghe được một số người nói nếu mình có thể xuyên không và trọng sinh thì hay biết mấy, lúc đó hắn sẽ nhổ nước miếng nói lời ác độc: "Thực sự là thiếu não mà."

Thế nhưng không nghĩ tới hắn sau một giấc ngủ tỉnh lại vậy mà lại có thể trọng sinh, khuya ngày hôm trước khi hắn vừa mới cùng bạn gái của mình trải qua một buổi tối lãng mạn tốt đẹp, kết quả ngày hôm sau mở mắt ra liền phát hiện cả người thay đổi vị trí.

Con mắt của hắn mở nhưng lại mơ hồ không thấy rõ ai cả, chỉ có cái lỗ tai có khả năng nghe được một ít tiếng nói chuyện của những người lui tới, trong nhà của hắn làm thế nào cũng không thể có nhiều người như vậy, thế nên hắn biết chắc chắn là mình không ở trong nhà.

Thạch Tuấn Nham cho là hắn bị bóng đè, bởi vì muốn nhúc nhích nhưng làm sao cũng không nhúc nhích được, giống như có người ôm hắn thật chặt vậy, hắn giùng giằng vùng vẫy tứ chi thì mới giật mình kinh hãi phát hiện hắn đã nhỏ đi, trở nên thật bé nhỏ tựa như một đứa con nít.

Chẳng lẽ là mình đang nằm mơ? Mới nghĩ đến đây đã cảm thấy cả người lại uể oải muốn ngủ.

Khi "Thái thái… Tiểu thư…" Hai cái từ này tiến vào trong lỗ tai thì Thạch Tuấn Nham rốt cuộc cũng mê man ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi tỉnh lại lần nữa hắn mới xác định hắn không phải là ngủ mơ, hắn là biến thành một đứa trẻ nít. Đợi hắn chậm rãi lớn lên một ít, hắn mới khiếp sợ phát hiện hắn không chỉ có sống lại, hắn còn về tới Thanh triều. Nhưng để cho hắn chịu không nổi là, hắn biến thành một đứa bé gái! Lúc ban đầu hắn quả thật không thể tiếp thu được hiện thực này, lúc người cha tiện nghi của hắn ôm hắn, bị hắn hung hăng vỗ một cái tát, chưa hả giận tiếp tục kéo cái tóc đuôi sam.

Nhưng hài tử mới ra sinh ba tháng có thể có bao nhiều khí lực, kết quả làm cho cha hắn rất thích thú mà nở nụ cười, "Hảo khuê nữ, chân tay thật là chắc nịch."

Trong đầu Thạch Tuấn Nham rống giận khuê nữ cái đầu ông, chắc nịch cái đầu ông! A a phát tiết kêu lên được hai câu, sau đó lại cứ như vậy mà ngủ.

Sinh hoạt của trẻ con rất có quy luật, trước tiên Thạch Tuấn Nham chỉ có thể thuận theo tự nhiên cứ như thế mà sống qua ngày, mãi đến khi hắn ba tuổi.

Vừa được ba tuổi thì hắn nghĩ xem tự sát có thể xuyên về lại được hay không, tuy rằng hắn bây giờ được trọng sinh lại có điều kiện cuộc sống và gia cảnh không tệ, a mã và ngạch nương cùng với cha mẹ ở thời hiện đại của hắn có ngoại hình giống nhau như đúc, làm cho hắn có cảm giác rất thân thiết, thế nhưng hắn thực sự rất khó tiếp nhận việc hắn biến thành nữ, từ một nam nhân anh tuấn nhiều tiền biến thành một tiểu thư Loli non nớt, cái khoảng cách này cũng khác biệt quá lớn.

Kết quả tứ đại nha hoàn cùng hai nhũ mẫu tùy thời tùy chỗ trông chừng hắn, có muốn tự sát thế nào cũng không tìm ra cơ hội, đến cuối cùng có một ngày hắn thật sự là không có biện pháp nào khác, cắn răng một cái, tự mình đâm đầu vào thành giường, đáng tiếc không có đụng chết, bị một nhũ mẫu tay mắt lanh lẹ nhanh chóng kéo lại, có điều cái trán vẫn bị rách da u đầu.

Đụng sưng một cục còn hại nhũ mẫu và nha hoàn coi chừng hắn bị phạt, bởi lý do chiếu cố tiểu chủ tử không được chu toàn. Sau khi nhìn thấy nhũ mẫu bị lôi ra khỏi cửa đánh trông rất thê thảm, hắn mới khắc sâu ý thức được rằng hắn đã không còn ở thời hiện đại, nơi này là xã hội phong kiến, thân phận của hắn mang tính quyết định, nếu như hắn có xảy ra chuyện gì, những người chăm sóc hắn sẽ chờ đem chôn cùng hắn đi.

Thạch Tuấn Nham cũng không phải bậc thánh nhân, biến thành bé gái sau đó cũng không thành thánh nữ được, thế nhưng là một người lớn lên ở thời hiện đại dưới nền xã hội dân chủ văn minh nên cũng không thể coi mạng người như cỏ rác, cho nên hắn ngừng nổi loạn một năm.

Lúc bốn tuổi, hắn ngạc nhiên phát hiện bảo bối không gian tùy thân của hắn cũng theo tới đây, trong lòng cuối cùng cũng có chút thoải mái. Cũng không vui vẻ được bao lâu, lúc hắn biết được hiện tại mình trọng sinh ở triều đại Khang Hi, là trưởng nữ của tam đẳng bá Thạch Văn Bỉnh thì hắn lại có cảm giác chết lặng ở trong lòng. Ai bảo trưởng nữ của Thạch Văn Bỉnh là người hắn đặc biệt nhớ kỹ cơ chứ, bởi vì trong không gian bảo bối vừa vặn có một quyển lịch sử triều đại Minh – Thanh! Làm thái tử phi tương lai, số phận của cả cuộc đời chỉ có thể dùng hai chữ xui xẻo để hình dung.

Có thể biết được sự kiện xảy ra trong tương lai đó là một chuyện rất là bức bối, càng nghĩ càng không cam lòng, Thạch Tuấn Nham nổi lên ý nghĩ lập kế hoạch chạy trốn trong đầu, vừa hay hắn đến tuổi bị bệnh thủy đậu, vì vậy muốn thừa dịp bị thủy đậu mà giả chết, kết quả ngạch nương của hắn cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi coi chừng hắn một ngày một đêm, thấy hắn vừa tỉnh lại, trực tiếp khóc ngất đi, Thạch Tuấn Nham lòng mềm nhũn, rất nhanh tỉnh lại, vượt qua giai đoạn thủy đậu nguy hiểm.

A mã ngạch nương và cha mẹ lúc trước của hắn giống hệt như nhau, cha mẹ hai kiếp người, huyết thống tình thân dứt bỏ không xong. Từ lúc hắn trọng sinh cho đến lúc bốn tuổi, bọn họ đối với hắn yêu thương sủng ái có thừa, cho dù phạm sai lầm cũng là nhẹ nhàng giơ cao đánh khẽ. Thạch Tuấn Nham không muốn lại làm khổ bọn họ mãi, cũng liền từ bỏ kế hoạch chạy trốn, trước mắt cứ an tâm mà sống ở thời đại này.

Thời gian như nước chảy, trôi qua không một tiếng động, từ một đứa nhỏ lớn lên thành một thiếu nữ, Thạch Tuấn Nham ở triều Thanh thoáng cái đã được mười ba năm, hắn cũng coi như cố gắng thích ứng thân phận của mình, học tất cả những gì mà một cô gái trong đại gia tộc nên học, cũng làm rất không tệ.

Có lẽ là bởi vì vốn là nam nhân, vì thế tác phong làm việc cũng mang vẻ trầm ổn mạnh mẽ, việc này khiến cho ngạch nương của hắn hết sức thoả mãn. Có điều chỉ có tự bản thân Thạch Tuấn Nham mới biết biểu hiện của hắn hoàn toàn chỉ là vì mê hoặc mọi người, thần kinh của hắn vô cùng cứng rắn, cho dù dùng thân thể con gái sinh sống chừng mười năm, hắn vẫn như cũ cho rằng hắn là một nam tử hán đại trượng phu, cử chỉ hành động cũng là ngầm theo tác phong của Thạch Tuấn Nham, mà không phải một bộ dáng của nữ hài tử.

Hắn tin tưởng chỉ có nắm đấm mới là thực quyền, cũng rất khéo dùng việc học tập lễ nghi quy củ để che giấu cái tính cách bá đạo của hắn.

Cuối cùng cũng đến năm tuyển tú rồi, ba năm một lần việc tổng tuyển cử triều Thanh cũng bắt đầu rồi, Thạch Tuấn Nham nếu không đồng ý, vẫn bất đắc dĩ phải đi, ở trước sự kỳ vọng của cả nhà ngồi lên trên xe ngựa đi vào trong cung.

Vì vậy kế tiếp, bánh răng định mệnh đã bắt đầu chuyển động.

Hắn vẫn chính là biểu hiện đầu gỗ như thế, nhưng một vòng rồi lại một vòng vẫn cứ được giữ lại, đến vòng cuối cùng, gặp được hoàng đế Khang Hi.

Vốn dĩ cứ cho rằng giả bộ ngây ngô khiêm tốn sẽ không làm cho người khác chú ý, cũng không nghĩ đến số phận thần kì vẫn chiếu cố hắn như trước. Khang Hi thấy hắn lại còn nói cái gì "Qua Nhĩ Giai thị được nuôi dưỡng ở gia đình danh môn, hiền thục, cung kính hiếu thuận, hành sự khoan dung, có khí chất uy nghiêm cao quý", lời nói này cho dù ai nghe xong cũng đều biết Khang Hi đối với hắn rất hài lòng.

Đầu óc của Thạch Tuấn Nham đều như bị tắc nghẽn, nói hắn hiền thục, nói hắn khoan dung, nói hắn cao quý! Thạch Tuấn Nham thầm oán hận trong lòng, hắn đều như đầu gỗ vậy mà Khang Hi còn có thể chọn trúng hắn, rốt cuộc là có cái ánh mắt gì cơ chứ!

Mấy người phi tử của hoàng đế ở đây nghe xong đánh giá của Khang Hi thì ánh mắt như con dao nhọn nhắm đến trên người Thạch Tuấn Nham đâm tới, không ai là không biết, hắn đã được Khang Hi chọn cho thái tử bảo bối của mình.

Đợi được ý chỉ ban hôn đến quý phủ Thạch Văn Bỉnh rồi, cả nhà một mực mừng rỡ, đây chính là vị trí phúc tấn của thái tử a!

Trái ngược với vẻ mặt vui mừng của a mã và ngạch nương, người nào đó bị điểm chỉ kết hôn vẫn không thể nào cao hứng nổi, chỉ có thể thầm đánh kẻ tiểu nhân ở trong lòng, thật sự là cũng bị ép điên rồi.

Thật vất vả mới qua một đoạn thời gian, Thạch Tuấn Nham bình tĩnh khôi phục lại trạng thái không buồn không vui, cảm thán cái gì tới cũng sẽ tới. Gả thì gả, cho dù hắn đi đến chỗ nào cũng đều có thể sống sót. Lập gia đình xong ở trong cung thái tử xoay tròn một vòng, hưởng thụ một đoạn thời gian, sau đó tìm cái lý do không liên luỵ đến gia tộc, hắn lại phủi mông một cái chạy ra ngoài cung đi tiêu dao, cũng thật sự là một lựa chọn không tệ.

Về phần có muốn đem cả đời gửi gắm vào trên người thái tử điện hạ niên đại Khang Hi này hay không, tha thứ cho hắn đầu óc còn chưa có bị sét đánh.

Hai năm sau kể từ khi được chỉ hôn, Thạch Tuấn Nham bây giờ là Qua Nhĩ Giai thị Tĩnh Nghiên sẽ như ánh mặt trời chói sáng khắp nơi, chiếu cáo thiên hạ gả cho thái tử làm phúc tấn. Vợ chồng Thạch Văn Bỉnh nhìn con gái yêu được gả vào chỗ tôn quý, hai năm qua lo chuẩn bị đồ cưới rất là dày, nói đơn giản thì như là muốn đem toàn bộ phủ bá tước đều điền đầy vào của hồi môn vậy.

Thạch Tuấn Nham nghĩ đến dự định mai này mình sẽ bỏ trốn, thấy dáng vẻ a mã ngạch nương tràn đầy hưng phấn, trong lòng dâng lên một tia áy náy, nhưng cũng không dự định thay đổi chủ ý.

Rất nhanh tháng sáu năm Khang Hi thứ ba mươi, Qua Nhĩ Giai thị Tĩnh Nghiên vừa tròn mười lăm tuổi, hôn kỳ đã định, vào mùng một đầu tháng chín, cùng hoàng thái tử Ái Tân Giác La Dận Nhưng thành hôn. Từ nay về sau vào ở Dục Khánh cung, trở thành nữ chủ nhân trong cung thái tử, dù chưa thể vừa thành hôn xong liền lập tức sắc phong thái tử phi, nhưng chỉ cần không có sự thay đổi gì, phúc tấn đổi thành thái tử phi đó là chuyện chắc chắn.

Vì vậy Qua Nhĩ Giai thị Tĩnh Nghiên thành đối tượng hâm mộ của các tiểu thư khuê các khắp nơi, có thể gả cho thái tử lên làm thái tử phi, tương lai sẽ chính là hoàng hậu a, kéo theo toàn bộ gia tộc trong tương lai sẽ có tiền đồ tươi sáng.

Ngày đại hôn cuối cùng cũng đã tới, Thạch Tuấn Nham xuất giá.

Đám cưới của hoàng thái tử đại Thanh phi thường long trọng vang động rộng khắp, trong ngày đại hôn trên khuôn mặt người người đều lộ vẻ tươi cười, nhưng trong những người này cũng không bao gồm hai nhân vật chính của buổi thành hôn.

Thạch Tuấn Nham, cũng là Qua Nhĩ Giai thị Tĩnh Nghiên, từ lúc hắn bốn tuổi đã bắt đầu không có hảo cảm đối với hoàng thái tử Ái Tân Giác La Dận Nhưng, cho rằng người phải gả không nên là mình a; mà bản thân hoàng thái tử đối với việc cưới một phúc tấn chỉ là việc bố trí tồi tệ đã rồi của Khang Hi, nhất là sau khi nghe được Qua Nhĩ Giai thị rất được lòng hoàng a mã và hoàng mã ma, nghĩ đến người có thể để cho bọn họ thích, dáng dấp khẳng định không đẹp, vì vậy đối với ngày đại hôn cũng không có chờ mong gì.

Tuy rằng song phương đều rất không hài lòng, nhưng vẫn là nhịn xuống làm theo đúng quy cách cấp bậc lễ nghĩa ngày đại hôn của hoàng thái tử, thuận lợi mà đem lễ thành hôn hoàn thành. Nhưng mà mặc dù quá trình thuận lợi, nhưng từ phía thái độ thì có thể nhìn ra hai người đều không được vui vẻ hào hứng cho lắm, khả năng bọn họ có thể trở thành tình nhân phi thường thấp.

Đêm động phòng hoa chúc vui vẻ, Thạch Tuấn Nham một lòng muốn cùng thái tử điện hạ trở thành cặp vợ chồng bất hoà nên tỏ ra thái độ rất lãnh đạm, thế nhưng không làm cản trở việc thái tử điện hạ xốc lên mũ phượng, thái tử kéo tấm rèm che mỏng ra thì không khỏi mừng rỡ, thấy phúc tấn của mình là một mỹ nhân, hắn làm sao có thể không mừng kia chứ... ít nhất cũng không phải chịu đựng nhìn một bà vợ xấu xí mà sống chung cả đời.

Qua Nhĩ Giai thị xinh đẹp quá, tuy rằng không thể làm cho người ta kinh động, thế nhưng cũng coi như mắt hạnh mũi cao miệng anh đào, tương đương với tiêu chuẩn một mỹ nhân, khí chất cũng xuất chúng, rất đúng khẩu vị của hắn.

Hoàng a mã quả nhiên vẫn là rất cưng chiều hắn, biết rõ sở thích của hắn.

Thạch Tuấn Nham cũng có chút giật mình về dáng dấp của thái tử điện hạ, vóc người của thái tử điện hạ cũng coi là cao lớn, chiều cao khoảng một mét bảy tám, sau này hẳn là còn có thể cao thêm, mặt mũi ngũ

quan khá ổn, lông mày như kiếm giơ lên, con mắt tựa như sao kim, trên đuôi mắt hơi sụp xuống trông có vẻ kiêu ngạo khinh người, sống mũi rất thẳng, đẹp mắt nhất vẫn là môi hắn, kiểu môi rất đẹp, ở giữa môi trên có hơi vểnh lên, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể cùng với người yêu hôn môi. Toàn thân thái tử dưới một người trên vạn người này lại phát ra khí độ ôn hòa, nếu không phải vì kiểu tóc úp nửa cái gáo dừa lên đầu, nửa trước trán sáng bóng kinh động lòng người hơi có chút phá hư hình tượng kia, thì Thạch Tuấn Nham nên hô hào một tiếng thiếu lang.

Nghĩ đến trên sách sử bức họa của Dận Nhưng thật khó coi, trước khi lập gia đình hắn còn cảm thán không chỉ phải gả một nơi xui xẻo, còn phải gả cho một người xấu. Hôm nay vừa nhìn đến, hắn trái lại có chút thương cảm đứa bé trước mắt này, không chỉ có bị đoạt ngôi vị hoàng đế, còn bị hậu thế gán cho một cái biệt hiệu xấu nam. Ngẫm lại xuyên suốt lịch sử Thanh triều này, muốn tìm một vị thái tử không hèn mọn dung tục thật đúng là ít.

Ấn tượng đầu tiên của hai người đối với đối phương nhưng thật ra có chút thay đổi. Thái tử chính là hài lòng, cũng rất vui mừng cùng Thạch Tuấn Nham kết tóc se tơ.

Nhưng mà làm lễ uống rượu hợp cẩn xong, đang lúc chuẩn bị điên long đảo phượng, hắn phát hiện có gì đó không được bình thường, vừa mới nãy phúc tấn của hắn còn không nóng không lạnh nghe lời làm xong quy củ thành thân, hắn cũng thông cảm phúc tấn vừa mới lập gia đình nên còn lo lắng không yên, nhưng lúc động phòng cần một bước cuối cùng để hoàn thành đại hôn, phúc tấn của hắn lại không làm!

Kỳ thực Thạch Tuấn Nham đối với việc nam nữ ân ái cũng không chống cự, nhưng kiếp trước đều là hắn chủ động, kiếp này thế mà ngược lại, trong lúc nhất thời hắn còn không được tự nhiên, huống hồ hiện tại cái thân thể này mới tròn mười lăm tuổi, vóc người bằng phẳng như cây đậu cô-ve, phía trước còn chưa gồ ra, phía sau cũng còn chưa vểnh lên, ở kiếp trước là trẻ vị thành niên đây, thái tử cũng mới mười bảy tuổi, cứ thế mà lại bắt đầu động phòng sớm như vậy?

Hắn không bình tĩnh được nữa rồi, trừng mắt một cái nhìn thái tử đang cởi quần áo của hắn, nhìn hắn tuấn tú lịch sự vậy mà bản chất quả nhiên còn là sắc quỷ, rõ ràng thái tử ở trước khi đại hôn đã sớm có hai người trắc phúc tấn, đến bây giờ thị thiếp cũng có vài cái, lại còn đối với món đậu mầm này nổi lên dâm ý như vậy, thật khiến cho hắn khinh thường.

Hai người đến bây giờ còn chưa nói được mấy câu lại trực tiếp nhập cuộc, ai nói cổ nhân không sống phóng túng?

Nhưng mà, tưởng muốn chiếm tiện nghi của hắn dễ dàng như vậy sao!

Thạch Tuấn Nham cũng hiểu lầm, thái tử điện hạ nói như thế nào cũng coi như người có kinh nghiệm phong phú, vốn sẽ không vội vàng gấp gáp như vậy, thế nhưng rượu lễ hợp cẩn làm thân thể hắn nóng lên, cởi y phục của Thạch Tuấn Nham xong, cũng vội vàng tự mình cởi quần áo ra, căn bản là không có chú ý sắc mặt phúc tấn đang biến đổi.

Kết quả vừa mới cởi đồ tân lang xong, ngẩng đầu một cái liền thấy phúc tấn hướng hắn cười kiều mị, sau đó trước mắt đột nhiên tối sầm lại, cả người đổ xuống, thế mới biết hắn đã bị đánh ngất xỉu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sâu mong muốn dựa vào đào hầm kích thích động lực viết văn, chư thần ơi, phù hộ sâu nha, phong cách chém gió trước sau như một. Sâu sửa bài, đem chương một truyện mở ra

2. Chương 2

Sau khi khổ sở thành hôn xong

Thạch Tuấn Nham ôm lấy thái tử điện hạ đã té xỉu, vẫn rất tức giận, đem hắn thả lên trên giường xong, vừa nheo mắt nhìn những bóng người ở bên ngoài, biết có nhũ mẫu và thái giám túc trực ở bên ngoài, vì

vậy vừa canh đúng thời gian mà lên tiếng thở dốc đứt đoạn một cái, hoặc là rên rỉ hai câu, sau đó đem khăn trắng trên giường lấy ra, cắn đầu ngón tay thoa máu lên đó, sau lại từ trong không gian tùy thân xuất ra thuốc cao vạn năng tự chế thoa lên vết thương, vừa tiếp xúc thuốc cao ngón tay đã không còn chảy máu.

Nhìn vết máu đỏ au trên chiếc khăn trắng, Thạch Tuấn Nham nghĩ như thế mới có thể đánh lừa được những nhũ mẫu này, về phần thái tử điện hạ sáng mai sẽ như thế nào, nhưng cũng không nằm trong phạm vi để hắn phải lo lắng, bởi vì hắn thực sự là có phần nắm chắc sẽ làm cho thái tử gia nhịn xuống cơn tức này.

Chờ ngày mai mọi chuyện miễn cưỡng qua đi, hắn nghĩ thái tử cũng sẽ không đem chuyện mất mặt trong đêm động phòng nói ra, sau đó nếu còn muốn đối phó hắn, hắn thấy chiêu phá chiêu. Binh đến tướng ngăn nước tới đất đỡ, ai sợ ai chứ.

Hắn đã bắt đầu nghĩ xem từ ngày mai nên làm cái chức phúc tấn thái tử này như thế nào cho tốt. Trước mặt người khác nàng nhất định là hiền lành ngoan ngoãn làm một thê tử tốt, Khang Hi còn có hoàng thái hậu chọn trúng nàng đem làm phúc tấn của thái tử, cũng nhất định sẽ đứng về phía bên hắn, chỉ cần ở trước mặt người khác không có mắc sai lầm gì, còn về lúc không có người, hắc hắc, Thạch Tuấn Nham lạnh lẽo mà cười hai tiếng.

Nghĩ đến việc để cho thái tử ăn đau khổ thua thiệt, trong lòng hắn thật ra lại rất cao hứng, đưa tay bóp khuôn mặt tuấn tú của thái tử một cái, cũng nằm dài trên giường chuẩn bị ngủ.

Mới bắt đầu nhắm mắt lại còn có chút an ổn, nhưng không được bao lâu hắn cũng có chút cảm giác khô nóng. Lúc này hắn mới nghĩ đến rượu lễ hợp cẩn vừa mới uống chắc là có công hiệu đặc thù. Thì ra để xúc tiến tình thú của tân lang tân nương, trong rượu hợp cẩn có bỏ xuân dược, hắn vừa mới uống rượu vào, thân thể hiện tại đã bắt đầu nóng lên, nhìn qua thái tử đang hôn mê ở một bên, trên mặt hắn cũng đã đỏ hồng, hình như rất khó chịu.

Thạch Tuấn Nham hết cách, chính mình nhịn một chút cũng không có việc gì, nhưng nếu như thái tử cục cưng của Khang Hi bị hắn làm ra sự cố gì, vậy thì cả gia tộc hắn sẽ xong đời theo.

Nghĩ đến đây, hắn không dám lại tiếp tục làm bậy, thành thật mà đem thái tử điện hạ cứu tỉnh lại, thấy cặp mắt tức giận kia của thái tử điện hạ, Thạch Tuấn Nham không nói hai lời, trực tiếp nhảy bổ lên người hắn như một con sói đói, cũng may là thái tử điện hạ văn võ song toàn, học đấu vật cung tiễn cũng coi như xuất sắc, nhưng thế nào mà lại không tránh thoát được phúc tấn của mình kia chứ, dược tính của rượu đã sớm bốc lên đầu hắn, cả người nóng đến đỏ bừng, cũng sẽ không cự tuyệt đưa đẩy nữa, quyết định hoàn thành chuyện tốt rồi sẽ tìm phúc tấn tính sổ.

Ở dưới tác dụng của rượu hợp cẩn, hai người quấn lấy nhau, Thạch Tuấn Nham với tính cách bá đạo của mình khiến hắn làm ra một chuyện vô cùng không biết xấu hổ, toàn bộ quá trình cố sống cố chết đè ép thái tử điện hạ, hay nói cách khác là không cho hắn đảo ngược lại đè lên trên người mình, giống như làm như thế thì hắn có thể dùng tinh thần AQ an ủi mình, đây là hắn chiếm thượng phong, thái tử là bị hắn dồn ép.

Đêm đầu tiên thành hôn, Thạch Tuấn Nham sau khi làm chuyện giã bánh này đương nhiên thất thân, đây là chuyện không có gì đáng trách, chuyện giã bánh chính hắn cũng đồng ý, tuy rằng đêm qua làm chuyện ấy cả đêm nhưng một chút cũng chưa từng làm cho hắn cảm thấy vui sướng.

Ngày hôm sau khi hai người tỉnh lại, Thạch Tuấn Nham nhìn thái tử điện hạ đã hơi mở mắt, ma xui quỷ khiến thế nào lại hướng về phía hắn cười đắc ý, sắc mặt của thái tử điện hạ nhất thời đen như đáy nồi, từ trước đến nay chưa ăn qua thua thiệt như vậy bao giờ, thái tử điện hạ bị tức giận, trong mắt lửa giận hừng hực thiêu đốt, vừa muốn phát hỏa một phen, chỉ thấy Thạch Tuấn Nham đúng lúc này lại lên tiếng, hô gọi nhũ mẫu đang đợi ở bên ngoài tiến vào phòng hầu hạ.

Nhũ mẫu cung nữ thái giám sau khi nghe thấy, nối đuôi nhau mà vào, sắc mặt mỗi một người đều mang vẻ vui mừng, trông thấy sắc mặt thái tử gia uể oải, mà nét mặt thái tử phi cũng không được tươi tắn sáng sủa cho lắm, liền nghĩ đêm qua đối với đôi vợ chồng mới cưới chỉ sợ là quá mệt nhọc.

Bởi vậy hầu hạ càng thêm ân cần chu đáo.

Thái tử gia cũng không thể chỉ mới qua ngày thứ hai thành hôn mà ở trước mặt nô tài to tiếng với phúc tấn, cũng không thể nào đem chuyện hôm qua ở trên giường bị chính phúc tấn của mình đánh bất tỉnh, lúc

hành sự thì bị phúc tấn ngồi lên người nói ra, chỉ có thể căm hận mà nhịn xuống cục tức này, liền ngay đến nhìn cũng không muốn nhìn vẻ mặt đắc ý của phúc tấn nhà mình. Hắn thậm chí đang suy nghĩ hoàng a mã luôn luôn thánh minh làm sao sẽ có ánh mắt kém đến nỗi tìm cho hắn một cái phúc tấn bên trong không bằng bên ngoài như thế.

Bỏ vợ! Không, là phế đi cái phúc tấn này, nếu thật để hoàng a mã đem nàng sắc phong làm thái tử phi, sau này ở trong cung của mình có một người như vậy thì còn gì là khoái hoạt nữa chứ!

Thạch Tuấn Nham thấy sự tức giận trong mắt thái tử đã không còn, biết hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, không có tâm tư nào khác cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại rất hiền lành mà hướng đến thái tử điện hạ cười, nhẹ nhàng nói, "Thái tử gia, ngươi nên vào triều sớm. Ta sẽ ở Dục Khánh Cung chờ ngươi."

Chờ đợi ngươi chờ đợi ngươi ba chữ chạy qua chạy lại ở trong đầu của thái tử điện hạ, hắn đột nhiên nghĩ đến một quy củ của ngày đại hôn, sau khi đại hôn xong phải ở trong phòng phúc tấn cho đủ ba ngày. Mà hắn hiện tại một ngày đêm thôi cũng không muốn ở lại, còn dư lại hai ngày cũng là một loại đày đoạ.

Hắn sẽ không để cho phúc tấn sống dễ chịu!

Thái tử điện hạ cắn răng nghiến lợi ở dưới ánh mắt ôn nhu của Thạch Tuấn Nham nhìn theo mà đi vào triều.

Những ngày kế tiếp mọi thứ đúng như trong dự kiến của Thạch Tuấn Nham, ngày thành hôn cùng với ba ngày sau thái tử đều phải ngồi ở trong phòng của phúc tấn, trong ba ngày, Thạch Tuấn Nham thành công đem quan hệ giữa hắn và thái tử trở thành tảng băng. Đợi ba ngày vừa trôi qua, sau khi hắn đến trước mặt Khang Hi còn có hoàng thái hậu tạ ơn xong, chỉ biết ngày mình được giải thoát không còn xa, từ hôm nay trở đi, thái tử chắc là sẽ không muốn tiến vào trong phòng hắn nữa.

Đây chính là chuyện tốt, vì vậy hắn hớn hở dẫn nhũ mẫu, cung nữ của mình quay về Dục Khánh Cung tiếp tục làm lão đại đi.

Quả nhiên, thái tử điện hạ từ sau khi hết ba ngày, sẽ không tiến vào trong phòng phúc tấn nữa, ngoại trừ thỉnh thoảng Khang Hi có ý chỉ muốn hắn chăm lo cho phúc tấn thì hắn mới bước chân vào trong phòng phúc tấn, còn trong ngày thường hầu như đem phúc tấn làm vật trang trí. Thậm chí hai người trắc phúc tấn còn to gan nói xấu phúc tấn giữa ban ngày ban mặt, thái tử đều là thiên vị trắc phúc tấn, cho dù như vậy, cũng không thấy phúc tấn của hắn cúi đầu trước hắn! Mà hắn còn phải giả bộ mặn nồng với nàng ta ở trước mặt người khác, nghĩ đến đây, thái tử điện hạ lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Muốn hắn cúi đầu sao, nằm mơ đi!

Thạch Tuấn Nham nằm ở trên nhuyễn tháp, bên người chỉ có nhũ mẫu của hắn nói lảm nhảm liên miên không dứt, nghĩ đến bộ mặt kinh ngạc của thái tử Dận Nhưng, nhịn không được khóe miệng khẽ nhếch lên, hồi tưởng lại mười lăm năm sinh hoạt ở triều Thanh, còn có những ngày gần đây ở hoàng cung hưởng thụ cuộc sống cao cấp, hắn nghĩ đến đây cảm thấy thư thái không thôi.

Hiện giờ hắn gả vào hoàng cung làm thái tử phúc tấn cũng đã được hai tháng, không bao lâu sau chờ thái tử hoàn toàn không thể nhịn được nữa, tìm đến Khang Hi xin thánh chỉ phế hắn đi, hắn có thể an tâm lập tức làm ni cô, sau đó được sống cuộc sống mà mình mong muốn. Ngẫm lại Thanh triều không có quy củ giết hoàng tử, mặc dù phúc tấn đối với hoàng tử không khiêm nhường lễ độ, nhưng hắn làm việc đều không có sai lầm, Khang Hi, thái hậu cũng đều rất là hài lòng, nếu như đến lúc đó Khang Hi thật sự đáp ứng với thái tử phế hắn, cũng là sẽ khoan dung mà để hắn đến phật đường trong cung tu hành, không liên lụy gia tộc, đến lúc đó hắn giở lại chiêu giả chết để bỏ trốn, trời đất bao la mặc sức cho hắn bay.

"Phúc tấn, người cần phải có biện pháp a, đừng cho cái Lý giai thị kia bám riết lấy thái tử điện hạ." Trữ ma ma lại tận tình khuyên bảo lấy một câu.

"Hả?" Thạch Tuấn Nham cuối cùng cũng từ trong thế giới của chính mình trở lại với thực tại, "Ma ma vừa nói cái gì, hồi nãy ta ngây ngẩn mất một lúc không có nghe rõ."

Trữ ma ma là nhũ mẫu từ nhà mẹ đẻ kiêm của hồi môn của Thạch Tuấn Nham nên đối với việc chủ tử thường xuyên thất thần đã sớm hết cách, mới vừa rồi thấy chủ tử tập trung suy nghĩ lâu như vậy, còn tưởng rằng chủ tử có chủ ý gì, không ngờ chỉ là ngây người ra. "Chủ tử, Lý giai thị người cũng biết, nàng ta hầu

hạ thái tử trước người hai năm, bây giờ nàng ôm cái bụng lớn cũng đã sắp sinh, thái tử cũng thường tiến vào trong viện của nàng, lại ít có khi nào đến viện phúc tấn bên này, nếu là sinh hạ trưởng tử, đối với người cũng là bất lợi. Người ngược lại không cảm thấy khẩn gấp sao."

Thạch Tuấn Nham vừa nghe vừa thản nhiên đưa tay phải ra, tinh tế quay nó về phía ánh sáng quan sát năm ngón tay ngọc của mình, chờ sau khi Trữ ma ma nói xong, hắn mới nhẹ nhàng thổi móng tay một cái, thầm nghĩ mình gấp làm cái gì cơ chứ, thái tử không đến hắn còn vui vẻ cao hứng không ngớt nữa là.

"Trắc phúc tấn sắp sinh, đó là đứa con đầu lòng của thái tử gia, toàn bộ người trong cung đều thấy rõ, thái tử gia sắp được làm a mã, quan tâm nàng ta đó cũng là hợp lý. Thân ta là phúc tấn của thái tử, làm sao mà ngay đến một chút độ lượng cũng không có?".

"Chủ tử, người biết ý của lão nô điều không phải cái này, người chính là phúc tấn, hiện tại phải nên thừa dịp này dùng công sức dụ dỗ thái tử gia lấy lòng của ngài ấy." Trữ ma ma nhìn phúc tấn hồn nhiên vô tư thì lại càng sốt ruột. Lúc đầu thái tử gia khiển trách phúc tấn vài câu, giờ Lý giai thị gây xích mích, phúc tấn cảm thấy chẳng hề hấn gì, nhưng mà bọn họ những người đã hầu hạ phúc tấn từ nhỏ đến lớn thì sẽ để ở trong mắt để ở trong lòng a.

Lòng của Thái tử gia đã sớm bị hắn đá bay không biết lăn vào cái góc nào, nếu hắn thật muốn đoạt lấy còn phải phí công sức sao, huống chi hắn căn bản là không có cái ý tưởng đó. "Nhắc đến Lý giai thị, mấy ngày này ta chưa từng nhìn thấy nàng, hôm nay vừa nhắc tới nhưng thật ra lại có chút tưởng nhớ a, xem nàng ta cũng sắp phải lâm bồn, bà đỡ và mấy thứ linh tinh tất cả đều đã chuẩn bị xong, xem ra đối với người này trong lòng vẫn là có chút lo sợ a, nên đi hỏi thăm một chút."

Nữ nhân cổ đại sinh con có thể ảnh hưởng đến tính mạng, nghĩ đến Lý giai thị mỹ nhân diễm lệ kia, kiếp trước chính là kiểu hình mà lòng hắn thích nhất, nhưng ở kiếp trước có làm thế nào cũng không tìm ra mỹ nữ đẹp tự nhiên như thế, cho nên đối với việc liên quan đến Lý giai thị hắn cũng rất để bụng, thỉnh thoảng thấy mỹ nhân cười tâm tình cũng khoan khoái, tuy rằng nàng sẽ thường xuyên ở trước mặt hắn ưỡn cái bụng thật lớn ra, rất là làm mất hỏng phong cảnh, nhưng không làm trở ngại việc hắn thưởng thức cái đẹp.

Nghĩ tới đây lại nghĩ đến một người trắc phúc tấn nữa, còn có những thị thiếp khác của thái tử, đều là mỹ nữ, tuy rằng còn có mấy người rất ngây ngô, nhưng đều có đặc sắc của riêng mình, hắn lại bắt đầu ghen tỵ đối với thái tử điện hạ, là một nam nhân đều nghĩ tới cuộc sống như thế.

Kết quả hiện tại hắn là một nữ nhân, thiên ý trêu người a.

Trữ ma ma vừa nghe hắn nói như vậy, còn tưởng rằng phúc tấn có tính toán gì đó, vui vẻ nói: "Chủ tử, nếu người có chuyện gì cần dặn dò, lão nô nhất định làm được, ví như vì nữ nhân này sinh con đau quá không chịu nổi mà qua đời thì sao." Nói đến phần sau của câu kia, hạ giọng đủ cho hai người gần sát nhau có thể nghe, mang theo một chút âm tiết nặng nề.

Cái lỗ tai của Thạch Tuấn Nham run lên, không nghĩ tới nhũ mẫu của hắn cũng có chiều hướng phát triển thành ác ma ma có tiềm chất điển hình, cơ mà hắn thích, có tiền đồ.

Chủ tớ hai người đang thương lượng, chợt nghe bên ngoài truyền báo, chỉ thấy đại cung nữ Cam Thảo của Thạch Tuấn Nham trên nét mặt có chút gấp gáp, hớt ha hớt hải bước vào nhưng cũng không có loạn lên mà thiếu đi quy củ nào.

"Cam Thảo, có chuyện gì mà gấp như vậy?" Trữ ma ma thấy phúc tấn ra hiệu, liền hỏi.

"Phúc tấn cát tường." Cam Thảo làm phúc lễ xong mới nói: "Phúc tấn, phía bên tây điện Thuần Hoa Viện phái đi nhiều cung nữ, nói trắc phúc tấn sắp sinh!"

Thạch Tuấn Nham vừa nghe được, đuôi lông mày khẽ nhếch, "Làm sao lại nhanh như vậy?".

Vẫn chưa tới ngày lâm bồn mà thái y dự đoán cơ mà, thái tử hôm qua mới có chuyện phải đi Sơn Tây, hiện giờ lập tức trở về cũng phải nửa đêm, sớm không sinh muộn không sinh mà lại cứ nhằm lúc này sinh kia chứ.

Đám nữ nhân trong Dục Khánh Cung thật là đủ phiền phức!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mọi người mau tới tung hoa

3. Chương 3

"Hồi bẩm phúc tấn, nghe cung nữ Thuần Hoa Viện nói trắc phúc tấn là ở trong lúc đi dạo hoa viên không cẩn thận bị động thai khí, nên mới phải sinh trước thời gian." Cam Thảo mặc dù nghe giọng điệu của chủ tử vẫn ôn hòa, thế nhưng không cách nào biết được tâm trạng hỉ nộ của hắn lúc này, bởi vậy trả lời cũng rất cẩn thận.

"Bụng của trắc phúc tấn đều đã lớn như vậy, làm sao có thể tùy tiện tới hoa viên đi lại?" Trữ ma ma bất mãn, nói xong lời này lại nhìn về phía phúc tấn, "Phúc tấn, nếu thái tử trở về lại không biết đầu đuôi sự tình sợ là muốn đổ tội lên đầu của người."

Thạch Tuấn Nham lười biếng từ nhuyễn tháp đứng lên, lại không để ý tới lời của Trữ ma ma, mà là đối với Cam Thảo nói: "Bà đỡ và nhũ mẫu ở đây đều đã đến Thuần Hoa Viện hầu hạ chưa?"

"Hồi bẩm phúc tấn, đều đã đi ạ. Phúc tấn, có điều bà đỡ mà người chọn từ trước trong phủ nội vụ thì trắc phúc tấn vẫn chưa dùng tới, nghe nhũ mẫu ở Thuần Hoa Viện của trắc phúc tấn nói, thái tử đã ban thưởng cho trắc phúc tấn mấy bà đỡ còn có các nhũ mẫu tốt nhất." Cam Thảo nói ra lời này thì có hơi sợ phúc tấn sẽ nổi giận.

Lại thấy vẻ mặt phúc tấn vẫn điềm nhiên thư thái, trên nét mặt còn lộ ra ý cười, lại càng khiến cho nàng nhìn không thấu phúc tấn.

Thạch Tuấn Nham thấy thái tử dè chừng phòng bị với hắn như vậy, sau khi nghe xong lời Lý giai thị nói, còn cho nàng bà đỡ khác, nhưng thật ra nghĩ cũng buồn cười, nếu hắn thật muốn động đến khối thịt trong bụng Lý giai thị kia, làm sao có thể tìm không ra cơ hội, chỉ là hắn hoàn toàn không có để bụng. Nhìn thấy Lý giai thị mỗi lần đến trước mặt hắn thỉnh an thì dè dặt cẩn trọng, thường ngày có ai đó vào trong viện của nàng tặng đồ thì giống như chim sợ ná vậy, mang thai sống chẳng được yên, cả ngày nơm nớp lo sợ, nếu có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh, thì đó cũng là do tổ tiên phù hộ.

Có điều hôm nay Lý giai thị ở trong hoa viên đi lại mới bị động thai phải sinh non, nếu sinh hạ đứa bé này không được tốt, hắn chỉ e thái tử thật đúng là sẽ giận chó đánh mèo, hai người đầu sỏ trong cung là Khang Hi và hoàng thái hậu đều là coi trọng đứa con đầu lòng của thái tử, không chừng cũng sẽ giận cá chém thớt tìm hắn phiền phức. Hắn vẫn muốn đi đến Thuần Hoa Viện tọa trấn, biểu hiện tốt một chút, để cho hai đại đầu sỏ kia thấy hắn hiền lành mà rộng lượng cho.

"Phái người đem tin tức Lý giai thị lâm bồn truyền vào trong cung, nhớ kỹ phải y nhu sự thực mà đáp lời." Thạch Tuấn Nham nghĩ trong cung chỉ sợ cũng đã biết được tin tức, nhưng mà hắn vẫn phải để cho người của mình đi thông báo một chuyến, mà hắn, "Trữ ma ma, gọi Lý ma ma đến, Cam Lâm, Cam Lộ, đều theo ta đi đến phía tây điện nhìn một chút."

Cam Thảo nghe Thạch Tuấn Nham nói xong, liền ra khỏi phòng phúc tấn, tìm người đi đến trong cung truyền tin tức, Trữ ma ma nghe phân phó của phúc tấn xong, rốt cuộc vẫn là không cam lòng.

"Phúc tấn, ả ta chỉ là một trắc phúc tấn, mà người đường đường là phúc tấn của thái tử, chỗ đó có thể để cho người tự mình đi đến sao, không phải là làm giảm đi thân phận của người sao?"

"Ta tự có chủ trương." Thạch Tuấn Nham nói, chân mang giày đế cao* liền đạp bước đi ra ngoài. (loại giày đế cao độc đáo của người Mãn Thanh, được gọi với nhiều cái tên 'Mã đề để' ; 'Long ngư để' ; 'Tứ thiểm để'… Trong truyện là 'Hoa bồn để' vì có phần đế gỗ giống như chậu hoa)

Trữ ma ma thấy thế, nhanh chóng đi gọi Lý ma ma, Cam Lâm, Cam Lộ hai đại cung nữ, lại còn dắt thêm bốn tiểu cung nữ theo bên người phúc tấn cùng đi.

Đoàn người không nhanh không chậm, đi qua hành lang, vòng qua điện các, rốt cuộc đi tới Thuần Hoa Viện phía tây điện, cung nữ hầu hạ trong viện nhìn thấy phúc tấn đích thân đi tới đều nhanh chóng tiến lên hành lễ thỉnh an.

Thạch Tuấn Nham thấy cả viện đều có chút hỗn loạn, nghe bên trong phòng sinh Lý giai thị đau đớn thét chói tai, nhũ mẫu trong phòng càng không ngừng hô hoán mang nước nóng và kéo đến, cung nữ bưng ra một chậu máu loãng, hắn vừa nhìn thấy thì da gà da vịt đã nổi hết cả lên, hướng về phía cung nữ canh giữ ở ngoài phòng sanh khoát khoát tay để cho nàng đứng lên trả lời, "Trắc phúc tấn đi vào phòng sinh đã bao lâu, tình hình hiện tại ra làm sao?"

Liền thuận tiện an vị ở trên ghế mà nô tài đã chuẩn bị xong, sau đó chứng kiến một đám nô tài kinh hoảng ở một bên, liền phất tay để Lý ma ma đi ra quản lý.

"Trắc phúc tấn đang ở bên trong vì thái tử điện hạ sinh con đầu lòng, các ngươi hoảng hốt lo sợ như vậy còn có hiểu quy củ hay không! Đã có phúc tấn ở đây, còn không theo công việc đã được phân công mà hành sự!" Lý ma ma này nổi tiếng nghiêm khắc, vừa quát thì đám cung nữ Thuần Hoa Viện này sẽ không dám hoảng loạn như vậy nữa. Dù sao có phúc tấn ở chỗ này, mọi người coi như là có người cầm đầu.

Thạch Tuấn Nham nhìn thoáng qua chỗ Lý ma ma, sau đó cầm lại hất hất lên, ý bảo cái cung nữ giữ cửa kia đáp lời.

"Hồi bẩm phúc tấn, trắc phúc tấn mới vừa đi vào gần nửa canh giờ, nhưng tình hình thì nô tỳ khó mà nói." Nói đến đây người cung nữ nọ sắc mặt hơi bối rối, lại quỳ gối trước mặt Thạch Tuấn Nham, trong mắt mang theo lệ, "Phúc tấn, chủ tử nhà nô tỳ lúc này động thai khí sợ là gặp phải tiểu nhân…"

Thạch Tuấn Nham nhận ra được cái người cung nữ này, chính là Xuân Đào cung nữ thiếp thân của Lý giai thị, thấy nàng hình như có điều muốn nói liền ngắt lời, "Hiện tại chuyện quan trọng nhất đó là chờ chủ tử của nhà ngươi bình an sinh hạ hài tử, về phần chuyện động thai khí là nguyên do vì sao, sau đó ta cùng với thái tử gia tự nhiên sẽ tra rõ việc này."

Xuân Đào bị phúc tấn nói như vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa. Mặc dù hôm nay phúc tấn tự mình đến trong viện chủ tử, chỉ sợ cũng không phải thật lòng, nàng vẫn là phải nhìn.

Sau một lát nữa, người được thái tử sủng ái trắc phúc tấn Trình giai thị cũng tới rồi, nhìn thấy Thạch Tuấn Nham, ôn nhu mà làm phúc lễ, "Phúc tấn, thiếp nghe nói người đích thân tới, sở dĩ cũng tới xem Lý giai muội muội một chút."

Thạch Tuấn Nham chỉ là gật đầu không có trả lời, mắt nhìn chằm chằm phòng sinh, trong lòng suy nghĩ chuyện này. Đây là lần mang thai đầu tiên của Lý giai thị, thái y vốn là dự tính ngày sinh là ở tháng mười hai, mà hôm nay mới trung tuần tháng mười một, nếu một đứa trẻ chưa đủ tháng sinh ra vào mùa đông này chắc cũng sẽ hay ốm yếu, mà bây giờ thái tử lại không ở đây, nếu hắn muốn đem đứa bé ốm yếu khó nuôi này đổ lên trên đầu hắn, vậy cũng không hay.

Suy nghĩ một chút, chợt nghe nhũ mẫu bên trong phòng sinh vui mừng hô: "Sinh rồi, sinh rồi, trắc phúc tấn sinh một bé trai!"

Chỉ chốc lát sau, thì có người đi ra báo cho phúc tấn nghe.

Thạch Tuấn Nham tập trung tinh thần lắng nghe, nghe được tiếng khóc yếu ớt của trẻ con bên trong, liền biết đúng như hắn đã dự đoán, chẳng qua là rốt cuộc cũng thuận lợi sinh ra, nhân tiện nói: "Mau phái người truyền tin mừng vào trong cung, Lý giai muội muội vì thái tử gia sinh một đại a ca quả thật là chuyện vui lớn, cứ án theo quy củ mà ban thưởng."

Nói xong hắn cũng không định bụng tiếp tục ở lại, nếu đã thuận lợi sinh ra thì đã không còn chuyện gì của hắn nữa. Đứng dậy liền mang theo nhũ mẫu và cung nữ rời khỏi Thuần Hoa Viện, Trình giai thị vậy mà lại theo hắn, nói đã đến giờ dùng bữa, nàng cũng đi theo hầu hạ phúc tấn.

Thạch Tuấn Nham cũng không có cự tuyệt, để một mỹ nữ hầu hạ hắn ăn cũng là một loại hưởng thụ. Chờ dùng cơm xong, chỉ thấy thái tử mặt lạnh dẫn theo thái giám thân cận của hắn hướng trong viện đi tới.

Dận Nhưng đã đi qua Thuần Hoa Viện, cũng đã gặp tiểu a ca, trông có vẻ rất gầy yếu, cũng không biết nuôi được hay không, vốn bởi vì nguyên nhân lúc ở tây sơn mình và đại a ca Dận Thì không hợp nhau có lời qua tiếng lại, bởi vậy nên rời khỏi tây sơn sớm hơn thời hạn, trở về thấy con mình như vậy, lửa giận trong lòng càng sâu. Lúc đầu biết được phúc tấn tự mình tọa trấn ở Thuần Hoa Viện, hắn cũng chỉ là thầm châm chọc trong lòng phúc tấn không có ý tốt, hiện tại biết Lý giai thị bị động thai khí, con nhỏ gầy yếu hắn càng lập tức đổ trách nhiệm lên trên đầu phúc tấn.

Mà Thạch Tuấn Nham thấy thái tử cũng ngẩn ra, thầm nghĩ thật xui xẻo cái tên này bây giờ không phải đang ở sơn tây sao?

"Cấp gia thỉnh an, gia làm sao lại vội vả chạy về như vậy? Lý giai muội muội vừa vì gia sinh một đại a ca." Trình giai thị thấy thái tử rất là vui vẻ, nhanh chóng tiến lên hành lễ, thanh âm càng phát ra vẻ kiều mị.

Có điều nàng đã quên, tuy rằng thái tử điện hạ không định gặp phúc tấn, nhưng nàng cũng không thể nào ở trước mặt phúc tấn cướp lời.

Thạch Tuấn Nham thấy thế tựa như cười nhưng lại không giống cười liếc mắt nhìn thái tử, ý tứ là, xem một chút đi, ngươi cưng chiều nữ nhân thật là không còn biết quy củ gì nữa cả.

Hắn biết thái tử là muốn tìm đến sinh sự, liền vẫy tay để cho cung nữ nhũ mẫu lui ra, Trình giai thị vốn cũng không muốn lui đi, bất quá vẻ mặt phúc tấn không hờn không giận nàng vẫn có thể thấy, thái tử cũng không nói muốn giữ nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là cũng lui xuống.

Hôm nay tâm tình của thái tử Dận Nhưng vốn đã kém, hiện tại lại phải đón lấy ánh mắt châm chọc của phúc tấn, tâm tình của hắn lại càng đi xuống, lạnh lùng nói: "Hôm nay khi cô* trở về, nghe nói Lý giai thị ở hoa viên thì động thai khí! Phúc tấn, ngươi chính là quản Dục Khánh Cung như thế sao?" (cô là tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Thạch Tuấn Nham nghe vậy, ánh mắt cũng lạnh xuống, cái chuyện này còn chưa có hỏi nguyên nhân hậu quả thì đã liền muốn định tội cho hắn, "Gia cũng đừng quên, ai mới là chủ nhân Dục Khánh Cung."

Nếu thật muốn trách tội như thế, vậy cũng nên tính trách nhiệm lên trên người thái tử gia, tính lên cái cây gậy của hắn. Thạch Tuấn Nham thấy trong phòng đã không còn ai, thì chính mình liền ngồi ở trên ghế, không thèm nhìn thái tử, tự mình xoa khăn lụa chơi.

"Hoàng a mã để cô cưới ngươi, không phải là để cho ngươi ở Dục Khánh Cung ăn cơm không, Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên!" Thái tử gia bị thái độ của hắn làm cho thở hổn hển, nhịn không được nạt nhẹ, thời gian cưới Qua Nhĩ Giai thị về càng lâu, hắn lại càng biết người này khó đối phó. Mỗi khi hắn ở trong cung vừa nhắc tới Qua Nhĩ Giai thị, hoàng a mã, hoàng mã ma vậy mà đều cùng tán thưởng, thậm chí mấy người phi tử của a mã có đôi khi cũng sẽ khen nàng, để cho hắn chịu không nổi là ngay đến tứ đệ luôn luôn thân cận với hắn cũng coi Qua Nhĩ Giai thị như là người chị dâu tốt. Lúc này mới có hai tháng ngắn ngủi, nàng ta trong ngoài không bằng nhau thế mà lại có thể làm được đến mức này, mặc cho hắn nói xấu Qua Nhĩ Giai thị như thế nào, tất cả mọi người đều coi như không nghe thấy, còn tưởng rằng hắn là đang khiêm tốn vì mình cưới được một phúc tấn tốt!

Khiêm tốn cái đít hắn! Thái tử gia trong đầu nhịn không được thô bạo chửi tục.

"Ta đâu có vô dụng? Không phải ta đem chuyện thuộc bổn phận của mình làm tốt sao? Lý giai thị không có việc gì thì đi ra bên ngoài để làm chi, hiện tại là tháng mười một bên ngoài còn có tuyết rơi, ta sớm nói nàng chờ ở trong viện, nàng không nghe lời chạy tới hoa viên, bây giờ trong hoa viên có cái gì đâu mà xem? Động thai khí cũng là đáng đời!"

"Ngươi!" Dận Nhưng bị hắn chận họng có muốn tìm lý lẽ để cãi lại cũng không tìm đâu ra được, tức giận đến vung tay múa chân. Nghe phúc tấn nói như vậy, hắn biết Lý giai thị tự tìm quả đắng, căn bản không có biện pháp nào đổ lên trên đầu phúc tấn, nhưng khi nhìn đến phúc tấn nói chuyện với hắn mà đắc ý như vậy, trong lòng hắn hay thấy không thoải mái. Có nữ nhân nào lập gia đình, còn luôn ở trước mặt chồng mình tự xưng là ta mà không phải xưng thiếp. Phúc tấn ngay đến tôn xưng nô tì cũng không chịu tự xưng, hoàn toàn không đem mình để vào trong mắt, có thể thấy được rất đáng trách.

Con mắt của phúc tấn thấy Dận Nhưng giơ nắm đấm lên, thì trái lại nở ra một nụ cười, từ trên ghế đứng lên, vén tay áo, "Thế nào, muốn đánh nhau sao, tới đây, chúng ta cũng không phải chưa từng đánh nhau!"

Dận Nhưng nghe xong lời này thì thật sự là muốn làm thịt phúc tấn nhà mình, với địa vị của hắn còn có sự sủng ái của hoàng a mã, hắn đánh người trút giận cũng là tùy ý làm, kết quả phúc tấn ở đây lại hoàn toàn không đánh được! Nghĩ đến trước đây hắn tức giận không để ý mặt mũi động tay chân với phúc tấn, hai người có cái trận đấu đầu tiên, phúc tấn với sức lực quái dị khiến cho mình liên tục gặp phải trắc trở, từ khi đó trở đi, hắn càng thêm khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung đấu vật, lại kiêm suy nghĩ rất nhiều biện pháp hãm hại phúc tấn, thế nhưng vẫn là không có thể kiềm chế được phúc tấn nhà mình, còn chính là tự ăn rất nhiều thua thiệt đau khổ.

Hiện tại phúc tấn còn nói muốn đánh nhau, thấy nàng đã sớm để cho đám nô tài thối lui, chính là có cái chủ ý xấu này! "Cô là quân tử, lười cùng nữ nhân như ngươi tính toán. Ngươi cũng đừng quá tùy tiện ở trước mặt cô."

Thạch Tuấn Nham thấy hắn không muốn đánh nhau, còn rất là tiếc hận đây, vỗ vỗ tay phủi bụi một chút, cũng rất bất đắc dĩ nói, "Gia à, không phải là ta muốn tùy tiện bừa bãi ở trước mặt ngươi, mà là trừ ngươi ra, ta không có cách nào ở trước mặt người khác tùy ý bừa bãi được a." Hắn còn muốn duy trì hình tượng khoan dung hiền thục hiếu thuận đây.

Thái tử cũng bị lời này của hắn làm cho tức giận đến ức nghẹn trong lòng, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu tươi, "Ngươi sẽ không sợ ngày nào đó bọn họ nhìn ra bộ mặt thật của ngươi sao! Ngươi cái đồ nữ nhân dối trá."

"Gia, ngài cũng không phải không có ở trước mặt hoàng a mã nói xấu sau lưng ta rồi sao, mà đây đang là lúc phu thê chúng ta có tình thú nhất, hoàng a mã chắc cũng hiểu được mà, người khác còn rất muốn nhìn dáng vẻ phóng túng của ta ở trên giường, ta còn không cho bọn họ nhìn đây!" Nói xong, Thạch Tuấn Nham ném cho hắn một cái ánh mắt tỏ ý ngươi nên biết điều. Hắn thế nhưng thân con gái tâm hồn nam nhi, trái tim rất kiên cường mạnh mẽ, bị chửi cũng không đau không nhức không ngứa ngáy.

Thái tử gia thật sự là đứng ngây ngô ở trước mặt phúc tấn đây không tìm được bước thang nào leo xuống, nếu cứ tiếp tục ở lại đây hắn sẽ giận điên lên, không biết xấu hổ, nữ nhân này quá là không biết xấu hổ, vốn còn muốn tìm phúc tấn phiền phức, hiện tại cũng chỉ là không muốn phải nhìn cái gương mặt đó là tốt rồi, hôm nay tới đây thật sự là quá không sáng suốt!

Nghĩ đến đây, thái tử gia hung hăng trừng mắt liếc phúc tấn, vung tay áo xoay người rời đi.

Thạch Tuấn Nham thấy vậy, cất giọng hướng về phía bóng lưng thái tử gia hô, "Nô tì cung tiễn gia, gia đi thong thả nha!" Chỉ thiếu một câu vui vẻ gọi to, lần tới nhớ trở lại nha, nô tì chờ người.

Thái tử nghe xong câu này, dưới chân bước hụt một cái, thiếu chút nữa có một suất té lộn mèo một cái, nhìn lại đám nô tài xung quanh ai ai cũng cúi gằm mặt không dám nhìn loạn, mới tức giận hầm hầm rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cầu tung hoa cầu sưu tầm

4. Chương 4

Thạch Tuấn Nham chờ thái tử đi rồi mới ngồi trở lại trên cái ghế đệm mềm khắc hoa văn tinh xảo, để cho Trữ ma ma, Lý ma ma, Cam Thảo các nàng tiến vào hầu hạ.

Trữ ma ma vừa tiến vào, thấy trong mắt phúc tấn vẫn còn giữ vẻ buồn rầu, trên mặt vẫn là nét ôn hòa như cũ không muốn để cho người khác nhìn ra, trong lòng nhất thời nghĩ tới phúc tấn lại đang hờn dỗi thái tử chỗ nào đó, cùng Lý ma ma liếc nhau, cẩn thận tiến lên an ủi.

"Phúc tấn, thái tử gia thật ra chẳng hay biết gì, sợ là không biết sự tình từ đầu đến cuối mới trách tội phúc tấn, đợi sau khi thái tử gia biết rõ rồi, nhất định sẽ không lại để cho phúc tấn chịu ủy khuất."

Lý ma ma từ trước đến nay nghiêm túc, không nói nhiều, cũng sẽ không an ủi dỗ dành người, chỉ là nói phụ họa: "Trữ tỷ tỷ nói đúng, chủ tử, người nên nghĩ thoáng ra một chút, chớ để phiền muộn ở trong lòng."

Cam Thảo, Cam Lộ, Cam Lâm, còn có Cam Dược vừa trở về nghe xong cũng đều gật đầu.

Thạch Tuấn Nham nghe xong, nhưng cũng không nói mình bị ức hiếp, chỉ là dịu dàng nói: "Ta hiểu, trong lòng cũng sẽ không đặt nặng việc này, ta là phúc tấn của thái tử gia, quản tốt công việc ở Dục Khánh Cung là bổn phận của ta, hôm nay trắc phúc tấn bị động thai, suy cho cùng là ta chiếu cố không được chu toàn. Gia trách tội cũng là quan tâm tới tiểu a ca, huyết mạch hoàng gia, không được phép sơ ý qua loa."

Nói xong, hắn làm như vừa sực nhớ tới một chuyện rất quan trọng, "Tiểu a ca chắc là phải mời thái y đến xem một chuyến, vì nó sinh ra chưa đủ tháng nên hẳn là thể trạng rất ốm yếu, cần phải cẩn thận coi sóc. Cam Dược, ngươi là người hiểu dược tính, đợi cho thái y xem qua xong, nếu như cần thứ thuốc gì tốt, cứ lấy từ trong kho riêng của ta. Có điều, việc này vẫn là phải để cho thái tử gia biết. Lý giai muội muội trải qua việc trượt chân hôm nay, lại càng phải quan tâm lo lắng hơn, cũng nên để cho nàng được nghỉ ngơi. Được rồi, chuyện của các ngươi đã được phân phó xong đều tự đi làm đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Trữ ma ma Lý ma ma và tứ đại cung nữ nghe xong, thấy phúc tấn tuy bị thái tử trách tội, nhưng vẫn nhớ kỹ bổn phận công việc của mình, khó chịu cũng có, cảm thán cũng có.

Trong lòng mọi người đều đang suy nghĩ, cũng chỉ có phúc tấn mới có cái khí độ này, mới có thể đảm đương được vị trí phúc tấn của thái tử a.

Thấy phúc tấn muốn vào nội thất, Trữ ma ma, Lý ma ma đuổi theo sát phía sau, tứ đại cung nữ còn lại thì lui ra ngoài, đều tự đi làm tốt việc phúc tấn phân phó.

Thạch Tuấn Nham vào nội thất, liền đem Trữ ma ma và Lý ma ma để lại ở ngoài cửa, bảo các nàng nếu không có việc gì thì đừng quấy rầy, nếu là có cái việc gì gấp, cũng chỉ được gõ cửa đợi hắn cho phép mới được đi vào.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại có một mình hắn, đôi mắt vốn dĩ đượm buồn chứa đầy uất ức, nhất thời hóa thành tươi cười đắc ý, một ý nghĩ vừa lóe lên, liền đi vào không gian tùy thân của mình, bước vào căn biệt thự sang trọng của hắn, ở trên ghế sa lon rộng lớn vui vẻ sung sướng mà cuộn tròn uốn éo.

Nghĩ đến thái tử Dận Nhưng không biết phải làm thế nào để đối phó với hắn, bộ dạng không thể nhịn được nữa nhưng là vẫn phải nhịn, cuối cùng hắn không hề để ý tới hình tượng cười ha ha lên.

Ai bảo thái tử nghĩ hắn dễ bị ức hiếp, có bị sỉ nhục cũng xứng đáng. Lúc mới đầu hắn ở trước mặt mọi người tạo hình tượng hiền lành rộng lượng, khoan dung, cung kính, hiếu thuận cũng không dễ dàng, thế nhưng ai bảo thái tử thường ngày quá kiêu ngạo chứ, nếu muốn so sánh giữa hắn và thái tử, hai người chỉ cần đứng ra, ai cũng sẽ cho rằng phúc tấn yểu điệu yếu ớt mới là người bị ức hiếp. Hắn lại làm ra nhiều biểu hiện tốt, cho nên thái tử có nói cái gì thì cũng có người tin sao?

Giống như hôm nay, thái tử bị uất ức, tất cả mọi người còn tưởng rằng phúc tấn mới là người chịu ủy khuất đây.

Thạch Tuấn Nham vui cười thích thú xong, vừa nãy thái tử gia đều đã bị hắn làm cho tức giận đến như vậy, thế nào lại còn chưa có đề cập tới việc phế bỏ cái chức phúc tấn của hắn nhỉ, chẳng lẽ là do hắn làm chưa đủ chăng?

Phúc tấn tự mình làm mình rầu rĩ, thái tử gia cũng đang đau đầu, ai nói hắn không muốn hưu thê, ai nói hắn không muốn phế đi cái phúc tấn này, ai nói hắn còn chưa chịu đựng đủ Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên. Hắn hận không thể nói cho thiên hạ người người đều biết, hắn không nên cưới nữ nhân này!

Biết hắn khó chịu đến mức nào sao? Khó chịu đến mức bây giờ vừa nhìn thấy nữ nhân cười, trong đầu hắn sẽ tự động hiện lên bộ mặt tươi cười đắc ý của phúc tấn, làm cho hắn hận không thể in lên cái bộ mặt đó một đấm, đâu còn có tâm tình tìm mỹ nữ mua vui, liền đối với cả những trắc phúc tấn, thứ phúc tấn, các thị thiếp khác trong Dục Khánh Cung đều không cho sắc mặt tốt.

"Thúc bá bá, thúc chỉ cần nói cho cô, thế nào mới có thể bỏ Qua Nhĩ Giai thị!" Thái tử gia ở thư phòng vô cùng tức giận, nói xong việc công, nhịn không được nói đến việc tư.

Tác Ngạch Đồ là cậu của thái tử, là người cậu bên nhà của Nguyên Hoàng Hậu Hách Xá Lý thị, là người đứng đầu gia tộc Hách Xá Lý thị cũng chính là hậu phương kiên cố chống lưng cho thái tử, nghe được thái tử gia đưa ra yêu cầu như vậy cũng không nhịn được mà đau đầu, chỉ cần thái tử liền gọi hắn một tiếng thúc bá bá thì chẳng phải chuyện tốt gì. Qua Nhĩ Giai Thị chính là do đích thân hoàng thượng chỉ hôn cho thái tử làm phúc tấn a, lúc này mới cưới được hai tháng, thái tử đã nghĩ muốn bỏ vợ? Có hồ đồ cũng không thể như vậy được.

"Thái tử điện hạ, không phải là lão thần không muốn đáp ứng ngài, mà là sự tình khó làm. Phúc tấn là hoàng thượng ban hôn cho thái tử, hoàng thượng từ trước đến nay luôn thương yêu ngài, vì ngài mà chỉ hôn phúc tấn, còn có trắc phúc tấn, thật đúng là đã chọn lựa nhiều năm. Ngài cứ thử ngẫm lại Qua Nhĩ Giai thị nhất tộc sau lưng phúc tấn đi, bọn họ cũng là Mãn Châu Bát Kỳ thế gia vọng tộc, mà tổ tiên của phúc tấn lại rất hiển hách, tới tận ngày nay chức quan tam đẳng bá Thạch Văn Bỉnh mặc dù không nổi trội, nhưng bọn họ từ khi đại Thanh thành lập cho đến tận nay, cũng vẫn chưa từng mất đi vinh quang của tổ tiên. Hoàng thượng đem Qua Nhĩ Giai thị chỉ hôn cho ngài, thật ra là có suy tính của người, cũng là vì muốn tốt cho thái tử điện hạ."

Nhà mẹ đẻ Qua Nhĩ Giai thị mặc dù nhìn không có gì nổi trội, thế nhưng nếu thật sự nhắc tới, Thạch gia nhất tộc cũng là gia tộc mãn thanh hiển hách, hoàng thượng làm sao sẽ tìm một người phúc tấn không xứng với thân phận thái tử mà chỉ hôn chứ. Thái tử lại vẫn còn quá trẻ tuổi, chỉ là vì trong lòng cảm thấy không hợp, liền muốn bỏ vợ.

Lại nghe về cái chuyện xưa này của Tác Ngạch Đồ, thái tử gia lại nhịn không được nhăn mặt chau mày, hắn làm sao lại không biết hoàng a mã có tâm tư, thế nhưng việc hoàng a mã nghĩ đến cho dù là tốt, cũng không nghĩ tới lại tìm về cho hắn một người đàn bà chanh chua. "Cô chỉ cần thúc cho ra một điều lệ. Mãn thanh quý nữ lại không chỉ có mỗi một Qua Nhĩ Giai thị, cho dù bỏ nàng, cô cũng không phải không cưới được một phúc tấn khác."

Tác Ngạch Đồ thấy vẻ mặt hắn kiên quyết thì giật mình làm như muốn quỳ rạp xuống, "Trăm triệu lần không được a, thái tử điện hạ. Phúc tấn chưa từng phạm sai lầm nào, mà thánh thượng, thái hậu lại có nhiều lời tán thưởng nàng, nếu ngài khư khư cố chấp, thánh thượng tất nhiên sẽ bất mãn, ngài nên nghĩ lại a."

Thái tử thấy thế, đầu đau nhức, khoát khoát tay để Tác Ngạch Đồ đứng lên, không thể hưu thê thật sự là làm cho hắn khó chịu muốn chết, "Thôi quên đi, việc này cô vốn cũng không nên hỏi thúc."

Tác Ngạch Đồ nhìn kỹ sắc mặt thái tử trong thoáng chốc, biết hắn đối với phúc tấn của mình rất là bất mãn, thầm nghĩ chỉ là một nữ nhân, thái tử hà tất đau đầu như vậy.

Đúng lúc này, tiểu thái giám Hà Ngọc Trụ canh giữ ở bên ngoài thư phòng gõ cửa, truyền báo: "Thái tử gia, Lăng Phổ đại nhân từ Giang Nam đã trở về."

"Mau mời vào." Thái tử vừa nghe là người anh em của mình, nghĩ đến để cho hắn đi Giang Nam, chẳng biết đã làm xong việc chưa.

Tác Ngạch Đồ thấy mặt thái tử có vẻ vui mừng hớn hở, biết thái tử nhất mực tin tưởng vào tên họ Lăng này, hạ lưu sông Trường Giang ở phía nam cũng phái cái tên nô tài này đi, hôm nay lại nhìn thấy thái độ của thái tử, trong lòng ít nhiều có chút không vui.

Chờ Lăng Phổ đi vào, nhìn thấy Tác Ngạch Đồ đã ở đây, trái lại thì chỉ cùng với thái tử bàn chính sự.

Đợi sau khi Tác Ngạch Đồ xin cáo lui, hắn mới nhỏ giọng nói cho thái tử, "Gia, nô tài vì ngài dẫn theo mấy người đẹp Giang Nam trở về, ngài có cần phải gặp ngay hay không?"

Thái tử gia lúc này tuy bị phúc tấn làm cho tức giận đến không có cảm hứng ôm mỹ nhân, cũng còn chưa đến mức như đàn ông phong lưu khoái hoạt thời hiện đại sau này yêu mỹ nhân càng đẹp càng chưng diện thì lại càng thích, chí ít phúc tấn quan sát hắn một đoạn thời gian mới phát hiện hắn có ham muốn với nam nhân, về phần sau này, phúc tấn ống cũng không nói chính xác được.

Bất quá vừa nghe đến có mỹ nữ Giang Nam, cũng đã động đến chỗ ngứa trong lòng hắn, ý nghĩ trong đầu vừa xẹt qua, cặp mắt chiếu sáng, hắn đột nhiên nghĩ đến một biện pháp trị phúc tấn thật là tốt.

"Ngày mai ngươi chọn lựa mấy người đưa vào Dục Khánh Cung, để cho phúc tấn sắp xếp dạy dỗ." Thái tử gia nghĩ đến, không phải là phúc tấn muốn quản lý tốt công việc thuộc bổn phận của mình thì sẽ không còn tâm tư đi chọc giận hắn sao, hắn lại tìm thêm cho nàng nhiều chuyện làm hơn chút. Mỗi ngày cứ để đám mỹ nhân đó đến trước mặt nàng lắc lư, sau đó hắn sẽ ở trước mặt nàng cưng chìu những nữ nhân kia, không lo phúc tấn sẽ không tức chết.

Nói lầm bầm, Dục Khánh Cung nhiều mỹ nhân như vậy, cô nhất định không để ý tới phúc tấn, không có sự sủng ái của cô, đợi qua mấy năm, người nên sốt ruột cũng chỉ có một Qua Nhĩ Giai thị ngươi mà thôi.

Ánh đèn rực rỡ trên cao, Cung Càn Thanh, Khang Hi xử lý xong chính sự, mới để cho Lý Đức Toàn đem nô tài đứng chờ ở bên sườn điện mang vào.

"Nô tỳ thỉnh an chủ tử gia, chủ tử gia cát tường." Một cung nữ mặc bộ trang phục cung đình phổ thông, dung mạo cũng cực kỳ bình thường theo Lý Đức Toàn tiến đến Cung Càn Thanh, bái kiến Khang Hi. Nếu là Thạch Tuấn Nham nhìn thấy, nhất định có thể nhận ra, cái người cung nữ này chính là người chín chắn thành thục nhất trong tứ đại cũng nữ Cam Dược.

"Nghe nói hôm nay thái tử tới chỗ Qua Nhĩ Giai thị rồi làm ầm ĩ một trận?" Khang Hi nói giọng bình thản, lại làm cho người nghe có một loại uy áp.

Trước đó nghe được thái tử đối với Qua Nhĩ Giai thị rất là bất mãn, hắn liền thả hai cái cọc ngầm tiến vào Dục Khánh Cung, quan sát một đoạn thời gian, nhưng trái lại thì đối với người mình chọn rất hài lòng, Qua Nhĩ Giai thị rốt cuộc là hắn cùng với thái hậu so sánh đối chiếu với ba hoàng hậu đầu tiên của chính mình mới tuyển chọn ra được thái tử phúc tấn, cung cách hành xử lẫn khí chất, nhất là Qua Nhĩ Giai thị có một thứ phi thường giống với hoàng hậu Hách Xá Lý thị mà trước đây nàng vốn có đó chính là cặp mắt, hắn nhìn cũng thuận mắt; nhưng trái lại Bảo Thành chỉ vì bản thân có chút bất mãn, nói đúng ra là vì không thích, liền thường xuyên tìm cách để hưu thê. Quả thực là càn quấy! Cũng may nhờ nó còn hiểu chuyện, không có để lộ ra khi ở trước mặt người ngoài, thường ngày ăn nói cũng biết chừng mực, mà Qua Nhĩ Giai thị cũng phối hợp làm đến hoàn hảo, trái lại khiến cho người bên ngoài cho rằng bọn họ là một đôi phu thê hạnh phúc. Khang Hi nghĩ như vậy, lại không mảy may nghĩ tới tính tình thái tử hoàn toàn giống như hắn vậy, đối với một người, yêu thì yêu đến tận xương tủy, ghét thì hận không thể nghiền xương thành tro bụi.

"Hồi bẩm chủ tử, nguyên nhân bởi vì người trắc phúc tấn của thái tử bị động thai nên phải sinh non tình trạng tiểu a ca rất ốm yếu, nên thái tử mới nổi giận." Cam Dược cúi đầu nói, ngôn ngữ không chất phác giống như ở Dục Khánh Cung.

"Qua Nhĩ Giai thị giải quyết ra sao?" Khang Hi lại hỏi một câu.

"Hồi bẩm chủ tử, ở trước khi thái tử điện hạ còn chưa trở về, nô tỳ chính là chiếu theo sự phân phó của phúc tấn, đưa vật phẩm từ phủ nội vụ phân phát cho mấy người chủ tử trong Dục Khánh Cung, sau khi Lý trắc phúc tấn sinh tiểu a ca, bởi vì đứa bé chưa đủ tháng nên phúc tấn sợ có chuyện không hay, liền đích thân đến Thuần Hoa Viện trấn thủ, thẳng đến khi tiểu a ca được sinh ra. Đợi quay về hậu viện, phúc tấn dùng cơm xong thái tử mới trở về. Sau đó đám người nô tỳ đều bị cho thối lui, thỉnh thoảng chỉ có thể nghe được thanh âm của thái tử điện hạ. Lại sau một hồi, mặt thái tử điện hạ có vẻ tức giận đi ra, sau đó nô tỳ cùng hai nhũ mẫu của phúc tấn, còn có ba vị đại cung nữ đi vào thì phúc tấn để cho đám nô tỳ để ý hỗ trợ chăm sóc cho tiểu a ca, còn phân phó để cho Lý trắc phúc tấn được nghỉ ngơi thanh thản, để cho nàng dễ dàng nuôi dưỡng đứa con này. Còn với cuộc đối thoại trước đó cùng thái tử điện hạ, cũng chưa từng nhắc lại."

Khang Hi khẽ gật đầu, phất tay để cho nàng lui ra. Trong lòng suy nghĩ một phen, lời của Cam Dược cùng với lời thuật của mật thám trước đó không khác nhau, chỉ là lúc thái tử và Qua Nhĩ Giai thị hai người ở cùng một chỗ đã phát sinh chuyện gì thì không một người nào biết, Khang Hi đưa tay ra bấm đốt ngón tay một cái, Bảo Thành lại bất mãn đối với Qua Nhĩ Giai thị, lại chưa từng nói ra nguyên nhân, thực tại làm hắn nghĩ không ra. Muốn để ám vệ tới thăm dò một chút, rồi lại không tìm được cơ hội, dù sao thái tử rất ít tiến vào trong phòng Qua Nhĩ Giai thị.

Nhưng mà rốt cuộc Bảo Thành là thái tử, thân phận tôn quý, nếu thái tử thật sự nổi giận đối với Qua Nhĩ

Giai thị, người thua thiệt cũng là Qua Nhĩ Giai thị. Xem ra, tốt hơn hết là hắn nên khiển trách Bảo Thành một phen.

Cho dù Khang Hi có nghĩ như thế nào, hắn cũng không biết chính mình lại thay nhi tử tuyển ra một phúc tấn có sức lực phi thường kỳ quái, thái tử muốn đánh nhau cũng chẳng lại Thạch Tuấn Nham, hiện tại thật đúng là không đánh lại.

Mà nếu thái tử biết suy nghĩ của hoàng a mã hắn, nhất định sẽ hóa thành Đậu Nga, đứng thẳng giữa pháp trường làm trời tháng sáu có tuyết bay, hắn thật sự là oan uổng, hắn nổi giận đối với Qua Nhĩ Giai thị là vì cho tới bây giờ đều luôn là người phải chịu thua thiệt.

Thế nhưng thái tử cũng sĩ diện, mặc kệ Khang Hi có hỏi thế nào, cũng không chịu nói ra chuyện phát sinh trong đêm động phòng ngày ấy, còn có loại chuyện không biết xấu hổ bất chấp thân phận mặt mũi ra tay với phúc tấn của mình, càng chưa nói ra tay đánh người ta trước còn bị người ta cho ăn đòn ngược trở lại, nếu như truyền ra ngoài, hắn cũng không còn mặt mũi nào đi gặp người.

Cùng giờ này ngày hôm sau, Khang Hi triệu kiến thái tử gia, giữ hắn lại đang lúc nói chuyện cha con riêng tư thì thái tử bị hoàng a mã nhà mình nói tốt về Qua Nhĩ Giai thị, bảo hắn nhớ kỹ phải cấp mặt mũi cho Qua Nhĩ Giai thị phúc tấn, đừng làm ra việc làm mất thân phận thái tử, lúc này thì hắn thật sự là khóc không ra nước mắt.

"Ngươi cũng coi như đã có hài tử, bất quá là một con vợ lẽ, ngươi rõ ràng là thái tử Thanh triều, sớm ngày đem Qua Nhĩ Giai thị sinh hạ con trai trưởng đối với ngươi mới là chuyện tốt nhất." Khang Hi đối với việc mình vừa làm cha lại vừa làm mẹ nuôi nấng thái tử lớn lên đó là xuất phát từ nội tâm, " Qua Nhĩ Giai thị chính là phúc tấn của ngươi, nên mặt mũi ngươi vẫn là phải cho, thường xuyên ở chung, lâu dần ngươi sẽ biết trẫm chọn phúc tấn cho ngươi sẽ có điểm gì tốt."

"Hoàng a mã, nhi thần đã hiểu, nhất định không hề càn quấy, sẽ đối đãi thật tốt với phúc tấn của mình. Đã để cho hoàng a mã phải lo lắng, là nhi thần bất hiếu." Thái tử điện hạ nói xong câu đó, ngực âm thầm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ sục sôi a.

Từ Cung Càn Thanh rời đi, thái tử lê bước chân nặng nề về lại Dục Khánh Cung của mình, hắn bây giờ không phải chìm ngập ở trong cơn phẫn nộ, mà là đang bơi trong cơn tuyệt vong.

Qua Nhĩ Giai thị Tĩnh Nghiên, ngươi chờ đó cho cô! Trong ngực Thái tử gia như có vạn mã chạy qua, hận không thể lập tức chạy vội tới trước mặt phúc tấn rít gào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ừ, thái tử Dận Nhưng nhũ danh là Bảo Thành. Thạch gia: Bởi vì sao khi được gả vào cung nên đổi họ, nhưng vẫn là xưng Qua Nhĩ Giai thị gia tộc

Ha ha, cầu tung hoa cầu sưu tầm

5. Chương 5

Bởi vì ngày hôm qua Thạch Tuấn Nham làm Dận Nhưng tức điên lên, kết quả sau đó vì quá vui vẻ đắc ý làm cả một buổi tối hưng phấn không ngủ được, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh cho thái tử Mãn Thanh nếm thập đại cực hình, thậm chí trong bụng còn ty tiện bỉ ổi nghĩ đến việc vung chiếc roi da một lần lại một lần hướng đến vị thái tử sa cơ lỡ vận thảm hại khốn cùng, muốn bao nhiêu S có bấy nhiêu S muốn bao nhiêu M có bấy nhiêu M.

Cho tới bây giờ ngoại trừ thái tử có thể để cho hắn trút hết bao nhiêu là oán khí từ khi sống lại tới nay ra thì không còn ai khác nữa cả.

Sau đó hắn lại lo lắng không cẩn thận đem thái tử làm hỏng, lúc đó lại tìm không được đối tượng trút giận. Kết quả vừa nghĩ đến đó liền mở mắt ra, bình minh ló dạng sắc trời đã sáng.

Trữ ma ma và Lý ma ma nghe được bên trong có thanh âm của phúc tấn gọi, thì dẫn tứ đại cung nữ đi vào hầu hạ. Thấy sắc mặt phúc tấn không được tốt, quầng mắt có hơi thâm đen, đều cho rằng phúc tấn là bởi vì chuyện hôm qua bị thái tử răn dạy nên ngủ không ngon giấc.

Trữ ma ma đau lòng tiến lên, đưa tay ra để phúc tấn đặt tay lên tay nàng đứng lên.

Thạch Tuấn Nham có hơi khó hiểu khi nhìn vẻ mặt các nàng có phần lo lắng, đến khi soi mình trước gương mới thấy khí sắc mình hơi kém, lúc đó mới biết được các nàng là đang hiểu lầm, cái gương đồng thì lớn như vậy nhưng chính giữa chỉ khảm nạm một miếng kính thủy tinh nhỏ do Pháp tiến cống, chiếc gương thủy tinh và chiếc gương hiện đại không kém nhau là mấy, nhưng mà với trình độ kỹ thuật thời bấy giờ mà nói, loại gương này đã cực kỳ khó có được, hậu cung cũng chỉ có mấy người như phi tử của Khang Hi mới được thưởng một hai cái, mà hắn có thể có một chiếc gương nhỏ ước chừng lớn bằng bàn tay này là trong ngày đại hôn thì được Khang Hi cố ý ban cho, tỏ vẻ coi trọng.

Mỗi lần thấy cái gương nhỏ chiếu không được đầy đủ gương mặt, hoàn toàn đối lập với phòng tắm xa hoa trong không gian của mình, bên trong có đặt một cái gương lớn như mặt tường vậy, lúc ấy hắn lại có một loại cảm giác như mình đang bị lừa dối hãm hại vậy.

Thời đại khác biệt quá đi, lúc nào hắn mới có thể trở lại hiện đại đây.

Cam Thảo bưng một chậu nước sạch đặt xuống để Cam Dược thấm ướt khăn, sau đó Cam Dược vắt khô chiếc khăn rồi dâng lên cho phúc tấn. Thạch Tuấn Nham đang hồi tưởng lại sinh hoạt tiện nghi thời hiện đại, thoáng cái bị đánh cho quay về với thực tại, được người khác phục vụ như vậy, tròn vài chục năm, thực sự đã sắp hư hỏng.

Hủ bại, gia đình quý tộc xã hội phong kiến sinh hoạt rất hủ bại, mà hoàng gia sinh hoạt thì càng hủ bại. Thạch Tuấn Nham tiếp nhận khăn sạch, nhanh chóng xua tay để cho mấy người cung nữ đứng lên.

Có mỹ nữ hầu hạ hắn, hắn rất vui vẻ, nhưng nếu như bị người ta khúm núm mà hầu hạ, hắn vẫn sẽ không được tự nhiên. Trước đó muốn cho các nàng hầu hạ thì miễn phải qùy, nhưng biết được đây là quy củ, hắn cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ là không cho các nàng giúp đỡ rửa mặt, chỉ là nói mình yêu cầu như vậy.

Sau khi rửa mặt xong, phúc tấn bắt đầu hưởng dụng đồ ăn sáng của hoàng gia, nghĩ đến dùng xong đồ ăn sáng sau đó lần lượt đến đồ ăn chiều rồi lại đồ ăn tối, hắn ăn đến sắp căng phình bụng ra, ủy khuất ai chứ cũng không muốn ủy khuất bụng của mình, ai bảo hoàng gia chỉ có đồ ăn sáng và bữa tối hai bữa ăn chính, giờ ngọ đói bụng chỉ được dùng điểm tâm, Thạch Tuấn Nham sớm đã thành thói quen.

Dùng thiện xong, hắn liền bắt đầu xử lý cung vụ của Dục Khánh Cung, cộng thêm học tập xử lý chuyện lục cung, thính hoàng thái hậu nói, chờ sau này hắn được chuyển chức lên thái tử phi rồi, bởi vì hậu cung hoàng đế không có hoàng hậu, hắn một cái chuẩn hoàng hậu tương lai này sẽ bắt đầu xử lý lục cung sự vụ, cho nên phải học tập cho thật tốt.

Thạch Tuấn Nham nghĩ đến tuy rằng sau này sẽ rời đi, nhưng hiện nay vẫn là phải đóng giả chuyên nghiệp một chút, lỡ như trước khi rời đi đã bị lập làm thái tử phi, đến lúc đó học không giỏi xử lý cung vụ sẽ rối loạn chân tay. Đây là việc mà đối với một người xem trọng đạo đức nghề nghiệp như Thạch Tuấn Nham mà nói, đó là chuyện không thể chấp nhận được.

Bởi vì đã làm phúc tấn được hai tháng, việc này đối với hắn mà nói rất là thuận buồm xuôi gió, sở dĩ cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chờ hắn làm xong công vụ, thì lại qua thời gian dùng điểm tâm bữa trưa.

Thạch Tuấn Nham đang cảm thấy buồn chán, chỉ thấy Cam Thảo tiến đến xin thưa lại: "Phúc tấn, có một tiểu công công dẫn theo bốn vị mỹ nhân muốn gặp người, nói là thái tử điện hạ phân phó."

"Sao? Mau truyền vào!" Thạch Tuấn Nham vừa nghe bốn mỹ nhân, mắt nhất thời sáng lên.

Một tiểu thái giám chừng mười ba mười bốn tuổi dẫn theo bốn người mỹ nhân thướt tha xinh đẹp, liền theo sau Cam Thảo tiến vào trong điện. Bọn họ vừa thấy phúc tấn liền vội vàng hành lễ.

"Phúc tấn, thái tử điện hạ để cho nô tài mang mấy vị mỹ nhân này lại đây bái kiến người, thái tử điện hạ có nói, để phúc tấn hảo hảo thu xếp dạy, bảo." Tiểu công công cúi đầu quỳ xuống nói rằng.

Bốn người mỹ nhân cũng quỳ xuống, trên mặt đám mỹ nhân đều mang nét khẩn trương, đến thở cũng không dám thở mạnh một chút.

Trữ ma ma chờ đến lúc nhìn thấy bốn vị mỹ nhân này, làm sao còn có thể không biết trong lòng của thái tử gia đang nghĩ gì, để cho phúc tấn dạy bảo, không phải là dạy cho ngoan ngoãn xong đem mang cho thái tử gia sao?

"Phúc tấn, người cũng…"

Thạch Tuấn Nham nhẹ nhàng ra hiệu, khiến cho Trữ ma ma đừng lên tiếng, sau đó để cho Cam Thảo đi ra, bảo tiểu công công, cùng bốn vị mỹ nhân đứng lên.

Chờ bốn người mỹ nhân đứng lên xong, Thạch Tuấn Nham quan sát tướng mạo vóc người mấy vị mỹ nhân này từng người một, thấy mỗi người đều như làn thu thủy trong veo, tư thế dáng vẻ đều mê người, quả nhiên xứng đáng với hai chữ mỹ nhân. Nhân tiện nói: "Các nàng là từ đâu mang đến? Có thông qua phủ nội vụ chưa?"

Tiểu thái giám vừa nghe, khẩn trương căng thẳng đến quỳ mọp xuống, "Hồi bẩm phúc tấn, bốn vị mỹ nhân này là từ Giang Nam mang tới, bởi vì thái tử gia giới thiệu, cho nên một người cũng chưa thông qua phủ nội vụ cho phép."

Thạch Tuấn Nham nghe xong không nói gì, một người cũng chưa được phép mà cũng có can đảm mang vào Dục Khánh Cung, cũng không muốn sống nữa sao. Đưa tay vuốt ve ống móng tay giả, chờ tiểu công công gấp đến độ dập đầu, hắn mới nói, "Ngươi có biết tội của ngươi không? Cung nữ có thể mang vào trong cung cũng phải trải qua phủ nội vụ tuyển chọn, càng chưa nói người từ Giang Nam xa xôi mang về, một khi chưa thông qua sự kiểm tra của phủ nội vụ lại liền mang vào trong cung, nếu có chuyện xảy ra, ngươi có mấy cái đầu cũng không đủ đền tội."

"Hồi bẩm phúc tấn, nô tài biết tội, thế nhưng thái tử gia có nói, để nô tài trực tiếp mang đến cho phúc tấn…" Tiểu thái giám sợ đến dập đầu lia lịa.

"Quả là lớn mật! Thái tử gia đã quên phải đem người đưa vào phủ nội vụ kiểm tra, ngươi cũng sẽ không nhắc nhở?" Thạch Tuấn Nham nói vậy, đột nhiên nghĩ đến tính tình thái tử phách lối rất khó nghe lọt tai người khác khuyến bảo, một tiểu công công có thể nói được cái gì, cũng lại không tiếp tục gây khó dễ cho tiểu thái giám này nữa, "Được rồi đừng dập đầu nữa, đứng lên đi. Bốn mỹ nhân Giang Nam này là ai đưa cho thái tử?"

Tiểu thái giám vừa nghe, gần như lại muốn quỳ xuống, bất luận là ai đưa cho thái tử, người nọ đều không phải là người mà một tiểu thái giám như hắn có thể đắc tội được a, vẻ mặt cầu xin, "Phúc tấn, nô tài không biết."

Thạch Tuấn Nham muốn tra hỏi tin tức từ trong miệng tiểu công công này cũng không ra cái gì, lại nhìn thoáng qua bốn mỹ nữ đã đứng run rẩy, tuy rằng làn váy của các nàng rất dài, hắn nhìn không thấy chân của các nàng, nhưng mà biết mấy cái mỹ nhân này chắc hẳn là mỹ nhân được bó chân, nghĩ đến đã từng ở trên mạng thấy hình ảnh chân bó dị dạng, hắn rùng mình một cái. Hướng tiểu thái giám hỏi: "Ngươi tên là gì."

"Nô tài tên là Tiểu Cao Tử." Tiểu thái giám lập tức nói.

Thạch Tuấn Nham nghe xong liền hất tay lên cao, "Tiểu Cao Tử, ngươi trước tiên đem mấy vị mỹ nhân này đưa đến sương phòng phía tây điện, chờ sau khi thái tử trở về thì bố trí sắp xếp sau, lui ra đi."

"Vâng." Tiểu Cao Tử cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này tuy không thu được kết quả tốt nhưng cũng may là vẫn còn sống, phúc tấn cũng không làm khó hắn để cho hắn nghỉ ngơi một hơi, rồi mang theo bốn người mỹ nhân từ trong điện lui ra ngoài.

Còn chưa đi được bao xa, chợt nghe được thanh âm bình tĩnh của thái tử điện hạ, "Đây là muốn mang đi đâu."

Tiểu Cao Tử vừa nghe, phịch một tiếng quỳ xuống, "Thỉnh an thái tử gia, thái tử gia cát tường. Phúc tấn để nô tài mang bốn người này đưa đến sương phòng phía tây điện nghỉ ngơi."

"Vậy ngươi đi đi." Thái tử điện hạ liếc qua bốn người mỹ nhân một cái, thầm nghĩ dung mạo cũng không tệ lắm, nàng ta vừa thấy liền đem bọn họ đuổi đi rồi.

Nô tài canh giữ ở trước hậu viện phúc tấn đã cao giọng truyền báo, "Thái tử điện giá đáo."

Lúc Thái tử tiến vào thì vẻ mặt hiền hòa vui vẻ, cũng không như lúc từ Cung Càn Thanh đi ra thì vô cùng thịnh nộ. Vốn dĩ hắn là muốn đến tìm phúc tấn gây phiền toái, thế nhưng đi tới Dục Khánh Cung thì trước mặt một trận gió lạnh thổi qua, thổi đi bao nhiêu sự tức giận làm hắn cũng bình tĩnh lại.

Sau đó hắn chợt phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, ảnh hưởng của phúc tấn đối với hắn dường như quá lớn, như hoàn toàn chiếm lấy suy nghĩ của hắn, đây đối với một thái tử mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Thái tử điện hạ rốt cuộc tĩnh táo lại, nghĩ đến đôi lúc nhớ đến phúc tấn cũng là bình thường.

Hắn hồi tưởng lại từ ngày đại hôn đến bây giờ, phúc tấn đối xử từ trong sân đến ra ngoài đều vô cùng tốt, thế nhưng cố mỗi mình hắn, dường như là gặp một lần là muốn chọc tức hắn một lần, hình như hoàn toàn xem hắn không vừa mắt. Thậm chí từ đêm động phòng ngày đại hôn, một khắc xốc lên tua rua mũ phượng kia, phúc tấn đến một cái chớp mắt vụt lông mày cũng không có mà thay vào đó là ánh mắt đầy tức giận bực dọc, ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng bản thân mình nhìn lầm, kết quả cẩn thận xem lại thái độ của phúc tấn. Có thể nói từ lần đầu tiên gặp mặt, phúc tấn đã bất mãn đối với hắn.

Tuy rằng hắn hoàn toàn không biết nguyên do vì sao. Thế nhưng thái độ của phúc tấn rất là khác thường, nàng tựa hồ hận không thể làm cho mình bỏ nàng, nhưng lại chạy khắp nơi biểu hiện cư xử đúng mực khiến cho hoàng a mã và hoàng mã ma thoả mãn, nhưng mà căn bản lại âm thầm không cần đến sự quan tâm sủng ái từ hắn.

Chẳng lẽ nàng không rõ, nữ tử sau khi lấy chồng, không có sự thương yêu cưng chiều của phu quân thì thê lương biết nhường nào, nàng tựa hồ không có sự thương yêu của mình, trái lại còn sống vui hơn.

Đầu óc thái tử Dận Nhưng là phi thường thông minh, chỉ cần hắn không bị sự tức giận che mờ lý trí là có thể tinh tế nhận ra, bởi vì trước nay vẫn quá thuận buồm xuôi gió, cho tới bây giờ cũng chưa có người nào không nghe lời hắn, càng chưa nói bị một nữ nhân cãi lại. Bởi vậy phúc tấn mới có thể làm hắn tức giận, bởi vì chưa từng có người nào dám đối với hắn như vậy, làm hắn không chỉ có ăn thua thiệt còn phải chịu đòn, không người nào dám đánh hắn, thậm chí hoàng a mã cũng chưa từng răn dạy hắn lần nào! Kết quả bởi vì hắn thua trong tay phúc tấn mới có thể có phản ứng thái quá, nên mới không tỉnh táo như vậy!

Bây giờ bị gió lạnh thổi, cả người tỉnh táo lại, hắn rốt cuộc có thể nhìn từ góc độ người ngoài xem xét lại phúc tấn.

Đi trên đường, đem mọi chuyện từ lúc phúc tấn gả vào hoàng cung cho đến nay đều muốn xem qua một lần, sau khi tinh tế phân tích thực sự khiến hắn hiểu rõ suy nghĩ và hành vi của phúc tấn, quả nhiên là kẻ trong cuộc thì u mê, phúc tấn đích xác không muốn gả cho mình, vị trí thái tử phi đối với nàng không có sức cám dỗ, nàng dám đối xử với hắn như vậy, không chỉ là không muốn nhận sự yêu thương từ mình, còn muốn hắn tức điên lên hưu thê, về phần nàng vì sao lại cư xử với người ngoài tốt đến như vậy, cũng chỉ sợ là không muốn bị đoạn hậu, bị hoàng a mã giận chó đánh mèo trút giận lên gia tộc của nàng. (nghĩa là bị chặn mất đường lui, tên thái tử này cũng không ngốc ~~)

Hừ, không muốn gả cho hắn, không muốn nhận tình yêu của hắn, không phải là trong lòng đã có người khác rồi hay sao. Thái tử vừa nghĩ đến đây, cảm giác như mình bị cho đội mũ xanh, đối với phúc tấn bây giờ là hoàn toàn oán hận. Có điều hắn cũng sẽ không để cho phúc tấn thực hiện được âm mưu của mình.

Ngươi đã chán ghét cô như thế, cô lại thường ở trước mặt ngươi lắc lư làm ngươi buồn nôn; không muốn làm phúc tấn, cô cũng sẽ không cho ngươi như ý nguyện, nếu đã gả vào hoàng cung, cô chỉ cần đem ngươi giữ lại ở trong cung, làm ngươi héo mòn đến khi chết mới thôi.

Để chứng thực suy nghĩ của mình, vừa vào trong viện, hắn liền thay đổi một bộ mặt dịu dàng tươi cười mà bình thường các cô gái thích nhất, chuẩn bị nhu tình tiến công phúc tấn, kết quả không nghĩ tới, phúc tấn vừa thấy hắn cười đến so với hắn còn vui vẻ hơn.

Thạch Tuấn Nham vừa nghe thái tử tới, trong lòng trực hô quả là buồn ngủ gặp chiếu manh, chính lúc đang nhàm chán thì thái tử cư nhiên lại chủ động đưa tới cửa. Vừa nhìn thấy thái tử đi tới, mặt cười tươi như hoa, vội vàng hiền lành hoà nhã mà nghênh đón, "Gia hôm nay làm sao lại tới sớm như vậy? Có lẽ đã mệt rồi, mau mau ngồi xuống đi."

Thái tử tuy nói không được tự nhiên, nhưng vẫn là đưa tay đỡ lấy tay của phúc tấn, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy mu bàn tay phúc tấn, "Phúc tấn, cùng cô ngồi xuống đi, hôm qua cô trách oan ngươi, ngươi có oán trách cô không?"

Thạch Tuấn Nham bị thái tử cầm tay có hơi đờ người ra một chút, ngước mắt nhìn thái tử đang nở nụ cười trên mặt, rốt cục phát hiện thái tử gia không được bình thường, chẳng lẽ hôm nay uống lộn thuốc? Vì vậy mặt không biến sắc ung dung thản nhiên muốn rút tay ra, "Gia, nô tì làm sao sẽ oán trách ngài, gia đừng nên nói những lời này."

Thái tử cười thầm trong bụng, quả nhiên phúc tấn không muốn tỏ ra thân thiết với hắn, vì vậy lại duỗi thêm một tay ra đem tay của phúc tấn nắm chặt lại, nhìn mắt phúc tấn liếc nô tài đứng hầu hai bên, bộ dạng như muốn rút tay ra lại không dám, hắn cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp thuần phục phúc tấn. Định bụng cho phúc tấn thêm một kích đón đầu nữa…, "Phúc tấn, đêm nay cô sẽ ở lại nơi này, nhớ kỹ phải chờ cô."

Nói rồi thái tử ở dưới bao ánh nhìn của đám nô tài, thơm trộm ở bên má phúc tấn một cái. Đám nô tài nhìn thấy vội vã cúi đầu, phi lễ chớ nhìn a, Trữ ma ma bọn họ đồng thời cúi đầu, trong lòng vui như nở hoa, thái tử gia rốt cuộc cũng thích phúc tấn.

Thạch Tuấn Nham sau khi bị hôn trộm ngây người ra, hắn biết thái tử là cố ý, tuyệt đối là cố ý, lẽ nào đi gặp Khang Hi xong, đầu óc có tiến triển suy nghĩ ra biện pháp mới để đối phó hắn? Nhưng mà sau khi hết khiếp sợ, rất nhanh hắn lại phản ứng kịp, trên mặt lập tức mang theo chín phần mừng rỡ một phần oán hận, "Gia, nô tì chắc chắn chờ gia đến…" Nói còn giống như cao hứng vui mừng đến sắp chảy nước mắt.

Thạch Tuấn Nham cảm giác kỹ thuật diễn xuất của mình càng ngày càng cao, có thể trực tiếp lên hàng siêu sao.

Thái tử ngay từ đầu đã chú ý tới kỹ xảo rất nhỏ này của phúc tấn, chỉ biết nàng hiện tại lại đang làm bộ làm tịch cho mình nhìn, nhưng mà nàng có tiếp tục giả bộ hắn cũng sẽ không để mặc nàng lại dắt mũi hắn, muốn diễn thì mọi người cùng nhau diễn đi, hắn có khả năng ở dưới trướng hoàng a mã vào sinh ra tử, làm sao có thể đóng kịch không hay bằng phúc tấn nhà mình, Vì vậy khóe miệng ngậm ý cười, hai tay vòng ra ôm lấy phúc tấn vào lòng, "Phúc tấn đây là đang trách mắng cô phải không, ngươi phải biết rằng, trong lòng cô luôn chỉ có hình bóng của ngươi."

Phúc tấn vừa nghe lời này, thân thể quả nhiên lại cứng đờ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phúc tấn vung cây roi da, hướng về phía thái tử: "Come on! Baby!"

Thái tử gia trừng mắt liếc nhìn phúc tấn một cái, không tình nguyện lắc lắc lư lư múa, "Cô bé đối diện nhìn qua đây, mau mau nhìn qua đây, nơi này biểu diễn rất đặc sắc, xin đừng làm bộ hờ hững!"

Mau tung hoa a, các ngươi cho là cô nhảy không công sao?

6. Chương 6

Thạch Tuấn Nham bị thái tử kéo đi, nô tài hầu hạ trong điện đều cúi đầu không dám nhìn, hắn giương mắt liền thấy thái tử gia cúi đầu hướng hắn cười đắc ý, vì vậy hắn cũng cười. Ném một ánh mắt dụ hoặc cho thái tử, hai tay vòng qua hông thái tử, người ở bên cạnh lại không thấy được chỗ thịt bên hông của thái tử bị vặn xoáy lại thành đụn kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ, xoay tròn theo phương hướng ba trăm sáu mươi

độ, trong lòng ngoan độc nói, ta véo ta véo ta véo véo véo, ta vặn ta vặn ta vặn vặn vặn, cũng không tin ngươi không buông tay.

Thái tử gia quả nhiên không thể chịu nổi được cơn đau, khuôn mặt ôn hòa tươi cười nhất thời trở nên vặn vẹo, cái nữ nhân ngoan độc này quá độc ác. Đau đến cơ hồ là đem phúc tấn nhanh đẩy ra, thế nhưng ngoài miệng vẫn là phải dịu dàng nói, "Phúc tấn, buổi tối cô sẽ còn tới nơi này, hay là ngươi đến chỗ cô đi. Ngươi trước tiên nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối cô và ngươi có nhiều lời muốn nói."

Thấy phúc tấn có bản lãnh này, ở địa bàn của phúc tấn thì khó có thể khuất phục được người, trong đám nô tài này thì có một hai người đều là một lòng suy nghĩ cho phúc tấn, còn lại thì đều nghĩ bản thân mình được ở một nơi tương đối an toàn.

Khóe môi Thạch Tuấn Nham cong lên, cười đến duyên dáng động lòng người, "Gia đã nói, nô tì nhớ kỹ, buổi tối chắc chắn đi tìm ngài. Thế nhưng, gia, như vậy có phải không hợp quy củ lắm hay không?"

"Ở Dục Khánh Cung, ai dám nói cô không hợp quy củ?" Thái tử nhướng mày nhìn phúc tấn khiêu khích.

Phúc tấn nghe xong, thầm nghĩ cái tên thái tử này nói cái gì cũng đều mang đầy tính kiêu ngạo lộ rõ ra ngoài đến nỗi có thể sờ thấy được, quả thực nên nhận giáo huấn, cười cười, phất tay liền khiến đám nô tài hầu hạ hai bên lui xuống phía dưới.

Dận Nhưng vừa thấy động tác của phúc tấn, chỉ biết nàng lại chuẩn bị dở lại ngón cũ, muốn đem nô tài đuổi hết ra ngoài, để cho dễ bề đối phó mình, đương nhiên hắn sẽ không để cho nàng thực hiện được, hướng về phía đám nô tài đang lui ra ngoài kia hô, "Đều trở về hầu hạ, không cần đi ra ngoài."

Thạch Tuấn Nham dùng sức cắn chặt răng hàm, hôm nay thằng khốn xui xẻo này đến có chuẩn bị a, giữ lại nô tài cũng tốt, hắn liền cùng vị thái tử điện hạ này nói một chút chuyện chính sự, nhưng hắn thật ra là muốn biết vị gia chủ này có thể không tuân thủ quy củ đến trình độ ngoại hạng gì. Thái tử không sợ Khang Hi xem không vừa mắt, hắn đúng là một thằng xui xẻo còn cho là phúc tấn của mình chưa biết chuyện hắn đã bị Khang Hi răn dạy trước đó.

"Nếu gia nói như vậy, các ngươi cứ ở lại đi." Phúc tấn cũng lên tiếng, nói xong hắn lại nhìn về phía thái tử, "Gia, mới vừa rồi ngài không phải là để cho một nô tài dẫn theo bốn người mỹ nữ tiến cung, để hầu hạ ngài đấy chứ."

Thái tử nghe xong, liếc mắt nhìn phúc tấn, "Đúng thế thì làm sao nào? Phúc tấn, đêm nay cô chắc chắn cùng ngươi chung một giường, không cần phải lo lắng cô tới chỗ mỹ nhân khác."

"Gia, nô tì biết gia lời vàng ý ngọc, nói sẽ nhất định giữ lời, làm sao dám nghi ngờ ngài đây? chỉ là bốn vị mỹ nhân Giang Nam, nghe nói là chưa người nào được phủ nội vụ kiểm tra cho phép, nếu lỡ như có điều sai sót gì xảy ra, nô tì thật sự không gánh vác nổi trách nhiệm." Nói xong, phúc tấn mày ngài nhẹ khép lại, rất là ưu sầu mà nhìn Thái tử.

Thái tử thấy nàng làm vẻ ta đây như vậy, quả thực là nổi hết cả da gà lên, "Cô muốn thêm mấy nô tì thì đâu cần phiền phức như vậy, nếu ngươi đã nói thế, thì cứ nói thẳng ra là muốn xử trí như thế nào đi."

"Đương nhiên là từ đâu thì cứ đưa trở lại chỗ đó. Nếu không sẽ đưa đến phiền phức, chờ phủ nội vụ điều tra rõ xong lại đem về Dục Khánh Cung cũng chưa muộn. Có điều, nếu như gia nóng nảy muốn có, ta sẽ bẩm báo cho hoàng a mã, đến lúc đó tự mình để phủ nội vụ chọn mấy vị mỹ nhân đem lại đây hầu hạ ngài." Thạch Tuấn Nham cười hiền lành đến dị thường, "Đến lúc đó, ngài bất luận muốn Giang Nam, hay là Tây Bắc, hay là mỹ nhân phương đông, nô tì đều có thể tìm tới cho người."

Phúc tấn hiền lành hào phóng như vậy thật là hiếm thấy, phúc tấn càng làm như vậy, thái tử lại càng cảm giác được suy đoán trước kia của mình là chính xác, phúc tấn tìm nhiều mỹ nhân để phân chia sự yêu thương từ mình như vậy, tuyệt đối chính là không mong muốn mình sủng hạnh nàng, có thể thấy được trong lòng nàng thật sự đã có người khác. Nghĩ tới đây, tay của hắn nắm thắt lưng thật chặt, dù người đàn ông nào mang theo nón xanh trên đầu, cũng sẽ không thấy vui vẻ. Chờ ra khỏi đây, hắn thật sự muốn tìm cho ra tên gian phu của phúc tấn là ai!

"Chỉ là mấy người tì nữ mà thôi, tùy ngươi." Thái tử đã không muốn tiếp tục ở lại đây thêm giờ phút nào nữa, có chút không nhịn được nói như thế, hiện tại hắn nóng lòng muốn rời đi.

"Gia nói cho nô tì, bốn người mỹ nhân là do ai đưa tới, nô tì mới có thể đưa trả lại cho người ta." Phúc tấn còn nói thêm.

Cái này thì thái tử cẩn thận, hắn sẽ không nói cho phúc tấn là ai đưa tới, phúc tấn mà biết cũng chính là hoàng a mã biết, đến lúc đó Lăng Phổ có thể sẽ mất mạng, sau đó muốn làm việc riêng tìm khắp nơi cũng không có người có thể tin được. Việc riêng ở đây hay đại loại những chuyện như thế không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bằng không với việc chỉ là chức quan nhỏ, cho dù là anh em kết nghĩa, thái tử gia cũng không thể nào bảo vệ cho hắn.

"Trực tiếp đuổi ra khỏi Dục Khánh Cung, đừng để lộ ra ngoài, những chuyện khác không cần phúc tấn quản, phúc tấn cứ đợi ở trong cung, đừng lo nghĩ buồn phiền đỡ phải mệt mỏi." Nói xong, thái tử điện hạ liền rời đi.

"Phúc tấn nhớ kỹ đêm nay qua chỗ cô là được rồi, cô có việc phải đi trước."

Nói xong, thái tử gia dẫn đại thái giám thiếp thân của hắn, và những cung nhân khác rời đi.

Phúc tấn chờ thái tử đi mới ngồi trở lại trên ghế, nghiêng đầu lấy tay đỡ trán, suy nghĩ thái độ của tên xúi quẩy trong lịch sử kia, cũng biết cái tên tặng mỹ nhân đến chắc cũng là thân tín của hắn. suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy không liên quan gì đến chuyện của mình, công sự của thái tử hắn luôn luôn không muốn can thiệp vào, dù thế nào Dận Nhưng gặp chuyện không may trong tương lai đã được định trước, chỉ cần hắn sớm thoát ly khỏi Dục Khánh Cung một chút, tính mạng hẳn là có thể giữ được, nghĩ đến không chừng Khang Hi còn cho hắn một số tiền bồi thường cùng ít ưu đãi đặc biệt.

Bĩu môi, hắn cũng không muốn những thứ này, chờ đến khi hắn ngẩng đầu lại phát hiện Trữ ma ma, Lý ma ma vẻ mặt đang cười, cười đến trên mặt vốn không nhiều nếp nhăn lắm đều trở nên nhiều hơn lên, giống như cái lỗ hoa cúc vậy. (e hèm đọc đam mỹ nhiều chắc các nàng cũng hiểu mà...)

"Nô gia chứng kiến thái tử gia đối xử với phúc tấn tốt hơn nhiều, đương nhiên là vui mừng thay chủ tử a." Trữ ma ma vội nói.

Phúc tấn cũng gần như ngay lập tức bật cười đáp lại, thái tử sẽ không có đối xử tốt với hắn như vậy, mà là thay đổi một biện pháp để đối phó hắn. Nghĩ đến bây giờ thái tử đề phòng hắn như đề phòng giặc cướp, ngay đến ở trong phòng hắn cũng không dám, còn muốn hắn đơn độc một mình đi tới địa bàn của thái tử.

Nghĩ đến buổi tối, phúc tấn lại lo âu, thái tử hiện tại hình như trở nên khó đối phó hơn trước, lỡ như hắn thực sự muốn tìm mình giả làm phu thê ân ái, chỉ cần thường xuyên đứng ở trong phòng hắn, có lẽ hắn sẽ thường bị gọi sang chỗ thái tử độc sủng, không tới một tháng, trong cung sẽ đem chuyện hắn được cưng chiều ra bắt đầu răn dạy hắn.

Cái tên thái tử này thế mà cũng có thể nghĩ ra được chuyện hại người ít hại mình như vậy a, hại hắn bị trùm cuối trong cung răn dạy, mà cái giá thái tử phải trả chỉ là tạm thời ít được hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc (hoa thơm cỏ lạ).

Nếu không hay là hắn tìm cớ không đi? Bị bệnh hoặc là lại có kinh nguyệt? Nhưng mà không được, ngay đến chuyện tới tháng cũng đều có người ghi chép, khó làm giả được.

Vừa muốn nghĩ cách, chỉ thấy có người từ trong cung đến, là hoàng thái hậu sai một nhũ mẫu đưa tới làm phần thưởng, còn tiện thể mang theo lời dặn dò của hoàng thái hậu, khiến phúc tấn phải nỗ lực, sớm ngày có bầu con trai trưởng.

Ý chỉ của hoàng thái hậu đến, phúc tấn mới vỡ lẽ ra, Khang Hi đây là muốn tiến hành đồng bộ, hắn khiển trách thái tử, hoàng thái hậu lại cho hắn một sự nhắc nhở, làm cho phu thê thái tử sớm ngày hòa hợp.

Phúc tấn suy nghĩ cẩn thận lại việc này, thật sự là hận không thể độn thổ mà đi, hoàng gia thật là phiền phức, ngay đến chuyện XXOO của vợ chồng hoàng tử mà cũng phải quản, thật quá đáng ghét.

Vì vậy, nghĩ đến buổi tối cùng với thái tử có một trận đánh ác liệt cần phải đánh, phúc tấn hoàn toàn nổi máu Sparta lên.

Vào phòng trong, phúc tấn bắt đầu ngủ nghỉ dưỡng sức, chờ lúc mí mắt nặng trĩu vừa sụp xuống, giật mình tỉnh giấy nhìn bầu trời thì thấy trời đã tối đen.

Nhìn sắc trời, phúc tấn rất lấy làm cảm khái, "Thời gian trôi qua thật là nhanh, vừa mới chợp mắt làm sao mà trời đã tối rồi chứ?"

Trữ ma ma Lý ma ma lại không cho là nhanh, kể từ khi phúc tấn gả cho thái tử tới nay, ngoại trừ được vài lần từ khi mới đại hôn ra, đây là lần đầu tiên thái tử muốn tìm chủ tử của mình qua đêm, các nàng thế nhưng đã chuẩn bị đầy đủ. Nghe phúc tấn nói như vậy, vội hỏi: "Phúc tấn, nhanh chỗ nào chứ, chúng nô gia còn đang thấy chậm đây."

Thạch Tuấn Nham bị thái độ của nhũ mẫu mình đả kích đã thành thói quen, cũng không cho là thật, hỏi, "Hẳn là phải đến chỗ thái tử gia đó? Gia đã trở về chưa?"

"Hồi bẩm phúc tấn, nghe Hà công công nói, hôm nay thái tử cũng trở về rất sớm, vẫn chưa bước chân ra khỏi cửa, có thể thấy được thái tử gia không phải thật sự để phúc tấn ở trong lòng sao?" Trữ ma ma phàm là cái lời ngon ngọt gì đều hận không thể nói ra toàn bộ.

Thạch Tuấn Nham nghe xong phần đen tối ở trong lòng cũng phất cờ hò reo, chỉ sợ thái tử cũng giống hắn, nghỉ ngơi dưỡng sức dễ đối phó mình đây mà.

Hừ, hắn thật đúng là không tin, sức lực thái tử không mạnh bằng hắn, có thể làm gì hắn nào.

Thạch Tuấn Nham dẫn theo người, do cung nữ cầm đèn, một chút cũng không sốt ruột đi qua chỗ thái tử. Cuối cùng đã tới, trực tiếp bị công công Hà Ngọc Trụ dẫn vào phòng, vừa đi vào liền thấy vẻ mặt không có hảo ý của thái tử hướng về phía hắn cười cười.

Thạch Tuấn Nham cười lại mặt không biến sắc quan sát bài trí trong phòng, không có phát hiện cái gì không bình thường, Vì vậy cấp cho thái tử một lễ, "Nô tì thỉnh an gia, gia cát tường."

Thái tử rất rộng lượng, trực tiếp đưa hai tay ra nâng Thạch Tuấn Nham đứng lên, "Phúc tấn không cần đa lễ, mau đứng lên cho ta." Sau đó, thái tử để các nô tài hầu hạ trong phòng đi ra, người của phúc tấn mang tới cũng đi ra theo.

Thoáng cái, trong phòng cũng chỉ còn lại có phúc tấn và thái tử hai người.

"Gia, ngài đây là?" Phúc tấn giả vờ không hiểu hỏi, hắn thật sự là yên tâm cùng mình ở một chỗ sao?

Thái tử đáp lời một cái, tự mình xoay người ngồi ở trên giường, tựa người vào cột giường mới miễn cưỡng nhìn về phía phúc tấn, "Ta cho rằng phúc tấn đã rất rõ ràng, đêm nay qua đây là để làm gì."

Thạch Tuấn Nham còn đang giả bộ, "Gia, ngài nói như vậy, ta lại càng không hiểu."

A, lại từ nô tì biến thành ta. Thái tử gia thầm cười nhạo trong lòng, có lòng tốt mà nhỏ giọng nhắc nhở, "Phúc tấn ăn nói cẩn thận, tiếng nói chuyện trong phòng thế nhưng lại rất dễ truyền tới bên ngoài đó."

"Vậy sao?" ánh mắt Thạch Tuấn Nham hướng bên ngoài cửa quét tới, thái tử nói như vậy, có thể thấy được quả nhiên là hắn có chuẩn bị mà đến." Gia, nếu là bị đám nô tài nghe được chúng ta..., nô tì nhưng là rất xấu hổ."

Nói rồi cúi đầu giả bộ ngượng ngùng, kì thực nghiến răng nghiến lợi.

Thái tử vừa nghe được lời này, thực sự là bị gió lạnh quét qua một trận run cầm cập, người nữ nhân này quả là không biết xấu hổ. Có điều, đối phó với người không biết xấu hổ cũng chỉ có thể càng không biết xấu hổ hơn. "Phúc tấn không cần xấu hổ, mau lại đây đi, có người nghe, không phải sẽ càng thêm khoái lạc hay sao."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy, cười đến rất là hài lòng, "Tốt, nô tì liền qua đây."

Đi tới, ngồi vào bên cạnh Dận Nhưng, hai tay phúc tấn đặt lên cổ của Dận Nhưng, ở bên tai Dận Nhưng nhả hơi thơm như hoa lan, thấp giọng thì thầm, "Nô tì không nghĩ tới gia lại có cái loại ham mê đặc thù này cơ chứ." Nói xong, ở bên tai Dận Nhưng phóng đãng mà lẳng lơ thổi một cái.

Thấy da bên tai thái tử đều đã đỏ, Thạch Tuấn Nham cảm thấy vui vẻ trong lòng hơn một chút, lại đón đầu đùa giỡn, "Gia, ngài thật mẫn cảm."

Thái tử bị một kích như thế, vừa tức giận lại vừa rạo rực, trở tay đem phúc tấn té nhào xuống giường, có chút cắn răng nghiến lợi quát khẽ, "Phúc tấn, ngươi tốt nhất là chớ chọc cô! Bằng không cô sẽ không để cho ngươi yên ổn sống qua ngày!"

Phúc tấn nằm ở trên giường, hai tay bị thái tử khống chế, nhưng mà phúc tấn không có phản kháng giãy dụa, mà là đắc ý ngưỡng mộ khi thái tử được ở bên trên hắn, tiếp tục đùa giỡn, "Gia, ngươi thật là nóng ruột."

Thái tử phẫn nộ trừng mắt nhìn phúc tấn một cái, hít sâu một hơi để cho mình tỉnh táo lại, cúi đầu ở bên tai phúc tấn hung tợn nói rằng, "Nếu không phải bởi vì hoàng a mã muốn có cháu ruột, cô tuyệt đối sẽ không thân mật ngươi."

"Yêu, gia hiếu thuận hoàng a mã như vậy, nô tì thật là vui mừng." Thạch Tuấn Nham ngoài miệng nói như vậy, nghe được lời thái tử nói, trong lòng cũng nổi giận, tưởng muốn thân mật với hắn còn phải nhìn xem hắn có chịu hay không đây! Muốn làm cho hắn biến thành công cụ sinh sản, hắn cũng muốn xem Dận Nhưng có bản lãnh này hay không.

Vì vậy, phúc tấn giận dữ cười châm biếm lại, một tay giãy ra khỏi, dùng ngón tay trỏ ở trên ngực thái tử nhẹ nhàng di di, mặt mang nụ cười khẽ, nửa oán hận nửa quở trách mà đùa giỡn thái tử, "Gia, ngài nhưng đã xác định, tối nay thật sự có thể bắt nô tì sao? Nô tì thật sự sợ lắm a…"

Âm cuối kéo dài, mang theo ý cười trào phúng kích thích thần kinh của người nào đó.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thái tử phi dụ dỗ, oh!!! Sói tru rống rống

Xin hỏi có người nào biết làm mặt bìa hay không, có thể giúp làm mặt bìa truyện này được không, sâu phi thường cảm kích

7. Chương 7

Tuy rằng thái tử bất mãn vì sự khiêu khích của phúc tấn, thế nhưng cũng bị động tác của phúc tấn khiến cho tâm ý nhộn nhạo, trong đầu xoay chuyển tìm cách, đưa tay bắt lấy bàn tay đang tác quái kia, xoa nắn rất ôn nhu dịu dàng, sau đó kéo tới bên miệng khẽ hôn một cái, cười nói, "Ah, phúc tấn, ta và ngươi chính là phu thê, hà tất phải dùng những lời cợt nhả bậc này chứ? Mà hôm nay cô mới vừa bị hoàng a mã nhắc nhở, cũng đã đáp ứng hoàng a mã, nhất định sẽ cho phúc tấn nhà ngươi mặt mũi."

"A, gia là đang muốn nói cái gì kia?" đôi mắt Thạch Tuấn Nham nheo lại lườm thái tử, sau đó thu hồi tay của mình.

Thái tử thấy phúc tấn vẫn chưa hiểu được, khóe miệng nhếch hẳn lên, "Cô là muốn nói cho ngươi biết, không cần khiêu khích cô. Đêm nay cô chính là chuẩn bị cùng phúc tấn mơ chung một giấc mộng đẹp." Nói xong lại nhắm mắt cúi đầu xuống thấp, cũng học theo cách phúc tấn đùa giỡn với hắn lúc nãy, ở bên tai phúc tấn thổi một luồng khí nóng, "Phúc tấn đừng quên, đêm nay làm lớn chuyện cũng không tốt, chỗ hoàng a mã cũng khó mà ăn nói. Hơn nữa, ở bên ngoài cửa còn có tai mắt. Nếu phúc tấn không muốn, cô cũng không cưỡng cầu, rồi người ta sẽ truyền ra ngoài nói thái tử muốn sủng ái phúc tấn, nhưng phúc tấn không tiếp nhận, hình tượng một phúc tấn hiền lành hiểu chuyện cũng không sẽ không còn phải không nào?"

"Gia, chúng ta đắp chăn chỉ đơn thuần là nói chuyện phiếm không được sao?" Thạch Tuấn Nham nghe xong lời này từ thái tử, biết chuyện tối nay phiền phức thật rồi, vì vậy chăm chú nhìn về hướng thái tử gia yêu cầu thương lượng.

Mặt thái tử gia đen lại như đít nồi, chẳng lẽ trong lòng phúc tấn thật sự có người khác, mới có thể cứ giữ khoảng cách như vậy từ nãy cho tới bây giờ còn chưa chịu cùng mình làm chuyện tốt?" Phúc tấn đừng quá

ngây thơ, đắp chăn đơn thuần nói chuyện phiếm, nhưng cô là một nam nhân bình thường không phải Đường Tăng a!"

Thạch Tuấn Nham nghe xong, có một loại cảm giác nhìn trời câm lặng, bất quá nếu nhất định phải như vậy, thì dù sao hai người cũng đã có một lần, cùng lắm thì liền đem thái tử làm bạn ngủ, kỳ thực chỉ từ ngoại hình mà nói, thái tử còn là một bạn ngủ chất lượng tốt.

Về phần mục đích của thái tử là để cho mình sớm ngày sinh hạ con trai trưởng, chiếu theo lịch sử ghi chép thì thái tử phi sinh con, hình như là phải năm sáu năm nữa mới sinh một nữ nhi, mà lúc đó, khẳng định chính mình sẽ không còn ở Dục Khánh Cung.

"Được rồi, gia đã có mệnh lệnh nô tì nào dám không tuân theo, gia đến đây đi!" Phúc tấn tưởng tượng xong những chuyện này, hai mắt nhắm lại hai tay đặt lên trên, nằm duỗi ra theo tư thế buông thả mặc cho người chà đạp, nằm một hồi không thấy gì lạ, liền mở một con mắt nhìn về phía thái tử hiện tại vẫn chưa có động tác gì liền nói thêm, "Gia, nô tì tin tưởng vào ngài mà xin nhẹ nhàng một chút…"

Thái tử Dận Nhưng đầu đầy sọc đen, người nữ nhân này còn có thể càng không biết xấu hổ hơn cả ta sao? Có nữ nhân nào lại dám bạo dạn nói như vậy với hắn! Hơn nữa phúc tấn nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích lại còn nói với hắn như vậy, "Ngươi với đầu gỗ đều như nhau, cô đều bị ngươi làm cho không còn một chút hăng hái nào. Mau đứng lên đi, không phải vừa mới nãy còn làm rất tốt sao?"

Thạch Tuấn Nham nghe xong tức giận mở mắt ra, "Gia, ngươi chẳng lẽ còn bắt nô tì phải chủ động? Ngươi đã quên chuyện trong đêm đại hôn rồi sao."

Bị nhắc nhở đến chuyện lúc trước, cả người thái tử kích động giật bần bật, tuyệt đối không thể để cho phúc tấn đè ở trên người mình lần thứ hai, nghĩ liền bắt đầu tự mình cởi quần áo ra, cởi đến khi chỉ còn mặc mỗi cái quần sau đó liền cấp tốc đưa tay phanh y phục của phúc tấn ra, ngoài miệng còn lầm bà lầm bầm không chịu bỏ qua, "Lần tới chính ngươi tự mình cởi quần áo đi, nữ nhân nào ở cùng một chỗ với cô mà không phải hầu hạ cô, chỉ có ngươi là phiền phức như vậy. Trước tiên đứng lên, cởi quần áo."

Phúc tấn chỉ có thể làm theo ý của hắn, ngực thầm nghĩ đến chuyện này cũng cần phải phiền toái như vậy, thực sự không phải là đàn ông. Từ trên giường ngồi xuống, tự mình động thủ cởi quần áo, nội y đơn bạc, nhưng mà trong phòng không khí ấm áp, cũng không thấy lạnh lắm, những đường cong trên người như ẩn như hiện, đưa tay khoát lên trên vai Dận Nhưng, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, thấy hắn cũng cúi đầu, chủ động hôn lên.

Thái tử cũng không nhiều lời, thuận thế ôm phúc tấn, hai người ngã vào trên giường. Dần dần nhập vào cảnh đẹp, có điều phúc tấn đột nhiên hô ngừng, thực sự là phá hỏng phong cảnh.

Hóa ra thái tử mặc dù đã trải qua trăm trận kinh nghiệm phong phú, nhưng rốt cuộc rất ít hôn môi, động tác điều không được trôi chảy cho lắm, nhiều lần thiếu chút nữa đã cắn vào đầu lưỡi của phúc tấn, răng môi gắn bó mật thiết bị cắn phải cũng là rất đau, phúc tấn chỉ có thể tạm dừng.

"Phúc tấn, ngươi thật sự rất là không biết tình thú!" Thái tử gia bất mãn, hắn đang muốn bắt đầu đây.

Thạch Tuấn Nham vừa bị nói như vậy, trợn to hai mắt mà nhìn thái tử, ai mới là người không biết tình thú a, người đến đá lưỡi cũng không thuần thục thì không có tư cách nói chuyện với hắn! Nghĩ liền hướng trên người thái tử nhào qua, nếu thái tử gia muốn tình thú, vậy cho hắn biết thế nào là tình thú.

"Cô không cần phúc tấn chủ động! Cô muốn tự mình làm!" Thái tử thấy động tác của phúc tấn, cho rằng phúc tấn là muốn đổi ý đè lên trên người mình, đương nhiên là hắn không đồng ý, đang nói thì phúc tấn giống như nhào tới một khúc củi, bắt đầu chuỗi động tác không hề đơn giản.

Thái tử ngoại trừ không biết hôn môi, thì các thủ đoạn khác cũng là rất tốt, đêm nay phúc tấn cũng không có tranh hơn thua với hắn, hắn có thể ở trên người phúc tấn tìm về cảm giác giã bánh ngày nào, tình ý cũng dâng trào một cách khác thường.

Phúc tấn dần dần chìm vào bể dục, cũng vô cùng nhiệt tình, trong lúc nhất thời, hai người hòa hợp đến cực điểm, khó mà chia lìa được.

Âm thanh trầm thấp, hòa trộn với tiếng rên đè nén, trong phòng chỉ còn lại cảnh xuân động lòng người.

Một đêm không ngừng nghỉ, ngay đến ánh trăng cũng xấu hổ mà phải trốn vào trong mây.

Ngày thứ hai, phúc tấn sau khi đứng lên cả người bủn rủn, thái tử đã đi vào triều sớm. Phúc tấn nghĩ đến sự việc đêm qua cũng coi như không tệ, cũng không hề có một câu oán hận gì, dù sao cái tên thái tử này làm bạn ngủ coi như đạt tiêu chuẩn, sau khi đứng lên tắm rửa xong mới dẫn Trữ ma ma, Lý ma ma với vẻ mặt đầy sự sung sướng vui mừng của bọn họ cùng đám người hầu quay về chỗ mình.

Để cho cung nhân hầu hạ dùng bữa sáng xong, Thạch Tuấn Nham còn phải nghỉ ngơi một hồi mới đi xử lý cung vụ hôm nay, xử lý cung vụ thì liền nghĩ đến hai người đầu sỏ còn có mấy người phi tử trong cung, chuyện hòa giải phu thê thái tử, bọn nô tài làm tai mắt đứng trong góc tường nghe trộm này không chừng đều sẽ có hành động riêng. Nhưng một đám nô tài này còn là do thái tử cố ý lưu lại, không chỉ là để trị hắn, mà còn vì dễ dàng truyền tin tức vào trong cung hơn, đó chính là chuyện phu thê bọn họ rất hòa hợp. Mà chính một đám người da mặt dày ngồi nghe ở góc tường cũng đều có thể hân hoan vui vẻ, mà người được nghe phần báo cáo này cũng vui vẻ, thật sự là đủ điên loạn.

Nghĩ đến đám phi tần trong cung này, bởi vì bản thân mình ngày sau sẽ quản lý lục cung sự vụ, ngoài mặt thì hướng mình lấy lòng, nhưng trong thâm tâm lại có ai mà không cười nhạo hắn một thái tử phi tương lai mới vào Dục Khánh Cung lại bị thất sủng kia chứ? Chuyện hôm nay vừa qua, cũng không biết sẽ có bàn tán gì?

Cùng là hoàng tử phúc tấn, đại a ca phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La thị và tam đại a ca phúc tấn Đổng Ngạc Thị chưa từng có nhiều phiền muộn như vậy, chỉ có hắn hết lần này tới lần khác, luôn luôn bị nhìn chằm chằm.

Thạch Tuấn Nham thưởng thức một ngụm hương trà, híp mắt lại suy tính chuyện này, ở Dục Khánh Cung cũng đã hai tháng có hơn, trong hậu cung có bao nhiêu người muốn ngấm ngầm bày mưu hãm hại hắn, hắn đều biết đến, hiện tại rất nhiều hoàng tử cũng còn ở tuổi vị thành niên, một đám phi tần của hoàng đế đều đã có chút rục rịch, bọn họ đều sợ phúc tấn của thái tử sớm ngày sinh hạ thái tử con trai trưởng, đó không phải sẽ khiến cho vị trí thái tử đang ngồi càng được vững vàng hơn sao? Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, thế nhưng chuyện giữa nữ nhân và nữ nhân với nhau thì chẳng cần kiêng kỵ gì. Thấy thái tử đem cái vị phúc tấn này của hắn ra làm bình hoa trang trí, lúc tiến cung thì mỗi một người đều cười đầy thâm ý, ngoài miệng còn nói muốn quan tâm bản thân hắn, nhiều lần hắn đã sớm phiền. Nếu mọi chuyện cứ cuốn theo chiều hướng này mà nói, chờ đến khi các hoàng tử đều đã trưởng thành, tình cảnh thái tử bất ổn, thái tử phúc tấn không chốn dung thân, tình thế tuyệt đối không hay.

Sợ rằng cái vị Thạch phúc tấn thực sự trong lịch sử kia, dù cho có ở trong hoàn cảnh gian nan khốn khó này cũng sẽ cùng lập cùng phế với thái tử mà không hề có một câu oán hận, đi theo hắn, ở bên cạnh chăm sóc hắn, nhưng vẫn phải sống trong cảnh cơ hàn nghèo đói cuối cùng bị bệnh mà chết.

Cho dù được Khang Hi đánh giá tốt mấy thì có ích lợi gì, số mệnh không tốt thì vẫn cứ không tốt, được khen cũng chẳng ăn được.

Đời này hắn ở vào vị trí này, nhưng tuyệt nhiên sẽ không giống như cái vị phúc tấn ngu ngốc trong lịch sử kia, sớm ngày rút lui mới tốt, kiên quyết trước khi rút lui phải đả kích tất cả mọi thế lực đối địch, dù cho có thế nào hắn cũng sẽ tin vào câu nói, người nào không cho hắn sống khá giả, hắn cũng tuyệt nhiên không để cho người đó sống khá giả!

Thái tử hay tên bạn ngủ hay gì gì đó, hiện nay đang dần dần phá hỏng chiều hướng tiến triển, Tác Ngạch Đồ đã rút lui không tái nhậm chức, nhưng càng như vậy thì tên thái tử vừa kiêu căng vừa kiêu ngạo kia còn có khuynh hướng thích lập liên minh với lão, tuy nói là mẫu tộc, nhưng nếu Tác Ngạch Đồ có thể dạy dỗ hắn thành người tốt, góp sức vào cũng không nói làm gì, nhưng hết lần này tới lần khác Tác Ngạch Đồ chỉ biết đưa ra chủ ý xấu, còn khư khư giữ lấy ý mình không tiếp thu ý kiến người khác.

Càng như vậy, sẽ càng nhanh có phiền phức.

Thạch Tuấn Nham nghĩ mọi cách làm ra chút động thái, khiến thái tử sớm ngày thả hắn đi. sau đó thái tử có xui xẻo, hắn cũng chỉ tưởng nhớ ở trong lòng, tiếc thương cả đời là được.

"Phúc tấn, chủ tử? Người mệt mỏi lắm sao?" Trữ ma ma phát ra thanh âm đem phúc tấn đang trầm tư gọi về.

Thạch Tuấn Nham nhẹ giọng nói, "Không có việc gì, hôm nay cung vụ cũng đã sắp xếp ổn thỏa, ta trước nên tiến vào nội thất nghỉ ngơi một lúc."

"Vâng, chủ tử. Lão nô hầu hạ người." Trữ ma ma nghĩ đến chuyện đêm qua giữa thái tử và phúc tấn, chỉ sợ là phúc tấn mệt muốn chết rồi, còn phải xử lý những cung vụ này, thật là làm cho người ta cảm động.

Đúng lúc này, một tiểu cung nữ được cho phép tiến vào, thấy phúc tấn liền hành lễ, "Phúc tấn, Lâm thứ phúc tấn vừa hôn mê bất tỉnh, nô tỳ hồi bẩm lại người."

"Hiện giờ Lâm thứ phúc tấn thế nào, truyền một thái y đi qua đó xem thử một chút. Chờ thu được kết quả thì quay về chỗ ta bẩm báo." Phúc tấn nói xong không chờ tiểu cung nữ rời đi, tiến ngay vào nội thất, ngay cả nhũ mẫu và cung nữ cũng không để cho các nàng đi theo vào.

Mãi cho đến khi vào nội thất, hắn tiến vào không gian của mình xong, cả người mới trầm tĩnh lại, từ tối hôm qua đến bây giờ, mình thật đúng là mệt chết đi được, tiến vào trong khu nhà hiện đại, đến trong phòng tắm điều chỉnh lại tâm trạng, ngay trong bồn tắm thư giản kinh mạch, kích thích cho máu huyết tuần hoàn.

Sáng sớm hôm nay khi thái tử gia ngủ dậy, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, tràn đầy tinh thần, tối hôm qua hắn quả thực rất hài lòng, ngực thầm nghĩ phúc tấn cũng không phải quá tệ, khi đã bắt đầu ngoan ngoãn chịu nghe lời thì vẫn có một mùi vị rung động lòng người. Thấy phúc tấn bị hắn vờn qua vờn lại mệt mỏi ngủ say như chết, hắn cũng làm ra cử chỉ nhân từ hiếm thấy, không có đem người ta đánh thức.

Bởi vì từ chỗ phúc tấn tìm về được chút tinh thần, cả người thái tử thoạt nhìn đều nhẹ nhàng lâng lâng, không có ai biết, giờ này khắc này, toàn bộ lồng ngực hắn đều tràn đầy vui sướng. Cài này so với chuyện được hoàng a mã khen thưởng, hay so với việc đoạt được trân tài địa bảo đều khoái chí hơn nhiều lắm, đây là chứng tỏ bản thân mình ở trong lòng phúc tấn cũng có chút cân nặng.

Đầy mặt vui vẻ, thời gian ở trên triều biểu hiện lại càng vượt xa sự phát huy của người thường, Khang Hi sáng sớm thượng triều đối với hắn cũng càng hài lòng liên tục gật đầu, nụ cười hiếm thấy trên mặt rồng, dáng tươi cười cũng không keo kiệt.

Thượng triều xong, thái tử lại cùng Khang Hi đi đến Cung Càn Thanh một chuyến, nghe một ít giáo huấn của hoàng a mã xong liền chuẩn bị chạy trở về Dục Khánh Cung.

Đi ra lại gặp được đại a ca Dận Thì, người nhìn không vừa mắt đang đứng ở trước mặt, nhưng Dận Nhưng ngày hôm nay lại có sắc mặt tốt khó có được.

"Đại a ca tại sao lại ở chỗ này?"

"Thái tử cát tường." Đại a ca hời hợt mà chào hỏi một câu, ngày hôm nay lúc ở trên triều bị thái tử cướp hết phong độ thật đúng là làm hắn rất bất mãn, chẳng qua là ỷ vào danh phận thái tử, lại có thể được hoàng a mã sủng ái như vậy, rõ ràng là đạo đức cá nhân thái tử có yếu kém, hay là làm ra cái chuyện sai lầm gì, hoàng a mã cũng đều làm như không thấy, thật sự là khiến hắn không cam lòng. "Không thấy ta đang chuẩn bị ra khỏi cung hồi phủ sao? Thế nào, thái tử đây cũng là chuẩn bị đi về chứ?"

Cầm thái tử vung lên nửa cung độ, đuôi mắt tỏ ra vẻ khiêu khích lại vừa làm ra thái độ như trong mắt không có người, "Tất nhiên là cô đang quay về Dục Khánh Cung rồi."

"Thái tử hôm nay có cái việc gì mà vui vẻ vậy, khó khi nào thấy được trên mặt thái tử điện hạ mang nét cười đấy?" Đại a ca hơi có ý trào phúng, thứ khiến cho hai huynh đệ bọn họ không ưa nhau chính là dáng vẻ kiêu ngạo của Dận Nhưng giống như bây giờ.

Đầu thái tử giương lên, một bộ dáng như muốn nói vì sao ta phải nói cho ngươi biết, lại thành công đem cơn tức trong lòng của đại a ca bốc cao lên.

Hai người đang hăm he, chỉ thấy tứ a ca Dận Chân cũng đi về phía bên này.

"Thái tử điện hạ, đại a ca, các ngươi đang làm cái gì vậy?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngày mai sâu về với ông bà, lại không có chương mới, cầu tung hoa, tăng thêm động lực cho sâu a

8. Chương 8

Thái tử thấy đúng là Dận Chân mang theo nô tài của hắn đã đi tới, nghi hoặc hỏi: "Lão tứ, đệ làm sao cũng tới đây? Có phải đệ mới vừa từ Vĩnh Hòa Cung đi ra không?"

Tứ a ca từ sau khi bị Khang Hi nói là nóng tính cẩu thả, những năm gần đây càng ngày càng thích làm ra bộ mặt khù khờ biếng nhác, nỗ lực theo phương hướng vui buồn không hiện ra ngoài sắc mặt mà phát triển, nghe được lời thái tử nói, nghĩ đến vừa nãy trong Vĩnh Hòa Cung ngạch nương có thái độ đối với mình, trong lòng khá là mất hứng, có điều hắn cũng chỉ là gật đầu, cũng không để cho cảm xúc của mình lộ ra ngoài.

"Hồi bẩm thái tử điện hạ, đệ đúng là đang từ Vĩnh Hòa Cung đi ra, nghĩ tới muốn đến Dục Khánh Cung tìm thái tử ca ca, không nghĩ tới ở nơi này lại gặp được ngài và đại a ca."

Đại a ca nghe tứ a ca nói muốn tìm thái tử, mười cái móng tay bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay, đưa mắt nhìn về phía thái tử, sau đó đối với Dận Chân nói rằng, "Tứ đệ vội vã tìm thái tử điện hạ là vì có chuyện gì? Chẳng lẽ là thái tử điện hạ chỉ mời một mình tứ đệ, nghe ngươi vừa nói như vậy, ta nhưng thật ra nhớ tới, huynh đệ mấy người chúng ta đã nhiều ngày không tụ họp lại một chỗ rồi."

"Đại ca, đệ đệ cũng không có việc gì hệ trọng, có điều đám huynh đệ chúng ta quả thực đã lâu không tụ họp." Tứ đại ca suy nghĩ một chút, lại phụ họa theo lời đại a ca nói.

Thái tử vừa được Dận Chân nhắc, liền nhớ lại trước đó vài ngày phúc tấn có nói muốn mời tứ đệ còn có mấy người tiểu đệ đệ nữa đến Dục Khánh Cung dùng bữa, còn cố ý buộc hắn chính mồm mời tứ đệ, nói là để gắn kết tình cảm huynh đệ, nếu như hôm nay còn không được Dận Chân nhắc tới, hắn thiếu chút nữa đã quên béng chuyện này. Nghĩ đến phúc tấn còn nói muốn thỉnh đại a ca, tam a ca, nhưng mà bởi vì hắn không vui, chỉ là thuận miệng nói cho mấy tiểu a ca, hai người a ca lớn kia lại quên.

Hiện tại đại a ca nói muốn cùng huynh đệ sum họp, thái tử không muốn để cho đại a ca có cơ hội lôi kéo các huynh đệ khác, liền gật đầu đáp ứng, "Đại ca cũng theo cô cùng nhau quay về Dục Khánh Cung. Ta sẽ phái người đem mấy người huynh đệ khác cũng đều gọi tới, chúng ta tụ họp một chút."

Trở lại Dục Khánh Cung, chỉ thấy phúc tấn đang chiêu đãi mấy vị tiểu a ca, ngũ a ca, thất a ca so về tuổi tác với con nít thì lớn hơn vài tuổi, bọn họ rất nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bát a ca vốn cũng muốn cùng ngũ a ca, thất a ca ngồi chờ ăn là tốt rồi, kết quả cửu a ca và thập a ca lại quậy phá quá trớn, hắn chỉ có thể giúp đỡ Thạch Tuấn Nham cùng nhau trông giữ hai cái vị tiểu a ca này. Mười hai a ca và mười ba a ca một người sáu tuổi, một người năm tuổi, so với hai người ca ca trước lại nghe lời hơn nhiều lắm. Ngoan ngoãn vây quanh Thạch Tuấn Nham, Thạch Tuấn Nham để cho cung nữ đút điểm tâm hoa quả, liền vui vẻ trêu chọc hai vị tiểu a ca một chút, còn không quên chiếu cố mấy vị a ca khác.

Quá nhiều trẻ con, Thạch Tuấn Nham có hơi mệt, hắn rất hối hận việc mình đem nguyên một đám a ca của Khang Hi kéo đến cung của hắn chơi, ép thái tử đi mời những huynh đệ này, hiện tại số người đến cũng đã khá đông đủ rồi, hắn lại cảm thấy quá ồn ào, nhất là thấy cửu a ca và thập a ca rất càn rỡ nô đùa như điên.

Hắn thực sự không biết, hai cái vị a ca này cớ sao ở Dục Khánh Cung lại có thể chơi vui vẻ được đến vậy, nếu không phải là đụng phải cung nữ này, thì là đánh nát chén trà kia.

"Loảng xoảng." Lại một cái chén trà bằng sứ thượng đẳng rơi vỡ trên mặt đất, oanh liệt dũng cảm mà tan xương nát thịt. Cửu a ca có thể coi là sát thủ chén trà, tiểu gia hỏa này còn chuyên chọn đồ sứ quý trọng để đánh nát, lơ đãng nhìn, nhưng nhiều lần phúc tấn vẫn có thể nhìn ra hắn là đang làm cố ý làm chuyện xấu.

Ngũ a ca thấy phúc tấn nhìn tiểu cửu híp mắt một cái, biết nhị tẩu rốt cuộc cũng bị tiểu cửu chọc giận, đến người anh ruột cùng mẹ của nó cũng thấy không vừa mắt nữa là, cho nên vội vàng thay tiểu cửu nhận lỗi, "Nhị tẩu, tiểu cửu là do tay chân vụng về, hôm nay đánh vỡ một vài chén trà. Tiểu cửu, còn không mau nói xin lỗi với nhị tẩu một câu."

Kết quả hắn vừa nói xong, lại một tiếng loảng xoảng vang lên, thập a ca cũng chung kết cuộc lấy đi thọ mệnh của một chén trà, vẻ mặt rất là vô tội nhìn phúc tấn, "Nhị tẩu, tay của ta cũng không ổn."

Trong lúc nhất thời, tất cả người ở chỗ này đều nhìn cửu a ca và thập a ca, bát a ca vội vàng nháy mắt cho bọn hắn, kết quả hai cái phách lối tiểu tử kia làm như không thấy.

Thạch Tuấn Nham biết bọn họ là cố ý, khóe môi nhếch lên, quay đầu phân phó hạ nhân đem tàn tích trên mặt đất thu thập sạch sẽ, lại để cho cung nữ chuẩn bị mười chén trà đưa lên xếp ở một bên, chất lượng tất cả đều là tốt nhất. Đợi cung nữ đưa lên hết xong, hắn mới cười nói, "Cửu đệ, thập đệ, các ngươi ngày hôm nay sợ là luyện cưỡi ngựa bắn cung mệt nhọc nên tay mới run. Chẳng qua chỉ là mấy cái chén, nhị tẩu còn không đến mức nói nặng nói nhẹ trách phạt các ngươi. Ha hả, còn rất nhiều chén trà chuẩn bị sẵn cho các ngươi, rơi vỡ cũng không sợ, chỉ cần người không bị thương là tốt rồi. Nhị tẩu cũng không thể để cho các ngươi đến Dục Khánh Cung rồi ngay đến nước trà cũng đều không uống được một ngụm, các ngươi nói có đúng hay không?"

Cửu a ca và thập a ca nghe xong, hai người lơ đãng nhìn nhau, đều là thấy trong mắt đối phương không có ý tứ gì. Bọn họ kỳ thực chỉ là muốn ở Dục Khánh Cung quấy rối làm loạn, trút hết sự bất mãn đối với thái tử, chứ không phải thật sự muốn làm cho nhị tẩu khó xử.

"Nhị tẩu có lòng, đệ đệ trước cám ơn người, chỉ là ngày hôm nay thật sự là run tay, có nhiều điều còn phải mong nhị tẩu thứ lỗi." Thấy ý tốt liền thu lại, bọn họ đều không phải là người không hiểu chuyện.

Thạch Tuấn Nham đương nhiên là gật đầu cười, để cho cung nữ hầu hạ mấy vị a ca này, chờ một hồi rốt cuộc nghe được cung nhân truyền báo lại, thái tử điện hạ đã trở về, hắn mới chuẩn bị một chút đi xem đồ ăn đãi khách hôm nay chuẩn bị như thế nào.

Thái tử điện hạ, đại a ca, tam a ca, tứ a ca lúc tiến vào, thấy mấy vị tiểu a ca đệ đệ đều đến rồi còn đang chờ đây, đợi bọn hắn làm lễ ra mắt xong, mọi người đều dời đến mâm tiệc bên kia ngồi xuống.

Thái tử phúc tấn đã sớm lo hết mọi chuyện khiến cung nữ đem từng món ăn đưa lên, bày đầy bàn, rực rỡ muôn màu, so quy cách thì chỉ kém Khang Hi gia yến một món ăn.

Đặc quyền này chính là Khang Hi đặc biệt cho phép thái tử, bởi vì hắn cưng chiều thái tử, trên phương diện chi phí sinh hoạt thường ngày của thái tử, vậy mà lại cùng một quy cách với Khang Hi, ấy vậy mà thái tử cũng chẳng nhìn ra có cái gì không đúng, được nuông chiều như thế lại càng tỏ ra kiêu căng vô độ, Thạch Tuấn Nham sau khi làm thái tử phúc tấn, làm sao còn có thể để mặc hắn lún sâu vào vũng lầy, phí hết công sức mới làm cho Khang Hi đồng ý đem chi phí của Dục Khánh Cung điều giảm đi một ít. Có điều vẫn còn khá xa xỉ làm cho người khác ganh tỵ như trước.

Chí ít đại a ca ở mặt ngoài tuy nhìn không ra thái độ khó chịu, nhưng trong miệng cũng không quên châm chọc, "Cũng chỉ có thái tử điện hạ mới có thể hưởng được những món ngon quý hiếm như vậy, bình thường mấy huynh đệ chúng ta còn phải tới chỗ thái tử mới có cái phúc thưởng thức những món ăn này."

Thái tử không thể chịu thua thiệt người như vậy, đảo mắt mượn lời phản bác trở lại, "Đại a ca nói như vậy, chứ không phải là hạ nhân trong phủ không hầu hạ tốt ngươi sao. Nếu như quận vương phủ của ngươi thiếu một đầu bếp, cho phép cô tặng cho một người thấy thế nào? Cũng chỉ như vậy không thể hơn nữa, cô không muốn đại a ca chọc cho hoàng a mã không vui, lỡ hoàng a mã biết các huynh đệ trong ngày thường đều sống không được tốt thì sao." Sau đó vẻ mặt biểu cảm như ta tuyệt đối là nghĩ tốt cho ngươi, không mảy may đề cập tới chính sự xa xỉ của mình chút nào, còn hoàn toàn cho rằng đây là điều đương nhiên hắn nên được hưởng thụ. Thiếu chút nữa đem đại a ca nôn chết.

Phúc tấn vừa truyền lệnh phân phó xuống phía dưới, kết quả mới xoay người chợt nghe được lời nói này của thái tử, nhìn những huynh đệ khác đang cúi đầu, hoặc là đều tự nhìn về nơi khác, lúc này thì mới hiểu vì sao số phận của thái tử lại kém như vậy. Rõ ràng lời đại a ca vừa nói là do đại a ca không cẩn thận, nhưng thái tử ngay cả bản lĩnh làm cho anh em hòa thuận cũng không có lại tập trung hết mọi thù oán lên trên người mình, có thể nói là dời đi tiêu điểm, biến mình thành đích ngắm cho mọi người, quả là cao thủ!

Con người này chính là như vậy, đắc ý thành thói, lại không coi ai ra gì, không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác. Trách không được thái tử sau này sẽ biến thành cái gai trong mắt nhóm a ca, cho dù không muốn chọc thái tử, cũng tuyệt đối sẽ không cùng thái tử kết giao. Bởi vì… dạng thái tử ca ca này, tùy thời

tùy lúc đều có thể kích thích lòng tự trọng mỏng manh của người khác, một là thấy ai không vừa mắt mượn người đó trút giận, hoặc căn bản là khinh thường người ta.

Tên ngu ngốc vượt trội người khác.

Thạch Tuấn Nham nghĩ, trong lòng âm thàm vì thái tử điện hạ cao ngạo giơ một ngón tay cái, nếu như là hắn, mình thật sự là làm không được cái dạng này, hắn là điển hình cho người có chỗ dựa làm những chuyện tuyệt đối không bình thường, không thể không nói Khang Hi thực sự là cha ruột hắn a!

Cửu a ca và thập a ca vốn đã bình tĩnh lại vừa nghe được lời này, lại bị thái tử chọc cho bất mãn. Lời đại a ca nói thì mắc mớ gì đến bọn họ? Cửu a ca càng tức giận, hắn làm sao cũng sẽ không quên được chuyện ở trong cung kia, kết quả bởi vì lỡ đụng phải thái tử, thiếu chút bị thái tử quất một roi, hiện tại lại nghe trong lời thái tử nói kéo những huynh đệ khác vào, sự bất mãn lại dâng lên, loảng xoảng một cái, liền đem chén đũa trước mắt mình ném xuống trên mặt đất.

"Thái tử điện hạ, tay của đệ đệ không được ổn, hôm nay đã làm vỡ mấy chén trà, ngài chớ để ý." Cửu a ca cứ uể oải lười nhác như vậy mà trả lời.

Bát a ca thấy cửu a ca thiếu kiên nhẫn như vậy thì lại khẩn trương, vốn việc này không liên quan đến chuyện của bọn họ, thái tử nói một chút thì đã làm sao, kết quả tiểu cửu lại ra mặt như vậy, cũng làm thái tử giận chó đánh mèo.

Con mắt thái tử gia liếc qua mặt của một đám huynh đệ này, vừa nhìn về phía cửu a ca, sắc mặt không rõ là biểu cảm gì. Lẽ ra ngày hôm nay tâm trạng không tệ, các huynh đệ tụ tập hắn không ngại, những huynh đệ này có mấy người có quan hệ thân cận với hắn, lão tứ khi còn bé hắn đã chỉ bảo qua một đoạn thời gian, giờ đây đã trưởng thành, sự thân thiết cũng càng nhiều hơn là sự kính nể. Những huynh đệ khác có mẫu phi địa vị cao, hắn muốn làm thân lại sợ hoàng a mã để bụng, địa vị thấp hắn lại nhìn không thuận mắt, hơn nữa xưa nay hắn tùy tiện thành thói quen, không có mấy người huynh đệ cam tâm tình nguyện đến trước mặt hắn kết thân. Tuy rằng thỉnh thoảng sẽ cảm thấy có chỗ không đúng, thế nhưng tóm lại hắn là thái tử, từ khi còn bé thì thân phận đã so với những huynh đệ này cao hơn một bậc, bọn họ nhìn thấy mình cũng phải hành lễ cấp bậc quân thần, để cho hắn hạ thấp thân phận đi tạo mối quan hệ, căn bản cũng không có khả năng.

Cửu a ca muốn làm cho thái tử mất mặt mũi trước mặt mọi người như vậy, thái tử tự nhiên sẽ không để mặc cho người leo lên trên đầu mình.

"Tiểu cửu…" Thanh âm thái tử rất lãnh đạm, nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị phúc tấn đang đứng ở một bên cắt đứt.

"Gia, cửu đệ tay chân vụng về, lại mang cho đệ ấy thêm phần chén đũa, Dục Khánh Cung cũng không thiếu những thứ này, ngài nói xem có phải không? Hôm nay mọi người cùng tụ họp, tiểu cửu đập bát chén làm không khí vui vẻ, coi như là dùng một phương thức tự mình đem đến không khí cho mọi người." Phúc tấn nói lời tích cực, vội đỡ cánh tay thái tử âm thầm ngắt hắn một cái.

Thái tử thấy phúc tấn không giúp hắn còn chưa tính, trái lại còn nói tốt cho cửu a ca, làm sao hắn lại cưới một người phúc tấn chân ngoài dài hơn chân trong như vậy chứ? Trong ngực tức giận, nhưng bị ánh mắt uy hiếp của phúc tấn nhìn chằm chằm, vẫn là nhịn xuống.

"Được rồi, đều dùng bữa đi. Lão cửu tay chân táy máy, thay cho hắn một bộ chén đũa làm từ sắt đến." Thái tử điện hạ rốt cuộc là không muốn ăn thiệt, nhịn xuống cơn tức này, nhưng vẫn là không buông tha lão cửu.

Phúc tấn nghe thái tử nói lời này, dở khóc dở cười, rốt cuộc là không thể nào thật sự mang cho cửu a ca bộ chén đũa làm bằng sắt được, thấy cửu a ca không vui trề môi, để ngày mai tiến cung thỉnh an hoàng thái hậu gặp Nghi phi không uống lộn thuốc, hắn nhất định phải đối xử tốt với cửu a ca. "Gia lại thích nói giỡn, tiểu cửu, tẩu tử chuẩn bị cho ngươi bộ chén đũa giống như vừa nãy vậy."

Sau đó phúc tấn mới xoay người quay về chỗ mình, sau này những lần để nhóm đại ca tụ hội như vậy vẫn là ít làm thì hơn, chỉ cố công phí sức, thật sự là vội vàng hấp tấp cũng không đạt được kết quả tốt.

Vốn dĩ ngày hôm nay thức dậy đã mệt mỏi, còn phải ứng phó bọn họ, thật sự là càng mệt mỏi hơn. Mới vừa lui về hậu viện, hướng chỗ ở của mình đi đến, chỉ thấy Cam Thảo đang coi giữ một người cung nữ trang

phục ăn mặc rất chỉnh tề đứng bất động.

"Cam thảo, đây là thế nào?" Trữ ma ma thấy phúc tấn nghi hoặc, vội vàng lên tiếng hỏi.

Kết quả Cam Thảo còn chưa có đáp lời, người cung nữ kia lại vội vội vàng vàng hồi bẩm, "Phúc tấn cát tường, nô tỳ là cung nữ thiếp thân của Lâm thứ phúc tấn, vừa nãy thái y có chẩn đoán qua cho chủ tử, chủ tử đã có thai ba tháng, liền phái nô tỳ nhanh báo cho thái tử gia và phúc tấn ngài."

Cam Thảo nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, "Hồi bẩm phúc tấn, cái cung nữ này vẫn muốn cầm đèn đi đằng trước, nô tỳ ngăn nàng để cho nàng chờ sau khi người trở về sẽ giải quyết, nhưng nàng vẫn không chịu, nói Lâm thứ phúc tấn có thai là chuyện vui, muốn đi báo cho thái tử gia sớm biết."

Thạch Tuấn Nham nghe xong, thần sắc nghiêm túc, nhìn về phía người cung nữ kia, "Cam Thảo nói thế có phải là sự thực hay không?"

Cái tên cung nữ này đã ăn vận kỹ lưỡng như vậy, hết lần này tới lần khác ở trước mặt chủ nhân cứ tự ý xông vào, mục đích sao có thể đơn thuần, báo tin vui là giả, để thái tử nhìn trúng mới là thật. Việc này nếu bị người ta truyền đi chính là hắn quản giáo không nghiêm!

Bị hắn hỏi như vậy, sắc mặt cung nữ có vẻ hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống kêu oan.

"Chỉ riêng hiện tại ngươi không tuân theo quy tắc không dưng lại kêu oan, nên cho ngươi một bài học. Người đâu, đem nàng mang về chỗ Lâm thứ phúc tấn, để cho thứ phúc tấn quản giáo dạy dỗ lại." Thạch Tuấn Nham nói xong, cũng không quay đầu lại. Loại cung nữ có dị tâm này, chỉ cần là chủ tử thì đều sẽ không thích, làm việc không chắc chắn chỉ biết rước họa vào thân, hắn biết cái Lâm thứ phúc tấn kia cũng sẽ không dễ gì buông tha, cũng có thể miễn cho tay của mình ô uế.

Thái tử rất nhanh đã cùng mấy người huynh đệ dùng bữa xong, chẳng có cách nào khác, bởi vì mọi người ngoài mặt lẫn trong tâm đều bất hòa, ăn cơm cũng không ngon, kết thúc sớm một chút lại tốt cho tất cả mọi người.

Dùng cơm xong, thái tử gia liền chuẩn bị đi tìm chân ngoài dài hơn chân trong phúc tấn phiền phức, vốn dĩ biểu hiện hôm qua của phúc tấn khiến hắn rất hài lòng, thế nhưng ngày hôm nay phúc tấn hủy đi sĩ diện của hắn, hắn mặc dù không có ngoài mặt làm cho nàng mất mặt mũi, nhưng trong lòng cũng là không dễ chịu.

Nếu trong lòng hắn không dễ chịu, phúc tấn cũng đừng nghĩ được dễ chịu, mang cái chủ ý xấu này, thái tử liền thẳng một đường xông vào hang ổ phúc tấn.

Kết quả vừa thấy được phúc tấn, đã bị vẻ mặt hân hoan tiến lên tiếp đón của phúc tấn làm cho có chút mê man khó hiểu, còn chưa có hỏi, phúc tấn đã chủ động nói, "Chúc mừng gia, gia, ngài lại được làm a mã."

Thái tử sửng sốt, phúc tấn cao hứng như thế, chớ không phải là, nghĩ rồi hai mắt của hắn sáng lên nhìn chằm chằm vào cái bụng của phúc tấn, ánh mắt là lạ kia khiến cho Thạch Tuấn Nham theo trực giác hướng theo ánh mắt hắn mà lạnh cả người, vội vàng che bụng của mình, "Gia, người mang thai cũng không phải là nô tì, người đừng hiểu lầm!"

9. Chương 9

Thái tử vừa nghe phúc tấn nói vậy, cũng chợt bừng tỉnh lập tức nghĩ đến đêm qua mới cùng phúc tấn ngẫu hứng mây mưa thì làm sao có khả năng mang thai, ánh mắt có hơi chút thất vọng, tuy rằng hắn bất mãn với phúc tấn, nhưng đối với việc có con trai trưởng vẫn là rất mong đợi, nghĩ đến việc được an vị trên cái ghế thái tử, cũng không có tâm tư đi nổi cáu với phúc tấn, "Vậy là người trong hậu viện có thai sao?"

"Thứ phúc tấn Lâm thị." Phúc tấn thấy thái tử ngồi xuống, tự nhiên cũng ngồi xuống, tâm tình rất là tốt mà uống một ngụm trà, "Thai nhi đã ba tháng, bởi vì hôm nay thân thể nàng không khỏe, mời thái y đến xem mới chẩn đoán ra hỉ mạch."

Nói rồi hắn có thâm ý khác nhìn thái tử, "Gia này, ngươi nói xem nàng che giấu việc mình có thai một hai tháng, cũng thực sự là hao phí tâm sức." Mỗi tháng mùng một mười lăm, phúc tấn, trắc phúc tấn, thứ phúc tấn, thị thiếp trong cung thái tử đều phải kiểm tra kinh mạch, Lâm thị thân thể mang thai ba tháng mới bị tra ra, cái này không biết là tự bản thân cô ta giấu tốt, hay là thái y thực sự vô dụng như vậy.

Đương nhiên thái tử cũng nghĩ đến điểm ấy, trong mắt hàn ý chợt lóe lên, "Phúc tấn, việc trong hậu viện là do ngươi quản, phải quản làm sao cô sẽ không nhúng tay vào, ngươi xem rồi làm đi."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy, cũng sảng khoái gật đầu, "Vậy hãy để cho Lâm thị dưỡng thai cho tốt đi, chờ sau khi đứa bé sanh ra, mới tiếp tục xử trí." Rõ ràng hắn sẽ không dùng qua cái thủ đoạn độc ác gì đối với những nữ nhân này, kết quả hết lần này tới lần khác từng người một đều sợ hắn như sợ cọp, có thai lại giấu giếm, bí mật lại đi bật mí, người thứ nhất cần phải thông báo lại không phải là hắn, mà là muốn đi nói cho thái tử. Cứ giấu như vậy chờ đến lúc khối thịt trong bụng kia bị sẩy, sợ cũng sẽ tưởng là hắn ra tay!

Trời có thể làm chứng, hắn mới vào cung được mấy tháng a, cả đám nữ nhân này đều cùng bị chứng hoang tưởng mình bị hãm hại như nhau. Thời gian Lý giai thị mang thai cũng như thế này, hiện tại cái Lâm thị này cũng như vậy, còn không biết có những thị thiếp khác giống như các nàng hay không, trách không được cánh nam nhân sau này đã cho ra một câu danh ngôn, tâm tư của nữ nhân ngươi đừng nên đoán, ngươi đoán đi đoán lại cũng không đoán ra.

"Gia a, ta hiện tại thật là càng nghĩ càng không hiểu, rõ ràng ta đối với các nàng đã rất tốt rất chu đáo, ngươi nếu không tin, có thể tự mình đi điều tra một chút, xem ta đối xử với các nàng có được hay không, các nàng vì sao sẽ không nhận ra ta đây là một phúc tấn tốt đến nhường nào kia chứ?" Thạch Tuấn Nham phất tay cho nô tài lui xuống phía dưới, xoa xoa huyệt thái dương trông rất là phiền não, lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, hắn cũng là tay ăn chơi, tuy rằng dụng cụ hành sự và hoàn cảnh chung quanh không cho phép, nhưng có thể đối xử với mỹ nhân rất tốt, do đó nhận được tán thưởng từ các mỹ nhân hắn cũng là có thể thỏa mãn, kết quả đến cái này cũng không thể.

Thái tử nghe xong, đối với lời phúc tấn nói biểu thị sự khinh bỉ, "Ân cần quá trớn, ai sẽ tin tưởng phúc tấn ngươi có cái hảo tâm này. Nữ nhân ngay cả đối với cô cũng đều có thể hạ độc thủ, cô cũng không yên tâm."

"Ngươi nói cái gì?" Đuôi lông mày phúc tấn nhướn lên một cái, híp mắt hướng thái tử liếc mắt, "Ngươi có tư cách nói lời này?"

Thái tử vừa bị hắn nói như vậy, nghĩ đến sự việc vừa xảy ra ở trong bữa tiệc giữa mấy huynh đệ trước đó, lửa giận trong lòng cũng nổi lên, "Ngươi cũng có mặt mũi phản bác? Ngươi dám nói chưa từng ra tay đánh cô? Hôm nay ngươi lại đứng về phía cửu đệ, rõ ràng là ăn cây táo rào cây sung, tại sao ta có thể có một người phúc tấn như ngươi vậy kia chứ."

Vốn dĩ thái tử cố chuẩn bị đứng ở trước mặt phúc tấn tranh luận, đã thấy nô tài lại bị phúc tấn lén lút đuổi ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là lại ngồi trở xuống, động thủ với phúc tấn thì không có chỗ nào tốt, hơn nữa quân tử dùng tài hùng biện chứ không dùng chân tay.

Thạch Tuấn Nham lại không cố kỵ hắn, nghe xong cũng tức giận thở gấp đi tới trước mặt Dận Nhưng, cả ngày hôm nay chạy qua chạy lại, hắn đều mệt đến như vậy, thằng xui xẻo này còn muốn tới tìm hắn gây sự, thực sự thật đáng giận, "Vậy còn ngươi? Ngươi đường đường một thái tử gia, động thủ với phúc tấn mình còn có mặt mũi nói ra sao? Cửu đệ, Cửu đệ năm nay mới tám tuổi, một người anh trai tuổi thành niên như ngươi, không, là thái tử gia, vậy cũng muốn chấp nhặt với một đứa con nít như hắn sao? Ta đều thấy đỏ mặt thay ngươi đó."

"Ngươi cũng không phải không biết, đó là hắn cố ý làm trò trước mặt những người khác làm cho ta mất mặt mũi! Hắn có tư cách gì, cô thế nhưng đường đường là thái thái tử, là thái tử đấy! Bất kính với thái tử, cô còn chưa có để hoàng a mã biết, nếu như hoàng a mã mà biết, cửu đệ tuyệt đối không thể dễ dàng yên thân như vậy được. Cũng tuyệt nhiên không cần phải phúc tấn phải ăn cây táo rào cây sung!" Thái tử thấy phúc tấn đứng lên, để khí thế không thua kém cũng đứng lên, thân thể cao khí thế cũng phải mạnh hơn phúc tấn, khiến hắn cảm thấy mình đứng ở trước mặt phúc tấn cực kỳ có ưu thế.

"Hôm nay là gia yến mà." Phúc tấn thấy tâm tình thái tử kích động, ngày hôm nay hắn không có tâm tư nào để động võ, lại dẹp bỏ cơn tức giận lấy lại hơi thở bình thường làm cho giọng nói bình thản đi một ít

nói rằng, "Gia yến là để các huynh đệ các ngươi tăng tình cảm, theo cái nhìn của ta phải nói là, rõ ràng hôm nay đại a ca nói lỡ, ngươi trái lại còn nói những lời mình không nên nói. Ta biết ngươi là thái tử, cũng chính vì ngươi là thái tử, sự kiêu ngạo và lòng tự trọng đều cao hơn so với tất cả mọi người, thế nhưng bọn họ là huynh đệ của ngươi, dù ngươi có không đồng lòng cùng bọn họ, nhưng cũng không nên gây ra xích mích với bọn họ, muốn làm hài lòng tất cả mọi người thì không thể được, nhưng ngươi cũng không thể đối đãi tùy tiện với bọn họ, với thân phận của ngươi, ngươi chỉ cần dành cho bọn họ sự tôn trọng nên có, bọn họ sẽ nhìn thẳng vào thái độ làm người của ngươi mà không phải chỉ thấy được ngươi không coi ai ra gì, và sự lạnh nhạt của ngươi với các huynh đệ. Tuy rằng cửu đệ là kẻ dối trá kiêu ngạo, nhưng cũng không phải sẽ vô duyên vô cớ xỉa xói châm chọc ngươi, hay là ngươi nói ra một chút, ngươi và hắn có cái chuyện không vui gì, khiến hắn ở chỗ nào cũng cùng ngươi đối nghịch."

Thái tử nghe phúc tấn nói xong, trong lòng ít nhiều là cảm giác không phục cũng không chấp nhận được, hoàng a mã cũng chưa từng nói nặng với hắn, phúc tấn lại có cái tư cách gì để nói hắn? Thấy phúc tấn hỏi hắn và cửu a ca có đụng chạm gì, nghĩ tới đây hắn đối với cửu a ca càng hận hơn, "Hừ, hai năm trước hoàng a mã thưởng cho cô một khối huyết ngọc cô vẫn luôn muốn có, kết quả đi tới ngự hoa viên bị tiểu cửu đụng bể. Cô tức giận đến vung roi lên đánh hắn một cái, nhưng mà không có trúng, chỉ đánh vào trên người nô tài của hắn!"

"Ngươi!" Thạch Tuấn Nham nghe xong, thực sự đối tác phong hành sự của thái tử cảm thấy tuyệt vọng, "Gia, lúc ta đánh ngươi, ngươi có hận ta hay không?"

"Nói lời vô ích!" Thái tử mắt lạnh nhìn chằm chằm đối phương, nếu như không phải vì đánh không lại, lại không thể bỏ vợ, phúc tấn có khả năng ở trước mặt hắn đắc ý sao?

"Vậy ngươi đánh cửu đệ, hắn có nên hận ngươi hay không? Hắn đụng ngươi đâu phải cố ý chứ, hai năm trước hắn chỉ mới sáu tuổi mà? Ngươi tính toán với một tiểu hài tử sáu tuổi, còn vung roi đánh người? Ngươi căn bản không có nghĩ tới hắn và ngươi cùng là nhi tử của hoàng a mã sao? Nghi phi nương nương sợ cũng rất căm ghét ngươi đi?" Thạch Tuấn Nham liên tiếp xem xét đến mấy người, xét đến thái tử ánh mắt bất mãn lại càng trừng lớn.

"Chẳng lẽ hắn đánh nát huyết ngọc của cô, cô nên để yên cho hắn sao? Hơn nữa, hoàng a mã cũng đã phạt hắn."

Thạch Tuấn Nham nghe xong cảm thấy rất là khó tin, Khang Hi làm như vậy hoàn toàn là đang cưng chiều Dận Nhưng, bất luận có làm cái gì cũng không tính là lỗi của Dận Nhưng, chẳng lẽ thật là tự tay nuôi lớn nên mới có cảm tình như vậy sao? Thạch Tuấn Nham kỳ thực căn bản không có hiểu rõ, một hoàng đế lợi hại như Khang Hi tại sao lại không biết phân biệt được đúng sai phải trái, tùy ý hắn làm bậy. Rõ ràng là toàn lực đào tạo ra một thái tử, vì Dận Nhưng suy nghĩ hết mọi thứ, lại quên vấn đề đạo đức cá nhân cơ bản nhất.

Khang Hi quá khó để nhìn thấu, có lẽ sự thật và sử sách viết như nhau, Khang Hi cũng không phải thật tình muốn lập người kế vị, khi đó lập thái tử là vì lo lắng triều chính. Mà trên thực tế Dận Nhưng từ thời kì còn là trẻ con coi như người kế vị, Khang Hi đối với Dận Nhưng là thật lòng thương yêu, cũng thật tình muốn bồi dưỡng một minh quân, cho tới bây giờ, Thạch Tuấn Nham vẫn có thể nhìn ra Khang Hi đối với thái tử là thật sự cưng chiều không chút nghi ngờ, thậm chí có đôi khi thái tử được cưng chiều đến mức còn có thể cùng Khang Hi tranh luận.

Thế nhưng tuổi còn nhỏ thì đối với hoàng quyền ảnh hưởng không lớn, nhưng bây giờ Dận Nhưng đã trưởng thành, bên người dần dần tụ tập một đám thần tử ủng hộ hắn kế thừa ngai vị, đợi đến thời điểm sau này, nhất định sẽ bởi vì tranh giành quyền thế với Khang Hi mà xảy ra mâu thuẫn xung đột. Hiện tại Khang Hi nhìn Dận Nhưng thấy thế nào cũng đáng yêu, thế nhưng sau này ở dưới sự đấu tranh giành quyền lực, khuyết điểm trên người Dận Nhưng cũng sẽ bị phóng đại, đến lúc đó nhất định là thấy thế nào cũng ghê tởm, sau đó thất vọng đến cực điểm.

"Quên đi, nếu ngươi cảm thấy mình làm đúng, ta cũng không nói ngươi. Ngươi vẫn không hài lòng đối với ta, ngày hôm nay ta van xin ngươi, sớm một chút bỏ ta đi, cái chức thái tử phi ta nghĩ ta không đảm đương nổi." Thạch Tuấn Nham càng nghĩ càng thấy ở lại Dục Khánh Cung không có gì hay, thái tử vẫn tiếp tục như vậy sớm muộn cũng gặp tai họa, lịch sử quả nhiên là lịch sử, hắn chỉ là một biến số nho nhỏ, chẳng

thay đổi được cái gì.

"Ai!" Chỉ nói đến một nửa thôi ngươi đã thực sự đáng trách, thái tử vẫn chờ xem phúc tấn có thể cho cửu a ca lời nói gì cho phải đạo đây! "Ngươi đừng mơ tưởng cô bỏ ngươi, hừ, cô biết ngươi đang có chủ ý gì. Không muốn liên lụy Thạch gia sau đó lại được phế bỏ, rồi đi tìm người trong lòng ngươi có phải không? Cô sẽ không để cho ngươi được toại nguyện! Nếu ngươi đã làm phúc tấn của cô, thì sống là người của cô, chết cũng là ma của cô!"

Thạch Tuấn Nham bị hắn nói trúng dự định trong lòng liền cả kinh, thế nhưng người trong lòng từ đâu tới, xem ra lực liên tưởng của thái tử thực sự phong phú, "Dận Nhưng a, ngươi đừng chụp mũ bậy bạ cho ta, ta căn bản không có người trong lòng gì hết! Ngươi vẫn không thích ta, ta cũng không yêu thích ngươi, chúng ta không thể hòa hợp thì cứ đôi người đôi ngã, trong lòng ngươi khẳng định nghĩ tới việc bỏ ta, cần gì phải tự mình chịu ủy khuất chẳng lẽ ngươi chịu được ta cả đời sao?"

"Cô cam tâm tình nguyện! Hơn nữa, hoàng gia chưa từng có chuyện phu thê bỏ nhau, phúc tấn ngươi cũng đừng quá ngây thơ rồi. Hừ, cô không muốn nói chuyện với ngươi, cô đi trước!" Thái tử hầm hừ nói xong, lập tức đứng dậy xoay người rời đi!

Thạch Tuấn Nham bị thái tử nói đến suy nhược thần kinh, trách không được thái tử vẫn không có hành động hưu thê, hóa ra cái thằng xui xẻo lòng dạ hẹp hòi này có chết cũng đem hắn cột vào bên người, hai người thấy nhau đều chán ghét! Quả nhiên là tên tổn nhân bất lợi kỷ! (Nguyên gốc là – Nghĩa là dù mình không được lợi mà vẫn cứ hại người)

Thạch Tuấn Nham chẳng có hơi sức đâu để ý tới thái tử nữa, ngày thứ hai vừa rạng sáng, hắn phải tiến cung đi yết kiến thái hậu, phúc tấn của đại a ca và tam a ca cũng đi, trên đường ở phía sau cung thấy Thạch Tuấn Nham đều vội vàng hành lễ. Thạch Tuấn Nham là thái tử phúc tấn, tương lai là thái tử phi, thân phận so với các nàng cao hơn, cho dù là gặp mặt phi tử của Khang Hi, cũng chỉ cần gật đầu làm lễ, đẳng cấp thấp nhất là tần hoặc quý nhân thấy thái tử phi còn phải tránh người sang một bên.

Thái hậu cũng không ở Từ Ninh Cung, lúc đầu đó là cung điện của thái hoàng thái hậu ở, sau khi thái hoàng thái hậu băng hà, bà cũng không có dời vào, vẫn ở tại Từ Nhân Cung. Đến Từ Nhân Cung nơi hoàng thái hậu ở rồi, bốn người phi tử nổi danh của Khang Hi tất cả đều ở tại đây, Thạch Tuấn Nham hành lễ với thái hậu xong, lại cùng mấy người phi tử gật đầu chào hỏi rồi mới từ từ nhập tọa.

Kỳ thực Thạch Tuấn Nham rất thích đến chỗ thái hậu, có thể thấy rất nhiều mỹ nhân thành thục chín chắn, trắc phúc tấn cùng các thị thiếp trong Dục Khánh Cung của thái tử vẫn còn có chút non nớt, chỉ có trắc phúc tấn Lý giai thị là lớn hơn một tuổi so với thái tử, vóc người càng thành thục lại càng thêm mê người.

Thái hậu thấy thái tử phúc tấn dịu dàng ấm áp, trong lòng thoải mái vui vẻ, căn bản không biết trong đầu Thạch Tuấn Nham lúc này đang suy nghĩ cái ý định xấu xa gì, cao hứng mà hỏi vài câu, "Tĩnh Nghiên, hôm nay thấy con sắc mặt hồng nhuận, khí sắc ngược lại không tệ."

"Hoàng mã ma còn nói con sao? Khí sắc của người so với cháu dâu đây còn tốt hơn, hôm nay con vừa nhìn đã thấy người lại trẻ hơn vài tuổi, hoàng mã ma, mau nói cho chúng con biết đám tiểu bối này làm sao để càng trưởng thành càng trẻ đẹp mỹ lệ được như người?" Nữ nhân nào không muốn mình được khen còn trẻ đẹp, Thạch Tuấn Nham thỉnh thoảng giở mấy mẹo vặt mà dỗ ngọt thái hậu, cũng là tập làm quen, bởi vì hắn có học Mông ngữ, cùng thái hậu giao lưu trò chuyện dễ dàng, thái hậu cũng vui vẻ mà cùng hắn nói chuyện phiếm, ban đầu vốn là cưỡng ép không được tự nhiên, lâu ngày, hắn cũng có thể tự mình nói ra những lời dí dỏm trêu chọc thái hậu vui vẻ một chút.

Nghi phi Quách Lạc La thị cũng chính là dựa vào mình tinh thông Mông ngữ, mới có thể được thái hậu ưu ái, ai bảo thái hậu không thích Hán ngữ, gả vào hoàng gia vài chục năm, vẫn còn có thể kiên trì không học chữ Hán không nói tiếng Hán, Khang Hi có rất nhiều phi tần biết Mãn ngữ, thế nhưng biết Mông ngữ cũng không nhiều, hơn nữa hắn không có phi tần người Mông Cổ, thái hậu có thể tìm được người biết Mông ngữ cũng khó.

Thạch Tuấn Nham xuất hiện, biết Mông ngữ, còn được thái hậu và Khang Hi yêu thích, thỉnh thoảng nói mấy câu thái hậu thích nghe càng được người mừng rỡ nở nụ cười trên mặt.

Phi tần ở đây thấy thái hậu vui vẻ, tự nhiên cũng là vui vẻ theo, sau đó nói thêm mấy lời nịnh nọt, thái tử phúc tấn tự nhiên cũng được khen không ít. Có điều Thạch Tuấn Nham cũng không cho những lời này là thật lòng khen hắn, địa phương nhiều nữ nhân như vậy, chính là chiến trường không có khói thuốc súng, vẫn phải lên tinh thần sẵn sàng ứng phó.

Mọi người vui cười, một khoảng thời gian hoà thuận vui vẻ qua đi, Nghi phi vẻ mặt mang cười, nhìn thái tử phúc tấn, sau đó đối với hoàng thái hậu sang sảng nói rằng: "Hoàng ngạch nương, nô tì hôm qua nghe nói trong Dục Khánh Cung, thái tử và mấy vị a ca cùng tụ họp một chỗ đấy."

10. Chương 10

Hoàng thái hậu nghe Nghi phi nói, tuy rằng đã sớm biết chuyện nhóm a ca đến Dục Khánh Cung tụ họp, nhưng vẫn là nhìn các vị phi tần bằng ánh mắt mang vẻ hiếu kỳ, "Ồ?" một tiếng, sau đó nhìn về phía Nghi phi, "Mẫn Châu, coi bộ dáng này của con, lại biết thêm chuyện thú vị nào thế?"

Nghi phi được hỏi, mắt thấy hướng về phía thái tử phúc tấn cười, "Hoàng ngạch nương, vậy người nên hỏi thái tử phúc tấn đây mới phải, hôm qua con nghe tiểu cửu nói bởi vì nó lỡ tay đánh nát chén trà bát đũa, thái tử điện hạ vậy mà lại thích nói giỡn kêu người mang chén đũa làm bằng sắt lên cho tiểu cửu, ha ha, đây cũng không phải là bị sự vụng về của tiểu cửu chọc tức sao? Mà cũng phải công nhận, chén đũa bằng sắt thật đúng là nên chuẩn bị riêng cho tiểu cửu, hôm qua nó trở về tay lại run lên vài lần, đem bộ chén trà trong cung mà con thích nhất đánh nát."

Thạch Tuấn Nham mặt không biến sắc, khuôn mặt nổi lên một nụ cười đoan trang, "Nghi ngạch nương cũng chê cười rồi. Cửu đệ luyện cưỡi ngựa bắn cung quá mệt dẫn đến run tay, hôm qua thái tử gia cũng là biết đến việc đó, sở dĩ ở trước mặt huynh đệ trêu ghẹo cửu đệ một phen. Ngoài miệng nói mang cho cửu đệ bộ chén đũa làm bằng sắt, kết quả quay đầu để nô tì đi thay đổi bộ chén đũa giống y như trước vậy, đều là huynh đệ một nhà, làm sao vì chút việc nhỏ này làm mất lòng được kia chứ." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng nghĩ cửu a ca thật là hiếu thắng a, quay về trong cung mách mẹ còn tức giận đến đập phá đồ đạc linh tinh, đứa trẻ này, bị Nghi phi cưng chìu e rằng cũng chẳng biết trời cao đất dày là gì cả.

Nghi phi nghe vậy trên mặt mang ý cười, chỉ là khóe miệng hơi cứng một chút, không để cho ai phát hiện, "Tĩnh Nghiên nói không sai, nhưng thật ra ta vui đùa hơi quá trớn một chút, hoàng ngạch nương cần phải thứ tội cho nô tì a."

Hoàng thái hậu cười cười xua tay, "Đều không phải là chuyện lớn gì, nếu như hôm nay tiểu cửu còn chưa hết run tay, cho người đi gọi thái y nhìn thử xem, đừng để cho đứa nhỏ khó chịu."

Thấy thái hậu không muốn nói thêm chuyện yến tiệc của nhóm a ca, các nữ nhân đang ngồi đây trong lòng đều hiểu rõ, Huệ phi ôn nhu mà cười nói, "Hoàng ngạch nương, hôm nay nô tì có một chuyện vui muốn bẩm báo ngài."

Nói xong cũng cười nhìn phía phúc tấn đại a ca Y Nhĩ Căn Giác La thị, "Hoàng ngạch nương, phúc tấn đại a ca hôm qua chẩn mạch, lại có thai hai tháng."

Thái hậu nghe xong lời bẩm báo thì trên mặt lộ ra ý cười, liền nói, "Đây chính là việc vui, mang thai con nối dòng hoàng thất phải an dưỡng thật tốt, con đã báo hoàng thượng biết chưa?"

"Hồi bẩm hoàng ngạch nương, đã báo cho hoàng thượng rồi ạ." Huệ phi lại nói.

Y Nhĩ Căn Giác La thị chính là một cô gái hiền dịu như nước, đại a ca đối với nàng rất sủng ái, lúc đầu đã sinh ba cách cách, hôm nay lại mang thai lần nữa, đại a ca nghĩ đến có thể là con trai trưởng đã sớm mừng rỡ hận không thể nói cho người trong khắp thiên hạ, nhất là đối thủ một mất một còn thái tử, hiện tại thái tử phúc tấn còn chưa có mang, thái tử cũng chỉ có một con do vợ lẽ sinh, trưởng nữ cũng không có, đây cũng là một điểm mà hắn mạnh hơn thái tử.

Thái tử phúc tấn nghe được huệ phi nói xong, ánh mắt của đám nữ nhân chung quanh đều nhìn đến trên người nàng, cũng bởi vì nàng không được thái tử sủng ái nên mới không có mang thai sao? Nàng đến một điểm cũng không cho là vậy, nàng mới gả vào hoàng cung cũng chưa tới ba tháng, hơn nữa, nàng chẳng có nghĩ tới việc mình sẽ thành công cụ sinh đẻ.

Kết quả huệ phi nói xong, Vinh phi cũng hùa theo, "Hoàng ngạch nương, con cũng có một việc vui muốn nói với người đây, phúc tấn tam a ca cũng có thai được nửa tháng rồi."

Thái hậu lại vui mừng, hôm nay việc vui thật đúng là nhiều, nhóm phi tần đều giúp con dâu của mình dâng tin vui, toàn là lời hay ý đẹp dù sao lời nói cũng không mất tiền mua, về phần sinh ra con trai hay con gái còn chưa biết được đây.

Thạch Tuấn Nham cũng nói vài câu chúc mừng, chỉ là hắn cảm thấy ánh mắt của những người bên cạnh nhìn mình càng lúc càng nhiều.

Tam a ca phúc tấn là sau ngày thái tử đại hôn hơn một tháng mới gả cho tam a ca, thế nhưng người ta đã mang thai, thái tử phúc tấn lại một chút động tĩnh cũng không có.

Áp lực vô hình làm Thạch Tuấn Nham nhịn không được sinh lòng phiền não, ngay đến sanh con cũng đều phải bắt chẹt so đo, thật sự là không giống ai.

Hoàng thái hậu thật vất vả mới đem những phi tần và a ca phúc tấn, còn có các quý phu nhân đến thỉnh an đều cho lui, Thạch Tuấn Nham cũng muốn theo đám đông xin cáo lui, không nghĩ tới hoàng thái hậu lại đem hắn giữ lại.

"Tĩnh Nghiên, hoàng mã ma biết vừa nãy con thật không dễ chịu a, thế nhưng cái bụng của con cũng nên không chịu thua kém mới phải, thái tử bị hoàng thượng quở trách, vợ chồng các con cũng nên hòa thuận vui vẻ với nhau, con nên hảo hảo làm cho thái tử để mắt đến con. Sinh con xong, vị trí của ngươi cũng sẽ ổn, hoàng mã ma nói với con những lời này, con phải nhớ cho thật kỹ đấy." Mọi chuyện thị phi hoàng thái hậu đều không để ý tới, an tâm mà sống ở Từ Nhân Cung của người, nhưng rốt cuộc là bởi vì đối với thái tử phúc tấn rất là yêu thích, nên không muốn hắn bị quá nhiều xấu hổ, mới có thể lén nói với hắn những lời nói này.

Thạch Tuấn Nham nghe lời thiện ý từ thái hậu xong, biết bà nhắc nhở riêng như thế thì hiếm có cỡ nào, cũng liền nhớ kỹ lời của bà thật tốt, gật đầu theo, "Hoàng mã ma, cháu dâu nhớ kỹ. Thái tử thứ phúc tấn Lâm thị có mang ba tháng, đây cũng là việc vui." Sau đó trong nét mặt còn mang theo vẻ ngượng nghịu, khiến cho thái hậu nhìn ra, hẳn là rất có ý muốn cùng thái tử cầm sắt tương hợp, nhưng thái tử không chịu phối hợp. (cầm sắt tương hợp là đàn cầm và đàn sắt cùng hợp tấu ý nói vợ chồng hoà hợp)

Hoàng thái hậu thấy sắc mặt của hắn, biết thái tử phúc tấn là một cô gái tốt, thế nhưng vấn đề là ở chỗ thái tử, nếu như thái tử thực sự không thích phúc tấn, có ép buộc hắn cũng không được, cái việc sanh con này thế nhưng lại là chuyện riêng của hai người. Từ trên người thái tử phúc tấn lại nghĩ tới chính bản thân mình, nhớ năm đó tiên hoàng cũng là không thích mình, không thích người vợ chính thất, lạnh nhạt vắng vẻ hoàng hậu mà đi thiên vị cái Đổng Ngạc thị kia, từ lúc bà từ thảo nguyên tiến vào trong cung, thẳng đến khi tiên hoàng mất, bà cũng không thể có nổi một đứa con của riêng mình, cũng may là hoàng thượng kính trọng bà cái người mẹ cả này, số mệnh đã coi như không tệ.

Tình cảnh của Tĩnh Nghiên hôm nay sao mà lại tương tự như bà vậy chứ. Nghĩ vậy, đối với thái tử phúc tấn lại thêm một phần thương yêu tận đáy lòng.

"Chẳng qua chỉ là một thứ phúc tấn, con mới là phúc tấn, sau này trở thành thái tử phi, cho dù các nàng mang thai hài tử cũng chẳng thể nhảy qua đầu con được, con không cần phải phiền lòng vì các nàng. An ổn mà làm tốt cái chức phúc tấn của con, sẽ không ai có thể làm gì con cả, nếu như sau này mang thai con trai trưởng, thì lại càng không có phiền muộn gì." Hoàng thái hậu lại khuyên một câu.

Thạch Tuấn Nham nghe được càng cảm thấy thật xin lỗi, nói rằng, "Phiền hoàng mã ma quan tâm, là Tĩnh Nghiên không tốt. Lời hoàng mã ma nói, Tĩnh Nghiên sẽ ghi tạc trong lòng."

"Con cũng yên tâm, hoàng thượng cũng biết con là cái cô gái tốt, hôm nay ta nói những lời này, hoàng thượng tất nhiên cũng sẽ đồng ý với ta." Hoàng thái hậu cũng nói.

Thạch Tuấn Nham gật đầu, thái hậu xưa nay làm việc cẩn thận, mọi chuyện đều thông qua ý tứ của Khang Hi.

Từ trong Từ Nhân Cung đi ra, trở lại Dục Khánh Cung, Thạch Tuấn Nham lại bắt đầu một ngày bận rộn, buổi tối, cái tên thái tử ưa cãi nhau cư nhiên lại tới rồi, còn nói rất rõ ràng, "Phúc tấn, đêm nay cô phải ở trong phòng ngươi."

Thạch Tuấn Nham nghe xong nhìn thái tử đầy nghi ngờ, "Gia, ngài đã nguôi giận rồi sao, thật là hiếm thấy."

Cầm thái tử dương lên thật cao, nếu như điều không phải là do ngày hôm nay bị vẻ đắc ý trên mặt đại a ca kích thích, hắn làm sao sẽ dễ dàng làm lành với phúc tấn nhanh như vậy, "Phúc tấn đại a ca có mang, tam a ca phúc tấn cũng có, chỉ mỗi ngươi không có. Cô cũng muốn có một đứa con trai trưởng!" Ý tứ rất đơn giản, vì để tranh hơn thua giữa đám huynh đệ, nên hôm nay cô mới sang đây tìm ngươi sanh con.

Phúc tấn bị làm cho tức giận nở nụ cười, vỗ bàn một cái, "Dận Nhưng, ngươi nói là có cái ý gì, ngươi coi ta là cái gì hả? Đừng tưởng rằng ngươi qua đây là giống như bố thí cho ta vậy, ta cho ngươi biết, ngươi muốn con trai trưởng, ta không hợp tác đó, chính ngươi tự đi sinh đi!"

"Ngươi! Ngươi đại nghịch bất đạo!" Thái tử không nghĩ tới phúc tấn lại trả lời hắn như thế, có con trai trưởng đối với phúc tấn cũng là chuyện tốt, phúc tấn lại còn nói hắn như vậy! "Cô cũng là vì muốn tốt cho ngươi, sớm ngày sinh hạ con trai trưởng, cô không thích ngươi, ngươi cũng không yêu gì cô, sinh hài tử xong sau đó chúng ta sẽ ít qua lại, có con rồi người bên ngoài cũng sẽ không nói gì được nữa!"

Thạch Tuấn Nham nghe xong cười nhạt, "A, ngươi nói lời này thật sự là không có trách nhiệm, sinh hạ con xong thì thế nào? Ngươi cái người làm a mã này nói như vậy, có đúng là sinh con xong ném vào trong cung làm xiếc khỉ nhìn, sau đó mọi chuyện đều không quan tâm hay không."

"Ngươi không nên nói cô như vậy! Cô nhất định sẽ hảo hảo giáo dưỡng con trai trưởng của mình!" Thái tử không phục.

"Ta tin ngươi sao?" Thạch Tuấn Nham đứng lên, nhìn thái tử cả giận nói, "Lý giai thị sanh tiểu a ca trong ba ngày tại đầu giường bệnh ngươi có ngồi qua một lát sao? Ngươi cũng không thiếu nữ nhân sanh con cho ngươi!"

"Cô không có giống như ngươi nói vậy! Ngươi sanh chính là con trai trưởng, không giống nhau!" Thái tử nổi cáu mà nói vậy, lại không có nói thêm nữa, trước khi phúc tấn gả vào Dục Khánh Cung, cũng có mấy người thị thiếp đã mang thai, có điều chưa từng sanh ra được, bởi vì vừa sinh đã chết yểu, Lý giai thị sinh cho hắn một a ca, tuy rằng thân thể gầy yếu nhưng hắn vẫn là vui vẻ có hài tử của mình, nhưng đã coi tiểu a ca vài lần, thuốc gì tốt đều đã đem ra hết, lại vẫn không có chút khởi sắc, dẫu sao cũng đã làm a mã, vừa nghĩ tới nếu như tình cảm của mình đối với tiểu a quá sâu nặng, lỡ đâu hắn mất đứa nhỏ, hẳn sẽ bị tổn thương, hoàng a mã nếu là biết hắn vì một thứ a ca mà như vậy, cũng sẽ không vui vẻ. Quyết không hỏi không thăm, ngày thường vì theo hoàng a mã xử lý đủ chuyện triều chính nên cũng bận bịu, phúc tấn không hiểu hắn cho nên mới nói hắn như vậy, hơn nữa, "Quy củ của tổ tông chúng ta ôm cháu không ôm con, a ca trong cung cũng không phải tự thân nuôi, chớ không phải là phúc tấn muốn cô phá hư quy củ sao?"

Thạch Tuấn Nham thấy sắc mặt Dận Nhưng có chút bi thương, chẳng biết mình đã chạm giây thần kinh gì của hắn, nhân tiện nói, "Chúng ta không nói những chuyện này. Thân thể tiểu a ca gần đây có vẻ tốt lên rồi, chỉ cần chăm sóc kỹ lưỡng, nhất định có thể nuôi lớn, hoàng a mã có thể ban tên cho tiểu a ca không?"

Thái tử lắc đầu, hoàng a mã đối với hắn có a ca đúng là vui vẻ, nhưng cũng không phải là coi trọng gì, chẳng qua là một thứ a ca, hoàng a mã xem trọng chính là phúc tấn sanh con trai trưởng.

Thạch Tuấn Nham thấy vậy cũng không nói, rốt cục hiểu ra sự bất mãn căn bản nhất của đại a ca đối với thái tử Dận Nhưng đến từ đâu, vừa sanh ra đã là dòng thứ chính là nguyên nhân căn bản nhất. Đối với điểm ấy, hắn ở Thạch gia cũng đã đích thân lĩnh hội, a mã chỉ có ngạch nương sanh con trai trưởng vợ lẽ không có con coi như tốt, hắn có một thứ muội muội, chỉ kém tám tuổi, đãi ngộ giữa con vợ cả cùng con thứ khác nhau một trời một vực, cho dù khoan dung độ lượng như ngạch nương của mình, cũng không để thứ muội muội có cơ hội lướt qua mặt mình.

Thái tử vốn lúc đầu tràn đầy hăng hái, cùng phúc tấn nói nhiều lời như vậy, cũng chẳng còn lòng dạ nào

làm gì khác nữa, ngồi ở trên nhuyễn tháp trong phòng không nói gì, sắc mặt không đoán được là đang nghĩ gì.

Phúc tấn nằm ở trên giường liếc hắn một cái, sắc trời đã tối, gây tiếp nữa cũng không có ý nghĩa, liền vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh, "Muộn rồi, ngươi không phải nói muốn qua đây ngủ sao, mau lên đây đi."

Thái tử nghe xong, mặt mang nét nghi ngờ nhìn phúc tấn, "Không phải là ngươi không muốn sao? Thế nào bây giờ lại để cho cô lên trên giường."

Phúc tấn nghe xong mắt trợn trắng, "Ngươi nghĩ đi đâu rồi, lên giường, chúng ta đắp chăn nói chuyện phiếm!"

"Cái gì!" Thái tử bất mãn lèo nhèo đi đến trên giường phúc tấn, "Cô chưa gặp qua nữ nhân nào không nói lý như ngươi vậy! Đắp chăn thuần khiết nói chuyện phiếm, cô đều đã nói qua rồi, cô là một nam nhân bình thường!"

"Nếu ngươi không vừa ý thì cứ ngủ trên mặt đất đi!" Phúc tấn nói chen lời, "Ngươi ôm tư tưởng hơn thua con trai trưởng với người khác còn đưa ra yêu cầu không biết ngượng!" Ngày hôm nay cho ngươi lên giường cũng là vì nể mặt mọi người rồi, còn muốn thế nào nữa! Phúc tấn thầm mắng trong lòng.

Thái tử nằm dài trên giường, lại bắt đầu cựa quậy rục rịch như đang bị nướng, giống như muốn cướp đoạt chăn cùng phúc tấn, không chịu an phận, có điều không có trực tiếp đi quấy rầy phúc tấn, làm vậy chỉ là để biểu đạt sự bất mãn.

"Dận Nhưng, ngày hôm qua ngươi nói muốn bỏ vợ là đang giận lẫy ta sao?" Phúc tấn còn là muốn từ trong miệng thái tử lấy được đáp án khác, tỷ như ngày hôm qua chỉ là nói mát, hắn rất muốn hưu thê.

"Cô không nói đùa với ngươi. Hôm nay Thạch đại nhân trước khi hạ triều để cho người báo cho cô biết, nói Thạch phu nhân muốn thăm con, tiến cung gặp ngươi, cô cho phép. Ngày mai tốt nhất nói chuyện với ngạch nương ngươi một chút, thu hồi ảo tưởng không thực tế này của ngươi! Hảo hảo làm thái tử phi của ngươi mới là chuyện chính." Thái tử dùng chăn che đầu, thanh âm buồn buồn từ trong chăn truyền tới.

Không bao lâu, đã bị một cách tay ngọc non mềm vói vào ổ chăn, sờ lên trên cái trán trống trơn, dọa hắn giật mình một cái, "Phúc tấn, ngươi muốn làm gì?" (cái này là tiểu thạch của chúng ta muốn kiểm tra xem thái tử có bị ấm đầu hay không a ha ha)

Thạch Tuấn Nham nghe được thái tử lại xác thực nói hắn dự định khiến mình cả đời làm thái tử phi, vô số kế hoạch tương lai trong nháy mắt hóa thành bọt nước, quay mặt hướng về ổ chăn thái tử cắn răng, "Ta muốn làm gì ư? Ta nghĩ ta muốn đánh ngươi!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

11. Chương 11

Thái tử vừa nghe phúc tấn muốn đánh hắn, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, "Đây là ngươi muốn phạm thượng! Trước đây cô không tính toán với ngươi, vậy mà ngươi cư nhiên càng ngày càng táo bạo hơn, cô là ai mà ngươi muốn đánh lúc nào thì đánh hả?"

Thạch Tuấn Nham vốn là bởi vì lời nói đả kích sâu nặng của thái tử, muốn giáo huấn hắn một trận, kết quả nghe được lời này thổi phù một tiếng bật cười. Xem ra thái tử đã ngầm đồng ý mình có thể tùy ý động thủ với hắn đúng không, vì vậy dù hắn vô cùng bận rộn vẫn ung dung từ trên giường ngồi xuống, ôm ngực nhìn thái tử với vẻ mặt phòng bị nằm ở trên giường vui vẻ nói, "Ngươi đã nói như vậy, ta sẽ lựa chọn canh giờ nào thì mới đánh ngươi! Tối nay là ngày lành của chúng ta, ngươi nói xem ta có thể đánh ngươi hay không!"

Thái tử vội vàng phản kháng, "Ngươi làm càn, lại còn dám đánh mặt của cô!" Nói rồi một đấm cũng tung tới đáp trả lại, nhưng mà bị phúc tấn nắm được, rút thế nào cũng đều không ra được, hắn tức giận đến sắc mặt đỏ lên, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi cái con ác phụ này! Mau buông cô ra!"

"Được thôi, buông ngươi ra, ta lại tới thông ngươi!" Thạch Tuấn Nham phẫn nộ quát lên, trở mình dùng tay đem thái tử lật úp lại, một cái tát liền đánh lên trên cái mông của hắn, "Dù là buông ngươi ra, hôm nay ta vẫn là muốn đánh ngươi!"

Thái tử từ khi sinh ra cho tới bây giờ chưa có bị đánh đít bao giờ, việc này làm hắn hoàn toàn tức giận, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi dám đối xử với cô như vậy, cô muốn mạng của ngươi!" Vừa nói vừa giãy dụa, thế nhưng bị cả người phúc tấn ngồi ở trên lưng, đem hết sức lực toàn thân cũng không thể giãy nổi, càng nhịn không nổi tức giận mắng to. "Mau buông cô ra, ngươi cái con ác phụ này!"

Hoàng tử sẽ không tùy ý ân cần thăm hỏi mẹ của người ta, đó là một thói quen tốt, ít nhất… Thái tử không có chửi tục, Thạch Tuấn Nham là bị thái tử chạm vào chỗ không nên chạm, bị chửi ác phụ cũng vẫn đánh tiếp như thường, một cái rồi lại một cái, 'bạch bạch' đều đánh lên thịt thái tử, thái tử đau đến khàn giọng la hét, "Ngươi cái đồ ác phụ này, cô nhất định phải để cho hoàng a mã phế bỏ ngươi!"

Thạch Tuấn Nham nghe thấy thế, động tác đánh người ngừng lại, hỏi, "Ngươi nói thế có phải là thật không?"

Thái tử cũng ý thức được bản thân đang nói cái gì, lập tức đổi ý, "Cô nói là giả, cô muốn để cho hoàng a mã sắc phong ngươi làm thái tử phi, dù cho cô có chết cũng không để ngươi thực hiện được nguyện vọng, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc rời bỏ cô!" Hừ, trận đòn bữa nay hắn nhất định sẽ nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để cho phúc tấn thực hiện được, muốn rời đi ư chờ đến lúc chết đi. Thái tử điện hạ hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau này hắn nhất định sẽ không cho… phúc tấn có cơ hội đánh người nữa, hắn nhất định phải khống chế được phúc tấn một lần, để cho nàng cũng nếm thử mùi vị bị đánh!

Thạch Tuấn Nham nghe được thái tử đang đùa giỡn lời của hắn, lại hung hăng dùng lực đánh xuống, đánh liền vài cái đã thấy thái tử cắn răng không hề hé răng, hắn rốt cuộc phát hiện có điểm không ổn, cúi đầu thấy thái tử bởi vì tức giận mà cả khuôn mặt đều đỏ bừng, trong mắt toàn là sự phẫn hận, lại còn ngân ngấn nước mắt.

Thấy một màn này, tay đánh người của Thạch Tuấn Nham cũng buông xuống, trước kia hai người đánh nhau, thái tử tuy rằng cảm thấy mất mặt, nhưng ít nhiều còn có thể chịu đượng được, lúc này là hoàn toàn bị hắn đè xuống đánh đòn, người cao ngạo như thế trong lòng làm sao có thể chịu đượng được.

Thái tử giương ánh mắt hậm hực nhìn Thạch Tuấn Nham, thanh âm sắc lạnh, "Cô sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Nói rồi từ trên giường đứng lên, xuống giường liền muốn rời khỏi, không muốn cùng phúc tấn ở chung một chỗ, nếu còn ở đây thêm hắn sẽ điên mất.

"Đứng lại!" Thạch Tuấn Nham hô lên, đưa tay lôi kéo, đem thái tử kéo trở lại về trên giường, "Đừng nhúc nhích!"

"Buông ra, ngươi còn muốn thế nào!" Ánh mắt Thái tử dữ tợn mà nhìn phúc tấn chằm chằm, "Cô nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng cô vẫn nhân nhượng ngươi thì cô là người dễ ăn hiếp. Hoàng a mã trước sau vẫn là a mã của cô, nếu như cô thực sự muốn đối phó ngươi, cô cũng sẽ không cần kiêng kỵ cái gì! Ngươi chỉ là một nữ nhân, nếu cô thực sự bất chấp tất cả khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong, hậu quả phải chịu cũng chỉ là lời răn dạy từ hoàng a mã mà thôi! Mà ngươi, cả đời cũng đừng nghĩ rời khỏi Dục Khánh Cung! Chờ sau này, cô cũng sẽ không cho ngươi làm hoàng hậu, có địa phương gọi là lãnh cung cho ngươi nghỉ ngơi ở đó cả đời!"

"Câm miệng! Xem ra là do ta vẫn quá nhẹ tay, mới để cho ngươi có nhiều khí lực mà nói nhiều như vậy! Tốt, đẩy ta vào lãnh cung cũng tốt, ít nhất… So với ở Dục Khánh Cung làm phúc tấn của ngươi còn tốt hơn, mỗi ngày phải làm nhiều việc như vậy sống còn vui gì hay không, ta ở lãnh cung thích làm gì thì làm!" Thạch Tuấn Nham cũng đáp trả một câu.

"Cô rốt cuộc có cái gì không tốt, làm thái tử phi có cái gì không tốt, ngươi cái người nữ nhân này trong đầu là đang nghĩ cái gì vậy!" Thái tử lại nổi giận nói, hắn vẫn luôn không hiểu, nếu như phúc tấn tự nhận không có người trong lòng, tại sao phải vẫn chán ghét hắn, muốn rời khỏi Dục Khánh Cung.

Thạch Tuấn Nham bị hắn nói vậy thì cũng ngừng lại một lúc rồi trả lời, "Ta muốn một cuộc sống tự do tự tại, không muốn cả đời bị giam giữ ở trong cung. Ngươi hỏi ta ngươi có cái gì không tốt, vậy ta hỏi ngược lại ngươi, ngươi có gì tốt chứ!"

Thái tử nghe xong câu phúc tấn hỏi lại, cái mông cũng không thấy đau đớn nữa, ngẩng đầu lên, "Cô là thái tử đại Thanh, là thái tử đương triều!"

"Ngoại trừ cái thân phận này thì sao, ngươi còn có cái gì tốt?"

"Cô học thức hơn người, cưỡi ngựa bắn cung đều tinh thông, hoàng a mã nói với tất cả mọi người, cô là một thái tử ông coi trọng nhất." Thái tử còn nói thêm, nhiều người khen hắn đều nói như vậy, hắn không có ý định khoe khoang, lại tuyển chọn từ ngữ thu hút giống như để nói với bạn gái vậy.

Thạch Tuấn Nham nghe xong mấy câu mèo khen mèo dài đuôi của hắn, nhưng thật ra có ý định mới hai tay khoanh trước ngực nhìn thái tử, "Vậy ngươi tự kiểm điểm xem mình có cái gì không tốt?" Hắn không hỏi thái tử ở trên triều có biểu hiện thế nào, học thức hơn người bao nhiêu, thái tử có bao nhiêu mặt tốt, hắn chỉ hỏi thái tử tự kiểm điểm bản thân mình.

Thái tử bị hỏi như vậy, chăm chú ngẫm nghĩ, suy nghĩ hồi lâu hắn mới ngẩng đầu không nói gì nói, chỉ là hướng Thạch Tuấn Nham hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không để ý hắn.

"Ngươi không trả lời sao? Từ khi ta gả cho ngươi, ngươi làm được bao nhiêu việc tốt? Ta chỉ thấy ngươi thường hay kiêu ngạo xúc phạm người khác, xa xỉ tham lam, háo sắc yêu hưởng thụ, nghe lời tiểu nhân, đối với ta cái phúc tấn này còn có thể không biết xấu hổ ra tay đánh người, ngươi nói cho ta biết, ngươi có cái gì tốt?" Thạch Tuấn Nham bắt đầu phản bác lại từng cái một.

Thái tử bị nói xong lại gân cổ cãi, "Ngươi đừng nói xấu cô, cô là bị ngươi chọc tức nên mới phải động thủ! Cô là thái tử, không có tiền thì làm việc thế nào được, cô từ nhỏ đã sống như vậy cho tới bây giờ, chưa từng có người nào nói cô kiêu căng, cô không có nghe lời tiểu nhân, chỉ là cần bọn họ làm việc!"

Thạch Tuấn Nham nắm quả đấm lại muốn vung lên, nhịn một chút vẫn là nói, "Hoàng a mã cho tới bây giờ chưa từng la mắng ngươi, đó là ngươi tốt số! Lúc nhỏ ngươi làm cho hoàng a mã yêu thích, cho nên bây giờ hoàng a mã mới cảm thấy rất hài lòng với ngươi, nhưng mà hai mươi năm sau thì sao, sau này những điểm ngươi hoàn toàn không cho là sai, sẽ là khuyết điểm trí mạng nhất của ngươi."

Thái tử nghe nói như thế, sắc mặt trở nên lạnh ngắt, "Phúc tấn, việc này điều không phải chuyện ngươi nên quản, hoàng a mã đối với cô ra sao không cần ngươi khích bác." Hơn nữa, hai mươi năm sau chính là người khác bái lạy dưới chân hắn, hắn làm sao cần phải nhìn sắc mặt người khác, hắn chính là ngồi ở vị trí tối cao nhất.

Thạch Tuấn Nham cũng ngậm miệng lại, biết mình bởi vì thái độ của thái tử mà có chút quá giới hạn, thế nhưng hắn thực sự cũng bị cái thằng xui xẻo mà còn không biết trước mắt này cột vào bên người cả đời, sau này xui xẻo theo hắn sao? "Quên đi, chúng ta không nói việc này, ta trước tiên giúp ngươi bôi thuốc."

Nói rồi chẳng biết từ nơi này lấy ra một lọ thuốc, liền cởi quần thái tử, đương nhiên thái tử là không muốn để cho hắn bôi thuốc, thế nhưng bị Thạch Tuấn Nham nói lẽ nào ngươi muốn cho người khác giúp ngươi bôi thuốc, để cho bọn họ biết chuyện cái mông của ngươi bị đánh? Hắn liền cam chịu, dù sao mình và phúc tấn cũng điên long đảo phượng quá hai lần, vì vậy đường đường chính chính đưa cái mông trần hướng Thạch Tuấn Nham để hắn bôi thuốc, nhưng mà bên cạnh việc phúc tấn giúp mình bôi thuốc thì ở trong lòng âm thầm hành hạ phúc tấn bằng Mãn Thanh thập đại cực hình. (*điên long đảo phượng là nam và nữ chơi trò vật lộn trên giường)

Thạch Tuấn Nham đem thái tử đánh cho rất nặng, cái mông trắng nõn của thái tử đều đã sưng lên, có điều Thạch Tuấn Nham thoa thuốc lên không bao lâu thái tử đã cảm thấy không còn đau, chờ Thạch Tuấn Nham thoa thuốc xong, thái tử đã sớm mệt mỏi ngủ mất.

Nhìn vẻ mặt say ngủ không hề phòng bị của thái tử, Thạch Tuấn Nham cuối cùng thở dài một tiếng, người này lúc nào mới có thể thực sự trưởng thành a, bị buộc trưởng thành sớm hậu quả hay rồi, quên đi, ngày mai cùng ngạch nương gặp mặt, suy nghĩ lại một chút có muốn cùng hắn đi qua cả đời hay không, nghĩ đến phải cùng thằng xui xẻo này chịu xúi quẩy theo lại khiến cho hắn rất không cam tâm.

Thạch Tuấn Nham tự mình cũng nằm xuống, nhắm mắt ý trí tinh thần lại đi vào không gian, tùy thân không gian của hắn cũng không lớn, chỉ có một tòa nhà cấp cao hơn một ngàn thước vuông, có một hồ bơi ngoài trời, còn có một sân vườn rất lớn, bên trong trồng cây ăn quả và hoa cỏ Thạch Tuấn Nham thích, còn

có hai mẫu đất trồng rau. Đây đối với hắn mà nói đã là sự thỏa mãn rất lớn, kết quả ngày hôm nay ý thức vừa mới tiến vào không gian, chợt nghe được không gian lại có thể thông báo cho hắn không gian đã lên cấp.

Hắn vừa mừng vừa sợ, bản thân mình giữ không gian đã hai mươi mấy năm, không nghĩ tới không gian còn có thể lên cấp, không biết sau khi không gian lên cấp sẽ có thay đổi gì, nếu như cái không gian này chính là chỗ thần tiên trong truyền thuyết đã dùng qua, sau khi lên cấp có thể xuất hiện tiên đan hay không, để cho hắn một lần nữa biến trở về thân thể nam nhi?

Phải biết rằng một thân sức mạnh kỳ quái này chính là do hắn lấy được không gian xong mới xuất hiện.

Thạch Tuấn Nham ôm hy vọng rất lớn, kết quả lúc tinh thần lực tìm tòi cái trái cây tiến cấp kia bên trong đầu lại vang lên giọng nói, trong lòng hắn chỉ còn lại có tiếng mắng mẹ, điều kiện tiến cấp lại muốn hắn phải có một đứa con chung huyết thống, bày tỏ dòng máu được truyền thừa, không gian bởi vậy mới tiến hóa.

Theo giới tính của hắn bây giờ, không phải là bắt hắn tự mình đi sinh một đứa con sao? Không gian này là đang chơi hắn sao?

Quên đi, dù sao không gian bây giờ đã lớn như vậy hắn cũng rất thỏa mãn, cần không gian tiến hóa làm gì, không có việc gì ăn no rửng mỡ, hắn điên mới đi làm việc ngốc như vậy.

Nghĩ vậy liền nặng nề mà tiến vào trong mộng đẹp, trong mộng hắn mơ thấy thái tử biến thành một nữ nhân, sanh con dưỡng cái cho hắn, sau đó hắn nghe được hài tử gọi hắn là ngạch nương, kêu thái tử là a mã, sợ đến vội vàng giật mình tỉnh giấc.

Phúc tấn tỉnh lại không bao lâu, thái tử cũng tỉnh, sắc trời còn chưa sáng, thế nhưng đã đến giờ vào triều. Phúc tấn thấy thái tử ở mùa đại hàn vào canh giờ này rời giường còn có thể tinh thần phấn chấn như vậy, nhưng trái lại có chút bội phục, không có tâm trạng nào ngủ tiếp, thuận tiện làm hiền thê lương mẫu hầu hạ thái tử điện hạ thay y phục đi vào triều sớm. (*đại hàn vào khoảng 20 – 21 tháng 1 trong 24 tiết khí)

Thái tử lúc gần đi, đã thấy trắc phúc tấn Lý giai thị cùng một nô tài hoang mang hoảng hốt chạy tới, "Thái tử điện hạ, phúc tấn, tiểu a ca mất rồi."

Phúc tấn sửng sốt, rõ ràng hôm qua còn khỏe mạnh mà, làm sao lại đột nhiên mất được? Thái tử cũng là sửng sốt một ít, sắc mặt khó coi, quay đầu đối với phúc tấn nói rằng, "Phúc tấn, chuyện của tiểu a ca ngươi lo liệu đi, nó không có phúc khí hưởng cuộc sống hoàng gia, cô đi vào triều."

Tuy rằng giọng nói rất bình thản, nhưng phúc tấn vẫn có thể nghe được hắn có chút buồn bã. "Nô tì đã biết, gia ngươi cứ yên tâm đi đi."

Nói xong vỗ nhẹ mu bàn tay của thái tử một chút, đưa tiễn thái tử rời đi, sau đó xoay người liền nghiêm mặt phân phó, "Đem nhũ mẫu và cung nữ đêm qua trông coi tiểu a ca tất cả đều mang tới!"

Tiểu a ca ngay đến tên cũng chưa được ban cho, hôm nay chết non, ngoại trừ Tông Nhân Phủ sẽ có ghi chép lại một ít, cái vết tích gì khác cũng không có lưu lại, trong lịch sử đứa bé này còn sống đến mười một tuổi, tuy rằng cũng không được ban tên cho, nhưng lại sống được lâu hơn nhiều. Chẳng lẽ là bởi vì hắn cái nhân tố bên ngoài này tác động, mới đưa đến việc tiểu a ca mất trước thời hạn sao? Phúc tấn rốt cuộc là có xem qua tiểu a ca vài lần, mặc dù không thể nói cảm tình sâu đậm, nhưng nghĩ tới đây trong ngực nhưng vẫn rất khó chịu, rõ ràng hắn thấy một đứa bé có thể sống được, lại đột nhiên mất không có lý do như vậy, khó chịu hơn nữa chính là việc này xảy ra không có một chút dự báo nào khiến hắn đối với lịch sử khó lường này sinh ra một tia sợ hãi.

Lúc này tiểu a ca đã mất, phải trấn an Lý giai thị, trấn an đám nữ nhân trong hậu viện Dục Khánh Cung kia, còn phải lo nghĩ phản ứng từ phía trong cung, thoáng cái tất cả sự tình đều vọt tới.

"Cam Thảo, phái người đi Thạch phủ, cứ nói ta hôm nay bận việc, để Thạch phu nhân ngày mai hãy qua." Phúc tấn xoa xoa huyệt thái dương nói rằng, ngạch nương muốn đến nhìn hắn một lần đều khó khăn, hiện tại tiểu a ca con trai đầu lòng của thái tử đã mất, lúc này ngạch nương tiến cung tới gặp hắn, cũng không phải thời điểm tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cầu tung hoa nếu sâu biết có người lén lút bò qua, thì chớ trách sao sâu lại ác

12. Chương 12

Thạch phu nhân đang chuẩn bị tiến cung thăm nữ nhi thì thấy nữ nhi đã phái người đến báo cho bà biết hôm nay không thích hợp qua đó, trong đầu lại bắt đầu lo lắng, sai người thưởng tiền cho nhũ mẫu tới đưa tin, mới từ trong miệng các nàng biết được tiểu a ca của Dục Khánh Cung đã chết yểu, phúc tấn lúc này đang bận.

Đây không phải là việc vui gì, bởi vậy đám nô tài cũng không dám lắm miệng truyền ra ngoài, nhũ mẫu là vì thấy Thạch phu nhân chích là ngạch nương của phúc tấn nên mới cân nhắc nói ra một ít.

Chờ nhũ mẫu từ Dục Khánh Cung đi rồi, Thạch phu nhân liền bắt đầu lo lắng, tiểu a ca của Dục Khánh Cung là con trai dòng thứ của thái tử, Thạch phu nhân thầm nghĩ trong bụng không có đứa bé này đối với nữ nhi của mình mà nói cũng là chuyện tốt, bởi vì bà biết ngạch nương của tiểu a ca chính là thái tử trắc phúc tấn Lý giai thị, rất là được thái tử cưng chiều, mà nữ nhi của mình tuy rằng địa vị chính là thái tử đích phúc tấn cao quý, nhưng thái tử lại không thích nàng, nữ nhi còn chưa có con, nếu là có thì với sự cưng chiều của thái tử đối với Lý giai thị hiện giờ thì ngày sau cũng sẽ tạo thành mối uy hiếp đối với nữ nhi và đứa cháu ngoại. Mặc dù bây giờ tiểu a ca đã không còn, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện này của con gái, sợ là sẽ phiền phức hơn bà tưởng, như vậy nó mới cho người đến báo cho mình trước tiên chớ có vào cung, không biết thái tử điện hạ có đúng là bởi vì tiểu a ca mất đi mà đối với nữ nhi của mình giận chó đánh mèo hay không?

Thạch phu nhân nghĩ đến đây thì lòng nặng trĩu, trước mắt chỉ có một nữ nhi dòng thứ đang chờ kỳ tuyển tú sắp tới ngoài ra còn có một đứa con gái ruột thịt còn đang quấn tã lót, trượng phu thì đã vào triều, nhi tử cũng không có ở bên người, chỉ có mấy nhũ mẫu bên cạnh nhưng nói với các nàng cũng không phải là ý hay. Càng nghĩ lại càng cảm thấy sốt ruột, lo lắng nữ nhi ở trong Dục Khánh Cung chịu thiệt thòi bị ức hiếp, chỉ có thể một lòng chờ trượng phu bãi triều trở về thương lượng với ông ấy vậy.

Thái tử cũng sẽ không để một trắc phúc tấn làm chuyện gì không tốt với phúc tấn đấy chứ, nữ nhi nhà Thạch gia bọn họ có chỗ nào thua kém chứ, Thạch gia cũng là chỗ dựa của nữ nhi, dù đến thánh thượng cũng là rất thích thái tử phúc tấn cái đứa con dâu này. Thạch phu nhân một mặt lo lắng nữ nhi chịu khổ bị ức hiếp, một mặt lại tự khích lệ trấn an mình.

Nếu như Thạch Tuấn Nham biết ngạch nương mình suy nghĩ nhiều như vậy, không chừng đầu sẽ đầy vạch đen, nhưng mà sự tình căn bản không có nghiêm trọng như bà đang nghĩ, nhưng mà cũng không nhẹ.

Khi hắn hạ lệnh xong, cung nữ liền đem nhũ mẫu và cung nữ trông nom tiểu a ca đều mang tới, kết quả cũng không phải vì các nàng chăm sóc không chu toàn, mà là tối hôm qua trắc phúc tấn Lý giai thị bởi vì nhớ tiểu a nên muốn đến phòng tiểu a ca đang ở nhìn một lúc, bởi vì khí trời lạnh giá, trắc phúc tấn Lý giai thị đi tới cũng là mang theo khí lạnh, các nàng những cung nữ nhũ mẫu này đều ngăn cản trắc phúc tấn tới gần tiểu a ca, miễn cho nhiễm hàn khí.

Thế nhưng Lý giai trắc phúc tấn lại tức giận mắng các nàng không hiểu quy củ, muốn ngăn cắt tình cảm mẹ con của nàng và tiểu a ca, đám nô tài không dám phản bác, bởi vì phúc tấn có dặn dò nên các nàng cho dù bị chửi cũng ngăn cản trắc phúc tấn tiến vào, muốn để cho trắc phúc tấn sưởi ấm rồi mới được ôm tiểu a ca. Sau đó Lý giai trắc phúc tấn nổi giận đùng đùng rời đi, vốn cho là không có việc gì, không ngờ thể trạng tiểu a ca yếu ớt, có lẽ là trong lúc tranh chấp dẫn theo một ít gió lạnh, thổi vào tiểu a ca, nửa đêm tiểu a ca phát sốt, lúc thái y đến thì đã không còn cứu chữa được nữa.

Thạch Tuấn Nham nghe xong sắc mặt cũng trầm xuống, Lý giai thị làm như vậy là có ý gì đây! Nhũ mẫu và cung nữ được phái đi trông nom tiểu a ca tất cả đều là hắn tỉ mỉ lựa chọn, thái y cũng thường ở ngoài cung điện Dục Khánh Cung chờ sẵn, thân thể tiểu a ca mất thấy sẽ tốt, kết quả bị nàng đi xem một hồi,

ngược lại liền chết yểu! Còn nói cái gì mà bọn nô tài muốn ngăn cắt tình cảm mẹ con của nàng và tiểu a ca chứ! Rõ ràng chính là mắng xéo hắn ngăn cản nàng nhìn tiểu a ca!

Thạch Tuấn Nham nhìn nhũ mẫu và cung nữ đang quỳ phía dưới, lạnh lùng nói, "Rốt cuộc vẫn là các ngươi coi chừng không chu toàn, tất cả đều lui xuống phía dưới lãnh phạt! Đánh năm mươi trượng, không khoan nhượng! Người đâu, đi nói với Lý giai trắc phúc tấn là ta mời nàng ấy tới đây!"

Trữ ma ma thấy cả người phúc tấn đều toát ra vẻ lạnh lùng, ngực có chút không yên, khuyên nhủ, "Phúc tấn, lúc này nếu đi trách phạt Lý giai trắc phúc tấn, chỉ làm thái tử điện hạ mất hứng a, dù sao Lý giai trắc phúc tấn là mẹ ruột của tiểu a ca, ai cũng sẽ không tin là nàng hại tiểu a ca nhiễm hàn khí a."

Thạch Tuấn Nham mắt lạnh nhìn về phía Trữ ma ma, vẫn hạ lệnh như trước, "Còn không mau đi mời trắc phúc tấn đến!" Người trông chừng tiểu a ca là do hắn chọn từ phủ nội vụ, nhưng thái tử cũng đã thấy qua, Lý giai thị tưởng muốn dùng thủ đoạn qua mặt cấp trên cũng phải nhìn xem hắn có đồng ý hay không! Để bày tỏ sự bất mãn đối với vị phúc tấn là hắn này, lại có thể không để ý đến sức khỏe con trai mình, dám ở trong phòng tiểu a ca làm ầm ĩ, nếu nàng còn có mặt mũi đến trước mặt thái tử điện hạ khóc lóc, cẩn thận lại hại thái tử điện hạ bị hắn đánh!

Không qua bao lâu Lý giai thị đã được mời đến, vừa vào trong điện, nước mắt giống như là không cần phải trả tiền vậy thi nhau chảy xuống, "Tỷ tỷ, tiểu a ca bị chết oan a, đều là do đám nhũ mẫu và cung nữ này coi chừng tiểu a ca không chu toàn! Tỷ tỷ, muội muội biết tỷ là người nhân hậu, thế nhưng tiểu a ca đã mất, ta đây người làm mẹ tâm tư đều tan nát, tiểu a ca là không quay về được nữa thế nhưng mà đám nô tài này lại chỉ bị đánh, tỷ tỷ, người không thể bất công như thế với tiểu a ca a!"

"Câm miệng!" Thạch Tuấn Nham cả giận nói, quả nhiên còn có mặt mũi khóc. Trước đây cũng không an phận, chỉ có thời gian ở cữ mới an tĩnh được chút, hiện tại hết ở cữ, Lý giai thị lại bắt đầu quấy phá, kết quả còn muốn chơi đùa trên đầu hắn! "Tự ngươi nói đi, tối hôm qua vì sao phải đi nhìn tiểu a ca, biết rõ trời giá rét nếu đi qua thì cả người sẽ mang khí lạnh, còn cãi nhau cùng đám nô tài trong phòng tiểu a ca! Hiện tại tiểu a ca xảy ra chuyện, ngươi mới nghĩ đến khóc tang, đánh giết nô tài thì thế nào? Còn ngươi, ngươi cái người đã làm ngạch nương này sáng sớm sẽ không nên đi gây sự!"

Lý giai thị vừa nghe, nước mắt thế nào cũng không ngừng được, khóc lóc như lê hoa đái vũ mà kể lể, "Đáng thương, tiểu a ca là một miếng thịt từ trên người muội rớt xuống a, từ lúc sinh nó ra, tổng cộng cũng chỉ gặp qua hai lần, nghĩ đến chợt muốn đi xem một chút còn bị đám nô tài ngăn ở ngoài cửa. Tỷ tỷ, muội biết trên người mang theo hàn khí, phải chờ thân thể ấm áp mới tiến vào trong phòng tiểu a ca, nhưng không nghĩ đám nô tài này lại liều mạng ngăn cản, ngay cả mặt tiểu a ca muội cũng chưa nhìn thấy, làm sao có thể gây ra chuyện gì chứ? Muội muội thật là oan uổng mà." (*lê hoa đái vũ là chỉ hoa lê tắm dưới mưa ý nói người con gái khóc mà vẫn trông xinh xắn và còn có cái gì đó làm người khác thấy thương cảm)

"Ngươi có oan uổng hay không, trong lòng ta đều biết. Từ hôm nay trở đi, ngươi xác định cứ ở trong Thuần Hoa Viện không cho phép lại ra ngoài, hảo hảo vì tiểu a ca sao chép kinh Phật, cầu cho chính ngươi được an lòng!" Thạch Tuấn Nham nghe được lời Lý giai thị nói càng không nhịn được đối với người nữ nhân này, một lòng muốn đem trách nhiệm đổ hết lên trên người đám nô tài, ngay cả hắn cũng muốn kéo vào, rõ ràng chính là nàng không an phận, lo lắng nhi tử bị hắn giám sát chặt chẽ, tình cảm mẹ con nàng sẽ không sâu đậm, hiện tại xảy ra chuyện chỉ biết khóc lóc kêu oan! "Chính ngươi tự kiểm điểm lại thật kỹ, ở lúc tiểu a ca còn chưa xinh ra thì bản cung cho ngươi nghỉ dưỡng an thai cho tốt, ngươi hết lần này tới lần khác muốn đi tới hoa viên trượt chân té lộn mèo một cái, sinh hạ tiểu a ca cả người gầy yếu chính là lỗi của ngươi cái người ngạch nương này, hiện tại lại làm ra chuyện tình bực này, ngươi thật sự còn có mặt mũi khóc sao?"

Lý giai thị chỉ khóc không nói gì, nét diễm lệ trên mặt hình như còn có vô số ủy khuất, thấy phúc tấn muốn cấm túc nàng, lắc đầu không dám tin, thì thào to nhỏ, "Gia sẽ xét rõ một li một tí, tỷ tỷ, ta phải đợi gia cho ta công đạo."

Thạch Tuấn Nham đến nhìn cũng không muốn nhìn gương mặt này của nàng, phất tay để người đem nàng dẫn đi.

Hậu sự tiểu a ca rất nhanh đã được làm, chỉ là ghi nhớ thái tử có một người con dòng thứ, không tên không tuổi, trong cung lúc này yên ả đến không ngờ, Khang Hi ngay đến một câu nói cũng chưa từng nhắc tới, hoàng thái hậu chỉ là để Thạch Tuấn Nham hảo hảo quản lý Dục Khánh Cung cho tốt, hậu sự của tiểu a ca

tự nhiên là do Thạch Tuấn Nham làm chủ, về phần đám nô tài chiếu cố chủ tử không chu toàn này, Thạch Tuấn Nham sau khi trở về từ Từ Nhân Cung, cũng không có thể để cho bọn họ tiếp tục ở lại Dục Khánh Cung, mà sự trừng phạt đối với Lý giai thị, cũng không có thay đổi.

Thạch Tuấn Nham không biết là, lúc Khang Hi biết được người con trai thứ nhất của thái tử qua đời, trên mặt vẫn có một nét biểu cảm, con nối dòng của thái tử tương đối ít, hiện nay đã mười bảy tuổi mà mới có một a ca, tiểu a ca mất đi đối với thái tử ảnh hưởng rất lớn, mà thái tử phúc tấn lại còn chưa mang bầu, chỉ khi thái tử có hậu duệ của chính mình, mới có nghĩa là vị trí thái tử của hắn mới bền vững, nhưng bây giờ tiểu a ca đã không còn, quan lại hạ thần đối với việc con nối dòng của thái tử chắc chắn có chút bàn tán.

Vốn muốn cùng thái tử nói chuyện một chút, đã thấy bảo bối thái tử của mình hôm nay thần sắc có chút buồn bã, biết là trong lòng hắn có tâm sự, Khang Hi trái lại chỉ sợ hắn để ở trong lòng nên lên tiếng khuyên nhủ, "Bảo Thành, con còn trẻ, hài tử luôn sẽ có. Tiểu a ca không còn, là phúc khí của nó quá mỏng, không đảm đương nổi việc làm người hoàng tộc. Con a, sớm ngày làm phúc tấn sinh một đứa con trai trưởng đi, đó mới là chuyện chính."

Thái tử lặng lẽ gật đầu, sau đó rời khỏi Cung Càn Thanh, gặp phải ánh mắt giễu cợt của đại a ca cũng cho rằng làm như không thấy.

Mà sau đó lúc Khang Hi ở chỗ Đức phi thì nghe được Đức phi nhắc tới chuyện tiểu a ca, ông cũng không nói cái gì, đức phi tự nhiên cũng liền chuyển biến theo hướng tốt, hướng gió của hậu cung cũng bởi vậy mà nhất trí, không ai dám tạo áp lực đối với thái tử phúc tấn.

Thái tử trở về Dục Khánh Cung, không có đi tìm phúc tấn, hắn đối chuyện phúc tấn đánh hắn vẫn còn oán hận, nghe được phúc tấn phạt Lý giai thị cấm túc sao kinh Phật, liền đi đến chỗ Lý giai thị nơi này, lại nghe Lý giai thị khóc lóc kể lể một phen có chút phiền, hắn mặc dù cưng chiều Lý giai thị, nhưng cũng sẽ không mù quáng tin nàng, hơn nữa lúc trước phúc tấn chọn lựa nô tài hầu hạ cho tiểu a ca thì, tất cả đều để hắn xem qua rồi mới chọn, việc này xả không có liên quan gì đến trên người phúc tấn. Lý giai thị bi thống để tang con, phúc tấn để cho nàng sao chép kinh Phật để tâm tĩnh lại cũng là chuyện tốt. Thái tử điện hạ cũng không có tâm trạng nào ngồi đợi ở bển người Lý giai thị, đẩy ngã ra Lý giai thị đang tựa ở trong lồng ngực hắn khóc lóc kể lể, xoay người phải liền đi đến chỗ Trình giai trắc phúc tấn.

Lý giai thị nhìn bóng lưng thái tử rời đi, tức giận đến cắn răng nghiến lợi, thái tử gia vì sao tín nhiệm đối với phúc tấn như vậy, đứa con trai đã không còn, lại làm cho lòng của thái tử càng lệch về phía phúc tấn hơn, đây tuyệt đối không được, nàng phải nhanh chóng vượt qua chuỗi ngày chịu tang tiểu a ca sau đó vùng lên, quay về với sự sủng hạnh của thái tử gia, chỉ cần lại có bầu ở trước lúc phúc tấn sinh hạ a ca, nàng cũng không tin không áp chế được phúc tấn.

Từ sau khi tiểu a ca chết non, cuối năm đã đến, thái tử và phúc tấn cũng bắt đầu bận rộn, phúc tấn là thái tử đích phúc tấn nên phải bận rộn vì chuyện hoàng cung chuẩn bị lễ mừng năm mới, mà thái tử thân là thái tử đại Thanh đầu tiên, phải đi theo Khang Hi làm đủ loại thăm hỏi quan lại nhận phúc lợi lễ mừng năm mới còn có tế tổ tế trời chuyện lớn đến bực này, hai người bận bịu cũng không thường gặp mặt, nhưng thật ra sống yên ổn vô sự.

Để chuẩn bị lễ tân niên cho hoàng cung, Thạch Tuấn Nham hận không thể phân thân ra, nếu trước đây có lẽ hắn còn có thể ứng phó rất nhiều, nhưng gần đây không biết vì sao hắn thường luôn cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, xử lý các hạng mục cung vụ và những nữ nhân trong hậu cung kia, còn có việc giao thiệp với thái tử trắc phúc tấn cùng các thị thiếp trong Dục Khánh Cung thì thường luôn lực bất tòng tâm. Cho dù uống qua nước tăng lực từ trong không gian cũng chỉ có thể khiến hắn tỉnh táo chốc lát.

Vốn là Trữ ma ma lo lắng muốn cho thái y bắt mạch, thế nhưng Thạch Tuấn Nham không thích triệu kiến thái y, ngay đến kiểm tra mạch tượng hằng ngày theo thông lệ hắn đều là có thể tránh được thì tránh, dựa vào không gian sử dụng thủ đoạn qua mặt thái y, chỉ sợ bị thái y nhìn ra trong cơ thể hắn có chỗ khác với người thường, ở hiện đại lúc hắn lấy được không gian xong sau đó mới bèn đi đến bệnh viện xem bệnh, quả thật là bị bác sĩ kia nhìn ra có điểm không thích hợp, may mắn là thật sự bị bệnh mới đem sự hoài nghi của vị bác sĩ kia đánh tan, mà bây giờ, nếu như thái y thực sự thần kỳ như vậy, bị chẩn ra chỗ không đúng vậy thì coi như xong đời.

Hơn nữa bây giờ là mùa đông, người dễ buồn ngủ là chuyện rất bình thường, Thạch Tuấn Nham dùng lời này đuổi Trữ ma ma luôn bảo vệ chủ đi rồi.

Thật vất vả mới đến năm mới, hoàng cung Tử Cấm Thành lại khôi phục nhịp sống ngày xưa, Thạch Tuấn Nham mới cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, người cũng không thấy mệt mỏi, vì để khao mỹ thực mà mình thích ăn, thường xuyên sẽ cảm thấy đói, Trữ ma ma Lý ma ma các nàng đương nhiên sẽ không ngược đãi cái dạ dày của phúc tấn, phúc tấn chỉ cần để ý làm xong hết cung vụ, các nàng sẽ đưa lên điểm tâm ăn vặt đã chuẩn bị xong, phúc tấn ngán ăn loại nào, các nàng cũng sẽ phân phó đầu bếp Dục Khánh Cung tốn tâm tư chỉnh sửa ra không ít món ăn đa dạng thỏa mãn phúc tấn, thẳng đến lúc phúc tấn ăn đến mặt có chút tròn, Trữ ma ma mới phát giác được không thể để phúc tấn tập thành thói quen, lỡ đâu phúc tấn ăn quá mập, thái tử điện hạ thấy không thích vậy cũng không được.

Kết quả phúc tấn lơ đểnh không để ý, hắn và thái tử ngoại trừ buổi tối lễ mừng năm mới hôm đó gặp nhau, thì đã có một khoảng thời gian thật dài không gặp, thái tử gần đây rất vất vả cần cù ở hậu viện Dục Khánh Cung gieo giống, Lý giai thị từ sau khi cấm túc đủ ngày được ra ngoài lại nhận được sự sủng ái của thái tử, gần đây nhất trắc phúc tấn thứ phúc tấn cùng các thị thiếp đều được tưới ướt đẫm, nhưng những việc ngầm tranh thủ tình cảm cũng không ngớt, thứ phúc tấn Lâm thị thật vất vả mới mang thai bốn tháng cũng nháo ầm lên. Có điều dù một chút tạp âm cũng không có ảnh hưởng đến phúc tấn ở đây, hắn chỉ thấy, thỉnh thoảng phụ trách việc dập tắt lửa trong viện bị cháy, trấn an mọi người, sau đó tiếp tục ăn ngon ngủ yên, rất khó có thể nhớ tới còn có một người thái tử điện hạ này.

Nếu nhàn rỗi, hắn cũng có ý muốn gặp ngạch nương của mình, kết quả ngày hôm nay mới vừa cho người đến Thạch phủ truyền lời, thái tử lại không mời mà tới, thật sự là khiến kẻ khác kinh ngạc.

Thái tử thật là khó khăn lắm mới muốn bước chân vào nơi ở của phúc tấn, mặt lạnh như tiền, nhưng mà thấy khuôn mặt tròn trịa của phúc tấn lại có chút ngoài dự đoán, châm chọc nói, “Phúc tấn, đã lâu không gặp, ngươi trông vẫn rất tươi tắn, ngay đến mặt cũng đều tròn đi không ít, có thể so với A Phúc mà tiểu thập nuôi.” A phúc chính là một con thỏ mập, nhìn thấy phúc tấn mập ra đối lập với hắn bởi vì bận bịu mà trái lại gầy một ít, trong ngực thái tử điện hạ cảm thấy không công bằng, phúc tấn làm sao có thể sống tốt đến như vậy chứ?

Phúc tấn lâu lắm không gặp thái tử, thấy hắn tới, phất tay cấp tốc đem đám nô tài lui xuống phía dưới, “Đây đều không phải là nhờ hồng phúc của gia sao, nô tì mới có thể ăn ngon ngủ yên, đã lâu không gặp, gia còn có thể nhớ tới nô tì, nô tì thực sự là hài lòng.” Vui vẻ đến trên người của hắn bởi vậy bản tính bạo lực lại bắt đầu rục rịch trỗi dậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lắc lắc lư lư vũ điệu sâu lặng lẽ bò qua, tặng hoa a

13. Chương 13

“Ngươi lại muốn làm gì? Cô sang đây không phải là để nói chuyện chân tay với ngươi!” Thái tử liếc nhìn động tác của phúc tấn, thấy hông của phúc tấn cũng to lên không ít, cái con phúc tấn mập này không chừng sức lực lại mạnh hơn trước nữa, không muốn cùng nàng cứng đối cứng, nhưng lại nhịn không được sự châm chọc này, “Phúc tấn, dáng vẻ bây giờ của ngươi có thể đi ra ngoài gặp người sao? Hoàng mã ma thế nào chưa nói với ngươi? Cô không thấy ngươi lâu như vậy, thiếu chút nữa đã không nhận ra được.”

Thạch Tuấn Nham nghe xong tự nhìn xem vóc người của mình, gần đây quả thực mập lên không ít, nhưng thoạt nhìn mũm mĩm và trắng tròn như trân châu, hoàng thái hậu còn nói hắn càng ngày càng có phúc khí đây, thái tử người này thật là thích nói cường điệu hoá, thấy thái tử chủ động chấm dứt chiến tranh, hắn cũng không tiện dùng sức mạnh cưỡng chế, liền không tức giận mà nói rằng, “Đây là tấm lòng của ta rộng lớn nên người mới béo, ngươi không biết đó thôi. Hôm nay ngươi qua đây có chuyện gì?”

Thái tử nhìn vẻ mặt còn dương dương đắc ý của phúc tấn, không muốn tự mình nghẹn chết mình, dứt khoát quay đầu không nhìn mặt của phúc tấn nữa, "Hôm nay qua đây là muốn thương lượng với ngươi chuyện chúc hoàng a mã vạn thọ, ngươi phải chuẩn bị trước thời gian, cô là thái tử, lễ vật vạn thọ dâng tặng cho hoàng a mã tất nhiên không thể để cho các a ca khác qua mặt được, đã thông báo cho ngươi biết trước, đừng để đến lúc đó đánh mất mặt mũi của Dục Khánh Cung, cô sẽ tìm ngươi tính sổ."

"Ngươi ngứa da muốn tìm ta tính sổ?" Phúc tấn sau khi vừa nghe được câu kia lại có cảm xúc muốn đánh người, trong lòng không ngừng niệm a di đà phật để cho mình tĩnh táo lại một chút, "Chuyện ngày mừng thọ ta sẽ chuẩn bị, thế nhưng ngươi nhớ cho kỹ, không cần ngươi phải đi khắp nơi vơ vét cướp đoạt kỳ trân dị bảo gì, nếu như ngươi làm như vậy, những tiểu lâu la bên cạnh ngươi kia lại cho là ta chu đáo với bọn họ rồi."

Hắn phải phòng ngừa Dận Nhưng thừa dịp ngày mừng thọ của Khang Hi lại nổi lòng tham đi vơ vét của cải.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi có quá lo lắng rồi hay không! Gần đây mọi việc trong Dục Khánh Cung đều qua tay ngươi, tiền tài cô thu được đều bị ngươi lấy đi, hoàng a mã ban thưởng gì đó ngươi cũng nẫng toàn bộ, cô bận bịu còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi còn ngày càng ngang ngược thêm?" Thái tử điện hạ tối sầm mặt, hắn không biết phúc tấn nổi điên cái gì, trước đây hắn làm cái gì nàng cũng không quản không hỏi tới, dạo gần đây lại phiền chết đi được, tuy rằng không lộ mặt, thế nhưng luôn sẽ có người đứng trước mặt hắn nói phúc tấn nói này phúc tấn nói nọ, tất cả đều là phúc tấn nói! Lần trước bên phía Giang Nam đưa tiền bạc tới vừa vào đến cửa Dục Khánh Cung, hắn còn chưa có thấy qua thì đã bị tay chân của phúc tấn cướp đi, muốn ngăn không cho mình dây dưa gì đến Lăng Phổ nữa. Hắn đi tìm phúc tấn, kết quả bị người ta đóng cửa không cho vào, thật sự điên tiết mà không có chỗ trút giận. Phúc tấn trở nên yêu tiền còn hơn cả hắn, hắn cần tiền là để hưởng thụ hoặc là làm việc không cần phải phí thời gian, mà phúc tấn lại chỉ tham ô nhưng không chi ra gì cả, hoàn toàn giống một vị thần giữ của. Bởi vì phúc tấn quản lý gắt gao, hắn gần đây cũng thu liễm bớt phóng túng đi không ít, nàng còn muốn thế nào!

"Chỉ cần tiền là do chính ngươi kiếm được, ta sẽ không đi quản ngươi." Phúc tấn bình thản như không có gì nói, "Nếu như ngươi không có bản lĩnh, thủ đoạn không được quang minh cũng đừng trách ta."

Thái tử cho là mình rất muốn quản việc của hắn sao, hắn căn bản cũng không muốn đi làm ba cái việc thiện này, nếu không phải là bởi vì có một lần đến Từ Nhân Cung, vừa vặn gặp gỡ Khang Hi, Khang Hi đã bắt hắn không chỉ có quản lý tốt Dục Khánh Cung, đối với lời nói và việc làm của thái tử cũng phải khuyên nhủ một hai, hắn căn bản sẽ không muốn đi quản thái tử! Đại lão bản đã có lệnh, hắn lại chỉ là một người làm công nhỏ bé thì làm sao có thể không nghe lời đây.

Việc khiến cho hắn tức giận nhất chính là Khang Hi sợ nhi tử của mình sinh lòng bất mãn nên không tự mình đi quở trách thái tử mà là âm thầm sắp đặt, muốn hắn bớt làm mấy việc ngu ngốc đi thì chỉ khuyên nhủ hắn mấy câu, hoặc là ở trên triều bác bỏ và chỉ dẫn chỗ sai của thái tử, căn bản là trị ngọn không trị gốc.

Bây giờ nghe thái tử bày tỏ sự bất mãn đối với hắn, lửa giận trong lòng lại nổi lên, xoa xoa các đốt ngón tay, mắt thấy sẽ lại động tay chân, thái tử nhảy dựng lên liền nói: "Cô đại nhân không chấp nhất với tiểu nhân, không giống như ngươi cái đồ con gái hẹp hòi so đo tính toán này! Để cho cô đường đường là một thái tử lại đi tranh lợi với dân, ngươi là muốn hại cô bị Ngự Sử kết tội sao? Ngươi rốt cuộc hận cô đến mức nào, hả Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên?"

Thạch Tuấn Nham lạnh lùng liếc mắt qua, "Ta có rất nhiều lý do hận ngươi, trước đó không phải đã cùng ngươi nói qua rồi sao, là chính ngươi muốn trói buộc ta đến chết, bị ta quản cũng là đáng đời!"

Thái tử nghe vậy cắn răng, hít sâu một hơi nỗ lực khiến cho mình bình tĩnh, "Cô nhịn ngươi! Hừ!"

"Được rồi, có còn chuyện gì nữa hay không, không có chuyện gì thì xin mời đi cho, nếu không đừng trách ta đánh ngươi. Ngươi biết đó, ta hiện tại rất muốn đánh ngươi, rất muốn rất là muốn đó." Thạch Tuấn Nham hảo tâm nhắc nhở một câu.

Hai tay của Thái tử để sau lưng nhịn không được nắm chặt lại, thật ra hắn cũng rất muốn đánh người, thế nhưng sức lực không bằng, hắn nhịn, "Cô còn muốn nói cho ngươi biết, sau khi mừng thọ qua, cô phải thám

tùng hoàng a mã tuần du Nhiệt Hà, ngươi cứ ở lại canh giữ Dục Khánh Cung cho tốt đi."

"Cái gì? Ta là thái tử phúc tấn, có được đi theo hay không?" Thạch Tuấn Nham nhìn thái tử, có chút kích động hỏi, đó là cơ hội xuất cung đi du ngoạn a.

Thái tử thấy phúc tấn rất muốn đi, ngược lại rất là cao hứng, "Không được, cô nói rồi, phúc tấn phải coi chừng Dục Khánh Cung còn phải giúp xử lý một ít cung vụ trong hậu cung, không thể trốn tránh trách nhiệm được. Theo cùng cô đi còn có một trắc phúc tấn và hai người thứ phúc tấn nữa, phúc tấn ngươi nghĩ xem như vậy đã đủ chưa?"

Thạch Tuấn Nham nghe xong, bắt gặp gương mặt khiêu khích đó của thái tử, không thể nhịn được nữa, một nắm đấm bay tới, "Hỗn đản, đã nói ta nhịn ngươi, ngươi còn đi khiêu khích ta!" (*Hỗn đản từ hỗn trong hỗn láo, đản là từ chỉ bề dưới hoặc ít tuổi, ý tứ là dùng để mắng một người làm chuyện gì đó không hợp ý mình)

Thái tử không có phòng bị nên trúng một đấm, thấy phúc tấn đã bắt đầu thủ thế vũ trang khí giới đầy đủ, vội vàng kêu đám nô tài đang gác ở bên ngoài nhanh chóng tiến vào, xoa khuôn mặt đã hơi sưng đỏ lên vội vã chạy đi.

Trữ ma ma cùng đám nô tài coi chừng bên ngoài vừa vào trong phòng, liền thấy sắc mặt phúc tấn không tốt, thái tử thì không quay đầu lại cứ thể đi thẳng, mặt mang vẻ lo lắng hỏi, "Chủ tử, có chuyện gì vậy."

Thạch Tuấn Nham không nhịn được xua tay để cho các nàng lui ra, nghĩ đến chuyện không thể đi theo tuần du Nhiệt Hà, hắn mất hứng, hoàng thái hậu và Khang Hi đều thỉnh thoảng sẽ để cho nàng đi một hai lần, nhưng khi thấy thái độ của thái tử, muốn để cho hắn chủ động mang mình đi, căn bản không có khả năng. Chuyện như vậy trách sao hắn không tức giận cho được.

Thạch Tuấn Nham chưa nguôi giận được bao lâu, Thạch phu nhân đã nhận thẻ bài vào cung thăm hắn, chờ thấy con gái đã lâu không gặp, vành mắt Thạch phu nhân liền đỏ lên, chỉ khóc lóc nói trước đây không nên để con gái đơn độc gả vào hoàng cung, khiến cho nữ nhi hiện tại sống khó khăn như vậy. Bởi vì hai mẹ con đang ở trong nội thất phúc tấn thảo luận, cho nên mới can đảm dám nói lên một số lời.

Nhưng mà Thạch Tuấn Nham là một người cẩn thận nhân, không hy vọng ngạch nương bị họa từ trong miệng mà ra, liền vội vàng cắt đứt lời bà, "Ngạch nương, con sống rất tốt, người không cần lo lắng."

Thạch phu nhân lúc này mới không kích động như vậy nữa mà chăm chú quan sát phúc tấn, phát hiện phúc tấn quả nhiên mập lên không ít, có thể thấy được sống cũng rất thoải mái, trong lòng có hơi chút an tâm, "Thái tử thực là đối tốt với con, cũng phải, phúc tấn là tốt nhất, thái tử và con sống với nhau lâu, tự nhiên sẽ biết."

Thạch Tuấn Nham nghe được khóe miệng quất thẳng tới mang tai, nếu thái tử thật sự nghĩ như vậy, thì trời đã đổ mưa đỏ. "Ngạch nương, người và a mã ở nhà thế nào, còn thân thể ông thì sao?"

Hôm nay đã năm Khang Hi ba mươi mốt, hắn nhớ kỹ trong sách viết a mã và ông ngoại thân thể không khỏe là ở trong mấy năm gần đây thì mất, nghĩ tới đây trong lòng hắn liền hơi sốt ruột, lại không thể về thăm nhà một chuyến. Nếu a mã và ông mất đi, đối với một nhà Thạch gia là ảnh hưởng lớn tới chừng nào, càng chưa nói bọn họ là người thân vẫn luôn thương yêu cưng chiều hắn.

Thạch phu nhân vỗ nhẹ tay của phúc tấn, "Phúc tấn hãy yên tâm, a mã con thân thể vẫn khỏe, ông ngoại gần đây thì thật ra thường hay mệt mỏi, có điều là người lớn tuổi thì thường sẽ như vậy."

Ông ngoại đã sáu mươi ba tuổi ở niên đại này mà nói cũng đúng là rất lớn tuổi rồi, thế nhưng nghỉ dưỡng thật tốt cũng có thể sống lâu hơn, Thạch Tuấn Nham vừa nghĩ đến một chuyện, liền đưa cho Thạch phu nhân cầm một lọ thuốc, bên trong có năm viên thuốc, "Ngạch nương, ở trong đây đều là thuốc tốt dùng để cứu mạng người, đừng hỏi nó từ đâu đến nhưng mẹ phải nhận lấy nó, sau này nếu có chuyện gì xảy ra có thể dùng nó để cứu mạng."

Thạch phu nhân vừa nghe đã mang nó đem trả lại cho phúc tấn, "Đây nhất định là thuốc trong cung thưởng cho con, con phải giữ kỹ, đừng để a mã và ngạch nương lo lắng."

"Ngạch nương người cứ yên tâm đi, con còn có đây mà. Ông ngoại còn cần người chăm sóc nhiều hơn một chút, đừng để ông cứ ở trong phủ mãi, nói đại ca và nhị ca thường xuyên ở với ông, ông nhất định sẽ vui lắm đó." Thạch Tuấn Nham nói xong, lại phân phó Trữ ma ma đem các loại thuốc tốt trong kho riêng của hắn mỗi thứ đều lấy một ít, đưa cho ngạch nương làm quà hồi phủ.

Thạch phu nhân là càng gần đến lúc hồi phủ lại càng quyến luyến nữ nhi, trở về rồi mỗi lần muốn gặp mặt một lúc đều thật khó khăn, phúc tấn lại không thể hồi phủ thường xuyên, sau này cũng sẽ bận rộn như hiện tại vậy, ai.

"Nhị muội muội của con sang năm sẽ đi tuyển tú, đến lúc đó con phải nhớ hỗ trợ một chút, thân phận của nàng gả vào tầm tầm con cháu hoàng thất là được, con cũng không cần quá nhọc lòng, biết không "Thạch phu nhân lúc gần đi nhớ tới trong phủ còn nữ nhi dòng thứ sắp xuất giá, đơn giản nhắn nhủ một chút.

Thạch Tuấn Nham nghe xong gật đầu, vừa muốn đưa tiễn Thạch phu nhân, chợt nghe bà lại nói, "Tĩnh nghiên a, ngạch nương tuy biết có hơi vượt quá thân phận, nhưng vẫn là muốn cùng con nói một chút, hãy sống với thái tử thật vui vẻ, ngạch nương và a mã con, ca ca cùng các đệ đệ muội muội con thấy con vui vẻ, tự nhiên cũng sẽ vui vẻ, mẹ biết tính tình con rất mạnh mẽ bướng bỉnh, thái tử hắn là hoàng tử, thân phận tôn quý đương nhiên sẽ kiêu ngạo, các con nếu thật đúng là hòa hợp được đó đương nhiên là tốt nhất, nhưng mà bây giờ con cũng còn chưa nói cho mẹ biết nhiều về đối phương, nên tự mẹ có những suy nghĩ riêng. Ngạch nương thì chỉ biết rõ con, cả đời này của con cũng chỉ có một mình thái tử điện hạ là phu quân, hắn có sống tốt thì đời này con mới được tốt. Con nhất định phải ghi nhớ trong lòng."

Thạch Tuấn Nham nghe xong trầm mặc suy nghĩ hồi lâu, rồi mới nhẹ giọng hỏi, "Thực sự cả đời cũng không thể sửa lại sao?"

Thạch phu nhân lại càng hoảng sợ, vội vàng che miệng phúc tấn, nhìn trái nhìn phải thấy xung quanh không ai, mới ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói rằng, "Con phát điên cái gì đó, gả vào hoàng cung làm sao có thể sửa, cho dù là nhà bách tính bình thường, sửa lại cũng có mấy người có kết cục tốt đâu, lời này ngàn vạn lần đừng nên nói ra nữa!

Thạch Tuấn Nham lập tức cười mỉa mai, "Ngạch nương, đây không phải là con đang nói bậy sao, sau này chắc chắn sẽ không nói lung tung. Con nhất định sẽ cùng thái tử sống thật tốt, hòa thuận vui vẻ suốt đời." Câu kia nói đến về sau liền hơi chút nghiến răng nghiến lợi.

Thạch phu nhân nghe xong rất hài lòng, có câu cam đoan này của nữ nhi, vậy khẳng định sẽ không thành vấn đề, rất là vui vẻ được Thạch Tuấn Nham đích thân đưa tiễn, lên xe ngựa quay về Thạch phủ.

Từ sau khi Thạch phu nhân tới gặp quá thái tử phúc tấn, thái tử phúc tấn nghiễm nhiên lại không có một chút tinh thần nào, tuy rằng phải bận rộn yến tiệc mừng thọ của Khang Hi, còn phải thay thái tử chuẩn bị lễ vật chúc thọ Khang Hi, nhưng mấy việc đó lại không tốn nhiều công sức đến vậy.

Thái tử lại tới qua nơi ở của phúc tấn vài lần, thấy phúc tấn không có sức sống giống như lúc trước, rốt cuộc vẫn là nhìn không được quen, cố bắt chuyện vài lần cũng thấy nàng đáp lại, sợ phúc tấn là bởi vì mình không mang theo nàng đi Nhiệt Hà nên mất hứng, sau đó lại vì chuyện lễ vật mừng thọ quan trọng, nên chỉ có thể tự mình càng thêm dụng tâm chuẩn bị. Thỉnh thoảng còn ngẫm lại trong lòng, có muốn đổi ý để cho phúc tấn đi theo đến Nhiệt Hà vui đùa một chút hay không, không chừng phúc tấn còn có thể nói cảm ơn với hắn, thế nhưng vừa đến trước mặt phúc tấn, thấy ánh mắt nàng liếc hướng mình không có hảo ý, cái chủ ý này lập tức đã bị đánh tan mất, thương hại đối với phúc tấn quả thực chính là tàn nhẫn lớn nhất đối với mình.

Phúc tấn mấy ngày gần đây được chăng hay chớ, ăn uống qua loa cho xong chuyện, thích ăn vặt một ít thứ linh tinh, nhiều lần thấy thịt cá đầy mỡ vẻ mặt xanh xao lại có cảm giác muốn nôn, hắn nghĩ gần đây đụng phải tà, cả năm nay chuyện gì hắn cũng không hài lòng.

Đáp ứng phải thành thật ở lại Dục Khánh Cung, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy thái tử lại có loại thấy ngứa ngáy khó chịu trong người, một chút tinh thần cũng không có.

"Phúc tấn, người làm sao vậy, lại ăn uống không tốt? Uống một hớp canh cá diếc bạch ngọc phỉ thúy có cần phải vừa lâu lại vừa chậm như vậy không?" Trữ ma ma thấy phúc tấn ăn phân nửa lại ngừng lại, vội vàng kêu lên, múc cho nàng nửa muôi canh cá vào trong chén.

Phúc tấn ngửi thấy mùi cá tanh nồng xộc vào mũi, nhịn không được "Ọe" ra, những thứ vừa ăn lúc nãy đều nôn ra, đám nô tài hầu hạ sợ đến vây xung quanh.

Trữ ma ma cả kinh lập tức kêu to, "Nhanh đi truyền thái y! Nhanh đi!"

Lý ma ma thấy vậy, cùng Trữ ma ma đã tỉnh táo lại trao đổi ánh mắt, trong mắt hai người đều là ý chủ tử chắc hẳn là đã có thai, phúc tấn như vậy, đây chính là dấu hiệu có thai a.

Thái tử vừa vặn ở Dục Khánh Cung, nghe được đám nô tài bên dưới nói phúc tấn bị bệnh, tới mức phải nhanh chóng đi mời thái y, hắn còn không thế nào tin tưởng nổi, có điều nghĩ đến gần đây phúc tấn làm cái gì cũng giống như hết hơi, rốt cuộc là có chút không yên lòng, cũng đi đến chỗ phúc tấn nhìn xem.

Kết quả đi tới nơi ở của phúc tấn, mới vừa đi vào, chỉ thấy Trữ má má nhũ mẫu thiếp thân của phúc tấn cao hứng chạy tới, "Thái tử điện hạ cát tường, phúc tấn, phúc tấn có!"

Thái tử nghe xong liền ngay đến chân trước phải bước ra sao đều đã quên, thiếu chút nữa té lộn mèo một cái, đây thật sự là một tin đáng sợ a, phúc tấn lại có hài tử của hắn!

Hắn, hắn lại sắp có con trai trưởng!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Yêu cầu đòi hỏi nóng đến phát rồ sâu vội vã bỏ qua

14. Chương 14

Thái tử vừa kinh ngạc lại vừa cao hưng, lại hỏi Trữ ma ma tỉ mỉ xem thái y chẩn đoán thế nào, cẩn thận tính lại một phen liền biết là hắn và phúc tấn đêm hôm đó đã… nên phúc tấn mới có thai, nghĩ đến đêm đó phúc tấn rất nhiệt tình, trong lòng có hơi nóng lên, nếu như phúc tấn luôn luôn giống như ngày hôm đó vậy thì tốt rồi, có điều bây giờ có thai cũng đã rất tốt rồi.

Mà nhân vật chính sau khi được bắt mạch nghe thái y nói hắn đã có hỉ mạch ba tháng xong, cũng chỉ còn lại có sự khiếp sợ cực độ, mãi vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được.

Đám nô tài chung quanh đều cho rằng phúc tấn là do quá vui mừng nên mới thất thần như vậy, Lý ma ma nặng nề ho khan hai tiếng, mới đem ba hồn bảy vía của phúc tấn trở về được, vành mắt có chút hồng lên mà nhìn phúc tấn, "Chủ tử, đây chính là chuyện vui lớn, phải mau nhanh phái người nói cho thái tử điện hạ, còn phải truyền tin vui cho hoàng thượng và thái hậu nương nương a."

Thạch Tuấn Nham ngẩn người rồi mới hoàn hồn, sau đó gật đầu, "Ngươi đi đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát." Hắn còn đang suy nghĩ, hắn làm sao lại mang thai được kia chứ, làm sao có thể mang thai được kia chứ? Hắn và thái tử chỉ làm có hai lần, lần thứ nhất là đêm đại hôn động phòng hoa chúc, lần thứ hai đó một đêm hoang dại bị người ta trốn ở góc tường nghe lén, rất rõ ràng, chiếu theo thời gian của cái thai mà nói thì chính là từ đêm hoang dại điên cuồng đó, mà đã trúng thưởng.

Vậy cũng quá dễ dàng đi! Hắn thật muốn gầm rống lên! Lấy tay sờ sờ bụng, trách không được dạo này thắt lưng lại trở nên lớn hơn nhiều như vậy, thì ra bên trong đang mang một em bé, chuyện này thật là đáng sợ.

Lý ma ma mới vừa nhận được mệnh lệnh của phúc tấn muốn tìm hai người cung nữ chạy ra cửa điện báo tin, thì đụng phải thái tử lúc này cũng mừng đến chưa có tỉnh hồn lại, thấy phía sau thái tử còn có Trữ ma ma đi theo, chỉ biết Trữ ma ma đã nói cho thái tử chuyện phúc tấn mang thai, vội vàng thỉnh an thái tử, "Thái tử điện hạ cát tường."

Thái tử vội vàng phất tay để cho các nàng lui xuống phía dưới, chính mình thì đi thẳng vào đại điện, "Phúc tấn, cô tới."

Thạch Tuấn Nham nghe được thanh âm của thái tử, trừng mắt nhìn qua, đứng dậy muốn hành lễ, lại bị hai tay thái tử ấn đề trở xuống, "Phúc tấn thân thể nặng, không cần đa lễ."

Thạch Tuấn Nham hận hận bóp tay của thái tử một cái, ngoài miệng nói rằng, "Gia hôm nay rảnh rỗi thế nào lại tới đây?"

"Vốn tưởng rằng thân thể phúc tấn không khỏe, cô muốn tới đây nhìn, không nghĩ tới phúc tấn là có thai, ha hả." Thái tử suy nghĩ một chút, cười ra tiếng.

Phúc tấn thấy thái tử cao hứng như thế, trong lòng hiểu rõ việc mình có thai là hoàn toàn theo như ý muốn của thái tử, âm thầm cắn răng, "Gia, nô tì muốn vào nội thất nghỉ ngơi."

"Cô dìu ngươi đi vào." Thái tử lúc này rất là săn sóc.

Phúc tấn nghe xong nét mặt tươi cười như hoa, "Làm phiền gia."

Vừa vào nội thất, phúc tấn ngồi ở trên nhuyễn tháp, ánh mắt lạnh tanh nhìn thái tử điện hạ, "Gia, ngươi rất vui vẻ sao?"

Thái tử thấy phúc tấn thay đổi sắc mặt, bởi vậy niềm vui sướng khi có con trai trưởng nhất thời trầm xuống, có chút bất mãn mà nói rằng, "Phúc tấn đây là ý gì, chẳng lẽ cô muốn có con trai trưởng còn phải khóc lóc cầu xin?"

Thạch Tuấn Nham nghe vậy nhụt chí, "Ta, ta đây là chưa có làm tốt công tác chuẩn bị, thế nào lại đột nhiên có được chứ!"

Thái tử nghe xong nhịn không được liếc mắt một cái, "Cô sớm đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng, nếu như ngươi không chịu phối hợp, chúng ta đã sớm có tin vui truyền ra ngoài, còn cần phải chờ đến khi ngươi mang thai ba tháng mới biết được sao?" Nói xong nghĩ đến phúc tấn mang thai cũng đã ba tháng, thái y làm sao vẫn không nhìn ra, đám thái y này đều làm ăn cái gì vậy không biết, rõ ràng mỗi tháng một lần nữ nhân trong hậu viện đều phải chẩn mạch một lần, thế mà hỉ mạch của phúc tấn lại không được chẩn đoán ra sớm, "Hừ, thái y vẫn thường bắt mạch cho phúc tấn chính là người nào, cô phải trị tội của hắn thật nặng! Ngươi đã có thai ba tháng, vậy mà hắn đến hôm nay mới nhìn ra."

Phúc tấn vừa được hắn nhắc, nghĩ đến thái y chẩn mạch cho hắn đổ mồ hôi nhễ nhại, cũng tự biết bản thân mình hại người ta xui xẻo, suy nghĩ một chút liền nói, "Chuyện này không liên quan đến thái y, bởi vì năm trước nhiều việc, mà ta lại là phúc tấn của ngươi, không rảnh rỗi giống như trắc phúc tấn thứ phúc tấn các nàng vậy, không nghĩ đến thời gian để thái y chẩn mạch cái gì, cho nên liền không có bắt mạch đầu tháng giữa tháng theo thường lệ, thân thể ta từ trước đến nay đều khoẻ mạnh, không chịu được khi luôn để thái y bắt mạch, chỉ là hôm nay dùng cơm không cẩn thận ói ra mới để cho người gọi thái y đến mới biết."

Nói xong hắn có chút mệt mỏi, "Dận Nhưng này, đừng hễ động một chút là muốn xử phạt nô tài hạ thần, coi như tích đức cho đứa bé trong bụng ta đi, ngươi chớ có làm một số việc hơi quá, đến lúc đó báo ứng đến đứa bé trên người của ta." Nói xong hắn sờ sờ cái bụng, tuy rằng đứa bé này tới quá đột ngột, nhưng tóm lại là sinh trưởng ở trong thân thể hắn, huyết mạch tương liên. (ý nói hai mẹ con như cùng một thể giống như nối cùng một mạch máu á)

Thái tử nghe được lời khuyên bảo này của phúc tấn hoàn toàn không hiểu ra sao cả, "Phúc tấn ngươi đừng nói lung tung, cô mà là hạng người như vậy sao! Chớ tự mình nói xui cho con, sau này con trai trưởng sanh ra phải được cô nuôi dạy, cô thật sự là không tin được phúc tấn ngươi. Cũng may là, hoàng tử hoàng tôn của đại Thanh ta cũng không thể để chính tay mẹ nó nuôi, nếu không phải vậy cô lại lo lắng đứa trẻ sẽ bị phúc tấn nó dạy hư mất."

Thạch Tuấn Nham nghe xong giận dữ, "Ngươi nói cái gì vậy! Ngươi trước tiên tự xem lại mình coi có chỗ nào để ta hài lòng không, chứ đừng nói đến việc dạy con!"

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên! Ngươi quá khinh thường cô, cô là trượng phu của ngươi!" Thái tử thấy phúc tấn lại đánh giá hắn thấp đi, sự hưng phấn đối với việc có con trai trưởng cao tới đâu cũng không thể nào lấp nổi cơn tức giận đối với phúc tấn vì đãkhinh thường hắn.

Thạch Tuấn Nham xoay người mặc kệ hắn, "Ngươi không cần phải cường điệu hóa lên làm gì, ta biết ngươi là ai, nếu không phải vì ta bị buộc sống cùng ngươi cả đời, ta còn mặc kệ ngươi. Hơn nữa, ngươi bây giờ vui mừng sớm như thế có ích lợi gì, lỡ đâu sanh lại chính là cách cách chứ không phải a ca, đến lúc đó ngươi lại cụt hứng rồi." Hoàng gia hay gì đi nữa vẫn luôn trọng nam khinh nữ, sinh một cách cách cũng là số khổ,

sớm muộn cũng phải gả đến Mông Cổ ăn cát uống sương. Càng nghĩ phúc tấn càng cảm thấy đứa bé trong bụng đây chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bất hạnh, lại càng không muốn sinh.

"Phúc tấn nói giỡn rồi, cô tin tưởng cái thai trong bụng ngươi khẳng định sanh ra a ca, là con trai trưởng. Cô muốn đi nói cho hoàng a mã, cô còn muốn cho đại a ca và tam a ca biết, cô cũng có con trai trưởng." Thái tử cũng không muốn phúc tấn nói lời không dễ nghe, nhấn mạnh lên, "Phúc tấn, ngươi khẳng định so với phúc tấn của đại a ca may mắn hơn, nàng ta sinh đứa con đầu lòng là một cách cách, ngươi nhất định không được thua kém đó biết không. Không thì sau này lúc ngươi ở chung với một đám chị dâu em dâu lúc đó không ngóc đầu lên nổi cũng đừng trách cô. Còn có, ngươi cũng biết quan niêm con gái cháu gái của chúng ta sau này phải gả đến Mông Cổ, vì con, ngươi cũng nên sinh một a ca."

Thạch Tuấn Nham bị hắn nói xong mặt càng lúc càng trở nên tối đen, "Dận Nhưng! Đứng nói là ngươi nói chuyện không biết sốc hông đúng không! Ta có thai với ngươi, ngươi đều đang cười trộm, bây giờ còn nhiều lời như vậy, ta cho ngươi biết a, ngươi đừng chọc giận ta, một khi ngươi làm ta tức giận, sẽ có cái hậu quả gì ta cũng không dám đảm bảo!"

Thái tử nghe được phúc tấn nói như vậy, há miệng muốn nói rồi lại thôi, phúc tấn cái con người này lời rắn mềm đều không lọt tai, chỉ cần nàng hảo hảo đem con sanh ra được là tốt rồi, bây giờ vẫn là chớ chọc nàng, "Được rồi, cô không nói, cô còn có việc, ngươi trước tiên nghỉ ngơi thật tốt đi."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy không nhịn được phất tay, tự mình trực tiếp bò lên giường kéo chăn lên trùm toản thân.

Chờ trong phòng chỉ còn lại có một mình hắn, trong lòng hắn lại thấp thỏm lo âu, đưa tay sờ cái bụng bằng phẳng, vừa nảy ra ác tâm định dùng sức đánh xuống một cái, suy nghĩ một hồi lại hít sâu một hơi, cả người tiến vào không gian.

Đứa bé này không nên tồn tại, trong sách sử có ghi chép thái tử phúc tấn ở năm Khang Hi ba mươi sáu mới sinh được một nữ nhi, mà bây giờ chỉ mới có năm Khang Hi ba mươi mốt, thế mà hắn cư nhiên lại mang bầu, nếu như trong lịch sử đích thị là phúc tấn thực sự mang thai ở vào năm này, nhưng lại không có ghi chép, như vậy rất có khả năng đứa bé này đến cuối cùng ngay cả sinh cũng chưa từng được sinh ra. Tại sao có thể như vậy, lẽ nào hắn nhớ lộn hay là nhìn lầm rồi?

Nghĩ tới đây, Thạch Tuấn Nham lo lắng đi tìm sách sử triều Minh – Thanh kia, chờ lật tới quyển sử sách nọ, vừa mới đụng đến, sách sử lại lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy hóa thành tro tàn, Thạch Tuấn Nham trợn tròn mắt.

Hiểu biết của hắn đối Thanh triều rất nhiều điều toàn bộ đều đến từ quyển sử sách này, bởi vì đặt ở trong không gian sẽ không bị ai bắt gặp, hắn cũng chỉ khi nào cần đến mới tìm tới xem, cũng sẽ không chuyên tâm đi ghi nhớ mọi chuyện ghi chép trong cuốn sử sách, hiện tại sử sách trong lúc nhất thời hóa thành tro bụi, đây là ý gì, sau này hắn nên làm cái gì bây giờ?

Hiện tại hắn muốn biết nhất đó chính là rốt cuộc có ghi chép gì về đứa bé trong bụng hắn này hay không!

Thạch Tuấn Nham cảm giác mình sắp điên rồi, chuyện xui xẻo gì hắn cũng đụng phải! Mang thai con của thái tử, sinh ra rồi vậy giống như đời này hoàn toàn bị cột vào bên người thái tử thành một khối, vì đứa bé này mà ngay cả đường lui cuối cùng cũng không còn, lại còn khiến hắn cả đời cùng một đám nữ nhân tranh giành tình nhân hắn thực sự làm không được! Nếu như đám nữ nhân kia là vì hắn tranh giành tình nhân hắn còn có thể rất cao hứng, thế nhưng đối tượng biến thành một người đàn ông khác, mà người đàn ông kia lại là trượng phu trên danh nghĩa của hắn, hắn khả dĩ có thể thờ ơ lạnh nhạt, thế nhưng vì đứa con buộc hắn phải đi tranh hắn cũng thực sự không làm được.

Sinh con sẽ phải có trách nhiệm, nên suy nghĩ vì người kia hay là cả đời của mình, đây cũng là nguyên nhân hắn chơi bời ở hiện đại mà không muốn kết hôn, sợ phiền phức. Thế nhưng ở chỗ này, sinh con hay không sinh con hoàn toàn không do hắn quyết định.

Thạch Tuấn Nham ở bên trong phòng im lặng thật lâu, rầu rĩ thật lâu, sau khi trở ra cả người lại thay đổi một phen, cảm giác so với trước đó có tinh thần hơn. Trữ ma ma Lý ma ma bọn người cho rằng phúc tấn là bởi vì mang thai con trai trưởng, nên đối với cuộc sống có hi vọng, chủ nhân có tinh thần, vẻ mặt từng

người một đều vui sướng, cẩn thận tỉ mỉ vì phúc tấn chuẩn bị tất cả, chỉ sợ hầu hạ phúc tấn không thoải mái.

Không biết Thạch Tuấn Nham đã có quyết định riêng, nếu mình không làm được chuyện mà nữ nhân khác phải làm được, hắn liền cứ đè xuống cách sống của mình bây giờ xuống phía dưới, thái tử tốt nhất đừng đến tìm hắn gây chuyện, còn đứa con, sau này hắn tự nhiên sẽ để cho nó sống thật tốt, còn có thể dạy nó năng lực chịu đựng mạnh mẽ, sau này gặp phải vấn đề gì cũng không thấy kinh sợ, hắn cũng không cần lại lo lắng.

Thạch Tuấn Nham rất muốn sống an ổn, thế nhưng lại đã quên, hắn không tìm nữ nhân khác, nữ nhân khác cũng sẽ tìm tới cửa.

Thái tử phúc tấn có thai, tin tức giống như mọc thêm cánh bay vào Cung Càn Thanh bay vào các cung điện hậu cung, thoáng cái người nên đều biết hết rồi, người không nên biết cũng đều đã biết, hoàng thái hậu ban thưởng, nhóm phi tần lấy lòng, những thứ tốt không ngừng cuồn cuộn đưa vào trong kho riêng của phúc tấn.

Khang Hi hạ chỉ khen ngợi, nghe nói thái tử trình lên Khang Hi tấutấu chương, phải sớm ngày sắc phong thái tử phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị làm thái tử phi, được ghi vào trong gia phả hoàng gia, trở thành thái tử phi thứ nhất của đại thanh. Sau đó nghe nói Khang Hi vậy mà lại duyệt, tin tức tốt lại truyền tới Dục Khánh Cung, phúc tấn trên mặt mang nét cười, trong lòng lại trăm vị hỗn hợp, sắc phong thái tử phi, hắn làm công việc của một thái tử phúc tấn tốt như vậy lại không bằng sớm ngày có bầu, chỉ một đứa bé lại có thể san bằng tỷ số, hai cha con Khang Hi và thái tử này quả là tích cực, ở xã hội phong kiến, nữ nhân quả nhiên phải sinh con mới có thể bảo đảm.

Phúc tấn oán hận trong lòng, lại lấy bút ghi nợ cho thái tử ký một khoản, chỉ chờ sinh con xong, sẽ tìm hắn tính sổ.

Vốn định sống thanh tĩnh, đám nữ nhân trong Dục Khánh Cung lại đều có hành động riêng, đều đến nơi ở phúc tấn chúc mừng, mỗi một người đều tự mình sang đưa lễ vật chúc mừng, phúc tấn bị các nàng phiền đến không sao kể xiết, nhìn các nàng nhìn cái bụng mình, ngoài miệng thì cười nói, nhưng trong mắt tất cả đều giấu đi sự đố kị sâu đậm, làm cho lòng người cực kỳ khó chịu.

"Tỷ tỷ, nghe nói gia dâng tấu

Chương muốn sắc phong tỷ tỷ làm thái tử phi, nghĩ đến ít ngày nữa ý chỉ thánh thượng sẽ tới, tỷ tỷ đây chính là song hỷ lâm môn a." Lý giai thị tới chậm nhất, lúc này đến liền cười đi tới trước mặt phúc tấn chúc.

Phúc tấn ngửi thấy trên người nàng mùi hương hoa lan thực sự quá nồng, không nhịn được muốn nhảy mũi, vội vàng sai người để cho nàng lui ra phía sau một chút, mới nói, "Muội muội, việc này cũng còn chưa xác định, chờ gia trở lại hẳng nói đi. Muội muội hôm nay dùng dầu thơm quá nặng, gia sợ cũng sẽ không thích, ngươi hay là trở lại thay đổi trước."

Tuy rằng lý giai thị thường ngày cũng yêu thích mùi hương hoa lan, thế nhưng hôm nay phúc tấn ngửi rất không quen, nghĩ đến là bởi vì thân thể mang thai, mới có thể cảm thấy khó chịu đối với mùi hương.

Lý giai thị nghe vậy, thấy Trình giai thị còn có hai người thứ phúc tấn khác, cùng bốn người thị thiếp nghe xong đều che miệng cười, trong mắt mang theo ý cười trào phúng, sắc mặt trở nên không được tốt, phúc tấn không phải là đang cố ý nhằm vào nàng chứ? Rõ ràng lúc trước cũng chưa từng nói trên người mùi hương quá nồng, hôm nay cố ý nhắc tới, lẽ nào vừa mang thai liền lộ bộ mặt thật?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sâu vạn phần cảm tạ Tiểu Thán Tức, Cây Cỏ Sắc Nhợt Nhạt hai vị tặng bá vương phiếu thật to, cám ơn nhiều, sâu sẽ tiếp tục nỗ lực đổi mới

15. Chương 15

Lý giai thị nghĩ nghĩ, trên mặt cười đến ngượng ngùng, "Tỷ tỷ nói đùa, gia hôm kia mới khen mùi thơm này của muội thanh nhã, nhưng mà nếu tỷ tỷ ngửi không quen, muội muội sẽ đi thay ngay."

Không chờ phúc tấn trả lời, Trình giai thị vẫn luôn không ưa Lý giai thị được gia sủng ái nên tranh nói trước, "Lý giai tỷ tỷ còn không mau lui xuống phía dưới thay đổi bộ đồ khác đi, phúc tấn ngửi khó chịu, những cũng không chỉ có một mình phúc tấn thấy khó chịu, còn có tiểu a ca trong bụng người nữa. Nếu như gia mà biết, cũng sẽ giận tỷ tỷ ngươi không biết chừng mực."

Hai thứ phúc tấn cùng các thị thiếp khác mặc dù không nói gì thêm, nhưng nghe được lời này của Trình giai thị trong đáy mắt đều ẩn chứa ý cười, tựa như tán thành.

Lý giai thị trên mặt mỉm cười thiếu chút nữa không nhịn được.

Phúc tấn không muốn xem cảnh các nàng tranh giành tình nhân, bình thường các nàng lui tới có nhìn thế nào cũng thấy xinh đẹp vui tai vui mắt, hiện tại thấy thế nào cũng không vừa mắt, nghĩ đến mặt cũng có chút hơi tối đen, "Được rồi, đều tự quay về trong viện của mình đi, nếu không có chuyện gì thì không cần tới đây."

"Phúc tấn tỷ tỷ, vậy coi sao được, hằng ngày đến thỉnh an người đây chính là quy củ, bọn em làm sao có thể xem thường quy củ tùy ý làm bậy?" Mồm mép Lý giai thị thật là lưu loát nhanh nhẹn, lập tức nói rằng. "Tỷ tỷ nếu mùi hương trên người muội khiến người mất hứng, muội muội liền trở về thay y phục, sẽ quay lại đây ngay."

Phúc tấn nghe vậy lạnh lùng nhìn ngang qua, "Không cần! Rốt cuộc ngươi là phúc tấn hay ta là phúc tấn, ta đã nói cho các ngươi lui xuống, còn nhiều lời như vậy làm chi?"

Nói xong, phúc tấn nhìn về phía Trữ ma ma và Lý ma ma, "Trữ ma ma, Lý ma ma, ta mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một chút, các ngươi liền thay mặt ta đưa tiễn hai vị trắc phúc tấn." Sau đó phất khăn tay, mang theo mấy người cung nữ hướng vào bên trong nội thất đi thẳng vào.

Để lại thái tử trắc phúc tấn, thứ phúc tấn, cùng các thị thiếp khác sắc mặt biến hóa liên tục, phúc tấn cư nhiên cứ như vậy đem các nàng bỏ lại ở trong điện, vậy cũng rất quá đáng đi, chẳng lẽ thân thể mang thai, tính tình thật sự có thể biến đổi lớn như vậy sao? Nên biết trong dĩ vãng phúc tấn đều là khuôn mặt tươi cười đối lập với bây giờ, cho dù các nàng có muốn đi, phúc tấn đều sẽ giữ lại, đâu có dáng vẻ không nhịn được như ngày hôm nay vậy.

Lý giai thị bị phúc tấn nói nặng hai lần liền, trên mặt đã sớm không nhịn được đỏ lên, trong lòng Trình giai thị cũng không biết có cảm nhận gì, nhưng nhìn đến Lý giai thị gặp họa, trái lại thì thấy tốt hơn một chút, đi tới trước mặt Lý giai thị, "Lý giai tỷ tỷ, ngươi cũng nghìn vạn lần chớ đem chuyện hôm nay ghi vào lòng, nghĩ đến phúc tấn tỷ tỷ là bởi vì mang thai tiểu a ca nên có hơi mệt chút, nên mới không kiên nhẫn như vậy." Nói rồi nàng ở bên người Lý giai thị ngửi một cái, "Nhưng mà hôm nay mùi thơm này trên người Lý giai tỷ tỷ, nhưng quả đúng là nồng nặc, tuy trước đây gia nói thích, không chừng ngửi qua rồi lại chán ghét thì sao."

Lý giai thị bị ẩn ý trong lời nói của Trình giai thị làm cho ức nghẹn ở trong lòng, bước đi tới đều có chút không vững, thiếu chút nữa té xuống, liên tục kêu đau đầu khó chịu, muốn gọi thái y xem.

Vốn là Trình giai thị muốn đi, thấy Lý giai thị như vậy, sợ Lý giai thị đi gặp người khác nói là mình chọc tức nàng, cũng ở lại, Trữ ma ma muốn mời các nàng rời đi nghe thấy Lý giai thị muốn gọi thái y, nghĩ muốn mặt lạnh đuổi người thế nhưng đối phương lại chính là trắc phúc tấn của thái tử điện hạ, chỉ có thể gọi người mau cho truyền thái y đến.

Sắc mặt Lý giai thị thoạt nhìn quả thực kém đi rất nhiều, nhắm mắt lại nhờ thiếp thân đại cung nữ dìu xuống trên ghế ngồi, thứ phúc tấn và các thị thiếp khác đều đã đi, Trình giai thị nhìn cái bộ dáng này của Lý giai thị, càng tỏ ra không muốn mình phải gánh vác trách nhiệm gì, liền nháy mắt muốn cho Trữ ma ma đi vào nội thất thỉnh phúc tấn đi ra, đáng tiếc Trữ ma ma căn bản là coi như không thấy.

Thái y tới tốc độ cũng không nhanh, bởi vì Trữ ma ma cố ý sai bảo tiểu cung nữ, để cho nàng bước chậm rì rì đi mời thái y, nói thẳng ra là không vội, chờ thái y đến rồi, Lý giai thị được mời ngồi ở sau bức mành tua rua, vươn một cánh tay ngọc ra, thái y cầm chiếc khăn nhỏ đắp lên, chẩn mạch, hai đôi lông mày nhíu lại sau đó mới thả tay ra, "Lý giai trắc phúc tấn đây là hoạt mạch chi tượng, ước chừng phải có một tháng." (*hoạt mạch chi tượng giống như là có một mạch khác đang đập á hì hì)

Lời này vừa nói ra, Lý giai thị nhất thời giống như chưa từng bị nhức đầu, tươi cười rạng rỡ, nàng đây là lại có thai a, Trình giai thị thấy vậy hận đến cắn răng, Lý giai thị vừa mới được thả ra được nhận sủng ái cũng chỉ có thời gian nửa tháng, vậy cũng để cho nàng mang bầu!

Trữ ma ma nghe xong chỉ cảm thấy cái Lý giai thị này chính là muốn đâm vào tâm can người khác, hận không thể lập tức đem người đuổi ra khỏi nội viện phúc tấn, chuyện phúc tấn có hỉ mạch lúc này mới được truyền ra, cái Lý giai thị này lại tham gia vào giúp vui, đây không phải là làm cho phúc tấn ngột ngạt ấm ức sao?

Lý giai thị có thai chuyện rất nhanh thì truyền ra ngoài, phúc tấn ngay nội thất, không bao lâu sẽ biết. Nghe thế một tin tức, phúc tấn mắt mị mị, thân thủ vuốt bụng, nghĩ thầm trong bụng oa còn không có sinh ra, hắn thì có cùng cha khác mẹ huynh đệ, cũng không biết cao hứng hay là mất hứng. Bất quá oa tử cha hắn, hắn là sẽ không để cho hắn sống khá giả.

Thái tử vừa mới quay về Dục Khánh Cung, chợt nghe được tin tức Lý giai thị lại có thai, rất là vui vẻ, đây không phải là việc tốt thành đôi sao, tuy nói phúc tấn của hắn đối với hắn không tốt, thế nhưng bù lại khá rộng lượng, không giống phúc tấn của tam a ca đem lão tam quản rất gắt gao, thường ngày động một tí là ghen, sắc mặt đối với đám trắc phúc tấn và các thị thiếp không tốt, đến khi có thai còn hận không được một mình độc chiếm lão tam, hoàng a mã còn phải mắt nhắm mắt mở, càng chưa nói mẹ ruột của lão tam là Vinh phi vẫn còn sống sờ sờ ra. Cũng may phúc tấn của hắn lại không như vậy.

Quả nhiên có con trai trưởng nhìn phúc tấn thế nào cũng thấy động lòng người, thái tử vừa nghĩ đã muốn đến chỗ phúc tấn thăm hỏi một lúc, vừa mới bước vào hậu điện Dục Khánh Cung không bao lâu, đã bị thiếp thân cung nữ của Lý giai thị mời qua đó.

Thái tử thấy sắc mặt cung nữ lo lắng, nghĩ đến Lý giai thị vừa chu đáo biết săn sóc người khác lại vừa dịu dàng cũng liền đi qua, vừa đến nơi đã thấy Lý giai thị khóc như lê hoa đái vũ, mặt có chút ủy khuất, liền không có giận mà hỏi, "Lý giai thị chẳng lẽ ngươi khóc cho cô xem?" Trong lòng hắn đang vui vẻ vậy mà vừa bước vào liền thấy một bộ mặt như khóc tang, cho dù là ai cũng không vui vẻ nổi.

Lý giai thị vừa nghe, ngày xưa thái tử yêu thích nhất là sự nhu nhược yếu đuối của nàng, hôm nay vậy mà lại không có hiệu quả, cũng lập tức lau khô nước mắt, "Gia ngài đừng làm thiếp oan uổng, thiếp làm sao dám làm ra vẻ cho ngài xem chứ? Thiếp là đang suy nghĩ phúc tấn tỷ tỷ vừa mới có thai, làm thiếp cũng dính một ít phúc khí, thiếp cũng đã có thai được một tháng, nghĩ đến tiểu a ca không may ban đầu, trong lòng vừa khó chịu lại vừa vui mừng, cuối cùng thiếp cũng có thể vì gia mang thai hài tử, nước mắt lại không ngừng được."

Ồ, thì ra như vậy là do vui quá mà khóc? Thái tử gia trong lòng buồn bực nghĩ, nghĩ đến tiểu a ca chết non kia cũng không lại làm mặt lạnh đối với Lý giai thị nữa, nhân tiện nói, "Ngươi có thai là tốt rồi, dưỡng thai cho thật tốt, đừng để như tiểu a ca trước đây vậy, sớm ngày vì gia sinh một a ca thân hình cường tráng một chút hoặc là cách cách cũng được."

"Gia nói phải, thiếp cần phải vì gia sinh một tiểu a ca khoẻ mạnh." Lý giai thị tự động nói át đi lời thái tử bảo sinh cách cách là được, có ai lại nói với một người vừa mới mang thai là sẽ sinh cách cách chứ, thái tử cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Ngươi hiểu chuyện là tốt rồi, lúc đầu cung nữ của ngươi nói ngươi thân thể không được khỏe, đã mời thái y xem qua chưa? Phúc tấn hiện tại phải quản lý Dục Khánh Cung lại còn mang thai, có một số việc nhỏ nhặt thì nên ít tới làm phiền nàng, đừng để cho nàng nhọc lòng, gia biết ngươi là một người hiểu chuyện, lời dặn dò này ngươi chắc sẽ nên biết phải làm sao." Thái tử suy nghĩ một chút lại nhắc nhở.

Lý giai thị nghe xong có chút hờn giận, cho dù phúc tấn không có mang thai, lại có người nào dám huênh hoang qua mặt nàng, hiện tại mọi chủ tử trong cung này, cùng thái tử điện hạ tất cả đều nhìn vào cái bụng

của phúc tấn, còn nàng vừa có thêm một lần mang thai, lại có ai chú ý tới nàng chứ.

"Thiếp nghe gia, gia, phúc tấn tỷ tỷ mang thai gần đây không thích ngửi mùi cơ thể của người khác, nghe nói mùi mồ hôi sẽ khiến nàng không thoải mái, đợi đến lúc gia đi qua chỗ tỷ tỷ, nên quan tâm việc này một chút. Tỷ tỷ là mang thai đầu lòng, có một số việc thiếp cũng có thể thấu hiểu nàng, ước chừng ngửi không quen mùi vị trên thân thể người khác cũng có chút đáng lo, lúc này thường phải có nô tài hầu hạ, lỡ đâu tỷ tỷ vẫn không thích nghi được, đối với tiểu a ca trong bụng sẽ không tốt." Lý giai thị cẩn thận nhìn sắc mặt của thái tử nói rằng.

Thái tử nghe xong, thẳng thừng nhìn Lý giai thị, thấy nàng nhịn không được chột dạ, thế nhưng trên mặt lại lộ vẻ cười như trước, không biết sao, thái tử đột nhiên nở nụ cười, sau đó nói, "Ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, ta đến chỗ phúc tấn."

Nói xong, một chút lưu luyến cũng không có, xoay người rời đi.

Thái tử vừa đi ra không bao lâu, trong phòng Lý giai thị truyền đến âm thanh của đồ sứ bị đánh nát, nghe có tiếng động cung nữ canh giữ ở ngoài cửa vội vàng đi vào thu thập mảnh nhỏ.

Thái tử đi tìm phúc tấn, phúc tấn không muốn gặp, chỉ để cho người truyền lới nói hắn đang nghỉ ngơi, đang ngủ, thái tử đem cung nữ và nhũ mẫu canh gác ở ngoài cửa phòng đều đuổi đi hết, tự mình mở cửa liền tiến vào, thấy phúc tấn quả thật đang nằm ở trong chăn, hai mắt nhắm nghiền, có điều mí mắt hơi động đậy, có thể nhìn ra là chưa ngủ.

"Phúc tấn, cô biết ngươi chưa ngủ." Thái tử đi tới bóp gương mặt của phúc tấn một cái, bị phúc tấn hất ra.

"Ta lười thấy ngươi, không phải là ngươi đang ở chỗ Lý giai thị sao?" Phúc tấn tức giận mở mắt ra, hắn phiền đến chết đi được.

"Ai ui, Lý giai thị nói phúc tấn ngươi không quen ngửi mùi người lạ, mùi mồ hôi cũng đều không được, có phải thật vậy hay không. Cô nghe xong đã muốn tới xem một chút, phúc tấn là sống ra sao đây." Thái tử nói xong cái này, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Phúc tấn nghe xong giận dữ, "Nàng có ý gì!" Muốn chết phải không, rõ ràng là không thích mùi hương trên người nàng lại còn nói hắn không quen ngửi mùi người lạ. "Ngươi để cho nàng bớt đi tìm ta kiếm chuyện, trên người không biết bôi cái bột phấn gì, rất nồng, vậy mà ngươi cũng chịu được, nàng còn nói, gia nói rất thích, thế nào mà ta lại chưa từng nghe qua chứ? Gia, ngươi thật sự thích mùi hương nồng sao? Ta cho ngươi biết, ta cũng không phải là không quen ngửi mùi người lạ gì, ta chỉ là không quen ngửi mùi hương trên người nàng!"

Nói xong phúc tấn khinh bỉ nhìn thái tử, giống như là phẩm chất con người của thái tử rất thấp kém vậy.

Lý giai thị dám ỷ lại vào việc mình có thai ở trước mặt Dận Nhưng nhỏ thuốc nhỏ mắt ngậm máu phun người, cũng đừng trách sau này hắn cho nàng ăn mấy thứ hay ho, hắn mất hứng thì lòng dạ cũng sẽ nhỏ đi. Đừng tưởng rằng có thái tử sủng ái, còn có thai là có thể ở trước mặt hắn diễu võ dương oai, nếu thật muốn xử lý, thái tử cũng không dám ở trước mặt hắn nói gì!

Thái tử bắt gặp tròng mắt phúc tấn liếc ngang sang một bên chỉ biết là nàng đang tỏ vẻ khinh bỉ, chưa kể đến ai khác phúc tấn của mình cũng đã đủ xấu xa tồi tệ rồi, "Cái miệng này của ngươi thật là độc. Được rồi, cô không cùng ngươi nói chuyện này, ngày mai ngươi ở trong viện hảo hảo an thai cho cô là được, cô cũng không cần đến trước mặt ngươi làm phiền, ngươi cũng đừng lấy chuyện này ra mà làm phiền cô, đây đều là việc thuộc bổn phận của ngươi. Cô hôm nay muốn tìm ngươi nói chuyện, hoàng a mã nói muốn sắc phong ngươi làm thái tử phi, còn để cô lên nhận chiếu chỉ sắc phong."

Thái tử nói lại liền đưa tay bóp mặt của phúc tấn, "Phong ngươi làm thái tử phi, cũng không phải là ý định của cô, ngươi đừng thấy vậy mà vui mừng."

"Ái Tân Giác La Dận Nhưng, xin hỏi ngươi con mắt nào thấy ta cao hứng vui mừng?" Phúc tấn cấp tốc đưa tay bắt lấy tay của thái tử, đưa tới bên mép liền hung hăng cắn một cái, sau đó vui vẻ nói, "Ta là thật cao hứng, nên dùng nhiều sức để biểu thị sự vui vẻ đến ngươi."

Thái tử đau đến lông mày đều nhíu lại, kéo tay về thấy nguyên một dấu răng chỉnh tề, tức giận, "Đáng lẽ cô không nên có lòng tốt sang đây thăm ngươi!" Lúc đầu khi hắn biết được Lý giai thị mang thai thì rất vui vẻ, sau lại sợ phúc tấn biết được trong lòng sẽ khó chịu, đối với việc ôm con trai trưởng vào tay không tốt nên mới nhất thời quyết định tới xem một chút, kết quả phúc tấn lại có cái thái độ này, quả nhiên không nên tới xem phúc tấn, điều phúc tấn quan tâm chú trọng nhất căn bản không phải đám nữ nhân mang thai ở hậu viện kia, những nữ nhân kia có được cưng chìu hay không nàng không quan tâm chỉ có chăm chăm tìm được lý do tìm mình phiền phức hay không mà thôi!

"Đều đã mang thai còn không chịu an dưỡng, cho dù không nghĩ đến chính bản thân ngươi, cũng phải nghĩ cho con trai trưởng trong bụng của cô chứ!"

Phúc tấn nghe xong trái lại nở nụ cười, xốc ổ chăn lên, hai tay vuốt bụng của mình, sau đó cười đến vẻ mặt gian xảo yêu nghiệt mà nhìn thái tử, "Gia, trong bụng ta đây có phải là người con trai trưởng độc nhất của ngươi sao hả? Hả?"

Thái tử thấy phúc tấn như vậy, sinh lòng cảnh giác sợ phúc tấn bất mãn điều gì trong lòng lại làm cái chuyện không nên gì, vội hỏi, "Phúc tấn đây là nói đùa sao, ngươi là phúc tấn của gia, cũng là ngạch nương ruột thịt của đứa nhỏ, cái này người nào mà không biết. Cô còn có việc, ngày mai ngươi đi từ Nhân Cung thỉnh an hoàng mã ma, cũng phải cẩn thận nhiều chút, đừng để dập đầu va đụng, cô còn bận việc phải theo đoàn tùy giá đi tuần du ngoại ô, trước hết cứ vậy đi."

Vẫn là sớm chuồn đi thì hơn, miễn cho ở lâu một hồi phúc tấn lại tức giận.

"Gia, ta có thể cản ngươi đi sao? Cứ ở lại đây đi, trước đó không phải nói tuần du Nhiệt Hà sao, tại sao lại đổi thành tuần du ngoại ô?" Phúc tấn thấy thái tử có chút ý tứ vì hắn suy nghĩ, trong lòng có chút hài lòng, hai tay buông bụng ra, một lần nữa đắp chăn lên cho mình nằm xuống, sau đó vỗ vỗ vị trí trống ở một bên, "Gia, lại đây cùng nhau nằm, nô tì có việc muốn nói cùng ngài."

Thái tử nghe được, quay đầu lại nhìn vẻ mặt tươi cười của phúc tấn, càng tỏ ra có chút do dự. Thái độ của phúc tấn càng mềm mỏng, thì càng chẳng phải chuyện tốt gì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Giãy dụa lắc lư điệu múa của sâu đi ngang qua, mua hoa đây mua hoa đây

16. Chương 16

Phúc tấn thấy thái tử do dự, bất mãn liếc mắt nhìn thái tử, xoay người giả vờ như u sầu thương cảm, "Gia, ta cũng đâu có ăn thịt ngươi, ngươi sợ như vậy để làm chi?"

Thái tử điện hạ vừa nghe lời này, thực sự là không lọt tai, hắn làm sao lại sợ phúc tấn của mình, vì vậy xoay người liền cởi giày bò lên giường, "Cô làm sao lại có thể sợ ngươi! Nói đi, ngươi muốn cùng cô nói cái gì." Nói xong thấy tay của phúc tấn nhè nhẹ vỗ bụng của mình từng cái từng cái một, tuy rằng động tác rất nhẹ, nhưng thái tử điện hạ nhìn đến thì trong lòng lại run run, "Phúc tấn, ngươi cũng nên nhẹ tay chút, ngươi cũng không phải không biết sức lực của mình mạnh cỡ nào chứ, lỡ như đem tiểu a ca trong bụng vỗ hư, đến lúc đó sốt ruột cũng không chỉ có cô!"

Phúc tấn nghe xong, mí mắt co rút lại, động tác sờ bụng liền dừng lại, "Ngươi ném hết mấy cái chuyện vớ vẩn đó cho ta đi. Thành thật nói một chút, tại sao lại không phải là đi tuần du Nhiệt Hà?"

"Hành cung ở Nhiệt Hà tu sửa lại mà thôi, hơn nữa vạn thọ của hoàng a mã sắp đến, tuần du ven đô tính sơ mất khoảng hai tháng, thời gian đi lại hơn nửa tháng, trở về vừa vặn đó là vạn thọ." Thái tử nói, nhưng hắn không có nói cho phúc tấn sự thật chính là đầu năm nay, An Huy Sơn Tây lớn như vậy lại có dấu hiệu của nạn châu chấu, bởi vậy tuần du ven đô đó là muốn chấn chỉnh quan lại phụ trách tỉnh Trực Lệ, việc này phải nhắc tới trước đó nữa, hoàng a mã có ý định trấn an lòng dân cũng muốn quan viên tỉnh Trực Lệ này biết ông ấy rất coi trọng việc này, nếu thật sự đợi đến lúc tai họa bùng phát, năm nay tuần du ven đô

liền không thể đi được nữa. "Đừng nói là ngươi vẫn còn muốn đi theo a? Ngươi bây giờ đã có thai, thật sự không thể đi được, ngươi mau chóng quên cái ý định này đi cho cô."

Phúc tấn nghe xong trợn mắt, "Ngươi căn bản cũng không có suy nghĩ đến tâm tư của ta, ta đã sớm quên ý định này, hiện tại ngươi nói lời này chẳng phải lại muốn chọc ta tức giận?"

Thái tử bắt gặp ánh mắt phúc tấn nhìn mình lom lom, cũng không chịu tỏ ra yếu kém mà trừng mắt đáp trả lại, "Ngươi chớ có hay hờn giận như vậy, nếu như đem a ca làm mất, đến lúc đó hoàng a mã sẽ răn dạy ngươi." Hơn nữa chắc chắn sẽ không chỉ có đơn giản là răn dạy thôi đâu.

Phúc tấn nghe xong lại bực mình, giơ tay làm bộ muốn đánh người, "Ngươi lại còn dám trừng ta, đợi lát nữa ta sẽ đánh ngươi! Đừng đem hài tử ra uy hiếp ta!" Rõ ràng là hắn mang thai, hài tử này nên là chỗ dựa để hắn khi dễ thái tử, kết quả lại bị thái tử ba lần bốn lượt hoàn toàn uy hiếp ngược lại, việc này thật là buồn bực đến cực điểm.

"Cô không thể không hiểu chuyện giống như ngươi." Thái tử khinh miệt ném một câu, đem phúc tấn làm cho nghẹn họng không nói ra lời.

Phúc tấn không biết thái tử làm sao lại còn mặt mũi nào đi nói những lời này, hắn không hiểu chuyện thì khắp thiên hạ này sẽ chẳng có ai hiểu chuyện nữa! "Dận nhưng, da mặt của ngươi thật là dày, ta coi như đã biết."

"Ngươi!" Thái tử nghe được câu này của phúc tấn rõ ràng là phản bác lời hắn, cũng nổi giận, "Cô da mặt dày cũng không sánh bằng phúc tấn ngươi không biết xấu hổ."

"Dận nhưng, ngươi nói nói cái gì! Ngươi có biết không thể để cho tâm tình của ta quá mức kích động hay không! Ngươi có biết trong bụng ta hiện tại có con trai trưởng của ngươi hay không!" Phúc tấn nghe xong liền có gì dùng nấy, "Nếu bởi vì chuyện này mà đứa bé trong bụng ta nó có một chút xíu sơ xuất gì, đến lúc đó không chỉ có ta muốn tìm ngươi tính sổ, hoàng a mã cũng sẽ cho ngươi ăn giáo huấn! Ngươi còn có mặt mũi nói mình hiểu chuyện?"

Thái tử nghe vậy cắn răng, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, Xem như ngươi lợi hại! Cô không nên ở lại đây cãi nhau với ngươi."

Nói rồi thái tử sẽ bò xuống giường.

"Không được xuống, lên giường lại cho ta, tưởng muốn xuống là xuống dễ dàng như vậy sao." Phúc tấn nhìn thái tử chuẩn bị đứng dậy, chậm rãi nói rằng, "Gia à, chúng ta trao đổi tình cảm là điều cần thiết, tuy rằng ta có thai không thể hầu hạ ngươi, thế nhưng phúc tấn mang thai, thái tử làm trượng phu làm thế nào lại không biểu lộ sự quan tâm được chứ, ở trong phòng phúc tấn nghỉ ngơi vài lần đi, hơn nữa ngươi lại xin sắc phong thái tử phi cho ta, ta rốt cuộc cũng phải có biểu thị. Gần đây đầu sỏ trong cung nhưng lại nhìn Dục Khánh Cung chúng ta lom lom, lần này ngươi đi rồi, tất cả sự đối đáp ân ái của chúng ta lúc đầu đã có thể đều uổng phí, thái tử gia ghét bỏ thái tử phi lời này nhất định sẽ bị truyền đi, ngươi biết đó, ta yêu nhất chính là danh tiếng của mình."

Thái tử vừa nghe, buồn bực mà nằm trở lại, "Phiền phức chết mất, có lẽ cô không nên đến chỗ của phúc tấn ngươi, ngươi muốn cô ở lại thì thái độ nên tốt một chút, đừng có luôn luôn muốn chọc giận cô! Chưa thấy qua có phúc tấn nào như ngươi vậy!"

Thạch Tuấn Nham lật thân thể, khiến thái tử cũng nghiêng người sang, cùng hắn mặt đối mặt, "Chúng ta mỗi người nhường một bước, ngươi không nói lời ta không thích nghe, ta cũng sẽ không chọc giận ngươi, thế nào."

"Được vậy thì còn gì bằng." Thái tử thấy phúc tấn nói như vậy, chớp mắt cũng đáp lại.

"Tốt lắm, hiện tại chúng ta thương lượng một chút chuyện sắp tới ngươi đi tuần dẫn theo ai. Lần này ngươi đi tuần du ven đô, bởi vì ta mang thai, Lý giai thị mang thai, để quản tốt Dục Khánh Cung, còn dư lại Trình giai thị là trắc phúc tấn cũng phải giúp ta lo quản lý, lại không thể đi theo, gia, ngươi nghĩ mang theo người nào đi." Thạch Tuấn Nham cười hỏi.

Thái tử không biết phúc tấn vì sao hỏi như vậy, trong lòng mình hiện lên vài người được chọn, sau đó hỏi: "Phúc tấn ý của ngươi thế nào?"

"Gia chỉ cần mang thứ phúc tấn Đường thị và thị thiếp Vương thị đi thôi." Thạch Tuấn Nham một hơi nói hết.

"Không được!" Thái tử lập tức lắc đầu, Đường thị và Vương thị hắn đều không thích lắm, phúc tấn an bài như vậy nhất định là cố ý, "Lâm thị cùng Trữ thị là được rồi."

Háo sắc! Phúc tấn thầm mắng, thái tử quả nhiên thích nhan sắc đẹp, chọn được hai người đi theo đều là xứng với hai từ mỹ nữ ở trong lòng hắn từ trước, "Gia, ngươi đi tuần du ven đô, phải đi làm chính sự, không phải đi du sơn ngoạn thủy! Ngươi đem mỹ nhân nũng nịu õng ẹo đi làm gì, là chiếu cố người hay là người ta hầu hạ ngươi a? Đường thị và Vương thị vừa nhìn là biết thân thể khoẻ mạnh dễ sanh và nuôi con, mang đi có thể tiết kiệm cho ngươi ít nhiều trí lực a." Đường thị và Vương thị lớn lên điều không phải gọi là xinh đẹp, nhưng các nàng là do thái hậu ban cho thái tử, ánh mắt thái hậu từ trước đến nay không chú trọng nhan sắc, chú trọng chính là có thể sinh và nuôi con được hay không.

"Phúc tấn, ngươi rốt cuộc có đố kỵ gì thì cứ nói với cô, cô có thể đáp ứng sẽ liền đáp ứng, đừng có cố tình đem việc này bắt cô phải chấp thuận." Thái tử thấy phúc tấn cố ý, nghĩ đến Đường thị và Vương thị hai người ở Dục Khánh Cung an phận thành thật sống qua ngày, lớn lên càng tỏ ra có chút dáng vẻ cường tráng, mắt liền đóng lại, một bộ biểu đạt ý tuyệt đối không muốn cho phúc tấn biết.

Thạch Tuấn Nham nhìn thấy vậy âm thầm buồn cười, nói rằng: "Ta nào có cái yêu cầu gì đâu, ta cũng chỉ là bởi vì có thân thể bất tiện ra ngoài, nếu là có cơ hội..." Nói xong muốn nói gì lại thôi.

Thái tử lập tức hiểu ý, đáp ứng nói, "Phúc tấn yên tâm, cô thường có cơ hội tùy xa giá của hoàng a mã đi tuần, sau này có cơ hội thì ngươi chính là người đầu tiên ta mang đi ra ngoài!"

Phúc tấn vừa nghe, cao hứng vỗ mạnh lên vai Dận Nhưng, "Ta biết gia thông minh nhất cũng rất hiểu lòng ta mà! Nếu gia đáp ứng rồi, ta trước hết ghi nhớ trong lòng a."

Thái tử bị phúc tấn chụp một chưởng xuống, đau đến chân mày cau lại, "Ngươi cái người đàn bà đanh đá này, hạ thủ cũng không nhẹ nhàng một chút được sao?"

"Đây không phải là vì vui vẻ quá nên lỡ tay sao?" Phúc tấn vui vẻ nói, hắn được thái tử nhận lời xong, tự nhiên lại bắt đầu được voi đòi tiên, "Gia, ta còn có một chuyện muốn cùng ngươi nói một chút, ta nghĩ muốn mở cửa hàng."

Dận nhưng nghe được phúc tấn nói muốn mở cửa hàng, cái này cũng không thể đáp ứng, "Cô là thái tử, phúc tấn, ngươi cũng không thể đi làm chuyện tranh lợi với dân."

"Dận Nhưng!" Phúc tấn biết thái tử đối với thương nhân có thành kiến rất sâu, cũng biết sĩ nông công thương, thương là hèn mọn nhất, thế nhưng hắn tình nguyện tự mình kiếm tiền, cũng không muốn nhìn thấy Dận Nhưng sau này đi làm những hoạt động vơ vét tiền đầy nguy hiểm, "Ta làm việc buôn bán đàng hoàng, ở đâu ra tranh lợi với dân?"

"Phúc tấn, cô mệt rồi, muốn đi ngũ." Thái tử rất thẳng thắn, không muốn để ý tới việc này, lại bồi thêm một câu, "Đường đường thái tử phi đi làm buôn bán, cô đâu nghèo đến nỗi để ngươi đi làm những việc này, hơn nữa, ngươi một người phụ nữ lo việc nội trợ, thì làm thế nào có thể giao tiếp cùng đám thương nhân giảo hoạt này? Chớ có nghĩ đến chuyện này nữa, chuyện quan trọng nhất của ngươi bây giờ chính là vì cô sinh một đứa con trai trưởng, đây mới là chuyện lớn đàng hoàng nhất."

Thạch Tuấn Nham nghe xong, cũng đuối lý để mở miệng, thái tử nói đúng, thân phận của hắn quá mức nổi bật, nếu thật muốn làm những việc này, tất cả đều còn phải bàn bạc kỹ hơn. Nghĩ rồi trong lòng hắn cũng có chút nặng trịch, thật muốn cải biến cuộc sống sau này, vẫn còn rất khó.

Nhìn về phía thái tử đang nằm chợp mắt, thầm nghĩ hay là trước hết nên quản lý tốt cái gia đình này mới là chuyện trọng yếu nhất.

Ngày hôm sau phúc tấn phải đi Từ Nhân Cung thỉnh an hoàng thái hậu, bởi vì thái tử dâng tấu xin sắc phong thái tử phi, những người trong cung đó nhìn thấy hắn càng sinh ra vài phần kính nể và tôn trọng.

Đến Từ Nhân Cung rồi, vừa muốn nhún người hành lễ thỉnh an thái hậu, đã bị thái hậu cho nhũ mẫu đỡ lên.

"Tĩnh nghiên, đừng quá đa lễ, mau qua bên này với hoàng mã ma." Hoàng thái hậu nhìn cười đến rất vui vẻ, sau khi bà biết thái tử phúc tấn có thai cũng là cao hứng.

Thạch Tuấn Nham thấy vậy trong lòng cũng ấm áp, chậm rãi đi tới, sau đó ngồi ở trên cái đôn gỗ thấp ở bên cạnh, nắm lấy tay của hoàng thái hậu, cười nói, "Hoàng mã ma cát tường, Tĩnh Nghiên cũng vì được hoàng mã ma cưng chìu nên mới dám làm càn như vậy, nhưng thật ra lại khiến nhóm mẫu phi chê cười rồi."

Lời này vừa ra, quý phi Nữu Cỗ Lộc Thị, Huệ phi, Vinh phi, Nghi phi, Đức phi, còn có đám phi tần đều nở nụ cười, lời không nên nói lại nói, huệ phi nói cát tường xong liền bảo rằng trong Dục Khánh Cung có một người mang thai nữa đó chính là trắc phúc tấn Lý giai thị, "Thái tử phúc tấn chính là một người có phúc, thoáng một cái nàng đã có bầu, cũng liền đem phúc khí vấy lên cho thái tử gia trắc phúc tấn, lý giai trắc phúc tấn lúc đầu đã sanh một tiểu a ca, hiện tại lại mang bầu."

"Nói cũng phải, thái tử phúc tấn lần này sợ là phải mệt nhọc, Dục Khánh Cung còn có những cung vụ trong cung đều phải đặt ở trên người thái tử phúc tấn, còn phải sắp xếp cho lý giai thị an tâm dưỡng thai, nhưng thái tử phúc tấn cũng đừng quá cố sức, phải biết rằng ngươi đây cũng là người đang mang thai." Nghi phi nghe xong cũng chen lời.

Phúc tấn nghe vậy, cười yếu ớt mà quan sát những nữ nhân đang nói này, chỉ có quý phi Nữu Cỗ Lộc thị bởi vì bệnh nên khí sắc có chút không tốt, nghe được huệ phi và nghi phi nói làm như không xúc động nhiều lắm, sắc mặt của Đức phi, Vinh phi cũng khác nhau, về phần đám phi tần bên dưới, hầu như không đáng kể.

"Tĩnh nghiên cám ơn Huệ ngạch nương và Nghi ngạch nương đã quan tâm, Tĩnh Nghiên cũng vì việc này đau đầu một trận, lần này đến thỉnh an nhưng thật ra chính là hướng hoàng mã ma đòi một ơn huệ." Thạch Tuấn Nham chẳng thèm đếm xỉa đến huệ phi và nghi phi cứ vậy mà nói.

Hay cho việc xốc chuyện Lý giai thị ra để nhìn hắn thay đổi sắc mặt, hay cho việc muốn hắn phải giao quyền lực ra, chẳng có ý nào tốt cả.

Hoàng thái hậu nghe được Thạch Tuấn Nham nói, lại còn cười hỏi, "Tĩnh Nghiên cũng cần phải đòi một cái ơn huệ sao?"

"Hoàng mã ma, con thấy bên mình người Quế ma ma và Ngô ma ma đều là được người dạy thật tốt, muốn hướng người đòi một ân huệ, để cho các nàng theo con quay về Dục Khánh Cung, hỗ trợ coi quản. Hoàng mã ma, Tĩnh Nghiên biết ân huệ này có hơi quá, thế nhưng Nghi ngạch nương nói đúng, không bao lâu sau, thái tử gia sẽ cùng hoàng a mã tuần du ven đô, Tĩnh Nghiên thật sự sợ không mọc được thêm tay ra, nếu là có hoàng mã ma giúp đỡ coi quản, điều này đương nhiên là hay nhất rồi." Thạch Tuấn Nham cười nói.

Hoàng thái hậu nghe vậy, cười không ngừng, "Tốt tốt, hóa ra là con coi trọng người của ta. Nếu Tĩnh Nghiên thích, để Quế ma ma và Ngô ma ma cùng con trở về Dục Khánh Cung."

"Tĩnh Nghiên tạ ơn hoàng mã ma." Thạch Tuấn Nham nhận lời ngay lập tức, ha hả, có người của hoàng thái hậu ở đây, những người khác muốn thừa dịp hắn bận rộn nhét người vào, làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Chúng phi thấy thái hậu đáp ứng, trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại không biết là đang suy nghĩ gì, thái tử phúc tấn đối với việc nắm giữ Dục Khánh Cung quả thật là quá vững vàng, ngay đến lục cung sự vụ phân cho nàng, nàng cũng quản rất chặt chẽ, lúc nãy mới nói một câu đã lập tức đem được người của thái hậu mang ra ngoài, quả thật rất khó đối phó.

Ngạch nương của thập a ca, quý phi Nữu Cỗ Lộc thị ho nhẹ một tiếng, cười nói hoà giải, "Thái tử phúc tấn đừng tự làm mệt mình là tốt rồi, dù sao hiện tại ngươi còn mang thai con trai trưởng của thái tử, có hoàng ngạch nương hỗ trợ coi quản, tự nhiên là yên tâm nhất."

"Nói vậy quả thực rất chính xác, có điều Tĩnh Nghiên là phúc tấn của thái tử điện hạ, nếu mang thai thì nên rộng lượng một chút, thế nào mà hôm qua nghe nói ngươi phạt Lý giai trắc phúc tấn cấm túc chứ?" Vinh phi vừa cười vừa nói.

Thạch Tuấn Nham nghe vậy, mí mắt khẽ nhúc nhích, ngước mắt cười nói, "Vinh ngạch nương nói đùa. Lý giai muội muội bởi vì có thai nên ta để cho nàng nghỉ ngơi an dưỡng mà thôi, nghe nói tam phúc tấn hôm nay thân thể khó chịu là bị một thị thiếp của tam a ca chọc tức sao? Vinh ngạch nương, đây chính là sự thực?" Chuyện của nhà mình còn không biết rõ, còn muốn để ý tới chuyện của Dục Khánh Cung, hừ, không có cửa đâu! Có điều Lý giai thị bị cấm túc còn không an phận, chẳng lẽ ép hắn phải cho nàng ăn quả đắng mới có thể thành thật sao? Lý giai thị lại còn cùng Vinh phi có giao tình đến mức này, muốn cho Vinh phi làm hắn mất mặt, thật đúng là nên hận.

Hắn không nên trông nàng là mỹ nữ mà nhẹ dạ, trở về thì nên thật sự phạt nàng một lần!

Đám nữ nhân ở chính điện Từ Nhân Cung nghe được thái tử phúc tấn nói, tất cả đều nhìn về phía Vinh phi, phúc tấn tam a ca là một người hay ghen các nàng đều cũng có nghe thấy, Vinh phi thấy vậy da mặt cũng có chút đỏ lên.

Phúc tấn lúc này mới chậm rì rì hoà giải, "Kỳ thực tai nghe là giả, ta nghe được không nhất định là sự thực, Vinh ngạch nương, người nói xem có phải hay không."

Vinh phi chọn cách liếc mắt nhìn phúc tấn, gật đầu không nói.

"Tam phúc tấn là một người rộng lượng, cũng không nên để những lời đồn này hại danh tiếng nàng, sau này đám nô tài trong phủ cũng nên quản giáo thật tốt, không phải chuyện nên nói thì đừng truyền loạn, không những coi như phá hư danh tiếng của tam phúc tấn, sợ rằng còn liên lụy danh tiếng của tam a ca cũng không chừng." Phúc tấn lại cười đón đầu nói.

Chúng phi nghe vậy, đều nói phải, Vinh phi cũng chỉ có thể kéo khóe miệng cười xác nhận cái lý lẽ này.

Đức phi vốn định mở miệng, đã thấy thái tử phúc tấn đã liếc mắt nhìn về phía nàng, luôn luôn là người làm việc kín đáo nàng thấy Vinh phi không có kết cục tốt, cũng liền cười nhìn lại thái tử phúc tấn, sau đó an tĩnh ngồi, làm như mọi chuyện đều không liên quan đến mình, hôm nay thái tử phúc tấn ăn nói lộ rõ khí thế bức người, có lẽ là bởi vì mang thai con trai trưởng của thái tử mới dám như vậy.

Vậy mà Thạch Tuấn Nham thấy nàng bất động, còn nhổ nước miếng, quả nhiên chỉ có quý phi Nữu Cỗ Lộc thị mới là tốt, mọi chuyện đều không quan tâm, những phi tử này không ai là không có toan tính riêng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thực sự là làm khó dễ hòn đá nhỏ, mỹ nữ nhiều như vậy, tất cả đều là của người khác, cầu tung hoa, tung hoa, tung hoa… (edit: Thạch Tuấn Nham có nghĩa là hòn đá nhỏ)

17. Chương 17

Thạch Tuấn Nham cười híp mắt từ Từ Nhân Cung rời đi, sau khi trở lại Dục Khánh Cung, dặn dò Trữ ma ma sắp xếp cho Ngô ma ma và Quế ma ma từ Từ Nhân Cung mang về, để cho các hai ma ma trước tiên quen thuộc Dục Khánh Cung, hắn mới xoay người, sắc mặt thoáng cái liền lạnh xuống, "Cam thảo, đi nói Trình giai trắc phúc tấn và Lý giai trắc phúc tấn, còn có thứ phúc tấn và mấy người thị thiếp đều kêu đến cho ta."

Phân phó mọi việc xong hết, hắn an vị ở trên ghế cao ung dung nhàn rỗi thưởng thức nước lọc ấm, không sai, từ khi có thai, suy nghĩ vì mình và một sinh linh nhỏ trong bụng, hắn cái gì cũng bắt đầu ăn kiêng, tựa như hiện tại uống nước lọc ấm, cũng là hắn lấy từ trong không gian mang ra. Nghĩ đến không được ăn ngon mà chỉ có thể ăn những thứ tẩm bổ an thai, đã cảm thấy đời người thực sự là khổ hạnh.

Lý giai thị bị thái tử và hắn cưng chìu hơi quá, mới dám lặp đi lặp lại nhiều lần việc khiêu khích uy nghiêm của hắn, đừng tưởng rằng trong bụng có một lá bùa hộ mệnh, hắn lại không dám đối phó nàng, hừ, nhớ xem hắn đường đường là một phúc tấn, vốn dĩ cũng không cần tranh đấu cao thấp với một trắc phúc tấn,

hiện tại Lý giai thị mới là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của đám kia nữ nhân, hắn muốn phạt Lý giai thị, chỉ cần thêm dầu vào lửa là được.

Trình giai trắc phúc tấn và Lâm thứ phúc tấn, Đường thứ phúc tấn, Vương thị, Trữ thị chờ mấy người thị thiếp đều nhanh chóng tới rồi, thấy sắc mặt phúc tấn rất nghiêm túc, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Trình giai thị rụt rè hỏi một câu: "Phúc tấn tỷ tỷ, người đây là làm sao vậy?" Nói xong vừa liếc nhìn mọi người, mới như hốt hoảng nhận ra nói rằng, "Tại sao Lý giai muội muội còn chưa tới chứ"

Phúc tấn nghe xong, ném một khuôn mặt tươi cười cho Trình giai thị, "Trình giai muội muội, Lý giai muội muội thân thể mang thai chắc là có hơi bất tiện, chúng ta liền chờ một chút vậy."

Trình giai thị nghe xong nét cười trên mặt cứng đờ, hạ mí mắt không cho người ta thấy sự đố kị trong mắt nàng.

Lý giai thị thật vất vả mới từ trong đám tùy tùng ầm ĩ đi ra, nàng đã không dám mang đế hài chậu hoa, thoạt nhìn thấp hơn không ít, khí thế yếu đi nhiều, vào cửa thấy các vị tỷ muội đều đã ở đây, vội vàng hành lễ với phúc tấn, chậm rãi hạ thân người xuống, chờ phúc tấn để cho nàng đứng lên, bởi vì nàng đang mang thai, phúc tấn vì thanh danh cũng nên để cho nàng miễn cái lễ này, thế nhưng mãi đến khi nàng làm lễ xong, phúc tấn cũng không có lên tiếng, chờ chân nhỏ của nàng đứng có chút run run thì mới nghe được phúc tấn nói, "Lý giai muội muội, ngươi vẫn đang mang thai, mau đứng lên đừng đa lễ."

Nhìn xem, nói vậy là có ý gì! Sớm không nói muộn không nói, phúc tấn rõ ràng chính là nhằm vào nàng a! Cũng tốt, nàng hiện tại có chút váng đầu, lỡ có ngã xuống đến lúc đó thái y đến xem qua, nàng cũng liền nói chuyện này.

Thái tử phúc tấn mới sáng sớm phạt trắc phúc tấn đến hôn mê, hơn nữa là nàng còn đang mang thai con của thái tử!

Phúc tấn một mực quan sát Lý giai thị, thấy nàng sắp đứng lên thì tròng mắt đảo quanh, vừa nhìn một cái đã biết chẳng phải có ý gì tốt, phất tay để Cam Dược đem Lý giai thị đỡ dậy, "Cam Dược, mau đem Lý giai muội muội đỡ lấy, thân thể của nàng nặng, bình thường cũng đã nhu nhược, chớ để nàng đứng lâu mà khó chịu, mau để cho nàng ngồi xuống." Nói xong, hình như muốn đối xử bình đẳng, đối với Trình giai trắc phúc tấn cũng nói: "Trình giai muội muội, ngươi cũng ngồi xuống đi."

Lý giai thị nghe vậy, tay đang nắm Cam Dược không tự chủ được dùng sức, Cam Dược cau mày tức giận mà không dám nói gì, Thạch Tuấn Nham lại vui vẻ, Cam Dược là do Khang Hi phái tới lại có mối quan hệ tốt với ngoại quản sự Bác Đường cô cô, Lý giai thị muốn bấu người hả giận lại không nhìn kỹ đó là ai mà bấu cơ chứ."

"Phúc tấn tỷ tỷ, người cho gọi muội muội sang đây là có chuyện gì sao?" Lý giai thị dẹp yên sự bất mãn trong lòng xong, mới hỏi.

Thạch Tuấn Nham lại làm dáng giả bộ uống một hớp nước, mới hướng về phía đám nữ nhân này nói rằng, "Là có chuyện lớn. Các muội muội chắc là cũng biết, thái tử gia muốn tùy xa giá, ta và Lý giai muội muội đều có thai, thật không thể đi cùng." Nói xong hắn ngừng lại, nhìn trong mắt đám nữ nhân rõ ràng mang theo ý mừng rỡ, nhất là Trình giai thị, hắn mới lại nói tiếp, "Vốn là gia muốn một trắc phúc tấn đi, vốn dĩ hai người các ngươi đều có cơ hội đi theo, hiện tại Lý giai muội muội có thai không thể đi, ta đã định chọn Trình giai muội muội, nhưng ta mới từ Từ Nhân Cung trở về, thái hậu và mấy người thứ phi nói sợ ta có thai không quản được Dục Khánh Cung, Trình giai muội muội nên ở lại giúp đỡ ta một chút"

Trình giai thị nghe mình được đi đang vui vẻ thì bị một câu cuối cùng của phúc tấn như bị tạt một chậu nước lạnh nhất thời tỉnh táo lại, nghĩ phúc tấn vốn là không thể đi, nhưng nếu Lý giai thị không mang thai, phúc tấn chọn nàng đi theo, gia chắc chắn đáp ứng, nhưng mà bây giờ bởi vì Lý giai thị không thể đi, nàng cũng phải ở lại Dục Khánh Cung, thật sự là đáng giận! Nghĩ thế rồi nhìn về phía Lý giai thị, trong mắt cũng là mang theo bất mãn.

"Vậy do phúc tấn tỷ tỷ an bài." Chỉ một điểm ấy của Trình giai trắc phúc tấn lại khiến phúc tấn rất hài lòng, bởi vì nàng thức thời.

Phúc tấn cao hứng, lại vui vẻ ném một quả bom, "Hai người đi theo đã được chọn, chính là Lâm muội muội

và Trữ muội muội, các ngươi hầu hạ gia cho tốt, nếu người nào phục vụ tốt rồi, trở về gia nhất định vui vẻ, thăng một tước vị cho các ngươi cũng không phải việc khó gì." Thái tử ngoại trừ Lý giai thị, thích nhất chính là hai cái mỹ nhân này, trong số những người đang ngồi đây vừa nghe hắn nói như vậy, nóng nảy nhất lại chính là Lý giai thị, nếu các nàng hầu hạ mà có thai, được thăng lên làm trắc phúc tấn là chuyện chắc chắn, nhất là Lâm thị lúc đầu đã có một lần mang thai, tuy rằng chưa sanh ra được, nếu để cho nàng có bầu lần thứ hai, cho dù không sanh ra được, cũng có thể thăng lên làm trắc phúc tấn.

Lâm thị và Trữ thị cam chịu đủ các loại ánh mắt ghen ghét đố kỵ từ hai bên trái phải quét tới, làm theo vẻ như vô cùng vui mừng phấn khởi mà cảm ơn phúc tấn, đây đối với các nàng mà nói thế nhưng lại là tin tức tốt.

"Được rồi, chuyện muốn nói ngày hôm nay chỉ như vậy. Các ngươi đều trở về đi, Cam Dược, phiền ngươi dẫn Lý giai trắc phúc tấn hồi viện. Trình giai muội muội, ngươi ở lại, ta còn có một ít chuyện cung vụ của Dục Khánh Cung muốn nói với ngươi, từ nay trở đi ngươi sẽ theo hai nhũ mẫu từ Từ Nhân Cung tới, cùng nhau học tập và làm quen với những chuyện vất vả hằng ngày mà ngươi phải làm đi."

"Vâng." Trình giai thị vội vàng đáp ứng, không thể đi theo thái tử, nhưng được chia cho một ít quyền lực cũng là chuyện tốt.

Lý giai thị từ sau khi ra ngoài nơi ở của phúc tấn, trái tim giống như con kiến trên nồi chảo nóng vậy, rất sốt ruột, vốn cho rằng phúc tấn là ở Từ Nhân Cung bị chọc tức, hôm nay đặc biệt gọi mọi người tới là vì xử phạt nàng, nàng trái lại một điểm cũng không sợ, bởi vì lá gan phúc tấn có lớn mấy cũng không dám không nhìn quy củ, gây bất lợi cho nàng. Cũng không nghĩ đến phúc tấn ngoại trừ ngay từ đầu để cho nàng hành lễ không đứng dậy thì đoạn sau lại không nhắm vào nàng nữa, nhưng mỗi một câu nàng nói đều bất lợi đối với tình cảnh của mình, Trình giai thị lại được hỗ trợ trông coi cung vụ Dục Khánh Cung, nàng và mình không hợp nhau, Lâm thị và Trữ thị đi theo, trở về còn có cơ hội sắc phong trắc phúc tấn, sau này nếu nàng chỉ muốn dựa vào thân phận chèn ép các nàng thì cũng chẳng còn chút hiệu quả gì, càng chưa nói Dục Khánh Cung còn có mấy người thị thiếp không an phận, các nàng không dám đối nghịch với phúc tấn, thế nhưng tranh giành thái tử lan đến trên đầu nàng vẫn là có khả năng, dù sao nàng hiện tại coi như là cái đinh trong mắt của mọi người.

Nếu như phúc tấn biết suy nghĩ của Lý giai thị, nhất định sẽ nói nàng kỳ thực cũng là rất thông minh, rất có quan điểm của mình, vì sao lại cứ phải luôn đâm đầu vào bức tường là hắn kia chứ, rõ ràng hắn rất lười tranh giành cùng nữ nhân, địa vị của Lý giai thị cũng vững vàng, ánh mắt lại không ngừng dõi theo hắn, thỉnh thoảng làm ra chút chuyện xấu. Thạch Tuấn Nham vẫn luôn cho là nàng không có việc gì rãnh rỗi sinh nông nỗi, sau này lại mù quáng tranh đấu với đám nữ nhân kia. Hắn khả dĩ khẳng định như vậy, bởi vì những lời hắn nói hôm nay, Lý giai thị nhất định rất để ý, căn bản là không có ý định an tâm mà dưỡng thai ở trong viện. Ngay cả hồi nàng sinh tiểu a ca cả ngày đều nghi thần nghi quỷ, lúc này thái tử còn phải đi xa hơn nửa tháng, hơn nửa tháng này cũng không biết Lý giai thị làm sao mà sống.

Chuyện hoàn toàn không liên quan một chút xíu nào đến hắn, cẩn thận là cần thiết, nhưng nữ nhân bị chứng luôn nghĩ mình bị hại thật là đáng sợ, dùng một từ hình dung, đó chính là đáng đời!

Thái tử muốn tìm phúc tấn thương lượng lại chuyện tùy giá, bởi vậy mới lại phải bất đắc dĩ đi tới nơi phúc tấn ở, thấy phúc tấn lại chốn ở bên phòng trong, đang ôm bụng nằm ở trên giường nhìn nóc trần, hắn lại nhịn không được hỏi: "Phúc tấn, ngươi làm sao lại không đi ra ngoài dạo mát, cứ như người già nằm khư khư ở trong phòng lỡ như đem vị a ca chưa ra đời của cô bị đần độn thì phải làm sao bây giờ? Cô còn phải đợi nó sinh ra làm cô nở mày nở mặt."

Thắt lưng của phúc tấn hiện tại như phải vác thùng nước nên không muốn xuất môn, nghe được lời thái tử nói, lạnh lẽo mà chế nhạo một câu, "Ngươi cũng biết ngươi bây giờ rất mất mặt sao, nên muốn con của ngươi sau này làm cho ngươi nở mày nở mặt?"

"Hôm nay ngươi lại uống lộn thuốc sao? Vừa thấy ngươi là đã không vui rồi." Thái tử nghe vậy tức giận ngồi xuống, trừng mắt nhìn phúc tấn, "Cô hỏi ngươi, mọi chuyện vụn vặt để cô tùy đều đã chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi xong rồi! Thực là phiền chết!" Phúc tấn khó chịu mà nói rằng, "Tính tình của ta gần đây không tốt, ngươi đừng có luôn ở trước mặt ta đi tới đi lui, ta vừa nhìn thấy ngươi là đã nổi giận."

"Hừ, cô cũng vậy!" Thái tử điện hạ cũng đáp trả lại một câu, chọc cho phúc tấn nhíu mày bặm môi, hắn mới nói, "Cô, cô muốn sờ bụng của ngươi."

Giọng nói rất nhỏ, nghe rất là nghiêm túc.

Phúc tấn nhướn mày liếc mắt nhìn về phía thái tử, "Để làm chi? Bụng của ta là cho ngươi tùy tiện sờ sao?"

Thái tử mím góc môi, "Cô muốn biết, có phải là nó đã biết đạp rồi không." Ý hắn chỉ là con trai trưởng của hắn.

Phúc tấn vừa nghe, hắn thường xuyên vuốt cũng còn chưa cảm giác được trong bụng có động tĩnh gì a, "Sẽ không có nhanh như vậy chứ, ta có hỏi qua Trữ ma ma, hình như phải bốn năm tháng thai nhi mới biết đạp, chờ ngươi tùy giá trở lại hẳng nói."

"Để ta trước khi đi kiểm tra một chút, cô và tiểu a ca trò chuyện mà." Không biết thái tử từ đâu đã học được cách thương lượng với phúc tấn.

Phúc tấn nghe vậy tự mình suy nghĩ một chút, dù sao dận nhưng cũng là cha của đứa bé, giao lưu tình cảm trước thời gian, sau này tình cảm của thái tử đối đứa bé này cũng sẽ cao hơn, có điều tại sao thái tử có thể có cái ý nghĩ này, kỳ quái. "Đến đây đi, chỉ được sờ một cái. Mà Dận Nhưng này, ngươi không nên luôn nói là a ca, lỡ đâu bị ngươi nói vậy ta lại sinh ra một cách cách thì hay rồi."

"Phúc tấn chớ có nói lung tung, cái này cô dám khẳng với ngươi nhất định là con trai trưởng." Thái tử ngoài miệng bất mãn phản bác, tới gần phúc tấn, đưa tay phải ra chậm rãi dán lên chỗ bụng hơi có chút nhô ra của phúc tấn, mới vừa chạm tới thì lại rụt lại một chút, phúc tấn nhìn bộ dáng này của hắn cảm thấy buồn cười, người bị chạm cũng còn chưa khẩn trương, chính hắn ngược lại khẩn trương đến lúng ta lúng túng.

"Ngươi có khẳng định thì ngươi cũng không phải là thái y, ngươi muốn khẳng định thì khẳng định ở trong lòng ngươi thôi, đừng chạy khắp nơi la lối ồn ào, ngươi nói vậy áp lực trong lòng ta sẽ càng lớn, đến lúc đó thật sự sinh một cách cách, toàn bộ liền trách ngươi." Phúc tấn cũng đang vì hài tử trong bụng tính vấn đề phiền não, luôn bị nói sinh a ca, dù hắn không để ý, nhưng bị thuyết nhiều sinh ra áp lực là vẫn sẽ có.

"Phúc tấn ngươi đừng nói, ngươi vừa nói, cô sờ sẽ không rõ ràng, tất cả đều là do lúc ngươi nói chuyện thì không cảm giác được động tĩnh trong bụng." Thái tử bất mãn, vuốt mãi không có động tĩnh gì, dứt khoát dán cái lỗ tai lên.

Phúc tấn thấy hắn được một tấc lại muốn tiến một thước, vừa muốn nói hắn, đã thấy thái tử nhắm mắt lại lắng nghe bộ dạng trông rất hiền hòa bình dị cùng vẻ kiêu ngạo thường ngày giống như hai người, trông hớp hồn hơn rất nhiều, cũng liền để mặc hắn lắng nghe.

Chờ cả một lúc lâu, hắn thấy thái tử đến một chút động đậy cũng không có, nhịn không được gọi hắn, "Dận Nhưng, Dận Nhưng, có nghe ra cái gì hay không?"

Thái tử nghe được thanh âm của phúc tấn, mới mang theo vẻ mặt giật mình đối với phúc tấn nói rằng, "Phúc tấn, hình như ta nghe được tiếng tim đập của tiểu a ca, thực sự, thình thịch thình thịch, thật là kỳ diệu không thể giải thích." Nói xong hắn nhìn chằm chằm bụng của phúc tấn, còn chưa có nhô ra mà, a ca mới có bao nhiêu tháng a.

Phúc tấn hoàn toàn không tin, lúc này mới ba tháng, thần kỳ như vậy sao? Hắn đối với những chuyện như mang thai này không hiểu nhiều lắm, thế nhưng hoảng hốt nghĩ mới ba tháng đã nghe được tiếng tim đập của hài tử, rất có thể là ảo giác của Dận Nhưng.

"Ngươi nhất định phải tin, để cô nghe lại lần nữa." Thái tử còn nói thêm, sau đó lại dán mặt lên, "Cô và nó trò chuyện mà."

Phúc tấn thấy thái tử nhiệt tình đến kỳ cục, chẳng lẽ hôm nay hắn uống lộn thuốc sao? "Thì ngươi nói đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đổi mới lần thứ nhất, cầu tung hoa, các ngươi ăn cơm bá vương quá lợi hại rồi

18. Chương 18

Thái tử lén nhìn phúc tấn đang nhắm mắt tĩnh tâm, khóe miệng cười xấu xa, quay mặt về phia bụng của phúc tấn thì thầm, phúc tấn biết hắn nói tiếng Mãn, bởi vì tốc độ nói nhanh, thanh âm lại nhỏ, nghe không được rõ ràng lắm, thỉnh thoảng mới nghe ra được một đôi lời như ngạch nương, không chịu thua kém, bá đạo, phúc tấn nghe được thái tử hình như càng nói càng giống như là đang mắng người, vì vậy cũng tập trung lắng nghe, vừa nghe liền cảm thấy cái tên thái tử này quá nguy hiểm cư nhiên ở thời kỳ dưỡng thai lại dạy hư đứa nhỏ!

Thái tử mặc dù là không biết phương pháp dưỡng thai từ trong bụng mẹ này, thế nhưng thái tử hướng về phía đứa nhỏ trong bụng nói xấu ngạch nương của nó, sau đó tô đậm và đắp nặn ra hình tượng cao lớn vĩ đại của a mã nó, phúc tấn liền nổi giận.

"Có người dạy hài tử như ngươi vậy sao!" Phúc tấn cúi đầu trừng mắt nhìn thái tử điện hạ, "Ngươi không sợ sẽ đem đứa nhỏ còn chưa ra đời dạy hư sao?"

"Cái này, tiểu a ca khẳng định còn chưa nghe hiểu, cô nói những lời này đều là vô ý, phúc tấn cứ yên tâm đi. Sau này cô nhất định không làm như vậy." Thái tử thấy phúc tấn vậy mà lại nghe trộm, vừa lúc bị bắt quả tang cũng chỉ có thể vội vàng trấn an phúc tấn.

Sắc mặt của phúc tấn dần dần dịu lại, nếu đứa nhỏ còn chưa ra đời mà ngươi cứ thích nói như thế, vậy thì cứ để cho ngươi dạy nó một chút, "Không, nếu ngươi thật sự thích cùng tiểu a ca nói chuyện như thế cũng không phải là không thể. Hơn nữa ta nghe nói, lúc đứa nhỏ còn trong bụng mẹ, nếu a mã và ngạch nương của nó thường xuyên trò chuyện với nó, a ca khi sinh ra sẽ càng thông minh." Nói xong, phúc tấn nhìn thái tử từ trên xuống dưới.

"Dạy đứa nhỏ từ thời kỳ mang thai như thế nào?" Thái tử thấy phúc tấn không có hảo ý cho lắm, âm thầm cảnh giác hỏi.

"Giống như ngươi mới làm vừa rồi vậy, thường xuyên nói chuyện với thai nhi, ừ, mà Dận Nhưng này, đứa nhỏ này thế nhưng lại là đứa con đầu tiên của chúng ta, ngươi cũng mong muốn nó thông minh, thiên phú hơn người, làm cho ngươi nở mày nở mặt phải chứ. Sau này ngươi có thời gian rảnh rỗi thì liền cho nó đọc một chút thơ từ này, đọc sách này, và vân vân, sau đó khẳng định nó sẽ thông minh." Phúc tấn cười híp mắt nói rằng, thái tử đối với hắn còn không có tính nhẫn nại như thế, đổi thành hài tử của hắn, cũng không biết có kiên nhẫn được như bây giờ hay không.

Thái tử vừa nghe, chỉ biết phúc tấn có mục đích, ngẫm nghĩ một lúc, "Chờ cô tùy giá trở lại hẳng nói, nếu cách dưỡng thai nhi trong bụng mẹ thật sự có hiệu quả, trong thời gian cô không có ở đây làm phiền phúc tấn để tâm nhiều hơn một chút."

Nói rồi, thái tử lại tự lo lắng, "Phúc tấn nhưng không được dạy cho a ca những điều linh tinh gì đó, miễn cho nó học xấu."

Phúc tấn nghe nhất thời nghẹn họng, chính thái tử vừa dạy hư đứa nhỏ, lại còn có mặt mũi không cho phép hắn ư, đây là cái đạo lý gì, nhưng có điều thái tử vậy mà lại đồng ý chuyện nuôi dưỡng thai nhi còn trong bụng mẹ, nếu chuyện này được truyền đi, hắn không sợ các huynh đệ khác chê cười hắn sao, thái tử gia làm loại chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng được.

"Còn có, phúc tấn, việc này chỉ có ngươi biết ta biết, không thể để cho người thứ ba biết." Thái tử lại bỏ thêm một câu, chờ sau này tiểu a ca xuất thế, thực sự thiên phú hơn người, nghĩ đến sắc mặt của đại a ca, hắn lại muốn cố nhịn không cho bật cười thành tiếng.

Phúc tấn nghe được câu này, nhất thời hiểu ra, thái tử vẫn là sĩ diện, còn tưởng rằng hắn bất chấp tất cả đây. "Gia, ta nói đùa với ngươi đó, chớ coi là thật, ngươi cả ngày bận rộn việc chính sự hoàng a mã giao cho ngươi, việc này cũng không cần làm phiền ngươi, đã có ta đây rồi."

Nếu thật để cho thái tử vừa lúc rảnh rỗi sẽ đến quấy rối sự an tĩnh của hắn, hắn nghĩ đến cũng là không vui.

Nhưng không nghĩ đến thái tử đã quyết định chuyện gì, hơn mười con ngựa đều không kéo lại nổi, "Phúc tấn không cần phải nói, ý cô đã quyết, thì nhất định sẽ làm được. Sau khi cô đi tùy giá xong, phúc tấn phải cẩn thận dưỡng thai, đừng làm chuyện gì mệt nhọc, nếu là có người đến chỗ ngươi gây phiền phức, ngươi chỉ cần nhớ thật kỹ, chờ cô quay lại sẽ trừng trị bọn họ."

Phúc tấn không còn lời nào nữa, thái tử đều đã buông lời, còn có ai dám đối với hắn thế nào, "Được rồi, việc này trước cứ quyết định như vậy, ngươi cũng an tâm tùy giá hoàng a mã, Dục Khánh Cung có ta lo."

Thái tử hài lòng gật đầu, "Phúc tấn, ngươi cũng chỉ có việc quản tốt Dục Khánh Cung điểm ấy cũng khiến cô yên tâm."

"Ái Tân Giác La Dận Nhưng, nói lời êm tai cho người khác nghe có khó như vậy sao?" Phúc tấn đối với chuyện thái tử thường hay dùng lời lẽ phá hỏng tâm trạng của hắn căm thù đến tận xương tuỷ.

Không bao lâu, thái tử phải đi tùy giá tuần du ven đô, Dục Khánh Cung đưa tiễn thái tử xong, mới đầu toàn bộ bầu không khí trong cung có chút nặng nề, nhưng rất nhanh, đám nữ nhân lại tìm được chuyện có hứng thú để làm, đám thị thiếp còn có Trình giai trắc phúc tấn vừa hay ở không nên muốn đi vấn an Lý giai trắc phúc tấn, với vỏ bọc ngoài đẹp đẽ là tỏ ra quan tâm, không ai dám tìm phúc tấn, có chuyện gì đều có hai nhũ mẫu của Từ Nhân Cung đứng ra giải quyết, sau mới trình lên cho phúc tấn hỏi nàng biện pháp xử trí, nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng gì thì phúc tấn căn bản không xuất hiện, miễn thỉnh an, những nữ nhân kia vô cùng rảnh rỗi, Lý giai thị tuy rằng co đầu rút cổ chốn ở trong viện của chính mình dưỡng thai, thế nhưng đám người quấy rối liên tục sinh ra, thế nào cũng không được yên thân.

Có một lần dứt khoát cho người đóng cửa sân viện không cho người vào, thế nhưng không kể phúc tấn, còn có Trình giai trắc phúc tấn có thể tới gặp nàng, đám người hầu thế nào cũng không dám ngang nhiên đắc tội với một thái tử trắc phúc tấn, chỉ có thể đem Trình giai thị mang vào, Trình giai thị đi một mình Lý giai thị còn có thể ứng phó, thế nhưng Trình giai thị lại mang theo ba thị thiếp cùng đi theo, thoáng cái lại bắt đầu ầm ĩ làm cho Lý giai thị không có cách nào khác an tĩnh được, tức giận đến cắn răng lại không có biện pháp, muốn đi tìm phúc tấn thế nhưng phúc tấn lại không ra mặt.

Thường xuyên như thế đến mức bị bệnh lại hôn mê bất tỉnh. Phúc tấn thấy phạt Lý giai thị đã đủ rồi, cũng không muốn đem sự việc làm lớn lên, cũng liền để cho thái y bắt mạch xem bệnh cho Lý giai thị, để cho nhũ mẫu cũng nữ hầu hạ tốt nàng, cũng đem đám người của Trình giai thị ra dạy dỗ một phen, làm cho các nàng sau này không được tùy tiện đến chỗ Lý giai thị, tỷ muội tình thâm cũng đừng quấy nhiễu người ta không thể nghỉ ngơi. Thuốc bổ dược vật an thai tất cả đều là chiếu theo quy định của phủ nội vụ phân đến trong viện Lý giai thị, một phúc tấn đầy nhiệt tình đã sớm không còn.

Bị dạy dỗ qua nên đám nữ nhân đàng hoàng hơn không ít, phúc tấn cũng không muốn tự mình tìm phiền phức, hắn còn muốn thường xuyên đến Từ Nhân Cung báo hiếu đây, cũng không thể đặt quá nhiều tâm trí tranh thủ tình cảm của chồng với đám nữ nhân ở Dục Khánh Cung.

Đảo mắt lại đến ngày đi tới Từ Nhân Cung thỉnh an, phúc tấn tuy rằng được thái hậu đặc biệt cho phép miễn đi, nhưng hắn lại không thể được cưng chiều mà sinh kiêu, thái hậu càng là nói như vậy, hắn càng nên đi báo hiếu, hơn nữa thai nhi của hắn cũng ổn, thường ngày đi ra ngoài dạo một chút vừa vặn cũng là để giải sầu.

Ở trên đường đi đến Từ Nhân Cung vừa gặp tứ a ca phúc tấn Ô Lạp Na Lạp thị, mới mười bốn tuổi, thoạt nhìn rất nhỏ thế nhưng vẻ mặt lại trang nghiêm, nàng và tứ a ca thành hôn là ở ngay sau đầu năm, bởi vì tứ a ca còn chưa được phân phủ, hai vợ chồng vẫn ở tại sở a ca.

"Nhị tẩu cát tường." Lạp thị thấy phúc tấn liền hành lễ, bởi vì chiếu chỉ sắc phong phúc tấn làm thái tử phi còn chưa có hạ, nàng liền xưng phúc tấn là nhị tẩu.

Phúc tấn để cho nàng mau đứng lên, hỏi: "Tứ đệ muội, cũng là muốn đi đến Từ Nhân Cung sao?"

Lạp thị gật đầu, "Tứ a ca đi tùy giá, muội thường ngày cũng không chuyện gì làm, nên thường lui tới chỗ hoàng mã ma."

"Ừ." Phúc tấn lên tiếng, "Cùng nhau đi chung." Gả vào hoàng gia khó làm nhất chính là tứ a ca phúc tấn, trước kia mẹ nuôi của tứ a ca là Đông Hoàng quý phi, mà đức phi mới là người nuôi tứ a ca, nhưng trên danh nghĩa lại ghi là do Đông Hoàng quý phi nuôi, đức phi và tứ a ca không thân, đối với tứ phúc tấn này tự nhiên cũng là không thể thân nổi, phu thê nhà tứ a ca ở trong cung thiếu mẫu phi chiếu cố, cũng liền ít đi một phần dựa dẫm, nhưng mặc dù như vậy, tứ phúc tấn vẫn theo làm thường lệ đến trước mặt Đức phi cố gắng hiếu thuận, bị người làm mặt lạnh nàng cũng phải ráng đi, còn phải xử lý tốt các mối quan hệ chủ tử các nơi trong cung, càng phải cố gắng ở trước mặt hoàng thái hậu tươi cười rạng rỡ.

Khi xuất giá, tuy rằng ngạch nương của thái tử mất sớm, thế nhưng để lại thái tử là con trai trưởng duy nhất, Khang Hi còn bao bọc đến quá mức, thái tử lại có địa vị thái tử, phúc tấn theo thái tử, ai cũng không dám làm gì đối với hắn đã coi như quá tốt rồi. Hơn nữa bởi vì thái tử ở trong cung kiêu ngạo hung hăng, những phi tử muốn tránh hắn còn không kịp, nếu như chọc phúc tấn mất hứng, thái tử ra tay các nàng cũng không có kết quả tốt.

Tuy rằng thái tử không thể làm gì đối với phi tần, thế nhưng chỉ cần ở trước mặt Khang Hi nói mấy câu không vừa ý, ngay cả mọi người chưa cần nói là ai, Khang Hi là người thông minh như vậy vừa đoán liền biết, vì con trai trưởng hắn sẽ làm ra chuyện gì thì đám phi tần này trong lòng đều là hiểu rõ.

Phúc tấn vừa đi vừa cảm thán trong lòng, thái tử hiện tại thật là một lá bùa hộ mệnh vạn năng a, nghĩ liền nghĩ đến ngày sau thái tử bị kéo xuống ngựa, kết quả lại là tứ a ca ít lời lên ngôi vị, khóe mắt phúc tấn lại không tự chủ được quay sang hướng tứ phúc tấn bên cạnh, thấy tứ phúc tấn còn tưởng rằng bản thân mình có gì không ổn, vội hỏi: "Nhị tẩu, trên mặt muội có chỗ nào không ổn sao?"

Phúc tấn lắc đầu cười nói, "Làm sao lại có chỗ nào không ổn chứ, tứ đệ muội, phúc tấn dịu dàng hào phóng như ngươi vậy, ta là nhìn đến ngây người."

Tứ phúc tấn bị đột nhiên khen một cái, mặt đỏ lên, "Nhị tẩu, người nói đùa."

"Nhưng mà ta xem khí sắc của ngươi không được tốt, có thể thấy được thân thể rất yếu đuối. Mọi việc dù có quan trọng cũng không quan trọng bằng chính thân thể ngươi, hiện giờ ngươi còn trẻ, chăm lo sức khỏe sớm sau này đối với ngươi mới là tốt." Phúc tấn nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, tuy rằng có chát phấn, thế nhưng khí sắc nhợt nhạt của khuôn mặt vẫn hiện rõ đã nói lên điều đó.

Câu này vừa nói ra, vành mắt tứ phúc tấn liền đỏ lên, chỉ là cúi đầu che đậy, lúc sau ngẩng đầu lên mới khôi phục lại, "Nhị tẩu nói phải, muội cũng không giấu giếm, chỉ là gần đây muội phải học rất nhiều chuyện, chờ sau này sẽ tốt thôi."

Phúc tấn nghĩ đến nỗi khó xử của nàng, vỗ vỗ bả vai nàng nói, "Có chuyện gì khó nói cũng có thể đến tìm ta, đừng giấu ở trong lòng, hiện giờ thái tử gia và tứ a ca đều đi tùy giá, ta làm tẩu tử tự nhiên cũng muốn chiếu cố muội muội ngươi một chút."

Tứ phúc tấn đương nhiên hiểu rõ phúc tấn thật sự là có ý tốt, tứ gia luôn luôn cùng thái tử điện hạ qua lại thân thiết, có thái tử chị dâu giúp đỡ, cuộc sống của nàng nhưng thật ra lại khá hơn một chút, sinh lòng cảm động, "Nhị tẩu, tẩu còn đang mang thai, muội sợ quấy rầy người…"

"Đâu nào, ngươi lúc nào rảnh rỗi cũng có thể đến Dục Khánh Cung, một mình sống ở sở a ca cũng không vui gì." Phúc tấn nói rằng. Sở a ca hiện tại ngoại trừ cửu a ca cùng mấy người nhỏ tuổi, những a ca khác tất cả đều đã đi tùy giá, sở a ca rất yên tĩnh, Đức phi được chọn làm bạn giá, tứ phúc tấn cũng không cần thường xuyên đi Vĩnh Hòa Cung thỉnh an bà bà, thời gian bỏ trống cũng không biết phải đi đâu.

Đang nói chuyện, xa xa liền thấy mấy người nô tài đuổi theo một tiểu a ca, vừa chạy vừa gọi, "Thập tứ a ca chạy chậm đã, chớ làm rớt!"

Phúc tấn nhìn lên, quả nhiên là tiểu thập tứ cái tên tiểu thịt viên kia, tiểu thập tứ bị Đức phi nuôi thật béo tốt quá, giờ lại càng béo, gương mặt núc ních thịt của nó làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn đi tới véo một cái.

Thập tứ a ca thấy thái tử phúc tấn và tứ phúc tấn, cũng không chạy nữa, bước nhanh đi tới trước mặt Thạch Tuấn Nham, "Nhị tẩu cát tường, Tứ tẩu cát tường. Nhị tẩu, người gần đây thế nào còn chưa cho người đưa đao gỗ đến tặng Dận Trinh chứ?"

Thạch Tuấn Nham đối với việc Khang Hi lấy âm tiết đặt tên cho nhi tử căm thù đến tận xương tuỷ, cùng là do một ngạch nương sanh, kết quả tên gọi đều là giống nhau, mỗi lần tiểu thập tứ nói tên mình, Thạch Tuấn Nham cũng sẽ vô ý thức nghĩ đến Ung Chính đế Dận Chân.

"Lần trước tặng cho ngươi rồi mà, gần đây tẩu tử không rảnh, thập tứ đệ, ngươi cũng không thể quá ham chơi, cẩn thận mê muội mất cả ý chí." Thạch Tuấn Nham thực sự không rõ duyên của hắn với trẻ con làm sao lại tốt như vậy, Nhóm tiểu a ca của Khang Hi này tiếp xúc với hắn chỉ mới vài lần nhưng trái lại đối với hắn thân thiết hẳn lên, cũng ít đi mấy phần kiêng kỵ, rõ ràng hắn cũng không có làm cái gì, chẳng qua là đem tặng mấy món đồ chơi hài tử thích mà thôi.

"Nhị tẩu, ta làm sao sẽ mê muội mất cả ý chí được chứ!" Thập tứ a ca nghe vậy dắt cánh tay nhỏ bé sau lưng, quan sát thái tử phúc tấn từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu đối với tứ phúc tấn nói rằng: "Tứ tẩu, nhị tẩu nhất định là đang gạt ta, Nhị tẩu làm sao lại không rảnh được chứ, nếu như bận rộn thì làm sao lại mập như vậy? Nhị tẩu, eo của ngươi lớn hơn thật nhiều nha?" Lẽ nào phần lớn thời gian đều ở trong Dục Khánh Cung vỗ béo?

Thạch Tuấn Nham nghe xong mí mắt chớp chớp, Thập tứ a ca cái tên nít quỷ giả bộ khù khờ này nói xong cặp mắt kia còn lóe lên tia cười xấu xa, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã xảo quyệt, mới năm tuổi thế nào lại trông như ông cụ non, nhìn bộ dáng con nít quỷ này liền muốn nổi gân trán hà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phần 2, ngày hôm nay tốc độ gõ chữ nhanh như ngựa nên sâu sắp biến thành sâu khô rồi

19. Chương 19

Thạch Tuấn Nham không ngờ nghe được thập tứ a ca nói như thế, sắc mặt tứ phúc tấn liền khẽ biến, vội vàng nói với tiểu thập tứ, "Thập tứ đệ ăn nói cho cẩn thận, thân hình nhị tẩu là do mang thai mà thôi. Ngươi sau này vạn lần không thể nói như vậy nữa."

Thập tứ a ca thấy tứ tẩu có chút ý tứ muốn răn dạy hắn, hắn trong ngày thường cũng là bị làm cho hư không nghe lọt tai được lời nói khó nghe, thoáng cái sắc mặt cũng có chút khó coi, hừ một tiếng quay đầu không để ý tới tứ phúc tấn nói gì nữa.

Thạch Tuấn Nham nghe tứ phúc tấn nói xong, nhịn không được ở trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái, người đứng đắn, tứ phúc tấn quả nhiên là một người chính trực hiền lành, cùng tứ a ca giống nhau đều có nề nếp, đây chẳng qua là lời nói đùa vui hắn còn chưa đến mức nghe không phân biệt được, nghĩ vậy hắn liền vỗ vỗ mu bàn tay của tứ phúc tấn, ý bảo nàng đừng nóng vội.

"Tiểu thập tứ à, chị dâu ngươi là ta mập lên không ít, đó là bởi vì sinh cho ngươi một đứa cháu trắng trẻo mập mạp, còn ngươi, ngươi nhìn ngươi xem cả người đầy thịt, ngươi với cái thân đầy thịt có thể sinh ra cho chị dâu một đứa cháu trai hay không?" Thạch Tuấn Nham cười híp mắt trả lời, nghe được đám cung nữ đi theo cũng đều cúi đầu nhịn cười, tứ phúc tấn cũng là rất giật mình, thái tử phúc tấn nói như vậy phải nói thế nào đây nhỉ… Ách… Thẳng thắn.

Thập tứ a ca vừa bị Thạch Tuấn Nham nói như vậy, gương mặt nung núc thịt là thịt thoáng cái đã đỏ lên, bất mãn liếc nhìn phúc tấn, "Nhị tẩu đây là nói xấu ta sao, sinh con đó là chuyện của nữ nhân! Hừ, nhiều thịt cũng có thể cho thêm sức lực vậy! Ta không nói với tẩu, ta đi tìm cửu a ca thập a ca bọn họ chơi đây. Nhị tẩu, người đừng có quên tặng ta con rối và đao gỗ nha, chờ sau này cháu ta sinh ra, ta cũng tặng hắn món đồ chơi."

Nói rồi phủi phủi tay áo làm như muốn đi.

"Tiểu thập tứ, ngươi cần phải nhớ kỹ lời của ngươi a." Thạch Tuấn Nham nhìn bộ dáng tiểu a ca thấp lè tè còn làm bộ trang nghiêm, có chạy cũng chưa nhanh bằng hắn đi, nhịn không được híp mắt, trong lòng quyết định trở về thì đem cái bộ dáng này của hắn vẽ thành bức tranh, chờ sau này khi thập tứ lớn lên, lại

nhìn thấy dáng dấp của hắn khi còn bé, để xem hắn còn có thể ở trước mặt mình làm bộ sao? Khi đó khẳng định thập tứ đến miếng vải lót mặt cũng không có.

Sau khi chờ thập tứ a ca đi rồi, tứ phúc tấn mới giống như thở dài một hơi, đối với Thạch Tuấn Nham nói, "Nhị tẩu, người thật lợi hại." Quả thực rất lợi hại, còn giễu cợt thập tứ nhiều thịt mà lại không có khiến tiểu thập tứ tức giận, ngay đến bà bà đức phi đối với tiểu thập tứ cũng là chiều theo, vừa nãy nàng sợ thập tứ a ca nói lời đắc tội nhị tẩu, kết quả đi khuyên nhủ ngược lại làm cho thập tứ bất mãn, đối lập với Nhị tẩu, quả thực nàng còn kém rất xa.

Thạch Tuấn Nham nghe xong một điểm cũng không chấp nhận, cười cười, "Muội còn đi dỗ nó quả là làm chuyện không đâu, trẻ con thỉnh thoảng nói đùa mà thôi, ngươi yên tâm, ta sẽ không ghi tạc trong lòng. Chúng ta đi Từ Nhân Cung đi."

Nói xong, liền dẫn một đám cung nữ, hướng phía Từ Nhân Cung chậm rãi đi đến. Tứ phúc tấn thấy thế, tự nhiên cũng đi theo.

Đến Từ Nhân Cung rồi, phúc tấn phát hiện Huệ phi và Vinh phi không đi theo thánh giá đều ở đây, còn có Minh Châu phu nhân Giác La thị cùng với Tác Ngạch Đồ phu nhân Hoàn Nhan thị, đáng nhẽ hôm nay cũng không phải ngày các phu nhân đến yết kiến, thế nào hai vị phu nhân này lại rãnh rỗi như vậy chứ?

Thạch Tuấn Nham vốn là còn chút nghi hoặc, thế nhưng lúc khóe mắt quét tới tiểu thư khuê nữ mười hai mười ba tuổi bên cạnh hai vị phu nhân, hắn cũng biết đại để là vì cái gì, quả thật hắn không nên quên chuyện tổng tuyển cử tú nữ năm nay, hai vị phu nhân này chắc là dẫn người tới ra mắt trước đây mà.

Chờ thỉnh an hoàng thái hậu xong, hoàng thái hậu nhìn thấy phúc tấn vừa cao hưng lại vừa lo lắng phúc tấn đi lại sẽ sinh ra điều gì không tốt đối với thai nhi, nhưng sau khi nhìn đến khí sắc trên mặt phúc tấn không tệ xong lại yên tâm, vội vàng sai cung nữ cầm ghế mềm đặt ở chỗ cách bà không xa, để phúc tấn ngồi xuống, quay sang đối với tứ phúc tấn cũng là cùng khuôn mặt vui tươi hớn hở.

Chờ thái tử phúc tấn và tứ phúc tấn ngồi xuống, Giác La thị và Hoàn Nhan thị đã đứng dậy từ lâu, hành lễ với hai vị phúc tấn, rồi đều tự chỉ dạy khuê nữ bên người, nói cho các nàng đây là Thạch Tuấn Nham và tứ phúc tấn, để cho các nàng hành lễ với hai vị phúc tấn.

Thạch Tuấn Nham mặc dù là có chút thờ ơ không để ý, nhưng rất rõ ràng là có thể cảm thấy thái độ của Tác Ngạch Đồ phu nhân đối với hắn không có sự kính cẩn giống như Minh Châu phu nhân Giác La thị, giọng nói biến hóa rất nhỏ, thế nhưng Thạch Tuấn Nham vẫn là nhận ra.

Giác La thị mang theo chính là con gái ruột của nàng, còn Nhan thị mang theo là cháu gái cùng nhà mẹ đẻ của nàng, hai cô bé đều có nhan sắc tốt, chỉ là tuổi còn quá nhỏ, còn chưa có cái gì để coi đây, đương nhiên đây là ý nghĩ trong đầu Thạch Tuấn Nham.

Gặp mặt Thạch Tuấn Nham không bao lâu, Huệ phi liền mang theo Giác La thị còn có cái Tiểu Nạp Lạt thị kia cáo lui, vốn là thừa dịp tuyển tú liền để con gái xuất đầu lộ diện trước, cũng là để khi tuyển tú thì có phần châm chước, thời gian ở lại lâu, ngược lại sẽ làm cho người ta không thích.

Hoàn Nhan thị nghĩ đến cũng là cái ý nghĩ này, thấy Giác La thị đã đi, nàng cũng không tiện ở lại, cũng dẫn chất nữ cáo lui, lúc gần đi còn đưa mắt nhìn lại Thạch Tuấn Nham.

Thạch Tuấn Nham thấy vậy cảm thấy có ý tứ gì đó, chẳng lẽ Hoàn Nhan thị này còn có điều gì muốn nói với hắn chăng?

Nghĩ đến bên ngoài Tác Ngạch Đồ và Minh Châu tranh đấu với nhau, đám phu nhân ở hậu viện cũng muốn so đấu, thật là cả nhà già trẻ cùng nhàu tiến ra trận, tình cảm rất là dạt dào mãnh liệt. Hắn và Hoàn Nhan thị cũng chỉ gặp qua vài lần, đều là lúc các quá phu nhân vào cung yết kiến hoàng thái hậu ở Từ Nhân Cung thì nhìn thấy, trong ngày thường còn không có lén tiếp xúc qua đây. Hắn thật tình không nghĩ ra, Hoàn Nhan thị nháy mắt cho hắn như vậy thì có thể xác định là hắn có thể hiểu ý của nàng sao?

Hoàng thái hậu chờ Vinh phi cũng đi rồi sau đó mới cười nói với phúc tấn rằng, "Tĩnh Nghiên, con gần đây ăn uống có tốt không?"

"Hồi bẩm hoàng mã ma, đều tốt. Phiền người quan tâm." Thạch Tuấn Nham đang suy nghĩ, chợt nghe được hoàng thái hậu nói vậy vội vàng trả lời, "Hoàng mã ma, đợt tuyển tú năm nay, con sợ là không thể giúp nhiều, không biết người có sắp xếp gì?"

"Tuyển tú năm nay con không cần phải bận tâm, có chủ tử các cung ở đây, con xem chơi là tốt rồi." Hoàng thái hậu cười lơ đễnh. "Con bây giờ phải dưỡng thai thật tốt, sớm ngày sinh hạ con trai trưởng mới phải. Thái tử không ở đây, ta nghe Ngô ma ma các nàng nói, một đám thị thiếp này đều làm ầm ĩ lên?"

Thạch Tuấn Nham đối với việc thái hậu rất nhanh đã nhảy ra khỏi trọng tâm câu chuyện cảm thấy rất không còn gì để nói, vốn cũng không muốn để bà quan tâm chuyện của Dục Khánh Cung, kết quả lão nhân gia lại thích nhất là cùng hắn trò chuyện cái đề tài này, "Đều có người của hoàng mã ma trông coi mà, các nàng có muốn làm ầm ĩ lên cũng không nổi."

"Vậy là tốt rồi, nhưng mà cái người tên Lý giai thị kia, con phải lưu ý, nàng còn mang thai thái tử." Hoàng thái hậu nhàn nhạt nói một câu, thái tử phúc tấn rõ ràng chính là không muốn để ý tới cái người Lý giai thị này, thế nhưng nàng là phúc tấn, không muốn để ý tới vậy cũng không được.

Thạch Tuấn Nham nghe được câu này, chỉ biết thái hậu có ý âm thầm nhắc nhở, cũng liền gật đầu xác nhận, "Hoàng mã ma nói phải." Chỉ cần Lý giai thị an phận là tốt rồi, hắn tự nhiên sẽ để cho nàng sống tốt.

Hoàng thái hậu và Thạch Tuấn Nham nói xong, lại liền chuyển hướng qua tứ a ca phúc tấn, nói một hồi, thỉnh thoảng Thạch Tuấn Nham cũng thêm vào một đôi lời, bầu không khí rõ ràng cũng rất hòa hợp.

Cứ như thế, thời gian trôi qua rất nhanh, hoàng thái hậu dứt khoát giữ các nàng ở lại cùng nhau dùng cơm trưa.

Thạch Tuấn Nham sau khi ăn xong mới chậm rãi trở lại Dục Khánh Cung, không lâu sau đến Dục Khánh Cung thì có cung nữ nói cho hắn biết, phu nhân Tác Ngạch Đồ tác đại nhân một mực ở Dục Khánh Cung chờ phúc tấn trở về, thế nhưng không đợi được nên trở về trước, bảo ngày mai sẽ lại đưa thẻ bài đến cầu kiến phúc tấn.

Thạch Tuấn Nham nghe xong khóe miệng cong lên, hóa ra thật đúng là có chuyện cần tìm hắn a.

Ngày hôm sau, Hoàn Nhan thị rất đúng giờ đã đi đến Dục Khánh Cung, bởi vì Thạch Tuấn Nham nhận thẻ bài của nàng, nàng cũng rất thuận lợi mà gặp được phúc tấn.

Thạch Tuấn Nham an vị ở trên chỗ cao nhất trong điện của mình, nhìn Hoàn Nhan thị hành lễ gặp mặt với hắn xong, liền đi thẳng vào vấn đề chất nữ từ nhà mẹ đẻ mà ngày hôm qua nàng mang theo kia, Hoàn Nhan thị rốt cuộc là thế gia vọng tộc của Mãn Thanh, mà bản thân nhà mẹ đẻ Tác Ngạch Đồ phu nhân cũng là có bản lãnh, cháu gái nhà mẹ đẻ của nàng lại là dòng trưởng nữ, thân phận không thể coi là thấp, dù cho có tham gia tuyển tú bằng con đường bình thường, được chỉ hôn cho con cháu tôn thất làm chính thất đó cũng là danh chính ngôn thuận, thế nhưng lời hôm nay của Tác Ngạch Đồ phu nhân nói, có thể thấy được nàng rõ ràng không muốn đi con đường bình thường, muốn rẽ sang đường nhỏ.

"Phúc tấn, người cũng biết lão gia nhà ta và thái tử gia có quan hệ, đó chính là thân đến không thể thân hơn được nữa." Hoàn Nhan thị nói xong, cuối cùng bắt đầu muốn cùng phúc tấn kéo quan hệ.

Phúc tấn nghe được câu này, trong lòng chỉ có cười nhạo, có thân đến mức hơn cả con trai ruột không? Nghĩ tới đây, phúc tấn liền nghĩ đến Tác Ngạch Đồ đã từng đem hai người con dòng thứ ra cho thái tử làm ngựa cưỡi, đối với nhân phẩm của Tác Ngạch Đồ thoáng cái liền biết không đáng tin cậy, đối với cái Hoàn Nhan thị này cũng không có hảo cảm.

"Phu nhân vậy ý của ngươi là?" Thạch Tuấn Nham nghe Hoàn Nhan thị quanh co lòng vòng mà nói từ sao khi hoàng hậu băng hà Tác Ngạch Đồ bắt đầu chiếu cố thái tử đủ mọi điều, rằng Hách Xá Lý nhất tộc có muôn vàn công lao đối với thái tử như thế nào, kỹ năng nói của Hoàn Nhan thị phi thường cao, có thể để cho Thạch Tuấn Nham nghe ra ý của nàng, thế nhưng sẽ không cảm thấy thật mất mặt, chỉ là bất luận nàng có nói thế nào, ở trong mắt Thạch Tuấn Nham, nàng giảng giải tình cảm của thái tử và Tác Ngạch Đồ hay ngay cả có cậy già lên mặt đối với hắn đều vô dụng.

Hoàn Nhan thị thấy thái tử phúc tấn sắc mặt hoà nhã mà nghe nàng nói xong, trên mặt còn lộ vẻ cười, trực giác mách bảo có hi vọng, lão gia nhà nàng nói đúng, ông là bậc cha chú của thái tử, bằng vai vế với ông

ngoại, hơn nữa còn là chỗ dựa ổn định cho vị trí thái tử ngồi, thái tử phúc tấn cũng là hiểu được nên làm sao, một yêu cầu chút việc nho nhỏ cũng không quá đáng. "Phúc tấn, người cũng biết năm nay sẽ tuyển chọn tú nữ, cô cháu gái kia của ta cần nhờ vào người nhiều lắm a."

Phúc tấn nghe được trong lời nói Hoàn Nhan thị có nhắc hai vị trí trắc phúc tấn còn thiếu trong cung thái tử, ý nghĩa là nhờ ta để mắt tới hai vị trí thái tử trắc phúc tấn kia, dựa vào ta? Chẳng lẽ là muốn ta hỗ trợ cầu xin Khang Hi đem cháu gái nhà mẹ đẻ nàng nạp cho thái tử làm trắc phúc tấn sao? Nếu thật như vậy cũng không khó làm, hơn nữa bởi vì hắn là thái tử phúc tấn, trong việc tuyển tú nữ này, hắn cũng là có thể can thiệp vào một đôi lời, dù sao cũng là đặc quyền Khang Hi cho hắn. Thế nhưng người muốn cầu xin lại là Hoàn Nhan thị, vậy thì cần phải thương lượng.

Hắn cũng không biết Hoàn Nhan thị và Tác Ngạch Đồ nghĩ thế nào, đem cháu gái đút vào Dục Khánh Cung làm tiểu thiếp, đúng là làm tiểu thiếp, quả thực là cho tặng chứ không phải buôn bán! Hơn nữa Hoàn Nhan thị mặc dù là thế gia vọng tộc của người Mãn, thế nhưng chỉ là chi nhánh mấy đời nên chỉ có thể vì thái tử ra chút sức mọn, lại đã nghĩ muốn dựa vào tình cảm đó nhờ hắn hỗ trợ?

Vốn dĩ Thạch Tuấn Nham đối với một nhà Tác Ngạch Đồ đã sớm muốn đóng cửa lại không tiếp, thế nhưng hiện tại ngay đến cửa sổ cũng không định bụng mở.

Thạch Tuấn Nham nghĩ trong bụng như vậy, trên mặt vẫn nụ cười như cũ đối với Hoàn Nhan thị nói rằng, "Phu nhân yên tâm đi, chuyện ngươi nói ta đã nhớ kỹ."

Hắn không hề keo kiệt mà nói ra lời khách sáo khiến cho Tác Ngạch Đồ phu nhân an tâm, chờ hoàn nhan thị cất bước đi rồi, hắn xoay người liền dùng bút lông đem cái tên Hoàn Nhan thị viết lên trên danh sách, nhìn sáu cái tên trên danh sách, bên trên đều ghi cùng một lý do là tới tìm hắn gây phiền phức, quấy rối hắn dưỡng thai, Thạch Tuấn Nham cười đến rất vui vẻ.

Không phải thái tử đã nói người nào đến tìm hắn gây phiền phức thì ghi lại cho ta sao, chờ thái tử trở về sẽ thu thập bọn họ. Nếu thái tử đã nói như vậy, hắn liền nghe theo, để xem thái tử trở về làm sao thu dọn.

Về phần quan hệ giữa Tác Ngạch Đồ và thái tử, hắn đang lo tìm không được cơ hội phá hư, kết quả Tác Ngạch Đồ phu nhân Hoàn Nhan thị liền đem đến cho hắn một cơ hội, thật đúng là giỏi đoán ý người mà.

Lần tới gặp mặt, hắn thật tâm có ý tốt nói cho nàng biết một câu, tưởng cậy già lên mặt cũng phải xem trước một chút là ai hơn ai nữa a.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cầu tặng hoa, cầu ghé qua đến nơi đây bao nuôi: Chuyên mục ổ sâu

20. Chương 20

Phúc tấn mang thai đến một chút cực khổ cũng đều không cảm thấy, quả thực chính là cùng với khi không mang thai giống như nhau, ngoại trừ cả người thay đổi mập lên một ít, và bụng có chút nhô ra thì hoàn toàn không có thay đổi nào khác, ngay đến trước đó đối với mùi tanh của cá cảm thấy buồn nôn, qua một đoạn thời gian cũng đã không cảm thấy nữa, ngày qua ngày quả thực hay an ổn đến không thể an ổn hơn.

Thỉnh thoảng đột xuất mò tới bụng dưới, hắn cũng chỉ cho là bự giống như cái bụng bia mà thôi, ai bảo đứa nhỏ trong bụng ngoan như vậy chứ, một chút quấy phá hắn cũng không có, chờ đứa nhỏ sinh ra rồi, nhất định phải khen ngợi.

Phúc tấn nghĩ, sau đó lại cúi đầu nghiêm túc vẽ tranh, hắn gần đây nhàn rỗi, không có gì tiêu khiển, suy nghĩ muốn vẽ ra những bức tranh chibi, bên trong vẽ những chuyện cười về các tiểu a ca của Khang Hi bị hắn gặp được, bắt đầu từ tứ a ca cho đến tận thập tứ ca, còn đại a ca và tam a ca bởi vì tương đối lớn tuổi mà hắn cũng ít khi gặp được, không có ấn tượng đặc thù gì, về phần thái tử, chuyện về thái tử thì nhiều lắm, phúc tấn ở trong một tập tranh đặc biệt hơn cặn kẽ vẽ lại những chuyện thái tử bị hắn khi dễ kia, thậm

chí tình cảnh lúc thái tử ở thời khắc động phòng bị hắn đè lên cũng đều vẽ xuống, chỉ chờ sau này thái tử giả ngu không nhận, vừa hay cho hắn xem lại thật kỹ.

Nhóm a ca còn nhỏ bây giờ sau khi lớn lên, đối với những chuyện mình làm khi còn bé khẳng định sẽ không muốn nói ra, hắc hắc, nếu bị hắn vẽ xuống rồi, còn trở thành nhật ký manga dài kỳ, đó chính là bằng chứng. Sau này bọn họ ai dám chọc hắn, chờ hài tử của bọn hắn sau khi sanh ra, hắn mới âm thầm đem những bức họa này đóng thành sách, đưa cho con cái bọn họ làm sách giáo khoa vỡ lòng.

Cho dù sau này bản vẽ có nhiều đến thế nào, ở căn nhà cao cấp trong không gian thế nhưng còn có một máy photo , máy vẫn còn có thể sử dụng đây.

Nghĩ tới đây, phúc tấn dùng bút cho cái đầu trọc của tiểu thập tứ phiên bản chibi câu ra một bím tóc, thấy tiểu thập tứ chibi núng nính rất sống động, cho dù vẽ phác hoạ chứ không được tỉ mỉ như tranh chân dung, nhưng cũng có thể làm cho người ta liếc mắt nhìn qua đã biết đó chính là thập tứ a ca, phúc tấn lại tự đắc kỹ năng vẽ tranh của hắn còn chưa có bị thụt lùi, hôm nay bởi vì thường xuyên luyện tập nên càng phát huy hơn.

"Chủ tử, lão nô có việc bẩm báo." Trữ ma ma ở bên ngoài cửa phòng gõ cửa một cái.

Phúc tấn nghe thấy, dừng bút đem tập tranh khép lại, trang đầu tập tranh chình ình mấy chữ to, "Hồ sơ mật các nhân nhóm a ca hoàng gia", nhìn tập tranh biến mất ở trong tay hắn, hắn mới cất giọng nói, "Vào đi."

Trữ ma ma nghe được thanh âm của phúc tấn, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, thấy phúc tấn đang nằm ở trên nhuyễn tháp đọc sách, liền nhẹ giọng nói, "Chủ tử, tốt xấu gì cũng nên để cho mấy nô tài tiến vào hầu hạ người a, người luôn luôn ở một mình bên trong nội thất như vậy, nô tỳ đều cảm thấy không an lòng."

"Các ngươi cũng đều canh giữ ở bên ngoài nội thất, ta chỉ cần vừa lên tiếng là các ngươi có thể nghe được, làm sao lại không an tâm. Được rồi, Trữ ma ma, có chuyện gì sao?" Phúc tấn hỏi, "Hay là việc chuẩn bị mừng thái tử trở về lại xảy ra điều gì chăng?"

Chớp mắt đã hơn nửa tháng qua đi, hôm qua mới nhận được tin tức, nói Khang Hi phải về kinh, nếu ông trời lớn đã trở về, như vậy ông trời con là thái tử cũng nên trở về rồi. Phúc tấn phiền nhất lại chính là chuyện thái tử trở về còn muốn gây ra động tĩnh lớn làm như sợ không có ai biết vậy, muốn mọi người ở Dục Khánh Cung chuẩn bị cho tốt việc nghênh tiếp hắn trở về, một người đàn ông thích hư vinh, hắn thế nhưng mặc kệ lời thái tử, trực tiếp phân phó, tất cả phải giản lược.

"Phúc tấn, điều không phải chuyện đó. Là Thuần Hoa Viện bên kia, cung nữ báo lại nói Lý giai trắc phúc tấn đau bụng, hiện tại Lý giai trắc phúc tấn được thái y xem qua xong, vẫn luôn miệng nói có người muốn hại nàng." Trữ ma ma vội vàng trả lời.

"Vậy thái y nói như thế nào? Đứa bé trong bụng có làm sao không?" Phúc tấn nghe vậy, sách cầm trong tay buông xuống, ngồi dậy, rời khỏi nhuyễn tháp bước xuống phía dưới.

Trữ ma ma vội vàng đỡ phúc tấn, sau đó cùng hắn đi tới, "Thái y nói trắc phúc tấn là dùng lộn điểm tâm có tính lưu thông máu, vậy nên mới đối với thai nhi không tốt. Bởi vì Lý giai trắc phúc chỉ dùng một chút, bởi vậy hài tử mới không có việc gì."

Vùng xung quanh đầu lông mày phúc tấn thoáng cái liền nhíu lại, "Trong viện của nàng làm sao lại xuất hiện điểm tâm có tác dụng lưu thông máu? Không phải nàng vẫn luôn luôn cẩn thận sao, làm sao lại ăn nhầm được? Phân phó, nhất định phải tra ra!"

Lý giai thị này đều như chim sợ cành cong hơn nửa tháng, thật vất vả mới đợi được thái tử trở về, kết quả thật đúng là có chuyện phiền phức xảy ra, nếu ở trước lúc thái tử trở về, đứa bé trong bụng Lý giai thị không còn, chuyện kia hơn phân nửa đều phải đổ lên trên đầu hắn, thật không biết là ai dám không coi hắn vào đâu mà lại làm chuyện như vậy.

Trữ ma ma nghe được phúc tấn phân phó, bước nhanh tiến lên, đối với phúc tấn rỉ tai nói, "Phúc tấn, đó là một cơ hội tốt a! Nếu đứa bé trong bụng Lý giai thị thật sự không giữ được, có hai nhũ mẫu của Từ Nhân Cung làm chứng, chuyện này hoàn toàn không thể trách người được a. Chủ tử, có muốn nô tỳ đi…" Nói đến phần sau, giọng của Trữ ma ma lại hạ xuống thấp.

Thạch Tuấn Nham bị ác mẫu nhà mình nói xong làm cho nở nụ cười, làm hại Trữ ma ma còn tưởng rằng phúc tấn là cùng chung ý nghĩ đây, thiếu chút nữa đã vén tay áo lên liền bắt đầu làm việc, kết quả, phúc tấn lại cười nói, "Lý giai thị nếu thật không giữ được đứa bé, có phải ta làm việc kết quả rất kém hay không. Nhũ mẫu, ngươi phải nhớ kỹ, là ta quản Dục Khánh Cung đó."

Cho dù không trách lên trên đầu hắn được, rơi vào trong mắt Khang Hi và thái hậu, đó cũng là hắn không có tận tâm với trách nhiệm, mới có thể để cho người khác có cơ hội hại con của thái tử, hơn nữa ở trong mắt người ngoài, lại càng không có thể đơn giản như vậy, thậm chí còn có người sẽ cảm thấy là hắn đứng sau lưng trợ giúp hung thủ.

Với hắn mà nói, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Trữ ma ma nghe xong, chỉ có thể vội vàng bỏ đi ý niệm trong đầu mình, lại vì phúc tấn cảm thấy ủy khuất thay, phúc tấn quản Dục Khánh Cung thật đúng là gian nan a, "Phúc tấn, vậy chúng ta nên làm như thế nào, thái tử gia cũng sắp về tới, nếu Lý giai trắc phúc tấn ở trước mặt thái tử gia giở trò xấu, vậy cứ giở trò xấu đi thì đã làm sao. Theo lão nô thấy, nàng là ăn chúng mấy thứ linh tinh vậy cũng là do nàng tự làm tự chịu. Phòng bếp Dục Khánh Cung chúng ta thế nhưng đã quản rất nghiêm ngặt rồi, có điều tra cũng chẳng tra ra được gì."

"Tra không ra cũng phải tra, dốc sức tra! Rốt cuộc là chính cô ta làm hay là thật có người đối với nàng hạ động thủ, cho dù tra không ra kết quả, cũng phải để cho người bên cạnh thấy thái độ của ta! Ai dám làm hại con cái của thái tử gia, ta tất sẽ không để cho các nàng có kết cục tốt!" Giọng nói phúc tấn có chút nặng, hắn không quan tâm Lý giai thị có thể giữ được đứa nhỏ hay không, người ở trong thâm cung tự bảo vệ hài tử của mình đó là chuyện mà một người làm ngạch nương nên làm, hắn quan tâm là thanh danh của hắn, hắn muốn cho người ta biết, thái độ của hắn cùng Khang Hi, thái hậu, thái tử bọn họ là đồng nhất. "Từ phòng bếp, đến nô tài đưa cơm trong viện Lý giai thị, còn có người đi qua sân của Lý giai thị, toàn bộ đều tra hết một lượt cho ta. Được rồi, ngươi đi phân phó xong, nhớ kỹ để người thông báo cho Lý giai thị một tiếng, nói cho nàng biết, nếu nàng còn chưa an lòng dưỡng thai, ngày kia thái tử gia trở về, cũng không cần nàng phải xuất hiện, cứ ở trong Thuần Hoa Viện dưỡng thai là được."

Phúc tấn nói lời này rõ ràng là hoài nghi Lý giai thị tự mình làm ra chuyện này, không trách hắn nghĩ như vậy, bởi vì thật sự là khi Thuần Hoa Viện nằm dưới sự khống chế nghiêm mật của hắn, muốn động tay động chân thậm chí là Trình giai thị cũng đều không làm được, Lý giai thị có thể bị đau bụng lại không bị tổn thương đến hài tử, dẫn tới những người trong cung đánh cho hắn một dấu, vừa khéo như thế cũng chỉ có chính cô ta mới có thể nắm chắc như vậy.

"Vâng, phúc tấn." Trữ ma ma nhận được mệnh lệnh từ phúc tấn, liền ra khỏi nội thất đi phân phó.

Phúc tấn ở lại nội thất ngồi an tĩnh, rũ mí mắt, liên tục đưa tay vuốt ve lóng bao ngón tay, chẳng biết đang suy nghĩ gì, một lát sau, hắn đột nhiên nở nụ cười ra, lại ngước mắt lên lóe sáng, làm như có cái chủ ý gì xấu xa, tâm tình thay đổi tốt hơn rất nhiều, khóe miệng mang theo nụ cười đứng dậy cũng chậm rãi khoan thai đi ra ngoài nội thất.

Bởi vì lời nói và thái độ của phúc tấn, lần này dốc sức điều tra, thật đúng là tra ra mấy người nô tài được cài vào làm nội thám, Trữ ma ma thấy sự tình có chút nghiêm trọng, cũng không có lộ ra, mà là lúc không có ai mới nói cho phúc tấn về chuyện mấy người nô tài đó, Thạch Tuấn Nham phân phó nàng đừng động vào những nô tài này, dù sao cũng là người của các cung gài vào, chỉ cần bọn họ không xuất thủ, hắn cũng sẽ không động tới, dù sao không có những người này thì sẽ còn có nhóm tiếp theo được cài vào, chỉ cần giám sát kỹ bọn họ có thể giảm thiểu nguy hiểm, cớ sao lại không làm.

Về phần hung thủ cuối cùng hại lý giai thị động thai kia lại là vì sợ quá mà đứng ra nhận tội, hóa ra là thiếp thân cung nữ Hồng Đào của Lý giai thị, nói là bởi vì Lý giai thị đối xử với nàng không tốt nàng âm thầm ghi hận mới ra tay hạ thủ, nói xong đã sớm nuốt kim, còn không để cho người kịp cứu. Lý giai thị khóc giống như cả người nàng làm toàn bằng nước mắt, trên mặt là dáng vẻ một vạn lần cũng không thể tin nổi, phúc tấn ngồi ở phía sau mành che nghe tiếng khóc của nàng, ánh mắt đen tối.

Thái tử rất nhanh thì cùng Khang Hi hồi cung, trở lại Tử Cấm Thành, một đường có đủ loại quan lại quỳ lạy nghênh tiếp, thế nhưng trở lại Dục Khánh Cung, ở Dục Khánh Cung lại cùng dáng vẻ ngày thường

chẳng hề khác nhau, chỉ sau khi mấy tên nô tài canh cửa thấy hắn mới nhanh chóng hướng vào bên trong truyền báo, "Thái tử điện hạ hồi cung!"

Thái tử vốn là từ tuần du ven đô trở về, bởi vì một chuyện nên tâm tình không tốt, bây giờ thấy Dục Khánh Cung vắng ngắt một điểm cũng không có dáng vẻ nghênh tiếp hắn trở về, mặt nhất thời càng đen hơn, một đường hướng Dục Khánh Cung đi, rốt cục sau khi thấy trắc phúc tấn và các thị thiếp đều ở đây chờ hắn đến, trong lòng mới có hơi chút thỏa mãn, thế nhưng tìm trái tìm phải, ngay đến Lý giai thị nghe nói thân thể mang thai không khỏe cũng đều trình diện, nhưng ngay cả cái bóng của phúc tấn cũng chưa từng thấy.

Cái này, cả người thái tử gia đều bốc lên một luồng khí lạnh, ai cũng có thể nhận ra hắn mất hứng, thanh âm rét run: "Tại sao phúc tấn lại không có ở đây!"

Tràng diện thoáng cái liền đông cứng lại, hai người trắc phúc tấn và thị thiếp tuy rằng sợ thái tử, thế nhưng biết phúc tấn không tới các nàng còn cao hứng nữa là, huống chi thái tử gia rõ ràng cũng bởi vì phúc tấn không ở đây mà tức giận, chuyện này lại càng hay.

"Hồi bẩm thái tử gia!" Trữ ma ma thở phì phò thật vất vả mới từ chỗ phúc tấn chạy tới cao giọng hô, thấy bộ dáng nô tài của phúc tấn như vậy lại càng khiến lửa giận trong lòng thái tử càng sâu.

"Người đâu, đem thứ nô tài không có mắt này kéo xuống đánh một trăm trượng cho cô!" Thái tử điện hạ lệnh tàn độc, phất tay áo xoay người liền hướng tẩm điện của mình đi đến.

Trữ ma ma bị hai người thị vệ kéo xuống, càng không ngừng giãy dụa, cao giọng hướng về bóng lưng thái tử hô: "Thái tử điện hạ dừng chân, thái tử điện hạ dừng chân a! Phúc tấn nàng động thai khí! Thái tử gia ngài mau đi xem phúc tấn một chút đi!"

Thái tử điện hạ không có bị điếc, nghe được Trữ ma ma nói lời này, cước bộ nhất thời dừng lại, vội vàng xoay người, quát dẹp đường: "Phúc tấn làm sao sẽ động thai khí được chứ?"

Trữ ma ma vùng ra khỏi hai người thị vệ, thoáng cái bổ nhào xuống qùy ngay trước mặt thái tử điện hạ, giọng nói nghẹn ngào, "Thái tử điện hạ, phúc tấn nàng mấy ngày nay không được an ổn cho lắm, lại biết thái tử điện hạ hôm nay trở về, nhất thời sốt ruột chạy ra tẩm điện liền không cẩn thận quẹo chân một cái, động thai khí! Thái y trực hôm nay đang chạy tới xem, phúc tấn rất muốn nhưng không thể nghênh tiếp ngài hồi cung, sai nô tài tới đây nói cho điện hạ. Thái tử điện hạ, ngài mau đi xem phúc tấn một chút đi."

Thái tử cũng chẳng chờ Trữ ma ma nói xong, cất bước liền hướng nơi ở phúc tấn chạy đi, luôn thầm niệm trong miệng cầu trời phù hộ con trai trưởng của hắn nghìn vạn lần không xảy ra chuyện gì, lại trách phúc tấn sơ ý, cửa ra vào hằng ngày mà cũng để vấp chân! Quả nhiên không thể khiến cho hắn yên tâm.

Để lại một đám nữ nhân đã đợi thái tử thật lâu nhéo chặt chiếc khăn trong tay, giẫm giẫm chân, cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn thái tử rời đi, đi tìm cái phúc tấn bị động thai đáng giận kia, từng người một đều hận không thể cầu cho đứa bé trong bụng phúc tấn vì vấp té mà mất đi.

Trong tẩm điện của phúc tấn, thái y sau khi đã chẩn mạch qua cho hắn, xác nhận không có việc gì xong đã liền bị hắn đuổi xuống phía dưới, sau đó phúc tấn an tâm mà nằm ôm bụng, Trữ má má đều đã đi tìm thái tử, thái tử cũng nên đến rồi đi.

Nữ nhân của thái tử gây nhiều phiền toái cho hắn như vậy, còn muốn bắt hắn đi nghênh tiếp thái tử hồi cung, không có cửa đâu.

Phúc tấn cười híp mắt nghĩ, vừa nghĩ vừa xoa bụng, đối với đứa nhỏ bên trong thầm nhủ, ừ, con à, đã đến lúc chúng ta cùng a mã của con tính cả vốn lẫn lãi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ha hả, gần đây có hơi chậm chút, trước đây sâu đều rất thích hồi đáp lại tin nhắn, thế nhưng bởi vì gần đây liên tục thức đến canh ba quá mệt mỏi, thời gian mắt nhìn máy vi tính dài rất đau, cho nên viết xong ta sẽ không ngồi máy vi tính, mong muốn các bạn đọc tha thứ.

Còn nữa, cảm tạ nhóm người đã cho sâu bá vương phiếu thật to, (3)

21. Chương 21

Thái tử gia vừa đi, Trữ ma ma hoàn thành sứ mệnh phúc tấn được giao cũng vội vàng đạp giày đế chậu lộp cộp mà đi theo thái tử, Trữ ma ma cũng không thể ngu ngốc chờ ở chỗ này, thái tử gia còn chưa có thu hồi mệnh lệnh đánh mình một trăm trượng đã ban ra đâu, nhân lúc hiện tại thái tử gia còn chưa nhớ ra, bà phải nhanh chóng quay về bên người phúc tấn.

Hai người thị vệ thấy vậy vốn là muốn đuổi theo kéo Trữ má má lại cũng không phải, ở lại cũng không được, nếu giờ đuổi theo, lỡ đâu đem thái tử gia đang trong cơn tức giận phát điên lên, một trăm trượng không chừng lại rơi xuống trên đầu bọn họ. Chỉ có thể mở mắt nhìn trừng trừng Trữ ma ma nhón bước đi theo phía sau thái tử gia, hai người đều suy nghĩ trong lòng trước hết cứ giả bộ hồ đồ, chờ thái tử thực sự muốn đánh rồi hãy nói.

Dọc theo đường đi thái tử chưa từng dừng lại, đi gần tới chỗ phúc tấn vừa vặn thấy Cam Thảo dẫn thái y đi ra, lập tức đem thái y gọi lại bên người, hỏi: "Tình hình phúc tấn hôm nay làm sao? Tiểu a ca trong bụng có bị thương tổn gì hay không?"

Thái y vừa nhìn thấy là thái tử điện hạ, có hơi chút giật mình, sau đó rất là kính cẩn hành lễ, "Thái tử điện hạ cát tường. Hồi bẩm thái tử điện hạ, phúc tấn tuy rằng động thai khí, nhưng bởi vì luôn luôn an dưỡng rất tốt, bởi vậy cả phúc tấn và tiểu a ca cũng đều không lo ngại, hai ngày tới chỉ cần bồi dưỡng chút là được."

"Ngươi là nói đứa bé trong bụng phúc tấn thật là tiểu a ca?" Thái tử nghe được phúc tấn không có việc gì, trong lỗ tai liền chỉ còn lại có lời thái y nói phúc tấn và tiểu a ca trong bụng, chẳng lẽ thái y đã chẩn đoán chính xác đứa bé trong bụng phúc tấn là nam hay là nữ?. a8f15eda80c50adb0e7194

Thái y vừa nghe, cái trán thiếu chút nữa đã đổ mồ hôi lạnh, hắn chẳng qua là nói theo lời thái tử, mới nói đứa nhỏ trong bụng phúc tấn là a ca, vốn là thái tử tự mình mở miệng, một thái tử chỉ biết luôn luôn nghĩ về việc sinh một đứa con trai trưởng, nếu hắn nói ngược lại đứa bé trong bụng phúc tấn là tiểu cách cách, vậy thái tử nhất thời nổi giận, còn không lấy hắn làm chỗ trút giận sao. Trời cao xin hãy thương xót, hắn chỉ là một thái y nho nhỏ, nếu như thái tử gia thật sự bất mãn đối với hắn, vậy coi như thảm rồi.

"Hồi bẩm, hồi bẩm thái tử điện hạ, phúc tấn tới nay mới có thai được bốn tháng, vẫn không thể chẩn đoán ra là tiểu a ca hay là tiểu cách cách."

"Cái gì? Chẳng lẽ ngươi đang đùa giỡn cô!" Đuôi lông mày thái tử gia nhướn lên, lời thái y vừa nói ban nãy khiến hắn mừng rỡ không được bao lâu, kết quả nói cho hắn biết kỳ thực vẫn chưa thể kết luận được, quả thực là đáng trách.

Thái y vừa bị quát như thế, sợ đến lập tức quỳ rạp xuống, "Thái tử điện hạ thứ tội, thần tuyệt không có ý đùa cợt thái tử điện hạ, xin thái tử điện hạ minh xét."

Nói rồi liền dập đầu không ngừng.

Còn chưa dập đầu được vài cái, chỉ thấy đại cung nữ của phúc tấn là Cam Dược liền vội vã đi ra, thấy thái tử điện hạ liền vội vàng hành lễ thỉnh an, "Thái tử điện hạ cát tường, phúc tấn mới vừa rồi bụng lại đau đớn, giờ, giờ đang cần thái y ạ."

Thái tử nghe xong nhìn thái y vẫn đang quỳ, co chân hướng về người ta đá một cước, "Còn không mau cùng cô đi vào, nhìn xem phúc tấn sao rồi!"

Vào tẩm điện phúc tấn, phúc tấn ở cách bên mành ngăn để cho thái y bắt mạch, hai mắt xuyên thấu qua mành ngăn nhìn về hướng thái tử điện hạ, thấy sắc mặt hắn không được tốt, có điều tinh thần và thể xác của hắn bây giờ còn đang quan tâm con trai trưởng của mình có việc gì hay không, trái lại không có phát hiện ra phúc tấn đang quan sát mình.

Thái y thấp tha thấp thỏm, chẩn mạch xong mí mắt mở to ra, cái này thật đúng là thai nhi quẫy đạp phúc tấn, "Hồi bẩm thái tử điện hạ, phúc tấn, phúc tấn sẽ cảm thấy đau nhức bụng, là bởi vì tiểu a ca trong

bụng quẫy đạp mà thôi." Chính là nói bóng gió đứa bé trong bụng phúc tấn có động tĩnh, mà không phải bởi vì động thai khí.

Lời này vừa ra, trong lòng thái tử gia và nhóm cung nữ nhũ mẫu hầu hạ phúc tấn ở đây đều thở dài một hơi.

Chờ thái y đi rồi, phúc tấn mới để cho người kéo mành che ra, lại để cho Trữ ma ma và Lý ma ma mang theo tứ đại cung nữ ra ngoài trông cừng, sau đó mới nằm ở trên nhuyễn tháp, mắt nhìn thái tử gia từ trên xuống dưới, giọng nói rất là lạnh lẽo, "Gia, sao vừa mới trở lại tính tình lại nóng nảy như vậy? Thái y của người ta ở trước cửa còn bị ngươi ngăn cản dạy dỗ một chặp đây?"

Phúc tấn còn không biết chuyện thái tử muốn đánh Trữ ma ma một trăm trượng, nếu như biết lời này khẳng định sẽ không phải nói như vậy, tuyệt đối là trực tiếp tính sổ.

"Làm sao ngươi biết?" Thái tử liếc mắt nhìn phúc tấn, tự mình ngồi vào trên ghế cách phúc tấn không xa, "Cô vừa về tới Dục Khánh Cung, Dục Khánh Cung vắng ngắt ngay đến người nghênh tiếp cô cũng không có, việc này cô còn chưa nói ngươi, kết quả ngươi còn nói ngược lại cô, lại còn động thai khí! Nếu như con trai trưởng của cô có xảy ra chuyện gì, nhất định đều là do sự sơ ý không cẩn thận của ngươi!"

"Thái y đi ra mới chỉ dừng lại ở ngoài đại điện của ta, ta làm sao lại không biết?" Phúc tấn nghe được thái tử chỉ trích, khóe miệng gợi lên nụ cười, hôm nay một là hắn không muốn cùng những nữ nhân kia cùng đi đón thái tử, còn muốn trực tiếp đem thái tử dẫn tới đây, mới làm ra chuyện động thai khí, kết quả hắn còn không có tìm thái tử tính sổ, thái tử ngược lại đối với hắn càng có nhiều bất mãn hơn.

Phúc tấn đứng dậy đi tới trước mặt thái tử, thái tử rất có chút e ngại mà nhìn hắn, "Ngươi mau trở về chỗ ngồi, không thấy ngươi vừa động thai khí sao, còn đứng lên để làm chi?"

Phúc tấn không để ý lời thái tử nói, trái lại ngồi vào trên đùi thái tử, hai tay ôm cổ của thái tử, thấy thái tử nhíu lông mày cũng không dám động đậy một tí nào, có chút vẻ thực hiện được ý đồ mà lộ ra dáng tươi cười, thể trọng của hắn bây giờ thế nhưng nặng hơn không ít, nặng nề mà ngồi vào trên đùi thái tử, thái tử còn là một đường đi bộ tới, làm sao có thể không cảm thấy bắp đùi đau nhói, "Gia, ta và hài tử cũng đều rất là nhớ ngươi, thế nào mà vẻ mặt gia lại giống như không muốn gặp hai mẹ con chúng ta vậy. Gia nói là ta không cẩn thận mới có bị động thai khí, thế nhưng ngươi có biết hay không mấy ngày này ta cô đơn đến thê nào a."

Thái tử muốn cho phúc tấn đứng lên, thế nhưng sợ động vào phúc tấn lại hại phúc tấn bị động thai khí, nếu không phải là bởi vì phúc tấn đang mang thai, thật là nên nhắc phúc tấn ăn ít chút cơm canh, miễn cho trọng lượng hơn người. "Phúc tấn nói vậy là có ý gì, chỉ là lúc cô trở về tâm trạng có chút không tốt, giờ nghe được phúc tấn và tiểu a ca đều không có việc gì, tâm trạng cũng tốt lên không ít, phúc tấn cần gì phải nói như vậy, làm sao ta lại không muốn thấy ngươi được. Ừ, phúc tấn, chân cô có hơi tê, ngươi hay là trước tiên nên đứng lên đi."

"Ngươi nói cái gì?" Thạch Tuấn Nham nghe vậy cười, tay ôm cái cổ của thái tử bỗng chốc lại đưa lên vặn cái lỗ tai của thái tử, "Ngươi nói chân của ngươi hơi tê, vậy nên ta không thể ngồi có đúng không?"

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên! Ngươi lớn mật, mau buông lỗ tai của cô ra!" Thái tử điện hạ bị nhéo lỗ tai, đau đến mặt mày nhăn lại, "Ngươi lại phát điên cái gì, mau buông tay, bằng không cô sẽ không khách khí!"

Thạch Tuấn Nham vặn lỗ tai thái tử cố sức xoay tròn, một lát sau thấy thái tử thật sự đau đến không chịu nổi, mới buông tha cái lỗ tai thái tử, đứng lên ưỡn cái bụng về hướng thái tử gia, rất là khiêu khích mà hướng thái tử nói, "Ngươi nói với ta bằng cái giọng gì đó? Ngươi nếu không muốn khách khí, cứ nhằm chỗ này mà đánh."

"Ngươi… Ngươi thật là cố tình gây sự!" Thái tử bị Thạch Tuấn Nham chắn trước mặt, đột xuất nhìn tới bụng nhỏ, trong lòng chỉ có thể thầm nhủ tất cả là vì con trai trưởng, hắn liền nhịn cái ác phụ này một chút.

"Ta cố tình gây sự, vậy cũng là làm phiền ngài đi ra ngoài, nếu không phải bây giờ ta không thể đánh ngươi, thì ngày hôm nay ta không đánh ngươi cũng không được!" Thạch Tuấn Nham nói rồi nhắm mắt lại, cố nén tức giận, tránh cho thật sự động thai khí.

Tất cả phiền phức hắn gặp ở Dục Khánh Cung đều là bởi vì thái tử Dận Nhưng, nếu như hắn không phải là thái tử, nếu như hắn không phải con của Khang Hi, hắn đã sớm có thể phủi mông một cái rời đi, càng chưa nói hiện tại trong bụng còn có một đứa bé, sau này vì đứa bé trong bụng hắn còn phải bày mưu tính kế cho thật tốt! Cuộc sống như vậy làm sao lại không phiền lòng được chứ, ở dưới sự quấy phá lặp đi lặp lại nhiều lần của Lý giai thị, bị trắc phúc tấn thứ phúc tấn và cả đám thị thiếp kia, còn có những người kế cận sau này làm phiền, loại cảm giác khó chịu này đã sớm đặt ở trong lòng hắn, đang chờ trút hết ra.

Người có thể đem làm bao cát chỉ có thái tử điện hạ.

"Cô mệt mỏi, cô phải về tẩm điện của mình, không cùng ngươi tranh cãi nữa!" Thái tử thấy vẻ mặt phúc tấn không được tốt cho lắm, quả thực chính là dáng vẻ một lời không hợp sẽ vung tay, hắn là lựa chọn nhường một bước.

"Ngồi trở lại đi, ta hỏi ngươi một câu này." Thạch Tuấn Nham phát tiết một ít tức giận, nghĩ đến chuyện chính, chậm rãi đem người gọi lại, "Dận Nhưng, ngươi trước đây nói, ngươi nói người nào gây phiền toái cho ta ngươi liền thu thập bọn họ mà, hiện tại còn nhớ không?"

Thái tử nghe xong quay người lại, "Ta còn nhớ, chẳng lẽ hôm nay ngươi là muốn tìm người tính sổ?" Vì vậy mới hắn học như thế với hắn sao, thái tử nghĩ hắn không có ở Dục Khánh Cung tuyệt đối không có tìm phúc tấn gây sự, như vậy chỉ có thể là người khác chọc nàng, khiến cho nàng tức giận mà chỉ có thể nuốt hận vào người.

Nghĩ đến diều quan trọng như vậy, sắc mặt của thái tử cũng không vui, "Tên nô tài nào có gan to như vậy, ngươi nói đi, cô sẽ thu dọn bọn họ."

Phúc tấn nghe xong hài lòng xoay người đi lấy danh sách, "Gia, ngươi đã nói như vậy, ta cũng đem những người đó nhớ kỹ, ngươi nhất định phải nói được là làm được." Vừa nói vừa đem danh sách đưa cho thái tử gia xem qua.

Thái tử vừa mở ra nhìn, bên trong ghi rõ sáu người, đem những người tìm phúc tấn gây phiền toái đều nhớ rõ ràng rành mạch, thấy Lý giai thị làm những động tác nhỏ kia, còn dám ở lúc hắn trở về tự mình làm động thai khí, trong lòng liền đem người ghi nhớ, còn bốn người khác đều không phạm phải sai lầm lớn gì, chỉ là bởi vì thường ngày hay muốn tiếp cận phúc tấn, để phúc tấn xử phạt mấy người nô tài điều không phải chuyện lớn gì, nhưng cái người cuối cùng tên Hoàn Nhan thị kia rõ ràng chính là Tác Ngạch Đồ phu nhân, Tác Ngạch Đồ có quan hệ với hắn thì phúc tấn không phải không biết, làm sao lại cùng phu nhân có xích mích chứ?

Thái tử nhìn bên trên ghi rõ mấy chữ Tác Ngạch Đồ phu nhân Hoàn Nhan thị quấy rối phúc tấn an thai, rắp tâm mưu đồ bất chính, có ý muốn xác định lại chuyện này mà nhìn phúc tấn, "Phúc tấn, theo ta nhớ phu nhân của Tác Ngạch Đồ đại nhân không phải người như vậy, mà người ta đã làm cái gì, thế nhưng ngươi một điểm cũng không nói?"

Phúc tấn ở trong lúc thái tử xem lướt qua danh sách ghi hận của mình thì vẫn quan sát thần sắc của thái tử, quả nhiên phát hiện lúc thái tử thấy Tác Ngạch Đồ phu nhân, ánh mắt khẽ biến đổi, hắn cũng biết muốn phá hư quan hệ giữa Tác Ngạch Đồ và thái tử là có chút phiền toái.

"Dận Nhưng a, ta chính là bị Tác Ngạch Đồ phu nhân làm cho tức giận nhất. Hôm nay ta vừa thấy ngươi đã tức giận chính là nghĩ đến những lời Tác Ngạch Đồ phu nhân đã nói." Phúc tấn nói trên mặt cũng mang theo phẫn uất, hắn đã sớm để cho thái tử biết cơn giận của hắn, hắn cũng không tin thái tử dám khinh thị những người hắn ghi nhớ này, nếu thái tử không đi tìm bọn họ gây phiền phức, vậy thì chính hắn sẽ gặp phiền phức.

"Ồ, vậy cô ta đã nói cái gì? Ngươi trước hết đừng tức giận, tức giận không tốt cho thân thể còn liên lụy hài tử trong bụng." Thái tử thấy sự tức giận của phúc tấn lại lên cao, liền hỏi, chỉ là trong lòng nghĩ Tác Ngạch Đồ phu nhân điều không phải người không có mắt như vậy, làm sao sẽ chọc giận phúc tấn?

"Dận Nhưng, Tác Ngạch Đồ phu nhân để cho cháu của bà ta tuyển tú nên đến chỗ này của ta cầu xin, vốn dĩ cũng không có gì, thế nhưng bà ta lợi nói bóng nói gió, chính là nói ngươi có thể có địa vị như hôm nay, phải kể tới công lao to lớn của Tác đại nhân, thường ngày cũng phải nhờ có tác đại nhân giúp đỡ, cậy già lên mặt hoàn toàn phủ định sự tự mình nỗ lực của gia. Ta cũng không phải không biết ngươi đường đường

là thái tử gia, là nhi tử ruột thịt của hoàng đế, chính là một chút cũng không chịu thua kém, nhưng trái lại ở trong miệng phu nhân, ngươi biến thành hạng người vô năng chỉ biết dựa vào mẫu tộc. Ngươi nói xem nghe đến đây có thể không tức giận được sao?" Phúc tấn đương nhiên biết làm thế nào để đem lời hướng đến tình cảnh xấu nói, thái tử gia là một người rất kiêu ngạo a, lời này cho dù chỉ là ý riêng của Hoàn Nhan thị, ở trong tai thái tử lại nghe ra bản thân Tác Ngạch Đồ không thoát khỏi liên quan.

Sắc mặt của thái tử thay đổi liên tục, danh sách cầm trong tay đều dùng sức nắm chặt, nghe xong lời nói này, lại nghĩ tới những năm gần đây Tác Ngạch Đồ tự ý hành động, phu nhân của hắn sẽ nói như vậy không phải là không có khả năng.

Phúc tấn thấy thái tử còn có thể giữ được tĩnh táo, trong lòng trái lại cảm thấy hơi kinh ngạc một chút, vì vậy lại bỏ thêm một câu, "Dận Nhưng, tuy rằng ta cũng thường không bằng lòng đối với ngươi, thế nhưng nghe được phu nhân của người cậu mà ngươi thân cận nhất nói ngươi như vậy, trong lòng của ta cũng là khó chịu, nhớ kỹ việc này làm mấy ngày này đều ngủ không được an ổn, vừa nghĩ tới nếu ta không hoàn thành việc chọn cháu gái của bà ấy, có phải là ngươi hay là cậu của người sẽ đối với ta bất mãn đây chứ?"

"Bọn họ dám sao!" thanh âm của Dận Nhưng mang theo chút ý lạnh, "Hừ, ngươi yên tâm, chuyện bà ta cầu xin ngươi không cần phải đi tố giác. Việc này cô sẽ xử trí, bà ta dám bất kính đối với ngươi cũng chính là bất kính đối với cô!"

"Thế nhưng, có thể sẽ khiến cho Tác đại nhân không vui hay không, dù sao Dận Nhưng ngươi…" Quan hệ giữa ngươi và hắn rất tốt a. Thạch Tuấn Nham còn chưa nói hết, đã bị thái tử cắt ngang.

"Cô lại không có nói đi tìm Tác đại nhân phiền phức, chỉ là phu nhân của hắn mà thôi." Thái tử nhìn phúc tấn nói rằng, hắn còn có rất nhiều chuyện phải dựa vào Tác Ngạch Đồ, sau khi tuần du ven đô trở về, hắn càng không thể mất đi thế lực của Tác Ngạch Đồ, coi như là phúc tấn muốn hắn nói được thì làm được, đi trừng trị Tác Ngạch Đồ phu nhân, hắn cũng phải cân nhắc suy nghĩ một chút, thế nhưng việc này hắn vẫn là ghi nhớ trong lòng.

Thạch Tuấn Nham nghe vậy thiếu chút nữa liếc xéo một cái, sự tình quả nhiên điều không phải một lần là xong, có điều ý định của hắn cũng không phải khiến cho thái tử và Tác Ngạch Đồ hiện tại hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, chỉ là để cho bọn họ trong lúc này có vết rạn nứt nho nhỏ mà thôi, tuy rằng bây giờ thái tử không có dựa dẫm vào Tác Ngạch Đồ, thế nhưng không thể để cho ngày sau hoàn toàn đi tin tưởng lão ta, chỉ cần trong lòng có vướng mắc, với lòng dạ hẹp hòi của thái tử gia, không sợ không thù dai được đến mười năm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

J J lại rút (_) , ta rốt cục đổi mới

Tối hôm qua là lễ chính thức khai mạc thế vận hội, thấy những người đó nhảy mệt mỏi cả một buổi tối ở trên đài trông không còn hình dáng gì, ta thê mà nhìn có chút hả hê.

Mọi người lúc rảnh rỗi có thể đọc cái này một chút: Phát "Ta chán ghét ngươi" đến 10086, là sẽ bị đến trăm họ hồi âm, ha ha ha

Các nơi hồi phục cũng không được như vậy, đây là ta ở trên một cái thiệp BS nhìn thấy, có một tối thú vị chia sẻ cho mọi người cùng nhìn

Phát: Ta thật đau lòng

Hồi: Vui vẻ phải có bi thương bồi tiếp, sau cơn mưa trời lại sáng.

Phát: Ta nhớ ngươi

Hồi: Được người thương nhớ là một loại hạnh phúc, nhớ thương người khác là một loại ấm áp.

Phát: Ta yêu ngươi

Hồi: Khắp nơi trên thế giới tràn ngập tình yêu, thật đẹp!

Kết luận được: Chúng ta nơi này đi 10086 ôn nhu lộ tuyến

O(_)O ha ha ~

22. Chương 22

Thái tử đã trở về, Lý giai thị không dám giở trò, thái tử dạy dỗ nàng một lần, nhưng mà vì để cho nàng có thể an tâm sinh hạ hài tử, cũng không xử phạt nặng nàng, thế nhưng Lý giai thị dựa theo sự mẫn cảm mà phát giác thái độ của thái tử đối với nàng đã không giống khi xưa, trước đây thái tử là sẽ cười vui vẻ trước trò làm nũng và những lời nịnh nọt của nàng, nhưng bây giờ vẻ mặt thái tử như chẳng màng đến, không chút ôn nhu của dĩ vãng nào đối với nàng.

Sự phát hiện này khiến cho nàng rất sợ hãi, thế nhưng thái tử cũng không có nói nàng cái gì, chỉ là bất mãn chuyện nàng động thai khí, Lý giai thị nghĩ đi nghĩ lại, thái tử là coi trọng con nối dõi, chỉ cần nàng dưỡng thai cho tốt, đem đứa con sanh ra được, thái tử khó mà làm ngơ rồi lại sẽ cưng chiều nàng như trước.

Nghĩ tới đây trong lòng Lý giai thị vẫn là an tâm một ít, vừa nhìn về chính điện phía tây Dục Khánh Cung, nghĩ đến phúc tấn đang ở bên trong, thái tử sau khi từ chỗ phúc tấn đi ra ngoài, cách cư xử đối với nàng liền thay đổi, tám chín phần mười là phúc tấn nói xấu nàng cái gì đó, nhưng mà bây giờ cái gì nàng cũng đều không thể làm, chỉ có thể chờ nắm bắt được trái tim thái tử lại lần nữa rồi mới tính tiếp.

Đáng tiếc Lý giai thị không biết, thái tử là kiêng kỵ đứa bé trong bụng nàng, hiện tại hắn chỉ có phúc tấn và Lý giai thị mang bầu, tuy rằng Lý giai thị không quan trọng bằng phúc tấn, thế nhưng rốt cuộc cũng có thể vì hắn sanh con, cho nên hắn cũng không có nói rõ là muốn xử trí nàng, lại thường hay trông thấy Lý giai thị tự mình làm động thai khí hắn cũng đã không nhịn được, bởi vậy chỉ chờ Lý giai thị sinh con xong, mới để cho nàng biết, gia chẳng cần ngươi hầu hạ.

Đối với một nữ nhân mà nói, điều đáng sợ nhất chính là trượng phu không thương yêu mình, đương nhiên nữ nhân ở đây phải đem phúc tấn hắn gạt ra ngoài. Thái tử cho là cái việc xử trí này của hắn tuyệt đối có thể làm cho Lý giai thị ghi nhớ thật kỹ trong lòng, phúc tấn cũng sẽ không nói cái gì nữa.

Sau khi phúc tấn đã biết quả thực không nói gì, nữ nhân tiến vào Dục Khánh Cung cũng giống như châu chấu sau mùa thu, ở trước mặt phúc tấn không được bao lâu đã liền nhảy đi, có thể dễ dàng tha thứ Lý giai thị thường hay khiêu khích hắn như vậy, ít nhiều phải trách chính phúc tấn dễ dàng tha thứ nàng làm bậy.

Phúc tấn hiện tại không quan tâm thái tử xử trí những người trong danh sách của hắn như thế nào, dù sao thủ đoạn tàn ác của thái tử tuyệt đối có thể làm cho người ta trải qua ba kiếp vẫn khó mà quên, cho dù lần này xử phạt nhẹ nhàng, nhưng những người đó cũng đã nhận được bài học.

Sau khi Khang Hi tuần du ven đô trở về, lễ mừng thọ của ông cũng đến rồi, vạn thọ bắt đầu, phúc tấn và thái tử đã chuẩn bị lễ vật mừng thọ cho Khang Hi từ lâu, còn buộc thái tử phải viết một bài tấu sớ biểu đạt tình cảm, đem chuyện hắn đối với việc Khang Hi nuôi dạy hắn lớn lên kể lại từng tí một, biểu đạt tình cảm cha con sâu nặng của thái tử đối với Khang Hi, còn cộng thêm một phần hiếu kinh tự tay sao chép, sau đó đặt ở đầu lễ vật vạn thọ, làm cho tình cảm cha con của thái tử và Khang Hi trở nên sâu sắc.

Vốn là thái tử không chịu, ngại như vậy quá buồn nôn, hồi trước hắn cũng chưa tằng làm như vậy, đột nhiên làm thì thấy rất kỳ quái, hơn nữa chỉ cần hắn tặng lễ vậy vạn thọ, hoàng a mã đã rất cao hứng. Thế nhưng Thạch Tuấn Nham đối với chuyện thái tử ở năm Khang Hi thứ hai mươi chín khi Khang Hi thân chinh nhiễm bệnh trở về, thái tử vác bộ mặt tươi cười đi yết kiến Khang Hi làm cho Khang Hi để lại ám ảnh trong lòng thì vẫn nhớ rõ như in, đó là hắn đã từng ở trong sử sách nhìn đến, Khang Hi mặc dù bây giờ vẫn sủng ái với thái tử như trước, thế nhưng chuyện lần đó vẫn là sẽ làm cho tình cảm phụ tử sản sinh vết rách nhỏ, dù sao người làm cha ở thời điểm bệnh gần chết, làm con lại nở nụ cười đó không phải là làm cho người ta thấy rằng nhi tử ước gì cha nhanh chóng đi đi, để hắn có thể làm chủ nhà sao.

Người đang trong lúc bệnh tật rất nhạy cảm, nhất là một đế vương đa nghi càng dễ suy đoán lung tung.

Thạch Tuấn Nham hỏi thái tử chuyện phát sinh năm thứ hai mươi chín có phải là sự thật hay không, hắn không phải là thực sự trong lúc hoàng a mã lâm bệnh mà còn có thể bật cười, thái tử ấp úng nói hắn khi đó thấy hoàng a mã bệnh nặng, bởi vì hắn ở lại kinh thành xử lý chính vụ vừa vặn tây nam gặp hạn hán, không muốn hoàng a mã trong lúc bệnh nặng còn phải quan tâm chính sự nên trước hết đem sự việc đè xuống, sau đó mới vui vẻ đi thăm hoàng a mã, ở trong lòng hắn, nếu như hoàng a mã biết cũng sẽ nghĩ hắn có hiếu. Chuyện tình cảm như thế trong lòng hắn vẫn rất tự đắc, để hắn nói ra khỏi miệng hắn lại nghĩ không được tự nhiên.

"Phúc tấn, làm sao ngươi biết chuyện năm thứ hai mươi chín?" Thái tử nói xong cũng hoài nghi nhìn phúc tấn, chuyện giữa cha con hắn với nhau, làm sao sẽ bị truyền ra ngoài.

"Ngươi khi đó diện kiến hoàng a khẳng định có người thứ ba ở bên cạnh đi, đây cũng không phải là chuyện không thể nói, ta là nghe được. Ngươi xác định hoàng a mã lúc đó biết được ý định thật sự của ngươi sao? Nếu là biết, vậy sao không càng thêm sủng ái đối với ngươi chứ?" Phúc tấn nghe xong có chút bất khả tư nghị* hỏi, nhưng mà loại người như Dận Nhưng này được cưng chìu đến không coi ai ra gì, cho dù hắn có biểu đạt rõ lòng hiếu tâm sợ người khác cũng không tin hắn ấy chứ. (* là không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được)

Thái tử nghe được Thạch Tuấn Nham hỏi, hắn tỉ mỉ hồi tưởng lại chuyện này, hình như có một đoạn thời gian cách cư xử của hoàng a mã đối với hắn không thân thiết như lúc trước, hơn nữa còn cưng chiều tiểu thập tam và tiểu thập tứ hai cái tiểu a ca này, hắn vốn tưởng rằng hoàng a mã là cho rằng hắn xử trí chuyện tây nam gặp hạn hán không đáng nhắc tới, cũng không quá mức lưu ý, sau này hoàng a mã lại yêu thích hắn trở lại, đối với chuyện này hắn cũng đã quên. Nhưng hoàng a mã nếu hiểu được chính xác tâm ý của hắn mà nói, xác thực không thể có diễn biến như vậy a, "Hình như hoàng a mã cũng không biết."

"Vậy ngươi có biết hoàng a mã không biết tâm ý của ngươi, đối với ngươi ảnh hưởng lớn chừng nào hay không?" Phúc tấn thấy thái tử nói như vậy lại nhắc nhở, "Nếu như con của ngươi ở trong lúc ngươi bị bệnh nặng, vẻ mặt hài lòng, ngươi có thể vui vẻ được hay không? Nhất là khi không biết tâm ý thật sự của nhi tử, chỉ sợ trong lòng ngươi cũng sẽ cảm thấy ngột ngạt thôi."

"Cô nhất định sẽ đánh chết đứa con bất hiếu như vậy." Thái tử nghe vậy trong lòng khẽ động, phúc tấn nói rất có đạo lý, hắn từ nhỏ được hoàng a mã nuôi bên người, tính cách của hoàng a mã rất đa nghi hắn cũng có biết, hắn chịu sự giáo dục như một đế vương cũng được học những thứ này, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ rằng hoàng a mã sẽ đem sự ngờ vực vô căn cứ áp lên trên người hắn!

Hoàng a mã luôn luôn nuông chiều hắn không thay đổi, thân mật khắng khít, chỉ cần nghĩ đến khi đó hoàng a mã sẽ nghĩ như thế, nhất thời phía sau lưng thái tử mồ hôi lạnh ướt bào phục trong, thái tử vẫn đối với Khang Hi cái người hoàng a mã này tôn sùng kính yêu, cũng hiểu được hắn ở trong lòng hoàng a mã tuyệt đối so với những người huynh đệ khác quan trọng hơn, thế nhưng nghĩ đến hoàng a mã có thể nghi ngờ hắn, vốn nghĩ đã bỏ xa các huynh đệ khác, giờ trong lòng lại thấy áp lực rất lớn lại còn có oan ức và phẫn uất. "Phúc tấn, ngươi đừng nói, cô hiểu, thế nhưng bản tấu nhắc lại tình cảm xưa kia lần này vẫn không thể viết, về việc chép kinh báo hiếu cô sẽ nghiêm túc sao một lần dâng lên hoàng a mã."

Thái tử nói xong thấy phúc tấn vẫn không hiểu, liền nói thêm, "Cô trước kia chưa từng chú ý tới những thứ này, nếu bây giờ làm hơi quá, ngược lại sẽ để cho người để ý. Có một số việc phải từ từ mà làm."

Thạch Tuấn Nham nghe được thái tử nói ra những lời này, còn là rất vui mừng, cái này cho thấy thái tử là có tiếp thu ý nhắc nhở của hắn, "Được, vậy cứ làm theo lời ngươi nói đi, ta nóng vội quả thực không nên."

"Có điều, Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, cô lúc này chính là muốn cảm ơn ngươi." Thái tử suy nghĩ một chút nói, bất quá nói xong giọng lại có chút buồn bã.

Phúc tấn biết hắn là có chút bị đả kích, nhưng mà cũng không nghĩ thái tử không thể tiếp nhận được, cùng với việc chờ sau này hắn bị những huynh đệ khác làm cho điên rồi mới bắt đầu suy nghĩ mình rốt cuộc sai ở đâu, còn không bằng hiện tại bắt đầu để hắn nhận ra từ từ, quan hệ quân thần và cha con giữa hắn và Khang Hi, giữa tình cảm công việc và gia đình thì, quân thần trước rồi mới đến phụ tử sau. Sau khi hắn đến Dục Khánh Cung, liền phát hiện ra một vấn đề, ở trong mắt thái tử thì quan hệ giữa hắn với Khang Hi là phụ tử làm đầu, quân thần ở phía sau, Khang Hi cũng chiều theo thái tử nên mới làm cho thái tử vẫn không có cách nào thấy rõ vị trí của mình.

"Ngươi không cần cảm ơn ta, ngươi cũng biết mà, nếu ngươi gặp xui xẻo ta khẳng định cũng không sống tốt, sở dĩ ta làm như vậy là có tư tâm mà thôi. Ngươi cũng đừng trách hoàng a mã, ngươi cứ ; đặt mình trong hoàn cảnh người, hoàng a mã cũng có khó xử của ông, ông là hoàng đế gánh vác trọng trách." Thạch Tuấn Nham sợ thái tử để tâm vào chuyện vụn vặt, không yên tâm lại bỏ thêm một câu, "Hoàng a mã thích nhất cũng là ngươi, ta cũng nhìn ra được mà."

"Thật vậy chăng? Ngươi xác định ngươi không nhìn lầm?" Thái tử đột nhiên nằm nhoài người trên bàn có chút buồn bã hỏi.

"Người trong cuộc thì u mê nhưng ta là người ngoài cuộc nên rất tỉnh táo, sự cưng chiều mà hoàng a mã dành cho ngươi, ngươi cũng đừng nói là chính ngươi một chút xíu cũng chưa từng nhận thấy. Hôm nay cùng ngươi nói những lời này, chỉ là muốn cho ngươi sau này có làm chuyện gì thì nghìn vạn lần đừng vượt quá giới hạn, có nhiều chỗ ngươi không chú ý, không chừng ở trong lòng người khác ngươi chính là bụng dạ khó lường. Ngươi thường không lưu ý những vấn đề này, chỉ nghĩ cho mình, cho nên ta mới thường xuyên nói ngươi bị hoàng a mã làm hư là như vậy." Thạch Tuấn Nham an ủi, người trước mắt này quả thực vẫn buồn rầu, hắn vẫn không thể bỏ đá xuống giếng.

Thái tử nghe được phúc tấn nói một chút cảm giác thoải mái cũng không có, không có một câu nói dễ nghe, nghĩ vậy hắn nhịn không được liếc mắt nhìn Thạch Tuấn Nham, "Cho ngươi lời nói động viên sẽ chết sao? Trong lòng cô bây giờ không dễ chịu, ngươi luôn kiếm chuyện cô không thích nghe mà nói ra. Được rồi, cô biết ý tứ của ngươi, hoàng a mã đối cô thế nào trong lòng cô đều biết, cũng biết nên làm như thế nào."

"Được, chúng ta không nói những chuyện không vui, chờ ngày vạn thọ qua đi, ta còn phải bận bịu việc tuyển tú đây, Dục Khánh Cung nhất định sẽ có người mới tiến vào, ta lại phải lo nghĩ, nếu quá để ý lo lắng cũng sẽ bị áp lực không tốt." Phúc tấn biết một vừa hai phải, không có lên lớp giáo dục tư tưởng Dận Nhưng nữa, tên nhóc này mới mười tám, chưa từng nếm qua mùi vị bị phản bội, nếu như làm quá căng, đem người bức đến nỗi phải đi sang lối rẽ, cái được không bù đắp đủ cái mất.

"Ngươi bị áp lực, trong Dục Khánh Cung có nô tài để cho ngươi xả hơi." Dận Nhưng bất mãn nói, "Hiện tại cô cũng bị áp lực, ngươi đừng đem cô ra xả giận."

"Ha hả." Phúc tấn thấy trong lời nói của thái tử hợp ý hắn như thế, cười ra tiếng, vứt cho thái tử gia một mị nhãn: "Gia, ta là người không nói lý như vậy đó thì sao?"

Thái tử nghe được chỉ có thể trừng mắt, bĩu môi không để ý tới phúc tấn da mặt dày đến không giống ai, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái bụng hơi nhô ra của phúc tấn, bật ra một câu tiếng Mãn, "Tiểu a ca, sau này con nhất định phải nghe a mã nói, ngạch nương của con chính là một kẻ không giống người như vậy."

"Dận Nhưng, ngươi nghĩ sau này con sẽ nghe lời ngươi nói sao?" Phúc tấn đuôi lông mày giơ lên, bất mãn nói, "Ta dù không giống ai cũng là so với ngươi tốt hơn một bậc. Hài tử nếu là giống ta sẽ tương đối khá." Phúc tấn tuy rằng cảm thấy mình cũng là khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm, thế nhưng cùng thái tử so sánh, hắn vẫn là một người chín chắn thận trọng, đứa bé muốn có tiền đồ, tuyệt đối phải được hắn nuôi dạy.

"Giống như ngươi?" Thái tử nghe xong đem phúc tấn từ đầu đến chân quan sát một lượt, "A ca giống cô mới khiến người ta yêu thích, nếu như phải giống phúc tấn, tốt nhất là một tiểu cách cách, có điều, cô tin tưởng, hắn tuyệt đối là tiểu a ca, cho nên phúc tấn ngươi đừng có uổng phí tâm tư, giống như ngươi còn không phải tức chết cô."

"Đứa bé kia nếu giống như ngươi vậy còn không tức chết ta?" Phúc tấn bị thái tử nói tức giận đến cắn răng, lại cảm thấy không đáng phải tức giận, vội vàng thầm nhủ trong lòng thế giới thật tươi đẹp, hắn không nên cáu gắt như vậy.

"Hừ, con trai của cô do cô định đoạt." Thái tử không để ý tới.

"Này, đừng có nằm mơ! Nó ở trong bụng ta." Phúc tấn nhịn không được trả lời, "Bây giờ ngươi có nói nhiều cũng không có tác dụng gì, a ca hay là cách cách còn chưa biết chính xác mà."

"Ngươi! Cô nói là a ca thì là a ca!"

"Ngươi coi ngươi là thần toán sao!"

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên! Ngươi cố tình gây sự!"

"Vậy sao, ta là cố tình gây sự đó, ngươi làm gì được nào? Có bản lĩnh hướng về chỗ này đánh đi." Nói đoạn lại bắt đầu ưỡn bụng ra khiêu khích. Thái tử điện hạ chỉ có thể nuốt cục tức trong lòng xuống, không cùng phúc tấn so đo.

Khang Hi vạn thọ trải qua rất long trọng, bởi vì lần này thái tử gia phá lệ mà dụng tâm hơn nữa có phúc tấn xử lý, Dục Khánh Cung của thái tử điện hạ trình lên thọ lễ tuyệt đối áp đảo những thọ lễ mà các huynh đệ khác đưa cho Khang Hi, không kể đến giá trị của món thọ lễ, chỉ riêng thái tử đặt nhiều tâm huyết ở bên trong, Khang Hi liền mặt rồng đại hỷ, ánh mắt nhìn về phía thái tử rất nhu hòa, rất có cái loại kiêu ngạo con trai nhà ta đã trưởng thành, thấy đại a ca, tam a ca, còn có tứ đại ca cùng các a ca còn lại đều chỉ có thể cúi đầu che giấu bất mãn, dù gì trong lòng bọn họ, trong mắt hoàng a mã cũng chỉ có thái tử là đứa con trai duy nhất, sinh ra đố kị bất mãn đó là từ nhỏ đến lớn mà bắt đầu, nhưng dù có mất hứng như thế nào đi nữa, bọn họ vẫn phải chấp nhận.

Nhưng mà đợi Khang Hi vui vẻ qua đi, đối với những người con trai khác của ông cũng cùng bộ mặt vui vẻ như nhau, cũng khen một đôi lời, điều này cũng để cho trong lòng bọn họ thăng bằng lại một ít.

Thái tử từ sau ngày vạn thọ qua đi, bộ mặt kiêu ngạo chế giễu ngày thường hầu như bị thu lại không còn, có thể đả kích một đám huynh đệ đúng là một chuyện vui lớn, nhưng mà hắn không hề lộ rõ nó trước mặt các huynh đệ, nên có huynh hữu đệ cũng từ từ làm lành với hắn, thường ngày hắn hành sự cũng chững chạc rất nhiều, hoàng a mã đối với hắn khen ngợi không ngớt, mọi chuyện đều suôn sẻ làm sao không khiến tâm trạng của hắn khoái trá được cơ chứ.

Phúc tấn thấy vậy chỉ có thể giội cho hắn bát nước lạnh, khiến hắn đừng quá đắc ý miễn cho vui quá hóa buồn.

Thế nhưng thái tử cao hứng là cao hứng, phúc tấn có giội bát nước lạnh lên hắn cũng không tức giận, trái lại cười híp mắt đáp lễ phúc tấn, nói phúc tấn quan tâm việc tuyển tú cho tốt, sớm ngày đem nữ nhân mà hoàng a mã chỉ hôn an trí vào Dục Khánh Cung, hắn biết phúc tấn không thích phiền phức, cho nên hết lần này tới lần khác đi làm phiền khiến phúc tấn giậm chân, thấy phúc tấn nhăn mày hắn lại càng sung sướng, liên tục tại hậu viện của hắn bắt đầu gieo giống, con nối dõi của hắn thật là quá ít, đây là một cái vấn đề lớn.

Phúc tấn cũng không để thái tử vui vẻ được lâu, chờ sau khi tuyển tú kết thúc, thời gian chớp mắt cũng nhanh đến năm Khang Hi thứ ba mươi mốt, phúc tấn cũng mang thai đã sáu tháng, thái y có thể chẩn đoán ra là tiểu a ca hay là tiểu cách cách.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hắc hắc (^o^)/~, đùa giỡn 10086 rất thú vị đi.

Sâu thật là một cái con sâu chịu khó, cao hứng lắc lư rời đi

23. Chương 23

Trong thư phòng, thái tử điện hạ để cho thái y chuyên môn coi sóc việc phúc tấn dưỡng thai làm công đoạn bắt mạch theo thông lệ, muốn biết trước đứa bé trong bụng phúc tấn rốt cuộc có phải là tiểu a ca hay không, ở trước lúc thái y đến, thái tử điện hạ là tràn đầy lòng tin, hắn thấy bụng phúc tấn ưỡn ra như quả dưa hấu bên trong tuyệt đối chính là con trai trưởng hắn.

Thế nhưng, "Ngươi nói lại cho cô nghe lần nữa, trong bụng phúc tấn rốt cuộc là tiểu a ca hay là tiểu cách cách!"

"Hồi bẩm thái tử điện hạ, là tiểu cách… Không, thần học nghệ không tinh, cũng không thể chẩn đoán chính xác đứa bé trong bụng phúc tấn là a ca hay là cách cách, chỉ là mạch tượng nghiêng nhiều về cách cách mà

thôi, thái tử điện hạ thứ tội." Phương thái y từ lúc bị chọn làm người coi sóc việc dưỡng thai cho phúc tấn đến nay, trái tim của hắn đã không biết có bao nhiêu lần bị thái tử và thái tử phúc tấn dọa cho phải ngưng đập.

Lúc này hắn bị thái tử sử gọi đi xem cái thai trong bụng phúc tấn là nam hay nữ, hắn chẩn qua thì phát hiện mạch tượng rõ ràng là một cách cách không thể nghi ngờ, lúc đó liền toát mồ hôi lạnh, thái tử điện hạ mong muốn có một đứa con trai trưởng thế nào hắn sao lại không biết được cơ chứ? Mỗi lần trở về câu cửa miệng của thái tử điện hạ cũng đều là con trai trưởng của cô làm sao rồi, hắn chẩn ra cái thai là tiểu cách cách còn muốn đi bẩm báo thái tử thì quả thực chính là không muốn sống nữa. Vừa sợ lại vừa lo bị phúc tấn phát hiện ra, thế nhưng hắn liều chết cũng phải cố giữu mồm không được để chuyện này bại lộ, từ trước thái y trong cung cho dù chẩn ra là nam hay là nữ cũng không thể nói với phi tần, ở Dục Khánh Cung cũng giống như vậy, người mà hắn có thể nói cũng chỉ có hoàng thượng và thái tử gia.

Sau lại cũng không biết là bản thân phúc tấn đá sớm biết hết mọi chuyện, ngược lại còn an ủi hắn, nếu có chuyện gì có thể cầu nàng hỗ trợ, làm Phương thái y rất là cảm kích một phen. Nhưng mà, khi chân chính đối mặt với thái tử gia, hắn mới phát hiện mình sợ đến chân cẳng ruột gan đều run lên cầm cập, đơn giản là không còn chút bình tĩnh nào.

"Mau cút ra ngoài cho cô! Lăn xuống đi lĩnh năm mươi trượng, quay về thái y viện không chắc ngươi sẽ còn được đảm nhiệm chức vụ!" Thái tử điện hạ nghe được thái y nói là chưa thể chẩn đoán chính xác là a ca hay là cách cách thì còn ôm một tia hy vọng, nhưng ở vế sau thái y lại cố tình thêm một câu mạch tượng nghiêng nhiều cách cách kia, hoàn toàn chính là cố ý trêu đùa hắn, thực là đáng trách!

"Thái tử điện hạ tha mạng a, thái tử điện hạ tha mạng a!" Phương thái y nghe được phải lĩnh năm mươi trượng, với cái thân già của hắn hiện nay vậy còn không phải là mạng sống cũng không còn sao, trách không được đám lão già ở thái y viện kia nghe đến cái tên Dục Khánh Cung đã bỏ chạy thật xa, thật sự là thái tử điện hạ khó hầu hạ mà.

"Người đâu, đem tên này kéo xuống cho cô!" Thái tử điện hạ oán hận nói, cho dù tha cái mạng chó của tên thái y cũng không có thể đem cách cách trong bụng phúc tấn biến thành a ca.

Mấy ngày này thuận buồm xuôi gió quá thư thích, nào nghĩ tới sẽ có một chuyện làm cho hắn cảm thấy ngột ngạt như thế, con trai trưởng hắn không thấy đâu, lại thấy trưởng nữ! Đều do cái miệng quạ đen của phúc tấn, thường xuyên nói con hắn là nữ, kết quả hiện tại thực sự biến thành nữ rồi!

Phương thái y bị lôi xuống phía dưới, bị nhét giẻ vào mồm, bởi vì thái tử điện hạ không muốn Phương thái y nói lung tung, đem cả Dục Khánh Cung làm cho lộn xộn lên, thế nhưng mới vừa kéo xuống qua bao lâu, cứu binh của Phương thái y lại tới, phúc tấn đau bụng, muốn truyền Phương thái y vào bắt mạch.

Thái tử gia nhíu mày, quát to dẹp đường: "Thái y viện lại không chỉ có một tên thái y này, mau gọi người khác đến!"

"Hồi bẩm thái tử điện hạ, phúc tấn nói Phương thái y tinh thông việc an dưỡng cho phụ nữ có thai, tương đối yên tâm, cũng đã quen dùng Phương thái y." Cam Dược cúi đầu đáp lời, trong ngực lại thầm nghĩ phúc tấn thật đúng là lợi hại, cư nhiên có thể tính đến việc thái tử trút giận lên Phương thái y.

Thái tử nghe nói như thế lại uất nghẹn, quả là tinh thông, chẩn ra mạch tượng khiến hắn không tin cũng không được, nghĩ vậy liền đối cái tên thái y này cắn răng nghiến lợi, "Còn không mau cút đến chỗ phúc tấn!"

Nói xong, thái tử vung ống tay áo, xoay người quay về tẩm điện của mình tiếp tục tức giận, ngay đến tâm tư tìm mỹ nhân cũng không có, càng miễn bàn đến chuyện đâm chồi nảy lộc, hiện tại hắn không có hứng thứ nổi với mấy chuyện này.

Trong bụng phúc tấn có thể là một cách cách, việc này không chỉ có làm hy vọng bấy lâu nay của hắn tan vỡ, còn có thể khiến hắn lại một lần nữa ở trước triều chịu đựng áp lực cực lớn, hắn đã mười tám, ngay đến con trai trưởng cũng không có, thậm chí ngay đến một thứ nữ con vợ lẽ cũng không có! Làm một thái tử, không thể kéo dài huyết mạch, cho dù là ai cũng sẽ nhằm vào cái khuyết điểm nhỏ nhặt ấy của hắn. Quả thực là hắn rất thích con trai trưởng, trưởng nữ không thể nói là hắn không thích, chỉ là hiện tại hắn càng cần hơn chính là một tiểu a ca!

Làm sao nhìn phúc tấn lại hung hãn như vậy, rõ ràng cũng là số mệnh cách cách. Thái tử không hiểu, thái tử khó chịu, thái tử thật sự là để tâm vào chuyện vụn vặt!

Từ ngày này trở đi, lòng của thái tử gia nhơ trời chuyển nhiều mây, cho dù là đi vào triều, cho dù ngoài mặt che giấu rất tốt, cũng bị Khang Hi phát hiện mặt mày hắn đang vẻ buồn rầu.

"Dận Nhưng, mấy ngày nay con làm sao thế?" Khang Hi ở sau khi bãi triều, đem thái tử điện hạ lưu lại ở bên người, rất là quan tâm hỏi.

Thái tử điện hạ chỉ có thể gượng ép nở nụ cười, không muốn để cho Khang Hi biết hắn là vì chuyện đứa bé trong bụng phúc tấn là cách cách nên mới khó chịu, "Hồi bẩm hoàng a mã, nhi thần không có chuyện gì, chỉ là hôm nay lại đến tháng năm, nhi thần nhớ lại hoàng ngạch nương."

Khang Hi nghe vậy, khóe miệng nhẹ kéo ra, ông nuông chiều thái tử từ nhỏ, tuy nói hàng năm cứ đến thời điểm tháng năm này thì tính tình nó lại cáu gắt một ít, thế nhưng vẫn chưa từng nói qua là vì nhớ tới mẹ ruột của nó, dù sao Hách Xá Lý ở trong lúc sinh Dận Nhưng ngay ngày đó đã mất, ngay đến mặt nàng Dận Nhưng cũng chưa từng gặp qua.

"Làm sao lại nhớ về hoàng ngạch nương của con vậy?" Khang Hi giống như vô ý hỏi, ánh mắt lại lơ đãng quan sát thái tử điện hạ, hắn phát hiện đứa con trai này thay đổi không ít, thật là đã chậm rãi trưởng thành.

"Hồi bẩm hoàng a mã, Dận Nhưng là nhớ lại ân đức sinh thành của hoàng ngạch nương, nhi tử lúc còn đang mang tã lót cũng chưa từng thấy qua hoàng ngạch nương, cũng là nhờ sự thương yêu của hoàng a mã tự mình nuôi dưỡng nhi thần lớn lên, từ nhỏ đến lớn từng việc nhỏ hoàng a mã làm cho nhi thần, nhi thần đều ghi tạc trong lòng, cảm động đến rơi nước mắt tất phải báo hiếu." Thái tử nói với giọng chậm rãi có chút nghẹn ngào. "Nghĩ những thứ này liền nhớ đến hoàng ngạch nương, phúc tấn của nhi thần bây giờ cũng đang mang thai, sự vất cả cực nhọc tăng lên từng ngày, nhi thần cũng không biết để vì đứa con mà phúc tấn phải ăn vị đắng nhiều như vậy, hoàng ngạch nương chính là khổ cực như vậy mà sinh ra nhi thần, nhưng mà, Dận Nhưng đời này lại không thể nào báo đáp ơn sinh thành của hoàng ngạch nương được nữa, việc này làm sao lại không khiến nhi thần khó chịu cho được."

Khang Hi nghe được Dận Nhưng nói lời này, nghĩ đến nguyên hậu Hách Xá Lý thị, lại nghĩ đến rất nhiều chuyện xưa thời điểm đó, còn có một đứa con do chính tay mình nuôi lớn lên, hôm nay đã trưởng thành, nhất thời trong lòng cũng bùi ngùi xúc động vạn phần.

"Dận Nhưng, hoàng ngạch nương của con dưới suối vàng có biết, tất sẽ vì con cảm thấy vui mừng không ngớt. Con cũng chớ có nghĩ nhiều sinh ra tổn hại sức khoẻ, " Khang Hi thở dài nói, thái tử trưởng thanh như vậy hẳn là nhờ Qua Nhĩ Giai thị, có thể thấy được Qua Nhĩ Giai thị quả thật đã làm y theo lời ông nói, đi khuyên nhủ Dận Nhưng, nên kiếm cơ hội khen nó mới được. Tuy nói cái thai trong bụng Qua Nhĩ Giai thị nghi ngờ là cách cách thì ông có hơi thất vọng, nhưng ngày sau nàng chẳng lẽ không sanh được con trai trưởng, thái tử lo lắng và chịu áp lực hắn cũng là biết đến, hôm nay thái tử lại như vậy, chưa chắc là vì nguyên nhân này. "Phúc tấn của con là lần đầu mang thai, con cũng nên suy nghĩ thoáng ra một chút, bất kể là trưởng nam hay trưởng nữ, đều là con cháu ruột thịt của trẫm, biết chưa?"

Dận Nhưng nghe nói như thế gánh nặng trong lòng liền được cởi bỏ, vành mắt có chút hồng lên, "Nhi thần ghi nhớ lời hoàng a mã nói." Có câu này của hoàng a mã trấn an, hắn căn bản cũng không sợ những kẻ bên dưới nói hắn không con không cháu công kích hắn.

Thái tử điện hạ từ Cung Càn Thanh trở lại Dục Khánh Cung, lại nghe được nô tài truyền báo nói Tác Ngạch Đồ đại nhân ở bên trong chánh điện chờ hắn. Thái tử điện hạ cũng không biết Tác Ngạch Đồ lại có cái chuyện khẩn gì muốn tìm hắn, có điều vẫn là không chọn quay về thư phòng của mình, mà là trực tiếp đi đến chính điện.

Tác Ngạch Đồ thấy thái tử điện hạ liền nghênh đón, làm xong hết toàn bộ lễ nghi, vốn tưởng rằng thái tử sẽ ở giữa lúc hắn hành lễ được phân nửa sẽ dìu hắn đứng lên, thế mà chờ hắn làm xong lễ được một hồi lâu, thái tử cũng không để hắn đứng lên, nhất thời trong lòng cảm thấy bất mãn.

Lại nghĩ đến chính miệng thái tử phúc tấn đã đáp ứng phu nhân của hắn nói là sẽ xin cho cháu gái hắn được đưa vào Dục Khánh Cung làm trắc phúc tấn, kết quả đến kỳ tuyển tú chớp mắt cái đứa cháu gái đã bị

loại bỏ, ngay đến vòng thứ hai cũng không qua, trực tiếp bị đuổi về nhà, thật sự là mất hết mặt mũi. Phu nhân về nhà mẹ đẻ một chuyến sau lại chẳng biết tại sao một mực ở trong phòng khóc lóc kể lể cũng chưa tằng nói cho hắn biết lý do vì sao, mấy ngày nay tâm thần hắn cũng không yên, muốn tìm một cơ hội để cho thái tử điện hạ biết hắn không vui, nhưng không nghĩ hôm nay thái tử điện hạ lại thờ ơ lạnh nhạt với hắn như vậy.

"Thái tử điện hạ, cựu thần có tội a!" Tác Ngạch Đồ thấy thái tử không để hắn đứng lên, cho rằng thái tử bị phúc tấn thì thầm to nhỏ gì đó ở bên tai, cho nên mới bất mãn đối với phu nhân hắn nhưng cũng phải cho hắn chút mặt mũi chứ, vì vậy thẳng thắn khóc ròng nói, "Phu nhân của cựu thần chính là do không hiểu chuyện, làm sao có thể ở lúc thái tử phúc tấn đang mang thai còn tìm chuyện làm phiền phúc tấn chứ, phu nhân của cựu thần khi trở về nhà cho tới giờ trong lòng vẫn bất an, sợ quấy rầy phúc tấn an thai, lúc này mới khiến cựu thần tự mình đến đây một chuyến, thay phu nhân thỉnh tội."

"Tác đại nhân đứng lên đi." Hiện tại thái tử phiền nhất chính là có người ở trước mặt hắn khóc. "Chuyện này đã qua, không cần nhắc lại. Tác đại nhân nếu không có chuyện gì khác, hay là trước hết nên quay về đi. Cô muốn yên lặng một chút."

Tác Ngạch Đồ nghe vậy, đem sự bất mãn đối với thái tử phúc tấn nuốt lại về trong bụng, xem ra tâm trạng thái tử hôm nay không tốt, cũng không phải lúc giả vờ mau nước mắt. Vội hỏi: "Thái tử điện hạ nếu có việc khó nghĩ, cựu thần tất sẽ vì thái tử điện hạ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ."

"Cô không có chuyện gì, Tác đại nhân về trước đi." Thái tử phất tay một cái, ngồi ở trên ghế cao nhắm mắt lại không thèm nói thêm gì nữa.

"Vâng. Cựu thần cáo lui trước." Tác Ngạch Đồ thấy thế cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ có thể nghĩ lần sau lại tìm cơ hội. Hắn là người chăm sóc thái tử từ nhỏ đến lớn, còn là cậu bên đằng ngoại của thái tử, thái tử phúc tấn dám bằng mặt không bằng lòng đánh mặt hắn, hắn nhất định không thể để yên, hắn cũng không tin thái tử lại hướng về thái tử phúc tấn nhiều hơn, phải biết rằng thái tử luôn luôn không thích cái phúc tấn này, thậm chí còn ở trước mặt hắn không chỉ một lần đề cập qua việc tìm cách hưu thê.

Thái tử điện hạ chờ Tác Ngạch Đồ lui ra rồi, mới thở ra một hơi thật dài, coi bộ dáng Tác Ngạch Đồ như vậy, trong lời nói nhắc đến phúc tấn, sợ là đã bất mãn đối với phúc tấn, một bên là mẫu tộc của mình, một bên là phúc tấn của mình, hừ, phúc tấn nàng ta thật đúng là biết cách gây chuyện cho hắn.

Thế nhưng như thế chẳng là gì so với chuyện chẩn đoán cái thai trong bụng kia là nam hay nữ, kết quả cư nhiên chính là cách cách. Thái tử nghĩ tới đây lại thấy uất ức, thực sự không nên xem trọng phúc tấn nhà mình.

Thạch Tuấn Nham nếu biết được suy nghĩ trong lòng thái tử điện hạ, không chừng sẽ tức chết, sinh con trai hay con gái ai nói chính xác được, muốn trách cũng phải trách bản thân thái tử, y học hiện đại chứng minh, sinh con trai hay sinh con gái thế nhưng là do người đàn ông quyết định, dám đổ lỗi lên trên đầu hắn, muốn chết.

Có điều phúc tấn không biết Phương thái y đã từng lén bắt mạch cho hắn, hắn cũng chưa tằng hiếu kỳ cái thai trong bụng rốt cuộc là cách cách hay là a ca, dù sao đi nữa hắn biết là con của mình là tốt rồi, hắn lại cứu Phương thái y là vì nghĩ Phương thái y và thái tử xung khắc quá, gặp mặt một hồi tất sẽ khiến thái tử nổi điên, bởi thế hắn mới ở lúc Phương thái y đi tới chỗ thái tử không bao lâu liền phái Cam Dược qua đó cứu người, bán một cái nhân tình cho Phương thái y, vừa lợi mình lại vừa có lợi cho mọi người.

Kết quả Phương thái y cảm động và ghi nhớ ân tình của hắn, len lén tiết lộ thông tin, nói cho hắn biết thái tử là bởi vì nghi ngờ cái thai trong hắn rất có thể là tiểu cách cách mà trong lòng không vui, nói phúc tấn cẩn thận thái tử gia phát giận.

Phúc tấn nghe được cái thai trong bụng chính là tiểu cách cách, còn là hơi kinh ngạc một chút, dù sao hắn cũng bị thái tử tẩy não bằng cách rất nhiều lần nói tiểu a ca này nọ, thật là có loại ảo giác hắn sẽ có một đứa con trai rất giống hắn, kết quả nghe được là nữ nhi, nhất thời không phản ứng kịp.

Chờ ý thức hồi phục, phúc tấn ngược lại rất chờ mong, bây giờ hắn muốn thấy nhất chính là sắc mặt của thái tử, chỉ cần vừa nghĩ tới thời điểm thái tử biết cái thai trong bụng hắn chính là cách cách thì mặt liền

biến sắc, hắn cũng có chút cảm giác hả hê, ai bảo thái tử thích giả làm thầy bói lang băm đoán già đoán non, luôn nói mạnh miệng, lần này thì hay rồi, không biết mặt hắn giờ còn có thể cười được không.

Kết quả chính là thái tử trốn tránh hắn rất nhiều ngày.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

(_), sâu ban đầu đã ghi rõ cân nhắc trước khi vào đọc, mong muốn mọi người tiếp tục ủng hộ, cảm tạ, sâu trước sau như một mà nỗ lực sáng tác

24. Chương 24

Thái tử không đến, phúc tấn lại gần kề ngày sinh, cái bụng lớn hơn rất nhiều khiến hành động đứng lên ngồi xuống của hắn rất bất tiện, hai chân cũng nặng trịch, đi trên đường lại càng khó chịu, thế nhưng vẫn làm theo thói quen thỉnh thoảng đi lại một chút, chờ đến năm Khang Hi ba mươi mốt ngày đầu tháng ba thì phúc tấn lại phải đi gặp thái tử gia.

Đầu tháng ba là sinh nhật của thái tử gia, cũng là ngày giỗ nguyên hậu Hách Xá Lý thị của Khang Hi, vì vậy, hàng năm vào ngày này thái tử vô cùng khó hầu hạ, nô tài gặp họa phải tính bằng nhóm. Không có đứa con nào mong muốn sinh nhật lại là ngày giỗ của cha mẹ mình, cho dù là thái tử gia cũng vậy. Từ khi hắn hiểu chuyện, hắn đã biết sự thật này, nhìn huynh đệ khác vui vẻ trong ngày sinh nhật, mà sinh nhật hắn lại không thể vui mừng được.

Cho dù hắn nhận được quà sinh nhật có nhiều có đắt thế nào đi nữa, đều không thể che dấu nổi một sự thật, ngày giỗ hoàng ngạch nương hắn cũng đến rồi.

Sinh nhật thái tử chỉ luôn luôn đều là nhận lễ vật, cũng không như những huynh đệ khác được tổ chức yến tiệc, mời tất cả huynh đệ đến vui vẻ ca hát một phen, bởi vì như thế là bất hiếu đối với hoàng ngạch nương.

Trong ngày sinh nhật của mình, thái tử điện hạ được Khang Hi ban thưởng lễ vật sinh nhật, từ Cung Càn Thanh đi ra, liền phải đi về hậu cung tới cố cung mà hoàng ngạch nương từng ở để tế bái một phen, hắn chưa từng thấy qua mặt của hoàng ngạch nương lần nào, từ lúc hắn hiểu chuyện thì điều duy nhất có thể thấy chỉ là vẻ vắng lạnh hiu quạnh trong cố cung, một bức tranh vẻ một người phụ nữ đoan trang mặt tròn ăn mặc chính phục của hoàng hậu trên tường trong căn phòng trống trơn, một bức tranh không so với người sống sẽ đối với con của mình yêu thương che chở.

Thái tử vẫn có Khang Hi bảo vệ, so với những huynh đệ khác mà nói, số mệnh của hắn thật sự là tốt hơn nhiều, thế nhưng cái này cũng không thể bù đắp sự khuyết thiếu tình thương của mẹ trong hắn, nhìn các phi tần của hoàng a mã đối với con cái của mình yêu thương chăm sóc, đối lập với hắn được các nàng lấy lòng nhưng trong lòng đều âm thầm mưu tính riêng, hắn cũng chỉ có thể dùng sự khinh thường coi rẻ các a ca khác để che giấu đi khát khao của mình, hắn đã từng len lén nghĩ tới, nếu như hoàng ngạch nương còn sống, có phải hắn sẽ được yêu thương vui vẻ như vậy chăng.

Đáng tiếc, người phụ nữ dịu dàng quý phái trên bức họa kia vĩnh viễn đều không nghe được tiếng lòng của con nàng.

"Hoàng ngạch nương, hoàng a mã nói phúc tấn của con có một đôi mắt giống người như đúc, nhi thần tưởng tượng không ra, đôi mắt của hoàng ngạch nương mỹ lệ như thế nào." Dận Nhưng nghĩ tâm sự của mình, quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn bức họa trên tường kia, trong bức họa kia hoàng ngạch nương của hắn có một đôi mắt hẹp dài, mà phúc tấn của hắn lại là một đôi mắt hạnh, khi còn bé hắn tằng bất kính mà nghĩ tới, nếu như hoàng ngạch nương có bộ dáng thật sự giống như trên bức họa kia, thì bà làm thế nào tranh với đám phi tần oanh oanh yến yến trong hậu cung của hoàng a mã kia. (thật xin lỗi chứ tranh chân dung thời đó phải nói là... udm nói thê nào nhỉ, là vẽ theo cảm quan thẩm mỹ được cho là đẹp thời bấy giờ chứ hum phải vẽ cho giống như thời nay, đơn giản là vẽ cách điệu đó)

Mãi đến sau khi thái hoàng thái hậu băng hà, sau khi hắn thấy bức họa của thái hoàng thái hậu rồi mới sâu sắc phát giác hình vẽ trên bức họa là không thể tin tưởng được. Hắn nói sẽ không do mà muốn cách chức phúc tấn nhà mình, "Bởi vì phúc tấn cho tới bây giờ cũng sẽ không dùng cặp mắt dịu dàng ôn nhu kia nhìn nhi thần, hoàng ngạch nương, người có một người con dâu thật đanh đá, thực sự, nếu như người còn sống, cũng không biết có thể thích nàng giống như hoàng a mã và hoàng mã ma như vậy hay không. Nàng thực sự không đáng để mọi người yêu thích như vậy, nếu như hoàng ngạch nương ngươi còn ở đây, có thể ra mặt giúp nhi thần răn dạy người con dâu ghê gớm này được hay không.". 65658fde58

Thái tử tự nói một mình, thấy có chút không có ý nghĩa mà nở nụ cười, hàng năm đều là như vậy, hắn ở chỗ này len lén nhỏ giọng nói ra lời trong lòng, cho tới bây giờ cũng chưa từng được đáp lại, rốt cuộc là càng nói trong lòng càng nguội lạnh, một người đã qua đời, cho dù là ngạch nương, hắn cũng không thể tưởng tượng ra dáng vẻ của bà, bởi vì chưa từng thấy qua. Mỗi lần hồi phục tinh thần, hắn lại phát hiện mình ngây ra được lúc lâu.

Phúc tấn là ở trước ngày sinh nhật thì được Trữ ma ma và Lý ma ma nhắc nhở, hắn mới nghĩ cả một ngày đêm nên tặng quà sinh nhật gì cho thái tử, trong ngày thường hắn thay thái tử chuẩn bị lễ vật tặng cho các a ca khác, nhưng lại quên béng ngày sinh nhật của thái tử nhà mình.

Đến ngày đầu tháng ba, phúc tấn vội vã chuẩn bị xong quà sinh nhật tặng cho thái tử, còn chưa có đem đi tặng, chợt nghe được công công Hà Ngọc Trụ luôn bên cạnh thái tử vội vã báo lại nói thái tử đang ở trong thư phòng một mình uống rượu giải sầu, Hà Ngọc Trụ không khuyên được thái tử, chỉ có thể nghĩ đến việc đem chuyện này báo cho thái tử phúc tấn, để thái tử phúc tấn qua đó khuyên nhủ.

Phúc tấn chỉ cần ngẫm nghĩ một chút đã biết thái tử vì sao mượn rượu giải sầu, hôm nay là ngày giỗ nguyên hậu của Khang Hi, khẳng định người kia không quá dễ chịu, sinh nhật của người nào cũng đều là vô cùng vui vẻ, chỉ có thái tử, đường đường thái tử Đại Thanh, lại không được một ngày sinh nhật vui vẻ như vậy.

Thạch Tuấn Nham đến thư phòng thái tử, đưa tay gõ cửa, bên trong không có tiếng đáp lại, kêu vài tiếng thái tử gia, bên trong chỉ có âm thanh bình rượu bị quăng nát, Hà Ngọc Trụ còn có nhũ mẫu và cung nữ theo tới cũng không dám để phúc tấn đi vào, phải biết rằng phúc tấn còn đang mang thai, lỡ như thái tử gia trong lúc tức giận không cẩn thận, làm phúc tấn bị thương vậy phải làm sao bây giờ.

"Thái tử gia là trượt tay đánh nát bình rượu mà thôi, Hà công công, đạp cửa xông vào, còn tất cả các ngươi lui xuống đi." Phúc tấn phân phó nói.

Hà Ngọc Trụ nghe vậy, lo lắng cho thái tử gia ở bên trong thế nên còn ngần ngại chưa dám đá môn, đứng tại chỗ cúi đầu cầu phúc tấn nghĩ lại.

Phúc tấn trừng mắt liếc hắn, quát to: "Chẳng lẽ muốn bản phúc tấn tự mình động thủ?" Nói rồi phúc tấn liền làm bộ muốn giơ chân lên đạp cửa, Hà Ngọc Trụ và Trữ ma ma sợ hãi vội vàng ngăn lại.

Nhưng ở lúc này, cửa thư phòng ken két một tiếng, bị thái tử tự mình mở ra, phúc tấn đứng ở cửa nghe thấy được mùi rượu đập vào mặt, ngửi một cái, rượu này chắc là rượu ngon thượng đẳng a, đáng tiếc hắn hiện tại không thể uống.

"Phúc tấn vào đi." Thái tử lạnh lùng nói, xoay người liền hướng trong phòng lê bước.

Thạch Tuấn Nham vào phòng, lại đem cửa đóng lại, khiến đám nô tài không liên can chặn ở bên ngoài, đi vào phát hiện trên mặt đất có năm sáu bình rượu lăn lóc, còn có một cái bị đánh nát, thái tử lại ngồi xuống chỗ cũ trên nhuyễn tháp đặt ở giữa thư phòng, tiếp tục cầm bình rượu dốc ngược đóng vai nam chính u buồn rất đạt, đến một cái liếc mắt nhìn phúc tấn cũng không.

"Dận Nhưng, ngươi xác định ngươi là đang uống rượu mà không phải đang lãng phí rượu, sao lại đổ rượu ra ướt hết cả người vậy chứ?" Phúc tấn thấy vạt áo trước ngực thái tử bị rượu thấm ướt, thật sự là nhịn không được nói ra, lãng phí đáng đánh a, đây chính là rượu tiến cống.

Thái tử điện hạ trừng mắt nhìn hắn, "Hôm nay đừng có làm phiền cô!"

Phúc tấn nghe xong, tiến lên phía trước, đưa tay giật lấy bình rượu thái tử đang cầm, thái tử bị đoạt rượu, mà nhìn phúc tấn đang mang thai lại không thể làm gì, chỉ có thể nằm ngửa ở trên nhuyễn tháp một câu cũng không nói.

"Dận Nhưng, hôm nay là sinh nhật của ngươi, ngươi không muốn biết ta sẽ tặng cái gì cho ngươi sao?" Phúc tấn nhìn bộ dáng này của hắn lại thấy không quen, vì vậy có chút dụ dỗ hắn hỏi.

"Cô cái gì mà chưa thấy qua, một điểm cô cũng không quan tâm." Thái tử nhắm mắt lại, rầu rĩ nói, "Cái gì mà sinh nhật, đây còn là sinh nhật gì chứ."

"Nói ngu ngốc cái gì đó, chớ suy nghĩ lung tung." Thạch Tuấn Nham nghe vậy cũng không còn gì để nói, "Ngươi tự mình bình tâm lại một chút, ta ở ngay bên cạnh, nếu ngươi có gì luẩn quẩn trong lòng có thể cùng ta nói, nói ra được rồi không chừng ngươi sẽ không thấy khó chịu như vậy nữa."

Trong ngày thường hắn chọc giận thái tử như thế nào không hài lòng với thái tử những gì đều không quan trọng nữa, ở lúc này tâm trạng thái tử đang rất xấu chuyện bỏ đá xuống giếng hắn thật đúng là sẽ không làm.

Thái tử nghe xong không nói gì, nhắm hai mắt vẫn rất an tĩnh, hình như là đã ngủ, không gian bên trong thư phòng cũng một mực tĩnh lặng, bản thân phúc tấn cũng có chút buồn ngủ, thấy thái tử hình như đang ngủ, hắn thấy trên nhuyễn tháp còn có chỗ trống, cũng không nhịn được bò lên, chuẩn bị ngủ một giấc.

Hắn từ chỗ mình qua đây, lại phải dỗ dành thái tử hồi lâu, đã sớm mệt mỏi, vừa nằm xuống liền ngủ say.

Thái tử nghe được bên tai truyền đến hơi thở đều đều của phúc tấn, mở mắt ra, thấy phúc tấn khẽ nhếch miệng, hình như ngủ hô hấp rất khó khắn, bởi vì mang thai cằm lại còn hơi có bọng, nuôi thật là quá tốt, lại theo ánh mắt nhìn xuống đến cái bụng của phúc tấn, dáng vẻ tròn trịa no căng rắn chắc, thái tử liền nhịn không được đưa tay đi sờ tới.

Cảm thụ được động tĩnh trong bụng truyền tới, không biết sao trong ngực thái tử liền yên tĩnh lại, phúc tấn mang thai quả thực rất khổ cực, tuy rằng nghi ngờ là cách cách, hắn cũng không có thể oán giận quá nhiều. Lần này phúc tấn còn đích thân sang đây xem hắn, rốt cuộc cũng là người có lương tâm, thái tử thầm nghĩ, sau này hay là đối xử với phúc tấn tốt một chút.

Kết quả hắn mới vừa nghĩ như vậy, giương mắt liền đụng phải cặp mắt trào phúng của phúc tấn, "Gia, đây là ngươi khó nhịn nổi sao? Coi như là muốn sờ bụng ngươi cũng phải nói cho ta biết một tiếng a, ta thế nhưng bị ngươi dọa cho tỉnh, lỡ sợ quá không chừng đem tiểu a ca trong bụng dọa cho thành tiểu cách cách."

Thái tử nghe a ca cách cách sắc mặt lại thay đổi, cho dù hắn không hù, bên trong cũng là một tiểu cách cách. Không nhắc tới chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới hắn lại càng khó chịu, xem ra phúc tấn còn không biết trong bụng nàng chính là tiểu cách cách, nếu như đã biết, không chừng cũng khó chịu giống như hắn, có phước cùng hưởng có nạn cùng chịu, ta không vui cũng không để cho ngươi được khoái chí, thái tử gia rất là có thiện ý mà nói rằng, "Phúc tấn, ngươi cũng đừng mơ sinh tiểu a ca nữa, cái thai này của ngươi là tiểu cách cách."

"Ai yêu, thực sự là thật khó để có thể nghe được câu gia lo lắng cho người ta a, quả là bị cảm động rồi. Gia không phải vẫn muốn một đứa con trai trưởng sao?" Phúc tấn cố ý chế nhạo nói, cố tình vặn lại kích thích hắn, có thể thấy được thái tử đây là đang bình tĩnh lại.

"Hừ, cô là sợ ngươi bị kích thích, mới vẫn dây dưa chưa có nói cho ngươi biết." Thái tử thấy vẻ mặt phúc tấn lơ đễnh như không có gì, hẳn là do không tin lời của hắn, hoặc là chịu kích thích quá độ, nhưng khi nhìn mặt phúc tấn vẫn không biến sắc hắn lại không muốn bỏ qua, liền bồi thêm một câu.

Phúc tấn nghe xong những lời này, ôm cái bụng ngơ ngác ngồi, cái gì cũng chưa nói, thái tử thấy thế nhưng thật ra giật mình đánh thót một cái, chẳng lẽ phúc tấn thực sự bị chịu kích thích quá lớn, "Phúc tấn, phúc tấn?"

Kêu hai tiếng, phúc tấn vẫn chưa phản ứng, thái tử nôn nóng, cử chỉ bộ dáng này không phải là phúc tấn bị điên rồi đó chứ, đưa tay lôi kéo ống tay áo phúc tấn, "Phúc tấn, cô nói đùa với ngươi thôi, ngươi đừng có cho là thật, mau tỉnh lại đi, phúc tấn?"

Thạch Tuấn Nham nghe vậy cười thầm trong lòng, vẫn là vẻ mặt ngây dại nhìn về phía thái tử, "Dận Nhưng, ngươi thật là đang nói dối sao?"

"Thực sự." Thái tử lập tức cam đoan, "Cô nói đùa với ngươi thôi, đừng cho là thật."

"Ta tưởng thật thì làm sao bây giờ? Ngươi phải cam đoan với ta, nếu như ta sanh không phải a ca, ngươi phải nằm dưới làm thiếp hầu hạ ta mười năm." Thạch Tuấn Nham tiếp tục làm bộ bị kinh hãi tiếp đó nói rằng.

Thái tử vừa nghe, lông mày vung lên, đây không phải là khiến hắn tự tát vào mồm sao, rõ ràng bên trong là một tiểu cách cách, hắn thật sự đảm bảo như vậy đó không phải là bắt hắn nằm dưới làm thiếp cho phúc tấn sao? Nghĩ vậy hắn liền thẳng thừng lắc đầu.

Phúc tấn không chịu, lại là dáng vẻ ngây ngốc thất thần, "Ta chỉ biết ngươi không có gạt ta, ai nha, bụng của ta sau lại đau như vậy."

Thái tử vội vàng muốn hô lớn bảo truyền thái y, bị phúc tấn kéo lại, "Dận Nhưng a, ngươi mau cam đoan cho ta, nếu không phải là a ca, ngươi chính là gạt ta phải trả giá thật lớn."

Thái tử gia đau đầu, phúc tấn làm sao cứ khó chơi như vậy, lại thấy phúc tấn ôm bụng kêu đau không cho hắn lớn tiếng truyền thái y, liền nghĩ nàng là cố tình gây sự yêu cầu hắn đáp ứng, phiền khôn xiết, cắn răng: "Chờ phúc tấn ngươi sinh lại nói, cô đáp ứng ngươi, đến lúc đó nếu ngươi sanh không phải là a ca, cô liền đáp ứng ngươi một việc. Còn trái lại nếu ngươi sanh là a ca, ngươi cũng phải đáp ứng cô một việc!"

Thạch Tuấn Nham vừa nghe, mắt sáng rực lên, "Cứ quyết định như vậy đi."

Phương thái y không phải nói hắn nghi ngờ chính là tiểu cách cách sao, thái tử gia tưởng muốn kích thích hắn, lại sợ hắn quá kích động… bị ngây ngốc, chỉ có thể đem lời nói nuốt lại bảo là con hắn là một tiểu a ca, thật sự là nhấc đá đập chân mình, đến lúc đó sinh một tiểu cách cách, thái tử liền thiếu hắn một việc, vậy muốn để thái tử đi làm chuyện gì chứ, cái này nên suy nghĩ thật kỹ.

Thái tử thấy phúc tấn lại không kêu đau bụng, lập tức hoài nghi bất mãn, "Phúc tấn, chẳng lẽ ngươi đây là lừa cô, bụng ngươi thật sự không có đau?"

"Gia ngươi nói cái gì, ta sẽ không đem đứa con trong bụng ra nói giỡn." Phúc tấn thề son sắt mà nói rằng, "Chỉ là nghe được gia nói đứa con trong bụng ta chính là tiểu a ca, cái bụng thoáng cái liền không đau."

Thái tử nghe nói như thế, tự mình cũng thấy đau dạ dày, sớm biết vậy không nên cùng phúc tấn nói những thứ này, vừa đánh cuộc đã biết là thua, phúc tấn hoàn toàn chiếm hết tiện nghi của hắn, "Ngươi thật sự là…" Làm người ta chán ghét.

Sau này thấy phúc tấn như vậy chỉ có thể không được mềm lòng, bằng không cái được không bù đắp đủ cái mất.

"Gia, ta chuẩn bị buổi tiệc nho nhỏ cho ngươi, ngươi bây giờ chắc cũng đói bụng, ta đi gọi người bưng lên, hai người chúng ta liền dùng bữa, sẽ không để lộ ra." Phúc tấn cười đến rất vui vẻ, cũng hiểu được phải biết chừng mực, thái tử nếu đã khôi phục sức sống, cũng nên khuyên hắn dùng cơm, "Nếu như ngươi muốn cho trắc phúc tấn và các nàng cùng tới đây cũng có thể, như vậy càng náo nhiệt hơn."

"Không cần, hai người chúng ta là đủ rồi, nhiều người lắm miệng." Thái tử nói, thật sự nếu muốn tụ họp như thế một chút, không chừng sẽ làm ngự sử có lời, "Cô đi đổi một bộ y phục khác, phúc tấn tự ngươi nghỉ ngơi một lát, chuyện dùng bữa đã có nô tài, ngươi đừng đi lấy mà lại đau bụng lại."

Thạch Tuấn Nham nghe xong câu nói cuối cùng kia của thái tử, mặt cười có chút ngượng ngùng, xem ra lần tới kêu đau bụng ở trước mặt thái tử sẽ không còn hiệu quả, dù sao hắn dùng chiêu này đã mấy lần, thật muốn luôn đau như thế, hài tử chắc sẽ không còn mất.

Có thể luôn khiến thái tử lui bước, cũng bởi vì thái tử đối với việc chờ mong có con trai trưởng quá mạnh mẽ mãnh liệt, hắn cũng không thể khinh người quá đáng phải không? Phúc tấn có chút lương tâm mà nghĩ, sau này còn phải cùng thái tử bước tiếp mà, cho dù muốn bắt nạt thì ngày 7 – 1 âm lịch cũng còn dài mà. (ngày Nữ Oa tạo ra con người cũng là ngày tạo ra hôn nhân)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ha ha, hòn đá nhỏ ngay cả mình đều đã quên hắn vậy có chỗ nào không giống nhau hả…

25. Chương 25

Thái tử khi dùng xong bữa yến tiệc nho nhỏ lại còn nhận được quà sinh nhật phúc tấn chuẩn bị cho hắn, phúc tấn biết thái tử cái gì cũng không thiếu, liền tìm ở trong không gian lấy ra một mô hình thuyền tây cổ mà trước đây hắn mua được, nhưng rốt cuộc vẫn là loại giả cổ, thoạt nhìn cũng rất là tinh xảo, hơn nữa mô hình trông rất thật, chỉ cần có tâm là có thể phỏng theo mô hình làm ra một chiếc thuyền thật, những thứ này đều là mẫu thuần Anh quốc vang danh trên biển thời bấy giờ, lúc hắn sưu tầm số lượng thuyền mô hình này rất hạn chế.

Phúc tấn đem quà sinh nhật mình chuẩn bị đưa ra, vốn nghĩ thái tử vừa thấy trong lòng liền cảm động đến rơi nước mắt, kết quả thấy thái tử nhận lấy lễ vật xong vẫn bình tĩnh như không, hắn là hoàn toàn đau lòng.

"Cô cũng không phải chưa thấy qua thuyền thật, Pháp tặng thuyền hình dáng cùng cái này không sai biệt nhiều lắm, phúc tấn ngươi thật đúng là một người có tầm nhìn rộng." Thái tử điện hạ bĩu môi, cho rằng kiến thức phúc tấn quá thấp. Bất quá thấy mô hình thuyền khá tinh xảo, trong lòng vẫn là có chút thích thú, thứ này hẳn là rất khó tìm đi, cũng không biết phúc tấn làm sao lấy được, coi như cố lòng.

Thạch Tuấn Nham nghe vậy đưa tay định đem lễ vật cướp về, "Nếu không thích, liền trả lại cho ta."

"Ngươi đã đưa cho cô, cô chỉ là đưa ra nhận xét của mình, lần tới phải tặng gì đó khá hơn một chút cho cô, còn có thể để cô biết tâm ý của ngươi." Thái tử đem quà sinh nhật giấu phía sau người, ngăn trở phúc tấn nói, "Ngươi cũng lộn xộn, lỡ đâu động thai khí người khó chịu thế nhưng lại là ngươi."

"Hừ, không có lần tới đâu, chán ghét lễ vật của ta, lần tới không thèm." Phúc tấn buồn bực nói, không cùng thái tử tranh cướp nữa, dù sau tiệc người cũng đã ăn, lễ vật cũng đã tặng, hắn muốn quay về tẩm điện nghỉ ngơi. "Ta đi trước."

"Chờ đã, phúc tấn, những quà sinh nhật của các huynh đệ khác đưa còn phải nhờ ngươi thay cô xử lý thì sao, ngươi đi cô làm sao bây giờ?" Thái tử điện hạ vội vàng nói, "Những chuyện kia không nên đi làm phiền cô như vậy, đều là chuyện thuộc bổn phận phúc tấn."

"Chuyện ấy cũng không cần gấp, ta về trước đi nghỉ, ngày mai rồi kiểm kê." Phúc tấn nói, cũng không có quay đầu lại liền rời đi.

Lưu lại thái tử điện hạ hướng về phía bóng lưng của hắn bất mãn trừng mắt, xoay người đem cái mô hình thuyền chiến kia đặt ở trên mép giá sách.

Thời gian như nước chảy trôi qua, chớp mắt đã đến tháng tám năm Khang Hi ba mươi mốt, khi thái tử cùng Khang Hi tuần du Nhiệt Hà một lần trở về, cái thai của phúc tấn cũng đã đủ tháng, chỉ chờ đến lúc sinh, mà Dục Khánh Cung ngoại trừ Lý Giai thị đang mang thai hơn tám tháng, còn có thứ phúc tấn Lâm thị lại thai bốn tháng, chỉ còn chờ thái tử hồi cung liền cầu cho nàng thăng chức.

Lý Giai thị từ lần trước bị thái tử khiển trách một trận sau liền an tĩnh dưỡng thai, chỉ còn chờ đem con sanh ra xong mới lại tiếp tục kế hoạch chiếm lấy lòng của thái tử, nhưng mà, ở lúc cái bụng của phúc tấn tử từ từ đủ tháng, nàng liền bỏ cuộc, từ đó tới nay, thái tử đối xử với phúc tấn yêu thương như mới cưới không giống như trước kia lạnh nhạt xa lánh, khiến cho lòng nàng dâng lên một loại cảm giác không ổn, nếu để phúc tấn sinh một đứa con trai trưởng, vậy thái tử gia đâu còn cần nàng sanh con nữa.

Suy nghĩ tầng tầng lớp lớp như vậy khiến trong ngực nàng không biết là có cảm giác gì, nếu phúc tấn sinh con trai trưởng, như vậy vừa là con trai vừa là trưởng tử, cái danh phận gì đều chiếm hết, làm sao có thể có chuyện tốt như vậy. Ngẫm lại Chung Túy Cung huệ phi nương nương chính là sinh đại a ca làm trưởng tử, đại a ca rất được hoàng thượng yêu thích, nếu lúc đầu vị tiểu a ca kia của nàng còn sống, phúc tấn làm sao có thể có cơ hội này.

Tiểu a ca chết sớm, nhất định phúc tấn cũng không có thành ý gì tốt, Lý Giai thị hậm hực nghĩ, vì vị tiểu a ca phúc mỏng kia của mình thương tâm một phen, nghĩ đến đây tự mình đã dưỡng thai hơn tám tháng qua, nuôi thật tốt hơn lần mang thai trước nhiều lắm, đứa bé hẳn cũng sẽ khỏe mạnh hơn rất nhiều, hơn

nữa có nhũ mẫu nhiều kinh nghiệm nói cái thai của nàng chắc chắn là a ca, chính bà ta cũng đã đoán trúng cái thai đầu quả thực chính xác, trong lòng cũng sớm xác định đây cũng là một đứa con trai.

Chỗ phúc tấn tuy rằng nàng không biết rốt cuộc cai thai kia là cách cách hay là a ca, thế nhưng nàng nhất định phải sinh hạ hài tử trước phúc tấn, trưởng tử cũng có sức ép đối với sắp xếp thứ tự của con trai trưởng.

Phúc tấn cũng không biết Lý Giai thị đã nổi lên dã tâm, hắn gần đây rất thấp thỏm lo âu, trong lòng đối với sợ kiện sắp xảy ra có hơi chút hồi hộp vì hắn sẽ có đứa con ruột thịt của mình, sanh con có bao nhiêu thống khổ, phúc tấn là có nghe được, thế nhưng vừa nghĩ tới phải do chính mình sinh, cho dù phúc tấn có bình tĩnh đến mấy, trong lòng vẫn là thấp thỏm bất an, sinh thế nào, có thể không sinh được không, rốt cuộc đau đến cỡ nào đều là vấn đề lớn đặt nặng ở trong lòng hắn.

Lúc này ngày lâm bồn của hắn càng gần, trong đầu vang vọng tiếng kêu thảm thiết của Lý Giai thị trước kia khi sinh tiểu a ca thì lại càng rõ ràng, là lý do trược tiếp khiến hắn ăn ngủ cũng không yên, nôn nóng qúa mức.

Trữ ma ma thấy hắn như vậy, cũng là mỗi ngày lo lắng, thường xuyên xin các nhũ mẫu người tinh kỳ nói mấy lời trấn an cho phúc tấn nghe, mình và Lý ma ma cũng thường hay trấn an phúc tấn, thế nhưng vẫn không thấy hiệu quả, vốn là cho rằng sau khi thái tử gia trở về, phúc tấn sẽ thoải mái hơn một ít, không nghĩ tới phúc tấn nhìn thấy thái tử gia, bệnh trạng lại càng nặng hơn.

Phúc tấn nhìn thấy thái tử, nghĩ đến mọi sự dằn vặt mà mình phải chịu tất cả đều là đến từ vị thái tử gia kia, trong lòng không ngừng nôn nóng còn có phẫn nộ, trong quá trình mang thai hắn im lặng không gây chuyện gì nhiều, đến lúc sắp sanh, hắn lại rất nóng tính thích gây sự, thấy thái tử căn bản cũng không muốn để hắn vui vẻ.

"Chủ tử, ngươi thực sự an tâm, tuy nói là mang thai lần đầu, thế nhưng nhịn một chút liền qua đi, trước lạ sau quen, lần sau cũng sẽ không lo lắng sợ hãi như vậy." Trữ ma ma nhỏ giọng mà ở bên người phúc tấn an ủi, phúc tấn sợ sanh con việc này vẫn là không thể truyền đi, cái này nếu truyền ra ngoài còn không làm người ta cười rụng răng sao. Có điều nữ nhân mang thai đầu, lo lắng vẫn là sẽ có.

Phúc tấn nghe xong, trong làng thầm măng một câu, cái gì mà trước lạ sau quen chó má, nếu là có lần sau, hắn để thái tử làm thái giám!

"Trữ ma ma, ngươi không cần nói nữa, tự ta biết." Phúc tấn giả vờ trấn định mà nói rằng, lại hỏi, "Thái tử mấy ngày nay thế nào lại không tới đây chứ?"

Không tới hắn sẽ không có túi phát tiết, hắn không dễ chịu cũng sẽ không để thái tử dễ chịu.

Trữ ma ma nghe vậy, nghĩ đến thái tử ít ngày trước còn có thể gặp mặt, thế nhưng mấy ngày nay lại chưa từng thấy qua, chỉ có sai nô tài đi hỏi thăm vài câu, tự mình còn đi tới chỗ trắc phúc tấn và các thị thiếp khác, thật sự là cảm thương cho chủ tử nhà mình, "Chủ tử, thái tử gia có lẽ là bận rộn với công việc mà hoàng thượng giao phó, sao có thể một ngày hai ba lần tới thăm đâu."

"Vậy sao?" Thạch Tuấn Nham giương âm cuối lên thật dài, chỉ sáo* xẹt qua tay vịn cái ghế, hành động này biểu thị hắn bất mãn. Xem ra thái tử hẳn là không có can đảm tới rồi. (*chỉ sáo là móng tay giả)

Phúc tấn thật không thể trách thái tử gia, ngay từ đầu thái tử cũng là có quan tâm tình trạng của hắn, thế nhưng mỗi lần hẹn gặp lại cần phải đánh nhau một trận, tuy nói sẽ không đả thương đến gân cốt, nhưng là chuyện mất mặt. Sau nhiều lần từ chỗ phúc tấn quay về, hắn chỉ biết phúc tấn mấy ngày này không dễ chọc, không muốn xuất hiện ở trước mặt phúc tấn, miễn cho bị ăn đòn.

Ở chỗ phúc tấn thái tử không có biện pháp nào ép buộc nàng, tự nhiên có nữ nhân khác sẽ nghe lời của hắn, nịnh hót lấy lòng hắn, bởi vậy sau khi thượng triêu xong xuôi, có thời gian rảnh hắn cũng liền đến trong viện những thị thiếp khác ngồi một chút, thậm chí ngay cả chỗ Lý Giai thị hôm nay hắn cũng tới một lần, khiến Lý Giai thị rất là vui mừng.

Hắn là vì quá vui mừng, Lý Giai thị vui mừng đến sinh non, thái tử sửng sốt mà nhìn người vùi ở trong ngực hắn vừa nãy vẻ mặt còn thuỳ mị ướt át thì đột nhiên đau bụng nhăn nhó lên, vội vàng gọi cung nhân hầu hạ tiến đến.

Kết quả được cho biết Lý Giai thị sắp sinh.

Lý Giai thị nhanh chóng được đưa vào phòng sinh, một mặt đau, một mặt khác là vô cùng vui vẻ, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng, ma xui quỷ khiến thế nào lại làm cho thái tử đến sân của nàng khi thuốc trợ sản nàng ăn vụng trước đó phát huy dược tính.

Thái tử cau mày, để cho cung nữ tới chỗ phúc tấn báo tin, mình thì tâm phiền ý loạn mà ở trong phòng uống trà, bên tai nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lý Giai thị ở phòng sinh bên kia, nghĩ Lý Giai thị lại sinh non, xem ra sau này không cho nàng lại tiếp tục mang thai nữa mới được, nhiều lần đều là như vậy, sao có thể sinh một hài nhi khỏe mạnh được.

Lại nghĩ đến phúc tấn đã đủ tháng, Lý Giai thị sinh hạ hài tử trước cả phúc tấn, thái tử sắc mặt của chút thay đổi, Lý Giai thị cái này cũng quá khéo rồi, thời điểm phúc tấn sinh ở trong vài ngày tới, nàng nhưng lại ở lúc này sinh non! Nếu là sinh một a ca, vậy liền chiếm danh phận thứ trưởng tử.

Thái tử nghĩ tới đây, triệt để cuồng nộ, trong lòng hắn rất là tị nạnh với đại ca lớn tuổi hơn so với hắn, nếu không có đại a ca, hắn chính là hoàng thái tử trường, hôm nay cần gì phải để đại a ca với thân phận trưởng tử uy hiếp được hắn. Lý Giai thị nếu sinh sớm thật có mục đích này, hắn tuyệt đối sẽ không để yên, cái này rõ ràng chính là đánh vào mặt hắn.

Người của thái tử vừa tới chỗ phúc tấn, phúc tấn đang lúc ăn nho, Trữ ma ma đang giúp phúc tấn ăn năm quả, nhiều hơn cũng không chịu, khi hắn ăn được đến quả nho thứ tư, thấy cung nhân vội vội vàng chạy tới hành lễ, thanh âm mang theo sự sốt ruột và luống cuống nói rằng: "Phúc tấn cát tường, Lý Giai trắc phúc tấn của Thuần Hoa Viện sinh non!"

Phúc tấn nghe vậy lập tức mức nghẹn, làm cho nho ăn vào bị phun ra, liên tục ho khan, cái gì cũng chưa kịp nói, cái bụng bắt đầu đau, đang ôm bụng vội vàng kêu Trữ ma ma nhanh đi gọi bà đỡ, "Ta đau bụng, đau đến thắt ruột, nhanh đi!"

Trữ ma ma sợ đến run run một cái, cùng Lý ma ma còn có tứ đại cung nữ lập tức theo sự huấn luyện đã tập dợt từ trước bắt đầu hành động, trước đó phúc tấn thường hay đau bụng khiến các nàng đều khẩn trương sau đó phát hiện không có việc gì, sau này tình huống như vậy lập lại, các nàng khẩn cấp phản ứng lại cũng không hề có phần rối loạn vị trí nào.

"Đứa nô tài kia, còn không mau đi nói cho thái tử gia, phúc tấn sắp sinh!" Trữ ma ma vội vàng đưa phúc tấn đến phòng sinh đã chuẩn bị tốt trước đó, còn không quên cho đứa nô tài hại phúc tấn bị hoảng sợ một cước, nếu như phúc tấn có chuyện gì, bà chắc chắn không buông tha cho đứa nô tài kia.

Người cung nhân kia cũng là vừa sợ vừa lo, té chạy đến Thuần Hoa Viện, nhìn thấy thái tử điện hạ thở không ra hơi câu được câu mất nói: "Thái, thái tử điện hạ, phúc tấn người, người sắp sinh!"

Thái tử cả kinh, tay cầm chén trà buông lỏng, beng một tiếng chén trà vỡ vụn ra, bên tai còn có thể nghe được tiếng kêu rên rỉ đau nhức không xa của sản phụ Lý Giai thị, phúc tấn lại sắp sinh, thế nào lại đều chọn vào lúc này vậy chứ!

"Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau theo cô đến chỗ phúc tấn!"

Thái tử nói xong, cũng bước nhanh mà rời khỏi Thuần Hoa Viện, hướng đến chỗ phúc tấn chạy đi, nghĩ đến phúc tấn sanh con thống khổ như vậy, trước hắn nghĩ về điểm này dường như căn bản không có gì đáng lo ngại, quả nhiên phúc tấn so với hắn càng khó chịu.

Lý Giai thị đang ở trong lúc cắn răng thống khổ sanh con, vẫn cho là thái tử sẽ canh giữ ở Thuần Hoa Viện không đi, kết quả nàng sinh được phân nửa, nhũ mẫu thiếp thân sốt ruột muốn để cho bà đỡ nhanh cho nàng đem đứa bé sanh ra trước, nói cho nàng biết phúc tấn cũng sắp sinh, nàng nghĩ đến thái tử nhất định sẽ đến chỗ phúc tấn, thiếu chút nữa không nuốt nổi cơn giận kia, chỉ có thể tự an ủi mình, nhất định phải ở trước lúc phúc tấn sinh đem đứa con này sanh ra được.

Phúc tấn mặc kệ thái tử có qua đây hay không, cũng không thể thay đổi việc hắn đối với thái tử chửi ầm lên, tuy rằng không thể mắng ra miệng, thế nhưng ở trong lòng đối thái tử điện hạ liên tiếp mắng chửi còn là hóa giải một ít nổi thống khổ của hắn.

Dụng dưới nặng trĩu đau nhức, phúc tấn cắn răng không kêu thành tiếng, nghe nhũ mẫu tinh kỳ an bài, trước tiên cố chịu đựng đi lại một hai bước, rồi mới tiến vào phòng sinh, phúc tấn cho là mình sẽ sợ hãi, không nghĩ tới ngược lại là tĩnh táo dị thường, sống trên đời cái gì cũng phải lần lượt trải qua, sinh đứa bé thì có cái gì ghê gớm, phúc tấn tự mình nghĩ nhất định có thể làm được.

Nhưng mà, sự đau đớn như xé rách vậy, vẫn khiến phúc tấn khó có thể nhịn được, mỗi một lần lên tinh thần đều lần lượt bị phá hủy, cả người đau đến toát mồ hôi lạnh, bên tai chỉ còn lại có tiếng Trữ ma ma cổ động, còn có tiếng động viên của nhũ mẫu tinh kỳ và bà đỡ.

Thái tử đến nơi ở phúc tấn rồi, chỉ thấy đám nô tài hầu hạ phúc tấn đều đâu vào đấy an bài các hạng mục công việc, trong phòng sinh thường thường có cung nữ bưng ra một chậu bồn máu loãng liền có một chậu bồn nước nóng đi vào, bà đỡ đang không ngừng chỉ dẫn, còn có thể nghe được tiếng nói chuyện của Trữ ma ma.

Chỉ là thanh âm của phúc tấn hầu như đều không có nghe được, thái tử sốt ruột, chẳng lẽ phúc tấn xảy ra chuyện gì sao, hướng về phía phòng sinh liền hô, "Phúc tấn, phúc tấn! Cô tới rồi!"

Thạch Tuấn Nham nghe được thanh âm của thái tử, mở mắt, nghiến răng nghiến lợi như là nghe được thanh âm của chính kẻ thù giết cha mình vậy, vừa định mở miệng mắng chửi bà mẹ ngươi tên khốn kiếp này, kết quả lời đến cửa miệng liền nuốt trở vào, trái lại đau kêu lên thành tiếng, liền nghe bà đỡ nói hít sâu một hơi, tiếp tục chịu đựng, hai tay nắm chặt xé rách khăn trải giường dưới thân, tóc bị mồ hôi thấm ướt quấn bện, mí mắt cũng bị mồ hôi chảy qua nên chỉ có thể đóng lại, thái tử vẫn còn đang kêu tên hắn, trong lòng Thạch Tuấn Nham bắt đầu từng lần một niệm chú thái tử gia kiếp sau làm nữ nhân, làm cho hắn lúc sanh con kêu như heo, sinh rồi liền sinh nữa, sinh cả đàn heo!

Thái tử nghe được bên trong phòng sinh tiếng kêu rên rỉ đau nhức của phúc tấn càng phát ra lớn, trong lòng bắt đầu yên tâm trở lại, có sức lực để mà kêu la lớn như vậy, vậy mới có thể sanh con được chứ.

Phúc tấn người bên này đang bộn rộn bắt đầu việc sanh con, Thuần Hoa Viện bên kia Lý Giai thị rốt cuộc ở trước lúc phúc tấn sinh tới trước một bước, đứa bé được sinh ra, nghe được tiếng khóc vang dội của đứa bé kia, trong lòng Lý Giai thị vui mừng thả lỏng, như là một tảng đá lớn được đặt xuống đất, đau đến không còn khí lực nhưng không có mê man bất tỉnh, "Mau, nói cho ta biết, là a ca hay là cách cách!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sâu ôm lòng thấp thỏm bất an tình nhập V Chương 1, mong muốn mọi người đối xử bình đẳng với truyện ba xu, gèo thét cầu tung hoa, sâu khom lưng cúi chào biểu thị ý nghĩ – yêu thương

26. Chương 26

"Hồi bẩm trắc phúc tấn, là một tiểu cách cách." Bà đỡ ôm tiểu cách cách mới sanh ra, vừa mới dứt lời chỉ thấy Lý giai thị biến đổi sắc mặt, nhất thời lại càng hoảng sợ.

Lý giai thị nghe được là một tiểu cách cách xong, cũng không còn khí lực nữa, con ngươi khẽ đảo lộn một cái ngất đi.

Thuần Hoa Viện lại một mực rối ren, sớm có ở nô tài trong viện chạy đi cấp báo cho thái tử, thái tử nghe thấy Lý giai thị sinh một cách cách, trong lòng có hơi thất vọng, có điều sinh một cách cách cũng tốt, trong lòng hắn nghĩ như vậy, lại nghĩ đến phúc tấn ở bên trong phòng sinh, chờ chút nữa hắn lại sẽ có một trưởng nữ, nếu như Lý giai thị đem cách cách trong bụng phúc tấn sinh ra, phúc tấn lại sinh một a ca thì tốt rồi.

Thái tử điện hạ nghĩ như thế.

Lý giai thị nếu như biết suy nghĩ của thái tử, nhất định sẽ hận không thể bất tỉnh nữa đây.

Phúc tấn ở phòng sinh giằng co, dằn vặt dày vò hồi lâu, các chủ tử trong cung đều đi qua đi lại ngóng trông tin tức từ Dục Khánh Cung, ngay đến hoàng thái hậu chốc chốc lại sai nô tài chạy tới, để tùy lúc biết được tình báo mới nhất.

Chỉ có Khang Hi cái lão đại này trước đó biết trong bụng phúc tấn chính là cách cách, vẫn ngồi vững vàng bất động, trái lại trong lòng đang nghĩ, chờ đứa bé được Qua Nhĩ Giai Thị này sinh ra, liền sắc phong nàng làm thái tử phi, như vậy cho thấy thái độ của ông đối với thái tử và cả thái tử phi, cũng có thể bít những cái miệng lắm mồm.

Nhưng mà, tất cả giống như ở trong ngày vui lớn nhất vậy, chờ nô tài Dục Khánh Cung báo lại, thái tử phúc tấn sinh một a ca thì, tay cầm bút lông của Khang Hi nghiêng sang bên một chút, mực nhỏ xuống trên tờ giấy trắng, nhất thời loang ra một mảng.

Khang Hi nhịn không được hỏi một câu, "Thật là một tiểu a ca sao!"

Phải biết rằng sau khi ông ở chỗ Phương thái y nhận được kết quả chẩn đoán, lại để cho hai người thái y qua chỗ thái tử phúc tấn chẩn quá một lần nữa, kết quả cho ra đều là nghi ngờ trong bụng phúc tấn có khả năng chính là cách cách chiếm đa số, chẳng lẽ một thái y viện này đều vô dụng sao?

"Hồi bẩm hoàng thượng, là một tiểu a ca ạ." Nô tài nhịn không được vui vẻ ra mặt nói rằng, đây chính là ngày vui trọng đại.

"Hảo, hảo, hảo!" Khang Hi nghe vậy, xem ra hắn là thật sự có một cháu trai đích tôn, nhất thời trong lòng mừng rỡ, liên tục nói ba chữ tốt, "Nên thưởng!"

Hắn nhìn trúng thái tử phi quả nhiên là tướng tốt!

Thái tử mừng rỡ không còn trông ra hình dạng gì, khi hắn nghe được bên trong phòng sinh truyền đến tiếng trẻ con khóc ré lên thì kèm theo thanh âm của bà đỡ vang lên: "Phúc tấn sinh một tiểu a ca!", hắn lúc đó ngây ngẩn cả người, phục hồi tinh thần lại vui mừng đến không phân biệt được phương hướng, hắn nghĩ ông trời quả thật nghe thấy lời tâm sự của hắn, trong đầu hắn vừa nghĩ Lý giai thị đem cách cách của phúc tấn sinh ra giúp, còn để cho phúc tấn sinh một tiểu a ca, kết quả chớp mắt phúc tấn thực sự sinh cho hắn một tiểu a ca!

Hắn có con trai trưởng, hắn thật sự có con trai trưởng!

Thái tử cao hứng liên tục sai người truyền báo tin vui cho hoàng thượng, lại nhanh chóng đem cây cung nhỏ chuẩn bị xong treo lên cửa Cung Dục Khánh, hướng mọi người ở ngoài Dục Khánh Cung chiêu cáo: Phúc tấn hắn sinh cho hắn một tiểu a ca!

Trước đây cái tên lang băm Phương thái y kia quả nhiên là chẩn sai mạch rồi, làm hại hắn sợ bóng sợ gió một hồi, nghĩ đến đoạn ngày tâm sự nặng trĩu đó, thái tử điện hạ liền nổi lên ý niệm tìm Phương thái y phiền toái trong đầu, hừ, ngay đến a ca hay cách cách cũng không đoán nổi, còn muốn ngồi ở thái y viện sao!

Bất quá thái tử còn không có đem người gọi tới, đã bị Trữ ma ma ở phòng sinh kêu thét lên gọi người đến giúp, phúc tấn băng huyết! (tử cung bị chảy máu)

Băng huyết đối với một sản phụ mà nói là chuyện sinh tử, may mà bà đỡ và tinh kỳ nhũ mẫu đều là chọn lựa kỹ lưỡng, kinh nghiệm phong phú, vừa thấy tình huống bất thường lập tức bắt đầu cứu người, phúc tấn sau khi được cứu trở về, cầm máu xong cả người đều lâm vào mê man, ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là ôi mẹ ơi con không bao giờ… sinh nữa!

Thái tử lo lắng đề phòng canh giữ ở ngoài phòng sanh, nghe được phúc tấn vô sự liền thở dài một hơi, đi xem mặt con trai trưởng mình, thấy nó đang nhắm mắt lại ngủ, tiểu a ca mũm mĩm bụ bẫm, trong lòng khẳng định quả nhiên là con trai trưởng hắn, không giống cái vị tiểu a ca lúc đầu mặt đỏ da nhăn kia, phải tốn ít ngày mới khá lên được. Cái đứa nhỏ này da mặt trắng nõn mịn màng má đỏ hây hây, trắng mập rắn chắc vừa nhìn đã biết được nuôi ở trong bụng phúc tấn rất tốt, vẻ mặt ngây ngô khiến ai ai cũng thấy thích.

Thái tử điện hạ nghĩ có con trai rồi thì mọi chuyện đều đạt được, nghĩ đến Lý giai thị sinh hạ cái cách cách kia trước, không ngờ như thế vừa hay là một chữ tốt, trong cung ban cho lễ vật như nước chảy đưa vào Dục

Khánh Cung, danh tiếng thái tử điện hạ càng lớn mạnh.

Nhưng mà vui quá lại hóa buồn, phúc tấn bị băng huyết sau sinh, sau khi được thái y chẩn đoán qua thì nói là phúc tấn nguyên khí tổn thương nặng nề, ảnh hưởng thân thể, sợ rằng rất khó có thể mang thai lại được nữa. Ngay từ đầu bắt mạch cho phúc tấn vẫn là cái vị phương thái y xui xẻo kia, thái tử đối với chuyện hắn bắt mạch nói cái thai trong bụng phúc tấn nghi ngờ chính là tiểu cách cách vẫn đang rất bất mãn, thế nhưng trước đó cũng không chỉ có một mình hắn bắt mạch qua cho phúc tấn, mà cuối cùng chính là thái y viện cho ra một kết luận nói là bởi vì phúc tấn mang thai mạch tượng cùng với sản phụ bình thường có hơi chút khác biệt mới có thể phán đoán lầm, thái tử điện hạ nghĩ đến con trai trưởng của mình mới sinh kiêng kỵ chuyện đổ máu nên mới không tìm Phương thái y phiền phức.

Lúc này thái tử nghe Phương thái y chẩn mạch cho phúc tấn đưa ra kết quả xong thì không tin, đem người đạp ra ngoài liền thay ba thái y khác, kết quả đưa ra đều nói phúc tấn e là sau này cũng sẽ khó có hài tử.

Nghe vậy sắc mặt của thái tử hoàn toàn tối đen, chẳng lẽ là ý trời, phúc tấn nếu thật sự không thể mang thai nữa, con trai trưởng vừa mới ra đời, bệnh đậu mùa cũng còn chưa bị, có thể qua cửa ải kia hay không còn chưa nói chính xác được, nếu không có thể nuôi sống, vậy hắn không bao giờ… có thể có con trai trưởng nữa?

"Các ngươi nếu dám đem kết luận bệnh án này của phúc tấn nói ra, cô nhất định phải lấy tính mệnh một nhà già trẻ của các ngươi!" Thái tử điện hạ phát cáu, chuyện phúc tấn không thể có con nữa quyết không thể truyền đi, lỡ đâu phúc tấn biết được nghĩ quẩn trong lòng thì phải làm sao bây giờ.

Ba thái y nghe được lời uy hiếp của thái tử liền vội vàng dập đầu xin thề, loại bí mật hoàng gia này cho bọn họ một trăm cái đầu bọn họ cũng không dám nói lung tung a.

Thái tử biết kết quả sau lại cố ý đi xem phúc tấn, chưa đi đến trong phòng phúc tấn, phúc tấn đang ở cử, hắn là nam nhân không thể đi vào, ở cửa hỏi phúc tấn vài câu, nghe được giọng phúc tấn tràn đầy khí lực, cũng không biết lo lắng của mình rốt cuộc là có phải dư thừa hay không.

Thạch Tuấn Nham mà biết rằng kết quả chẩn đoán bệnh của thái y, không chừng sẽ rất vui vẻ, nhưng mà cho dù không có kết quả chẩn đoán bệnh của thái y, hắn cũng không chuẩn bị trải nghiệm sự đau khổ này lần thứ hai, cho nên việc thái tử lo lắng hoàn toàn là vô ích.

Ôm được con trai của mình vào lòng, thấy vật nhỏ mềm nộn đáng yêu như vậy, lòng phúc tấn như nhũn ra, nghĩ cuộc sống sau này, hắn phải nuôi dạy hài tử lớn lên cho thật tốt.

Ngày lễ tẩy tam của tiểu a ca được làm rất long trọng, lúc ở trong bồn hắn khóc rất vang dội, đem phúc tấn đang ở cử trong phòng không thể đi ra ngoài làm cho yếu lòng cơ hồ muốn xuống giường đi đem con cướp về. (tẩy tam theo tục lệ cũ, trẻ sơ sinh đến ngày thứ ba thì tắm)

Rất nhanh ngày lễ tẩy tam qua đi, Khang Hi liền đặt tên cho tiểu a ca, đại danh gọi là Hoằng Thăng, chính thức được ghi chép vào hoàng gia ngọc điệp (gia phả hoàng gia). Nhũ danh thì lại do thái tử đặt, bản thân thái tử muốn gọi nó là Giáng Phúc. Hắn hiện tại chỉ có một con trai trưởng quý giá như thế, làm sao lại không muốn để cho phúc khí của nó nhiều hơn, phù hộ nó bình an lớn lên. Phúc tấn thất vọng với cách đặt tên khó nghe của Khang Hi, vốn cho là sẽ kêu Hoằng Tích, dù gì đây cũng là đứa cháu trai của ông phải ghi nhớ cái sự tích này, bây giờ gọi là Hoằng Thăng, vừa đọc lên nghe giống như là nhân sâm được nấu chín, tên một vị thuốc bổ ấy, thái tử lấy nhũ danh cũng rất thô thiển, cùng chính nhũ danh Bảo Thành của hắn có thể kết hợp lại, phúc tấn kiên quyết không cho thái tử đặt tên như vậy, mà gọi nhi tử là bánh củ cải đỏ.

Ai kêu bé trắng trẻo mập mạp lại mềm nộn như vậy chứ, phúc tấn cảm thấy gọi bằng nhũ danh này vừa khả ái lại chuẩn xác.

"Phúc tấn, tiểu a ca sau này lớn lên hiểu chuyện, nghe được ngươi gọi nó như vậy, lại muốn khóc." Thái tử ở lúc phúc tấn hết ở cử mới biết được phúc tấn lại cho con trai trưởng hắn lấy một nhũ danh ngốc nghếch như thế.

"Ngươi gọi nó như cái tên cún cơm trước vậy nó cũng sẽ khóc, Giáng Phúc Giáng Phúc, vậy còn an khang thì sao." Phúc tấn bất mãn nói, "Đại danh tiểu a ca ta không đổi được, nhũ danh ngươi gọi theo cách ngươi, ta gọi theo cách ta."

"Ngươi không nên vừa lập công liền hồ đồ, nếu để cho hoàng a mã biết tiểu a ca có một nhũ danh bánh củ cải đỏ, không chừng sẽ tức giận, thật sự là lên không được mặt bàn." Thái tử cau mày, cũng không thỏa hiệp, "Phúc tấn, nghe nói ngươi lúc thi tuyển tú thì gồm là tài đức nhiều mặt, thế nào ngay đến đặt tên cũng không biết, làm cho người ta chê cười."

Thạch Tuấn Nham liếc xéo, "Chỉ là một nhũ danh, ta cũng sẽ không đến chỗ hoàng a mã kêu như vậy, ngươi loạn tưởng cái gì. Đều đã nói tên ngươi đặt là do ngươi kêu, ta đặt thì ta kêu, xem sau này tiểu a ca nghe ai!"

Thái tử gia bĩu môi, nhìn phía phúc tấn đang ôm con trai trưởng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nhăn nhó như muốn khóc, thái tử chỉ vào tiểu hài tử rồi lên tiếng: "Ngươi nhìn xem, Giáng Phúc nghe được lời này của ngươi thật đúng là muốn khóc. Nào có một người lại bị kêu bằng ba tên, ngươi đây là làm khó dễ hài tử."

Phúc tấn cúi đầu vừa nhìn, tiểu a ca thật đúng là có vẻ như muốn khóc, vội vàng đem nó đưa cho thái tử, "Dận Nhưng, ngươi mau ôm dỗ nó, ta thật không có biện pháp." Hài tử này vừa khóc lên là kinh thiên động địa, dỗ thế nào cũng không chịu ngừng, phải tìm đủ mọi cách mới khiến nó dừng khóc, phúc tấn dỗ qua vài lần thì biết đứa bé này lúc khóc thật không dễ dỗ.

Thái tử rất muốn bế nhưng lại khước từ, "Quy củ tổ tông, bế cháu không ôm con, phúc tấn cũng không phải là không biết, cô cũng không đi dỗ người khác." Vừa mới dứt lời, đại danh Hoằng Thăng, nhũ danh Giáng Phúc, lại có cái tên khác là bánh củ cải đỏ tiểu a ca đã khóc ra thành tiếng.

Thanh âm phi thường to, làm chấn động phúc tấn đến nỗi một mực đem nó nhét vào trong lòng thái tử, thái tử luống cuống tay chân ôm lấy nó bắt đầu dỗ dành, hắn chưa từng làm việc này, một bên trừng mắt phúc tấn, một bên vỗ nhẹ cái lưng tiểu a ca nhẹ giọng dỗ dành nói."Giáng Phúc đừng khóc đừng khóc, đừng khóc, đừng khóc."

Tiểu a ca vẫn cứ khóc như cũ.

Phúc tấn nghe được lời thái tử dỗ hài tử nói, ngã xuống giường cười ha ha, "Dận Nhưng ngươi niệm kinh sao, ha ha."

"Qua Nhĩ Giai tĩnh nghiên, ngươi câm miệng cho cô." Thái tử nghe xong trừng mắt nhìn qua, nếu không phải phúc tấn đem a ca nhét vào trong ngực hắn, hắn đâu cần phải luống cuống khẩn trương như vậy, tiểu hài tử nhỏ như vậy lại còn mềm mềm, giống như vừa đụng vào liền bể vậy, khiến cho tiếng nói chuyện của hắn cũng nhỏ nhẹ rất nhiều.

Dỗ không bao lâu, tiểu đại ca vẫn còn đang khóc, mãi đến khi Trữ ma ma và Lý ma ma ở bên ngoài nghe được tiếng khóc tiểu a ca bên trong làm cho đứng ngồi không yên, vội hỏi: "Thái tử điện hạ, phúc tấn, tiểu a ca có phải đói bụng rồi hay không?"

"Các ngươi tiến vào hầu hạ đi." Thái tử điện hạ nghe được bên ngoài hỏi, mang tiểu a ca nhẹ nhàng đặt lại vào trong lòng phúc tấn, giả vờ nghiêm trang, "Tiểu a ca có lẽ là đói bụng, các ngươi đem vú em cũng mang tới đi."

"Vâng." Trữ ma ma Lý ma ma ở bên ngoài đáp.

Chờ sau khi vú em tới đây, phát hiện tiểu a ca thật đúng là đói bụng, nhờ Trữ ma ma cùng nhau đem tiểu a ca dẫn đi bú sữa, trong phòng chỉ còn lại thái tử và phúc tấn hai người, nhất thời nhìn nhau không biết nói gì.

Qua một hồi lâu, thái tử tự mình lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, hướng phúc tấn nói rằng: "Phúc tấn, hai ngày nữa, hoàng a mã sắc phong ngươi làm thái tử phi của cô, thánh chỉ rất nhanh sẽ được truyền tới Dục Khánh Cung."

"Cái gì?" Phúc tấn nghe thái tử nói xong, trong phút chốc không phản ứng kịp, chờ phục hồi tinh thần lại mới biết được thái tử nói là chuyện sắc phong thái tử phi, vốn đang cho rằng Khang Hi đã sớm quên, không nghĩ tới là còn nhớ, "Làm sao lại nhanh như vậy?"

"Ngươi đã vì cô sinh một con trai trưởng, nói như thế nào hoàng a mã cũng muốn khen thưởng ngươi." Thái tử ngồi ở trên ghế, nói ra những lời này xong hắn liền có chút đắc ý, "Phúc tấn, ở trong nhà dù ngươi có lợi hại so với cô thế nào, ở bên ngoài ngươi vẫn là phải dựa vào cô. Ngươi nói xem có phải không?"

Phúc tấn nếu đều đã vì hắn sanh một đứa con, tự nhiên đem chuyện này suy nghĩ rõ ràng, phúc tấn và hắn là cùng chung số mệnh, nếu như phúc tấn không có con, làm chức thái tử phúc tấn cũng là không an lòng, phúc tấn suy nghĩ cẩn thận còn phải cám ơn hắn.

"Ngươi vì cô sinh con trai trưởng rồi, ngươi suy nghĩ về Thạch phủ một chút, ngẫm lại a mã ngạch nương của ngươi, xem bọn họ có chịu cùng cô có phúc cùng hưởng hay không?" Thái tử thấy phúc tấn đang trầm mặc suy nghĩ sâu xa, còn nói thêm, "Kỳ thực làm phúc tấn của cô, trở thành thái tử phi thì có cái gì không tốt? Ngươi sau này chớ lại đi chống đối cô, chúng ta hòa hợp mà sống, ngươi nói xem không phải là ngươi cũng luôn nói mấy chuyện sống hòa nhập này sao?"

Thạch Tuấn Nham nghe xong những lời này của thái tử, liền hỏi ngược lại, "Dận Nhưng này, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì? Đừng có quanh co lòng vòng nói những thứ ta không thích nghe." Vừa nói hắn vừa lấn đến bên thái tử, duỗi tay bóp cổ thái tử, "Hoàng a mã sắc phong ta làm thái tử phi, đó là ta nên được, trái lại ngươi chẳng có tí công trạng nào trong việc này cả. Đừng nói giống như việc gì ta cũng phải dựa vào ngươi như vậy, nếu như dựa vào ngươi, ta đã sớm điên dại mà khóc cười ở trong Dục Khánh Cung. Còn có, ta không phải là muốn chống đối ngươi, chỉ cần ngươi làm việc khiến cho ta hài lòng thuận mắt, thì sao ta lại đi gây sự với ngươi làm gì?"

"Chỉ cần sau này ngươi đối với cô tốt một chút, không có hễ chút là đụng chân tay với cô, cô cũng không muốn đi gây chuyện với ngươi! Ngươi phải biết rằng, cô là cha của đứa bé! Sau này để tiểu a ca biết mẹ nó hung hãn dữ dội như vậy, nó cũng sẽ không còn mặt mũi!" Thái tử gia thấy phúc tấn hồ đồ ngu xuẩn như vậy liền nổi giận, nếu để cho nhi tử nhà mình biết a mã ngạch nương đánh nhau, hắn thật đúng là không có mặt mũi nào dạy dỗ con trai! Cho dù tiểu a ca còn đang quấn tã lót, cùng phúc tấn động tay chân loại sự tình này cũng phải ngăn chặn, lỡ đâu tiểu a ca sớm hiểu chuyện, sau này hắn ở trước mặt tiểu a ca đều không thể ngóc đầu lên được.

Phúc tấn nghe xong lời này, mới biết được thái tử nói để hắn an tâm ở trong Dục Khánh Cung cùng hắn sống qua ngày là vì để mình sau này đừng động thủ với hắn, nhịn không được liền cười, "Ngươi yên tâm đi, chuyện ngươi lo lắng sẽ không xảy ra."

Nói liền buông thái tử ra, còn hảo tâm mà đưa tay phủi phủi vạt áo thái tử.

"Thực sự?" Thái tử nghi ngờ nhìn về phía phúc tấn, thấy phúc tấn gật đầu bảo đảm, hắn còn nói thêm, "Vậy hôm nay chuyện đem tiểu a ca nhét vào trong lòng cô ngươi cũng không thể làm tiếp, cô là a mã, ở trước mặt tiểu a ca phải có sự uy nghiêm, không thể như ngươi làm gì cũng được, hiểu không?"

"Đã biết, ngươi cứ yên tâm đi. Ta tuyệt đối sẽ không ở trước mặt tiểu a ca làm mất sự uy nghiêm của a mã ngươi." Thạch Tuấn Nham dùng lời lẽ làm an lòng thái tử, nói xong không bao lâu, hắn cười ra tiếng, "Dận Nhưng, không phải là ngươi rất sợ ta đấy chứ?"

Thái tử nghe vậy mặt sưng lên trừng hai mắt không trả lời, thấy nụ cười chói mắt trên mặt phúc tấn kia liền hừ một tiếng quay đầu nhìn về nơi khác, chẳng thèm trả lời phúc tấn.

"Ngươi sợ ta như vậy lại rất ghét ta, thực sự không muốn đem ta đuổi ra Dục Khánh Cung sao?" Thạch Tuấn Nham tiếp tục truy hỏi, thái tử không trả lời quyết không bỏ qua.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

27. Chương 27

Thái tử nghe thấy phúc tấn truy hỏi, cười đến hai con mắt đều híp lại thành hình trăng khuyết, vẻ mặt chân thành mà hướng về phía phúc tấn xua tay, "Phúc tấn ngươi đang nói đùa cái gì vậy, ngươi và cô cả

con cũng đều đã sinh, cô làm sao còn có thể có cái loại tính cách trẻ con này. Phúc tấn đều là rất hiền lành, cô biết mà."

Trong miệng hắn nói như vậy chứ trong bụng lại thầm oán nghĩ phúc tấn thật là thâm độc biết mình biết ta a, còn biết hắn không thích nàng nhưng mà phúc tấn cũng sắp được sắc phong thái tử phi, hắn còn làm thê nào mà đuổi nàng ra khỏi Dục Khánh Cung được, vì con trai trưởng càng không được. Nói thì thầm, đợi được đến lúc hắn đăng cơ, phúc tấn liền không có biện pháp đối phó hắn, đến lúc đó vì Giáng Phúc hắn sẽ cho nàng chút mặt mũi được phong làm hoàng hậu, sau đó để cho nàng vào một cung điện hoang vắng cùng lãnh cung tương đương không thèm bước chân vào, phúc tấn nếu thật sự muốn bỏ chốn, đem nàng nhốt ở một chỗ, đó chính là sự trả thù lớn nhất.

Hiện tại hắn đành nhịn phúc tấn ngang tàng bá đạo một chút, miễn cưỡng bỏ qua mấy hành vi bạo ngược của phúc tấn, còn nhiều thời gian mà, chờ ngày sau để cho phúc tấn biết, chọc hắn là phải trả cái giá thật lớn.

Thạch Tuấn Nham cũng không biết thái tử là đang độc thoại nội tâm, nghe được thái tử nói ra những lời này, rất nhanh nắm tay lại nhẫn nhịn chưa cho bộ mặt tươi cười rực rỡ một quyền, dù sao vừa nãy đã đáp ứng người ta không thể tùy tiện động thủ, hắn còn phải nói được thì làm được.

Thái tử thấy phúc tấn không có nói gì, hắn lại mở lời nói, "Phúc tấn, cô thực sự cảm ơn cái bụng ngươi, đúng là không chịu thua kém. Ngươi còn nhớ chuyện chúng ta cá cược trước đây không? Ngươi nói, nếu ngươi bị cô nói trúng sinh một tiểu a ca, ngươi phải đáp ứng cô một việc, cũng đừng quên a."

Phúc tấn vừa nghe, lúc này mới nhớ tới cái chuyện trước kia hắn tưởng đã chiếm được tiện nghi của thái tử nên mới đòi cá cược, vốn dĩ có thái y đều chẩn ra trong bụng là một tiểu cách cách, kết quả sanh ra là tiểu a ca, sớm biết vậy hắn sẽ không tin lời thái y nói, nghĩ đến mình khác hẳn với người thường nên phương pháp bắt mạch cũng là không giống nhau, hắn cũng nên sớm nghĩ ra việc này a, kết quả bây giờ vốn là thắng chắc lại thành thua, còn phải vì thái tử làm một chuyện.

Thấy vẻ mặt thái tử lén cười trộm, trong lòng phúc tấn không vui, giở thói côn đồ mà nói rằng: "Đâu còn tiền đặt cược gì nữa, Dận Nhưng, lẽ nào ngươi đã quên vừa mới nãy ta đã đáp ứng ngươi một chuyện rồi sao?"

"Cái gì! Chuyện đó là việc ngươi nên làm!" Dận nhưng bất mãn, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, được lắm, ngươi đây là muốn chơi xấu."

"Ngươi muốn ta sau này không nên tùy tiện động thủ đối với ngươi, chuyện này điều không phải ta đã đáp ứng rồi sao?" Phúc tấn lúc này lại đắc ý, "Nếu như ngươi nói là không phải, vậy lời ta vừa nói nãy coi như xóa bỏ đi." Nói rồi, tay phải hắn cầm khăn lụa rất cẩn thận mà xoa tay trái một chút, sau đó thổi một hơi nắm thành quả đấm, nhướn nhướn.

Thái tử tức giận trong lòng, phúc tấn thật đúng là không thể nói lý lẽ! Thế nhưng hắn không có biện pháp khống chế phúc tấn, không muốn để cho phúc tấn đem câu nói trước đó coi như không tính mà chỉ có thể cắn răng đồng ý với phúc tấn, "Được, chuyện này coi nhu cô tính toán không thích đáng, chừa kẻ hỡ cho ngươi chui vào!" Nữ nhân xấu như thế thật sự là đáng trách, sớm biết vậy hắn liền nói ra điều kiện để sau đó phúc tấn phải khuất phục tùy theo ý hắn là được rồi, hiện tại đã mất tiên cơ đành phải bảo đảm việc phúc tấn không thể tùy tiện đánh người.

Thạch Tuấn Nham thấy thái tử sáng suốt mà lựa chọn khuất phục, nhưng thật ra rất vui vẻ, hai tay bưng lấy gò má của thái tử, ở trên cái trán nhẵn bóng của hắn, hôn một cái thật to, cố ý khen: "Thật ngoan! Dận nhưng ngươi quả là tốt nhất đó."

Thiếu chút nữa đã đem thái tử tức giận đến hộc máu.

Thánh chỉ sắc phong thái tử phúc tấn Qua Nhĩ Giai thị làm thái tử phi, ý chỉ rất nhanh thì được truyền đến Dục Khánh Cung, Qua Nhĩ Giai thị Tĩnh Nghiên làm vị thái tử phi đầu tiên ghi chép vào hoàng gia ngọc điệp, vinh quang thì thật đúng là có lớn, trên hai lỗ tai bấm sáu lỗ chỉ chờ ngày sâu là được đeo đông châu, thật sự là làm các phu nhân cách cách Mãn Thanh ao ước.

Là một nữ nhân, vinh quang lớn nhất chính là trở thành nữ nhân của một người có một không hai, trở

thành đệ nhất phu nhân một nước, đương nhiên ở triều đại nhà Thanh phong kiến này mà nói chính là được làm chủ hậu cung ngồi trên ngôi vị hoàng hậu. Mà bây giờ thái tử phi, nàng đã là chính phi của thái tử, chỉ chờ thái tử chính thức lên ngôi, biến thành quân chủ, nàng cũng liền có thể vững vàng thăng chức hoàng hậu, còn có cái gì mà không thể khiến cho các nữ nhân khác hâm mộ. Phải biết rằng hiện tại hậu cung thế nhưng lại không có hoàng hậu, chỉ có thái hậu, phải nói là thái tử phi được ví như Tử Cấm thành đệ nhị nữ nhân, ngay đến phi tần thấy thái tử phi đều phải cùng nhau cúi đầu làm lễ, tỏ vẻ tôn trọng tới hoàng hậu tương lai.

Thế nhưng chính chủ đến một điểm cũng đều không cảm thấy hài lòng, chỉ thấy phiền lòng, thăng chức thì phạm vi chức trách càng lớn hơn, có nghĩa là sau này cũng càng bận rộn hơn, hồi trước tuy nói có làm một ít lục cung sự vụ, nhưng đó đều là hoàng thái hậu phân cho hắn, hiện tại giống như mọi chuyện của lục cung đều cần hỏi qua ý hắn một lần, và cùng mấy vị phi tử chủ nhân cung khác giao thiệp càng nhiều, đối với người thích thanh nhàn mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Sắc phong thái tử phi được hơn nửa tháng hắn còn phải nhanh chóng thích ứng với thân phận mới, tiếp kiến một ít mệnh phụ phu nhân, còn lén gặp ngạch nương nhà mình, thấy vẻ mặt ngạch nương vui mừng thì trong lòng hắn cảm thấy hoàn hảo, thứ muội của hắn sau kỳ tuyển tú được chỉ hôn cho con vợ kế của một bá phủ làm chính thất, con vợ kế cũng là có tiền đồ, hôm nay hắn lại được sắc phong làm thái tử phi, Thạch gia rốt cuộc việc vui tới liên tục.

Đương nhiên trong chuyện này lý do càng làm cho Thạch phu nhân vui mừng không chỉ là việc nữ nhi bảo bối được làm thái tử phi, mà là nữ nhi sinh được một đứa con trai ngày sau sẽ có chỗ dựa vào.

Thạch Tuấn Nham nghe xong lời của ngạch nương hắn, cuối cùng vẫn là không nói gì, định bụng sau khi Thạch phu nhân rời đi, hắn mới tự mình suy nghẫm lại một phen, nghĩ đến chức thái tử phi, hắn đã thật lâu chưa thấy qua tiểu a ca bánh củ cải đỏ. Hôm nay, hắn coi như là vì đứa con của mình, để sau này hắn có theo thái tử gặp vận rủi, hắn cũng phải tươi cười phấn chấn.

Gọi Trữ ma ma đem tiểu a ca ẵm vào cho hắn, hắn xoay người liền ôm đứa bé tiến vào nội thất.

Tiểu a ca đã hơn hai tháng tuổi, rất hoạt bát hiếu động, tứ chi chắc nịch béo tốt tựa như búp sen bạch ngọc vậy, hiện tại ở trong lòng phúc tấn miệng oa oa gọi càng không ngừng quơ quơ, bàn tay nhỏ bé chẳng biết lúc nào đã kéo lấy chuỗi hạt châu trước ngực thái tử phi, cố sức xé ra, cái cổ thái tử phi bị giựt cho đau liên tục.

"Ôi, sức lực bánh củ cải đỏ thật đúng là rất mạnh." Thạch Tuấn Nham đem tay của bé con lấy xuống, nhìn bàn tay nho nhỏ, tay mập mạp chìa ra một cái trên lưng có những ngấn thịt cong cong, hết sức khả ái, Thạch Tuấn Nham cầm bàn tay nhỏ bé của nó ngậm ở bên môi khẽ cắn, "Ngoan ngoãn không được lộn xộn, a mã dẫn con đến một địa phương tốt."

Để tiểu a ca gọi hắn là ngạch nương, hắn có chút không được tự nhiên nên trong mắt liền xuất hiện một ý xấu, nếu có thể vụng trộm dạy tiểu a ca gọi hắn là a mã, lừa nó gọi thái tử là ngạch nương thì được rồi.

Thạch Tuấn Nham dỗ dành con một chút, phân phó nhũ mẫu và cung nữ ngoài cửa không có sự cho phép của hắn không được tiến vào, sau đó liền mang tiểu a ca vào không gian tùy thân của hắn.

Không gian vẫn giống như trước vậy, thế nhưng không biết thế nào mà trên căn nhà cao cấp, trên cây ăn quả treo đầy đèn lồng đỏ thẫm, thoạt nhìn vui như ngày lễ tết vậy, Thạch Tuấn Nham nghĩ việc này rất có thể là do tiểu tinh quái làm ra, tuy rằng hắn chưa từng thấy qua tiểu tinh quái, nhưng khẳng định là nó có tồn tại.

Nghĩ hắn tìm được trái cây tiến cấp rồi, cầm trái cây vừa nhìn, quả nhiên bên trên viết chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ người thừa kế, hì hì, xin chủ nhân dâng lên một chút máu của người thừa kế để không gian thăng cấp.

Khóe miệng Thạch Tuấn Nham giật giật, nhất thời không chú ý, trái cây tiến cấp bị tiểu a ca chụp lấy đưa vào trong miệng, giật mình hốt hoảng đem trái cây tiến cấp đoạt lại.

Thấy nhi tử nhăn nhó như muốn khóc, Thạch Tuấn Nham chỉ có thể mang theo trái cây, ôm nhi tử trở lại căn nhà cao cấp bắt đầu dỗ dành, vừa dỗ trong lòng vừa nghĩ, bánh củ cải đỏ, bây giờ con khóc còn quá

sớm, đợi a mã chích lấy một ít máu thì sẽ hơi đau nhức chút xíu, đến lúc đó con muốn khóc to cũng được.

Tiểu đại ca cuối cùng cũng ngưng khóc, đến căn nhà cao cấp nằm trên ghế sa lon xong liền hiếu kỳ mà nhìn chằm chằm ngạch nương nhà mình, cái miệng nhỏ nhắn hơi méo xệch đi một chút nước bọt liền tí tách, một bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Thạch Tuấn Nham cầm khăn lụa lau nước bọt cho nó, thấy nó lúc này vô cùng ngoan ngoãn, mắt to đen trong suốt lóng lánh mà nhìn chằm chằm hắn, ngay sau đó trong tay hắn cầm một cây châm, làm sao cũng không nhẫn tâm đâm vào trên đầu ngón tay cái nho nhỏ của nhi tử. Kết quả lại là tiểu a ca quá hiếu động, không cẩn thận đưa tay quơ một cái, tự mình đụng vào mũi châm. Thạch Tuấn Nham lại càng hoảng sợ, thấy trên ngón út nhi tử nhỏ giọt máu, vội vàng đem trái cây tiến cấp đến hứng, máu thoáng cái liền thấp vào, trái cây phát ra năng lượng, Thạch Tuấn Nham và tiểu đại ca lập tức bị không gian làm cho bắn ra ngoài.

Mới vừa trở lại trên giường ở phòng trong, thái tử phi nhanh chóng ôm tiểu a ca đau đến khóc bôi thuốc lên đầu ngón tay nó, thanh âm của thái tử lúc này cũng liền đến, "Phúc tấn, cô tìm Giáng Phúc."

Vừa mới nghe giọng nói thì người cũng đến rồi, thái tử gia đuổi nhũ mẫu muốn thông báo cho phúc tấn đi, tự mình trực tiếp đẩy cửa mà vào, liền thấy tiểu a ca ở trong lòng phúc tấn khóc, "Phúc tấn, Giáng Phúc làm sao vậy? Ngươi làm sao lại làm nó khóc!"

Nói rồi người cũng đi tới, thái tử phi đã bôi loại thuốc bí mật trong không gian cho tiểu a ca, vết thương do kim châm rất nhanh thì liền lại, nhìn thấy thái tử ngay đến gõ cửa cũng không làm, cả giận: "Thái tử điện hạ nói cho cẩn thận!"

Chờ thấy cửa nội thất đóng rồi hắn mới chất vấn: "Ngươi tiến vào tại sao lại không gõ cửa, lẽ nào bên ngoài không có cung nữ nói cho ngươi biết sao? Còn có, ta chỉ làm tiểu a ca khóc một lần, thế nào vào trong miệng ngươi thật giống như là ta chỉ biết ăn hiếp nhi tử của mình vậy!"

"Cô đã lên tiếng rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa. Đầu ngón tay của Giáng Phúc làm sao vậy, thấy như hồng hồng?" Thái tử gia cũng ngồi lên giường, gỡ tay của tiểu a ca ra, nhìn thật kỹ, một vết thương còn đỏ hồng, "Chớ có nói là ngươi cắn nó đấy?"

Thái tử phi nghe vậy trừng mắt liếc xéo hắn, "Yên tâm, ta có cắn ngươi cũng sẽ không đi cắn hài tử!"

Thái tử cũng hiểu được lời kia của mình có chút hồ đồ, không để ý tới thái tử phi tức giận, cúi đầu đưa ngón tay chọc nhẹ gương mặt của tiểu a ca, "Phúc tấn, Giáng Phúc lớn lên thật là nhanh."

Mới vừa nói, ngón tay của hắn đã bị tiểu a ca bắt được, lại cao hưng mà nói rằng: "Giáng Phúc thật là khỏe mà."

Thạch Tuấn Nham thấy hắn không tìm mình phiền phức cũng liền hòa nhã, nghe được thái tử nói lời này trong lòng thầm cười, tiểu a ca cũng không chỉ có sức khỏe thôi đâu, coi bộ dạng này, ngày sau không chừng so với hắn còn mạnh hơn. Mới nghĩ như vậy, chỉ thấy tiểu a ca liền lay hắn.

Có thể là tiểu a ca đói bụng, liên tục hướng trước ngực thái tử phi bò tới, thái tử phi cũng không có kinh nghiệm cho bú sữa, bị đầu tiểu a ca cọ làm cho có hơi ngứa, thái tử phi ha ha cười lại nhanh chóng đem nó nhét vào trong lòng thái tử.

Thái tử vô ý thức ôm nhi tử, có chút không giải thích được nhìn phúc tấn đang xoa bụng cười, trong miệng bất mãn nói: "Phúc tấn, ngươi đã nói sẽ không đem a ca nhét vào trong lòng cô!" Mặc dù nói như vậy, nhưng rốt cuộc không có đem nhi tử đẩy ra bên ngoài.

Thế nhưng không bao lâu hắn vừa muốn đem bé đặt xuống, tiểu a ca liên tục ở trong ngực hắn không chịu an phận, thái tử cúi đầu nhìn xuống, thấy khuôn mặt béo múp míp nhỏ nhắn của Giáng Phúc đang không ngừng tì đầu trước ngược hắn nút, không bao lâu xiêm y trước ngực của hắn đã bị nước miếng của nó nhuộm ướt một mảng lớn, thái tử ngay tức khắc nghĩ đến Giáng Phúc chắc là muốn bú sữa!

"Phúc tấn, đừng có cười nữa! Còn không mau gọi vú em vào!"

Thái tử gia muốn đem nhi tử kéo xuống, không nghĩ tới hai tay nhỏ bé như vậy lại có sức lực ghê gớm, bấu chặt lấy xiêm y của hắn, gỡ nó ra được thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nó liền nhăn nhúm như muốn khóc,

nhìn thấy thái tử phi đang cười hả hê trên nỗi đau của người khác, hắn lại không dám dùng sức quá lớn sợ làm bị thương tiểu a ca, thái tử phẫn nộ trừng mắt muốn hắn mau ra tay hỗ trợ đem con ôm lấy.

Kết quả Thạch Tuấn Nham từ phía sau lưng đem tiểu a ca nhấc lên ôm lấy, tiểu a ca vẫn không buông tha ngực thái tử, hai tiểu móng vuốt bám lấy y phục thái tử thật chắc, làm cho y phục trước ngực thái tử bộ bị kéo ra hai cái đùm lớn.

Thấy vậy thái tử phi liền cười to, trong lòng khen bánh củ cải đỏ thực sự là số một! Vừa cười vừa ra tay đem tiểu móng vuốt của nó gỡ ra, cuối cùng tiểu a ca không hút được sữa liền khóc to lên.

Thật vất vả thái tử mới khôi phục lại được vẻ uy nghiêm của mình, xong mới để cho vú em tiến vào đem tiểu a ca đang khóc ôm xuống phía dưới cho bú sữa, sau đó thái tử nghiêng người liếc nhìn Thạch Tuấn Nham còn đang cười trộm, nổi giận, thừa dịp người nọ không đề phòng nhào tới đem người đẩy lên trên giường hung hăng đè ép!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Để số chữ đủ một vạn từ, sâu suốt đêm, hiện tại mắt đều không mở ra được, biến thành côn trùng làm siêu nhân bay đi, mong muốn các bạn yêu thích ủng hộ

28. Chương 28

Thái tử phi bị áp chế, phản ứng đầu tiên cho là Dận Nhưng thật lớn mật, dám ngồi ở trên người hắn! Hai tay ra sức đẩy thái tử ra, kết quả thái tử không nghe theo tiếp tục đè lên, tay mắt thái tử lanh lẹ dùng hai tay đè cánh tay của hắn lại, sau đó dùng toàn bộ thân thể ngồi ở trên người thái tử phi, trừng mắt nhìn người ta giống như muốn phun ra lửa.

"Dận Nhưng, ngươi nổi điên làm cái gì!" Thái tử phi bị đè xuống ngược lại cũng không giãy dụa, nhìn vẻ mặt thái tử mất hứng rất là thú vị hỏi, "Bánh củ cải đỏ mới vừa được mang ra ngoài, ngươi cái người làm a mã này liền nổi thú tính đối với ta a. Hôm nay trời cũng còn chưa tối đâu, ta thấy xấu hổ a." Nói xong, sóng mắt thái tử phi lưu chuyển, ném cho thái tử một mị nhãn.

Thái tử đang nén hơi trong lồng ngực cố gắng hết sức đè chặt thái tử phi muốn dạy dỗ cho một trận, thế nhưng nghe được lời vừa rồi của thái tử phi, hai tay dùng sức càng lúc càng buông lỏng, thái tử phi liền gập người cụng đầu vào cái trán sáng bóng, hàm răng bị đụng phải, hắn đau đến xuýt xoa một hơi.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi rốt cuộc còn có biết xấu hổ hay không? Hả?" Dận Nhưng đưa tay xoa trán, đối với thái tử phi càng thêm bất mãn, nếu như nàng biết xấu hổ, thì đó là mặt trời mọc ở hướng tây, "Ánh mắt của cô không có thấp như vậy, nhưng lại có một người vợ man rợ như ngươi thật sự là làm nhục nhân phẩm của cô."

Lời mắng chửi ác độc này nói ra cũng là rất cay nghiệt, hàm răng thái tử phi bị cái trán người kia đụng phải một chút, dù vậy cũng rất đau, che miệng chỉ sợ chảy ra máu, nghe được thái tử nói, hắn cũng tức giận đến trực tiếp nhéo lỗ tai thái tử, thấy trên ót thái tử có một cái dấu răng vẫn còn rõ ràng lại có chút hả giận, bởi vậy nhéo lỗ tai cũng không dùng sức quá lớn, "Ngươi một lời cũng không nói liền nhào tới, lợi dụng lúc người ta không đề phòng. Ta còn tưởng rằng ngươi đói khát quá, chủ động chọc ta."

"Buông tay! Cô tức giận là vì ngươi nói lại không làm! Giáng Phúc còn nhỏ, ngươi cái người làm ngạch mẹ này lại dạy hư hắn cùng nhau trêu đùa cô, thế còn ra thể thống gì!" Dận Nhưng hất tay của thái tử phi, lại liền hung tợn kiềm chặt tay của nàng, "Ngươi biết rõ ràng là Giáng Phúc đang đói bụng lại không tìm vú em, hết lần này tới lần khác muốn xem cô mất mặt, nói xem đây là ngươi có ý gì!"

"Được rồi, lần này là ta sai, ta không nên ở trước mặt củ cải đỏ làm tổn hại uy nghiêm của a mã ngươi, lần sau không được viện lý do này nữa." Thái tử phi nghĩ đến mình đã đáp ứng thái tử chuyện giúp hắn ở trước mặt tiểu a ca tạo hình tượng a mã uy nghiêm, không được tùy ý động thủ, rốt cuộc là có chút đuối lý, "Ta

chỉ là chơi đùa với ngươi một chút, không có ý tứ gì khác, ngươi căng thẳng như vậy để làm chi? Còn nếu có ý gì, chẳng lẽ ta và tiểu a ca tính toán âm mưu gì với người sao?"

"Hừ! Ngươi đã nhận sai, làm chuyện sai lầm như vậy nên bị phạt, ngươi nói có phải không?" Thái tử thấy thái tử phi chủ động nhận sai, tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, hiếm khi nào người này đuối lý, hắn đương nhiên phải tiến thêm một bước.

Thái tử phi nghe vậy không nhịn được, "Chẳng lẽ ngươi còn muốn vì chút lỗi cỏn con này trừng phạt ta? Không có cửa đâu! Ta cho ngươi biết, mau đứng lên cho ta!" Bị thái tử đè đến sắp không thở nổi, kết quả thái tử còn trắng trợn như vậy, vậy thì đừng trách hắn.

"Ngươi làm sai phải phạt nặng để nhớ thật lâu! Muốn cô đứng lên sao, không có dễ dàng như vậy đâu!" Thái tử lập tức lại bắt đầu dùng sức, thái tử phi càng không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn chưa thể đẩy hắn ra, lúc này hắn mới phát hiện hình như tình huống có chút không đúng. Nếu như bình thường, hắn khẳng định không áp chế nổi thái tử phi lâu như vậy, không chừng bây giờ bị đè ngược lại cũng nên, nhưng mà bây giờ sức lực của thái tử hình như đã giảm đi rất nhiều.

Thái tử nghĩ đến điểm này, ánh mắt chợt tỏa sáng cúi đầu nhìn thái tử phi bởi vì cố sức giãy dụa mà gương mặt đỏ dần lên, Thạch Tuấn Nham cũng giương mắt đối chọi với cặp ánh mắt như bóng đèn pha kia của thái tử, hắn chỉ biết có gì đó không đúng, người này cũng phát hiện sức lực của hắn giảm đi rất nhiều, nghĩ đến đây hắn khinh thường quay đầu sang chỗ khác, đến một cái liếc mắt nhìn thái tử cũng không.

Mặc dù vẫn là vẻ mặt bình tĩnh chẳng thèm để ý gì, thế nhưng trong lòng thái tử phi vẫn là âm thầm kêu khổ, ở trong thời khắc mấu chốt lúc tranh quyền chủ động, hắn mới biết được không gian tiến hóa gây cho thân thể hắn di chứng, đó chính là cả người như nhũn ra không có tí sức lực, vừa muốn giằng cánh tay bị đè chặt ra thì hắn mới phát hiện, có dùng toàn bộ sức lực liều mạng cùng thái tử thì cũng chỉ bằng nữ nhân bình thường không khác biệt lắm, đâu có thể nào là đối thủ của thái tử gia hiện tại, lúc này sợ là thua chắc!

Thái tử thấy thái tử phi không có sức lực phản kháng, lại bởi vì thân thể hai người dán chặt vào nhau mà trong lòng sinh ra một cỗ tà hỏa, cúi đầu thấy khuôn mặt thái tử phi đỏ ửng trên trán lấm tấm mồ hôi, cánh môi bặm chặt cũng là hồng nhuận mê người, nghĩ đến đã từng cùng thái tử phi có một đêm tuyệt vời, trong lòng hắn liền như có lửa đốt, chuyện phạt người hay không phạt bỏ hết qua sau đầu, đưa tay sờ lên gò má của thái tử phi, lòng càng sảng khoái thỏa mãn.

"Dận Nhưng, tay ngươi bị chuột rút sao." Thái tử phi bị người sờ má, thấy hình dạng thái tử, lại phát hiện thân thể người đè ở trên mình có dị biến, làm thế nào lại không biết thái tử là đang nghĩ gì trong đầu, rõ ràng chính là động vào sắc tâm.

Thái tử nghe vậy, đưa tay liền sờ soạng bên kia gương mặt của thái tử phi, sau đó véo bóp xoa nắn, hướng về phía thái tử phi đắc ý cười nói: "Phúc tấn, cô đại nhân đại lượng không so đo tính toán nhiều với ngươi, dù vậy cũng không thể không phạt ngươi, vậy phạt ngươi hôm nay phải hầu hạ cô làm sao cho tốt, chuyện đơn giản như vậy, cũng không phải làm khó dễ ngươi." Nói xong, một đôi móng vuốt sắc bén liền đưa về phía vạt áo thái tử phi.

"Ha hả, gia chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ qua một khi sung sướng bây giờ, nhưng ngày sau sẽ không bị ta tính sổ chứ?" Thái tử phi cười lạnh hai tiếng, cái tên thái tử này hiện tại thấy hắn có thể ức hiếp thì lộ rõ một bộ tiểu nhân đắc chí, "Chúng ta là phu thê, cá nước thân mật vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng mà gia đừng mau quên như vậy chứ, vừa mới nãy ngươi cũng đã có nói ánh mắt của ngươi không thấp như vậy, nảy lên thú tính đối với ta đó là làm giảm đi phẩm chất của ngươi. Nếu ngươi đã nói như vậy, ta đây hà cớ gì phải làm khó dễ gia chứ, gia thế nhưng lại là một người có nhân phẩm cùng tầm mắt cao đến nỗi ta không thể với tới." (thiên kinh địa nghĩa là việc chính đáng; đạo lý hiển nhiên)

Thái tử nghe được trong lời nói của hắn có pha lẫn sự đe doạ, còn có chút tức giận vì câu nói mới nãy của mình, có cảm giác như nhấc tảng đá lên thả xuống chân mình, đầu óc nhất thời như bị tạt một chậu nước lạnh, thanh tỉnh hơn một chút, vừa lúc thấy thái tử phi đang trấn tĩnh lại cơn tức giận mà nhìn về phía mình, rõ ràng đã cảm thấy mình không có cách nào nắm bắt nàng, trong lòng vừa hít một hơi sâu. Suy nghĩ phiền muộn không ngớt, cúi đầu liền hung hăng ở trên chiếc cổ trắng nõn của thái tử phi cắn một cái.

"Này, ngươi cư xử đàng hoàng lại cho ta một chút! Làm sao lại còn cắn người chứ!" Trên cổ Thạch Tuấn

Nham liền thấy ngứa ngáy, bị cắn đến vừa đau vừa ngứa, vội vàng kéo mái tóc thái tử ra, muốn đem thân mình thoát khỏi miệng sói.

"Hừ, cô cứ cắn! Một cơ hội tốt ngàn năm một thuở để dạy cho ngươi một bài học nhớ đời như vậy, chọc cô thì sớm muộn gì cũng sẽ làm cho ngươi phải trả giá đắt!" Thái tử căm phẫn, bị thái tử phi nói hắn cũng không muốn tự mình làm mất mặt mũi, cũng không làm những gì trong lòng mình không thấy thỏa đáng đối với nàng, nghĩ đến đây vội tìm một chỗ đẹp trên cổ của thái tử phi để ra tay, cắn ra một chuỗi dấu răng hồng hồng thật dài.

Thạch Tuấn Nham vừa ngứa lại vừa đau đến cười ra thành tiếng co rút né tránh, chỉ còn cách phản công lại, thái tử cắn cổ hắn, hắn lại đưa miệng cắn gò má hắn, hai người ăn miếng trả miếng, tình hình vô cùng chật vật. Cuối cùng thái tử phát hiện mình cũng không có chiếm được ích lợi gì, gương mặt cà cả cái cổ cũng không có thiếu dấu răng, tuy rằng thái tử phi hiện tại không có chút sức lực gì, thế nhưng dấu răng vẫn có thể lưu lại, dấu vết còn hồng hồng, bôi thuốc mỡ lên cũng không biết ngày mai có thể tiêu bớt hay không, vậy việc vào triều phải làm sao bây giờ!

Nghĩ rồi cúi đầu nhìn thái tử phi đang thở hổn hển, hắn bi phẫn, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi thật là làm cho người ta chán ghét!"

Mắng ra chưa hết giận, thái tử gia lại còn cúi đầu cắn mạnh lên môi thái tử phi một ngụm lớn, trong lòng thầm nghĩ cô đem miệng của ngươi khóa lại để nhìn xem con chó nhỏ này còn cắn người được không, Thạch Tuấn Nham tức giận đến trợn to hai mắt, chờ thái tử cuối cùng cũng cắn xong một ngụm, hắn thấy bên môi phúc tấn nhà mình một vòng dấu răng sâu đậm, trong ngực cuối cùng cũng thấy vui sướng.

Vì vậy buông thái tử phi ra, thái tử gia cấp tốc xuống giường, khoa tay múa chân liền thoát ly hiện trường, hắn muốn đi tìm nữ nhân của hắn giải tỏa dục vọng.

"Ái Tân Giác La Dận Nhưng, nhớ lấy ngày này cho ta!"

Thạch Tuấn Nham chờ thái tử điện hạ chuồn đi rồi sau đó mới cầm chiếc kính thủy tinh nhỏ lên soi, thấy trên cổ mình từng vết răng đỏ hồng như dâu tây, tức giận lấy thuốc cao tự mình thoa lên, cuối cùng còn thấy một vòng dấu răng sưng đỏ ngoài miệng, nhịn không được mắng ra thành tiếng.

Trữ ma ma canh giữ ở nội thất bên ngoài, thấy thái tử gia hấp tấp từ nội thất đi ra, một chút lưu luyến cũng không có, chỉ biết thái tử điện hạ và thái tử phi sợ là lại xảy ra chuyện gì không tốt, bởi vậy chờ thái tử đi rồi, bà mới liền gõ cửa, hỏi vọng vào bên trong: "Chủ tử, có cần nô tỳ vào hầu hạ."

Thạch Tuấn Nham đang lúc bôi thuốc cho môi mình, thuốc mỡ là màu xanh biếc, đồ ở ngoài miệng thoạt nhìn môi giống như trúng độc vậy, nghe được giọng Trữ má má hỏi, hắn vội vàng ngừng động tác, "Không cần vào, tự ta muốn nghỉ ngơi một lát."

Nói xong, nhìn dung mạo mình trong gương, đâu còn có thể đi ra ngoài gặp người, hay là chờ ngày mai khá hơn rồi hẵng tính. Nghĩ vậy liền nghĩ đến tình huống của thái tử cũng không khá hơn hắn bao nhiêu, ngày mai vị kia còn phải vào triều thì sao, cũng không biết bí dược đại nội đối với dấu răng trên mặt thái tử có hiệu quả thần kỳ hay không.

Trong lòng Thạch Tuấn Nham vô cùng mong muốn thái tử ê mặt, để báo thù hành vi hỗn đản* lần này của thái tử, nhưng lý trí liền thức tỉnh hắn, nếu là thái tử bởi vì dấu răng trên cổ bị người ta cười nhạo, không chừng sẽ có tiếng xấu dâm dục háo sắc được truyền ra, vậy cũng đồng nghĩa với việc thái tử phi không có khuyên nhủ và coi quản tốt lời nói và hành vi của thái tử, trái lại còn khiến danh tiếng thái tử bị tổn hại, tất nhiên Khang Hi sẽ rất bất mãn. (hỗn đản là hột vịt lộn ngụ ý là bậy bạ không ra thể thống gì)

"Dận Nhưng, nhớ kỹ việc ngươi làm lần này cho ta!" Thạch Tuấn Nham thầm mắng trong bụng, đem thuốc mỡ đắp kín, lại lấy ra tờ giấy viết gì đó, đồng thời bỏ vào trong hộp, cầm ở trên tay đứng dậy đi tới cạnh cửa dặn dò Trữ ma ma đem cái hộp thuốc mỡ này đưa đến trong tay công công hà ngọc trụ bên cạnh thái tử điện hạ, để hắn chuyển giao cho thái tử.

Sau khi nói xong, hắn giống như lại nghĩ ra gì đó, dặn dò, "Trữ ma ma, ngươi phải chắc chắn Hà công công sau khi nhận được chiếc hộp này phải lập tức giao cho thái tử, không được kéo dài thời gian, ngươi cứ nói

là do ta phân phó, nếu như kéo dài thời gian để xảy ra chuyện gì, thái tử điện hạ bất mãn, ngay cả ta cũng đều không thể bảo vệ được hắn."

Trữ ma ma tuy rằng chỉ thấy được thái tử phi đưa một tay, nhưng thái tử phi dặn dò rất thận trọng, cũng không dám phớt lờ, vội vàng lên tiếng đáp rồi lui xuống đi tìm thái tử ngay.

Thạch Tuấn Nham thấy Trữ ma ma đi rồi, trong ngực lại thầm thoải mái, thái tử hiện tại nhất định là đang vui vẻ trong viện người nào đó, nếu làm cho Hà công công vô cùng lo lắng mà đi quấy rối… Nghĩ đến hình dạng thái tử hết sức khó chịu, nhịn không được thầm nghĩ đáng đời, cười ha hả.

Sáng sớm hôm sau, Thạch Tuấn Nham sau khi gặp bé con nhà mình, biểu đạt lòng yêu thích sâu sắc một phen, vì hành vi khả ái của củ cải đỏ hôm qua khen ngợi không ngớt, đương nhiên hắn là lén lén lút lút nói thầm ở trong lòng, ngoài mặt chỉ là cười híp mắt vuốt đầu nhi tử, thơm một cái.

Bế con xong, cũng nhìn vú em cho bé con uống sữa xong, hắn cũng đi dùng đồ ăn sáng, ngày hôm nay miệng đã không còn sưng lên, dấu răng bên cổ cũng biến mất không thấy, tâm tình thật tốt, chỉ chờ cái đám nữ nhân trong Dục Khánh Cung kia tới thỉnh an, hắn có thể cố tình bắt đầu thưởng thức mỹ nhân.

Chủ yếu chính là nhìn cái khuôn mặt nhỏ nhắn cùng sắc mặt của thị thiếp này hôm nay làm sao, nhìn cái bộ ngực của thứ phúc tấn kia có đúng là to lên không ít hay không, hôm nay người nào cũng trang điểm rất đẹp, trái lại trên mặt người nào cũng mang vẻ chua xót, việc này là bắt đầu từ khi hắn vào dục khánh cung, ở thời gian khởi đâu một ngày mới bắt buộc mọi người phải ăn diện đứng xếp hàng trong viện của hắn, nhìn mỹ nhân thư giãn đầu óc, sau lại vì củ cải đỏ, không có tâm tình chăm sóc cho các nàng liền sớm đem mọi người đuổi về lại trong viện.

Hiện tại củ cải đỏ đều đã sinh ra, tự nhiên hắn cũng phải tìm một chút thú vui, để cho hắn cảm giác hứng thú chính là từ trong sắc mặt đám nữ nhân đứng ở đây, nhìn ra xem ai mới là người đêm qua được thái tử đi tìm, hắc hắc, tối hôm qua bọn họ nhất định có một đêm không an giấc.

Ngày hôm qua Trữ ma ma muốn bẩm báo kết quả, hắn lại không để cho nàng nói, mà là định bụng đến hôm nay tự mình suy đoán, nghĩ, thái tử phi phất ống tay một cái, thấp giọng hỏi Trữ ma ma: "Nhũ mẫu, ngươi đi hỏi cung nhân hầu hạ thái tử gia một chút, hôm nay thái tử gia đi vào triều, sắc mặt làm sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: o(_)o ha ha ~, sâu tự mình cười thầm, vi củ cải đỏ ngày sau lớn lên cảm thấy…

29. Chương 29

Câu hỏi của thái tử phi nếu mà để thái tử nghe được, hắn nhất định sẽ hận không thể cùng thái tử phi lần thứ hai quần nhau, chứng tỏ quyền lực phái mạnh!

Sáng nay sắc mặt của thái tử làm sao có thể tốt cho được! Tối hôm qua, sau khi hắn từ chỗ phúc tấn đi ra ngoài, đang lúc ở trong viện của Vương cách cách làm việc, giữa lúc khẩn thiết quan trọng nhất thì bị giọng nói chói tai sắc nhọn của Hà công công làm cho nghẹn lại, lập tức giận run một cái lại sợ đến tiểu tiện ra.

Thái tử gia sắc mặt tái xanh, Vương cách cách sợ đến nhắm mắt úp sát mặt vào giường, nàng là cách cách năm nay mới vừa được chỉ hôn tiến vào Dục Khánh Cung, thái tử đối với nàng coi như yêu thích, thế nhưng thấy chuyện thái tử bị dọa đến tiểu ngay tại trận, nàng sợ là cũng không chiếm được sự sủng ái của thái tử gia nữa, lập tức vừa sợ vừa hận cái tên Hà công công kia.

Hà công công được phúc tấn khẩn cấp phân phó, tự nhiên là không muốn gánh trách nhiệm liên quan đến tính mệnh này, đành liều mạng gõ cửa, "Chủ tử, chủ tử a, thái tử phi có chuyện khẩn cấp muốn nô tài bẩm báo, không, không, là đưa vật gì đó muốn nô tài giao tận tay người a."

Cửa ken két hé mở ra một chút, Hà công công nhất thời không chú ý, vẫn hăng say gõ kết quả rơi xuống một khoảng không, nhắm về hướng người trong phòng, thái tử điện hạ vẻ mặt tức giận, "Ngươi cái tên cẩu

nô tài này, chẳng lẽ thái tử phi mới là chủ tử của ngươi!"

"Nô tài không dám, nô tài không dám!" Hà công công nhanh chóng dập đầu biểu đạt lòng trung thành, "Chủ tử, thái tử phi nhờ nô tài đưa cái hộp này giao cho ngài, nói là vô cùng khẩn cấp, nô tài không dám trễ nãi chuyện này."

Thái tử điện hạ cắn răng, "Ngươi không dám trễ nãi chuyện này, lại dám quấy rầy chuyện quan trọng này của cô! Cô nghĩ ngươi là thật không muốn sống nữa!"

"Ôi chủ tử ơi, lòng trung thành của nô tài đối với ngài có trời đất chứng giám, nô tài tuyệt không dám phá hỏng đại sự của chủ tử." Hà công công vội nói.

Thái tử điện hạ vẫn tức giận, tiếp nhận cái hộp kia, cho người mau lui xuống phía dưới rồi mới ngồi vào một bên mở hộp ra, trong lòng thầm nguyền rủa thái tử phi trăm triệu lần, thấy tờ giấy trong hộp, bên trên vẻ mặt quỷ cười đắc ý, lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên, đến khi thấy bình thuốc mỡ trong hộp, trên bình ngọc để chữ tuyết phu cao, hắn ngửi mùi vị thuốc mỡ một cái, mùi hương so với tử ngọc nhu phu cao tốt nhất trong cung không có gì khác biệt, ngay đến màu sắc và độ bóng đều giống nhau thì môi hắn chề ra, qua nhĩ giai tĩnh nghiên còn tưởng rằng hắn ngay đến thứ thuốc bôi thông thường như thế cũng không nhận ra, nên mới đem tên thuốc thay đổi chẳng lẽ là có thể biến thành thuốc tiên? Nàng lại một lần nữa ở trước ánh mắt sắc bén của hắn giở trò ngu ngốc, thái tử gia nghĩ thầm, có một thái tử phi không có kiến thức như thế thật sự là mất mặt.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn là cầm lấy thuốc mỡ, từ trong viện Vương cách cách rời đi, quay về tẩm điện của mình để thoa thuốc, trên mặt có lưu lại mấy vết răng hồng hồng, hắn là một thái tử, sáng sớm ngày mai lên triều với bộ dạng như vậy, có nghìn cái mặt cũng không đủ ném, nghĩ đến đây thái tử phi cũng là có đầu óc mà nghĩ ra một điểm này.

Tuy rằng như vậy, thái tử điện hạ bị thái tử phi cố ý cắt đứt chuyện tốt, vừa rạng sáng ngày thứ hai, sắc mặt kia cũng là đen như đáy nồi, càng chưa nói có thể tươi cười đi vào triều.

Thái tử phi nghe được Trữ ma ma nói sáng sớm thái tử vào triều với khuôn mặt đầy tâm trạng, tự nhiên cũng liền hiểu là ngày hôm qua thái tử gia xảy ra chuyện như thế nào, âm thầm cười trộm, thấy những nữ nhân kia lục tục đến thỉnh an, hiển nhiên cũng là vẻ mặt xán lạn khuôn mặt tươi cười.

Đám nữ nhân tới thỉnh an thấy trên mặt thái tử phi tươi cười rạng rỡ, trong lòng đều cho là chẳng phải chuyện gì tốt, có một a ca dựa dẫm, lại được thánh chỉ sắc phong làm thái tử phi, cũng chẳng trách thái tử phi có thể cười vui vẻ đến như vậy, chỉ là cho dù vui vẻ, cũng đừng vui vẻ trước mặt những người khác như vậy a!

Vương cách cách chính là người hận thái tử phi ở đây nhất, ngày hôm qua rõ ràng là thái tử sủng hạnh nàng, kết quả bị thái tử phi làm cho nhiễu loạn cắt đứt, còn để cho nàng thấy chuyện xấu hổ của thái tử gia, việc này nếu đặt ở trên bất cứ người nào như trắc phúc tấn, thứ phúc tấn, cách cách đều không phải là chuyện tốt mà. Sau này thái tử còn có thể tìm vào trong viện của nàng mới là lạ! Thủ đoạn của Thái tử phi quả là quá âm độc, đây chính là hoàn toàn chặt đứt con đường sinh tồn của nàng ở Dục Khánh Cung a!

Nghĩ đến đây, vương cách cách nhìn về phía hai người thị thiếp Đường thị và Vương thị, trong lòng phát thệ nàng quyết không thể giống như hai người bọn họ, ở Dục Khánh Cung âm thầm lặng lẽ sống qua ngày.

Thái tử phi cười tủm tỉm, trong mắt lại không buông tha một chút xíu biểu tình gì trên mặt đám nữ nhân này, thấy trong mắt Vương cách cách kia chợt lóe lên tia hận ý, trong lòng sáng như tuyết, xem ra cái vị Vương cách cách này chính là người tối hôm qua được thái tử sủng hạnh. Để làm cho thái tử gia tức tối, hắn lại phải đắc tội với một vị mỹ nhân, có trời cao làm chứng, hắn là người thương hương tiếc ngọc cỡ nào, muốn trách đều phải trách thái tử điện hạ đi.

"Lâm muội muội, ngươi từ ngày mai trở đi không cần phải tới thỉnh an nữa, quay về trong viện của ngươi dưỡng thai cho tốt, nhất định phải sinh cho thái tử gia một hài nhi đủ tháng." Thái tử phi đem một đám nữ nhân nhìn từ đầu tới đuôi, cuối cùng ở trong đám người này chọn ra một người, chính là lâm trắc phúc tấn đang mang thai, bởi vì nàng đã có thai, hơn nữa trước kia có bị sảy thai, nàng là có tư cách thăng một cấp bậc, mà thái tử phi cũng nói từ trước, chỉ cần nàng lại có thai liền thăng chức cho nàng.

Hiện giờ vị trí thái tử trắc phúc tấn chỉ còn lại có một chỗ trống nhỉ, cũng không biết sau này vị trí đó lại bị một người từ đám nữ nhân được trúng tuyển ngồi lên, chính là bị hàng hóa ngoại lai vào ở Dục Khánh Cung lấp chỗ. Dù sao đi nữa hiện tại đều không thể nói chính xác, thấy Lâm thị từ thứ phúc tấn được cân nhắc lên tới vị trí trắc phúc tấn, ánh mắt những nữ nhân khác đều nhìn chằm chằm vào cái ghế trắc phúc tấn bỏ trống còn lại, ai cũng muốn ngồi lên.

Nghe được lời thái tử phi nói, các nàng liền để mắt tới cái bụng của Lâm thị, đố kị ghen ghét một trận, thái tử cũng không phải không có sủng hạnh các nàng, chỉ là không có bầu không trách được.

Lý giai thị nghe được câu sinh hạ một hài tử đủ tháng kia của thái tử phi xong, trong ngực đối với thái tử phi càng hận đến cắn răng, nàng nếm trăm nghìn cay đắng cố gắng sinh hạ hài tử trước thái tử phi, kết quả lại sinh một cách cách, càng khiến cho lòng nàng chua xót khó chịu không thôi chính là, từ sau khi nàng hết ở cử, thái tử chưa từng ghe qua sân viện của nàng một lần.

Thật vất vả khiến người mua chuộc được đại thái giám Hà công công bên người thái tử, nhưng chỉ nhận được một câu nói, thái tử gia không thích nàng. Nghĩ đến hai người cách cách mới tiến vào Dục Khánh Cung, một diễm lệ một ôn nhu, người mới thì dễ chiếm được sự yêu thích của thái tử hơn người cũ, dĩ vãng nàng đắc ý nhất chính là việc thái tử thích nàng, bây giờ cũng chẳng còn cái gì có thể thắng được người ta, trong lòng càng phải chịu đả kích cái này tiếp nối cái kia.

"Thái tử phi tỷ tỷ, Lâm muội muội nàng là người hiểu chuyện nhất, đương nhiên là có thể sinh hạ một a ca mạnh khỏe đủ tháng, sau này tiểu a ca cũng có thể sớm có huynh đệ thân thích, tỷ tỷ nói xem có phải vậy không? A ca của gia vẫn còn quá ít kia mà." Lý giai thị đương nhiên là sẽ không để cho thái tử phi đắc ý như vậy, có một con trai trưởng thì thế nào, ngày sau chờ vợ lẽ của thái tử gia sinh con ra, con trai trưởng cũng khó mà sống qua, hiện tại thái tử phi đắc ý sớm thì có ích lợi gì chứ.

Thái tử phi cười cười, đến liếc mắt cũng chẳng nhìn Lý giai thị một cái, hắn càng là để ý Lý giai thị, Lý giai thị sẽ càng ở trước nàng nhảy nhót, phải biết rằng hiện tại nàng ở trước mặt thái tử gia không có tiếng nói, cũng chỉ có thể ở thời điểm thỉnh an mỗi ngày nói nhiều một ít, có thể cho hắn ngột ngạt thì ngột ngạt, lúc đó không để ý tới nàng thì nàng có tài gởi đến mấy cũng cũng không có biện pháp gì.

"Các ngươi đều nghe được phải không, để gia có nhiều con nối dòng, các ngươi cũng phải tận tâm hầu hạ gia." Thái tử phi nhẹ nhàng nói, sau đó vẻ mặt bắt đầu uể oải, muốn đuổi người.

Bởi vì Lâm thị bị Lý giai thị nhắc tới, dẫn tới tất cả mọi người đều chú ý tới đứa bé trong bụng nàng, chính là có hơi chút sốt ruột, lúc trước đã sẩy thai một lần, nàng càng không dám phớt lờ, lúc này khiêm tốn được bao nhiêu thì khiêm tốn bấy nhiêu, thái tử phi còn chưa nói cái gì, kết quả Lý giai thị chõ mồm vào làm cho nàng gặp phiền toái, trong lòng đã sớm ghi nhớ.

Thấy thái tử phi vẻ mặt mệt mỏi, tự nhiên rất biết điều mà nói rằng: "Thái tử phi tỷ tỷ nói phải, muội muội nhất định nhớ kỹ giáo huấn của tỷ tỷ. Nếu tỷ tỷ mệt mỏi, bọn muội trước hết xin cáo lui."

"Được rồi, các ngươi đều lui xuống trước đi." Thái tử phi nói, chờ nghe được toàn bộ nữ nhân đều đáp lại, từng người một lui ra ngoài sau, trên mặt của hắn liền đổi thành rực rỡ, bước nhanh mà hướng về phía nội thất của mình đi đến.

Không gian đã hoàn thành việc thăng cấp, hắn muốn đi vào trong không gian thật nhanh nhìn xem một cái, không gian rốt cuộc biến thành cái bộ dáng gì, không biết sẽ có ngạc nhiên gì lớn.

Thái tử cả người mang theo đầy sự tức giận đối với thái tử phi, sáng sớm lên thượng triều, lại cùng mấy người huynh đệ đi đến cung trường luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, đem bia ngắm cho là thái tử phi, mang theo sự tức giận vô cùng vô hạn mà phát huy tài bắn cung vượt xa người thường, mũi tên lao vun vút bắn trúng tâm bia, coi như mỗi lần hồng tâm bị bắn chính là thái tử phi bị thái tử bắn trúng trong lòng từng trận khoái trí.

Thái tử điện hạ buồn bực lặng lẽ bắn tên, đại a ca gần đây con đường làm quan rộng mở bị thái tử uy hiếp cũng buồn bực lặng lẽ bắn tên, nhóm a ca ở đây thấy hai vị huynh trưởng không nói không rằng cứ thế bắn cung, ngươi bắn một mũi tên ta cũng không tỏ ra yếu kém mà cũng bắn một mũi tên, còn cho là hai người bọn họ đang âm thầm so đấu.

Vì vậy bọn họ đều không đụng đến cung tên, mà là chỉ nhìn thái tử và đại a ca biểu diễn, chờ hai người ngừng lại, quay đầu lại thấy bọn đệ đệ đang đứng nhìn bên dưới, thái tử và đại a ca liếc nhau, vừa nhìn đã không ưa đối phương, lập tức ngoảnh đầu sang hướng khác, đều tự rẽ ra một phương hướng khác đi.

Để lại một đám đệ đệ không biết đang xảy ra chuyện gì, cho rằng đại a ca và thái tử điện hạ lại xích mích với nhau, có điều những chuyện nhỏ nhặt này hoàng a mã cũng không quản, bọn họ làm phận đệ đệ tự nhiên là chỉ có thể nhìn tuyệt đối không được xen mồm, dù sao nhìn người khác đấu cũng là một loại lạc thú.

Thái tử điện hạ từ trường bắn cung rời đi, lại đi Vô Dật Viên một chuyến, đọc sách một hồi không cảm thấy thú vị, liền muốn quay về Dục Khánh Cung, thế nhưng còn chưa có bước vào cửa Cung Dục Khánh, nghĩ đến nữ chủ nhân của Dục Khánh Cung lúc này là thái tử phi, hắn lại quay đầu rời khỏi Dục Khánh Cung.

Hà công công thấy thái tử đến cửa cung lại không tiến vào, vội vàng vừa chạy theo vừa hỏi: "Thái tử gia, ngài là đang muốn đi đến chỗ nào?"

"Theo cô xuất cung một chuyến đi." Thái tử điện hạ nói, đi tới đi tới, phát hiện mình còn đang mặc triều phục, lại quay về Dục Khánh Cung thay đổi một bộ xiêm y.

Kết quả còn chưa đi ra Dục Khánh Cung, chỉ thấy một người thị vệ mang theo lời nhắn, nói Tác Ngạch Đồ đại nhân đưa thiệp muốn mời thái tử điện hạ đến Tây Hà Uyển một chuyến.

Thái tử điện hạ nghĩ nếu mình không có chuyện gì khác, hiện tại lại không muốn ở lại Dục Khánh Cung, xuất cung đi giải sầu một chút cũng tốt, liền để Hà công công đem thiệp mời tới xem một chút, sau đó tiện tay ném một cái, liền mang theo Hà công công đi ra ngoài hoàng cung.

Tây Hà Uyển chích là biệt viện của Tác Ngạch Đồ, Tác Ngạch Đồ yêu thích hưởng thụ, tính cách cũng tham lam, cảnh trí bố cục của Tây Hà Uyển không gì là không hao phí tấm sức, bên trong còn có rất nhiều mỹ nữ hắn nuôi, trong ngày thường mở tiệc chiêu đãi quan viên đều là ở Tây Hà Uyển. Thái tử điện hạ đã có tới quá một lần, tất nhiên là biết Tây Hà Uyển là cái chỗ gì, Tác Ngạch Đồ đưa thiệp muốn hắn lén qua đó, sợ là có việc cần thương lượng, hắn không thể thường xuyên rời bỏ Dục Khánh Cung, gần đây hoàng a mã đối với Tác Ngạch Đồ có nhiều bất mãn, hơn nữa Tác Ngạch Đồ phu nhân trước đây có lần làm phiền thái tử phi, trong lòng thái tử vẫn là không thích, cho nên thái tử ở mặt ngoài cũng ít tiếp xúc với Tác Ngạch Đồ đi, thế nhưng để làm an lòng Tác Ngạch Đồ nên ông ta có gì cầu đến cũng liền đáp lại, để cho Tác Ngạch Đồ có thể quyết một lòng tận trung vì hắn.

Lúc thái tử điện hạ mang theo mấy người thị vệ thân tín và Hà công công đến Tây Hà Uyển, Tác Ngạch Đồ và nhóm môn sinh đang uống rượu hưởng lạc, nhìn thấy thái tử điện hạ đến, đương nhiên là vội vàng quỳ lạy nghênh tiếp, thái tử điện hạ phất tay để cho bọn họ đứng lên, sau đó trực tiếp đi vào trong nhà, ngồi ở trên ghế chủ tọa.

Tác Ngạch Đồ thấy sắc mặt thái tử điện hạ nghiêm túc, liền đem nhóm môn sinh này nhanh chóng đuổi xuống phía dưới, tự mình tiến lên khom người hỏi: "Thái tử điện hạ, ngài hôm nay là làm sao thế nào?"

"Cô không có chuyện gì, tác đại nhân có chuyện gì thì nói mau đi, cô không thể đợi quá lâu ở chỗ này." Thái tử điện hạ nói thẳng, hắn vốn là cho rằng Tác Ngạch Đồ sẽ có chuyện chính sự gì, kết quả ngược lại thấy hắn cùng một đám người ở hưởng lạc, nghĩ đến đây hắn liền thấy không thoải mái, giống như người khác ở trước mặt hắn khoái hoạt không coi hắn vào đâu, vậy có thể cao hứng mới là lạ. Mà gần đây hắn càng ngày càng thấy Tác Ngạch Đồ già lẫn thẩn, liên tiếp có mấy chuyện ngu xuẩn, hắn đều đã có con trai trưởng, áp lực vị thế của thái tử cũng giảm đi không ít, kết quả hết lần này tới lần khác Tác Ngạch Đồ còn ra mặt chống đối với người của phe đối lập với hắn, làm cho hắn đau đầu không ít, hắn cũng chẳng phải loại người lương thiện gì, nếu không phải vì nghĩ Tác Ngạch Đồ là người bên mẫu tộc của mình, phải chịu tội thế nhưng chỉ có một nhà Tác Ngạch Đồ.

"Thái tử điện hạ, cựu thần đúng là có việc muốn bẩm báo với ngài a." Tác Ngạch Đồ nghe được thái tử nói, vội vàng đem chuyện Thạch Văn Bỉnh rất có thể từ Phúc Kiến trở về thăng chức lên nhất phẩm đại thần, lại cùng Minh Châu Nhất Đảng quá mức thân thiết nói ra, "Thái tử điện hạ, thánh thượng là có ý tứ này a. Thạch đại nhân là a mã của thái tử phi, được đề bạt cũng nên là thái tử điện hạ ngài mới phải a, làm gì đến lượt Minh Châu bọn họ, không biết Thạch phủ rốt cuộc cùng Minh Châu Nhất Đảng có câu kết gì.

Thái tử điện hạ, hôm nay cũng không chỉ có việc này, cựu thần còn muốn nói với ngươi chuyện những người Giang Nam đó…" Nói, thanh âm Tác Ngạch Đồ nhỏ dần, biến thành thì thầm ở bên tai thái tử.

Sắc mặt thái tử điện hạ bắt đầu từ nghiêm túc chậm rãi chuyển thành rét run, ánh mắt bất tri bất giác cũng lạnh xuống, đợi sau khi Tác Ngạch Đồ nói xong, hắn đưa tay lên kéo cổ Tác Ngạch Đồ ghì xuống, "Cô đã biết, sau này nếu Giang Nam có chuyện gì, cứ để cho bọn họ dâng tấu đưa tới chỗ hoàng a mã đi, người của chúng ta ở Giang Nam thì cứ để cho bọn họ đợi, tất cả phải án binh bất động, chuyện mỏ muối và sắt không được đụng đến nữa, cô không thiếu tiền bạc!"

"Thái tử điện hạ, vậy làm sao được! Nếu thiếu một khoản thu nhập từ Giang Nam, ngày sau nhất định là sẽ thiếu không ít…" Tác Ngạch Đồ nghe vậy vội vàng nói, không nghĩ tới quan trường Giang Nam bị điều tra, thái tử điện hạ không đi đối phó khâm sai, ngược lại còn thu hẹp công việc làm ăn, cái này thật ngoài dự liệu của hắn, hắn cũng tham nhũng một ít, nếu thiếu một năm lợi ích từ đó nhất định sẽ thiếu hụt rất nhiều.

"Cô đã nói! Ngươi chỉ chiếu theo đó mà làm là tốt rồi!" Thái tử điện hạ ngắt lời, ngay từ đầu hắn cũng không biết hắn hoàng a mã phái người điều tra chuyện Giang Nam, lúc này biết được tin tức người khác đã phát hiện ra lại bị Tác Ngạch Đồ đè xuống rồi tự mình đi nói cho hắn biết, trong ngực đã bắt đầu bất mãn, xem ra hắn đã quá tin cậy vào Tác Ngạch Đồ, nên ông ta mới dám làm ra chuyện bậc này.

Cho dù hiện tại bên phía Giang Nam kia còn cống nạp tiền bạc về kinh, hắn cũng không thu được một phần nhỏ nào, toàn bộ đều vào tư kho của thái tử phi, vốn là chuyện dễ khiến cho hoàng a mã bất mãn, lúc này hắn lại không muốn làm chuyện phí nhiều sức lực mà lại không được cảm ơn! Tác Ngạch Đồ lại khẩn trương như vậy, có thể thấy được thường ngày hắn cũng tham ô không ít, muốn ăn trên đầu hắn, đó là không có cửa đâu!

Nghĩ vậy, thái tử gia lạnh lùng nhìn Tác Ngạch Đồ, cho đến lúc thấy trên trán Tác Ngạch Đồ toát mồ hôi lạnh, thái tử gia vui buồn thất thường, bạo ngược không coi ai ra gì, cho dù là mệnh quan triều đình chọc hắn cũng đều bị đánh như chơi, Tác Ngạch Đồ đương nhiên là không muốn chọc cho thái tử điện hạ tức giận, vội vàng đáp: "Thái tử điện hạ nói phải, cựu thần nhất định chiếu theo phân phó của ngài làm việc."

"Nếu không còn chuyện gì, cô đi về trước." Thái tử điện hạ thấy Tác Ngạch Đồ biết điều, cũng không làm quá nghiêm khắc, dù sao cũng người bên ngoại, từ nhỏ cũng chiếu cố hắn rất nhiều, nên vẫn phải là cho ông ta chút mặt mũi, nhưng mà lúc gần đi, hắn vẫn để lại một câu uy hiếp, "Tác đại nhân, cô ghét nhất là người ta làm trái ý mình, người bằng mặt không bằng lòng ngươi cũng không thể giữ lại."

Nói xong, thái tử điện hạ xoay người liền nghĩ muốn hồi cung, Thạch phủ rất có thể cùng Minh Châu Nhất Đảng có liên hệ, điều này làm cho trong lòng hắn rất bất mãn, hắn nhất định phải chính mồm hỏi phúc tấn mình, rốt cuộc có chuyện này hay không!

Tác Ngạch Đồ thấy thế vội vàng phục hồi tinh thần lại cố níu giữ thái tử, "Thái tử điện hạ, cựu thần còn có một chuyện!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ^_^

30. Chương 30

"Còn có chuyện gì!" Giọng nói thái tử gia có chút không nhịn được.

Tác Ngạch Đồ vội hỏi, "Thái tử điện hạ, ngài thật vất vả mới đi ra ngoài một chuyến, cựu thần tất nhiên là không thể để cho thái tử điện hạ tay không mà về, ngài trước tiên dừng bước tới nghe hí kịch một chút, cái này cựu thần sẽ đi xuống phía dưới an bài ngay."

Thái tử gia nghe xong đuôi lông mày nhướn một cái, nghĩ Tác Ngạch Đồ lại muốn dâng kỳ trân dị bảo gì đây, cũng liền không ngăn cản, phất tay để cho Tác Ngạch Đồ đi chuẩn bị, còn hắn lại dẫn Hà Ngọc Trụ còn có mấy người thị vệ tới chỗ rạp hát nghe hí.

Đang ở rạp hát Tây Hà Uyển nghe hí kịch còn có đám môn sinh của Tác Ngạch Đồ đã uống rượu hưởng lạc trước đó, vừa nhìn thấy thái tử điện hạ đám người liền quỳ xuống nghênh tiếp, sau đó đem hắn dẫn tới vị trí tốt nhất kia.

Có một quan viên thoạt nhìn chính là một tên thích xu nịnh, sau khi nhìn thấy thái tử điện hạ liền đeo dính vào, những người khác thấy vậy rất là bất mãn, vẫn cứ thản nhiên nói lải nhải lảm nhảm với thái tử gia: "Thái tử điện hạ, hội ca diễn này chính là gánh hát Khánh Hỉ nổi danh trong kinh thành, đào bên trong đều là đã thành danh a, thanh âm uyển chuyển như chim sơn ca, tư thái đó cũng là ôn nhu phi phàm."

Thái tử điện hạ nghe vậy cảm thấy rất là thú vị, khóe miệng hơi nhếch lên, thấy vậy những người khác cũng đều xôn xao, đem một ít chuyện trăng hoa phóng đãng mà bọn họ biết tất cả đều nói ra hết, kết quả trên sân khấu đang hát hí kịch, mà đám người dưới sân khấu kia cũng đang nói hí, trên đài dưới đài, tất cả đều là đang hót mà.

Gánh hát Khánh Hỉ này quả nhiên là danh bất hư truyền, vừa hay có một nhân vật nữ hoá trang tuyệt lệ, thấy thái tử điện hạ mí mắt vụt chớp vụt chớp long lanh, nhưng mà xong cảnh đó quay về chỗ cũ thì cũng không ngoái đầu lại nữa, phát hiện này càng làm cho tâm hồn hắn điên đảo vì vai đào, cho dù thấy bộ ngực phẳng như bàn là thì thái tử điện hạ vẫn là cảm thấy cái hoa đán* này làm cho hắn kinh diễm. (hoa đán hay còn gọi là đào; vai nữ trong ca kịch… Tất nhiên là nam hóa trang nữ sau này mới có nữ thật đóng, điều nay cho thấy thú chơi hoa cúc đã có từ thời xưa, hắc)

Người dựa vào coi sắc mặt mà đoán ý là luôn luôn có, vừa có người thấy thái tử điện hạ đối với con đào này cảm thấy hứng thú, liền bắt đầu nói với thái tử gia: "Thái tử điện hạ, cái hoa đán trên đài kia đúng là gần đây nổi danh nhất trong kinh thành mà, tên là Bạch Thuần Dật, nam hoá trang thành nữ thế nhưng lại quá giống."

Thái tử nghe vậy, lỗ tai khẽ nhúc nhích, "Nam?"

"Hồi bẩm thái tử điện hạ, đích thị là nam." Người vuốt mông ngựa không phân rõ giọng điệu của thái tử điện hạ rốt cuộc là làm sao, có chút không yên tâm nói, cuối cùng lại bỏ thêm một câu, "Tuy nói là nam, nhưng tư thái, bộ dáng kia, cùng đem so người kia với một ít nữ tử thì tốt hơn nhiều lắm."

"Thái tử điện hạ, có đôi khi nam nhân so với nữ nhân tư vị kia càng…" Lại có một người cười đến vẻ mặt trông rất hèn mọn nói, người nọ trong lòng còn ôm một nữ nhân liếm liếm môi đối với thái tử điện hạ cười hề hề thần bí mà nói rằng, "Cái Bạch Thuần Dật này khí chất thanh cao kiêu ngạo, còn chưa từng xuất đầu, nghe nói còn là một thân thể thuần khiết đây." (xuất đầu lộ diện á, ý muốn nói là gì thì chắc các nàng cũng hiểu được mà, hắc)

Thái tử điện hạ ngước mắt nhìn trên sân khấu bên kia, nơi Bạch Thuần Dật đang hát hí kịch, trong kinh thành một ít đại quan hay quý nhân yêu thích nuôi mỹ nam hắn cũng có nghe qua, có điều rốt cuộc hình dáng ra làm sao hắn còn không biết, nếu đều là bộ dáng giống Bạch Thuần Dật ở trên đài kia, thử một lần ngược lại cũng chẳng sao, nghĩ vậy hắn đã nghĩ không biết con hát khi tháo lớp trang điểm trên mặt ra thì sẽ động lòng người tới cỡ nào?

Tác Ngạch Đồ nghe hạ nhân rạp hát bên kia truyền lời xong, trong lòng trái lại có chút ngạc nhiên bất ngờ, lúc này hắn mời tới đại đa số đều là ca kỹ nổi danh lừng lẫy, nhưng thật ra không nghĩ tới thái tử điện hạ lại đối với cái Bạch Thuần Dật kia cảm thấy hứng thú, bất quá cho dù là hắn, thấy tư thế dáng vẻ của Bạch Thuần Dật sau khi hoá trang, trong lòng cũng là nhộn nhạo không ngớt.

Nếu thái tử điện hạ đã có ý định, hắn đem người mua lấy rồi đưa cho thái tử điện hạ vui đùa một chút thì thế nào, chỉ cần thái tử điện hạ vui vẻ, cũng nhất định sẽ nhớ kỹ hắn cái ông cậu này thật là tốt.

Trong lòng suy nghĩ, Tác Ngạch Đồ cầm một cái hộp, liền hướng vào trong rạp hát đi đến. Gánh hát hí kịch Khánh Hỉ đã hát xong, thái tử điện hạ sau khi nghe xong thấy Tác Ngạch Đồ đã qua tới, sau khi để Hà công công đem cái hộp kia nhận lấy, liền muốn rời đi.

Trước khi rời đi, Tác Ngạch Đồ còn vụng trộm nói cho thái tử gia, "Thái tử điện hạ nếu là thích cái con hát họ Bạch kia, cựu thần sẽ đem hắn đưa cho thái tử điện hạ."

Thái tử điện hạ nghe vậy thầm mừng rỡ trong lòng, nhưng mà nghĩ đến mang vào Dục Khánh Cung rất

phiền phức, liền không nói rõ ràng là có đáp ứng hay không, "Cô biết ngươi làm việc thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến danh tiếng của cô."

Ý nghĩa là hắn đúng là có chút ý tứ với Bạch Thuần Dật, nhưng không phải là không thể nhận, nếu thật muốn đưa thì an trí cho hắn ở bên ngoài.

Tác Ngạch Đồ ngầm hiểu, vân vê chòm râu đã có chút hoa râm, cười mắt híp đưa tiễn thái tử điện hạ rời biệt viện, trong lòng suy nghĩ chẳng qua chỉ là một con hát, thái tử vui đùa một chút thì thế nào.

Hắn cũng chưa từng lo lắng đến việc lỡ như thái tử điện hạ thật sự đi lên con đường không ngay thẳng, càng lúc càng chìm đắm vào thứ ái tình này mà nói, ngày lành của hắn cũng chấm dứt.

Thái tử điện hạ bởi vì có một thú vui mới, tâm tình khoái trá mà trở lại Dục Khánh Cung, hắn còn chưa từng hưởng qua mùi vị của nam tử, nhiều người yêu thích như vậy, cũng không biết chuyện này sẽ có cái gì tuyệt vời, trong lòng suy nghĩ cũng có chút hiếu kỳ, có chút mong mỏi muốn nếm thử, nữ nhân hắn có nhiều lắm, thử cảm giác lạ thay đổi mùi vị trái lại cũng không tệ.

Đem cái hộp Tác Ngạch Đồ sai Hà Ngọc Trụ đưa cho hắn cất xong, sau đó tâm tình của hắn vô cùng sung sướng, liền muốn tìm thái tử phi gây phiền toái.

Thạch Tuấn Nham từ sau khi tiến vào nội thất, vẫn chưa có ra ngoài, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua sau khi không gian tiến hóa lại trở nên lớn như vậy, quả thực so với một tòa Tử Cấm thành còn lớn hơn, ô không, phải là một khu nhà hiện đại ở trên một đảo quốc, mọi nơi xung quanh đều bị nước vây kín, diện tích phải bằng ba hòn đảo lớn hợp lại, một tầng hoa cỏ thật dày, mùi hương thoang thoảng, một dãy các loại cây ăn quả, xanh um biêng biếc, trên cây ăn trái sai quả nặng trĩu, còn có một cánh đồng tất cả thửa ruộng đều được phân cách tốt, có nhiều thứ mà đô thị không có, trên ba bốn mẫu đất trồng một ít thảo dược, cách ruộng đồng không xa là một tòa nhà gỗ.

Lúc hắn phát hiện ra nhà gỗ thì rất cao hứng, trong lòng quả quyết đây hẳn là gian nhà mà thần tiên ở, hoặc là bên trong có cất giấu linh dược, có thể để cho hắn từ nam biến trở về thành nữ, kết quả nhìn thấy nó bị ngăn cách bởi một hồ lớn, vừa không có thuyền hắn lại không có biện pháp đi qua. Chỉ có thể đứng trên bờ vò đầu bứt tai, trong thoáng chốc vừa định bơi qua đó, liền thấy trong hồ nhảy lên một con cá lớn, con cá này vẩy sáng lấp lánh, hàm răng sắc nhọn làm cho hắn chùn bước.

Thạch Tuấn Nham bắt đầu có chút căm ghét không gian của mình, tiến hóa thì tiến hóa, tiến hóa được rồi sau đó lại chỉ cho hắn quyền khống chế khu nhà cao cấp trên cái đảo này, những thứ khác trên đảo tinh thần lực của hắn đều vô hiệu, thật là thái gạt người.

Sau vài lần thử không có kết quả, Thạch Tuấn Nham trở lại trong khu nhà cao cấp đi nghỉ ngơi, uống nước suối thiên nhiên tinh khiết, ăn quả nho từ trên cây mới hái xuống, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống, sau đó mở tập tranh hắn vẽ ra, chậm rãi trở mình, thưởng thức đến chỗ thú vị liền tấm tắc cười ha ha, tự tìm niềm vui.

Đang xem tranh, cũng không biết một mảnh giấy từ chỗ nào nhẹ nhàng rơi xuống, Thạch Tuấn Nham vừa nhìn đã đã biết nó cùng với nét chữ bên trong trái cây tiến cấp giống hệt nhau, cũng biết là tiểu tinh quái ném tới, nhíu mày một cái, cầm lên vừa đọc, phốc một tiếng quả nho trong miệng liền phun ra.

"Chủ nhân, ngươi quả không biết tiến thủ."

Trên giấy viết một câu nói như vậy, mí mắt Thạch Tuấn Nham co giật, sau đó đem mảnh giấy ném vào thùng rác, thu thập sạch sẽ thứ vừa phun ra, rồi mới như tự nhủ rằng: "Ta còn thiếu trí tiến thủ sao, ngay đến củ cải đỏ cũng đều đã sanh ra rồi."

Không bao lâu, lại có một mảnh giấy nhẹ nhàng hạ xuống, bên trên vẻ một đôi tròng mắt khinh bỉ, để lại một câu nói, luyện võ, tăng trưởng tinh thần lực để khống chế không gian.

Lúc này chân mày Thạch Tuấn Nham cau lại, muốn hắn luyện võ a, luyện võ thế nhưng chính là việc chịu khổ, lại không có tuyệt kỹ như cửu âm chân kinh để cho hắn học, học một lần là xong, nếu để hắn như thái tử luyện từ nhỏ đến lớn như vậy, cuối cùng khí lực của hắn còn chưa kịp phát triển, loại cuộc sống gian khổ này đã làm cho hắn kiệt sức trước rồi, thật khó cho hắn a.

Thạch Tuấn Nham buồn bực, trước đây chưa từng có nhiều chuyện như vậy, nhưng là phải vào trong nhà gỗ mới có thể có linh dược, hắn vẫn quyết định luyện võ một chút, về phần có thể tăng trưởng cái tinh thần lực gì hay không hắn cũng không thể nói chính xác.

Có điều luyện võ sau này cùng thái tử đánh nhau không phải càng chiếm thượng phong sao? Đây cũng là chuyện tốt, thái tử phi trong lòng suy nghĩ, nếu thái tử không thích cùng hắn đánh cận chiến, chỉ cần đem cung tiễn hoặc trường kiếm ra đây, hắn lại chẳng thể nào là đối thủ của thái tử, có vài ba chiêu thức, đối với việc bắt thái tử rất có lợi.

"Lấy cái gì luyện a, có bí tịch sao?" Thái tử phi lại hô.

Kết quả mảnh giấy tiếp theo tà tà rơi xuống, bên trên vẽ đầy ánh mắt khi dễ, một câu nói cũng không để lại.

Thái tử phi không thể làm gì khác hơn là tự vả nhẹ vào mồm một cái, từ trong không gian cầm ra một chiếc xe gỗ đem cho nhi tử làm đồ chơi mới ra khỏi không gian, bên trong nội thất rất an tĩnh, hắn suy nghĩ một chút mới đem Trữ ma ma gọi vào, hỏi bà một ít chuyện dạy dỗ a ca, sau đó để người đem củ cải đỏ mang vào.

Củ cải đỏ thấy ngạch nương nhà mình, cao hứng cứ giãy dụa ở trong lòng thái tử phi, chân nhỏ nhưng có lực mà, đạp một cái là khiến bắp thịt thái tử phi đau nhức, thái tử phi mang nó đặt lên giường cuốn lại, thấy nó tròn vo đầy thịt là thịt, tứ chi liên tục vung vẫy, thật sự là quá hoạt bát hiếu động, bởi vậy cũng sấn tới cù lét hắn, chọc cho củ cải đỏ "A, a" kêu loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn cười làm nước bọt trào tí tách.

Thái tử phi nhìn nó lộ ra phần lợi hồng hồng, rất là khả ái, hôn một cái thật mạnh, mới đem nước suối từ trong không gian mang ra ngoài cẩn thận đút nửa chén trà cho nhi tử, nước suối trong không gian có khả năng cường thân kiện thể, để nhi tử khỏe mạnh, sau này nó cũng phải thường xuyên uống một ít, chờ sau này nó mọc răng, có thể ăn thức ăn, hắn lại đem trái cây trong không gian này cho nó, nuôi từ nhỏ như vậy, sau này nhất định có thể mạnh khỏe tráng kiện.

Chờ cho đút nước xong, thái tử phi lấy xe gỗ nhỏ ra cho nhi tử chơi đùa, đó là một chiếc xe ô tô bốn bánh, cửa xe, nắp ca pô và nắp thùng sau xe đều có chốt nên có thể đóng mở, bên trong còn có dây cót, vặn một cái, xe đồ chơi có thể từ từ chạy về phía trước, thái tử phi đều không có cảm thấy cho nhi tử chơi món đồ chơi dành cho trẻ em ba bốn tuổi này là quá sớm, dù sao hắn cũng chưa từng có đứa con nhỏ nào, có điều bàn tay nhỏ bé của củ cải đỏ nhưng thật ra không ngừng đụng vào thứ đồ chơi thái tử phi cho nó, thái tử phi chỉ không chú ý một lúc, nó đã để lại bãi nước miếng ngay trên chiếc xe gỗ.

Thì ra, củ cải đỏ bắt đầu xem nó như đồ ăn.

Một lớn một nhỏ ở bên trong phóng chơi rất vui vẻ, thái tử điện hạ lại hùng hổ hấp tấp tìm đến chỗ thái tử phi kiếm chuyện, hắn vừa vào nội thất, thấy tiểu a ca đã ở đây, vốn là muốn quát to một tiếng cuối cùng cũng chỉ đành nuốt trở lại, chỉ riêng có đôi mắt là còn trợn thật lớn, trừng mắt nhìn thái tử phi, làm thái tử phi không hiểu có chuyện gì xảy ra.

"Gia, ngươi làm sao?" Thái tử phi rất là dịu dàng tiến lên trước hỏi, thái tử nghe vậy lại duy trì ánh mắt trừng lớn, cho rằng thái tử phi uống lộn thuốc, nếu không sao thanh âm ngày hôm nay lại trở nên dịu dàng như thế.

Vừa mới nghĩ như vậy, chỉ thấy ánh mắt của thái tử phi hướng sang bên tiểu a ca Giáng Phúc kia hất hất ngầm chỉ điểm cho hắn, trong nháy mắt hắn mới hiểu được ý tứ, đây là thái tử phi muốn ở trước mặt nhi tử làm hiền thê lương mẫu đây mà, tuy rằng không muốn để cho thái tử phi thực hiện được, thế nhưng vì tôn nghiêm mà một a mã phải có, hắn cũng không có đi vạch trần.

Vì vậy thái tử điện hạ bấu lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu a ca mà nựng một cái, dự tính ban đầu là sau khi cùng nhi tử gặp mặt, sẽ sai người đem Giáng Phúc ôm xuống phía dưới, không nghĩ tới tiểu a ca lại cứ bám riết lấy phúc tấn không chịu đi, hắn chỉ có thể bỏ qua.

Từ trước lúc hắn tới đây trong lòng đã bình tĩnh lại, tuy nói ngày hôm qua thái tử phi làm những chuyện kia khiến cho hắn tức giận, nhưng mà hôm nay gặp một ít chuyện tốt nên tinh thần lại dâng cao không ít, thấy thái tử phi hỏi, thái tử cũng không gây khó dễ nàng, liền dùng dăm ba câu đem chuyện Tác Ngạch Đồ

nói thuật lại cho thái tử phi, nói đến chuyện này thì trong ngực rốt cuộc lại có chút phiền muộn, thấp giọng hỏi: "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, a mã ngươi và Minh Châu rốt cuộc có dính líu gì, hôm nay phải nói ra hết cho ta biết."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy, trong lòng cũng có chút kinh ngạc vô cùng, "Nhất định là lời đồn. Hiện tại ta cũng đều đã là thái tử phi rồi, a mã của ta là một người cẩn thận, sẽ không làm việc này, đừng nói là ngươi thật sự đi tin những lời này?"

"Cô nếu như tin đã không trở về đây hỏi ngươi! Cô là người không có đầu óc như vậy sao?" Thái tử điện hạ bất mãn, hắn nghe được Thạch Văn Bỉnh và Nạp Lạt Minh Châu có dính dáng với nhau, tuy rằng ngẫm nghĩ chuyện này không thể là sự thực, nhưng rốt cuộc vẫn là mất hứng, "Có điều không có lửa làm sao có khói, ngươi nói cho Thạch đại nhân chú ý nhiều một chút."

"A mã ta bây giờ còn đang ở Phúc Kiến, năm nay ông ấy vừa muốn hồi kinh báo cáo công tác, sao lại có người âm thầm nói xấu cha ta ở bên tai ngươi như vậy a, rốt cuộc là không vừa ý a mã ta hay là không vừa ý ta đây?" Hai tay Thạch Tuấn Nham khoanh trước ngực, liếc xéo nhìn thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ nghe vậy, bên mép nhếch lên nhìn như có chút cười hả hê, "Ngươi đắc tội với người nào thì sao?"

Thạch Tuấn Nham vừa nghe, hắn thường ngày tuyệt đối hòa hợp với người khác, làm sao có thể tùy tiện đắc tội với người, nhìn nét cười trên mặt thái tử, hắn đột nhiên nghĩ đến Tác Ngạch Đồ, hắn thật đúng là có đắc tội với Tác Ngạch Đồ phu nhân, nếu tính như vậy mà nói, lúc đó chẳng phải thái tử phải có trách nhiệm hay sao?

"Grừ, grử, có người chồng nào như ngươi vậy sao?" Thạch Tuấn Nham đưa ngón trỏ ra, đâm thẳng vào trong ngực thái tử điện hạ, "Ngạch nương của củ cải đỏ bị người ta khi dễ, kết quả a mã nó còn lén cười trộm, ngươi còn là người hay không?"

"Cô đúng là rất vui vẻ." Thái tử điện hạ hừ một tiếng, sau đó cúi đầu khẽ ngắt thịt trên gương mặt của Giáng Phúc một cái, "Hơn nữa, ai có thể khi dễ được ngươi chứ?"

"Hôm nay ngươi xuất cung là ra gặp Tác Ngạch Đồ? Có cái chuyện vui gì hãy cùng ta nói ra đi, cũng cho ta biết một ít tình huống, miễn cho bị người đâm sau lưng mà không hề hay biết, đến lúc đó ta liền kéo ngươi theo chết chung." Thạch Tuấn Nham suy nghĩ một chút nói, "Tác đại nhân còn nói cái gì nữa hay không?"

"Không có, cho dù có, nó cũng không phải chuyện của phúc tấn ngươi." Thái tử điện hạ hất đuôi tóc của mình, rất là đắc ý hướng về phía Thạch Tuấn Nham cười, "Cô làm sao có thể xúi quẩy theo phúc tấn được, dù là vì Giáng Phúc cũng không được. Bất quá có thể để cho phúc tấn ăn một ít đau khổ, cô còn là mong muốn nhìn thấy đây."

Không bao lâu sau, thái tử điện hạ để cho người đem củ cải đỏ ôm xuống phía dưới, còn hắn lại rất là tiêu sái mà đi dạo trong hậu viện, để lại Thạch Tuấn Nham còn đang suy nghĩ thái tử hôm nay là trúng phải tà thuật gì, nhưng trái lại tâm tình thật ra có chút kỳ quái. (tiêu sái là dáng vẻ ung dung tự nhiên, nếu được diễn tả trong hoàn cảnh hiểm nguy thì lại càng có sức lôi cuốn)

Nghĩ, Thạch Tuấn Nham liền để cho người đi tìm Hà công công hôm nay cùng theo thái tử xuất cung, không hỏi rõ ràng không bỏ qua.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vây xem A: Đánh hắn!

Vây xem B: Ngược hắn!

Vây xem c: Đè chết hắn!

…

Hòn đá nhỏ buông tay: Gia, điều không phải ta muốn khi dễ ngươi, mà là nhân phẩm của ngươi quá kém.

Thái tử: …

31. Chương 31

Hà Ngọc Trụ vừa mới trở lại tẩm điện thái tử, đem cái hộp mà Tác Ngạch Đồ đưa cho thái tử kia cất đi, còn chưa có kịp nghỉ lấy hơi đã bị cung nữ kéo đi, truyền đến chỗ thái tử phi.

Hắn suy nghĩ chắc là thái tử phi có chuyện gì muốn giao cho, đi một chuyến cũng không sao, kết quả sau khi qua tới thấy thái tử phi đang ở trong sân ngắm hoa uống trà, liền quỳ xuống hành lễ, "Thỉnh an thái tử phi, thái tử phi cát tường..."

Hứng thú ngắm cảnh bị đứt đoạn, thanh âm của thái tử phi nhàn nhạt lại cũng rất hùng hồn, từng chữ từng chữ rõ ràng lọt vào tai, "Hà công công, bổn cung không cát tường. Ngươi nói xem nên làm sao bây giờ?"

"A?" Hà Ngọc Trụ nghe vậy sửng sốt, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn thái tử phi, thấy mắt thái tử phi nhìn sang, vội vàng cúi đầu, trong lòng buồn bực, toàn bộ người trong cung dù làm mất lòng ai cũng không nên làm mất lòng thái tử phi a, thường ngày trông thấy thái tử phi sống vui vẻ như phật Di Lặc, cả ngày đều tươi cười rất dễ thân cận, đột nhiên nghe được nàng nói mất hứng không thoải mái, vẫn còn có chút kỳ quái."Chủ tử nương nương, ai dám chọc người, nô tài nhất định làm cho ngài hả giận."

"Chọc bổn cung chính là thái tử điện hạ, Hà công công, ngươi có nguyện ý làm bổn cung hả giận hay không?" Thái tử phi nghe vậy, khóe miệng hiện lên nự cười, ánh mắt xẹt qua vẻ mặt Hà Ngọc Trụ đang chuyển từ màu xám sang trắng nhách.

"A!" Hà Ngọc Trụ lại càng bị hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, "Chủ tử nương nương, người là đang làm khó nô tài sao, người, người chính là đang nói giỡn với nô tài ư."

Nếu như thái tử điện hạ và thái tử phi có xảy ra chuyện cãi vã gì cũng không đến lượt một tên nô tài như hắn có thể can dự vào, hơn nữa bình thường đều là thái tử điện hạ mang theo một bụng tức giận từ chỗ thái tử phi đi ra, thế nào mà bây giờ thái tử điện hạ cuối cùng cũng đem thái tử phi chọc giận được nhỉ?

"Ha hả, ta là nói đùa với ngươi. Có điều, nếu ngươi không đem sự việc hôm nay cùng thái tử xuất cung gặp người nào đã phát sinh chuyện gì nói ra hết, nếu xảy ra chuyện thì e là ta không phải nói giỡn." Thái tử phi cười cười, đặt chén trà xuống, ngón tay vuốt ve quai chén trà sứ trắng mịn, chậm rãi nói, ánh mắt lại thay đổi trở nên sắc bén nhìn thẳng vào Hà Ngọc Trụ, vỗ bàn một cái, đem chén trà nảy lên một cái lật mình ngã, "Hà công công, ngươi quả là có lá gan lớn! Lại dám dụ dỗ thái tử đi đến chỗ hạ lưu như vậy!"

Hà Ngọc Trụ như nghe thấy sấm sét giữa trời quang, lẽ nào thái tử phi biết chuyện thái tử hôm nay xuất cung đã xem chúng một con hát? Hắn vốn dĩ biết chuyện này nên liền chột dạ, biết thái tử làm như vậy là không đúng, thế nhưng hắn không ngăn cản được thái tử, ngay đến khuyên cũng không dám khuyên, trở về Dục Khánh Cung cũng lo sợ bất an, vừa bị thái tử phi nói như vậy, tự nhiên là sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Thái tử phi minh giám a, nô tài khuyến thái tử gia không được a, nô tài thực sự không muốn thái tử gia làm như vậy a."

Nói liền liên tiếp dập đầu mấy cái, cái trán bị dập đến đỏ hồng một mảnh.

Thạch Tuấn Nham thấy thế cũng ngạc nhiên, hắn chẳng qua là nói đùa với Hà Ngọc Trụ mà thôi, vốn là cố ý đem chuyện nói cho nghiêm trọng đi một chút, cái Hà Ngọc Trụ đại công công này quả là quá nhát gan, nếu trực tiếp hỏi sợ hắn còn bĩnh luôn ra quần ấy chứ, không chừng còn có thể chết đứng, cho nên đầu tiên là hắn dùng lời dắt mũi Hà công công đi một vòng, sau đó dọa hắn một chút, xem có thể moi thông tin từ miệng hắn ra hay không, kết quả, thật đúng là xảy ra chuyện xấu tày đình a, không phải vậy thì sao Hà công công lại sợ đến như vậy.

"Đừng dập đầu nữa, mau đứng lên đi, đem chuyện hôm nay thái tử xuất cung nói tỉ mỉ cho ta một phen. Bây giờ nếu bổn cung sớm biết ngọn nguồn, thì may ra sự tình còn có thể thu xếp được, nếu ngươi có nữa lời gian dối, sau ít hôm nữa sự tình càng không thể vãn hồi, người thứ nhất mất mạng chính là ngươi đó!" Thạch Tuấn Nham làm bộ đã biết được đại khái sự tình, gặng hỏi chi tiết từ Hà Ngọc Trụ, "Nói lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, nếu ngươi thật sự muốn tốt cho thái tử gia, thì nhất định không thể giấu diếm."

Sau khi Hà Ngọc Trụ qua cơn sợ hãi, hiện tại lại có chút e dè không muốn nói, nếu để cho thái tử biết được là do hắn nói ra, khi đó cái mạng nhỏ này của hắn cũng không giữ được a, vì vậy cẩn thận thử dò xét, "Chủ tử nương nương chẳng phải đã biết hết rồi sao?"

Nếu đã biết hết cũng sẽ không đi hỏi lại hắn a.

"Ta phải nghe từ miệng ngươi nói. Nếu ngươi đã đến chỗ ta mà còn không chịu nói ra thì cũng đừng hòng đi ra được nữa." Thạch Tuấn Nham thấy Hà Ngọc Trụ đã phản ứng kịp, bắt đầu có ý muốn đùa giỡn một tí, trong lòng cười nhạt, dùng ống móng tay gõ nhẹ lên mặt bàn hai cái, uy hiếp nói: "Ta đúng là đã biết, mà ngươi cũng tới đây rồi, nếu thái tử gia có biết có thể không nghi ngờ là ngươi cáo trạng được sao? Bây giờ ngươi chỉ còn cách đem mọi chuyện nói rõ ràng, ta còn có thể nghĩ cách bảo vệ cho ngươi."

"Nô tài biết sai rồi, nô tài nói, nô tài biết những gì đều sẽ nói cho nương nương." Hà Ngọc Trụ là một người thông minh, nghe xong lời thái tử phi nói, nên lựa chọn bên nào hắn cũng đã quyết định, nhìn nhũ mẫu và cung nữ bên người thái tử phi, "Nương nương, việc này, các nàng…"

Thạch Tuấn Nham vừa nhìn ánh mắt hắn lắm la lắm lét thì liền hiểu, "Trữ ma ma, các ngươi lui xuống phía dưới đi."

"Dạ." Trữ ma ma, Lý ma ma đáp, mang theo cung nữ đứng ở xa xa, trông chừng cho thái tử phi ở bên này, không cho người tới gần.

Hà Ngọc Trụ kiến chỉ còn lại có thái tử phi mới thở dài một hơi, đem chuyện hôm nay thái tử xuất cung đi đến biệt viện của Tác Ngạch Đồ và đã phát sinh việc gì đều nói một lần, thái tử phi nghe được thái tử coi trọng một nam con hát, nghe đến đoạn Tác Ngạch Đồ còn có ý đưa cho thái tử điện hạ, hắn liền cảm thấy mây dông kéo đến trên đầu, liền hung hăng vỗ lên bàn một cái, làm nắp trà đinh đang rung động một cái.

Mẹ một thằng BB, tên thái tử khốn kiếp này đầu óc thật đúng là khác hẳn với người thường, thấy những người khác yêu thích trai đẹp thì điều không phải nam nhân bình thường, trong lòng nên nghĩ cách xa họ một chút, hắn còn có hứng thú muốn nếm thử một phen? Thạch Tuấn Nham thầm mắng, trong Dục Khánh Cung đã có một đám nữ nhân, hắn còn chưa thấy thỏa mãn, còn muốn đem móng vuốt hướng đến trên những người đồng tính với mình sao? Thật muốn thiến hắn, để hắn cùng Hà công công làm bạn đi!

"Chủ tử nương nương, chủ tử nương nương!" Hà Ngọc Trụ thấy thái tử phi tức giận đến nói không ra lời, nhịn không được kêu lên, "Chủ tử nương nương đừng nóng vội, lúc Tác Đại Nhân nói muốn tặng người, thái tử điện hạ còn chưa đáp ứng cơ mà."

Thạch Tuấn Nham lạnh lùng mà liếc xéo Hà Ngọc Trụ, làm Hà Ngọc Trụ muốn đem câu biện minh kia nuốt vào trong bụng, hừ, hắn không phải là không muốn đáp ứng, mà là không mang vào Dục Khánh Cung được thôi.

Vốn cho rằng thái tử không có giống như trong lịch sử ghi là lưỡng tính, hắn còn nghĩ thái tử bị người đời hiểu lầm, không nghĩ tới không phải là không có thật, mà là còn chưa tới lúc, hiện tại vừa xuất cung, liền gặp phải cám dỗ.

"Hà công công, nếu như bổn cung không hỏi, không phải là ngươi muốn dấu bổn cung, chờ thái tử điện hạ phạm sai lầm rồi ngươi mới bằng lòng nói đấy chứ?" Thạch Tuấn Nham cắn răng nghiến lợi hỏi.

"Nô tài không dám, nô tài thực sự không dám a." Hà Ngọc Trụ cũng là có nỗi khổ không nói nên lời, hắn là công công thiếp thân luôn bên cạnh thái tử, phản bội thái tử như vậy thì kế sinh nhai cũng liền chấm dứt, hôm nay bất đắc dĩ bị bắt phải đem chuyện này nói ra, hắn dù sao cũng cảm thấy không tốt.

"Bổn cung sẽ không đem chuyện hôm nay nói ra, cho nên ngươi cứ yên tâm, có điều sau này nếu thái tử có phát sinh chuyện bị người ta dụ dỗ như hôm nay nữa, hoặc có những chuyện không đúng khác, ngươi đều phải len lén đem chuyện này nói cho bổn cung. Hà công công, ngươi đã nhớ kỹ chưa?" Thạch Tuấn Nham liền nhắc nhở, Hà Ngọc Trụ chính là thái tử thiếp thân thái giám, mỗi ngày đều theo thái tử, muốn biết hành tung của thái tử, hỏi hắn là thỏa đáng nhất, có Hà công công mật báo, có chuyện gì xảy ra hắn cũng đều có thể sớm đề phòng. "Bổn cung chỉ cần biết những chuyện này, những thứ khác bổn cung sẽ không làm khó ngươi, cũng là vì thái tử gia, ngươi nên hiểu được làm sao mới là tốt nhất cho thái tử gia."

Hà Ngọc Trụ nghe xong thấy thái tử phi chỉ là muốn biết những việc này, mà như thái tử hôm nay làm việc sai trái đó bằng vào hắn là không thể ngăn cản, có thái tử phi khuyên nhủ quả thực so với hắn tốt hơn nhiều, liền vội vàng đáp lời, "Nô tài hiểu rõ, chủ tử nương nương xin yên tâm."

"Được rồi, hiện tại ngươi đi tìm thái tử gia, nói cho thái tử gia, bổn cung đêm nay chờ hắn, có việc muốn cùng thái tử gia thương lượng." Thạch Tuấn Nham rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối, sẽ chuẩn bị tự tay thu thập cái tên thái tử điện hạ kia.

Chờ sau khi Hà công công rời đi, Thạch Tuấn Nham nâng chén trà lên, uống một hớp trà lớn, mới lại nặng nề đem chén trà đặt xuống, hướng về phía Trữ ma ma và Lý ma ma ngoắc ngoắc, phân phó các nàng xuất cung làm việc.

"Trữ ma ma, ngươi đi đem bốn người mỹ nhân trước đó bị đuổi ra khỏi Dục Khánh Cung chọn lấy hai người đến Thuận Thiên Phủ đánh trống minh oan, cứ nói Tác Ngạch Đồ Tác Đại Nhân cưỡng bức dân nữ hay đại loại như vậy, có bao nhiêu lời khó nghe thì cứ dạy cho các nàng nói.

Khóc lóc kêu oan thảm thiết một chút, nói cho các nàng biết, chỉ cần có thể làm lớn chuyện, ta liền cho các nàng một con đường rộng mở." Trước đó bốn người mỹ nữ Giang Nam đưa đến Dục Khánh Cung bởi vì chưa có qua sự kiểm tra của phủ nội vụ, đã bị hắn đưa ra khỏi cung nuôi ở trong một thôn trang của hồi môn của hắn, hiện tại đã có dịp để dùng được tới, "Lý ma ma, ngươi về Thạch phủ một chuyến, tìm đại ca của bổn cung."

Thạch Tuấn Nham ở bên tai Lý ma ma phân phó hai câu, Hà Ngọc Trụ đem tên đám môn sinh dụ dỗ thái tử đều nhớ rõ mồn một, lúc này cũng thuận tiện cho Thạch Tuấn Nham đối phó, vốn cũng không phải là quan viên đứng đắn gì, cái hạng người thích vỗ mông ngựa với lại ba cái chuyện nhạy cảm cũng dám nói ra bên ngoài, chết tiệt.

"Trữ ma ma, trong cái thôn trang kia của bổn cung còn thiếu một gánh hát, ngươi đi bàn với người trông coi thôn trang Lý Tiểu Tam, đem cái gánh hát Khánh Hỉ ở kinh thành mua đứt cho ta, con hát trong gánh hát Khánh Hỉ một người cũng không được thiếu, nhất là một người họ Bạch nổi tiếng kia. Mua rồi nuôi ở trong thôn trang, bổn cung có việc cần dùng." Thạch Tuấn Nham liền phân phó nói, nhiều người thích nghe hí xem hát như vậy, danh kỹ mà giống như ngôi sao vậy, đây cũng là nghề nghiệp tiêu khiển lâu đời nhất, không chừng sau này hắn có việc sử dụng đến, còn người là không thể tiện nghi cho cái tên thái tử vương bát đản kia. (vương bát đản là chỉ mấy tên già mà không nên nết, làm người mà không có tám đức tính tốt nào cả)

Tỉ mỉ phân phó Trữ ma ma và Lý ma ma, sau khi chờ các nàng rời đi, thái tử phi mới gọi tứ đại cung nữ vào, mang theo các nàng quay về tẩm điện, phân phó tứ đại cung nữ chuẩn bị chuyện tắm rửa.

Thái tử điện hạ đang ở trong tiểu viện của thứ phúc tấn Trữ thị, mới cùng Trữ thị trêu đùa hai câu, đã bị Hà Ngọc Trụ ba phần thấp thỏm bốn phần nóng ruột bẩm báo, nói thái tử phi có việc gấp muốn tìm hắn, khiến cho thái tử mất hứng trêu hoa ghẹo nguyệt, suy nghĩ một chút liền bĩu môi, chọn lựa phương án đi tìm thái tử phi, hỏi nàng rốt cuộc có chuyện gì, thế nào mà mỗi quay về đều phải chờ hắn đi rồi mới gọi lại kiếm chuyện, thực sự là phiền phức.

Thái tử điện hạ lần thứ hai trở lại tẩm điện thái tử phi, lại bị tứ đại cung nữ báo cho biết thái tử phi đang tắm, nghe vậy, khóe miệng hắn nhếch lên ý cười, liền gõ cửa phòng một cái hô: "Phúc tấn, cô tiến vào đây."

Thái tử phi ở trong phòng tắm rửa nhắm mắt lại ngồi ở trong bồn tắm, sương trắng mờ ảo, xông cho cả người đều thoải mái không ngớt, nghe được thanh âm của thái tử, khóe miệng thái tử phi cũng nhoẻn lên, mắt chưa từng mở, liền hô, "Gia vào đi."

Thái tử điện hạ đẩy cửa vào, vòng qua bình phong, hơi nước nóng đập vào mặt, đem thân hình thái tử phi ở trong màn hơi nước như ẩn như hiện, thái tử đi vào một chút, thấy mỹ nhan bị hơi nước xông đến đỏ bừng, trái tim trong lồng ngực hắn nhảy mạnh một cái, trong đầu hiện ra dáng dấp của con hát kia, coi như cùng thái tử phi có chút tương tự, nghĩ vậy hắn trợn mắt nhìn kỹ, đúng rồi, chính là nụ cười này, độ cong làn môi này coi như không khác biệt lắm, đều có loại cảm giác làm cho không nói ra lời. Mà phúc tấn của hắn cười rộ lên như thế lại càng động lòng người hơn, nàng cho tới bây giờ chưa từng cười ôn nhu đối với hắn như vậy.

Nhìn thái tử phi ôn nhu bình thản như vậy, trong lòng thái tử điện hạ cũng có chút kinh diễm, chẳng lẽ hắn là bởi vì cho rằng con hát kia cười giống như thái tử phi, mới có thể gây hứng thú đối với hắn như vậy?

Nghĩ đến một khả năng như vậy, thái tử điện hạ đột nhiên rùng mình một cái, hắn làm sao sẽ có loại cảm tình này đối với Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên cái người đàn bà đanh đá này kia chứ, tướng mạo thái tử phi thật sự là không đẹp được như con hát hoá trang kia, hắn luôn luôn là một tài tử trăng hoa, cho nên mới có ý niệm nếm thử cảm giác mới mẻ trong đầu.

Nhất định là như vậy.

"Gia, ngươi là đang suy nghĩ gì, muốn đi qua cùng tắm sao?" Thái tử phi mở mắt, thấy sắc mặt thái tử điện hạ có chút đăm chiêu, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười, chớ không phải là đang giả bộ chính nhân quân tử đó chứ?

Thái tử liền đi lên vài bước, thái tử phi đếm bước chân hắn, trong lòng sổ ra một câu, ngươi cách cái chết không xa.

Không nghĩ tới, lúc thái tử cách nàng còn có một thước đột nhiên ngừng lại, "Ngươi tìm cô có chuyện gì? Chẳng lẽ phúc tấn ngươi muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ cô?"

Thái tử phi thấy hắn không đi tới nữa, vì vậy tự mình đứng lên, kèm theo tiếng nước soàn soạt, một cái khăn tắm màu trắng dài che ở trước thân thể, che lại cảnh xuân, chân thon dài trắng noãn vượt qua bồn tắm, từ cầu thang gỗ bước xuống, đứng ở trước mặt của thái tử điện hạ, "Ta không cần phải dùng sắc dụ dỗ ngươi, nếu là ta muốn ngươi, trực tiếp đem ngươi đè lên trên giường là được."

Nói rồi liền lôi kéo, cố sức đem thái tử đặt ở trên nhuyễn tháp ở trong phòng tắm, cả thân mình liền đặt ở trên người thái tử, hai tay bưng lấy mặt của thái tử, "Gia, ngươi cứ thoải mái đừng nhúc nhích, ngươi khẽ động thì ta cũng không biết có thể đánh ngươi hay không."

Thái tử điện hạ nghe được giọng nói không có ý tốt của thái tử phi, cũng không có giãy dụa, lúc hít thở ngửi thấy được hương vị tươi mát trên người thái tử phi, còn ngược lại không tỏ ra tức giận, liền hỏi, "Ngươi lại ăn nhầm thuốc gì, kêu đánh kêu mắng, người đàn bà đanh đá ác phụ như ngươi không làm dưới một lần."

Thái tử phi nghe vậy cười khúc khích, "Gia, đó cũng là ở trong lòng ngươi nghĩ như vậy, ta thuỳ mị dịu dàng đến cỡ nào nhưng ngươi không biết, thực sự là đáng tiếc." Nói rồi cúi đầu khẽ hôn môi thái tử, thái tử cả kinh trợn to hai mắt.

"Tĩnh Nghiên, ngươi muốn làm gì?" Hắn ngay đến dòng họ thái tử phi đều đã quên niệm qua một lượt, có thể thấy được đã bị giật mình đến mức nào, trong bụng dứt khoát cho rằng thái tử phi thật sự chịu kích thích gì đó a.

"Ngươi không phải nói ta không ôn nhu sao, ta bây giờ đối với ngươi rất ôn nhu, thế nào, ngươi không có quen sao?" Thái tử phi đưa tay nhéo cái lỗ tai thái tử một cái, "Xem ra ngươi là thích ta dùng bạo lực?"

"Này! Ai da, ngươi mau buông cô ra." Thái tử bị đau hô lên, vừa định đưa tay đẩy thái tử phi ra lại bị đánh một quyền thật mạnh, "A, ngươi lớn mật!"

Thái tử phi lại tặng thêm cho cái bụng hắn một quyền, "Gia, chính miệng ngươi nói một chút, ngươi ra ngoài cung rốt cuộc đi làm cái gì! Nếu ngươi có thể mặt đối mặt mà nói, như vậy ta sẽ không đánh ngươi!"

"Ngươi!" Thái tử nghĩ đến loại chuyện kia, đối với phúc tấn mình mà nói, thật sự là không mở miệng được, phúc tấn nói như vậy chẳng lẽ có người mật báo? "Làm sao ngươi biết?"

"Ngươi dám làm thế nào lại sợ bị người khác biết?" Giọng nói Thạch Tuấn Nham lạnh băng mà ở bên tai thái tử nói rằng, "Chơi nam nhân? Dục Khánh Cung ở đây đã có một đoàn nữ nhân, ngươi lại muốn tìm nam nhân?"

"Ngươi nói chuyện làm sao lại thô lỗ như vậy!" Sắc mặt thái tử không tốt, từ trong miệng thái tử phi nghe được câu chơi nam nhân, khiến da mặt hắn đỏ lên một trận đầy vẻ lúng túng.

"Chẳng lẽ oan cho ngươi sao hả?" Tay của thái tử phi lần mò đi xuống, sau đó nắm lại, "Ngươi nói ngươi có cái ý niệm kia trong đầu hay không!"

"Cô chỉ là hiếu kỳ, cũng không có đi làm! Ngươi không nên ngậm máu phun người!" Của quý thái tử điện hạ bị người ta nắm phía dưới có chút kinh hãi sợ thái tử phi sơ ý một chút làm hắn tàn phế, không nghĩ tới thái tử phi lại làm cho hắn thấy thoải mái hơn, vì vậy câu phía sau cũng không có gì lo lắng, "Cô mặc dù có cái ý niệm kia trong đầu, nhưng bây giờ cũng đã phai nhạt a."

"Sao? Phai nhạt?" Thái tử phi cầm nắm sờ soạng thái tử vài cái, thấy vẻ mặt thái tử có chút thoải mái, trong ngực lại hiện lên ý cười nhạt, "Ý niệm trong đầu phai nhạt nhưng chưa nguôi, có đúng hay không."

Thái tử ngửa đầu không nói lời nào, hắn cần gì phải nói cho thái tử phi làm chi, vừa nghĩ như vậy, đã bị thái tử phi dùng sức ngắt một cái, đau đến kêu thành tiếng, "Mau buông cô ra, ngươi thật sự là quá ác độc!"

"Ngươi là thái tử, cũng không đi đường ngay thẳng lại đi đường cong, bộ ngươi không thấy… làm vậy hoàng a mã sẽ thất vọng sao? Ngươi không phải là muốn cho đám huynh đệ kia của ngươi mỗi ngày đều cười nhạo ngươi, nói ngươi không có mặt mũi gì đó, chẳng những chơi con hát mà còn là nam? Ngươi là a mã củ cải đỏ, nếu như nó biết mình có một a mã yêu thích đàn ông, nó làm sao có dũng khí ngẩng đầu lên! Ngươi chỉ muốn tốt cho chính bản thân ngươi, tò mò, tò mò cái rắm a!" Thái tử phi hung tợn nói rằng, "Ngươi đã mười tám rồi, cũng không phải đứa con nít tám tuổi a! Cho dù tám tuổi cũng sẽ không có ý niệm ấu trĩ như thế trong đầu. Tiểu hài tử được người lớn nói, không thể chơi đùa với lửa nên liền sợ lửa, kết quả ngươi lại làm ngược, việc không được phép ngươi lại đi làm! Ngươi xem ngươi chậm chạp đến đần độn a! Ngươi đã là a mã của hai người con trai, thì không thể chín chắn một chút sao?"

"Cô…" Thái tử điện hạ chưa từng nghe qua lời răn dạy thẳng thừng như vậy, cho dù là Khang Hi, hắn phạm sai lầm cũng chỉ là nhẹ nhàng nói mấy câu, vốn dĩ hắn cho rằng chỉ là việc nhỏ mà thôi, ở trong miệng thái tử phi lại trở thành một lần hắn bốc đồng, nghe đến tai mình cũng có chút đỏ, thái tử phi cho tới bây giờ chưa từng kích động như vậy, lúc này hắn đã thực sự làm gì?

Thái tử điện hạ rất hiếm khi nghe được thái tử phi khuyên nhủ răn dạy, nếu là Khang Hi còn có nhóm a ca khác nghe được, nhất định sẽ cảm thấy rất giật mình. Nếu như là Khang Hi biết chuyện thái tử chơi nam nhân, tuyệt đối sẽ không cho tin truyền ra bên ngoài, mà là sẽ đi xử lý những người làm ô danh thái tử, dụ dỗ thái tử phạm sai lầm, hành động này cũng không thể cho thái tử bài học gì, ngược lại sẽ làm cho hắn tưởng rằng chuyện chẳng có gì đáng lo ngại, lần một rồi lần hai lần ba liên tiếp phạm sai lầm.

Thạch Tuấn Nham lựa chọn trực tiếp răn dạy hắn, còn muốn cho hắn một bài học khó quên.

Thái tử đang nghĩ ngợi, cũng cảm giác được có cái gì đó lành lạnh đụng hắn, sợ đến hai chân đạp một cái muốn đẩy thái tử phi ra, "Ngươi làm gì!"

Mặt thái tử phi không thay đổi giơ giơ thuốc mỡ trong tay lên, nói rằng: "Gia không phải là bị táo bón sao, ta giúp ngươi nhuận tràng. Chớ không phải là gia đã quên công dụng lớn nhất của thuốc mỡ chính là bôi trơn sao? Gia, chính ngươi đều là nam nhân, chẳng lẽ vòng tuần hoàn thức ăn ngũ cốc một ngày không phải từ chỗ này đi ra?"

Thái tử điện hạ nghĩ đến cái tràng cảnh kia sắc mặt liền tái xanh, "Được rồi được rồi, cô biết sai rồi, đừng khiến cô buồn nôn."

"Ngươi không phải là rất muốn nếm thử cảm giác hứng thú mới lạ kia sao, ta chẳng qua là muốn nhắc nhở gia đừng quên vài thứ. Có vài người không sợ bị bệnh hoa liễu, mê say cái bàng môn tả đạo này, chớ gia không phải là muốn mình nhiễm những thứ bệnh khó nói này sao? Ngươi chơi nữ nhân lại muốn chơi nam nhân, ta còn không chê ngươi bẩn." Thạch Tuấn Nham lại ở trên của quý thái tử in vài cái, thái tử dắt tay hắn, hận không thể cùng hắn liều mạng.

"Cô không có đi làm những chuyện kia! Hiện tại không có, sau này cũng sẽ không có! Cô xin thề!" Thái tử bị thái tử phi làm cho nhịn không được phát lời thề độc, sau này hắn thực sự không nên tới nơi ở của thái tử phi này nữa, người nữ nhân này thật sự là làm hắn thấy ghê tởm, còn khó chơi hơn trước.

"Gia nếu đã phát thệ, ta đây cũng không làm phiền ngài nữa. Ta cũng vì tốt cho gia, thực sự, ta vẫn luôn rất quan tâm ngươi, mọi chuyện vì muốn tốt cho ngươi, ngươi phải hiểu rõ trong lòng." Thái tử phi nghe được thái tử ngay đến lời thề cũng đã nói ra, trong lòng như buông được một tảng đá lớn, vỗ vỗ tay, cúi người ở bên gương mặt thái tử hôn một cái, "Gia, chúng ta ở chỗ này giằng co, chơi đùa lâu như vậy, nên trở về nội thất đi nghỉ ngơi."

Thái tử điện hạ có chút muốn tức giận, thế nhưng nghe được thái tử phi lần này vì muốn tốt cho hắn đích thực xuất phát từ trong tâm, trong lòng lại có chút cảm giác ấm áp, tuy rằng hắn và thái tử phi vẫn không hợp nhau, nhưng coi như mọi chuyện thái tử phi thực sự là suy nghĩ vì hắn. Nghĩ vậy sờ sờ gò má bị hôn qua, rốt cuộc là vì mình nhất thời hứng khởi muốn chơi thử mỹ nam mà có chút hối hận biết sai, thấy thái tử phi đi, hắn cũng chỉ có thể nắm quần bị thái tử phi cởi lên chuẩn bị mặc trở lại, kết quả cúi đầu vừa nhìn trên đầu của quý in một con bướm màu đen, nhịn không được hung hăng nện cho nhuyễn tháp một cái.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, cô nhất định không buông tha ngươi!" Thái tử điện hạ vội vàng dùng khăn ướt lau cũng không thể lau sạch, càng thêm tức giận trong lòng.

Nghiến răng nghiến lợi mặc lại quần, thái tử điện hạ vội vội vàng vàng chuyển qua nội thất thái tử phi, vừa dừng bước ở bên ngoài cửa phòng nội thất, đem một đám cung nữ dọa sợ đến không dám thở mạnh. Thái tử gia ý niệm trong đầu vừa thay đổi, hắn không thể đi vào đối mặt với thái tử phi, nữ nhân kia đối với hắn rất là nhẫn tâm, hắn lại không khống chế được nàng, hay vẫn là quay về tẩm điện của mình thì hơn, ngày mai sẽ tính sau.

32. Chương 32

Thái tử phi ở bên trong nội thất chờ hoài chờ mãi vẫn chưa thấy thái tử điện hạ xông tới, trong lòng còn kỳ quái lẽ nào thái tử điện hạ không có phát hiện bộ vị trọng điểm của hắn có vẽ một con bươm bướm sao? Thế nhưng nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ tới một dấu ấn rõ ràng như vậy làm sao thái tử có thể bỏ qua được. Thế nhưng thái tử không tức giận tiến vào tìm hắn sinh sự, thực sự rất ngoài dự liệu của hắn.

Hắn không biết thái tử bởi vì đối với hắn không thể làm gì được đã chọn cách nén giận không tìm hắn gây phiền toái, có thể làm được việc này thì những người quen biết thái tử đều cùng khen thái tử phi một câu, thực sự là người tài ba.

"Cam Thảo, thái tử điện hạ có còn đang ở phòng tắm hay không?" Thái tử phi nhịn không được kêu Cam Thảo tiến vào, giống như vô ý mà hỏi thăm, "Gia thân thể vàng ngọc, không thể ở lâu ở nơi có hơi nước ẩm thấp được."

Cam Thảo cúi đầu, nghe được thái tử phi nói lại có chút cảm thấy bất công thay cho thái tử phi, thái tử phi có lẽ là tắm rửa xong còn chờ ở nội thất, cho rằng thái tử gia sẽ tiến vào qua đêm, chưa từng nghĩ thái tử gia cứ vậy mà đi. Bởi vậy trả lời thì có chút do dự, không biết trả lời như thế nào mới không để thái tử phi nghe xong càng cảm thấy tổn thương.

"Chủ tử, " Cam Thảo còn đang suy nghĩ làm sao để trả lời khéo léo, đã bị thái tử phi cắt ngang.

Thạch Tuấn Nham nhìn sắc mặt cam thảo khổ sở, làm sao còn không hiểu ra được, liền nhẹ khoát tay áo, "Được rồi, ngươi không cần đáp lời nữa, bổn cung biết gia đã đi. Ngươi đi ra ngoài trước, ta muốn yên tĩnh một chút."

"Chủ tử, để nô tỳ ở lại hầu hạ người đi, nếu là có chuyện gì cần phân phó, nô tỳ cũng có thể nhanh chóng làm cho người." Cam Thảo sợ thái tử phi vì khó chịu không vui mà nghĩ quẩn trong lòng, nếu một mình ở bên trong phòng, lỡ có xảy ra chuyện gì thì sao.

"Không cần, gia cũng không lần đầu đến chỗ bổn cung rồi rời đi." Thái tử phi giọng nói sâu kín, trong lòng lại nghĩ hắn hình như thực sự làm cho thái tử buồn nôn tới mức thấy hắn đã đi, cái này không thể được, nếu quyết tâm để cho củ cải đỏ có một hình tượng a mã cao to chân chính, cải tạo một ít thói hư tật xấu của thái tử cũng là việc hắn nên làm. "Bổn cung sớm đã thành thói quen, các ngươi cũng không cần nghĩ quá nhiều, hảo hảo mà canh giữ ở ngoài cửa là được."

"Vâng." Cam Thảo không còn cách nào, chỉ có thể đáp lời, ra khỏi phòng xong còn rất bứt rứt mà ngoái đầu nhìn lại xem mọi chuyện có ổn không, sau đó người liền bị Cam Dược Cam Lâm Cam Lộ các nàng ba người vây lại.

“Chủ tử thế nào?”

“Thái tử điện hạ cũng thực sự là, đều đã đi tới cửa còn rời đi…”

“Thái tử cũng không biết sẽ đi tới sân người nào, chủ tử khẳng định rất khó chịu.”

“Khụ khụ, đây đều là chuyện của các chủ tử, không đến lượt chúng ta nói.”

“Ừ, cũng đúng.”

“…”

Thạch Tuấn Nham nghe được bên ngoài nội thất tứ đại cung nữ thấp giọng nói chuyện với nhau, mí mắt giật giật, xem ra Cam Thảo các nàng đều hiểu lầm quá sâu, lẽ nào vẻ mặt hắn thật giống oán phụ sao? Vậy nên mới để cho các nàng nghĩ hắn rất khát khao thái tử xuất hiện? Đó mới là khổ a!

Thái tử phi đang nhổ nước bọt vào thái tử, còn thái tử điện hạ thì từ sau khi rời thái tử phi tẩm điện đi càng nghĩ lại càng không chịu nổi, vì vậy đi tới sân tiểu a ca Giáng Phúc.

Cung nữ và nhũ mẫu chăm sóc tiểu a ca thấy thái tử điện hạ tiến điến, liền vội vàng quỳ xuống nghênh đón, “Thái tử điện hạ cát tường.”

Thái tử điện hạ khẽ hất cằm, ý bảo nhũ mẫu chăm sóc Giáng Phúc đứng dậy đáp lời, “Tiểu a ca đã ngủ chưa?”

Nãi mẹ vừa định trả lời là tiểu a ca đang ngủ, chỉ thấy tiếng trẻ con a a kêu lên, liền vội đổi giọng, “Hồi bẩm thái tử điện hạ, tiểu a ca vốn là đang ngủ, có lẽ là biết thái tử điện hạ đến, nên mới thức giấc ạ.”

Thái tử điện hạ nghe vậy khóe miệng nhếch lên, liền đi qua nôi bên kia, chiếc nôi của tiểu a ca là do thái tử phi sai người tìm thợ mộc làm riêng, kích cỡ rộng rãi thoải mái, có thể cho hai người lớn nằm vừa, bên trên treo đầy những món đồ chơi lấp lánh, hắn vừa đến bên giường, liền thấy cặp mắt to đen của tiểu a ca lúng liếng tò mò nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé siết lại, chân nhỏ đạp đạp, thoạt nhìn rất là hiếu động.

Hắn nhìn thấy Giáng Phúc trắng trẻo mập mạp trong lòng cũng là vui thích, lại thấy Giáng Phúc cách đó không xa bày một chiếc xe đồ chơi bốn bánh bằng gỗ, hình thù kỳ quái, bĩu môi liền nghĩ đến nhất định là thái tử phi nữ nhân kia đem cho tiểu a ca chơi đùa.

Nghĩ liền đưa tay đem chiếc xe đồ chơi thái tử phi đưa cho củ cải đỏ cầm lên săm soi ngắm nhìn, nhũ mẫu đuổi tới vội vàng đáp lời, “Thái tử điện hạ, đây là xe nhỏ thái tử phi nương nương đưa cho tiểu a ca, có thể chạy, tiểu a ca rất thích.”

Lông mày thái tử điện hạ khẽ nhếch, trong lòng cũng không cho là đúng, tiểu a ca mới bây lớn, có thể chơi được sao? Sẽ thích mới là lạ. Thế nhưng hắn rốt cuộc không nói gì, “Tất cả các ngươi đi xuống, cô và tiểu đại ca cùng chơi một lúc.”

Nhũ mẫu nghe vậy, ứng tiếng liền đi xuống.

Thái tử chờ nhũ mẫu đi ra ngoài gian ngoài rồi hắn mới có tâm tư đùa giỡn với tiểu a ca, thấy cánh tay nhỏ bé của Giáng Phúc vung vung hình như muốn xoay người, hắn nhìn thấy thú vị, cũng rất dứt khoát hỗ trợ đem thân thể tiểu a ca lật nằm úp lại, thấy tiểu a ca nằm không ngừng quẫy quẫy như bơi bướm, khóe miệng hắn nhịn không được dãn ra, cười trộm trong lòng, Bộ dáng Giáng Phúc như vậy thật giống con rùa đen nhỏ.

Củ cải đỏ bị a mã nhà mình lật úp lại, không dậy nổi, tay nhỏ bé quẫy một hồi liền khóc lên, làm thái tử điện hạ sợ đến vội vàng bồng hắn lên dỗ.

Gian ngoài nhũ mẫu nghe được tiếng tiểu a ca khóc, vừa muốn hỏi một câu đã bị thái tử điện hạ quát cho lui xuống phía dưới, chỉ có thể dòm bên trong lòng lo lắng, âm thầm sai tiểu cung nữ đi truyền tin cho thái tử phi.

“Giáng Phúc, con làm sao có thể thích khóc như thế chứ, con là nhi tử của cô, sau này nhất định sẽ là ba đồ lỗ của Đại Thanh, thích khóc như vậy khẳng định không giống cô, mà là như ngạch nương của con.” Thái tử thấy Giáng Phúc ngừng khóc liền đưa nó thả lại trên giường, sau đó đưa ngón tay chọc chọc cái mũi nhỏ

của Giáng Phúc đã có chút đỏ lên, "A mã nói cho con biết, sau này con nhất định phải nghe lời a mã nói, ngạch nương con chính là một người không đứng đắn, có nghe hay không?"

"A, a!" Củ cải đỏ vung tay nhỏ bé, chát một tiếng vỗ vào tay của thái tử điện hạ, sau đó càng không ngừng cựa quậy, sức lực thực sự dư thừa.

Thái tử điện hạ thấy nó a a mà đồng ý liền bóp khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của nó một cái, "Con đã đáp ứng, chờ sau khi lớn lên phải nhớ kỹ. Có nghe hay không, nếu như quên, không chừng bị ăn hèo." (hèo là cái cây dài dài thường thấy trong nha môn đó)

Nói xong thái tử liền đánh giá tiểu a ca từ trên xuống dưới, nhi tử thấy thế nào lớn lên càng lúc càng giống hắn, trong lòng cuối cùng thấy an tâm, cặp mắt nhỏ kia, cái mũi cái miệng, tất cả đều giống hắn, hừ, chờ sau khi Giáng Phúc lớn lên liền cho cách ly với thái tử phi.

Thái tử điện hạ xoa bóp lỗ tai nhi tử cái một hồi, lại xoa bóp chân tay nhỏ bé của nhi tử một hồi, trong lòng càng không ngừng thầm nghĩ, mặc cho thái tử phi bất mãn thế nào đối với hắn, tiểu a ca vẫn là lớn lên giống hắn, sẽ càng thân với hắn.

Cầm nắm cầm nắm, thái tử điện hạ đột nhiên như nghĩ tới cái việc ác độc mà thái tử phi cái nữ nhân kia đã làm đối với hắn, trong lòng tức giận, vì vậy khóe miệng hiện lên nụ cười xấu xa, đưa tay vén cái quần nhỏ của tiểu a ca lên, mở tã lót ra, vừa nhìn đến trái ớt nhỏ của tiểu a ca hắn liền xì hơi, đưa ngón tay khẽ búng, vẫn là quyết định không làm khó dễ con trai của mình."Giáng phúc a, ngươi phải nhanh chóng lớn lên, nhận rõ bộ mặt thật sự của ngạch mẹ con."

Vừa nói vừa búng trái ớt của tiểu a ca một chút, kết quả trước mặt một tia nước tiểu liền bắn tới, thái tử điện hạ phản ứng nhanh nhẹn, đưa tay chặn dòng nước tiểu, nhưng vẫn là chật vật cực kỳ, hướng về phía gian ngoài hô gọi đám nô tài: "Tiểu a ca đi ngoài, các ngươi mau vào hầu hạ."

Sau đó thái tử điện hạ vẻ mặt nhăn nhó mà nhìn vết nước tiểu trên bàn tay, đứng dậy để nô tài dùng nước rửa tay, rửa tay xong liền từ sân củ cải đỏ rời đi, trực tiếp quay về tẩm điện của mình.

Buổi tối thái tử điện hạ lật qua lật lại mãi không ngủ được, tiểu a ca nhỏ như vậy, khi dễ nó thì thực sự không có ý nghĩa gì, mà thái tử phi thì sao, hắn lại không thể làm gì nữ nhân kia, chỉ có thể tự minh đem sự oán giận nuốt xuống. Hắn suy nghĩ đăm chiêu cảm thấy mình từ trước đến nay bị thái tử phi nắm thóp rất là không thú vị, sau này không đi đến chỗ thái tử phi nữa sẽ không bị chọc giận, xem ra hắn là nên đem tất cả ý nghĩ đặt ở chuyện bên ngoài, mà không phải luôn đối nghịch với thái tử phi.

Nghĩ thái tử phi nói hắn ấu trĩ, trong lòng vừa xem thường vừa bất mãn, "Cô chín chắn chững chạc không thể để cho một người đàn bà đanh đá ác độc phán xét như vậy. Hừ…"

Ánh sáng nến lập lòe lập lòe, rọi sáng tẩm điện được trang trí xa hoa của thái tử điện hạ, vắng lặng buồn thiu.

Thạch Tuấn Nham nghe được tiểu cung nữ nói thái tử điện hạ đi đến chỗ tiểu a ca, thật đúng là lo lắng thái tử đem cơn tức của hắn ở đây trút lên trên người con trai mình, vì vậy vội vàng tiến đến chổ củ cải đỏ, kết quả hỏi nhũ mẫu mới biết được tiểu a ca tiểu lên trên mặt thái tử điện hạ. Thạch Tuấn Nham cười thầm cũng vén quần nhỏ tiểu a ca lên, phát hiện vật nhỏ của tiểu a ca vẫn sạch sẽ trắng noãn, mới tin tưởng thái tử điện hạ vẫn còn là một a mã hợp quy cách.

Thái tử điện hạ sau khi quyết định phải tránh xa thái tử phi của mình, liền thực sự đè xuống ý định của mình, có việc hay không có việc cũng không xuất hiện ở trước mặt thái tử phi nữa, vừa vặn việc triều chính cũng bắt đầu bận rộn, vì vậy hắn càng bận công việc… Chuyên tâm xử lý việc bên ngoài, thường xuyên ở lại tẩm điện của mình.

Thái tử phi cũng chỉ cho là thái tử điện hạ bận rộn chính sự, cũng không biết sự nhỏ mọn của thái tử, thậm chí đám nữ nhân ở hậu viện thường xuyên hỏi hắn "Thái tử điện hạ mấy ngày này mệt nhọc lắm sao? Sao cũng không thấy ngài đến chỗ tỷ tỷ?"

Kỳ thực những nữ nhân kia càng muốn hỏi thái tử điện hạ vì sao ngay cả hậu viện đều rất ít đặt chân vào, nhưng lại sợ hỏi vậy làm thái tử phi mất hứng, nói các nàng quấy rầy thái tử điện hạ làm chính sự.

Mặc dù trong lòng mọi người biết rõ thái tử điện hạ bận rộn, thế nhưng thường thấy thái tử điện hạ làm xong việc liền ở luôn tẩm điện, các nàng nghĩ muốn tới thăm hỏi một chuyến, thái tử phi liền sẽ ngăn cản, rốt cuộc là bất mãn đối với hành động của thái tử phi.

Thạch Tuấn Nham biết lại đến cuối năm nên công việc triều chính trở nên bận rộn, thái tử chính là thái tử, trong đó Khang Hi là người mệt nhất, hắn là người kế vị nên xếp thứ hai, cho nên cho gọi Hà Ngọc Trụ hỏi qua tình huống thái tử xong cũng liền không để những nữ nhân này qua đó an ủi thăm hỏi thái tử, thậm chí chính hắn cũng chưa tằng qua đó quấy rối thái tử.

Không nghĩ tới trời hạn hán đã lâu không có gặp mưa móc, những nữ nhân này mỗi một người đều không chịu nổi.

Nghĩ đến đây hắn cũng có chút không nhịn được, mở miệng lần nữa, "Bổn cung biết các ngươi đều là người hiểu chuyện, thái tử điện hạ là thái tử, đương nhiên có thời điểm bận rộn, các ngươi mỗi ngày tới chỗ này nói này nói nọ, còn không bằng an ổn quay về sân viện của mình, chờ ngày nào đó thái tử điện hạ thong thả, liền có thể đợi được thái tử gia. Được rồi, mấy ngày nay cũng không cần thỉnh an, tất cả đều trở lại sân viện của mình nghỉ ngơi đi, bổn cung thấy khí sắc của các ngươi cũng không được tốt, miễn cho thái tử gia thấy liền mất hứng."

Lời nói này làm trắc phúc tấn các nàng sắc mặt khác nhau, rõ ràng các nàng đều ăn mặc tươi sáng rực rỡ, chỉ vì có thể ở chỗ thái tử phi người này đánh động đến thái tử gia, kết quả lại bị thái tử phi nói sắc mặt các nàng không tốt, trong ngực cũng không nhịn được muốn nổi giận. Nhưng khi nhìn đến thái tử phi hình như bị các nàng làm cho càng buồn bực, cũng chỉ có thể nhất loạt lên tiếng đồng ý quay về sân viện.

Chờ sau khi các nàng đều đã rời đi, Thạch Tuấn Nham liền cho gọi Trữ ma ma và Lý ma ma vào hỏi, biết được việc hắn phân phó trước đó đều đã làm xong, cũng an lòng, lại để cho Cam Dược đi làm chút đồ ăn tẩm bổ chờ sau khi thái tử điện hạ bãi triều liền cho người đưa qua bên kia, rốt cuộc hắn vẫn là quan tâm đến thái tử điện hạ, sau đó bắt đầu đi tới Từ Nhân Cung thỉnh an hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu từ sau khi củ cải đỏ sinh ra vẫn chưa từng được trông thấy dáng dấp của củ cải đỏ, mấy lần thái tử phi đi thỉnh an bà, mọi người đều nhắc tới, nhưng lại sợ tiểu a ca quá nhỏ đi ra ngoài trúng gió thì không tốt, nên đều nhịn xuống.

Hôm nay củ cải đỏ đã được bốn tháng rồi, Khang Hi và thái hậu cũng chưa tằng gặp qua, chỉ nghe đám nô tài được phái đến Dục Khánh Cung báo lại nói tiểu a ca hoạt bát đáng yêu, vẻ mặt có phúc tướng, rốt cuộc hoạt bát đáng yêu thế nào, bọn họ đều muốn gặp nhưng không được.

Lúc này Thạch Tuấn Nham cuối cùng cũng chuẩn bị mang tiểu a ca đi gặp hoàng thái hậu, biết đâu còn có thể thấy Khang Hi. Dọc theo đường đi, củ cải đỏ cũng còn đang ngủ, cả đường ngoan ngoãn để cho người ôm đến Từ Nhân Cung.

Đến Từ Nhân Cung, Thạch Tuấn Nham sau khi làm lễ với thái hậu liền đem củ cải đỏ ôm đến cho thái hậu nhìn, nó vẫn còn đang ngủ say sưa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mập nhung nhúc thịt đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn mắp mắp hai ba cái, còn chảy nước bọt, thái hậu thấy vậy không nhịn được cười, đưa tay sờ sờ khuôn mặt trắng nộn, còn sợ làm nó tỉnh giấc, "Đứa bé thật là có phúc khí."

"Hoàng a ma nói đùa." Thạch Tuấn Nham cười nói, con hắn đương nhiên là nuôi thật tốt, "Cần phải đem Hoằng Thăng đánh thức, thật vất vả mới tới đây một chuyến, phải cho nó tận mắt nhìn hoàng mã ma mới được, để hoằng thăng biết nó có một hoàng thái bà còn trẻ tuổi xinh đẹp."

"Ôi, miệng lưỡi con thế nào mà ngay cả ai gia cũng đều trêu ghẹo. Không chừng tiểu a ca vừa mở mắt ra nhìn thấy bộ mặt già nua của ta sợ quá khóc thì phải làm sao bây giờ?" Hoàng thái hậu bật cười.

"Hoàng mã ma người là đang nói gì vậy, chẳng lẽ người không tin lời Tĩnh Nghiên nói?" Thạch Tuấn Nham buồn cười trả lời, sau đó mới hỏi: "Hoàng mã ma, tại sao lại không gặp thứ ngạch nương các nàng? Coi bộ là hôm nay con tới chậm."

"Các nàng sáng sớm đã tới thỉnh an rồi, ai gia thấy không có việc gì cũng không giữ các nàng, tiểu a ca còn nhỏ, thân thể của nó còn yếu ớt, miễn cho sơ ý một chút bị trúng gió thì không tốt."

"Hoàng mã ma nói phải." Thạch Tuấn Nham nghe xong cũng gật đầu, không hề nhắc việc này nữa, đưa tay nựng gương mặt của củ cải đỏ một chút, "Hoằng Thăng mấy ngày này lớn lên thật mau, nhìn một cái cằm nó lại có thêm thịt."

"Vậy mới là tốt chứ, không chỉ có có phúc khí còn sanh ra rắn chắc." Hoàng thái hậu rất thích, "Coi bộ dáng này, cùng thái tử hồi bé là từ một cái khuôn đúc đi ra, có điều dái tai của tiểu a ca đầy đặn giống như con, các con đều là người có phúc khí, tốt. Nhìn nó ta lại nhớ Dận Kỳ lúc nhỏ, lúc đó tuổi cũng gần bằng Hoằng Thăng không khác biệt lắm, liền được mang đến Từ Nhân Cung cho ai gia nuôi, hôm nay nháy mắt, người đã trưởng thành. Sau khi Dận Kỳ tới sở a ca, Từ Nhân Cung rốt cuộc là vắng lạnh đi không ít "

Thạch Tuấn Nham nghe lời này hình như là thái hậu sợ quạnh quẽ, muốn ôm tiểu a ca đến Từ Nhân Cung nuôi, có chút do dự không có mở miệng nhận lời, chính lúc đang xấu hổ, củ cải đỏ nãy giờ vẫn ngủ rốt cuộc cũng tỉnh lại, mở một đôi mắt to long lanh nước, nhìn thái hậu rồi lại quay đầu nhìn thái tử phi, cái miệng nhỏ nhắn mở ra ngáp một cái, sau đó cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, một chút cũng chưa từng bị hoàn cảnh lạ lẫm làm sợ hãi, mà là bắt đầu ở trong lòng thái tử phi vùng vẫy, không an phận.

Nhanh chóng đung đưa củ cải đỏ, thái tử phi rất là ngượng ngùng nói rằng, "Hoàng mã ma, người nhìn sức lực của đứa bé này, thật đúng là hiếu động, con đều phải ôm nó không ngừng."

Hoàng thái hậu thấy củ cải đỏ đúng là hoạt bát, cũng chỉ là cười nói, "Có sức khỏe đúng là tốt, ngày sau mới có thể làm ba đồ lỗ của Đại Thanh. Ha hả, mau gọi nhũ mẫu tới ôm một lát, coi con thực sự là bị nó quẫy đạp đến mệt mỏi."

Thạch Tuấn Nham để cho nhũ mẫu ôm củ cải đỏ qua một bên dỗ, hắn mới thở phào trả lời: "Nó thích hoạt động như thế, trong lòng con đây cũng là cao hứng, hoàng mã ma, điều không phải con khoe khoang, tiểu a ca còn là rất được mọi người cưng chiều."

"Đó là đương nhiên, ta nhìn cũng thích. Con phải nuôi Hoằng Thăng thật tốt, thường xuyên ôm tới đây để ai gia ngắm nhìn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ hoàn hoạt bát đầy sức của nó, tâm tình của ai gia cũng tốt hơn không ít." Hoàng thái hậu vỗ vỗ mu bàn tay của thái tử phi.

"Dạ, Tĩnh Nghiên nhớ kỹ." Thái tử phi nghe được hoàng thái hậu không có ý định ôm lấy tiểu a ca nuôi, trong lòng đã sớm buông lỏng, nụ cười cũng càng thêm chân thành, càng thích cái vị hoàng thái hậu này.

33. Chương 33

Thái tử phi và thái hậu lại nói một hồi thì có tiểu thái giám tới truyền khẩu dụ của Khang Hi, Khang Hi muốn gặp đứa cháu ruột. Thái tử phi có chút chần chờ mà nhìn thoáng qua hoàng thái hậu, liền hỏi tới tiểu thái giám, "Hoàng thượng là muốn bổn cung mang theo tiểu a ca đến Cung Càn Thanh?"

Bây giờ còn chưa đến thời gian bãi triều đây, Cung Càn Thanh là chốn nghị sự, hắn là không thể tùy tiện qua đó, tiểu a ca mới bây lớn đã phải bế qua đó cho Khang Hi nhìn?

Nghĩ đến chuyện này cũng không thể đơn giản như vậy, nếu ôm qua đó, thái tử và các vị a ca đều ở trên điện, khẳng định tất cả đều muốn gặp củ cải đỏ, vậy thời gian ở trên điện sẽ lâu mà củ cải đỏ còn là một hài tử không hiểu chuyện, lỡ như đụng phải uy nghiêm của thánh thượng, Khang Hi tức giận thì phải làm sao bây giờ?

"Hồi bẩm thái tử phi nương nương, hoàng thượng nói, để thái tử phi đích thân mang tiểu a ca đến Cung Càn Thanh một chuyến." Tiểu thái giám lại một lần nữa khẳng định thái tử phi không có nghe nhầm.

Thạch Tuấn Nham nhìn về phía hoàng thái hậu, "Hoàng mã ma, người xem con đi qua đó một chuyến có thích hợp hay không?"

"Hoàng đế đã nói thế, con cứ đáp ứng là được, được rồi, mau đưa tiểu đại ca đi đi, gặp hoàng mã pháp của nó một chút." Hoàng thái hậu quăng cho Thạch Tuấn Nham một ánh mắt trấn an, "Cũng sắp hạ triều rồi."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy không có lại chậm trễ, cùng hoàng thái hậu xin cáo lui, liền mang theo củ cải đỏ, dẫn nhũ mẫu và cung nữ theo tiểu thái giám vòng vèo đến Cung Càn Thanh.

Trong Cung Càn Thanh, Khang Hi vốn đang cùng thái tử, các vị đại thần, còn có mấy người a ca đang thảo luận chính sự, chính là vì bàn bạc chuyện đại hãn Cát Nhĩ Đan vào kinh thương nghị, chờ bàn bạc ra ra chương trình tiếp đón xong, Khang Hi vẫy tay ra hiệu cho các đại thần lui ra, cùng thái tử muốn gặp mặt tiểu a ca.

Thái tử đã biết thái tử phi hôm nay mang tiểu a ca đến Từ Nhân Cung từ lâu, vốn nghĩ Giáng Phúc còn nhỏ, lo lắng nó bị nhiễm gió lạnh, không nghĩ tới hoàng a mã cư nhiên lại truyền chỉ để thái tử phi đem Giáng Phúc mang qua Cung Càn Thanh, hoàng a mã vừa mới nói lời này, đại a ca, tam a ca bọn họ vốn dĩ là chuẩn bị xin cáo lui rời đi, kết quả cả đám ánh mắt chiếu sáng liền ở lại.

Đó là con trai trưởng của cô, đám các ngươi hưng phấn như vậy làm cái gì! Thái tử điện hạ trong lòng bất mãn hừ nói, ngẩng đầu cũng nghiêm trang nói, "Hoàng a mã muốn gặp Hoằng Thăng, đó là phúc phần của nó. Nhưng mà hoàng a mã, Hoằng Thăng vốn là nghịch ngợm hoạt bát, nhi thần sợ nó đụng phải ngài."

Được, thái tử phi và thái tử đều nghĩ đến cùng một điểm.

"Cháu nhỏ cũng mới mấy tháng tuổi, làm sao có thể chạm được vào mặt rồng chứ." Đại a ca nghe được thái tử vậy mà lại không khen ngợi con trai trưởng mình, nhưng trái lại vô cùng kinh ngạc, bất quá nếu cháu nhỏ thật sự đụng phải hoàng a mã, hắn cũng vui vẻ mà xem kịch vui, chạm vào mặt rồng không chừng sau này liền đánh mất sự cưng chiều của thánh thượng.

Khang Hi nghe được đại a ca nói vậy nhưng ý không phải vậy, hiếm thấy thái tử vì con trai mình đau đầu suy nghĩ, mang dáng dấp của một vị a mã tận tâm vì con, nhưng thật ra trong mắt mang theo tiếu ý, "Dận nhưng, khi ngươi còn bé cũng là nghịch ngợm hơn người, còn không phải hoàng a mã nhìn ngươi lớn lên? Sao, bây giờ ngươi biết làm a mã khó thế nào rồi chứ?"

Cái giọng nói cưng chiều này lọt vào trong tai các a ca khác ở đây làm họ ê răng, bọn họ khi còn bé cũng không được nuôi ở bên người Khang Hi, lúc tròn mập dễ thương nhất lại không để lại cho hoàng a mã một chút ấn tượng nào đây.

"Hoàng a mã, nhi thần khi còn bé chẳng hiểu chuyện, hôm nay đã được lên làm cha, tự biết từ trước phạm vào rất nhiều điều không nên phạm phải, nhi thần vô cùng tùy hứng, hại hoàng a mã lo lắng, sau này nhất định sẽ không như vậy nữa." Thái tử lại không để ý những huynh đệ khác, nắm chặt cơ hội này cùng Khang Hi biểu hiện phụ tử tình thâm.

Khang Hi nghe xong rất cảm khái, "Dận Nhưng đã trưởng thành a."

"Thái tử điện hạ có thể có cảm nghĩ này, nghĩ đến đúng là nhờ tiểu a ca cả." Đại a ca mỉm cười nói, tuy lời có ý tứ khen tiểu a ca, nhưng ở đây đều là người nhanh nhạy, sao có thể không biết hắn muốn nói gì, Khang Hi nhận được lời cảm ơn của thái tử, là còn phải nhờ phúc của tiểu a ca.

Tam a ca vốn là định tiếp lời, vừa nhìn đến thái tử híp mắt một cái mang theo nụ cười, rất là bo bo giữ mình mà khép miệng lại, mắt nhìn chằm chằm Khang Hi, tứ a ca luôn luôn kiệm lời, lúc này càng không nói gì, như là nghe không hiểu, ngũ a ca và thất đại ca mọi chuyện đều không quan tâm, lúc này cũng chỉ là cười cười mà thôi, bát a ca khẽ nhíu mày một cái, rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt bình thản tự nhiên, trong nghĩ tới lời nói lỗ mãng của đại a ca lúc nãy lại có chút hả hê, hoàng a mã chắc chắn sẽ không vui.

Quả nhiên, Khang Hi thu lại khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía đại a ca, thấy đại a ca cúi đầu mới thu hồi ánh nhìn: "Tiểu a ca được sinh ra đó là việc vui, thái tử vui vẻ cũng là chuyện thường tình."

"Hoàng a mã, nhi thần thông cảm cho đại a ca còn không có con trai trưởng của mình, nhi thần biết đại a ca không có ý tứ gì khác, đó là huynh ấy ước ao có con trai trưởng như nhi thần." Thái tử điện hạ điều không phải người chịu thua thiệt, đại a ca muốn làm cho hắn tức tối, hắn mượn lời đâm vào chỗ đau của đại a ca.

Ai bảo phúc tấn của đại a ca đã sinh bốn lần đều là nữ nhi kia chứ, thái tử phi của hắn vừa mang thai lần đầu đã đem cho hắn một đứa con trai trưởng.

Mặt rồng Khang Hi nghe vậy hơi co quắp, Dận Nhưng đây thật là đâm vào vết thương của đại a ca, liền đè xuống việc này không hề nhắc tới nữa.

Đại a ca sắc mặt căng lên đỏ bừng, trừng mắt nhìn thái tử hất cằm không coi ai ra gì một cái, thấy Khang Hi không muốn nói tiếp việc này nữa, cũng lựa chọn câm miệng, thù hận đối thái tử càng sâu.

Các a ca suy nghĩ trong lòng khác nhau, nhưng nhìn đến đại a ca ăn quả đắng còn là len lén cười trộm ở trong lòng. Không vui vẻ được bao lâu, chợt nghe bên ngoài thông truyền nói cửu a ca, thập a ca, thập nhị a ca, thập tam ca và thập tứ ca đều cùng tới rồi.

Khang Hi nhướng mày lên, "Sẽ ồn ào náo nhiệt đây."

Chờ năm tiểu a ca nối đuôi nhau mà vào, thỉnh an xong mới nói ý đồ của bọn họ khi đến đây, "Hoàng a mã, nhi thần nghe nói có thể nhìn thấy cháu nhỏ, cho nên đều kéo tới rồi."

Thái tử điện hạ có chút tức giận, đám người này chạy tới đây vì nhìn con trai trưởng của hắn, Giáng Phúc của hắn cũng không phải khỉ để cho bọn hắn vây xem đùa giỡn xiếc khỉ? Chờ sau này những a ca sinh con trai trưởng, xem hắn có tìm một đám người đi qua mỗi người liếc mắt nhìn một cái, xem bọn hắn có phiền hay không.

Sai, để Hoằng Thăng tự mình động thủ, coi ai khi dễ nó nữa không.

Thái tử ở chỗ này tưởng tượng đến tương lai, chỗ thái tử phi đã mang theo củ cải đỏ từ thiên sơn vạn thủy mà chạy tới. (thiên sơn vạn thủy ý nói là sự khổ cực trên đường đi á)

Thạch Tuấn Nham chỉ ghé qua Cung Càn Thanh hai lần, lần đầu tiên là hắn và thái tử sau ba ngày đại hôn tiến cung tạ ân, lần thứ hai chính là được sắc phong thái tử phi phải tế cáo tổ tông, đây là lần thứ ba, rốt cuộc không phải lại dập đầu tạ ân, mà là mang theo nhi tử dạo chơi ở Cung Càn Thanh, tiện thể xem xét nhóm a ca của Khang Hi.

Để tiểu a ca thoáng cái gặp nhiều người như vậy, hắn cũng là không cam tâm tình nguyện cho lắm, sợ củ cải đỏ thấy quá nhiều người, không nhịn được khóc lên, phải biết rằng tên nhóc này một khi đã khóc thì rất khó dỗ. Kết quả hắn đến Cung Càn Thanh sau, những cung nhân nói cho hắn biết, trong nhóm a ca ngoại trừ thập ngũ a ca còn đang mặc tã lót không tới, những a ca khác đều đã đến rồi.

Tốt rồi, để nhóm a ca thấy củ cải đỏ, củ cải đỏ nhìn bọn họ, bọn họ đem củ cải đỏ xem như khỉ con mà ngắm nghía, củ cải đỏ bọn hắn như mấy cây kẹo dẻo.

Thạch Tuấn Nham đứng ở trước đại điện, đem củ cải đỏ ôm vào trong ngực, vỗ vỗ lưng nó, để nó nghe lời một chút, ngoan một chút, sau đó lại để cho nhũ mẫu ôm. Nếu như hiện tại củ cải đỏ có thể ngủ thì tốt rồi, hắn cũng không cần chờ đợi trong lo lắng.

"Thái tử phi nương nương đến, Hoằng Thăng tiểu a ca đến!" Thái giám xướng lên thông báo.

Chỉ nghe được trong đại điện phát ra một đạo âm thanh không lớn nhưng lại uy nghiêm, "Cho vào."

Lý Đức Toàn liền đi ra đem thái tử phi và tiểu đại ca đón vào, Thạch Tuấn Nham rất là nhu hòa đối với Lý Đức Toàn cười, "Làm phiền Lý công công."

"Đây là bổn phận của nô tài." Mặt Lý Đức Toàn đeo nụ cười, nhìn thái tử phi và tiểu đại ca hoạt bát hiếu động trong lòng nhũ mẫu, "Vạn tuế gia chờ tiểu a ca đã lâu."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy, vội vàng kêu nhũ mẫu mau chóng đuổi kịp, vào đại điện, làm lễ với Khang Hi rồi liền thấy đứng ở đầu nhóm a ca bên phải chính là thái tử điện hạ, lại vội vàng hành lễ nhún nữa người, hắn và thái tử gia cũng đã rất lâu không gặp rồi.

Thái tử điện hạ hướng về phía thái tử phi gật đầu, trên mặt không có nét biểu cảm dư thừa nào, ngạo khí và cao sang bức người, không giống như trong phòng thấy thái tử phi vui giận đều hiện lên mặt.

Nói thật thì Thạch Tuấn Nham vẫn là lần đầu tiên thấy thái tử như vậy, trong lòng hơi có cảm giác mới mẻ, thầm nghĩ thái tử ở trên triều và trong buồng ngủ thật đúng là khác biệt, làm sao đối ngoại lại thoạt nhìn nghiêm trang như vậy, làm vậy có thể che nhiều khuyết điểm hơn sao.

"Con dâu lão nhị, đem Hoằng Thăng ôm đến cho trẫm nhìn." Khang Hi chờ thái tử phi đứng dậy ngay ngắn sau, mới giơ cằm lên, độ lớn của góc cùng thái tử lúc ngạo kiều dương cằm thì quả thực giống nhau như đúc. Thạch Tuấn Nham thấy vậy nhịn không được chửi thầm trong lòng quả nhiên thái tử là bị Khang Hi nuôi.

"Dạ." Thạch Tuấn Nham ứng tiếng, xoay người muốn đến chỗ nhũ mẫu ôm củ cải đỏ qua, kết quả thấy cửu a ca cùng mấy tiểu a ca bên dưới đã vây quanh củ cải đỏ chơi đùa được một lúc, trên mặt hắn cũng có bất đắc dĩ.

Ai nói những a ca ở trước mặt Khang Hi không dám thở mạnh! Ngay đến Khang Hi cũng còn chưa liếc nhìn củ cải đỏ được một cái, bọn họ đều đã giành trước rồi!

"Khụ khụ, cửu đệ, thập đệ, thập nhị đệ, thập tam đệ, thập tứ đệ, " Thạch Tuấn Nham bảo cả đám, "Hoàng a mã muốn nhìn Hoằng Thăng một chút, để Bổn cung ôm qua đi."

Củ cải đỏ hoàn toàn không sợ người lạ, đột nhiên đổi đến hoàn cảnh lạ lẫm ở Từ Nhân Cung, thấy thái hậu xa lạ, nó còn có thể chơi đùa tự nhiên, bị mấy cái tiểu thúc thúc này vây bắt đùa giỡn, tay nhỏ bé của nó hưng phấn khua loạn, nhũ mẫu đều sắp không ôm được nó, thoạt nhìn hình như rất vui vẻ, cười khanh khách, tiếng trẻ con cười thanh thúy vang vọng ở trong đại điện, thấy vậy các a ca khác đều hiếu kỳ mà đưa đầu qua dò xét, muốn nhìn tướng mạo củ cải đỏ.

Mà thái tử nghe được tiếng cười của nhi tử lại là thở dài một hơi, cười so với khóc còn xấu hơn.

"Cháu nhỏ chân béo." Thập tứ a ca là người duy nhất ở lúc thái tử phi muốn ôm củ cải đỏ đi thì bình luận một câu, những a ca khác nghe được đều gật đầu phụ họa.

Huyệt thái dương của Thạch Tuấn Nham giật giật, xem ra tiểu thập tứ vẫn còn nhớ kỹ chuyện hắn nói thập tứ a ca cả người đầy thịt mà, thật đúng là lòng dạ hẹp hòi chờ cháu nhỏ xuất thế liền đến pha trò báo thù.

Kết quả Thạch Tuấn Nham ôm củ cải đỏ quay người lại, chân nhỏ củ cải đỏ liền đạp vào vai thập tứ một cước, nhất quyết báo thù ngay.

Thật vất mới để Khang Hi rốt cuộc thấy củ cải đỏ, củ cải đỏ đang ở trong lòng thái tử phi đợi đến không nhịn được, liên tiếp muốn vùng vẫy ra ngoài, thái tử phi nào nghĩ tới lúc nó ở trước mặt thánh thượng đột nhiên giận dỗi, trong lòng có chút khoảng hốt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó bắt đầu nhăn lại như muốn khóc, vừa định cùng Khang Hi nói nếu xem xong rồi hắn liền mang tiểu a ca đi.

Kết quả không biết Khang Hi rút cái gân gì, nhưng trái lại tâm tình rất tốt từ trong tay thái tử phi ôm lấy củ cải đỏ, "Trẫm thấy Hoằng Thăng lớn lên cùng dận nhưng khi còn bé quả là giống nhau như đúc."

Ông cũng không có nói sai, thấy tiểu a ca, ông thật sự được gợi lại dáng dấp của thái tử điện hạ khi còn bé cùng tiểu a ca rất giống, thời điểm đó Dận Nhưng cũng là rất hoạt bát hiếu động, một chút ủy khuất cũng đều không chịu nổi.

Cái này Thạch Tuấn Nham được nghe thái hậu nói, lại nghe Khang Hi nói lời này, cuối cùng cũng tin tưởng sức quyến rũ mê ngươi của củ cải đỏ là nhờ di truyền từ tên thái tử này, tuy rằng hắn vẫn làm bộ không biết, không có đi cho hai cha con bọn hắn đối chiếu tướng mạo.

Củ cải đỏ ở trong lòng Khang Hi vậy mà lại an phận một lúc, sau đó nó cao hứng bám long bào Khang Hi quay đầu nhìn mọi người, sau đó liền cho mọi người xem mông, Khang Hi chỉ có thể nâng cái mông nhỏ của nó, tay kia đỡ lấy lưng nó, thấy bàn tay nhỏ bé của nó cầm lấy đông châu, liền nửa đùa nửa thật mà nói rằng: "Tiểu Hoằng Thăng, sau này hoàng mã pháp đem đông châu này cho cháu mang có muốn hay không?"

Lời này vừa nói ra, những người khác đều trừng mắt nhìn, thậm chí ngay cả thái tử đều nghĩ lời này không thích hợp nới với một đứa bé mới mấy tháng tuổi, mà thái tử phi càng nghĩ đây là Khang Hi cố ý hấp dẫn cừu hận cho củ cải đỏ thì sao.

Củ cải đỏ nhưng lại nghe không hiểu Khang Hi nói, cầm lấy đông châu liền dồn vào trong miệng, muốn cắn nút, Khang Hi nhanh tay lẹ mắt đem thứ đó cầm xuống, củ cải đỏ kính nhi quá lớn, đạp chân lại dùng tay kéo đông châu, Khang Hi ôm hắn một hồi cảm thấy hơi mỏi, vừa định để thái tử phi đem nó ôm lấy, lại thấy cái miệng nhỏ nhắn của củ cải đỏ giương cười đến béo mập khả ái, thấy vậy trong lòng đã cảm thấy vui vẻ,

cũng liền tiếp tục ôm, củ cải đỏ rất hãnh diện, bởi vì thường còng thái tử phi đùa giỡn hôn nhẹ, cũng học được làm cho khuôn mặt đầy nước bọt, thấy khuôn mặt Khang Hi gần trong gang tấc, rất không keo kiệt mà ngoạm một ngụm.

Khang Hi đang ôm củ cải đỏ, một bên xoa bóp thịt mềm củ cải đỏ, một bên lộ vẻ mặt tươi cười ung dung thản nhiên nhìn đám con, đột nhiên cảm giác được trên mặt hơi ẩm ướt, mới biết được củ cải đỏ thơm ông, chảy nước miếng lên mặt ông, cao hứng cười không ngừng, thế nhưng tiếng cười sau một khắc chợt hơi ngừng, hóa ra mấy ngón tay nhỏ bé của củ cải đỏ bắt được râu ngắn của ông đang vui vẻ kéo.

Khang Hi muốn từ trong móng vuốt nhỏ bé của Hoằng Thăng cứu vớt chòm râu bản thân ra, kết quả bị bứt vài cái đau đến nhíu mày, thật vất vả bắt được bộ tiểu móng vuốt kia, Khang Hi thấy kẹp trong mấy ngón tay nhỏ xíu loáng thoáng mấy sợi râu, sắc mặt có chút đen.

Thái tử thấy kinh hãi, cũng không kịp làm cái gì, vội vàng để thái tử phi tiến lên, phải đem Hoằng Thăng ôm xuống.

"Lớn mật, thái tử, Hoằng Thăng quá ngỗ nghịch! Cư nhiên mạo phạm thánh nhan!" Đại a ca mắt sắc bén nhìn đến mấy sợi râu trên tay Hoằng Thăng, thật vất mới đợi được tiểu a ca phạm sai lầm, làm sao có thể không nêu ra.

"Đúng vậy, thái tử điện hạ, Hoằng Thăng làm sao có thể bứt râu của hoàng a mã chứ, đây thật là phạm thượng, không tốt, quá không tốt." Tam a ca cũng lắc đầu nói rằng.

Tứ đại ca: "…"

Từ ngũ a ca đến thập tứ a ca, cả đám bị Hoằng Thăng con nghé con mới sanh không sợ cọp làm cho trấn động tinh thần, vuốt râu cọp vẫn có thể cứu được, nhưng nhổ râu rồng thì tội có thể to lắm.

"Hoàng a mã, Hoằng Thăng không hiểu chuyện, người không biết không có tội, xin hoàng a mã hãy khoan thứ." Thái tử phi vội vàng ôm lấy Hoằng Thăng nhận sai, ngầm xoa bóp Hoằng Thăng còn muốn vung loạn chân tay, tiểu gia hỏa này thật là thích làm liều, thế nhưng lúc này nó mới bao nhiêu tuổi, có thể biết cái gì.

"Hoàng a mã, ngài thế nào?" Thái tử bước lên phía trước ân cần thăm hỏi a mã nhà mình, sau đó tự xét lại nói, "Đều là lỗi của nhi thần, Hoằng Thăng quản giáo không nghiêm, mới cả gan làm loạn như vậy, nhi thần nhất định phải phạt nó thật nặng."

"Được rồi được rồi." Khang Hi xoa xoa râu mép, phất tay, "Điều không phải chuyện to tát gì, Hoằng Thăng mới bao nhiêu tuổi, có thể biết cái gì. Ha hả, chờ hắn lớn lên hiểu chuyện sẽ tự mình đến nhận sai cho trẫm. Có điều, tiểu tử kia khí lực thật ghê gớm, không chừng ngày sau sẽ là ba đồ lỗ của Đại Thanh." (kiểu giống như lực sĩ hay anh hùng gì á)

Khang Hi vừa nói ra, lòng của thái tử và thái tử phi được buông lỏng, các a ca khác thấy thế, việc này vậy mà hoàng a mã cho qua nhẹ nhàng như vậy, không khỏi đố kị ông đối với một nhà thái tử quá cưng chiều, thế nhưng tiểu a ca quả thực rất nhỏ, muốn tính toán như vậy không bằng chờ sau khi nó lớn lên chút nữa đi.

"Được rồi, trẫm mệt mỏi, tất cả các ngươi lui ra đi thôi." Khang Hi lại khen tiểu Hoằng Thăng một câu, để mọi người biết ông vẫn rất yêu thích cái đứa tiểu hoàng tôn này, thưởng thái tử phi và tiểu a ca xong, liền đuổi người muốn nghỉ ngơi.

Thái tử điện hạ nghe vậy, dẫn chúng a ca, thái tử phi hành lễ xin cáo lui, cả đám theo trình tự từ Cung Càn Thanh đi ra.

"Khí lực lớn là có thể làm ba đồ lỗ? Ngươi xem ba đồ lỗ là cát ở Mông Cổ a." Đại a ca sau khi rời Cung Càn Thanh, ở bên người thái tử giống như vô ý mà nói nhỏ, sau đó phất tay áo rời đi.

Thái tử trừng mắt bóng lưng đại a ca đi ra khỏi cung một cái, lại nhìn những người huynh đệ khác còn chưa đi, chắp tay sau đít hơi nghiêng mặt đối với thái tử phi sau lưng nói rằng: "Nhìn thấy không, có người giận điên lên, tự mắng hắn là hạt cát Mông Cổ đấy."

Thanh âm thật lớn, tam a ca bọn họ nghe được cười trộm không ngớt.

Thạch Tuấn Nham đã ở phía sau nhịn cười lắc đầu, đây thật là con gà tức nhau tiếng gáy, đánh chết cũng muốn mình thua thiệt, thấy thái tử đắc ý phất tay áo đi về Dục Khánh Cung, cũng chỉ có thể bước nhanh đuổi theo.

34. Chương 34

Thái tử điện hạ đắc ý phất tay áo rảo bước tiến lên đi nhanh về hướng Dục Khánh Cung, ra khỏi cửa chính Cung Càn Thanh, sẽ không cùng thái tử phi sánh bước nữa, hắn muốn tránh xa cái vị thái tử phi nguy hiểm này, vì vậy lặng lẽ tăng tốc cước bộ của mình.

Sải bước của nam nhân luôn luôn vượt xa hơn nữ nhân nhiều, huống hồ chân của thái tử tuyệt đối dài hơn so với thái tử phi, hắn vừa mới tăng tốc, cho dù Thạch Tuấn Nham đã luyện tuyệt kỹ đi giày đế chậu để bước đi như bay, đi hơn nửa ngày đường, còn muốn đuổi kịp tốc độ này của thái tử, vẫn là không chịu nổi. Nhũ mẫu cung nữ và thái giám thị vệ bám theo phía sau mỗi một người đều đổ mồ hôi ót, nhất là hai vị nhũ mẫu thay phiên ôm củ cải đỏ, càng thở gấp đến độ hổn hển.

Nhìn khoảng cách chênh lệch của hai người từ nửa thước đến một thước, lại từ một thước kéo ra thành một thước rưỡi, lúc này thái tử phi rốt cuộc mới phát giác ra thái tử đây là đang giận dỗi hắn, trong lòng rất là khó hiểu, rõ ràng hai người đã có một đoạn thời gian không gặp, hắn cũng không có đi chọc giận thái tử, thế nào mà thái tử muốn né hắn như né rắn rết.

Bởi vì theo phía sau còn có hai nhũ mẫu cung nữ, cùng thái giám thị vệ, tối trọng yếu còn là có củ cải đỏ cũng ở chỗ này, thái tử phi không thể để cho nhũ mẫu đi vội vàng mà đem củ cải đỏ vấp té, vì vậy muốn mở miệng gọi thái tử gia đi chậm lại.

Hắn sẽ không ở trước mặt mọi người trực tiếp hướng về phía thái tử hô: "Đứng lại!"

Trái lại rất ôn nhu ở phía sau thái tử gọi một tiếng, "Gia, ngài chờ một chút, đi chậm lại chớ đừng đi nhanh quá sẽ té đó. Tiểu a ca còn đi theo phía sau cơ mà."

Thái tử điện hạ nghe cái thanh âm quen thuộc này rồi lại thêm mấy phần dẻo quẹo làm sợ đến run cả người, cước bộ dừng lại, quay đầu thấy thái tử phi đang ôn nhu cười yếu ớt, chợt nổi da gà lên, trong ngực thầm nghĩ cười thành như vậy chẳng biết lại đang có âm mưu chủ ý xấu gì.

Làm bộ không thấy rồi lướt qua thái tử phi nhìn tới nhũ mẫu đang ôm Giáng Phúc, quả nhiên đang thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giáng Phúc hiện lên nét hồng nhuận không biết có phải đuổi không kịp cấp nên tức giận hay không, nghĩ vậy lại bắt đầu đi về phía trước, cước bộ liền thả chậm hơn.

Thái tử phi thấy có cơ hội, âm thầm bước nhanh vài bước, đuổi theo thái tử, lúc cự ly hai người chỉ kém nửa bước, hắn mới ở bên người thái tử thở dài yếu ớt, làm bộ dùng khăn tay thấm thấm mồ hôi trên trán, oán trách thái tử một câu, "Gia làm sao vậy, lúc ra khỏi Cung Càn Thanh thì vẫn còn tốt, sao mới vừa rồi phải đi vội vã như vậy, nô tì phải tăng tốc đuổi theo cũng không kịp bước chân của gia đây."

Cái từ "đây" tự mình chỉnh giọng như là cố ý đang làm nũng, âm cuối ngân nga giống như là một đợt sóng âm cảm động lòng người nhằm hướng thái tử công kích tới.

"Cô chỉ là còn có việc ở trong Dục Khánh Cung, vậy nên mới vội vã trở lại." Thái tử bị cái âm điệu này của thái tử phi tác động làm da gà nổi lên sàn sạt, để cho thái tử phi đuổi kịp quả nhiên là tự mình chuốc hoa vào thân, hắn trước đây làm sao lại ngu như vậy, luôn đi tìm thái tử phi còn bị chọc tức, cách hôm nay một đoạn thời gian hồi tưởng lại những chuyện nhục nhã cũ, hắn nghĩ hồi trước hắn làm sao lại có dũng khí như vậy? Cái vị thái tử phi này thế mà còn nói trắng ra, nàng muốn cách ly với hắn, nàng muốn chọc giận hắn là trọng trách hàng đầu, đầu óc quả thực so với người thường khó có khả năng tưởng tượng được.

"Phúc tấn, cô thấy chỗ này cũng cách Dục Khánh Cung không xa, cô muốn trở lại trước, ngươi mang theo tiểu a ca chậm rãi trở về sau đi." Thái tử đảo mắt liền nghĩ đến biện pháp tốt nhất để cách xa thái tử phi, biết thái tử phi xưa nay thích ở trước mặt đám nô tài tỏ ra nàng là người hiền lương thục đức, hiện tại đang

đứng trước bao nhiêu người làm sao có thể không đáp ứng lời của hắn, bởi vậy hắn nói lời này liền giương tay với Hà Ngọc Trụ, mang theo đội hình nhân mã của mình hướng Dục Khánh Cung bước nhanh tới.

Thái tử phi đáp ứng lời thái tử điện hạ nói, nhìn theo bóng lưng thái tử rời đi, thấy một nhóm người đi lại vội vội vàng vàng, quả thực giống như... phía sau có sói dữ đang rượt đuổi vậy, rốt cuộc lần thứ hai xác định cùng với phán đoán mà đưa ra một kết luận: Đây là thái tử không muốn gặp hắn đây mà, ngay cả đứng ở chung một chỗ với hắn đều cảm thấy không chịu được.

Được không, thái tử chính là nghĩ hắn không dễ chọc, cho nên không trêu vào đỡ mất thời gian. Nếu thái tử không gặp hắn không để ý tới hắn, hắn thật đúng là không có biện pháp nào trêu đùa thái tử tùy ý nữa, cuộc sống này cũng có thể sẽ mất đi nhiều lạc thú.

Thái tử phi mang theo tiểu a ca trở lại tẩm điện của mình, đem tiểu a ca ôm vào phòng trong, tự mình ru nó ngủ, thấy lòng bàn tay củ cải đỏ ra mồ hôi, ở khe hở còn dính ba cọng râu của Khang Hi, nghĩ thầm làm sao nhũ mẫu còn chưa lau khô cho nó, lẽ nào bởi vì là râu rồng cho nên không dám động?

Từ trên tay của củ cải đỏ đem ba cọng râu rồng ngắt đi, từng cọng một dọn xong bỏ vào trong cái hộp nhỏ, để Cam Thảo nghe lời dặn dò phải mang nó đi đưa cho thái tử điện hạ xong còn phải truyền lời của hắn.

"Cam Thảo, khi ngươi thấy thái tử gia, xem xem có thể mời thái tử tối nay tới đây một chuyến được hay không, cứ nói bổn cung có chuyện muốn tìm thái tử thương lượng." Thạch Tuấn Nham ước lượng cân nặng cái hộp nhỏ, đối với Cam Thảo phân phó nói, "Cần phải thỉnh thái tử điện hạ qua đây."

"A, vâng." Cam Thảo vốn có chút kinh ngạc, liền vội vàng đáp. Mang theo chiếc hộp nhỏ hướng tẩm điện của thái tử đi đến, trong lòng không nắm chắc được mình có thể làm được điều chủ tử dặn dò hay không, thái tử đã có một đoạn thời gian thật lâu chưa từng tới đây rồi.

Chờ đến lúc Cam Thảo thấy thái tử điện hạ, chuyển đạt lời thái tử phi nói, thái tử điện hạ ngồi ở trước bàn làm việc, ngay cả mặt cũng không ngẩng lên, liền nói một câu, "Nói cho thái tử phi, cô không rảnh, có chuyện gì thì cứ để thái tử phi tự mình làm chủ, nếu là việc quan trọng, sai người đến nói cho cô, cô sẽ quyết định."

"Hồi bẩm thái tử điện hạ, chủ tử nói đích thị là việc gấp, cần ngài phải đi qua đó một chuyến."

Thái tử nghe vậy không nhịn được bút cầm trong tay gác lên ở trên giá bút làm bằng bạch ngọc, giương mắt, "Lời vừa rồi của cô chẳng lẽ ngươi nghe không rõ? Đi ra ngoài!"

Cam Thảo bị giọng nói giận dữ của thái tử làm cho càng hoảng sợ, còn chưa có kịp phản ứng, đã được Hà Ngọc Trụ tinh ý tiến lên mời đi ra ngoài.

Hà Ngọc Trụ đem Cam Thảo dẫn đi ra ngoài, còn không quên an ủi khuyên giải mấy câu: "Ngươi nói cho thái tử phi nương nương đừng nóng vội, có chuyện gì chờ thái tử gia rảnh rỗi thì tính tiếp, chủ tử ngài hiện tại đang rất bận rộn đây."

"Hà Ngọc Trụ, còn không mau lăn vào đây!" Thanh âm của thái tử điện hạ truyền ra, Hà Ngọc Trụ cũng chưa nói được mấy câu, vội vã để Cam Thảo quay về chỗ thái tử phi.

Thái tử điện hạ chờ sau khi Hà Ngọc Trụ đi vào, mới lạnh lùng quan sát hắn, "Cô là chủ tử của ngươi, hay là thái tử phi mới là chủ tử của ngươi!"

"Đương nhiên là thái tử gia ngài mới là chủ tử của nô tài." Hà Ngọc Trụ nghe vậy trong lòng giật mình thoảng thốt, vội vàng quỳ dập đầu biểu đặt lòng trung thành, "Chủ tử, nô tài cũng không muốn ngài mất hứng a."

"Được rồi, đừng có dập đầu nữa!" Trong lòng Thái tử đầy phiền muộn mà để cho Hà Ngọc Trụ đứng lên, "Ngươi qua chỗ thái tử phi một chuyến, hỏi xem là có chuyện gì." Có chuyện gì còn không sớm nói với ta, còn bắt hắn đi qua một chuyến, rốt cuộc trong Dục Khánh Cung ai mới là chủ nhân! Lại còn tùy tiện sai một cung nữ đi mời hắn, coi hắn quá dễ dãi sao!

"Vâng." Hà Ngọc Trụ vừa nghe, động tác dập đầu lập tức dừng lại, lớn tiếng đáp.

Bên này thái tử phi nghe xong hồi báo từ Cam Thảo, mới phát giác được mình ở trong dĩ vãng đối với thái tử quá tùy ý, nghĩ muốn thường xuyên thấy thái tử cho nên liền sai người đi gọi mà chưa từng để thái ở trong lòng, hiện tại thái tử không muốn quá, hắn căn bản không có cách nào cưỡng ép.

Xem ra thái tử thật sự là muốn cách xa hắn, dù có chuyện gì cũng không muốn nhìn thấy hắn.

Thạch Tuấn Nham âm thầm tính toán một phen, hắn tìm thái tử thật đúng là không có việc gì gấp, chỉ là muốn hỏi thái tử chuyện ba cái râu rồng củ cải đỏ nhổ được có cần phải bảo quản cung phụng hay không, chờ sau này Khang Hi nhắc tới cũng có cái để ăn nói bọn họ đa thành tâm đối đãi với râu rồng, tỏ ra thành tâm.

Dù sao ba cọng râu điều không phải từ trên người bình rút ra, ném vào trong nhà bách tính bình thường không chừng sẽ đem nó thành đồ gia truyền mà giấu đi, một ngày dập đầu ba lần đây.

Lý do này tuy rằng thoạt nhìn không đứng đắn, nhưng thực ra cũng còn rất thuyết phục, dù sao chủ nhân rây rồng chính là hoàng a mã vĩ đại của hắn, làm con thì phải bảo quản ba cọng râu này cho thật tốt mới phải. Chẳng qua là Thạch Tuấn Nham muốn nhìn xem có thể mời thái tử qua đây được hay không, hai người đem việc này ra trao đổi một chút, thúc đẩy tình cảm, sau đó hỏi thái tử có chuyện gì không vui thì cứ nói ra hết, miễn cho thái tử không... Để ý đến người ta, cuộc sống của hắn quá phẳng lặng như mặt nước.

Thái tử phi đưa tay ra để cho Cam Thảo đỡ dậy, gọi Trữ ma ma các nàng, chuẩn bị tự mình qua bên thái tử một chuyến, còn chưa có ra tẩm điện, Hà Ngọc Trụ liền vội vã chạy tới, bẩm báo mục đích khi đến, "Thái tử phi nương nương, thái tử điện hạ để nô tài qua đây hỏi người có việc gì gấp?"

Thạch Tuấn Nham nhìn thấy Hà Ngọc Trụ, chớp mắt liền quay về chủ vị ngồi xuống, nếu thái tử đều đã đem công công thân tín bên người sai đến, hiển nhiên là để chặt đứt ý định tự mình đi qua của hắn, "Được rồi, bổn cung sẽ đem chuyện này nói cho ngươi, ngươi quay về bẩm báo lại với thái tử gia."

Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ, trong ngực thái tử phi chỉ còn có cảm giác này, hắn vẫn là lần đầu tiên ăn thua thiệt từ chỗ thái tử người này, không cho hắn qua thì không qua, dù sao người nào đó cũng không phải mỹ nhân hàng hiệu, hắn cũng không phải ngay đến một cái liếc mắt cũng không được nhìn. Thấy thái tử gia làm giá, là sợ mình không biết hắn đường đường là thái tử gia sao.

"Hà Công Công chờ một chút, bổn cung vào nội thất một chuyến." Thái tử phi nói, đứng dậy liền dẫn hai nhũ mẫu tiến vào nội thất, thấy củ cải đỏ còn đang ngủ, Lý ma ma và vú em của tiểu a ca cùng hai tiểu cung nữ đang trông trừng, đưa tay ra hiệu cho các nàng không cần ra hành lễ, liền đem chiếc hộp cất giấu trước đó đem ra.

Hà Ngọc Trụ nghiêng đầu dò xét thấy thái tử phi cầm trên tay một cái hộp, phát hiện ánh mắt thái tử phi nhìn lại vội vàng cúi đầu, "Chủ tử nương nương."

"Hà công công, ngươi đem chiếc hộp này giao cho thái tử gia, thái tử gia sau khi nhìn qua cũng không biết là sẽ có chuyện gì." Thái tử phi đem chiếc hộp giao cho Cam Thảo, để Cam Thảo đưa cho Hà công công.

Hà Ngọc Trụ dùng hai tay tiếp nhận cái hộp nhỏ, sau đó dập đầu một cái, "Nô tài nhất định tận tay giao cho thái tử điện hạ. nếu nương nương không còn chuyện gì khác, nô tài xin cáo lui."

"Chờ một chút, Hà công công, thái tử gia mấy ngày này có chuyện gì sao, bổn cung thấy hắn rất ít bước vào hậu viện, chẳng lẽ người trong sân viện nào chọc hắn tức giận?" Thạch Tuấn Nham đưa tay ra, dùng ống móng tay nhẹ nhàng cào lên mặt tay vịn của cái ghế một cái, đem Hà Ngọc Trụ gọi lại.

Hà Ngọc Trụ vừa nghe câu hỏi của Thạch Tuấn Nham, nụ cười trên mặt rất nhanh tắt ngấm, lẽ nào hắn phải nói cho thái tử phi nương nương, người chọc thái tử gia tức giận chính là người, người thái tử gia không muốn gặp cũng chính là người sao?

Hắn còn không có lá gan lớn như vậy, tuy rằng không biết thái tử và thái tử phi đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng theo kinh nghiệm mười tám năm hắn hầu hạ thái tử điện hạ, thái tử điện hạ bất mãn đối với người nào, vừa nghe đến tên người đó thái tử liền nhíu mày, hắn vừa thấy thì trong lòng liền hiểu. "Chủ tử nương nương, nô tài không biết."

Hà Ngọc Trụ không chút suy nghĩ trả lời ngay, ánh mắt cũng vô cùng thánh khiết vô tội.

Thạch Tuấn Nham chỉ có thể thả hắn rời đi, không để ý tới việc này nữa, ở phòng trong củ cải đỏ khóc, còn phải đi vào dỗ, nào có ở không đi nghĩ xem a mã của nhi tử là đang tức giận việc gì.

Thái tử điện hạ mở chiếc hộp mà Hà Ngọc Trụ mang về, vừa mở ra nhìn, rất là nghiêm túc nhìn chăm chú, dùng ngón tay đếm ra ba cọng râu, sao có thể không biết xuất xử của cọng râu này, tự nhiên cũng liền biết thái tử phi đang nghĩ cái gì.

"Đem hộp này giao về trên tay thái tử phi, để cho nàng bảo quản cẩn thận, chờ sau khi giáng phúc lớn lên, mới giao lại vào tay Giáng Phúc." Thái tử điện hạ khép hộp lại, liền đặt lên trên tay Hà Ngọc Trụ.

Trong lòng thái tử không ngừng tỏ ra khinh bỉ đối với sự dụng tâm hiểm ác của thái tử phi, không nghĩ tới nữ nhân kia chỉ là vì chuyện như vậy đã nghĩ muốn gọi hắn tự mình đi qua một chuyến, may là không đồng ý lời mời của nàng, miễn cho qua đó rồi hộc máu vì tức giận.

Thái tử gia rất kiên trì với ý niệm không để ý tới thái tử phi trong đầu, dù chuyện triều chính dần ít đi, hắn cũng có thường tới phía sau hậu viện, ở chỗ những nữ nhân khác coi như quá vui thú, cần gì phải tự mình đi tìm thái tử phi cho thêm phần ngột ngạt, cuộc sống này trôi qua sao lại thoải mái thế.

Mà thái tử phi bởi vì thái tử không tìm hắn, ngay từ đầu còn tưởng thái tử sẽ không cảm thấy thú vị trong cuộc sống hàng ngày, bởi thế lúc sau lại cũng không nghĩ có vấn đề gì, cuối năm hắn quá bận rộn, hơn nữa hắn hựu không thiếu việc để đam mê, củ cải đỏ dù sao cũng quan trọng hơn so với thái tử gia, để dạy củ cải đỏ lật người, ngồi, còn có cho củ cải đỏ học bài mở mang trí thức, cho nó ăn đồ ăn trong túi không gian tăng cường thân thể và sức đề kháng, căn bản không rảnh nghĩ đến thái tử điện hạ đây.

Những nữ nhân ở trong hậu viện kia lúc cả đám thỉnh an hắn thường cố ý lơ đãng đề cập đến chuyện thái tử cưng chiều đối với các nàng, muốn cho hắn nổi lòng ghen tuông, đây căn bản không có khả năng a. Thái tử phi hắn còn muốn suy nghĩ luyện võ thế nào, để sau này tăng trưởng tinh thần lực, dễ dàng khống chế không gian to lớn, một ngày đêm làm xong cung vụ của Dục Khánh Cung và lục cung, tất cả thời gian còn lại đều dành ở củ cải đỏ và luyện võ, chỗ xếp hàng của thái tử ở trong lòng hắn, hắn chưa từng đếm qua.

Từ Nhân Cung, hoàng thái hậu đợi toàn bộ người tới thỉnh an tất cả đều lui ra sau, mới đơn độc giữ thái tử phi ở lại.

"Tĩnh Nghiên, mấy ngày nay con và thái tử thế nào?" Ngữ điệu Mông Cổ của hoàng thái hậu ôn hòa mềm mại, nghe vào trong lòng thái tử phi rốt cục nổi lên rung động.

Thạch Tuấn Nham vừa bị hoàng thái hậu nhắc tới cái này, mới rốt cục nhìn thẳng vào chuyện hắn và thái tử điện hạ đã hơn nửa tháng nay không qua lại, còn dẫn tới sựu chú ý của hoàng thái hậu, xem ra thật không thể vì bận rộn mà quên đi thái tử gia đang giận dỗi, "Hoàng mã ma, Tĩnh Nghiên và thái tử không có chuyện gì, chỉ là chúng con đều có chuyện bận thôi."

"Ngươi a, thái tử yêu thích con trai trưởng, con phải nên thừa dịp thái tử vui vẻ, lại có bầu một đứa con trai, sao lại có thể vội vàng bỏ quên thái tử." Hoàng thái hậu sau đó hơi trách cứ thái tử phi, "Cho dù con bận rộn cung vụ đi chăng nữa, cũng đều phải chiếu cố tốt thái tử, như vậy mới có thể làm một thái tử phi tốt, không phụ kỳ vọng của hoàng thượng và ai gia."

"Dạ, Tĩnh Nghiên cẩn thận ghi nhớ giáo huấn của hoàng mã ma." Thạch Tuấn Nham trộm liếc xéo, thật là, thái hậu rãnh rỗi như vậy thỉnh thoảng có thể để ý cung vụ cũng tốt, vậy mà cứ nói đến chuyện giữa hắn và thái tử.

Thái tử phi nghe xong giáo huấn từ Từ Nhân Cung đi ra, trong lòng rốt cuộc nhớ đến thái tử gia, nghĩ đến hắn và thái tử điện hạ giận dỗi nhau cho tới bây giờ, lâu như vậy không thấy được gương mặt thái tử đỏ lên vì tức giận, thật đúng là có chút trống rỗng mà.

Trở lại Dục Khánh Cung, thái tử phi lập tức sai người đi tìm hiểu hành tung của thái tử điện hạ dạo gần đây, nghĩ đến thái tử chắc là sẽ không chủ động tới tìm hắn, vậy thì đổi lại hắn chủ động một lần đi.

Có câu châm ngôn nói rằng, núi không đến chỗ ta, ta phải đi tới núi. Trong lòng thái tử phi suy nghĩ mượn cớ đi tìm thái tử, thật đúng là nghĩ tới một việc chính sự muốn nhờ thái tử hỗ trợ.

"Ừ, đến lúc gặp Dận Nhưng hay là chọn hình mẫu dịu dàng đi, lâu như vậy không gặp, phải thay đổi phương thức mới để có cảm giác mới mẻ mới được." Thái tử phi thầm nghĩ, ôm lấy củ cải đỏ ngẩng đầu lên hôn một cái thật mạnh, "Nhi tử, chúng ta cùng nhau đi gặp a mã con đi."

"A a." Cánh tay béo múp trắng nõn như búp sen của củ cải đỏ vung lên, bị ngạch nương vô lại coi như lời hưng phấn đáp lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Rít gào cầu bình chọn, người ngón tay bị thương còn kiên trì đổi mới Chương quả là rất đáng thương mà

Chuyện đề cử:

Rơi vào tay giặc đồng học rất khả ái tây cây hoa lan chi yêu, mới vào đọc đã có kinh hỉ:

Chuối tây cây anh đào ống nước hoa lĩnh vực, đọc cũng rất được:

Hân tỷ cán bộ cao cấp, làm cho ngươi tâm động không ngớt:

Còn có một thiên kê đại bài rất manh rất manh nguyên tố văn, manh tử cá nhân:

Thân ái chu sa đại nhân đô thị thần quái văn, nổi danh:

Sâu đề cử, chất lượng và đẳng cấp hố đều có bảo chứng, mọi người thoả thích đi vào đọc đi o(_)o ha ha

35. Chương 35

Thái tử phi nghe xong cung nữ hồi báo thái tử điện hạ đã trở về Dục Khánh Cung, để phòng ngừa thái tử hồi cung nghỉ ngơi một lát xong rồi đi tới sân viện của những nữ nhân khác, lúc đó hắn quấy rối không tiện, lập tức liền ôm củ cải đỏ, dẫn theo nhũ mẫu và cung nữ đi qua tẩm điện của thái tử.

Khoảng cách nơi ở của thái tử phi và thái tử rất gần nhất, dù sao thái tử phi cũng là phúc tấn của thái tử, ở gần cũng không chỉ có tượng trưng cho địa vị, mà cũng là một loại bảo đảm để thái tử và thái tử phi thường xuyên gặp nhau, đáng tiếc thái tử phi rất ít nhớ tới lợi thế này để mà đi hấp dẫn sự chú ý của thái tử điện hạ.

Chỉ chốc lát sau, thái tử phi đã đến cửa tẩm điện thái tử, thị vệ và thái giám đồng loạt cung kính hành lễ với thái tử phi và tiểu a ca, tiểu thái giám thấy đã làm lễ xong đứng dậy liền hướng vào bên trong truyền báo: "Thái tử phi, tiểu a ca đến!"

Thông báo xong, thái tử phi mới mang theo củ cải đỏ, cung nữ nhũ mẫu đi vào.

Hà công công nghe được tiểu thái giám thông báo, hiển nhiên còn muốn bẩm báo lại cho thái tử điện hạ một tiếng, sau khi Dận Nhưng bãi triêu trở về tẩm điện của mình, đang ngồi uống trà, nghe được bên ngoài truyền báo nói thái tử phi và tiểu a ca giá đáo, hắn còn hoài nghi mình nghe lầm, chờ Hà Ngọc Trụ nói lại cho hắn một lần, nước trà uống vào bị sặc thiếu chút nữa phun ra lại.

"Thái tử phi làm sao lại muốn tới đây?" Dận Nhưng tiếp nhận khăn lau Hà Ngọc Trụ đưa lên, che miệng cố gắng giữ bình tĩnh, nghiêng tà tà hướng Hà Ngọc Trụ.

Lâu lắm chưa thấy qua thái tử phi, chợt nghe được nàng đến tìm hắn, thái tử điện hạ có chút mất bình tĩnh rồi, rõ ràng hơn nửa tháng hai người nước giếng không phạm nước sông, mọi ngày trôi qua đều rất tốt, thái tử phi lại lên cơn điên?

"Chủ tử, cái này nô tài không biết." Hà Ngọc Trụ đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi, vì sao thái tử phi đến đây hắn nào biết nguyên do, "Chủ tử, có lẽ thái tử phi nương nương là nhớ ngài."

Hà Ngọc Trụ vắt hết óc rốt cục suy nghĩ ra một lý do, vừa ngẩng đầu thì khuôn mặt đã bị một cái khăn ném tới.

"Cái tên nô tài kia, chỉ biết nói mò!" Thái tử điện hạ mới không tin lời này, tiện tay đã đem cái khăn mặt trong tay ném về phía Hà Ngọc Trụ, "Còn không mau đi ra ngoài đưa thái tử phi và tiểu a ca tiến vào."

"Dạ!" Hà Ngọc Trụ gạt khăn mặt trên đầu, vội vàng đi ra khỏi nội thất.

Một đám người thái tử phi đã đi vào chính điện, thấy thái tử điện hạ cũng không ở đây, đang kỳ quái thì Hà Ngọc Trụ liền từ một bức bình phong hớt hải đi ra, "Nô tài thỉnh an thái tử phi, thỉnh an tiểu a ca, thái tử phi cát tường, tiểu a ca cát tường."

"Đứng dậy đi, Hà công công, thái tử gia đâu rồi?" Thái tử phi hỏi.

"Hồi bẩm nương nương, thái tử điện hạ đang ở bên trong phòng, để nô tài đi ra mời ngài và tiểu a ca đi vào." Hà Ngọc Trụ cúi đầu đáp lời thì liếc trộm sắc mặt của thái tử phi một chút, thấy nét mặt nàng nhu hòa tâm trạng không tệ, thấy vậy trong lòng liền buông lỏng, lúc này thái tử gia và thái tử phi mới có thể hòa thuận đây.

Hà Ngọc Trụ vẫn cảm thấy thái tử phi mới nhìn tuy rằng thông minh, kỳ thực đầu óc rất thô lỗ, trong ngày thường xử trí cung vụ xong, toàn bộ tâm tư liền đặt ở trên người tiểu a ca, lại quên mất chủ nhân Dục Khánh Cung là thái tử gia, đều đã hơn nửa tháng chưa thấy qua mặt thái tử gia cũng không thấy nàng có cái động tĩnh gì, mấy chủ tử ở sân viện khác người nào không tranh giành tình cảm của thái tử gia a.

Nghĩ vậy lại liếc mắt nhìn thái tử phi, lần này chỉ e là thái tử phi cũng là không nhịn được đi, tự mình qua đây, còn mang theo tiểu a ca, gợi cho thái tử gia nhớ lại tình xưa, hai người chắc chắn hòa thuận như lúc ban đầu, thái tử phi nương nương vẫn có suy tính.

Thái tử điện hạ nếu như nghe được suy nghĩ trong lòng của Hà Ngọc Trụ, nhất định sẽ té ghế rít gào: Hà Ngọc Trụ, con mắt nào của ngươi thấy cô và thái tử phi sống hòa thuận!

Đáng tiếc thái tử gia không biết, thái tử phi thoáng nhìn ánh mắt Hà Ngọc Trụ đang đảo qua lại liến thoắng mang vẻ sợ hãi, "Hà công công, chẳng lẽ thái tử gia còn có điều căn dặn gì khác? Không phải vậy thì ánh mắt kia của ngươi là có ý gì?"

Hà Ngọc Trụ nghe vậy lập tức nhắm hai mắt lại, "Hồi bẩm thái tử phi nương nương, thái tử gia không có phân phó nào khác, mắt nô tài chỉ là bị chuột rút. Nô tài liền mang ngài và tiểu a ca đi vào."

Thái tử phi không có lại muốn chậm trễ, liền theo vào, Trữ ma ma các nàng vốn cũng là muốn đuổi kịp, nhưng mới vừa đến cửa nội thất, đã bị Hà Ngọc Trụ ngăn lại, "Chủ tử nói, chỉ để thái tử phi nương nương và tiểu a ca đi vào, nô tài không dám cải mệnh."

Bốn người coi chừng ngoài cửa nội thất, hai cung nữ hai tiểu thái giám đem cánh cửa mở rộng, Thạch Tuấn Nham liếc mắt nhìn một cái, giơ tay lên để Trữ ma ma canh giữ ở bên ngoài, "Các ngươi cứ ở lại nơi này đi, bổn cung ôm tiểu a ca đi vào."

"Vâng." Trữ ma ma cùng đám người đồng thanh đáp, vú em tiến lên đưa củ cải đỏ qua cho thái tử phi ôm, sau đó liền lui xuống.

Thái tử phi ôm nhi tử, cùng Hà Ngọc Trụ vào nội thất, đi vào thấy bên trong nội thất còn có ba cung nữ ở bên góc hầu hạ, cả đám thấy hắn đều hành lễ, thái tử phi thuận tiện quan sát, thấy bọn họ đều là mỹ nhân, còn có chút lạ mắt.

Cho tới nay, cung nữ thị vệ thái giám bên người thái tử hắn đã gặp đều có thể nhớ kỹ, đối với nhân sự an bài ở nơi này của thái tử cũng biết rõ mồn một, ba cái cung nữ này chưa từng thấy qua, nghĩ đến cũng là đã hơn nửa tháng mới đến Dục Khánh Cung, trước đó tử phủ nội vụ đã bổ sung năm cung nữ tiến vào Dục Khánh Cung, hắn thu xếp hai người cung nữ hầu hạ ở chỗ thị thiếp Vương thị, còn lại ba người không có kiểm tra để cho Hà công công dẫn theo đem cho thái tử. Khi đó hắn cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là ba cung nữ, nhưng hôm nay vừa thấy, về dáng vẻ phong độ và tư thái quả thực có thể so được với bốn mỹ nhân Giang Nam trước đây.

Cũng không biết là tên nào thông qua phủ nội vụ đưa vào Dục Khánh Cung, trong lòng thái tử phi suy nghĩ, vì cái người xum xoe nịnh bợ kia mà cảm thấy thương thay, thái tử rõ ràng là không có tín nhiệm người kia, không phải vậy ba mỹ nhân đưa tới thế nào còn chưa đuổi đi, mà vẫn còn ở chỗ này?

Phải biết rằng thái tử không phải là một người chính trực như bậc thánh nhân, lám sao có khả năng đối mặt với sự mê hoặc của ba mỹ nữ này còn không có động vào người ta, phải đến chín phần mười chính là đối với người giao hàng không hài lòng.

"Phúc tấn rảnh rỗi thê nào lại ôm giáng phúc qua đây?" Thanh âm của thái tử điện hạ vang lên, Thạch Tuấn Nham vội vàng thu lại ánh mắt từ ba người cung nữ kia trở lại trên mặt của thái tử.

"Nô tì thỉnh an gia, gia cát tường." Thái tử phi ôm củ cải đỏ, hơi cúi thấp người chào, "Nô tì đã lâu không gặp gia, tiểu a ca cũng thật là nhớ gia." Ngụ ý chính là hắn cũng thật rất nhớ thái tử gia ngươi.

Thái tử nghe ra lời kia, nắm tay đặt ở trước miệng ho nhẹ, "Phúc tấn miễn lễ, để Giáng Phúc nằm ở trên giường cô đi."

Mặc dù có chút bất ngờ bởi thái tử phi nói nhớ hắn, bất quá trong lòng vẫn là hiểu được ý, xem ra thái tử phi cũng là chịu không nổi nếu vắng hắn, lúc đầu thấy nàng phản ứng hờ hững, còn tưởng rằng nàng chẳng quan tâm, không nghĩ tới, cái người này nhịn không được nữa rồi? Không chừng trước kia là thái tử phi nhịn ở trong lòng đây.

Trước đây cô thường hay để cho nàng tự cho mình là người quan trọng, một khi không để ý nàng nữa thì liền vui vẻ mà tự mình chạy tới. Nữ nhân a, không nên đối xử tốt với nàng ta quá mức. Thái tử gia rất là khoái trí mà tưởng tượng trong lòng. Không cần biết từ trước ở chỗ thái tử phi đã ăn không ít thua thiệt, hiện tại nhìn thấy thái tử phi tự mình sang đây xuống nước lấy lòng hắn, hờn dỗi tích tụ trong lòng cuối cùng cũng đến lúc phát tiết ra rồi.

"Hà Ngọc Trụ, đi ra ngoài cài cửa lại." Thái tử điện hạ khẽ hất cằm, ý bảo Hà Ngọc Trụ cũng đem mấy cung nữ kia cùng mang đi ra ngoài. Chờ Hà Ngọc Trụ đóng cửa lại xong, hắn mới đi đến bên kia giường, dựa vào đầu giường ngồi xuống nhìn củ cải đỏ nằm ở trên giường đang tập lật.

"Gia, gần đây ngài làm sao?" Thái tử phi nhìn thái tử điện hạ, sóng mắt lưu chuyển, nhu tình vạn phần, "Có cảm thấy trống rỗng cô đơn không?"

"Cô rất sung sướng khoái lạc, không có người nào đó lăn qua lăn lại, cô quá thật rất là tự tại." Khóe miệng thái tử gia ngậm cười, quay đầu lại cho thái tử phi một ánh mắt như muốn nói ngươi hiểu mà, "Chẳng lẽ phúc tấn quá cô đơn tịch mịch?"

"..." Thạch Tuấn Nham nhất thời nghẹn lời, hắn trông giống như là oán phụ sao? Vậy đóng vai oán phụ được rồi, "Gia nói đùa, ta cũng rất là vui vẻ." Giọng nói mang theo một tia cô đơn.

"Vậy sao, phúc tấn lời này thế nào lại nghe không đúng lắm nhỉ?" Thái tử nghe được ngữ khí u oán của thái tử phi thì thật là thoả mãn, đắc ý khẽ nắm chân nhỏ của củ cải đỏ, "Giáng Phúc mau lớn lên thật nhanh, tài giỏi giống như cha."

Thái tử phi nghe vậy liếc mắt, ngồi xuống đem củ cải đỏ ôm lấy, "Gia, biết bao lâu rồi ngươi chưa gặp củ cải đỏ không?"

"Cũng không lâu lắm." Thái tử điện hạ chẳng thèm để tâm mà nhéo nhéo thịt mềm trên đùi củ cải đỏ, trong lòng len lén bồi thêm một câu, chẳng qua là cùng với không gặp ngươi dài như nhau. "Cô đã không thấy nó một khoảng thời gian, nghe người trong cung nói giáng phúc ở chỗ ngươi."

"Vậy ngươi sẽ không muốn tới chỗ ta tìm sao?" Thái tử phi lại hỏi, "Hay là nói ngươi không dám gặp ta như trốn tránh rắn rết bò cặp? Ta có đáng sợ như vậy sao?"

Thái tử nhướn một cái mi, rất là bất mãn, "Ai nói cô sợ ngươi? Ngươi hôm nay qua đây hay chính là muốn dùng giọng điệu này chất vấn cô? Ngươi có thể làm được một chuyện mà phúc tấn phải làm, đó chính là hầu hạ tốt bản thái tử sao? Căn bản không có! Ngươi còn có mặt mũi nói chuyện này?"

Thái tử phi vừa nghe giọng thái tử giá trách cứ, vô thức đã cảm thấy tức giận trong lòng, nhưng là muốn làm tốt ý định sẽ đối đãi dịu dàng với thái tử điện hạ trước khi đến đây, mày liễu chuẩn bị nhướn lên cũng rũ xuống, trên mặt rất là ủy khuất, nhẹ nhàng lây động ống tay áo thái tử, "Gia, ta biết sai rồi, ta đã để cung vụ và việc chăm sóc củ cải đỏ chiếm hết tâm trí mà lạnh nhạt với ngài, không phải ta đã lập tức tới

đây nhận sai với ngài đó sao? Gia, ta nào dám chất vấn ngài a, chỉ là trong lòng cảm thấy ủy khuất khó chịu, muốn hỏi một chút mà thôi."

Thái tử điện hạ nhịn không được run rẩy, đưa tay móc móc cái lỗ tai, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi trúng phải tà sao?"

Nếu như không trúng tà, nàng làm sao sẽ đổi tính? Dùng loại giọng điệu nũng nịu đến trời cũng sầu bi nói tất cả oán khuất của mình với hắn, hắn thực sự tiêu hóa không nổi đây. Chẳng lẽ khi hắn không gặp mặt nàng một thời gian, thái tử phi bị chịu kích thích?

Cái miệng thái tử phi mêu mếu nước mắt lưng tròng như muốn khóc, "Gia, ngài chẳng lẽ không tin nô tì?" Ngay những tâm tư thầm kín nô tì đều nói ra hết, có thể thấy được hắn có thành ý cỡ nào.

Thái tử điện hạ rất muốn tín, thế nhưng hình tượng ác quỷ của thái tử phi trong dĩ vãng khiến hắn không thể nào tin tưởng được, chuyện khác thường tất có mưu mô quỷ kế, huống hồ thái tử phi đã sớm có dấu hiệu thành yêu. "Được rồi, đừng giả bộ cừu non chờ giết thịt nữa, miễn cho làm hư Giáng Phúc."

Thái tử điện hạ đưa tay chỉ củ cải đỏ, "Giáng Phúc đang nhìn đây, ngươi cái người ngạch nương này có diễn xuất tốt hơn nữa, cô một điểm cũng không tín." Nói rồi nghiêng người đến bên cạnh thái tử phi, ngửi một cái, lại duỗi tay đem chiếc khăn tay thái tử phi đang cầm kia giơ lên, ngửi một cái nhịn không được hắt hơi một cái, "Cái mùi gì đây! Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, chẳng lẽ đây là thành ý ngươi qua đây nhận sai?"

Thạch Tuấn Nham vội vàng dùng khăn tay che dấu hành động ném thuốc nhỏ mắt vào lại trong không gian, sau đó trên mặt tạo nên vẻ tươi cười, trực tiếp ôm lấy cổ của thái tử, "Gia, ta chỉ biết gia là người thông minh tuyệt đỉnh, chút ít thủ đoạn của ta đây chẳng phải đều không qua nổi mắt gia sao? Ta là thật tình thành tâm muốn tìm ngươi hòa giải, ngươi rốt cuộc đang bị khó chịu cái gì, nói cho ta một chút, ta sẽ đúng bệnh hốt thuốc, cam kết là thấu hiểu lòng của ngài a."

Thái tử phi chỉ nói hưu nói vượn, thái tử gia trừng mắt một cái, "Giáng Phúc còn đang ở đây, ngươi đứng đắn một chút cho cô."

Thạch Tuấn Nham cúi đầu đối diện ánh mắt đen bóng hiếu kỳ của củ cải đỏ, cũng có chút xấu hổ, buông thái tử điện hạ ra, sau đó hôn củ cải đỏ một cái, "Đúng vậy, củ cải đỏ đang ở đây, gia liền giải thích cho hai chúng ta, cho chúng ta biết vì sao ngươi lại lãnh bạc với mẹ con chúng ta. Ngẫm lại củ cải đỏ mới một tuổi, không có a mã cưng chìu rất đáng thương a. Đúng không, nhi tử." Nói xong cầm hai tay nhỏ bé của củ cải đỏ giơ lên, làm bộ tán thành, cùng củ cải đỏ dùng ngôn ngữ trên sao hỏa ô ô a a đối thoại.

Thái tử điện hạ nổi gân xanh, chịu đựng, "Ngươi cũng không nhớ ngươi đã từng làm chuyện gì! Cô sợ thấy ngươi sẽ lại tức giận!"

"A!" Thạch Tuấn Nham sửng sốt, lẽ nào thái tử còn đang ghi hận việc hắn chặt đứt ý định thử chơi mỹ nam của thái tử, còn có ấn ký hắc hồ điệp? Nghĩ đến đây mắt liền chăm chú nhìn vào bộ phận trọng yếu bên dưới của thái tử điện hạ, "Gia, ta lúc đó cũng là vì muốn tốt cho ngươi, hơn nữa ấn ký sớm đã phai nhạt đi rồi mà."

Thái tử điện hạ tức giận cười gằn đáp trả lại, "Con mắt nào của ngươi thấy ta để bụng mấy chuyện đó? A, cô không cùng ngươi tranh luận chuyện này, tự ngươi hỏi bản thân xem, ngươi rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?"

Thạch Tuấn Nham lắc đầu, nhấc tay xin thề, "Sau đó ta cái gì cũng không có làm, ta là thuần khiết. Dận Nhưng, ngươi không biết là ta oan uổng đi."

"Còn nói dối, kêu cô gái trẻ tuổi đi tới thuận thiên phủ cáo trạng Tác Ngạch Đồ, nếu cô không đem chuyện này đè xuống, ngươi có biết sẽ phát sinh chuyện gì hay không? Lẽ nào đây không phải là ngươi làm?" Thái tử điện hạ nhìn chằm chằm thái tử phi, xem nàng làm sao giải thích.

Thạch Tuấn Nham cuối cùng cũng hiểu ra thái tử là vì hắn tìm Tác Ngạch Đồ sinh chuyện phiền phức nên mới để bụng, Vì vậy thở dài một hơi, thật là đáng thương nói, "Ai, gia, thì ra ngươi nói việc này, nhưng đó là việc xảy ra ở trước khi ta tạo ấn ký hồ điệp, vậy cho nên ta cũng không có nói sạo a."

"Ngươi!" Thái tử lại trừng liếc nhìn thái tử phi, "Ngươi cũng biết nếu sự tình làm lớn ra, bị minh châu nhất đảng bắt được nhược điểm, cô sẽ gặp bao nhiêu rắc rối? Làm việc gì cũng không nghĩ cho cô, còn muốn cô phải đi giải quyết hậu quả!"

"Ngươi không phải là quá ỷ lại vào Tác Ngạch Đồ sao?" Thạch Tuấn Nham nghe vậy tròng mắt đảo quanh suy nghĩ vừa thông suốt, "Ta phân phó người làm việc thì trước đó đã có nghĩ tới, chuyện làm lớn hết mức cũng chỉ khiến hoàng thượng răn dạy ông ta một câu, cũng có thể để ông ta làm việc cẩn thận hơn chút, miễn cho động một chút là giựt giây ngươi đi làm chuyện xấu. Chuyện không làm lớn được cùng lắm thì bị đè xuống, cho dù minh châu nhất đảng bắt nhược điểm, loại nhược điểm này bọn họ cũng chẳng thể làm nên sóng gió gì, căn bản cũng không cần lo lắng."

Nói xong, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn thái tử, "Chẳng lẽ lại có chuyện gì ta không biết phát sinh sao?"

Thái tử nghe xong Thạch Tuấn Nham nói, đầu lông mày cũng rời ra, nếu thật chiếu theo suy tính của thái tử phi vừa nãy việc này làm lớn lên xác thực cũng không có gì, tối đa cũng chỉ làm cho Tác Ngạch Đồ ngột ngạt một chút, thế nhưng không nhất định là như vậy, "Lúc ngươi bắt đầu suy tính và làm việc này, khâm sai hoàng a mã phái đi Giang Nam đã trở về, cho nên, ngươi biết bản thân mình sai ở đâu chưa?"

"Khâm sai, Giang Nam?" Thạch Tuấn Nham khóe mắt hơi mở, "Dận Nhưng, lẽ nào ngươi… Ta đã sớm nói ngươi không nên tham ô như vậy, ngươi hết lần này tới lần khác không nghe, hiện tại hay rồi!"

Thái tử lại dè chừng như thế, chín phần mười là bị khâm sai tra ra cái gì đi.

Thái tử nghe vậy xua tay, "Cô trước đó đã những người ở Giang Nam đó đừng nhúc nhích, thế nhưng có một tên ngu ngốc vẫn để cho người của hoàng a mã tra ra, lúc tin tức được đưa về tới, hoàng a mã ở trên triều vẫn chưa nói gì, nghĩ đến trước tiên là nên đè xuống, đại a ca cũng nhận được tin tức, đang tìm cái cớ để đem việc này phơi bày ra. Ngươi lại tìm phiền toái cho Tác Ngạch Đồ, không phải đem nhược điểm đưa đến tận cửa cho hắn sao, bọn họ đang lo không có lý do gì để tìm cô gây phiền phức đây!"

"Sau đó thì sao?" Thạch Tuấn Nham cũng âm thầm hối hận, trách không được gần đây không có nhiều tài vật cướp được từ Giang Nam cống cho thái tử, hắn đã sớm cẩn thận.

"Chuyện này của ngươi cô trước đó biết được đã đè ép xuống, chuyện ở Giang Nam cô cũng giải quyết rồi, cho nên không có hướng lên trên bẩm báo qua." Thái tử điện hạ thấy mặt của Thạch Tuấn Nham có ý hối hận, cũng không có cố ý đem chuyện này nói thành nghiêm trọng hơn, phải biết rằng tuy khâm sai đã tra ra dấu vết, nhưng không có liên lụy đến hắn, hắn là muốn hù dọa thái tử phi mà thôi, làm cho nàng sau này ngược lại nghe lời hắn nói, "Sau này ngươi có cái hành động gì nhất định phải báo cho cô biết trước, có biết hay không! Cũng không thể có chuyện như vậy nữa! Nếu không ngươi có trở lại nhận sai cô cũng sẽ không tha thứ cho ngươi."

"Đã biết. Lần này là ta sai, sau này ngươi cũng thực sự không nên động đến quan trường Giang Nam nữa, nếu thật sự thiếu tiền, có khi ta có biện pháp kiếm được." Thạch Tuấn Nham gật đầu, tin tức của hắn coi như nhạy bén, lần này là Khang Hi bí mật hành động, không biết mà đưa ra mệnh lệnh sai lầm thì có thể tha thứ, thế nhưng cũng làm cho hắn lo lắng những chuyện thái tử làm ra trước kia hơn, cũng không biết thái tử dính với vụ quan trường Giang Nam đến mức độ nào, trong kinh thành đã đầy rắc rối phức tạp, xa như ở Giang Nam bên kia thì làm sao có khả năng tùy lúc điều động được chứ.

"Cô không thiếu bạc, chỉ cần ngươi đem những thứ trước kia lấy từ chỗ cô đem trả lại." Thái tử khẽ liếc mắt nhìn thái tử phi một cái, thấy thái tử phi lắc đầu giống như là trống bỏi vậy, nhịn không được hừ một tiếng, chỉ vào củ cải đỏ, "Quỷ hám tiền, Giáng Phúc đều bị ngươi làm cho tức giận đến ọc sữa."

Thái tử phi cúi đầu vừa nhìn, cái miệng nhỏ nhắn của củ cải đỏ quả nhiên đang nôn sữa.

36. Chương 36

Thái tử phi vội vàng đem củ cải đỏ ôm lấy, để nó ngồi thoải mái một ít, lấy thêm khăn tay lau miệng cho nó, sau đó đối với thái tử nói rằng, "Gia, củ cải đỏ có hơi mập quá, mới ngồi bụng nhỏ đã có ngấn phình ra, có thể không nôn sữa được sao?" Vừa nói vừa đưa tay xoa bụng nhỏ cho củ cải đỏ, tuy rằng nhi tử nung núc thịt rất khả ái, thế nhưng béo đến nỗi có mấy lớp bụng lồi ra, học ngồi học đi đều là việc khó.

Thái tử hướng bụng nhỏ củ cải đỏ nhìn sang, từng ngấn thịt nhô ra, lại nhìn chân tay béo trắng như ngó sen, rõ ràng béo ra không ít, rất giống tranh tết em bé ôm cá, sau đó hắn sửng sốt, "Trước đây Giáng Phúc cũng không béo như vậy a, phúc tấn ngươi ngươi làm thế nào lại đem con trai cô nuôi thành như vậy?"

Thái tử thấy hình dạng béo mập của củ cải đỏ có chút đau lòng, trách không được ngày hôm nay tiểu a ca ngoan như vậy, ngẫm lại nó lúc bình thường lại có sức mạnh như vậy, "Giáng Phúc mới bây lớn, ngươi làm sao có thể cho nó ăn cái thuốc bổ gì, lỡ đâu bổ quá thành độc thì làm sao bây giờ? Nhanh đi gọi thái y, nhìn xem có đem củ cải đỏ biến trở về dáng dấp trước kia không."

"Ta đã sớm truyền thái y." Thái tử phi cũng nghiêm chỉnh, trước hắn thấy củ cải đỏ có thể ăn một ít thức ăn lỏng, trong không gian rất nhiều thứ tốt hắn chế thành thức ăn lỏng, lúc rảnh rỗi liền đem những thứ này cho củ cải đỏ ăn, tiểu hài tử cũng thích, ăn ăn không kiềm chế, cứ tưởng củ cải đỏ tuổi còn nhỏ tiêu hóa không được nhiều năng lượng như vậy, tất cả đều hóa thành thịt béo đắp ở trên người. Thấy củ cải đỏ béo thành như vậy, hắn cũng là có lo lắng, đã sớm không cho nó ăn những cái này nữa, trong ngày thường thỉnh thoảng cho hắn uống nước còn cho bú sữa nhũ mẫu. "Thái y nói củ cải đỏ chỉ là dự trữ năng lượng, hiện giờ có hơi béo một chút, chờ nó lớn lên chút liền bình thường. Chỉ là đi ngồi hơi khó một ít. Có điều thân thể củ cải đỏ thế nhưng lại rất rắn chắc khoẻ mạnh."

"Cô thật không yên tâm đem Giáng Phúc cho ngươi nuôi." Thái tử điện hạ nghe được củ cải đỏ vô sự, mới hừ một tiếng, "Ngươi trong ngày thường để đám nhũ mẫu cho nó ăn những cái gì?"

"Chỉ bú sữa mẹ a, không phải chiếu theo những hài tử khác nuôi như vậy sao." Thái tử phi cúi đầu đáp, thấy củ cải đỏ giương cặp mắt đen láy như hột nhãn nhìn mình chằm chằm, khóe miệng lập tức kéo ra một đường thật to khuôn mặt tươi cười, cái miệng nhỏ nhắn của củ cải đỏ cũng vui vẻ đến toe toét, nước bọt liền chảy xuống, tay nhỏ bé đưa ra như đòi ôm.

"Chẳng lẽ là nhũ mẫu có vấn đề?" Thái tử điện hạ thoáng cái liền nghĩ đến thuyết âm mưu, làm sao nhi tử chỉ bú sữa mẹ là có thể béo thành như vậy, sữa của vú em kia chẳng lẽ là có vấn đề?

Thái tử phi liếc mắt, sữa của nhũ mẫu chẳng lẽ lại là sữa bột Tam Lộc sau này sao?" Nhũ mẫu không có vấn đề, là nô tài đem từ Thạch gia ta, trong ngày thường mỗi ngày ăn cái gì có thể ảnh hưởng đến sữa hay không, ta đều nghiêm ngặt cho người kiểm tra. Có thể là sữa của bản thân vú em này so với người bình thường có nhiều chất dinh dưỡng hơn, bởi thế củ cải đỏ mới có thể nuôi mập như vậy."

"Dinh dưỡng là cái gì?" Thái tử điện hạ nhíu mày một cái, hỏi.

"Nói ngắn gọn đó là chất dinh dưỡng là chất dinh dưỡng a, giống như chúng ta mỗi ngày phải ăn thức ăn, hoặc uống thuốc bổ vì chúng đều có thể cung cấp dinh dưỡng." Thạch Tuấn Nham tả lại ý nghĩ của từ dinh dưỡng xuất hiện ở tương lai, thái tử điện hạ tinh thông kim cổ còn nhíu mày hỏi mình, có thể thấy được hắn cũng chưa từng nghe qua.

Thái tử điện hạ nghe được thái tử phi giải thích thô tục sơ sài như thế, chín phần mười chính là cô ta tự bịa chuyện ra, "Bất luận như thế nào, ngươi cũng không thể quá tin tưởng vào một nhũ mẫu, Giáng Phúc chính là con trai trưởng duy nhất của chúng ta, không được xem thường, ngày mai đi đổi một nhũ mẫu khác."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy ngẩn ra, lúc sau lại cười nói, "Ta đã hiểu, sữa của nhũ mẫu kia cũng không đủ, chỉ là sợ củ cải đỏ uống quen sữa của nhũ mẫu đó, bà ta đi chỉ e không có quen." Tiểu hài tử đối với những thứ linh tinh mình thích vẫn là rất cố chấp, trước đã nghĩ tới muốn đổi một nhũ mẫu, để nhũ mẫu này đi bồi bổ, kết quả củ cải đỏ uống sữa người khác không quen, trước tiên chỉ có thể dụ dỗ từ từ.

"Nhóm a ca làm sao chỉ có một nhũ mẫu, Giáng Phúc còn nhỏ cũng nhanh quên, sao có thể nhớ kỹ như vậy, khi còn bé cô đã thay đổi bảy tám nhũ mẫu đây." Thái tử đối với lời thái tử phi nói cười nhạt.

"Ha ha, ngươi cũng chớ xem thường củ cải đỏ, trí nhớ của hắn rất tốt, sớm đã nhận ra người quen. Ngươi đừng ở trước mặt nó dạy nó nói bậy, chờ sau khi nó hiểu chuyện không chừng sẽ nhớ tới ngươi đã nói với nó những gì." Thạch Tuấn Nham buông củ cải đỏ ra, để chó nó nhào tới trên người thái tử điện, "Gia, khi ngươi còn bé lúc nào thì dứt sữa? Làm sao lại thay đổi bảy tám nhũ mẫu vậy?"

Trên mặt thái tử ửng đỏ, có chút thẹn quá thành giận đem củ cải đỏ trả về trong lòng thái tử phi, "Chuyện cũ năm xưa này có gì hay mà nói, cô đều đã quên."

Thái tử phi nghe xong chỉ biết thái tử không muốn trả lời câu hỏi này, cười cười, không nói thêm gì nữa, nghĩ đến ba người cung nữ kia, "Gia, ba người cung nữ phục vụ trong phòng ngươi kia, là lai lịch thế nào a."

Thái tử đưa tay hất cái ống tay áo, rất bình tĩnh mà nói, "Sao lúc này ngươi mới hỏi? Có lai lịch gì đâu, cô thấy thích, để trong phòng cho đẹp, chỉ đơn giản như vậy."

"Thích a, vậy làm sao ta qua đó thấy ba người cung nữ kia nhìn ngươi với đôi mắt nhỏ ai oán không gì sánh được, chẳng lẽ là gia sủng ái không đều?" Thạch Tuấn Nham cười hỏi, thấy thái tử còn muốn pha trò, liền dùng lời chặn đứng, "Được rồi, ngươi cùng ta cãi cọ có ý nghĩa gì, người nào đưa tới để làm gì trong lòng ta đều biết."

"Chính là Tác Ngạch Đồ." Khóe miệng Thái tử điện hạ giương lên, "Ngươi nghe xong trong lòng có cảm giác gì."

Tác Ngạch Đồ tặng người vào Dục Khánh Cung hầu hạ thái tử gia, có cái ý đồ gì, bọn họ có thể không biết sao? Thạch Tuấn Nham nghe xong cũng không có cảm giác gì nhiều, thân phận của hắn là gì, mấy người cung nữ làm sao có thể làm dao động địa vị của hắn? Nếu như hắn là dựa vào thái tử mà sống, cung nữ được đưa vào còn rất được cưng chìu thì không chừng hắn còn có thể lo lắng bị người nói bóng nói gió bên tai, đáng tiếc riêng trường hợp phức tạp giữa hắn và thái tử thì người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Lại nói tiếp, giữa bọn họ kỳ thực còn rất ăn ý, thái tử phi nghĩ lời nói có chút thành khẩn đối với thái tử nói rằng, "Gia, ta đích thật có cảm xúc rất sâu. Ngươi đường đường một vị thái tử gia, trong ấn tượng của đám thuộc hạ lại không phải là tham tài háo sắc sao. Có việc sẽ muốn người ta đưa tiền bạc, nhàm chán muốn người đưa tặng mỹ nhân, thậm chí nam nhân cũng đều chuẩn bị đưa tới cho ngươi, ngươi rốt cuộc nên có bao nhiêu người oán trách ngươi a, truyền ra ngoài, đạo đức cá nhân ngươi sẽ suy đồi thế nào, nói vậy hoàng a mã cũng sẽ không vui vẻ. Kỳ thực căn bản là truyền ra ngoài, không dám nói chứ nhiều người cũng sẽ nhìn ngươi như vậy."

Thái tử vốn có muốn để cho thái tử phi nghe được chuyện Tác Ngạch Đồ tặng mỹ nhân trong lòng sẽ chán ghét một ít, không nghĩ tới ngược lại bị thái tử phi nói một phen, nàng còn giống như nói rất có đạo lý! Sắc mặt thái tử điện hạ hết đỏ lại chuyển sang trắng, hết trắng lại hồng, cái đám không làm việc chỉ thích ăn cơm khô kia quả nhiên là nhìn mình như vậy sao? Đối với thái tử phi đưa ra việc này giận chó đánh mèo, quát khẽ: "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên!"

Thạch Tuấn Nham vốn là còn muốn nói hơn nữa, thấy thái tử hơi biến sắc mặt, làm sao có thể không biết hắn đang nổi giận, vì vậy nhanh chóng kéo tay của thái tử, dùng giọng điệu như cùng chung mối thù lại vừa mắng chửi cái đám thuộc hạ chó chết, sau đó dỗ dành thái tử, "Dận Nhưng, ngươi ở trong lòng ta là cực kỳ anh minh, đừng tức giận, vì những người đó mà tức giận thật không đáng."

"Cô chứ không phải Giáng Phúc, đừng dùng giọng điệu dỗ hài tử đó an ủi cô." Thái tử bất mãn nói, sau đó lại thở dài một hơi, "Nếu ngươi không nói, cô cũng không chú ý những chi tiết này."

Hắn thường ngày được người ta nịnh hót, cũng không có người cảm làm trái ý hắn, tiền tài bảo vật chỉ cần muốn là có người dâng đến, càng chưa nói muốn mỹ nhân, cho dù hắn không nói muốn, cũng sẽ có nhân đưa tặng. Những trong mắt hắn chuyện như vậy cũng không đáng nhắc tới, hóa ra phía sau nó cũng làm bẩn danh tiếng của mình.

Ngươi là quen sống trong sung sướng làm sao nghĩ đến những chuyện kia, bị người nịnh hót sẽ cho đó là mục đích chung của mọi người, vậy mà có nhiều người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê như vậy. Thạch Tuấn Nham thầm nghĩ trong lòng, vỗ mu bàn tay của thái tử, "Con người không phải ai cũng hoàn mỹ, không phải vậy sẽ bị người ta hoài nghi không phải là con người, làm người ta e sợ, nhưng cũng không nên có quá

nhiều khuyết điểm, không thì sẽ làm cho người ta khinh thường. Nếu muốn vừa anh minh thần võ lại muốn làm cho người ta yên tâm, cái mức độ này rất khó nắm bắt. Dận nhưng, Dục Khánh Cung của chúng ta ngày sau đều dựa vào ngươi, ta biết ngươi có thể làm được."

Thái tử ngước mắt thẳng thừng nhìn thái tử phi, môi giật giật, không nói gì, sau đó liền rũ mí mắt xuống, chơi đùa với hai chân củ cải đỏ, khẽ gật đầu một cái. Thái tử phi nói làm hắn tỉnh ngộ ra, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy như có dòng nước ấm áp bắt đầu khởi động, cổ họng lại như bị cái gì chặn lại không thể lên tiếng. Tuy rằng thái tử phi thường cùng hắn tranh cãi, thế nhưng nói cho cùng không có chỗ nào mà không phải là suy nghĩ cho hắn, thật sự là làm cho hắn cảm động.

Thái tử phi thấy thái tử đối với lời hắn nói cũng không có phản ứng gì lớn, nhưng cũng là có tiếp thu, trong lòng rất là vui vẻ, ôm cánh tay của thái tử, "Dận nhưng a, ta đã quên nói cho ngươi biết một việc này, ngươi nghe xong đừng mất hứng a."

"Chuyện gì?" Thái tử điện hạ cúi đầu nhìn thoáng qua trên mặt thái tử phi chỉ còn thiếu viết lên bốn chữ to "Không có ý tốt", nghĩ đến trước kia thái tử phi luôn luôn có thể làm cho hắn vui vẻ không bao lâu liền chăm chăm đả kích giáo huấn hắn, trong lòng nhắc lên cảnh giác.

"Kỳ thực ta không phải là không muốn đem tiền bạc thu được này trả lại cho ngươi. Chỉ có điều những món tiền kia ta đã dùng hết." Thái tử phi rất là ngượng ngùng nói, trước sau hắn đã ăn chặn tiền bạc từ Giang Nam đưa tới sáu lần, khoảng chừng trên dưới tám mươi vạn lượng bạc, nghĩ số tiền này đại bộ phận đều là tiền bẩn từ chốn quan trường Giang Nam, cho nên vào mùa đông năm ngoái thì hắn nặc danh đem góp năm vạn lượng cho mấy chỗ từ thiện ở kinh thành, còn có năm vạn lượng quyên góp đến tây nam bên kia, tổng cộng mười vạn lượng, để cho bọn họ làm tự thiện phát cháo, để phần đông người nghèo ở ngoại ô khi đông đến cũng không chết đói nhiều như vậy, làm phúc cho củ cải đỏ lúc đó còn đang trong bụng.

Tiếp sau đó hắn lại phái thị nữ trung thành đi về phía nam, hiện tại giao thương đường biển ở Quảng Đông còn chưa phát đạt, chỉ một ít thương nhân phía nam có tầm nhìn xa dũng cảm đầu tư vào đây, sớm chen chân vào để không đến mức đụng chạm quá nhiều thế lực, để có thể đứng vững gót chân ở bên kia, Thạch Tuấn Nham lại rất hào phóng mà lấy ra sáu mươi vạn lượng bạc trắng, để hắn có thể mua chuộc tất cả thế lực lớn nhỏ ở đây, đây cũng là hắn có mạng lưới quan hệ của thúc phụ ở Giang Nam giao thiệp mấy năm bên kia để có thể dựa vào, mọi việc lớn nhỏ đều nhờ đó mà được chiếu cố một ít, chờ giao thương đường biển làm xong sẽ xem lợi ích thế nào rồi phân chia.

Tiền tài bất nghĩa luôn luôn phải phân phát ra ta mới có thể làm cho người cảm thấy an tâm, thái tử phi chính là muốn như vậy, phân phát đi còn có thể kiếm lại được càng nhiều, sau đó cũng không phải để tiền bạc vướng chân vướng tay.

Tuy rằng thái tử cũng không thích hắn đi tranh lợi cùng người, thế nhưng hỏi vài lần không có kết quả, chuyện tiên trảm hậu tấu* hắn vẫn có thể suy nghĩ mà làm. (nghĩa là làm xong rồi mới nói)

Tim gan phèo phổi của thái tử quả nhiên bị lời nói này của thái tử phi làm cho bị thương nặng, Giang Nam bên kia tặng qua bao nhiêu tiền bạc trong lòng hắn vẫn biết, không nghĩ tới thái tử phi to gan như vậy, cư nhiên giống như thiên nữ tán hoa tựa như thoáng cái đem tiền vung ra hết, "Cô làm sao sẽ cưới ngươi một thái tử phi phá gia bại sản như thế a! Nói cho cô, còn lại mười vạn lượng đi đâu?"

Thạch Tuấn Nham liền cho thái tử một khuôn mặt tươi cười rất xấu hổ, ra sức lấy lòng nịnh nọt, "Dận Nhưng à…"

"Cứ tự nhiên nói, cô nghe." Thái tử vừa nhấc tay, liền cắt đứt bộ dáng cún con lấy lòng của thái tử phi, sau khi nghe xong mặt còn đen hơn cả đít nồi.

"Mười vạn lượng của ngươi bị ta đem mua nhà mua cửa dùng hết!" Thạch Tuấn Nham thấy thế, dùng lời lẽ cực nhanh mà nói ra công dụng của mười vạn lượng còn lại.

"Nói kỹ càng lại một chút, cô thật sự không hiểu ngươi mua bao nhiêu nhà bao nhiêu cửa hàng mà có thể một hơi dùng hết mười vạn lượng!" Thái tử điện hạ cũng không phải loại người hỏi giá tiền biệt viện bao nhiêu một chục như vậy.

"Phía tây và phía đông ngoại ô kinh thành ta mua một mảnh lớn, còn mua hai cái ngọn núi cùng với toàn bộ

người ở đó, ngươi yên tâm, ta sẽ không làm chuyện khiến cho kêu ca, đất này cũng không thích hợp trồng trọt lắm, ha hả, cũng khá hời, tổng cộng dùng hơn sáu vạn lượng." Thạch Tuấn Nham thấy sắc mặt thái tử lại có dấu hiệu biến thành đen, "Gia, ngươi không cho ta buôn bán, ta mua đất còn không được sao, ta mua một chỗ nghe nói có thể đào ra suối nước nóng, một chỗ có thể đào ra than đá, ngươi chờ sáu vạn lượng sau này tăng giá trị tài sản lên mười mấy lần đi."

"Cũng chỉ bởi vì nghe thấy mà ngươi đã liền mua?" Thái tử nghĩ như thế nào đều không cảm thấy Thạch Tuấn Nham là một người không có đầu óc, "Thật có ôn tuyền?"

"Ta còn gạt ngươi sao? Ta vừa mua xong đã cho khoanh vùng và xây dựng ở đó một thôn trang suối nước nóng, đều sắp hoàn thành. Không chừng năm nay là có thể đi tới du ngoạn một vòng, xây dựng thật không tệ, cho nên ta lại để cho người đem mảnh đất kia phân thành mấy mảnh, xây thêm mấy cái. Sau này luôn luôn sẽ có người muốn mua." Thạch Tuấn Nham nói, "Về phần cửa hàng nhà ở và vân vân, tự ta cũng có cửa hàng ngươi cũng biết, làm ăn được rồi luôn luôn phải mở rộng, còn có việc ta tìm người có tay nghề nghiên cứu mấy thứ đồ chơi mới linh tinh của ta, là chỉ để cho vui mà thôi."

Nói xong, thái tử phi đồng thời buông tay, "Gia, ta đều đã nói thẳng thắn với ngươi, những món tiền kia đều phân dùng hợp lý, một chút cũng không lãng phí."

Sắc mặt của thái tử còn chưa phải khó coi, nhưng những lượng bạc này vốn là của hắn, kết quả mình không được dùng ngược lại còn để thái tử phi hưởng lợi, "Ngươi có động tác lớn như vậy mà không ai phát hiện ra sao?"

"Chuyện mua đất bởi vì không phải mua ruộng dất tốt đẹp gì, không ai biết, chuyện đi đến phía nam, hiện tại cũng còn là gợn sóng trên hồ nước, cũng sẽ không làm người khác chú ý." Thái tử phi nói, "Ngươi đừng tức giận, dù gì bạc cũng phải dùng, chúng ta hiện tại lại cũng không thiếu cái gì, cho nên ta ngầm bố trí để ngày sau dùng đến a. Phải biết rằng cuộc sống có rất nhiều thứ khiến cho người không yên lòng."

Thái tử vốn là muốn nói sau này toàn bộ đại Thanh đều là của hắn, thái tử phi quả thực chính buồn lo vô cớ, thế nhưng nghe được câu cuối của thái tử phi, hắn cũng đành lựa chọn ngậm miệng, hiện tại hắn cũng không thể lại quá tự tin như trước. Bề ngoài hắn là thái tử, nhưng hoàng a mã vẫn đang độ tuổi xuân, sau này ra làm sao đều không nói trước được, hiện tại chỉ có một đại a ca cùng hắn tranh đấu, vậy chờ những a ca khác trưởng thành, còn không biết có mấy người sẽ khiêu khích hắn, hắn hay chính là một bia ngắm, che ở trước ngôi vị quyền lực hoàng đế.

Hiện giờ triều đình ngoài mặt chia làm ba phe phái, nghĩ đến hoàng a mã cũng là không hài lòng. Thái tử nghĩ đến nếu sau này mình làm hoàng đế, thấy trên triều đình không phải ai cũng thần phục với mình, sẽ bởi vì quyền lực của mình bị uy hiếp, hắn cũng sẽ không vui vẻ.

Tình cảnh hiện tại của thái tử tựa như trò chơi online sau này, ở vào vị trí boss quan trọng, ở lúc mọi người còn chưa vượt ải thì hắn vẫn an nhàn, chờ đến lúc mọi người lên ngựa vượt ải, hắn cái tên boss này phải anh dũng thủ ải, nếu có thể bảo vệ được thì đó chính là hắn thắng, hắn vẫn là boss kia, nếu không thể bảo vệ được, để cho mọi người có thể thuận lợi vượt ải, lấy được kho báo, mà hắn cái tên boss này sẽ biến mất, càng đáng thương hơn chính là hắn hoàn toàn không có được hệ thống máy tính tạo ra thêm, nói cách khác hắn không thể làm lại, thua là thất bại thảm hại.

Trong lòng thái tử điện hạ tự có tính toán riêng, nếu không có đại thần ủng hộ, hắn làm thế nào mà ngồi vững vàng ở vị trí thái tử của mình, cứ tiếp tực như thế thì không được, nói cho cùng thái tử phi là muốn làm cho hắn lo nghĩ về hiện thực, luôn phải suy nghĩ sắp xếp cho ngày.

Thạch Tuấn Nham thấy thái tử lại đang nghĩ sâu xa, hồi tưởng lời của mình xem lại lơ đãng cung cấp manh mối gì cho hắn, khẽ nhíu mày một cái, vẫn không lên tiếng, bởi vì củ cải đỏ đang ngủ.

Nhìn củ cải đỏ ngủ trông rất khả ái, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng chu lên, bên mép còn lộ ra một tia nước bọt, Thạch Tuấn Nham lại cười, cúi đầu hôn gương mặt trắng nõn của củ cải đỏ một cái, sau đó nhẹ giọng nói với thái tử rằng, "Dận Nhưng, củ cải đỏ đang ngủ, ta trước đem nó trở về."

Thái tử nghe vậy hoàn hồn, sau đó thầm nghĩ, "Giáng Phúc làm sao có thể ngủ nhanh như vậy? Cô và ngươi đi cùng đi."

Ý tứ rất sáng tỏ, thái tử điện hạ đêm nay muốn qua đêm ở chỗ thái tử phi, ai bảo thái tử phi lại làm cho hắn hài lòng chứ, đắp chung ổ chăn cũng có thể nói nhiều hơn một chút.

Thạch Tuấn Nham sửng sốt, "Đi, thời tiết hiện nay lạnh, chen chúc một giường cũng có thể ấm áp hơn chút. Bất quá ngươi cũng không thể đè lên củ cải đỏ."

"A?" Thái tử khẽ vả vào mồm, rất kinh ngạc, chỉ vào củ cải đỏ, "Ngươi lại ôm củ cải đỏ cùng đi ngủ?"

Thạch Tuấn Nham không chú ý ý tứ trong lời nói thái tử, ngược lại thật cao hứng phát hiện, "Gia, ngươi là lần đầu tiên gọi tiểu a ca là củ cải đỏ?"

"Cô nói sai, là Giáng Phúc! Cô không phải là cùng ngươi nói cái này, ngươi làm sao có thể..." Ôm củ cải đỏ cùng nhau ngủ. Thái tử điện hạ còn chưa nói hết, chỉ thấy thái tử phi ôm củ cải đỏ xuống giường đi ra ngoài, chỉ có thể trước tiên gọi nàng lại, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên mau trở lại, nếu là cùng Giáng Phúc ngủ chung, vậy còn trở lại để làm chi, ở lại tẩm điện của cô, miễn cho đi qua đi lại phiền phức."

Nói xong, thái tử điện hạ tự mình trước hết buồn bực nằm trên giường, cái vị thái tử phi này, cũng không biết trong đầu nàng nghĩ cái gì, muốn qua đây quyến rũ ta cũng nên đem Giáng Phúc an trí tốt trước chứ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Củ cải đỏ: Tới đi, cho các cô nương chảy nước

37. Chương 37

Thái tử phi nghe được thái tử nói thế, cước bộ liền dừng lại, ôm củ cải đỏ trở lại trên giường, lướt qua thái tử đem củ cải đỏ đặt vào giữa, sau đó tự gỡ tóc tết liền bò lên giường nằm, đắp chăn lên ngáp một cái, "Gia, sao ngươi không nói sớm muốn giữ hai mẹ con chúng ta qua đêm chứ, ta cũng mệt mỏi."

Thái tử hơi nghiêng mặt một chút, liếc về phía thái tử phi, sau đó tầm mắt dời đến củ cải đỏ nằm ở chính giữa hai người, khóe miệng liền trề xuống, trong lòng liên tục nói lầm bầm, thái tử phi cái đồ không hiểu phong tình này, thật là làm cho người ta phiền muộn. "Muốn ngủ thì mau ngủ đi, nhiều lời như vậy để làm gì!"

"Gia, lại đây, nô tì cho ngươi một nụ hôn chúc ngủ ngon." Thái tử phi thấy thái tử nhìn chằm chằm củ cải đỏ, liền một bộ mặt kinh ngạc, sao có thể không biết hắn đang suy nghĩ gì, trong lòng cười to, ngoài miệng đùa giỡn, chớp mí mắt ném ra một mị nhãn cho thái tử điện hạ, sau đó áp tay vào môi, chụt một tiếng, nụ hôn gió bay qua.

Thái tử không muốn để cho người nào đó làm cho ngột ngạt, rất dứt khoát quay lưng lại, khinh thường nói thầm: "Có gì hiếm lạ chứ."

Thạch Tuấn Nham làm bộ không nghe được, kéo nhi tử vào, nghe mùi sữa thơm liền nặng nề mà tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, thái tử đã lên triều, Thạch Tuấn Nham là do củ cải đỏ cọ cọ mà làm cho tỉnh giấc, tiểu tử kia vừa tỉnh lại thì sức sống bắt đầu bắn ra bốn phía, ầm ĩ làm thái tử phi căn bản không ngủ được nữa, chỉ có thể cùng dậy thật sớm, sau đó nhanh chóng vén cái quần củ cải đỏ lên, vừa nhìn liền tiểu.

"Củ cải đỏ, con phải nhanh chóng lớn lên a, đái dầm rất mất mặt." Thái tử phi phẩy cái mũi nhỏ của củ cải đỏ một cái, vừa định để cung nữ và nhũ mẫu coi chừng bên ngoài tiến đến hầu hạ, liền phát hiện mu bàn tay phải của mình có một dấu răng, nhìn kỹ thật đúng là vết do người cắn. Nghĩ đến mình cùng thái tử hai người đã từng cắn lẫn nhâu, thoáng cái liền nghĩ đến là do tên đầu sỏ kia gây nên.

Chẳng biết thái tử cái tên ngu ngốc này có cắn chỗ khác hay không, vội vàng đem củ cải đỏ đặt xuống trước, từ trong không gian lấy ra một cái gương nhỏ soi một cái, Thạch Tuấn Nham thấy trong mặt gương hiện ra khuôn mặt bị chấm đầy đốm đỏ, thoạt nhìn thật giống như mặt nổi đầy mụn nhọt vậy, trong lòng thầm chửi má nó.

"Ái Tân Giác La Dận Nhưng, ta muốn cắn ngươi! Cư nhiên nhân lúc ta ngủ say lại làm chuyện đáng xấu hổ bậc này!" Thạch Tuấn Nham mắng thầm, thấy củ cải đỏ còn đang ở đây không dám mắng ra thành tiếng, tránh cho làm hư hài tử, bí bức thế nào thì khỏi phải nói.

Tối hôm qua tại sao hắn có thể vô ưu vô lo ngủ say bên cạnh thái tử giống như chết như vậy, hóa ra vẫn cảm thấy như có muỗi cắn người không phải là nằm mơ a, hắn không nên quá yên tâm vào tên thái tử kia mới phải!

Để không ảnh hưởng hình tượng sáng chói của mình ở trước mặt củ cải đỏ, thái tử phi lật thân thể qua, len lén từ trong không gian lấy khăn ướt lau mặt, lãng phí ba cái khăn mặt mới đem những đốm đỏ trên mặt lau sạch, bởi vì thứ thái tử dùng chính là chu sa, rất khó chùi ra, chờ hắn lau xong, cả khuôn mặt cũng bị lau đến đỏ rực, giống như bị cảm nắng vậy.

Hắn lại chỉ có thể lấy khăn ướt ra đắp mặt một hồi, chờ khuôn mặt khôi phục được như cũ rồi mới gọi người bên ngoài tiến vào.

Cửa phòng vừa mở ra, người đi đầu chính là ba người cung nữ hôm trước ở bên trong phòng thái tử, sau đó mới là Trữ ma ma Lý ma ma còn có vú em của củ cải đỏ, còn có Cam Thảo Cam Dược, theo phía sau là mấy người tiểu cung nữ bưng nước.

"Thái tử phi nương nương, nô tỳ hầu hạ ngài." Cung nữ cầm đầu làm xong lễ, sau đó nhu thuận mà nói rằng.

Thái tử phi thấy thế nhíu mày, "Chẳng lẽ bổn cung không có ai để sai bảo? Trữ ma ma, Lý ma ma, các ngươi tiến lên."

"Vâng." Trữ ma ma, Lý ma ma hai người đáp lời vô cùng vang dội, sáng sớm nay các nàng và Cam Lâm Cam Lộ thay đổi ca trực chờ thái tử phi tỉnh lại để hầu hạ, không nghĩ tới ba cái cung nữ này ỷ là cung nữ thiếp thân của thái tử, lại muốn đè đầu cưỡi cổ các nàng.

"Xin thái tử phi nương nương thứ tội, nô tỳ chờ người chính là chiếu theo sự phân phó của thái tử điện hạ mà làm việc, thái tử điện hạ trước khi rời đi, để ba người nô tỳ nhất định phải hầu hạ nương nương thật tốt." cung nữ vừa ôn nhu đáp lời, không nhanh không chậm.

"Vậy sao?" Thái tử phi khẽ tăng thêm âm lượng, nghi vấn nhìn người cung nữ kia, "Thái tử điện hạ có thật căn dặn như thế không?"

"Hồi bẩm thái tử phi nương nương, đúng vậy ạ." Cung nữ gật đầu xác nhận, sau đó đem lời thái tử sáng sớm nói trước khi rời đi thuật cho thái tử phi nghe lại một lần.

Hóa ra thái tử trước khi rời đi, thấy thái tử phi ngủ say sưa, vốn là muốn đem người đánh thức, nhưng mà không muốn kinh động đến tiểu a ca còn đang o o ngủ say, mới không đi đánh thức con heo này, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn là phiền muộn bất bình, thái tử phi sang đây không phải hoàn toàn để lấy lòng, ngay đến đêm qua còn phải đem nhi tử đặt ở giữa phân ra một dòng sông giới hán, coi như sợ hắn đói bụng ăn quàng vậy, thái tử điện hạ hừ một tiếng liền nghĩ đến cách làm tránh xa thái tử phi, thái tử phi trêu chọc hắn, lên mặt với hắn, hắn cũng muốn đáp trả thái tử phi lại y hệt như vậy.

Vì vậy tìm chu sa nội thất, tự mình lấy bút thấm đẫm chu sa, điểm lên trên mặt thái tử phi. Trong quá trình thái tử gia nhẹ chân nhẹ tay đến thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ đem người làm tỉnh lại, nhiều lần thái tử phi phất phất tay đều dọa hắn giật mình, kết quả thái tử phi không có tỉnh lại còn ngủ say như chết đây. Thái tử điện hạ thật hả hê khi chấm đầy điểm đỏ trên mặt thái tử phi, sau đó thấy nàng còn không có tỉnh, lại lớn gan mà cầm lấy bàn tay của thái tử phi cắn một cái, không dám dùng nhiều sức, chỉ đủ in dấu răng.

Hắn chờ thái tử phi tỉnh lại nổi trận lôi đình, chờ đám cung nhân tiến vào phục vụ kia thấy thái tử phi thê thảm, có điều hắn nghĩ thái tử phi khẳng định không sơ ý như vậy, nhất định sẽ tự mình phát hiện có chỗ không đúng trước, sau đó đem mặt lau khô, thế nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng sẽ rất không vui vẻ đi.

Thái tử chính là mang theo vẻ mặt vui sướng khi chọc ghẹo thái tử phi thành công mà đi vào triều, lúc gần đi còn phân phó ba người cung nữ Tác Ngạch Đồ đưa cho kia chờ thái tử phi tỉnh lại hầu hạ cho tốt, thái tử

phi không thích Tác Ngạch Đồ, thấy ba người cung nữ kia làm sao có thể không ngột ngạt, còn để lại một hộp dặn các nàng giao cho thái tử phi.

Thạch Tuấn Nham không nói tiếng nào, tiếp nhận chiếc hộp Trữ má má đưa tới, vừa mở ra nhìn, bên trong đặt một tờ giấy, lấy tờ giấy kia ra, hắn thấy nét chữ quen thuộc của thái tử, viết: Phúc tấn, cô tặng ngươi tiểu hồng đậu trên mặt, đó là quà gặp mặt, có qua có lại, chúng ta huề nhau, vì giáng phúc, phúc tấn ngươi phải giữ vững tâm tình vui vẻ, ha ha ha ha. Phía dưới còn có một dấu chân nhỏ, chính là dấu chân của củ cải đỏ đó nha!

Thạch Tuấn Nham vẫy gọi nhũ mẫu, xốc hai cái chân củ cải đỏ lên vừa nhìn, quả nhiên phát hiện chân phải của nó dính chu sa. Trong ngực lại nhịn không được chửi má nó, Ái Tân Giác La Dận Nhưng, ngươi một tên chưa trưởng thành hỗn đản. (hỗn đản là hột vịt lộn)

"Được rồi, bổn cung dùng không quen các ngươi, đứng ở một bên nhìn là được rồi, chờ thái tử trở về, ta sẽ nói với hắn, các ngươi hầu hạ rất khá." Thái tử phi bưng gương mặt, phất tay để cho các nàng lui xuống phía dưới, "Ai cũng không được nói gì thêm nữa."

Chờ thu thập chỉnh tề, thái tử phi mới mang củ cải đỏ quay về chỗ ở của mình, trắc phúc tấn và thứ phúc tấn, các thị thiếp tới thỉnh an đã chờ ở chỗ, sáng sớm các nàng chỉ biết đêm qua thái tử phi qua đêm ở tẩm điện thái tử, hiện giờ thấy thái tử phi trễ như thế mới về, trong ngực sao có thể không chua xót.

Thái tử phi thấy sắc mặt của các nàng như vậy làm sao có thể không biết trong lòng các nàng là đang nghĩ cái gì, bởi vì sáng sớm bị thái tử trêu đùa, tâm tình của hắn cũng không tốt lắm, trực tiếp một câu nói đem người đuổi đi rồi sau đó bắt đầu xử lý cung vụ nhàm chán.

Không bao lâu, Cam Lâm tới thưa lại nói phúc tấn đại a ca tới đưa thiệp, nói ngày mai muốn mời thái tử phi qua phủ tụ họp một chút.

Thái tử phi nghe xong ánh mắt sáng lên, cái này thật đúng là chuyện duy nhất khiến hắn cao hứng trong ngày hôm nay, ngày mai là sinh nhật đại a ca phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La thị, nàng mời đó là sinh nhật tụ yến. Tuy rằng thái tử phi không thích một đám nữ nhân tụ lại chung một chỗ nói linh tinh về đồ trang sức quần áo và đồ dùng son bột nước hàng ngày, thế nhưng đại a ca đã ra cung khai phủ, cái này dự báo hắn cũng sắp có thể ra cung.

Ngồi ở trong cung đều sắp mốc meo, có thể đi ra ngoài cung hít thở một chút không khí mới mẻ cũng là chuyện tốt.

Phúc tấn đại a ca Y Nhĩ Căn Giác La thị không có hy vọng gì thái tử phi sẽ đến dự tiệc, dù sao thái tử phi là thái tử chính phi, thân phận cao hơn các nàng không chỉ một bậc, trong ngày thường công việc so với các nàng những hoàng tử phúc tấn cũng muốn bận rộn hơn, thỉnh thoảng ở Từ Nhân Cung lúc đi thỉnh an thái hậu thì gặp mặt, nói thật ra bản thân cũng không thường thăm viếng, ngoại trừ tặng quà dịp sinh nhật lễ tết, còn chưa từng ngồi vào chung một chỗ tâm sự.

Bởi vì hiện tại đại a ca và thái tử điện hạ có chút không hợp, đây đều là chuyện mọi người biết rõ trong lòng, Y Nhĩ Căn Giác La thị cũng sợ thái tử phi tới rồi hai người xấu hổ.

Thế nhưng không nghĩ tới, thái tử phi không chỉ có tặng lễ, mà người cũng đến rồi. Y Nhĩ Căn Giác La thị thấy thái tử phi đến trong lòng vui vẻ mà chóp mũi tự nhiên thấy cay cay, thái tử phi từ lúc sinh tiểu a ca, đi đứng cử chỉ càng lúc càng lộ ra vẻ ung dung cao quý, nét mặt luôn mang cười làm cho người ta rất muốn kết thân. Nghĩ đến hẳn là bởi vì sinh con trai trưởng, cuộc sống trải qua tốt hơn đi.

Y Nhĩ Căn Giác La thị nghĩ tới bản thân mình lại có chút tủi thân, đại a ca đối với nàng tình thâm ý nặng, từ sau khi nàng gả vào vẫn luôn luôn cưng chiều nàng, ít đến nhứng sân viện khác, nhưng nàng mang thai bốn lần đều là cách cách, thân thể mình căn bản cũng có chút kém, tuy rằng đại a ca luôn nghĩ thoáng với nàng, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn là thất vọng.

Thạch Tuấn Nham ở lúc nhận được thiệp mời, ngày thứ hai liền chuẩn bị lễ vật tốt xuất cung đến đại a ca quý phủ, thấy đại a ca phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La thị tự mình đến nghênh tiếp hắn, sau khi nhìn thấy hắn rồi cười cười người lại khẽ run, tựa hồ tâm tình có gì đó khó nói, hắn cũng liền vội vàng gọi nàng hoàn

hồn, "Đại tẩu, hôm nay chính là sinh nhật của tỷ, sao lại ngẩn người ra vậy? Chẳng lẽ vui quá đến ngây ngốc sao?"

Y Nhĩ Căn Giác La thị nghe vậy nhanh chóng hoàn hồn, thầm hít một ngụm khí, sống mũi cay cay bớt đi, cười đem thái tử phi đón vào sân, "Thái tử phi nói đùa, chẳng qua là một tiệc sinh nhật nho nhỏ, nữ nhân chúng ta thừa dịp tụ họp vui vẻ chút mà thôi."

Trên mặt thái tử phi mang vẻ đoan trang hòa nhã khuôn mặt tươi cười, khẽ gật đầu, "Đại tẩu nói phải."

Tiến vào sân Y Nhĩ Căn Giác La Thị, bên trong tam a ca phúc tấn Đổng Ngạc Thị, tứ phúc tấn Ô Lạp Na Lạp thị còn có trang thân vương phúc tấn, giản thân vương phúc tấn… đều ở đây, các nàng nhìn thấy thái tử phi cũng vội vàng đứng dậy chào.

Đổng Ngạc Thị làm lễ xong, liền hảo sảng cười nói: "Đại tẩu, tỷ là người rất có phúc khí, khó mà mời được nhị tẩu đến đây a, nhớ lần trước muội đưa thiệp mời nhị tẩu, nhị tẩu cũng không tới đây."

Cười đến sang sảng, Thạch Tuấn Nham là nghe ra trong lời nói của nàng có ý hờn giận, mí mắt khẽ chớp, liếc gương mặt quốc sắc thiên hương của tam phúc tấn một cái, tựa cười như không cười, "Tam đệ muội, bổn cung dù chưa đích thân đến, nhưng lại tự mình chọn lễ vật sinh nhật đưa tới cho ngươi, tình cảm đối với ngươi tất cả đều ở bên trong. Ngươi nói như vậy bổn cung trái lại sẽ thương tâm."

"Tam tẩu, khi đó nhị tẩu càn đang mang thai, sao có thể tùy tiện xuất cung." Tứ phúc tấn hơi cáu, nhìn về phía thái tử phi, "Nhị tẩu, gần đây có khỏe?"

Tam phúc tấn bị nói xong có chút lúng túng cười, bất mãn trong mắt chợt lóe lên. Thạch Tuấn Nham nghe ra tứ phúc tấn là đang muốn hoà giải, cười cười, "Đương nhiên là tốt, tạ ơn tứ đệ muội quan tâm."

Nói xong, Thạch Tuấn Nham lại cùng mấy vị phúc tấn của đám tôn thất khác chào hỏi, sau đó để Trữ ma ma đem sinh nhật lễ muốn tặng cho Y Nhĩ Căn Giác La Thị dâng lên, "Đại tẩu, hy vọng tỷ thích."

Y Nhĩ Căn Giác La Thị sai người tiếp nhận quà sinh nhật rất nặng, mỉm cười, "Thái tử phi có lòng, tỷ rất thích."

"Sao có thể không thích chứ, tất cả tấm lòng của nhị tẩu đều ở cả bên trong." Tam phúc tấn mỹm cười nói, lông mi đen dài dày đặc như bàn chải chớp chớp, toát ra một vẻ đẹp huyền bí, thoạt nhìn rất là mê người, "Đại tẩu, thái tử phi làm việc rất là chu đáo không phải sao."

Khóe miệng Thạch Tuấn Nham khẽ vểnh lên, "Tam đệ muội quá khen, bổn cung không dám nhận."

Tam phúc tấn ban đầu là người cùng tham gia tuyển tú cùng tiến vào vòng cuối cùng, thái tử phi vốn rất là thích gương mặt xinh đẹp phi phàm của nàng, còn kỳ vọng Khang Hi có thể coi trọng mà chọn nàng cho thái tử, không nghĩ tới Khang Hi nhìn chúng thái tử phi, sau đó đem Đổng Ngạc Thị chỉ hôn cho tam a ca làm phúc tấn.

Đổng ngạc thị nhưng vẫn luôn không rõ nàng so với thái tử phi kém ở chỗ nào, rõ ràng lúc tuyển tú nàng cái gì cũng đều hơn thái tử phi chẳng biết bao nhiêu, kết quả cuối cùng lại bại bởi thái tử phi. Sau nàng lại có thai trước thái tử phi, cuối cùng cũng có cảm giác an ủi, thế nhưng hài tử của nàng không sanh ra được, bị tiện thiếp trong phủ làm hại, còn thái tử phi lại sinh một tiểu a ca, còn là hoàng thất chính thống cháu ruột đích tôn, trong lòng Đổng Ngạc Thị làm sao có thể không ghen tị.

Thạch Tuấn Nham đối với tính cách ghen tuông hiếu thắng của Đổng Ngạc Thị đã thành thói quen, đem hành vi ghen tị kia làm như không thấy, nếu như hắn vẫn còn là nam nhân hắn cũng chỉ đứng xa xa mà nhìn Đổng Ngạc Thị chứ không đụng vào, oh không đúng, là hắn sợ cưới loại nữ nhân này. Trong phủ tam đại ca hiện tại cũng không yên tĩnh, làm ầm ĩ đến lợi hại, Đổng Ngạc Thị kiểm soát quá mạnh mẽ, kết quả làm cho mình sảy thai, ngay đến Vinh phi cũng đều bất mãn đối với người con dâu này, tặng vài cung nữ vào trong phủ tam a ca để cho các nàng hầu hạ tam a ca, Đổng Ngạc Thị cũng là đụng phải bức tường rồi mới yên tĩnh đi rất nhiều, một lần nữa đối với tam a ca nhu tình mật ý hẳn lên.

Đổng Ngạc Thị thấy thái tử phi sẽ ghen ghét, thái tử phi kết luận lòng dạ nữ nhân hẹp hòi, lần tới nhìn thấy thái tử, hắn nhất định phải nói với thái tử, "Gia, ngươi ngoan ngoãn một chút, nếu như trước đây hoàng a

mã đem Đổng Ngạc Thị chỉ hôn cho ngươi, ngươi liền thảm. Cho nên mới có đối lập này, ngươi nhớ kỹ ta tốt."

Thái tử phi âm thầm nhổ nước bọt, sau đó ở dưới sự hướng dẫn của Y Nhĩ Căn Giác La thị mở tiệc, cùng mấy cái phúc tấn khác uống rượu giải đố, thật vất vả mới chờ cơm nước xong, kết quả còn phải nghe kịch, hắn nghĩ không thể biểu hiện mong muốn đi ra ngoài dạo phố quá đà, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi nghe con hát ở bên trên sân khấu, con hát ê a hát hí khúc, làm hao mòn sự kiên trì của hắn.

Giữa lúc thái tử phi sắp ngủ đến nơi, một đứa nha hoàn liền tới báo cho Y Nhĩ Căn Giác La Thị, "Phúc tấn cát tường, lễ vật sinh nhật đại a ca đưa cho ngài tới rồi."

Y Nhĩ Căn Giác La Thị nghe vậy trên mặt hiện ra tươi cười, "Ở nơi nào, gia đã trở về sao?"

"Hồi bẩm phúc tấn, đại a ca đã trở về, lễ vật đưa cho người đang được Lâm công công mang tới đây. Nghe Lâm công công nói đó là đại a ca đặc biệt vì người đi tìm mua noãn ngọc có thể dưỡng thai nhi tốt, đại a ca còn bắn được một con cáo, màu lông cáo bạc đến một chút xíu tạp sắc cũng không có" nha hoàn trước mặt kia cũng là nha hoàn đắc ý của Y Nhĩ Căn Giác La Thị, nói lời kia xong liền nói bồi thêm đại a ca sủng ái phúc tấn các loại câu nịnh nọt không tiếc lời, được ban thưởng xong liền lui xuống. (noãn ngọc là ngọc có tính ấm)

Các phúc tấn đang ngồi đây nghe thấy đại a ca đối với Y Nhĩ Căn Giác La Thị chu đáo như vậy, trong ngực có các cảm thụ riêng, tam phúc tấn không cam lòng tỏ ra yếu kém mà nói hồi trước tam a ca ở ngày sinh nhật của nàng tặng lễ vật rất lớn, còn đặc biệt vì nàng vẽ một bức họa viết tên lưu niệm thu vào trong thư phòng cất giấu, những phúc tấn khác sau khi nghe xong cũng các nói lên chồng của mình lỗ đối xử tốt với các nàng thế nào, thậm chí tứ phúc tấn cũng nói tứ a ca đối tốt với nàng thê nào, trên mặt cũng nổi lên đỏ ửng.

Chỉ có thái tử phi khóe miệng nhếch lên, cười đến thật là cứng nhắc, vốn đang cho rằng đại a ca đã trở về, các nàng cũng liền có thể giải tán, hắn cũng có thể còn có thời gian đi shoping, kết quả cả đám bắt đầu khoe khoang trượng phu đối với bọn họ tốt như thế nào.

Nghĩ đến sáng sớm hôm qua cái tên thái tử hỗn đản nào làm những chuyện kia, Thạch Tuấn Nham có cái lời gì tốt cũng không muốn nói cho thái tử, chỉ còn cách chờ các nàng tranh luận hơn thua mệt mỏi, thì sẽ tự quên cái đề tài này.

Thế nhưng thái tử phi không muốn mở miệng, nhưng vẫn có người hỏi: "Nhị tẩu, người cũng mau nói xem thái tử đã tặng quà sinh nhật gì cho người? Chắc là thái tử đối với nhị tẩu càng quan tâm chu đáo đi, nhìn trên mặt nhị tẩu cười đến ngọt ngào, nhất định là nghĩ đến thái tử đối với người tốt nhiều lắm." Không cần phải nói, đều là Đổng Ngạc Thị hỏi.

"Ha hả, đúng vậy. Bổn cung chỉ là muốn thức dậy, thái tử sáng nay trước khi vào triều còn lo sợ đánh thức bổn cung, để bổn cung an tâm mà ngủ thêm một chút, so với những thứ vật chất vô nghĩa kia, sự săn sóc của thái tử gia đã hơn rất nhiều. Bổn cung chẳng qua là ngại nói cùng các ngươi thôi." Thạch Tuấn Nham bịa chuyện vô cùng đắc ý, trong lòng lại trực tiếp rơi lệ mắng mình tốn hơi thừa lời, thái tử nào có săn sóc mình bao giờ! Sĩ diện quả nhiên là sai lầm lớn nhất.

Thái tử phi vừa nói xong, toàn trường đều tĩnh lặng lại, đúng vậy, thái tử rất quan tâm săn sóc thái tử phi, không chỉ có sủng ái thái tử phi còn không để cho thái tử phi hầu hạ mặc quần áo, nếu như là trượng phu của các nàng, bình thường thường khi ngủ lại ở chỗ các nàng, tỉnh dậy cũng phải cần các nàng phục vụ, người so với người quả là khác biệt.

Thạch Tuấn Nham ngầm liếc một vòng xem sắc mặt của các vị phúc tấn, đã thấy vẻ mặt chịu đựng sự đả kích của các nàng, trong ngực liền vui vẻ, làm bộ ngượng ngùng khẽ nhếch cằm, "Hôm nay bổn cung đi ra ngoài đã quá lâu, nên trở về cung."

38. Chương 38

Thái tử phi phải đi, những người khác tự nhiên cũng vội vàng đứng dậy cung tiễn, phúc tấn đại a ca Y Nhĩ Căn Giác La Thị cũng vội vàng rời khỏi bàn tiệc tự mình đưa tiễn thái tử phi ra khỏi phủ, đi qua tiền viện thì Thạch Tuấn Nham còn gặp được đại a ca. Đại a ca lúc ở trong quý phủ của mình so với lúc ở trong cung thì thấy tùy ý hơn một chút, thấy Y Nhĩ Căn Giác La Thị thì sắc mặt liền dịu dàng nhu hòa, bởi vì biết thái tử phi chính là cố ý quan tâm sinh nhật của phúc tấn mình, mà lời nói đối với thái tử phi cũng khách khí không ít.

Tướng mạo đại a ca và thái tử hoàn toàn bất đồng, ngũ quan không hề thô kệch, phối hợp lại tạo nên vẻ cương nghị như đao tước*, vai rộng thân dài, so với thái tử cao hơn một chút, bởi vì có nắm chút binh quyền trong tay nên đã từng chinh chiến qua, cả người toả ra một loại khí tức uy phong dũng mãnh, Thạch Tuấn Nham chính là yêu thích loại người nam tử sắt đá này nhất, đáng tiếc thông thường những người như vậy bất luận là lời nói hay là tính tình đều tương đối thẳng thắn. (đao tước là dao để tước mì thành sợi, trông thô kệch nhưng rất sắc bén)

Cũng tỷ như hiện tại, đại a ca cấp cho thái tử phi một lễ gặp mặt xong, sau đó nói: "Thái tử phi đệ muội, sau khi muội quay về Dục Khánh Cung, nhớ kỹ nói cho thái tử điện hạ đừng quên cuộc đánh cược ở Cung Càn Thanh, ta tin tưởng thái tử điện hạ sẽ nguyện thua cuộc."

Đuôi lông mày thái tử phi khẽ nhếch, Y Nhĩ Căn Giác La Thị cùng nha hoàn nhũ mẫu của nàng đều ở ngay đây, mà cung nữ và nhũ mẫu của hắn cũng ở đây, đại a ca lời này đã có thể không ngại mà nói cho hắn nghe, dù thái tử và đại a ca đánh đố cái gì ở Cung Càn Thanh, nếu thua đều là chuyện thật mất mặt, đại a ca liền trực tiếp đưa ra kết quả thái tử thua, còn nhờ hắn tiện thể quay về nhắn tin, tuyệt đối sẽ làm cho thái tử càng mất hứng.

Nghĩ nghĩ, thái tử phi gật đầu mỉm cười, "Đại a ca, chuyện lúc đó giữa ngươi và thái tử, bổn cung cũng không tiện nói nhiều, thách đố cá cược nho nhỏ giữa huynh đệ không ảnh hưởng toàn cục, sao đại a ca không tự mình nói với thái tử gia một câu?"

"Ha hả, nếu thái tử phi nói như vậy, quên đi." Đại a ca chắp tay cười nói, dù sao mục đích của hắn cũng đạt tới, cho dù thái tử phi không tìm thái tử nhắn lại, chuyện thái tử thua cược tại Cung Càn Thanh cũng sẽ truyền đi, cho dù hắn muốn che đậy sự thực này lại, hắn cũng có thể nhất thời vô ý tiết lộ ra ngoài.

Tuy rằng đại a ca là người có tính tình lỗ mãng, thế nhưng trong cái vụng về lại có sự tinh tế, cũng không thiếu mưu kế giảo hoạt thâm sâu của nhà Ái Tân Giác La, cũng ví như khi hắn ở trên triều, lúc đang cùng thái tử mặt đối mặt thì ngôn ngữ đều là đi thế nào về thế ấy, làm cho tính cách thẳng thắn không giả tạo của hắn được nổi bật, lúc cần làm chuyện mờ ám là thông qua lão hồ ly Minh Châu kia và còn có những người đứng sau lưng hắn, điểm mấu chốt chính là mình chẳng mảy may động chạm gì đến Khang Hi.

Thạch Tuấn Nham tự có tính toán riêng, thái tử căm ghét đại a ca thế nào hắn đều biết hết, không chỉ là bởi vì đại a ca đoạt mất vị trí anh cả của hắn, mà còn bởi vì trên người đại a ca có thứ hắn thiếu nhất đó chính là quân công, thế lực của đại a ca rất lớn lại nhờ vào quân công mà được quân binh chống đỡ vẫn luôn là uy hiếp lớn nhất của hắn.

Tuy rằng hắn đối với việc thái tử ở Cung Càn Thanh đã đánh cuộc thua cái gì có chút ngạc nhiên, cứ nhìn dáng vẻ đắc ý của đại a ca thì cuộc đánh cược kia đối thái tử mà nói đến chín phần mười đều không phải là chuyện gì tốt, bởi vì dù có cá cược thua cái gì dưới tay đại a ca, đối với thái tử mà nói đều là đáng xấu hổ. Nghĩ tới đây cho dù là Thạch Tuấn Nham, hiện tại cũng có chút mất hứng, trên mặt mang lên vẻ tươi cười nghiêm trang, híp mắt lại, "Bổn cung cũng biết đại a ca luôn luôn là người ngay thẳng, nho nhỏ tiền đặt cược mà thôi, đại a ca nhất định là không để ở trong lòng. Ngươi đã nói quên đi đó chính là quên đi, bổn cung ở đây trước tiên thay mặt thái tử gia cảm ơn đại a ca."

"Ách, " đại a ca sững sờ, khi phản ứng kịp mới lập tức trả lời: "Thái tử phi, ta lúc nào nói quên đi tiền đặt cược?"

"Chính là vừa nãy a, đại tẩu, người cũng nghe thấy chứ, mới vừa nãy đại a ca nói chuyện này coi như quên đi. Mọi người ở chỗ này đều nghe được đây, chẳng lẽ bổn cung là nghe lầm?" Thái tử phi hỏi Y Nhĩ Căn Giác La Thị, thấy nàng có chút xấu hổ, liền hỏi cung nữ phía sau mình, sau khi chờ các nàng đều gật đầu,

mới dùng vẻ mặt bất mãn nói với đại a ca rằng: "Đại a ca nhất định không phải là người lật lọng, bổn cung sau khi hồi cung sẽ đem lời đại a ca nói cho thái tử gia, thái tử gia nhất định sẽ cảm ơn tấm lòng hào phóng thẳng thắn của đại a ca."

Nói xong, không đợi đại a ca có phản ứng gì, Thạch Tuấn Nham giương cao chiếc khăn trong tay, dẫn Trữ ma ma, Cam Thảo Cam Lộ, còn có một đám tiểu cung nữ đi ra ngoài.

Y Nhĩ Căn Giác La Thị thấy thế, để không làm thất lễ cũng cùng đi theo ra ngoài, mà đại a ca vì phát hiện mới cái vị thái tử phi này cùng thái tử có một điểm chung, đó là thích tìm chỗ sơ hở trong lời nói mà công kích lại, bực mình đến độ trợn to hai mắt không rên một tiếng, trong lòng thầm nghĩ thái tử và thái tử phi quả nhiên là vật họp theo loài. (nghĩa là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, có thể ở gần nhau đó là có cùng chung tập tính)

Chờ đến khi trở về xe ngựa của mình, Thạch Tuấn Nham liền nằm ở trên đệm mềm thở dài một hơi, sớm biết vậy thì đến dự tiệc một chút rồi đi luôn, ở lại quý phủ đại a ca đã hai canh giờ, hắn chậm nhất là phải hồi cung sau một lúc nữa, tránh cho Dục Khánh Cung xảy ra chuyện rắc rối gì, còn phải lo lắng củ cải đỏ quấy khóc tìm người.

"Trữ ma ma, Cam Thảo, Cam Lộ, các ngươi nói xem bổn cung ở trong quý phủ đại a ca nói những lời này có thể có cái gì không hợp quy củ?" Thạch Tuấn Nham sau khi nghỉ ngơi lấy sức, tiếp nhận áo khoác gấm lông cáo vân mây xanh và áo choàng dài để thay y phục vừa hỏi.

Trữ ma ma cùng Cam Thảo, Cam Lộ trao đổi ánh mắt, sau đó Trữ má má mới có hơi chần chờ nói rằng, "Chủ tử, lúc nãy mới vừa xem hí kịch, ngài nói những lời này có chút… Ách… Có chút…"

"Những lời này có chút vô căn cứ, truyền đi còn có thể làm cho người ta nói bổn cung không hiền lành đúng không?" Thạch Tuấn Nham để Cam Lộ chải chuốt tết tóc cho hắn, còn mình cầm cây bột phấn khẽ động, "Các ngươi là người từ Thạch phủ theo Bổn cung tới đây, có lời gì cứ việc nói thẳng."

Trữ ma ma ba người thấy thái tử phi tự mình nói ra những lời này thì rất là ngượng ngùng gật đầu, "Chủ tử nói phải, chẳng biết chủ tử đã có chuẩn bị gì, những lời này nhất định sẽ được truyền đi."

Khóe miệng Thạch Tuấn Nham kéo nhẹ một cái, "Đây không phải là chuyện lớn gì." Chí ít hắn còn lấy được danh tiếng chăm lo săn sóc cho thái tử chu đáo nữa đây, tam phúc tấn các nàng nói cũng không nhất định là sự thực, cho dù là sự thực, truyền đi chuyện này cánh đàn ông e rằng cũng không có được danh tiếng tốt, một vài người không chừng còn có thể bị đồn là sợ vợ, để lấy lòng phúc tấn của mình cái gì cũng đều chịu làm. So với các nàng, lời của hắn thật sự không tính là cái gì, về phần bị người ta nói không hiền lành, ánh mắt của Khang Hi cũng không phải đui mù, thái tử đối với phúc tấn mình thế nào chẳng lẽ ông không biết, nghe đến mấy cái lời này, tối đa cũng sẽ cười hắn phùng má giả làm người mập cũng phải bảo toàn mặt mũi của con trai mình, nói không chừng còn nổi lòng hảo tâm khiến cho thái tử vào buổi tối tìm hắn trao đổi nhiều hơn một chút.

Boss cuối cũng không để tâm, hắn lo lắng làm cái gì. "Việc này các ngươi yên tâm đi, đến Kính Duyên Phường rồi thì Cam Lộ dẫn đám tiểu cung nữ phía sau, Trữ ma ma và Cam Thảo theo ta đi tìm hai vợ chồng A khôn."

"Vâng." Trữ ma ma ba người đều đồng thanh đáp lời.

Không bao lâu sau, xe ngựa đã dừng trước Kính Duyên Phường, thái tử phi phái Cam Lộ dẫn theo đám tiểu cung nữ đến chòi canh coi chừng, hắn thì lại mang theo Trữ ma ma cùng Cam Thảo đã thay xong đồ nam xuống xe, trực tiếp đi tìm chưởng quỹ Kính Duyên Phường.

Kính Duyên Phường chính là cửa hàng son phấn bột nước lớn nhất ở kinh thành mấy năm gần đây, chưởng quỹ Kim Khôn chính là lão nô bộc ở Thạch gia của thái tử phi, từ lúc vào cung, bọn họ cũng đi theo thái tử phi làm người hầu kẻ hạ, cũng được thái tử phi phái ra bên ngoài cho trông coi cửa hàng sản nghiệp, còn muốn vì thái tử phi thu thập các loại tin tức.

Kim Khôn không nghĩ tới lúc này thái tử phi sẽ đích thân đến, hắn cùng người vợ Liễu Mi vội vàng đưa thái tử phi tới gian nhà trang nhã sau hậu viện Kính Duyên Phường, sau đó quỳ xuống hành lễ, "Nô tài thỉnh an chủ tử, chủ tử cát tường."

"Đều đứng lên đi." Thạch Tuấn Nham giơ tay lên một cái, ý bảo bọn họ đứng lên trả lời, "Bổn cung cho các ngươi đi tìm cây canh-ki-na đã tìm được chưa? Còn có Tẩm Ngu Viên đã xây dựng đến đâu rồi?"

Canh-ki-na chính là thuốc tiên chỉ định dùng cho Khang Hi, bởi vì đã cứu tính mệnh lão nhân gia ông ta, nhưng hiện tại trong cung vẫn chưa coi trọng vị thuốc này, vậy có nghĩa là Khang Hi còn có thể bệnh thêm một lần, hơn nữa vô cùng nghiêm trọng, tại thời điểm đó mọi hành động của thái tử đều tuyệt đối quan trọng, bởi vì Thạch Tuấn Nham không nhớ rõ thời gian nhưng lại vì chuyện này mà canh cánh ở trong lòng, liền phân phó người ở ngoài cung tìm kiếm vị thuốc và loại cây canh-ki-na này, chuẩn bị trồng ở trong không gian, để phòng bất cứ tình huống nào.

Về phần Tẩm Ngu Viên là bởi vì chuyện gánh hát Khánh Hỉ trước đó làm hắn đột nhiên có linh cảm, gánh hát có thể nói là nghề nghiệp tiêu khiển sớm nhất thời cổ đại, mà thái tử phi chính là muốn phát huy loại hình nghệ thuật này, chế tạo ra giới giải trí, phải biết rằng chỗ thu thập tin tức tốt nhất ngoại trừ tửu lâu và thanh lâu ra, còn có rạp hát, mà nếu như Tẩm Ngu Viên thực sự được mở, dẫn tới mọi người từ quý nhân quan lại cho tới bá tánh bình dân đều có thể vào coi, hiệu quả thu thập các loại tin tức tuyệt đối là tốt nhất.

Con hát chính là tiện nghiệp, nhưng nếu như cho bọn họ một cơ hội vươn lên, thì kể cả mình và bọn họ đều có lợi.

"Hồi bẩm chủ tử, Lý Đại ở phía nam nói tìm được một ít tin tức về canh-ki-na, chỉ là còn cần một chút thời gian, Tẩm Ngu Viên còn chưa hoàn công, song người của gánh hát Khánh Hỉ Ban trước đó đều đã quen với việc huấn luyện. Còn có, những thứ này đều là khoản mục thu thập mấy ngày này từ Bảo Nguyên Lâu và Kính Duyên Phường." Kim Khôn kính cẩn trả lời, lấy sổ sách từ trong tay vợ của hắn đưa qua, hai tay trình lên Trữ ma ma.

Nếu nói về khoản mục thì nó chẳng phải là sổ sách gì, mà là các loại các loại tin đồn được ghi chép lại, Kim Khôn vẫn không rõ chủ tử nhà mình vì sao thích thu thập mấy tin tức linh tinh như vậy, rõ ràng thì không phải là người như vậy, lại hết lần này tới lần khác thích nghe và xem các loại tin tức tạp nham.

Thạch Tuấn Nham lại nghe Kim Khôn liệt kê tình hình kinh doanh của các cửa hàng, sau đó thỉnh thoảng chỉ điểm vài câu, bởi vì Kính Duyên Phường là nơi cách quý phủ của đại a ca gần nhất, cho nên hắn mới không chọn tới cửa hàng nào khác, chỉ có thể để Kim Khôn đem mọi chuyện nói qua một lượt, sau đó hắn liền chuẩn bị đi dạo phố.

Trữ má má ở lại, Cam Thảo cùng Thạch Tuấn Nham đi ra khỏi Kính Duyên Phường.

Đi ở trên đường cái, hai bên đường phố đều chất đống tuyết, quầy hàng sạp nhỏ thưa thớt, người đi trên đường cũng không nhiều, thái tử phi nhìn trái nhìn phải đều nghĩ lần này xuất cung thật không đúng lúc, bên ngoài không náo nhiệt một chút nào, ngay đến sạp đồ chơi tiểu hài tử cũng không có, hắn còn muốn mua một ít đem về tặng củ cải đỏ đây.

"Hạt dẻ rang, hạt dẻ rang, hạt dẻ nhào đường đây!"

Thái tử phi nghe thấy tiếng rao hàng, ngửi được mùi hương hạt dẻ rang, đột nhiên gợi lên hồi ức xa xôi, "Cam Thảo, đi mua cho ta một ít hạt dẻ lại đây."

"A, chủ tử, thức ăn bên đường này…" Cam Thảo do dự nhìn thái tử phi, thấy thái tử phi khăng khăng muốn mua, chỉ có thể gật đầu tiến lên.

Thái tử phi nhàm chán chờ ở tại chỗ, đúng lúc này, từ một con hẻm nhỏ có hai đứa bé một lớn một nhỏ chạy vọt ra, phía sau có hai vợ chồng trung niên mập mạp đuổi theo, "Các ngươi hai cái đứa quỷ sứ này, còn dám chạy, mau đứng lại cho ta!"

"Nếu để cho ta bắt được, không đánh chết các ngươi mới lạ!"

"Công tử, công tử, ngươi mau cứu ta và tỷ tỷ đi, van cầu ngươi!" Không nghĩ tới hai đứa bé kia thấy hắn đứng ở nơi đó, cái đứa bé trai lôi kéo tiểu cô nương lớn hơn kia trực tiếp chạy về hướng hắn.

Thái tử phi: "…"

Lẽ nào trên mặt hắn có khắc ta là người tốt bốn chữ hay sao?

"Đứng lại!" Hai vợ chồng trung niên mập mạp kia nhìn thấy thái tử phi một thân trang phục quý giá, khí chất cũng phi phàm, còn tưởng rằng là công tử của vị đại quan nào đó, xưa nay ở kinh thành có lời nói tùy tiện ném một cục gạch đều có thể chúng một đại quan hay quý nhân, hai người này xem ra cũng lăn lộn kinh thành hồi lâu cũng có chút nhãn lực, bởi vậy không dám tiến lên đi qua đánh đập hai đứa bé, chỉ có thể đứng xa xa mà làm mặt dữ dọa nạt, hò hét chửi bới.

Thái tử phi đứng sau hai đứa bé này, né tránh cặn nước bọt văng khắp nơi, đưa tay vẫy gọi Cam Thảo qua, "Đi hỏi một chút, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!"

"Ai, vị công tử này, hai cái đứa trẻ này là hai hài tử không nên thân nhà chúng ta, ngươi để chúng ta mang về đi, miễn cho làm ngươi thiêm phiền phức." Nữ nhân đưa tay lau mồ hôi trên trán, sau đó hai cái má heo trên mặt cười đến rung rinh trông rất dữ tợn, còn ném một ánh mắt đưa tình cho thái tử phi.

Thái tử phi không nhịn được cả người run run lên, xem hắn là kẻ ngu ngốc a, đến chín phần mười là mấy tên buôn người lừa bán tiểu hài tử, nghiêng đầu đối với đứa trẻ kia hỏi, "Bà ta nói thế có phải sự thực không?"

"Điều không phải! Bọn họ là mấy tên lừa đảo!" Tiểu nam hài mới năm sáu tuổi, đầu tóc rối bù, nhưng có một đôi mắt đen bóng, nghe được câu hỏi thái tử phi đã sớm lên tiếng đáp, ngược lại tỷ tỷ của nó thoạt nhìn phải khoảng mười ba mười bốn tuổi, vậy mà lại rất khiếp đảm.

"Hay cho cái thằng nhãi con không niệm ân tình này!" Người đàn ông và phụ nữ trung niên kia vừa nghe, miệng mắng chửi còn tay vươn ra lướt qua thái tử phi như muốn bắt người, thái tử phi vừa lui lại phía sau, Cam Thảo đã cấp tốc đưa chân đá cho mỗi người bọn họ một cước, bọn họ bị đá té trên mặt đất la oai oái mắng to, rất đáng tiếc, bởi vì trên đường ít người, nên thu hút người vây xem không được bao nhiêu.

Trên đường một chiếc xe ngựa chậm rãi lướt qua, thân xe rất là bình thường, nhưng đồ trang trí bên trong lại toát ra vẻ cao sang quyền quý, bởi vì ngồi bên trong là một vị thái tử gia. Thái tử điện hạ có chuyện cơ mật đã phải xuất cung ít ngày, hôm nay đang muốn hồi cung, lại nghe được Hà Ngọc Trụ ngồi trước xe ngựa bẩm báo với hắn, "Chủ tử, phía đằng trước kia hình như là chủ tử nương nương."

"Sao?" Thái tử khẽ run, để cho Hà Ngọc Trụ vén mành lên, vừa thò đầu liếc nhìn phía trước, cái người cầm quạt giấy đối với hai người nằm trên đất đang khinh bỉ giáo huấn không phải thái tử phi của hắn thì là ai? "Chúng ta đi qua đó."

Hắn cũng muốn nhìn xem, rõ ràng thái tử phi là xuất cung đi dự tiệc sinh nhật của Y Nhĩ Căn Giác La thị, sao lại ăn mặc như nam nhân ở trên đường cái nghênh ngang.

Thạch Tuấn Nham thấy chiếc xe ngựa kia tiến lại gần bên người, còn đang nghi hoặc thì đôi nam nữ trung niên kia liền từ dưới đất bò dậy, nhân cơ hội kéo cô bé kia chạy đi, tiểu nam hài phản ứng cực nhanh liền đuổi theo, "Cam thảo, mau chặn bọn họ lại!"

"Vâng!" Cam thảo đạp một bước dài, liền phụng mệnh hành sự, trên xe ngựa cũng đã nhảy xuống hai người thị vệ đuổi theo.

"Còn chưa lên, ở trên đường cái mất mặt xấu hổ!" Thanh âm của thái tử trầm thấp, truyền ra ngoài, truyền tới trong lỗ tai thái tử phi, thái tử phi đầu tiên là lắc đầu không tin, về sau phản ứng kịp mới lập tức mặt mày rạng rỡ, "Gia, ta lên liền đây."

Nói xong, thái tử phi liền lên xe ngựa bò vào thùng xe, thấy thái tử cau mày, vội hỏi: "Thế nào lại trùng hợp như vậy, đi ở trên đường cái mà chúng ta cũng đều có thể đụng mặt nhau a."

"Nếu như cô không đụng phải ngươi, có phải ngươi còn chuẩn bị tiếp tục ăn mặc như này ở trên đường cái chạy khắp nơi?" Thái tử liếc liếc mắt nhìn thái tử phi, giật chiếc quạt xếp trong tay thái tử phi ra, "Hiện tại lạnh như thế, cũng chỉ có ngươi cái người không có chút kiến thức này mới cầm quạt đi rêu rao! Mất mặt!"

"Này này, đừng ném a, đây chính là bút tích thực của Tống Vi Tông a." Thái tử phi mang tương cây quạt lấy tới, "Đồ cổ đó."

Thái tử chẳng thèm quan tâm, "Không phải ngươi đi đại a ca quý phủ sao?"

"Ngươi đừng nhắc tới nữa, đi chẳng vui gì hết." Thái tử phi đem thái tử dồn qua một bên, tự mình nằm xuống, "Ta đã sớm rời khỏi đó, nghĩ muốn tìm chỗ bán đồ chơi cho củ cải đỏ xem sao, kết quả không có, trái lại còn gặp phải một đôi buôn người. Còn cha mẹ hai chị em nó cũng không biết thế nào, nghe nói bọn họ buôn lậu cũng đã không ít hài tử."

"Chuyện còn dư lại cứ để La huynh đệ giải quyết, hồi cung đi." Thái tử nhắm mắt lại cắt đứt lời thái tử phi, Hà Ngọc Trụ chờ ngoài xe nghe mệnh lệnh từ thái tử, cũng liền khởi giá đi vào trong cung.

Trong xe hai người có chút trầm mặc, thái tử phi nhất thời chẳng có việc gì làm, suy nghĩ một chút đã đem mũi dí ở trên vai thái tử, ngửi trái ngửi phải một cái, lại cầm lấy tay của thái tử nhìn một chút, khiến cho thái tử không được tự nhiên, "Ngươi làm cái gì vậy?"

"Ta tìm bằng chứng xem ngươi xuất cung có đi trêu hoa ghẹo nguyệt hay không." Thái tử là một người xa xỉ, lần này lại ngồi xe ngựa bình thường khiêm tốn xuất hành, còn không biết đi làm cái gì, không chừng là lén đi gặp mỹ nhân hay gì đó.

Thái tử nghe vậy nhấc tay đánh bay bàn tay của thái tử phi, "Lẽ nào cô trong mắt ngươi chính là người như vậy!"

"Ha hả, ta nói đùa mà." Đùa mới là lạ ấy. Thái tử phi ngầm giơ ngón giữa, sau đó hỏi: "Gia, ngươi và đại a ca ở Càn Thanh cung đánh đố cái gì, hôm nay vừa gặp, hắn nói với ta bảo ngươi đừng quên tiền đặt cược."

"Tên kia thực sự nói như vậy?" Đôi mày kiếm của thái tử hất lên, sắc mặt do vậy mà chuyển sang lạnh lùng, "Hừ, cô để cho hắn đắc ý như vậy một hồi đi!"

"Yên tâm đi, đại a ca nói tiền đặt cược cứ quên đi, nhờ ta báo cho ngươi biết." Thái tử phi lại nói thêm một câu.

"Thực sự?" Thái tử phi thường không thể tin được, để không cho thị vệ và công công bên ngoài nghe được, thấp giọng đổi sang tiếng Mông Cổ "Chớ không phải là ngươi nghe lầm chứ? Ngươi có biết chúng ta đánh đố là cái gì không, bởi vì hộ bộ thiếu một vị thị lang, hoàng a mã để cho ta và đại a ca đánh cược một trận không ảnh hưởng lớn đến toàn cục, người nào thắng có thể đề cử một người bổ sung vào vị trí thị lang còn trống, còn phải thêm vào một vật mà bản thân mình yêu thích nhất làm tiền đặt cược, cô thua, đang rất phiền muộn đây. Việc ở hộ bộ hoàng a mã chưa từng để cho đám người của đại ca nhúng tay, lần này đột nhiên nói như vậy, cô khẳng định chuyện không hề đơn giản như vậy, nhưng cái này danh ngạch đã cấp đại a ca thắng quá khứ, sao có thể dễ dàng như vậy nhổ ra."

"Gia, vị trí có thể thay thế thì vẫn có thể thay thế, cho dù đại a ca không chịu, người của hắn đề cử cũng chưa chắc có thể làm cho hoàng a mã coi trọng, không chừng còn có thể thay đổi, về phần đồ vật mà gia yêu mến nhất, ha ha, ta cho ngươi biết không cần buồn phiền. Chúng ta không phải có ba cọng râu của hoàng a mã hay sao?" Thái tử phi cho thái tử một ánh mắt đầy thâm ý, dựa sát lại gần bên lỗ tai của thái tử điện hạ huyên thuyên, thái tử điện hạ nghe được liền cao hứng vỗ đùi.

"Quả nhiên vẫn là ngươi gian xảo, cô phục rồi!"

"Thái tử điện hạ, ngài nói cái gì?" Giọng nói của thái tử phi mềm nhẹ không gì sánh được, "Ta nghĩ kế cho ngươi, ngươi còn nói như vậy, ngứa da phải không?"

"Đứng đấn một chút, đã đến cửa cung." Thái tử thấy thái tử phi thay đổi nét mặt, vội hỏi, không còn dùng Mông ngữ nữa, mà đổi thành tiếng Hán, "Thái tử phi hôm nay đi ra quá lâu, lần tới không được phép lại như vậy nữa."

"Vâng, thái tử gia!" Thái tử phi ngoài miệng đáp lời, còn ngón tay dùng sức kẹp mấy đốt ngón tay của thái tử, thấy thái tử bị đau mới buông ra.

Xe ngựa đi thẳng đến tẩm điện thái tử, thái tử phi ở tẩm điện thái tử đổi xong trang phục phụ nữ Mãn Thanh, vừa mới chuẩn bị quay về trong viện mình, chỉ thấy Cam Dược hay tin thái tử và thái tử phi hồi cung liền vội vội vàng vàng chạy tới bẩm báo, "Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, Lý Giai Trắc phúc tấn ôm tiểu cách cách một mực ngồi khóc ở tẩm điện của người không chịu rời đi, nói tiểu cách cách bị bệnh mà ngay đến thuốc bổ cũng không được uống, còn có Vương cách cách hôm nay muốn nhìn tiểu a ca, bị nô tỳ và đám người ngăn trở, hiện tại cũng ở lại tẩm điện rất là bất mãn."

Thái tử phi nghe xong, đưa mắt nhìn thái tử điện hạ, "Gia, có một số việc hay là ngươi đứng ra giải quyết thì hay hơn, không phải các nàng chọc ta, ta cũng không cần cái danh tiếng hiền lành gì."

"Đi, đi qua chỗ ngươi, cô muốn nhìn xem các nàng muốn thế nào." Giọng nói thái tử lãnh đạm, có thể nghe ra được hắn đang cực kỳ không vui.

Đến tẩm điện thái tử phi rồi, Lý Giai thị vẫn còn ở đó gạt lệ, tiểu cách cách trong ngực nàng là do sinh hạ không đủ tháng, tuy nhiên vì được nuôi dưỡng tốt trong bụng mẹ nên chỉ gầy yếu một chút nhưng vẫn là khoẻ mạnh, thái tử phi đối với tiểu cách cách đã làm hết bổn phận, những chuyện khác hắn tuyệt đối không chen vào, thứ nhất đây là quy củ, thứ hai có thể nói là hắn lạnh lùng, thứ ba Lý Giai Thị coi giữ đứa bé rất gắt gao, bởi vì thái tử đã không còn thích nàng, mấy đêm liền chưa từng ở qua chỗ nàng, đứa bé này chính là hy vọng duy nhất của nàng, cho nên không muốn để người khác cướp đi.

Ngay cả như vậy, thái tử phi cũng có thể vỗ ngực xin thề tuyệt đối không có cắt xén tiền ăn của tiểu cách cách, dù sao tiền ăn hàng tháng là do phủ nội vụ phân phát không cần hắn bỏ tiền, nên đưa cho ai liền đưa cho người đó, Lý Giai Thị khóc lóc kể lể chỉ là giả dối ngụy tạo.

"Lý giai muội muội, hôm nay ngươi tới chỗ bổn cung ầm ĩ, rốt cuộc muốn như thế nào? Tiểu cách cách bị bệnh trong người không được khỏe, mời thái y bốc thuốc bổn cung chưa từng ngăn cản qua mà? Mọi việc thường ngày trên sổ ghi chép đều ghi rõ mồn một, ngươi nói lời như vậy rốt cuộc là có ý gì?" Thái tử phi đem mọi chuyện diễn ra trong ngày ghi chép lại để cho Cam Dược trình lên thái tử gia, "Gia, người xem đi, tất cả mọi chi phí của tiểu cách cách đều có ghi lại ở đây."

"Không cần, Lý Giai Thị thất đức phạm thượng, đưa tới Nguyệt Hoa Viên giam lỏng, tiểu cách cách ôm đến cho Trình Giai trắc phúc tấn nuôi đi." Thái tử lạnh giọng nhìn Lý Giai thị nói rằng.

Nguyệt Hoa Viên chính là sân viện xa xôi hẻo lánh nhất Dục Khánh Cung, có thể nói là sân viện này giống hệt như lãnh cung, lần nghiêm khắc trừng trị này chặt đứt triệt để ý niệm thử vận may trong đầu Lý Giai, nàng nghe vậy ôm tiểu cách cách nhất thời quỳ dập đầu không ngớt, "Gia, thiếp đúng là không có ý đồ gì khác, chỉ là quan tâm tiểu cách cách mà thôi, thiếp thấy bọn nô tài bên người tiểu cách cách tham lam ăn bớt dược liệu, vì vậy mới tới đây khóc lóc kể lể, thiếp thực sự không có ý chỉ trích thái tử phi nương nương, cầu gia minh giám a!"

Nói xong, Lý Giai thị nhìn Vương cách cách đứng trầm mặc ở một bên, vội vàng lôi kéo Vương cách cách, "Gia, Vương thị có thể làm chứng cho thiếp, thiếp thật không có ý tứ gì khác, chỉ là vì tiểu cách cách bị đối xử bất công nên mới cảm thấy giận dữ bất bình mà thôi. Gia minh giám a."

Không nghĩ đến Vương cách cách nghe xong lời Lý Giai thị nói, trực tiếp quỳ xuống, "Gia, thiếp không biết Lý Giai tỷ tỷ đang nói cái gì."

"Ngươi!" Lý Giai thị không ngờ Vương cách cách sẽ nói như vậy, vẻ mặt không dám tin tưởng, một lát sau cười to, "Hay cho một Vương thị...!"

"Lý Giai tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng quên, muội muội đến đây so với tỷ tỷ chậm một bước cơ mà, muội làm sao lại biết việc này." Vương thị che tay trong chiếc khăn, nhìn thoáng qua Lý Giai thị, cúi đầu nói rằng.

Lý giai thị thoáng nhìn động tác của nàng, vẻ mặt nôn nao, sau đó rơi lệ cười khổ.

"Các ngươi không cần nói nữa, người đâu, đưa Lý Giai trắc phúc tấn đến Nguyệt Hoa Viên, đem tiểu cách cách ôm đến chỗ Trình giai trắc phúc tấn, về phần Vương thị, ngươi cũng trở về sân đi, không có sự cho phép của cô không được ra ngoài." Thái tử điện hạ không muốn nghe các nàng nói cái gì nữa, không nhịn được phất tay nói.

Lý Giai thị cả người vô lực bị bắt kéo xuống phía dưới, Vương thị chưa từng nghĩ sẽ gặp phải thái tử điện hạ, vốn là chuẩn bị cùng thái tử phi đòi một chút công bằng, đối với mấy người cung nữ mạo phạm mình cáo trạng một phen, lại đổi lấy mình bị cấm túc, kết quả này so với Lý giai thị không tốt hơn bao nhiêu, nhìn thái tử phi ở một bên ôm tiểu a ca chời đùa, tròng mắt che giấu vẻ ghen ghét, nàng cũng không tin thái tử phi có thể đắc ý được bao lâu.

"Vậy thiếp đây liền quay về sân viện." Vương thị e thẹn rụt rè trả lời, trong hai tròng mắt long lanh nước, bưng ánh mắt rưng rưng nhìn thái tử điện hạ, tạo nên vẻ động lòng người không gì sánh được, ngoan ngoãn

mà nghe theo lời thái tử nói, lập tức đứng dậy, cả người váy áo bồng bềnh, yếu đuối lui xuống phía dưới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm qua sâu ở trong bệnh viện suốt, gác đêm cho biểu đệ đang giải phẫu viêm ruột thừa, không chỉ có một khoảng thời gian, điện thoại di động hết pin cũng không lên mạng được, cho nên không thể thông báo cho mọi người biết ta không thể ra chương mới, xin lỗi. Ngày hôm nay hơn sáu giờ mới về đến nhà chợp mắt một lúc, bảy giờ mới bắt đầu gõ phím, Chương hôm nay rất béo mập, cho nên tính viết hai Chương đền bù ngày hôm qua không đổi mới, sau đó sâu bò đi tiếp tục ngủ bù, thật không thể gắng gượng nổi, mệt chết đi được.

Trong Chương này sâu chôn một ít phục bút (đoạn văn dẫn đầu ý cho đoạn văn sau), không biết mọi người có thể nhìn ra hay không, cũng chôn dấu khá kỹ, sâu tự cho là đúng...

39. Chương 39

Bỗng chốc Vương thị vấp ngã nhưng lại không phải về phía sau, mà là thuận thế lao về phía trước, chích là hướng về phía thái tử chỉ cách đó hai ba bước đằng trước, thái tử điện hạ nhướng mày, người từ từ lui về phía sau vài bước, một điểm thương hương tiếc ngọc cũng không, mở mắt trừng trừng nhìn Vương thị thẳng tắp ngã quỳ rạp trên mặt đất.

"Còn không mau đỡ chủ tử ngươi đứng lên?" Thái tử còn chưa có lên tiếng, thái tử phi đã hướng về phía cung nữ phía sau người Vương thị kia nhắc nhở, "Đưa chủ tử ngươi tới Nguyệt Hoa Viên đi."

Cung nữ nghe được cái tên Nguyệt Hoa Viên, sửng sốt lập tức bịch một tiếng té quỵ xống dưới đất, nhìn thái tử điện hạ: "Thái tử gia, không phải ngài nói để chủ tử của nô tì quay về sân viện của mình sao? Thái tử phi nương nương xin người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chủ tử của nô tì cũng vì cầu phúc cho tiểu a ca và thái tử phi nương nương hai tháng qua nên thân thể mới yếu như vậy, thái tử gia, thái tử phi nương nương, các ngài niệm tình lòng thành tâm của chủ tử nô tì mà tha cho chủ tử nô tì đi."

Nói xong dập đầu không ngừng.

"Vì cầu phúc cho chúng ta hơn hai tháng sao?" Khóe miệng thái tử phi gợi lên một nụ cười khẽ, tay phải mềm nhẹ chậm rãi vỗ về sau lưng củ cải đỏ, "Phần ân tình này bổn cung sẽ nhớ kỹ, nhưng mà Vương muội muội nhu nhược như vậy, vẫn là nên đến Nguyệt Hoa Viên yên tĩnh mà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi, miễn cho trong lòng suốt ngày nghĩ đến những việc mà bản thân không nên làm."

Thái tử điện hạ mặt lạnh, thấy Vương thị sau khi nghe thái tử phi nói xong thân thể trên mặt đất liền run run một chút, sao có thể không biết nàng đã lộ bộ mặt thật, ngã xuống vừa nãy chỉ là vì tranh thủ tình cảm, lời cung nữ vừa nói kia cũng không làm hắn có ý thương tiếc Vương thị, chỉ tiếc loại người dụng tâm kín đáo làm vẻ ta đây này là hắn phiền chán nhất, làm sao còn nói đến thương tiếc.

"Chưa nghe rõ lời thái tử phi nói sao, đem Vương thị đến Nguyệt Hoa Viên nghỉ dưỡng đi!" Nói xong thái tử điện hạ còn thấy tiểu cung nữ đang dập đầu không ngừng, "Đem con cung nữ không biết quy củ này mang xuống, phạt ba mươi trượng!"

"Thái tử gia tha mạng! Thái tử gia tha mạng a!" Thiếp thân cung nữ của Vương thị càng không ngừng cầu xin tha thứ, đáng tiếc rất nhanh đã bị lôi xuống phía dưới.

Từ chữ thái tử nói chui vào trong tai Vương thị, trong lòng vừa kinh ngạc vừa sợ, thầm hận lúc mình đứng dậy thì bởi vì cảm thấy hơi choáng váng một chút liền nghĩ ra kế này, tưởng sẽ làm cho thái tử gia thương tiếc, không ngờ lợn lành chữa thành lợn què, còn để cho thái tử phi có cơ hội trừng phạt nàng, cách xử trí của thái tử gia cũng làm cho tâm nàng nguội lạnh, coi nàng như một thứ người râu ria không quan trọng.

Nàng đã từng được thái tử gia sủng ái, thế nhưng bởi vì đêm đó thái tử phi giở thủ đoạn, làm cho nàng nhìn thấy chuyện khó nói của thái tử, từ đó về sau liền mất đi sự cưng chiều của thái tử, muốn vãn hồi cũng bị thái tử phi ngăn cản, thật sự là đáng trách đến cực điểm!

Vương thị lúc bị dẫn đi thì nhắm mắt lại, nhưng ở chỗ người khác không nhìn thấy được len lén khóc thầm trong lòng mang theo nụ cười nản lòng thoái chí, bị lôi đi cách một khoảng khá xa nơi ở thái tử phi thì liếc mắt nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ oán hận khắc cốt ghi tâm.

Chờ trong điện khôi phục lại vẻ an tĩnh thì thái tử cho gọi Hà Ngọc Trụ qua, ghé vào lỗ tai hắn phân phó một câu, Hà Ngọc Trụ cũng rất nhanh lui xuống phía dưới làm việc.

Thái tử phi ngồi ở vị trí cao nhất, tập trung tinh thần lắng nghe, nghe được thái tử phân phó Hà Ngọc Trụ làm cho Vương thị bạo bệnh mà chết, trong lòng nhất thời lộp bộp, thế nhưng rất nhanh lại trầm xuống, nếu như không có thái tử phân phó, hắn cũng sẽ xuống tay tàn nhẫn để Vương thị biến mất ở trong Dục Khánh Cung.

Hắn nhằm vào Vương thị, là bởi vì hắn nhìn thấu hận ý từ trong mắt nữ nhân này, hận ý đối với hắn và củ cải đỏ, cho dù nàng tưởng có thể qua mặt thái tử, lại đã quên hắn cũng không phải người mù. Ở đây cũng không phải xã hội hiện đại, người người đều bình đẳng, nơi này là nơi cấp bậc sâm nghiêm, Thanh triều phong kiến đấu tranh tàn khốc, nếu như hôm nay không có giải quyết cái Vương thị này, ngày sau xảy ra chuyện gì cũng không biết trước được, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ những nữ nhân dám động đến trên người củ cải đỏ, củ cải đỏ còn quá nhỏ, trong hoàng cung hài tử chết non nhiều lắm, thậm chí củ cải đỏ còn không được chích ngừa.

Chỉ cần có một tia nguy cơ khả năng, hắn đều phải đem khả năng đó bóp chết ở trong trứng nước.

Sau khi thái tử phân phó xong, xoay người thấy thái tử phi trầm mặc ôm củ cải đỏ, nhướn mày một cái, "Ngươi cũng nghe được?"

Thái tử phi gật đầu, "Nghe được, cảm tạ gia."

"Ngươi yên tâm, cô không phải là người mù cũng không phải kẻ ngu si, ngươi chỉ cần nhớ kỹ Giáng Phúc là con trai trưởng của cô, cô muốn cho hắn hảo hảo lớn lên." Thái tử không có giải thích dài dòng, hắn lớn lên ngay trong hoàng cung từ nhỏ, mấy chuyện hậu cung lục đục này hắn thấy như cơm bữa, năm đó lục a ca bạo bệnh mà chết cùng Đông Hoàng quý phi có chút ít can hệ với, chỉ tiếc không có chứng cứ, Đức phi chỉ có thể đem cơn giận trút lên trên người tứ a ca được Đông Hoàng quý phi nuôi ở bên người. Nữ nhân ở hậu cung vì mục đích của mình chuyện gì cũng có thể làm cho ra, thế nhưng để tôi luyện thái tử trưởng thành, cho dù biết rõ, hoàng a mã vẫn là để loại tình huống này xảy ra trong phạm vi khống chế.

Thái tử là như thế lớn lên, hận ý trong mắt Vương thị hắn sao có thể bỏ sót, chích lần trước thái tử phi đem hắn từ trong sân Vương thị tức giận đi ra hơn nữa lúc này thái tử phi nổi giận với Vương thị, đều cũng đủ làm cho nàng ghi hận, phải phòng. Thái tử không sợ thái tử phi không đối phó được với Vương thị, hắn lo lắng chính là con trai trưởng duy nhất của mình bị ảnh hưởng, bởi thế hắn không thể nào để Vương thị sống sót. Chỉ có chờ củ cải đỏ lớn lên đến độ tuổi hiểu chuyện, hắn mới có thể yên tâm để nó tiếp xúc với những chuyện đen tối này.

Thái tử phi thấy thái tử nói như vậy, liền thay đổi cách nhìn đối với thái tử, thế nhưng chẳng biết tại sao trong lòng lại lo sợ, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, Lý giai thị và Vương thị chuyên môn chọn lúc hắn không có ở đây mà gây chuyện, rốt cuộc có mục đích gì, Vương thị muốn gặp củ cải đỏ, thế nhưng Cam Lâm Cam Dược tuyệt đối sẽ không để cho nàng nhìn thấy củ cải đỏ, chính cô ta cũng nên hiểu rõ chuyện này, nhưng như thế thì tại sao nhất định phải sang đây?

Mắt thấy rõ ràng Lý giai thị chen vô giúp vui, thế nhưng trước đó nàng đã nhờ Vương thị làm chứng, điều này khiến cho thái tử phi phát giác có cái gì đó không đúng, chẳng lẽ hai người này là cùng nhau bày mưu? Nếu như lần này thái tử không ở đây, vậy hắn tối đa cũng chỉ có thể đem hai người này cấm túc, thái tử tới, kết cục của các nàng thảm hại hơn, đây là tình tiết các nàng chưa dự liệu trước được.

"Gia, ta nghĩ đến cùng vẫn có chút không ổn." Thái tử phi suy nghĩ một chút nói, "Lòng ta vẫn không yên, hình như sắp xảy ra chuyện gì rất lớn vậy."

Mí mắt thái tử vừa nhấc, liếc mắt nhìn thái tử phi, "Nếu như ngươi lo lắng, hỏi cung nữ ngươi xem Lý Giai thị và Vương thị sau khi đến nơi này, làm cái gì và tiếp xúc với người nào, cô biết ngươi lo lắng cho Giáng Phúc, ngươi đem quần áo và đồ dùng hàng ngày của Giáng Phúc, những vật đã dùng qua gì đó tất cả đều thay mới, lại đem người bên cạnh Giáng Phúc tra lại toàn bộ một lần, như vậy đủ ổn thỏa chưa."

"Là phải như vậy, gia, ta lập tức đi trước cho củ cải đỏ tắm rửa." Thái tử phi nghe vậy gật đầu, lập tức phân phó cung nữ đi chuẩn bị nước ấm. Sau đó để Cam Dược cùng Lý ma ma đi đem quần áo và đồ dùng hàng ngày của củ cải đỏ đều kiểm tra hết một lượt.

"Ai, ngươi nói như thế nào thì làm như thế đi, thật là." Thái tử thấy thái tử phi đã đem củ cải đỏ ôm đến phòng tắm, ngẫm lại không có gì khác để làm cũng liền đi theo.

Cung nữ chuẩn bị nước xong, thái tử cho người hai bên lui xuống, muốn đem nước nóng trong bồn tắm đổi thành nước khoáng trong không gian, đã thấy thái tử cũng đi vào theo.

Chỉ có thể nói, "Gia, ngươi đi ra ngoài trước, nếu không củ cải đỏ sẽ xấu hổ."

Thái tử liếc mắt, "Nó mới bao lớn, làm sao biết xấu hổ, nói linh tinh." Nói xong, thái tử ngồi chồm hổm xuống, ra tay cởi quần áo cho củ cải đỏ, củ cải đỏ còn tưởng rằng thái tử đang cùng nó chơi đùa, khanh khách cười không ngừng.

"Đừng động vào nó, miễn cho nó bị cảm lạnh." Thái tử phi thấy thái tử cởi quần áo cho củ cải đỏ còn muốn xoa bóp thịt non mềm trắng nõn trên người của nó, chọc cho củ cải đỏ càng không ngừng giãy dụa, thật khó để ôm chặt. "Gia đi ra ngoài trước đi, chờ ta tắm cho củ cải đỏ xong rồi chơi tiếp."

Thái tử thấy thái tử phi nói như vậy, sờ mũi một cái, hừ thầm, "Ngươi thật không biết cách nói chuyện, chẳng lẽ Giáng Phúc là dùng để chơi hay sao?" Nói xong cũng đi ra khỏi phòng tắm, trước tiên tiến đến nội thất của thái tử phi chờ.

Thái tử phi sau khi thấy thái tử ra phòng tắm, liền nhanh chóng đem nước trong bồn tắm đổi thành nước suối nóng trong không gian, có tác dụng cường thân kiện thể chống bách bệnh, sau khi đổi xong mới để cho cung nữ tiến vào hầu hạ củ cải đỏ tắm, củ cải đỏ sau khi vào trong bồn tắm cười toe toét đạp nước bành bạch, tiểu móng vuốt cầm lấy một cái lục lạc do cung nữ mang ra từ trong hộp bách bảo, lắc đinh đinh đang đang.

Thái tử phi thấy vậy lắc đầu, khi nó tắm mê chơi đồ chơi cũng không biết là đã thành thói quen từ lúc nào. Liếc mắt thấy củ cải đỏ đem lục lạc đưa đến trong miệng liếm liếm, hắn vội vàng đem lục lạc đoạt lại, kết quả củ cải đỏ không chút nào quấn quýt tưởng nhớ cái món đồ chơi này, tiểu móng vuốt lại đưa vào trong hộp bách bảo mò mò.

"Những món đồ trong bách bảo hộp mới được thay đổi đã kiểm tra toàn bộ chưa?" Thạch Tuấn Nham vừa cười vừa đem bách bảo hộp dời đi, hỏi cung nữ luôn hầu hạ bên người củ cải đỏ.

"Hồi bẩm thái tử phi, ở trước lúc khi trình lên đều đã nghiệm qua."

Thạch Tuấn Nham nghe vậy cuối cùng vẫn là không để củ cải đỏ tiếp tục chơi đồ chơi, tự tay lay động lục lạc, hấp dẫn lực chú ý của củ cải đỏ, đang lúc lắc đột nhiên hắn phát hiện ngón tay tiếp xúc với lục lạc có chút biến sắc, trong lòng giật nảy, nhất thời đem cái hộp bách bảo kia đánh bay, quát lên: "Cái hộp bách bảo này là do ai chuẩn bị!"

Thái tử ở bên trong phòng chờ, lại nghe được Cam Lâm bẩm báo thái tử phi ở trong phòng tắm nổi giận, có người muốn hại tiểu a ca, người lập tức từ trên giường đứng lên, đi ra khỏi nội thất, chạy tới phòng tắm, thấy vẻ mặt thái tử phi tức giận, trên mặt đất vương vãi đầy những món đồ chơi của củ cải đỏ, hắn vội hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!"

Thái tử phi đem sự tình nói lại một lần, trong ngực vừa nôn nóng vừa tức giận, nếu không phải bởi vì không gian của hắn có thể để cho thể chất của nó có hiệu quả kháng độc, ai có thể phát hiện một cái lục lạc nho nhỏ có vấn đề. Phòng ngừa ngàn vạn lần, không nghĩ tới sẽ có người lợi dụng sơ hở vào lúc này!

Thái tử nghe vậy, nhìn cái lục lạc kia sắc mặt kịch biến, gọi người mau truyền thái y tới, kiểm tra xem cái lục lạc này có vấn đề gì, còn có những món đồ trong hộp bách bảo đều phải nghiệm quá một lần.

Thái tử phi đã hạ lệnh điều tra kỹ việc này, cũng không biết cái lục lạc này củ cải đỏ đã chơi đùa qua mấy lần, nhất là vừa nãy hắn nhất thời vô ý, để củ cải đỏ đưa vào trong miệng cắn cắn, trong lòng làm sao có thể không sợ.

Người cung nữ trước đó trả lời thái tử phi kia quỳ xuống cầu xin tha thứ, liên tục kêu oan uổng, hóa ra trong lúc nàng kiểm nghiệm hộp bách bảo thì có chợp mắt một lúc mới có thể dẫn đến sự cố này, lúc đó bốn người cung nữ ở đây tất cả đều khả nghi, thế nhưng bất kể nói cái gì đều là nàng không cẩn thận, sắc mặt thái tử điện hạ âm lạnh, không nói hai lời, giơ tay lên để người đem các nàng mang xuống nghiêm hình bức cung.

Phương thái y vội vã chạy đến kiểm nghiệm cái hộp đồ chơi này, chích cái lục lạc kia là thật sự có vấn đề, bị ngâm mầm bệnh đậu mùa, mầm bệnh hủi chờ truyền nhiễm, ngâm trong nước có thể nhập vào cơ thể, bề ngoài trông không khác gì với một chiếc lục lạc bằng ngọc bình thường, quả thật là độc ác. Lục lạc chắc là bị người nhân lúc thay đổi các thứ trong hộp bách bảo liền bỏ vào.

Thái tử điện hạ nghe được lục lạc độc như vậy, gân xanh nổi lên, làm chuyện bực này hẳn là người đứng đằng sau chắc chắn muốn cho con trai trưởng của hắn chết non!

Thái tử và thái tử phi đều nổi giận, điều tra nghiêm khắc dị thường, toàn bộ người trong Dục Khánh Cung đều cảm thấy bất an, trước kiểm tra thực hư năm cung nữ trông coi bách bảo hộp, có một cung nữ tên gọi là Ngư Nhi chịu không nổi cực hình, nhận là do nàng làm. Nàng và cung nữ thiếp thân bên người Vương thị là đồng hương, khi còn bé gặp nạn thì từng được người cung nữ kia cứu mạng, vì trả ơn cho nên mới đáp ứng làm việc này.

Bởi vì thái tử phi đối với những người bên cạnh tiểu a ca kiểm soát rất chặt chẽ, các nàng căn bản không có bất cứ cơ hội nào ra tay, cho nên Vương thị mới nhân lúc thái tử phi không có ở đây mà hành động, không nghĩ tới Lý Giai thị vừa khéo lại tới trước, Vì vậy cùng nhau làm ầm ĩ, nhân cơ hội truyền tin tức này cho nàng, để cho nàng tìm cơ hội ra tay. Vốn dĩ nàng còn do dự, thế nhưng không nghĩ tới thái tử và thái tử phi đã có đề phòng trước, cái cung nữ thiếp thân của Vương thị kia bị phạt ba mươi trượng nên đã chết, trong lòng nàng bởi vì ân nhân đã chết mà sinh ra oán hận, mới mượn cơ hội thái tử và thái tử phi tắm rửa cho tiểu a ca thì mưu hại tiểu a ca.

Sau khi nói xong hết đầu đuôi câu chuyện cái người cung nữ tên Ngư Nhi này trực tiếp cắn lưỡi tự sát.

Làm cho sự kiện tựa hồ kết thúc lúc đó, thế nhưng thái tử căn bản cũng không tin, Lý Giai thị và Vương thị có động cơ, nhưng rất có khả năng vẫn bị người khác lợi dụng, sự tình hôm nay đổ lên trên đầu các nàng, người sau lưng lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật! Cái này sao có thể được, nhất định phải tiếp tục điều tra!

Thái tử phi bởi vì chuyện này, trong lòng hoàn toàn trở nên cứng rắn hẳn lên, tất cả người bên cạnh củ cải đỏ hắn đều tra rõ ràng rành mạch mới dám đặt ở bên cạnh nó, nhưng không nghĩ có chút bí ẩn cơ mật căn bản không thể nào biết được! Nếu như củ cải đỏ có việc, vậy nhất định tất cả đều là lỗi của hắn! Sau này hắn tuyệt đối sẽ không để cho loại sự tình này lặp lại, hắn sẽ không mềm lòng đối với bất kỳ người nào dám xúc phạm đến hắn!

Thạch Tuấn Nham vừa nghĩ vừa ôm củ cải đỏ còn không biết xảy ra chuyện gì tiến vào nội thất, từ thạch nhũ của động đá bạch ngọc trong không gian tích góp từng tí một hơn mười năm, từ trong nửa chén linh nhũ lấy ra một giọt nhỏ, hòa với nước, sau đó cho củ cải đỏ súc miệng, lại để cho nó uống hai hớp, linh nhũ rất khó uống, khuôn mặt nhỏ nhắn của củ cải đỏ càng không ngừng nhíu mày muốn ói ra, lại làm cho thái tử phi cứng rắn quyết tâm cho nó uống hết.

Hiệu quả linh nhũ không gian ra làm sao trong lòng hắn đều biết, đó là thuốc tiên cứu mạng gì đó, củ cải đỏ từ khi sinh ra đến bây giờ, vẫn để cho hắn che chở, ăn xong không ít những thứ tốt trong không gian, thân thể rất khoẻ mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn quá nhỏ, bất luận là bệnh đậu mùa hay là bệnh hủi đều là những căn bệnh hiểm nghèo chết người, căn bản không biết có thể ngăn chặn hay không. Uống linh nhũ hẳn là sẽ an toàn hơn.

Bất kể hắn nghĩ như thế nào, trong lòng vì nghĩ mình trông coi củ cải đỏ không chu toàn nên vừa chua xót lại vừa đau, khổ sở đến vành mắt đều có chút đỏ, thái tử tiến vào nội thất, thấy bộ dáng này của hắn, lời trách cứ cũng không nói ra được, sắc mặt cũng buồn bực sầu não, nhìn củ cải đỏ đang nằm ở trên giường chơi lại muốn bò dậy, một điểm cũng không biết mình ưu sầu vì cái gì.

"Giáng Phúc không có việc gì, yên tâm đi, thái y xem qua cho nó rồi, nó rất rắn chắc." Thái tử vỗ vỗ vai thái tử phi, "Dỗ nó ngủ đi, chờ ngủ một giấc tỉnh lại sẽ không còn việc gì, cũng sẽ không có chuyện gì nữa."

Thái tử phi nghe vậy, chỉ có thể gật đầu, ôm củ cải đỏ bắt đầu ru hắn ngủ, phu thê hai người đều không còn lòng dạ nào dùng bữa tối, nằm ở trên giường mãi đến khi củ cải đỏ ngủ, thái tử phi mới nhắm mắt lại thấp giọng tự trách nói, "Đều tại ta."

"Dục Khánh Cung điều không phải nhà gia đình bách tính bình thường, nơi này là hoàng cung." Thái tử nhẹ giọng trả lời, "Cô chỉ nói cho ngươi một câu, nếu như ngươi không che chở được Giáng Phúc, vậy ngươi cũng không có tư cách làm cái chức thái tử phi này, ở trong cung chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Ta chẳng cần làm thái tử phi gì cả, ta chỉ thương yêu củ cải đỏ của ta. Thế nhưng vì củ cải đỏ, sau này ta sẽ càng dốc hết tâm sức để làm một vị thái tử phi tốt."

"Được, cô nhớ kỹ lời ngươi nói." Thái tử cũng nhắm nghiền hai mắt, "Ngủ đi, tỉnh dậy sẽ không còn chuyện gì nữa."

"..."

Thái tử phi không thể nào đi vào giấc ngủ, mỗi phút mỗi giây đều chú đến tình huống của củ cải đỏ, y như sự lo lắng của hắn, hắn cho củ cải đỏ ăn nhiều những thứ tốt hơn nữa đều không thể ngăn cản chuyện xảy ra, nửa đêm củ cải đỏ đột nhiên tỉnh lại oa oa bật khóc, thái tử cũng ngủ không ngon, mí mắt mở ra, thấy thái tử phi đã sớm kinh hãi thấp thỏm ôm lấy củ cải đỏ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đỏ bừng, sờ cái trán của nó một cái, nhất thời giật nảy mình, thanh âm lạc điệu, "Dận Nhưng, củ cải đỏ làm sao lại nóng như thế này?"

Rõ ràng ngay đến linh nhũ cứu mạng hắn cũng đều cho nó uống vào, thế nào còn không có hiệu nghiệm? Bệnh hủi bệnh đậu mùa hồi đó khủng khiếp như vậy hay sao, hắn phòng ngừa nghiêm ngặt như thế, tại sao lại vẫn không có tác dụng!

Thái tử nghe xong cũng nóng ruột, đưa tay sờ thử một cái, cũng ngây người, "Phúc tấn, cái này..."

40. Chương 40

Thái tử phi kề sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của củ cải đỏ, thần sắc lo lắng, khẽ dỗ củ cải đỏ đang liên tục khua cánh tay nhỏ bé gào khốc, cung nữ coi chừng bên ngoài đã sớm không nhịn được chạy đi tìm thái y đến, nghe được thanh âm của thái tử có chút khác thường, mở to hai mắt mang theo vẻ hoảng loạn, "Củ cải đỏ sẽ không gặp việc gì đó chứ, nó chỉ là phát sốt mà thôi, thái y cũng đã nói thân thể nó rất rắn chắc!"

"Cô chưa nói giáng phúc bị cái gì. Cô chỉ muốn nói là phúc tấn ngươi đừng quá khẩn trương, hình như Giáng Phúc bị nóng nên mới khóc." Thái tử thấy thái tử phi bời nghe được lời của mình mà hoảng sợ, mới chỉ tay vào ở đồ lót trên người và cái trán thấm ướt mồ hôi của củ cải đỏ, "Giáng phúc mặc quá nhiều đồ, trong phòng này đèn dầu lại cháy rất nóng, lúc ngủ ngươi lại luôn ôm nó vậy có thể không nóng được sao?"

Nói xong, thái tử thấy thái tử phi không tin, đem củ cải đỏ ôm qua, lấy tay với vào tầng áo lót của củ cải đỏ, bên trong đã sớm ướt đãm, vì vậy năm lớp giữ lại ba cởi ra cho nó hai tầng y phục.

Thạch Tuấn Nham vì đêm nay thần kinh mình quá căng thẳng, gặp chuyện liền có chút thần hồn nát thần tính mà cảm thấy xấu hổ, sờ sờ bàn tay nhỏ bé của củ cải đỏ, trong người có loại cảm giác bị hút mất linh khí, xem ra linh nhũ là có hiệu quả, "Ta đi gọi Lý ma ma đem vài món xiêm y của củ cải đỏ cho nó thay, miễn cho nồ hôi thấm vào trong áo mặc lâu cảm lạnh."

"Đi đi." Thái tử nói, củ cải đỏ hiện tại đã ngừng khóc, cũng đã tỉnh giấc, còn kéo lấy tay hắn không buông.

Chờ Lý ma ma dẫn người tiến đến đổi y phục cho củ cải đỏ thì Phương thái y cũng chạy tới.

Phương thái y từ khi biết được tiểu a ca ngậm qua món đồ chơi có độc kia thì, trong lòng không giờ khắc nào là không lo nghĩ, luôn cảm giác bản thân mình lúc này sợ là đã gặp nạn, bệnh đậu mùa và bệnh hủi dễ truyền nhiễm nhất, mà tiểu a ca còn chưa tới một tuổi, chỉ cần có dấu hiệu nhiễm bệnh vậy thực sự khó cứu. Buổi tối ở lại Dục Khánh Cung chờ được gọi, đến ngủ cũng đều là mặc nguyên quần áo mà ngủ, một tiếng gió thổi nhẹ cũng có thể làm cho lão giật mình tỉnh giấc. Lão vừa nghe được tiếng cung nữ vội vã chạy đến gọi lão đi bắt mạch cho tiểu a ca, quả tim nhất thời nhảy dựng, từ trên giường bò dậy, không nói lời nào trược tiếp xách rương thuốc lên vội vàng đuổi theo cung nữ đến nơi ở của thái tử phi.

Chờ đến được tiền điện chỗ thái tử phi thì lại phát hiện bầu không khí nơi này cũng không trầm trọng như trong tưởng tượng, nỗi lo sợ bất an trong lòng Phương thái cũng vơi đi một ít, lão thấy Trữ ma ma đi ra liền hỏi, "Tình huống tiểu a ca hiện giờ ra làm sao?"

"Tiểu đại ca bị nóng quá nên chảy mồ hồi, hiện giờ đang thay quần áo." Trữ ma ma gật đầu trả lời.

Phương thái y nghe được tiểu a ca chỉ bị nóng, tăng đá trong lòng được buông xuống lại hỏi thêm, "Tiểu a ca phát nhiệt, lúc này làm sao có thể tùy tiện thay đổi quần áo, lỡ như cảm phong hàn thì phải làm sao!"

"Xin Phương thái y ăn nói cẩn thận!" Đầu lông mày Trữ ma ma dựng lên, nghe được miệng quạ đen Phương thái y nói vậy thiếu chút nữa chưa cho lão một tiếng quát to, "Tiểu a ca không có việc gì!"

"Dạ dạ dạ, là lão phu nói bậy!" Phương thái y thấy cái vị nhũ mẫu mặt mũi hiền lành này lúc nổi giận vẫn còn có chút cảm giác âm trầm, cũng biết chính bởi vì mình nhất thời khẩn trương nên ăn nói không cẩn thận, vội vàng dàn xếp để được yên thân.

Trữ ma ma để Phương thái y chờ ở bên ngoài, chính mình thì vòng qua bức bình phong, đi đến nội thất trong hậu điện chỗ thái tử phi hồi bẩm, "Thái tử điện hạ, chủ tử, Phương thái y tới rồi, đang ở chờ ở bên ngoài."

Bên trong gian phòng, củ cải đỏ đã thay xong y phục, mát mẻ hơn một chút cũng sẽ không khóc nữa, còn rất có tinh thần đùa giỡn cùng thái tử, thái tử phi nghe Trữ ma ma bẩm báo, nhìn thoáng qua thái tử, "Để Phương thái y xem cho củ cải đỏ một chút đi."

Thái tử nhướn mày một cái, "Lại tên lang băm kia, tại sao lại là hắn?"

"Y thuật của Phương thái y cũng không tệ lắm, chỉ là mạch tượng của ta khác hẳn với người thường mới làm cho chẩn đoán vài lần mà vẫn sai, không phải những thái y khác cũng chẩn đoán sai mạch của hay ta sao? Hay là trước cứ để ông ta xem thử, mặt của củ cải đỏ làm sao vẫn hồng như vậy chứ, rõ ràng cái trán và lòng bàn tay đều đã không còn nóng a?" Thái tử phi vừa nói vừa ôm củ cải đỏ ngồi xuống, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, hai bên gương mặt giống như bị bôi một tầng son màu đỏ.

"Được rồi." Thái tử nghe vậy cũng không nói thêm cái gì, để nhũ mẫu đang chờ ở bên ngoài đem củ cải đỏ bế ra, hắn và thái tử phi cũng đi theo ra ngoài.

Phương thái y thấy tiểu a ca được bế ra, vội vàng thỉnh an thái tử và thái tử phi, đặt hòm thuốc xuống mà bắt đầu bắt mạch cho củ cải đỏ, bắt mạch được một lúc, lão mới lên tiếng, "Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, có thể để tiểu a ca há mồm ra được không, vi thần muốn nhìn bựa lưỡi của tiểu a ca."

Thái tử và thái tử phi liếc nhau, củ cải đỏ còn chưa hiểu chuyện, làm thế nào mà nói nó há mồm được?

"Xin hai vị chủ tử hỗ trợ giúp mở miệng tiểu a ca." Phương thái y cúi đầu nói, sau đó lại nhìn sắc mặt của củ cải đỏ, thấy củ cải đỏ hết lăn qua trái lại lăn qua bên phải, tinh thần rất phấn chấn, trong lòng cũng cho là tiểu a ca không có việc gì.

Thái tử phi rất dứt khoát dụ dỗ củ cải đỏ há mồm, đáng tiếc củ cải đỏ còn tưởng rằng hắn đang trêu đùa với nó, nhếch miệng cười đầu lưỡi như ẩn như hiện, lại không chìa ra hẳn, mấy lần như vậy, Phương thái y rốt cục mới nhìn ra rõ ràng rồi bắt đầu kê toa thuốc.

"Hồi bẩm thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, tiểu a ca cũng không gặp vấn đề gì lớn, thân thể so với những hài tử cùng tuổi khoẻ mạnh hơn nhiều lắm, chỉ là thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, tiểu a ca hiện giờ lớn như vậy, thực sự không nên ăn tẩm bổ thêm, trước đó tiểu a ca đã bổ quá mức, cho nên nặng hơn những hài tử bình thường, hiện giờ chẳng biết hai vị chủ tử lại cho tiểu a ca ăn cái gì, tiểu a ca vẫn

không thể hoàn toàn tiêu hóa hết dược hiệu kia, qua một thời gian tiểu a ca hấp thu hết sẽ tốt thôi. Thật là không thể tiếp tục cho ăn đồ bổ, tiểu a ca còn quá nhỏ, bổ quá đối với thân thể cũng không tốt, giống như để trẻ con ăn quả nhân sâm, có lúc sẽ rất nguy hiểm."

Phương thái y nói xong, đem toa thuốc đưa cho Hà Ngọc Trụ, để hắn trình lên cho thái tử gia xem qua.

Thái tử tiếp nhận toa thuốc, cau mày liếc mắt nhìn thái tử phi rồi mới cúi đầu nhìn kỹ thành phần phương thuốc, bóp chặt lại rồi sai người đi sắc thuốc cho tiểu a ca, thái tử phi nghe thái y nói xong trong ngực đánh thót, có loại cảm giác nhìn trời xanh không nói nên lời, hắn dùng linh nhũ cho củ cải đỏ tăng cường hệ miễn dịch chống chọi với bệnh độc, cũng nghĩ tới dược hiệu quá mạnh mẽ, cho nên mới dùng nước pha loãng mới cho nó uống hai hớp, cũng không nghĩ đến trước đó củ cải đỏ đã bị hắn nuôi quá béo tốt, ngay đến hai hớp đều không thể tiêu hóa, sau này hắn ngàn vạn lần không thể lại cho củ cải đỏ ăn linh tinh như vậy, nếu thật sự gặp chuyện không may như vậy nữa, hắn không biết nên tự trách mình thế nào.

Phương thái y chẩn mạch xong, thở dài một hơi, liền từ trong điện lui ra ngoài, còn thái tử, thái tử phi, và củ cải đỏ thì lại lui vào trong nội thất, chờ vào nội thất, cửa lớn khép lại, sắc mặt của thái tử liền thay đổi.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi rốt cuộc cho Giáng Phúc ăn cái gì mới có thể làm nó bị bổ quá mức như vậy?"

Môi Thái tử phi giật giật, không đáp lời.

Thái tử thấy thế, cả giận, "Ngươi rốt cuộc có nói hay không, cô chung quy phải biết phúc tấn mình có bao nhiêu đầu óc, mới có thể tùy tiện cho tiểu a ca ăn thuốc bổ như vậy!"

"Thái tử gia, chuyện lúc này là lỗi của ta, thế nhưng ngươi đừng nói quá đáng. Sau này ta tuyệt đối sẽ không cho nó ăn những thứ linh tinh không nên ăn, lần này là bởi vì quá lo lắng, ta mới đem thuốc viên bảo mệnh của ta trước đây hòa nước cho nó uống hai hớp." Thái tử phi nói xong có chút chột dạ, nhưng hắn thật sự là vì tốt cho hài tử mình.

Thạch Tuấn Nham nghĩ, làm sai bị chỉ trích cũng phải, thế nhưng bị thái tử hoài nghi hắn không thương con của mình, đó là điều hắn không thể dễ dàng tha thứ.

"Bảo mệnh hoàn?" Thái tử nghe vậy nghi hoặc hỏi.

Thạch Tuấn Nham gật đầu, "Khi còn bé a mã của ta ở chỗ một danh y dân gian cầu cho ta, phòng đến lúc ta mắc đậu mùa không chống đỡ nổi, thì hãy dùng vật bảo mệnh kia."

"Đại phu dân gian mà ngươi cũng tin?" Thái tử giống như nghe được một câu truyện hoang đường giống như trong truyện cổ tích nghìn lẻ một đêm vậy, chỉ vào thái tử phi nói, "Nói đơn giản thì nó giống như là thuốc bổ chứ gì, ngươi chống chọi nổi là do ngươi mạng lớn, kết quả còn tưởng rằng cái gì bảo mệnh hoàn có thể bảo vệ tính mạng của ngươi! Trong hoàng cung nhiều thái y như vậy căn bản cũng không có một ai có kiến giải gì về bảo mệnh hoàn, nếu không thì sao cô lại có nhiều huynh đệ tỷ muội không chống nổi bệnh tệch mà mất sớm như vậy?"

"Cô nói cho ngươi biết, sau này không được ngươi lấy thêm mấy thứ thuốc bổ linh tinh gạt người của dân gian đại phu ra cho Giáng Phúc ăn! Bây giờ ngươi nhanh đem những thứ linh tinh này nọ gì đó kia ném đi cho cô!"

Thạch Tuấn Nham yên lặng gật đầu, không có cãi lại, miễn cho tiếp tục dò hỏi đến tận cùng, thái tử sẽ biết hắn nói dối, về phần thái y trong cung, không phải là hắn không muốn tin, mà là hắn không dám tin, đám thái y trong thái y viện đều cùng một giuộc, người nào cũng sợ rước lấy họa vào thân nhưng vẫn muốn mình được sống vinh hoa phú quý, bệnh nhẹ bệnh nặng từ trong miệng bọn họ đều có thể nói ra một chứng bệnh, lúc bệnh nhân mắc bệnh nhẹ, bọn họ vì để tranh công nên hết lần này tới lần khác nói là bệnh nặng, lúc bệnh nhân bị bệnh nặng, để trấn an chủ tử còn nói là bệnh đã có chuyển biến tốt, chờ bệnh nhân bệnh sắp chết mới quỳ xuống nói mình học nghệ không tinh, dù thế nào đi nữa những đại phu mồm mép nhất không ai khác chính là đám thái y trong thái y viện kia.

Nếu không như vậy, hắn làm sao sẽ đem Phương thái y cột vào Dục Khánh Cung chặt đến như vậy, có một thái y có thể nắm bắt ở trong tay, so với liên tục đổi thái y thì thỏa đáng hơn nhiều, cho dù như vậy, ở bên ngoài hắn cũng sẽ cho người tìm kiếm một ít danh y, vì phòng một ngày kia cần phải dùng tới.

"Được rồi, ta biết sai rồi. Ngươi có đói bụng không, ta hiện tại rất đói bụng, muốn ăn chút gì không." Thái tử phi thấy thái tử vẫn còn rất tức giận, liền đổi chủ đề, tối chưa ăn gì dằn vặt dày vò đến bây giờ củ cải đỏ cũng đã không có việc gì nữa, tảng đá lớn trong lòng đã được buông xuống, rốt cục cũng cảm thấy đói bụng.

Thái tử vừa nghe, cũng cảm thấy bao tử đánh trống, "Để cho người làm thức ăn mang vào đi, không bao lâu nữa cô cũng nên vào triều, thật mệt mỏi."

Thái tử phi nghe vậy, nhìn đồng hồ cát trong phòng một chút, bây giờ đã qua canh ba, đêm nay thái tử cũng không được nghỉ ngơi tốt, nhưng một lát nữa lại phải vào triều sớm trong khi sắc trời vẫn còn đen.

"Gia, hoàng a mã trong cung khẳng định biết chuyện xảy ra ở Dục Khánh Cung, ngày mai ngươi phải ứng đối như thế nào?" Thái tử phi hỏi, "Ngày mai ta sẽ đi đến Từ Nhân Cung thỉnh an thái hậu, đến lúc đó cũng có người sẽ nói chuyện xảy ra ngày hôm nay, tuy rằng ta không thể xác định là ai đứng sau chỉ điểm, nhưng khi trở lại ta sẽ cho mỗi một người các nàng một lời cảnh báo!"

Thái tử nhìn về phía thái tử phi, "Ngươi nghĩ là do ai trong mấy vị chủ tử ở hậu cung kia làm chuyện này?"

"Các nàng đều có điểm tình nghi, thế nhưng đều không nắm được nhược điểm." Tròng mắt Thạch Tuấn Nham rất là không cam lòng mà nói rằng, mỗi một người nhìn như không liên quan, kỳ thực không biết có bao nhiêu người đang trợ giúp kẻ gian."Thế nhưng ta thà giết lầm còn hơn bỏ sót! Có người dám hạ thủ đối với củ cải đỏ, mục đích cuối cùng còn là Dận Nhưng ngươi, các chủ tử này làm vậy để làm cái gì ta không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, thế nhưng ta phải chấn tỉnh các nàng, làm cho các nàng sau này không dám hành động thiếu suy nghĩ. Người từ các cung đưa tới Dục khánh Cung này ta sẽ đưa trở về từng người từng người một!"

Hắn muốn làm nhất chính là ở trước mặt những người này sử dụng chính sách đanh thép, tuy rằng bởi vì kiêng kỵ thân phận mà không thể làm như vậy, thế nhưng hắn phải làm cho các nàng biết thái độ mạnh mẽ của hắn!

"Cứ theo ý ngươi nghĩ mà làm đi, việc này mới phát sinh chẳng hề có chút đầu mối gì, vết tích cũng đã sớm bị xóa sạch. Làm việc này có lẽ là người của hậu cung, cũng có thể là người bên ngoài, có điều động cơ của hai bên đều không rõ, cô sẽ an bài thật kỹ, vì Giáng Phúc đòi một công đạo, ngươi yên tâm đi." Thái tử híp mắt một cái, "Có đôi khi cho dù không có chứng cứ, chúng ta cũng có thể tạo ra một bằng chứng, nói không chừng người dính vào chuyện này khó có thể tẩy sạch, cô sẽ cho bọn họ một đao thật mạnh."

Thạch Tuấn Nham vừa nghe, đưa mắt tỏ vẻ ngầm hiểu, thay đổi sang Mông ngữ, "Minh châu nhất đảng?" Thái tử muốn trừ khử nhất chính là thế lực lớn của đại a ca, dựa vào chuyện lần này làm lớn lên, đối với Minh Châu mà nói tuyệt đối là một kích thật nặng, cho dù hắn không có làm cũng không tránh khỏi hiềm nghi, ai bảo hiện tại người thông minh đều biết đại a ca và thái tử cực kỳ không hợp nhau, con trai trưởng của thái tử gặp chuyện không may, đại a ca nhất đảng hoàn toàn có động cơ làm vậy.

"Bên ngoài loạn lạc kéo theo nội loạn, đại a ca bị hao tổn, vị chủ tử của Chung Túy Cung kia khẳng định đứng ngồi không yên, ngoài ra hậu cung không được tham gia vào chính sự, nàng chỉ có thể đối phó ngươi hoặc là chuyện này có dính dáng đến một vị cung chủ nào đó, ngươi chỉ cần cẩn thận không để cho người ta ám toán, các nàng chỉ là có thể sốt ruột lên, dẫn đến bị thương nguyên khí." Thái tử nói chỉ điểm.

Thái tử phi nhìn thái tử với cặp mắt khác xưa, giơ một ngón tay cái, "Gia, ngươi thật độc ác." Nói xong thấy thái tử rất là bất mãn, liền vội vàng nói, "Ta nghĩ kế hoạch này tuy tốt, thế nhưng sẽ không thuận lợi, ngươi chớ nên quên hoàng a mã, ông có thể tùy thời tùy lúc đều có thể ra tay."

Khang Hi không thể nào để cho thái tử làm to chuyện lên, đến chín phần mười là ông ta vì để hậu cung yên ổn triều đình ổn định sẽ chọn cách giải quyết gọn gàng dứt khoát, dàn xếp ổn thỏa.

Thái tử nghe được thái tử phi nói vậy, khóe miệng trề môi xuống, liếc xéo thái tử phi, "Cô biết, thế nhưng lúc này cô nhất định phải làm như vậy, bằng không ai cũng có thể khi dễ Dục Khánh Cung, cô còn làm thái tử để làm cái gì! Có vài người, chỉ cần ngươi ngang ngược thì bọn họ lại không dám khi dễ ngươi, cô gần đây là đã ôn hòa đi rất nhiều mới có thể để cho bọn họ rục rịch!"

"..." Thạch Tuấn Nham sửng sốt một chút, nhìn thái tử.

"Ngươi thử nghĩ nếu như cô không độc ác không kiêu ngạo không ngang tàng, nếu không có sự sủng ái của hoàng a mã, cô có thể sống đến bây giờ sao? Tuy rằng cô vẫn là do đích thân hoàng a mã dạy dỗ, nhưng lúc cô bốn tuổi chỉ có một mình một người ở tại Dục Khánh Cung, cô là thái tử, là thái tử đại Thanh, cô bất cứ lúc nào đều phải biểu hiện so với các a ca khác càng thêm hoàn mỹ, cuộc sống như thế đả kích ngấm ngầm hay công khai liên miên không dứt, cô có thể làm chính là để cho bản thân mình ngoan độc, không cho người ta khi dễ, ai dám khi dễ cô, để cô tìm được cơ hội thì chỉ còn nước có chết cũng không có chỗ chôn thân!" Giọng của thái tử rét run, "Có điều ngươi nói cũng không sai, cô sống trong cuộc sống như thế đã quá lâu, đúng là đã quên đi bản thân của mình, luôn cho mình là đúng, thế nhưng nếu cô phải thay đổi một loại phương thức làm thái tử khác, nói vậy cuộc sống sau này của ngươi cũng sẽ khổ sở."

Thái tử phi yên lặng gật đầu, thái tử nói không sai, cho tới nay thái tử chính là bùa hộ mệnh vạn năng của hắn, những nữ nhân ở hậu cung kia bất cứ lúc nào cũng có thể nảy sinh ác tâm với hắn vì kiêng dè thái tử nên cũng khép nép lễ độ cung kính, thế nhưng chung quy không có bao nhiêu người là thật sự có ý cung kính hắn, sau này hắn phải dựng lên oai nghiêm của mình, để những người đó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Dận nhưng, từ trước ta quá mức tự cho mình là đúng, kỳ thực ngươi đã làm được rất tốt, ta không nên chỉ thấy mặt ngoài mà xem thường ngươi, ta hướng đến ngươi nhận sai." Thạch Tuấn Nham rất nghiêm túc nói.

Thái tử nghe vậy khinh thường hừ một tiếng, "Hiện tại nhận sai có ích lợi gì, trước đây ngươi làm bao nhiêu chuyện khiến cô tức giận, nếu không để cô trả đũa lại được chứ?"

"Ai bảo ngươi trước đây không mở lòng với ta?" Thạch Tuấn Nham đưa tay ra nhún vai, biểu thị mình cũng rất vô tội, hình tượng một thái tử hư hỏng đã sớm in sâu vào quan niệm của hắn, sao có thể nghĩ tới trong lòng thái tử lại có sự khổ sở của một bé trai ngây thơ được.

"Quên đi, ngươi đã biết sai rồi, cô cũng không nói với ngươi những chuyện này, có nói thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì." Thái tử xua tay giả vờ hào phóng độ lượng, tính tình hắn từ nhỏ đích xác là ngang ngược không coi ai ra gì, thế nhưng cũng là bởi vì... được cưng chìu quá nên to gan lớn mật, mới dám tùy ý làm bậy, làm mọi người đối với hắn kiêng kỵ quá sâu, hôm nay ở trước mặt thái tử phi nói thật giống như hết thảy đều là hắn cố ý làm vậy, khiến cho thái tử phi nhận sai đồng thời thay đổi lại cách nhìn đối với hắn, cứ tiếp tục khoe khoang thế này nếu như bị vạch trần hắn cũng liền không còn mặt mũi. "Ngày mai nhớ kỹ cẩn thận hành sự, trước tiên dùng bữa đi."

"Đúng, dùng bữa đi." Thái tử phi thấy dáng vẻ thái tử hơi chột dạ, trong lòng suy nghĩ kỹ càng tường tận một phen, rốt cuộc là gặp qua rất nhiều tác phong hành sự mang tính cá nhân của thái tử, giả vờ cái quái gì đó là bản tính thâm căn cố đế, tuy nói bản tính kiêu ngạo ngang tàng của hắn ở trong cung đích xác có thể tạo ra tác dụng bảo vệ mình, nói cái gì mà đây là việc hắn từ nhỏ phải làm, còn không bằng nói hắn là chó ngáp phải ruồi sau lại khôn ra mà biết cách lợi dụng mà thôi. Nghĩ đến thái tử là muốn khi ở trước mặt hắn và củ cải đỏ tạo hình tượng oai phong, khóe miệng hơi nhếch lên, thì cứ theo ý của hắn thích thế nào thì thê nấy đi.

Thái tử phi thầm nghĩ, quả thực nên tìm hiểu con người này thêm một lần nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại hòa giải, không biết trước đó có bao nhiêu Chương có đấu võ miệng a

41. Chương 41

Thái tử dùng thiện* xong, lại chợp mắt một lúc rồi chuẩn bị đi vào triều, thấy thái tử phi và củ cải đỏ vẫn đang ôm nhau ngủ say, hắn nhíu mày một cái liền thúc giục, "Mau đứng lên, Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, cô biết ngươi chưa ngủ, nhanh hầu hạ cô thay đồ vào triều." (thiện là bữa ăn)

Ngày hôm nay Thạch Tuấn Nham từ bên ngoài cung trở về đến bây giờ vẫn chưa từng nghỉ ngơi, đã sớm mệt muốn chết rồi, làm sao nghe thái tử nói gì nữa, bưng cái lỗ tai, trở mình thì thào nói nhỏ: "Gia, tự

ngươi đi vào triều nhanh đi, chớ có đánh thức củ cải đỏ."

Thái tử điện hạ xoay người lại thấy củ cải đỏ trong lòng thái tử phi đang mở cặp mắt to tròn rất tỉnh táo, duỗi tay bóp mũi thái tử phi, "Giáng Phúc còn hiểu chuyện hơn ngươi, biết cô cái người a mã này sắp phải thượng triều, còn tỉnh lại muốn đưa tiễn cô, dáng vẻ này của ngươi, coi như là làm ra vẻ cho có cũng phải đứng lên cho cô."

Hắn đã mệt lã nào có nghe lời, thái tử phi lại tiêu diêu tự tại vùi đầu ngủ khò khò.

Thạch Tuấn Nham bị nắm mũi trực tiếp hé miệng hô hấp, kết quả thoáng cái đã bị thái tử cầm nắm tay củ cải đỏ cho vào miệng, không thể làm gì khác hơn là chỉ có thể mở mắt ra, thở hổn hển trừng mắt nhìn thái tử điện hạ, "Ngươi thì không thể im lặng tự mình đi vào triều sao, bên ngoài cũng không phải là không có cung nữ phục vụ, còn muốn ta đứng lên, dẫu gì ta ở bên ngoài còn khen ngươi chu đáo với ta đây."

Quả nhiên là lấy oán báo ân, ở đại a ca quý phủ bỏ cả sĩ diện đi khoe thái tử điện hạ đối xử tốt với hắn ra làm sao, đi lên triều cũng là lặng lẽ không đánh thức hắn, kết quả ngày hôm sau thái tử điện hạ lại phản ứng hoàn toàn ngược lại.

"Gì, chẳng biết thái tử phi của cô ở bên ngài là khen cô như thế nào?" Thái tử điện hạ giống như nghe được một câu chuyện rất buồn cười vậy, thái tử phi lại đi nói đỡ cho hắn, tuyệt đối là bị ép buộc, chờ nàng tự nguyện nói vậy không biết phải chờ tới lúc nào.

"Không biết, ta đã quên." Thái tử phi cũng không muốn nói ra làm thái tử cười nhạo hắn, thấy thái độ thái tử nếu không được thỏa mãn nhất định không buông tha, chỉ có thể từ trên giường đứng lên, "Được rồi, ta đứng lên hầu hạ ngươi thay y phục vào triều, như vậy đã được chưa. Biết rõ lát nữa ta còn phải đi Từ Nhân Cung ứng phó một đoàn nữ nhân, không dưỡng sức làm sao mà đi."

"Cô còn phải đi ứng phó một đám người thì sao, lẽ nào nhẹ nhàng thoải mái hơn so với ngươi?" Thái tử liếc mắt, "Lại còn nói cái gì một đoàn nữ nhân, chẳng lẽ ngươi không cùng đám nữ nhân kia chung một hội?"

Thái tử phi nghe vậy nhất thời nghẹn họng, một chưởng vỗ lên trên lưng của thái tử, "Ta là, ta sao có thể không phải! Đều phải vào triều còn dây dưa lằng nhằng cái gì."

Nói xong không đợi thái tử phản ứng, thái tử phi đã đem nô tài canh giữ ở bên ngoài gọi vào, Hà Ngọc Trụ đã chờ sẵn ở bên ngoài, bên trong vừa có động tĩnh, hắn là người đầu tiên đẩy cửa đi vào, đem triều phục của thái tử tiến đến, thái tử phi chờ cung nữ hầu hạ thái tử súc miệng rửa mặt xong, mới tự mình giúp thái tử điện hạ thay triều phục.

Thái tử điện hạ giang hai tay ra, để thuận tiện cho thái tử phi giúp hắn chỉnh vạt áo, một bộ dáng hách dịch khiến thái tử phi rủa thầm không ngớt, hắn thấy thế lại còn cười nhếch nhếch miệng như cực kỳ đắc ý, cuối cùng còn không quên dặn dò: "Thái tử phi đừng quên việc cô giao, cô đi vào triều."

Thái tử phi gật đầu: Liếc mắt với cung nữ phục vụ hai bên, "Nô tì nhớ kỹ, gia yên tâm đi."

Việc thái tử dăn dò cũng chính là việc phu thê hai người thương lượng tìm cách đối phó với người ra tay hãm hại củ cải đỏ, hai người đều quyết định đánh lâu dài, cùng cái người không ưa Dục Khánh Cung kia so tài nhẫn nại.

"Được, cô đi." Thái tử nghe lời thái tử phi nói xong, hài lòng mà phủ thêm áo choàng lông chồn, cầm thêm lò sưởi đi ra khỏi cửa.

Thái tử phi đưa tiễn thái tử điện hạ ra tiền điện xong, mới hướng theo bóng lưng thái tử điện hạ phất khăn tay nhún người làm lễ: "Cung tiễn thái tử gia."

Cung nữ nhũ mẫu đi theo phía sau cũng đồng loạt hành lễ: "Cung tiễn thái tử điện hạ."

Trời mới hơi tờ mờ sáng, còn có tuyết bay, gió lạnh quất vào người mạnh đến nỗi khó có thể mở to mắt ra được, lúc này cách lễ tất niên cũng chỉ còn nửa tháng thời gian, qua năm mới thì có kỳ nghỉ lễ Hưu Mộc* (lễ hội gội đầu), đến lúc đó là thời khắc nhàn nhã nhất.

Thái tử điện hạ sau khi rời nơi ở của thái tử phi thì liền lên cỗ kiệu của hắn, theo phía sau hắn là đám thị vệ, trên đường vào cung đã sớm có thái giám và thị vệ đang làm nhiệm vụ, vẫn như cũ có cảm giác lạnh lẽo

buồn tẻ.

Dục Khánh Cung cách Cung Càn Thanh cũng chỉ nửa khắc đồng hồ đi bộ, sau khi cỗ kiệu của thái tử điện hạ đi được hơn phân nửa lộ trình thì nhất định phải dừng kiệu đi bộ, bên trong cỗ kiệu rất ấm áp, Hà Ngọc Trụ vén rèm xe một trận gió lạnh đập vào mặt, thái tử điện hạ từ nhỏ đã quá quen với việc dù trời đông giá rét hay ngày hè nóng bức thì sáng sớm cũng phải vào triều, hít sâu một hơi khí lạnh, liền dò dẫm bước xuống kiệu.

Chờ hắn vào chính điện, thấy các đại thần đều đã đến rồi, vây quanh với nhau tạo thành tốp ba tốp năm nói chuyện, mà đại a ca tam a ca, tứ a ca bọn hắn cũng đều đến rồi, đại a ca thấy thái tử điện hạ hôm nay vậy mà lại đến muộn, chào một cái liền trào phúng nói: "Thái tử điện hạ hôm nay tới trễ, chớ không phải là vì thời tiết hôm nay lạnh mà nằm ở trong vòng tay mềm mại không chịu rời đấy chứ?"

Trong mắt thái tử điện hạ hiện lên vẻ rét lạnh, hôm qua trong Dục Khánh Cung xử phạt trắc phúc tấn và thị thiếp, còn có phạt trượng đánh chết cung nữ chuyện lớn như vậy đại a ca bọn họ làm sao có thể không biết, lại hết lần này tới lần khác ở phía sau lưng trêu chọc hắn.

Có vài người hắn không thèm nhìn đã là đáp lễ lớn nhất hắn có rồi, nghĩ vậy thái tử điện hạ căn bản không có để ý tới đại a ca, ngay đến một cái liếc mắt cũng không có, thần sắc lãnh đạm lướt qua đại a ca bước vào chính điện. Đại a ca còn lộ vẻ tươi cười muốn nhìn thái tử đáp lại như thế nào, không ngờ thái tử ngay đến một cái liếc mắt cũng không liếc nhìn hắn, nhất thời cảm thấy xấu hổ, thu hồi nụ cười phất tay áo cũng đi vào đại điện, lúc này tiếng hô lâm triều cũng vang lên, mọi người cũng đều nhập điện.

Một buổi chầu sáng sớm ngoại trừ thái tử cùng đại a ca, Minh Châu nhất đảng trước sau như một không hợp nhau, những người khác cũng không có biểu hiện gì khác thường cả, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng như mọi ngày, khiến cho Khang Hi và nhóm a ca có nghe phong phanh chút ít về chuyện phát sinh ở Dục Khánh Cung ngày hôm qua đều âm thầm kinh ngạc vô cùng, thái độ của thái tử lại càng không đúng.

Nếu như là trước đây, thái tử điện hạ đã sớm nổi giận rồi, đại a ca chọc hắn, sao có thể cứ để yên như vậy?

Khang Hi cũng nghĩ như vậy, nhận được tin tức tiểu a ca của Dục Khánh Cung thiếu chút nữa bị hãm hại mà mất mạng, sắc mặt của ông cũng là rất khó coi, có thể tưởng tượng đến thái tử sẽ bởi vì chuyện này mà nổi giận với không ít người, trong lòng ông vẫn có tính toán, đặng lên tinh thần ứng phó cho hôm nay thái tử có khả năng nổi giận.

Nhưng thái tử không có nổi giận, ngược lại còn kìm nén, khiến cho Khang Hi vừa nghi hoặc lại vừa lo lắng, sợ hắn một khi không phát tiết ngược lại làm tổn thương chính mình. Chờ bãi triêu, Khang Hi mời cho gọi thái tử đến trước mặt hỏi.

"Dận Nhưng, Hoằng Thăng thế nào." Khang Hi vẫy lui hai bên, đi thẳng vào vấn đề hỏi thái tử.

Thái tử đứng ở trước mặt Khang Hi, nghe được câu hỏi của Khang Hi, biểu cảm hoàn mỹ không sứt mẻ kia có một chút rạn nứt, mím môi nhất định không nói lời nào.

Khang Hi nhìn thoáng qua rõ ràng thái tử đang nổi tính bướng bỉnh, nghĩ thầm quả nhiên thái tử vẫn là nuốt không nổi cục tức này, bất quá đây là chuyện thường tình, "Đây là ngươi đang mất hứng?" Khang Hi dùng móng tay gõ mặt bàn một cái.

"Hoàng a mã, nhi thần oan ức a." Khóe miệng thái tử rũ xuống, thanh âm rất ủy khuất, ngồi chồm hổm như hài tử, ôm lấy hông của Khang Hi, đem đầu tựa ở trên đầu gối Khang Hi, "Người dám hạ thủ đối với Hoằng Thăng quá độc ác, rõ ràng chính là không ưa nhi thần. Hoàng a mã, người cung biết, Hoằng Thăng rất có thể là con trai trưởng duy nhất của nhi thần, nếu như nó không còn, nhi tử cũng không còn con trai trưởng nữa!"

Từ sau khi thái tử thành niên, Khang Hi khó mà bắt gặp dáng dấp nũng nịu trẻ con của hắn hồi trước, lần này thái tử đột nhiên hướng ông kể lể, trong lòng của ông cũng mềm nhũn ra, bàn tay to vuốt đầu thái tử, "Trẫm biết, nếu như tìm ra người hạ độc, trẫm nhất định cho ngươi một công đạo."

Thái tử nghe vậy mắt nhắm lại, nếu như không tra được người sau lưng, có phải cái gì công đạo cũng đều không chiếm được hay không? Quả nhiên cùng suy nghĩ của hắn như nhau, nếu không chạm đến điểm mấu

chốt của hoàng a mã, ông sẽ luôn luôn dẹp yên chuyện đặng yên thân, thế nhưng lần này không giống như vậy, chuyện này đã chạm đến điểm mấu chốt của ông, ông tuyệt nhiên sẽ không để yên như vậy.

"Hoàng a mã, nhi thần đã hiểu. Hoằng Thăng lần này coi như đã tránh thoát một kiếp nạn lớn, cũng không thể để yên như vậy, nhi thần sẽ tiếp tục điều tra cặn kẽ, sớm muộn phải bắt được cái kẻ đứng đằng sau bức màn hạ độc thủ kia." Thái tử điện hạ biểu đạt thái độ của mình rất rõ ràng.

Khang Hi cúi đầu nhìn thoáng qua thái tử, trong mắt có chút tiếu ý, hắn biết thái tử sẽ không bỏ qua, vậy cứ để cho hắn tìm những người này phát tác một chút, phát tiết xong cũng liền thông suốt, có điều dám đối với huyết mạch dòng chính hoàng gia hạ thủ, ông cũng là không thể dễ dàng tha thứ, thái tử nếu thật sự có thể tra ra cái gì, vậy ông cũng sẽ không dễ dàng cho qua, "Ngươi cứ đi làm, trẫm sẽ không ngăn cản ngươi. Nhưng mà, ngươi đừng quên thân phận của ngươi còn chuyện thuộc bổn phận của ngươi nữa."

"Nhi thần hiểu, nhi thần sẽ không phụ sự kỳ vọng của hoàng a mã." Thái tử thấy hoàng a mã vẫn còn thiên vị mình, trong lòng cuối cùng cũng cao hứng một chút, ngẩng đầu liền cam đoan.

Nhìn xem hắn lần này không quậy cho một cái đầm đục ngầu nước, thì thật có lỗi với thân phận đường đường là một thái tử gia của hắn!

Thái tử điện hạ và Khang Hi nói chuyện tình cảm xong, liền cùng Khang Hi cùng nhau phê duyệt tấu chương, chờ đến khi thời gian không còn sớm, thái tử điện hạ mới bị Khang Hi kêu đi nghỉ ngơi.

Ra khỏi Cung Càn Thanh, thái tử điện hạ nghĩ lúc này thái tử phi cũng đã đến Từ Nhân Cung thỉnh an, liền chuẩn bị đi qua Từ Nhân Cung nhìn một cái, mới vừa đi qua ngự hoa viên thì xa xa liền thấy thái tử phi thẳng thừng phất tay tát vào mặt tam a ca phúc tấn, làm cho hắn mở to hai mắt nhìn.

Hà Ngọc Trụ tiến lên hỏi thái tử điện hạ, "Gia, cần phải qua đó không?"

Tay thái tử liền nhấc lên: "Đừng nhúc nhích, chúng ta lui về."

Thái tử điện hạ mang người thối lui đến chỗ một bụi hoa núp mình vào đó, nhìn xuyên thấu qua bụi hoa, còn có thể thấy tình huống bên kia của thái tử phi, Huệ phi, đại a ca phúc tấn, Vinh phi, Đức phi, Nghi phi đều đến rồi, thậm chí ngay cả Ôn Hi quý phi cũng chậm chạp chạy tới. Thái tử điện hạ chẳng biết phát sinh chuyện gì, lại thấy nhiều người, lo lắng thái tử phi ứng phó không được, vừa định thay đổi chủ ý, chỉ thấy Vinh phi đám người đều lui về phía sau mấy bước, càng cảm thấy kỳ quái.

Thì ra hôm nay thái tử phi đến Từ Nhân Cung thỉnh an, không đề cập tới chuyện củ cải đỏ chút nào, thế nhưng hắn không đề cập tới cũng không có nghĩa là người khác không muốn nói, Nghi phi mở lời đầu tiên, Vinh phi liền tiếp chuyện, thái tử phi cũng không có để lộ chuyện ra ngoài, lại buông lời nói: "Hôm nay bổn cung ở trước mặt hoàng mã ma đã nói một câu, hoằng thăng nếu như đã xảy ra chuyện gì, bổn cung chắc chắn đã cho những kẻ liên quan thiên đao vạn quả!" (nghìn đao, mười nghìn lần róc xương lóc thịt)

Lời này vừa nói ra, phi tần đang ngồi ở đây sắc mặt đều khẽ biến, bất quá chỉ là uy hiếp mà thôi, các nàng rất nhanh thì sắc mặt trở lại như thường, Vinh phi thậm chí nói: "Thái tử phi chớ nói lời quá độc ác, nếu là người liên lụy kỳ thực chỉ là vô tội, đó không phải là giết oan sao?"

Tam phúc tấn cũng chen miệng vào, "Nhị tẩu hay là vì tiểu a ca tích đức đi, thủ đoạn như vậy thật quá tạo nghiệp chướng."

Thái tử phi lạnh lẽo liếc mắt nhìn tam a ca phúc tấn một cái, hoàng thái hậu nghe xong lời tam phúc tấn nói sắc mặt cũng thay đổi, ngăn thái tử phi mở miệng, quay sang Vinh phi bô bô nói một chuỗi tiếng Mông Cổ, Vinh phi nghe nhũ mẫu phiên dịch xong, sắc mặt đỏ rồi lại trắng, tam phúc tấn nhìn lên chỉ biết thái hậu đang vì thái tử phi xuất đầu, vừa tức vừa sợ.

Thái tử phi hiểu Mông ngữ, nghe được thái hậu mắng tam phúc tấn trong lòng một trận hả giận, nguyên văn là thái hậu chất vấn tam phúc tấn thường ngày có làm bậy nhiều lắm hay không, mới làm xảy thai con trai trưởng tam a ca! Con dâu hoàng gia ngay đến loại câu nói bực này cũng dám nói ra khỏi miệng, thực sự cần cấm túc tự xem xét lại. Vinh phi giáo dục con dâu không tốt, cũng phải răn dạy.

Tuy rằng thái tử phi hết giận, thế nhưng đây là thái hậu giúp một tay, chính hắn nhìn đám phi tử này vẫn chưa hả dạ, để xuất ra ám khí, sau khi hắn rời Từ Nhân Cung, tất cả tứ đại phi tử của Khang Hi hắn đều

tìm cơ hội nhân lúc cùng các nàng xin cáo lui không có ai thấy thì lén đụng chạm quần áo và đồ dùng hàng ngày của các nàng, sáng sớm lúc ở trong không gian luyện ra nhựa mật thực vật không màu đậm đặc chuyên môn hấp dẫn muỗi, đây là từ một quyển sách cổ lưu giữ trong một hộp ở túi không gian, hắn vẫn ưu tiên làm. Sản phẩm từ không gian làm ra đều tinh phẩm. Dính một chút ở trên y phục, trên người các nàng liền thấm đẫm mùi nhựa mật, cho dù là thay quần áo đi tắm, hiệu quả cũng phải sau một ngày đêm mới biến mất.

Thái tử phi rất đen tối mà nghĩ, ngày mai chờ xem các nàng bị cắn đến vẻ sưng mặt, xem Khang Hi thấy mặt của các nàng rồi còn có thể ăn uống nổi không.

Ôn Hi quý phi bởi vì thân thể không khỏe rời đi chậm chạp, cho nên rất may mắn không đụng phải trò đùa dai của thái tử phi, thế nhưng thái tử phi tát vào mặt tam a ca phúc tấn lại làm cho nàng thoáng nhìn.

Thái tử phi kỳ thực cũng không muốn động thủ đối với tam a ca phúc tấn, chỉ là bị tam a ca phúc tấn bức bách, ra khỏi Từ Nhân Cung còn tỏ thái độ cho hắn nhìn, nàng cho nàng là ai a.

Vừa vặn trước đó thái tử phi lén bôi thuốc lên người nàng, ra khỏi Từ Nhân Cung, khi tam a ca phúc tấn lắc lư trước mặt hắn thì, trên mặt kia giống như viết ra bốn chữ thử đánh ta xem, vừa vặn gò má phải của nàng đã có một con muỗi đáp ở bên trên, thái tử phi không nói hai lời phất tay chính một cái tát đáp lên, trong ngực thầm nghĩ, thật là một cơ hội tốt.

Khí lực của thái tử phi cũng không phải thấp, đánh cho lỗ tai nghe rất đã, đem tứ đại phi tử đã rời đi xa lại hấp dẫn trở về, cả đám muốn đòi cho tam phúc tấn một lời giải thích thì, thái tử phi mở lòng bàn tay ra, rất là vô tội mà làm giọng bực tức nói: "Thấy muỗi trên mặt tam đệ muội, tình thế cấp bách nhất thời mới ra tay. Ai, các vị thứ ngạch nương xem một chút đi, nghe nói muỗi là dơ bẩn nhất, bổn cung nên đi rửa tay ngay, miễn cho lây cái bệnh gì không tốt."

Nói xong, thái tử phi đưa tay tiến đến trước mặt đám người Vinh phi, Vinh phi thoáng nhìn thi thể con muỗi dẹp lép vẻ mặt chán ghét rút lui vài bước, nhưng tam phúc tấn bị một cái tát kia đánh cho mặt sưng vù lên, nước mắt đều chảy xuống, thật sự là làm cho lòng người không khỏi thương cảm, cho dù Vinh phi không hài lòng tam phúc tấn cho lắm, những nàng cũng phải ra mặt thay tam phúc tấn.

"Thái tử phi, cho dù vì một con muỗi, ngươi cũng không thể đem viên chân châu xinh đẹp đánh cho nặng như vậy. Như ngươi vậy thật sự là làm mất thân phận của ngươi!" Vinh phi cũng tức lên rồi.

Thái tử phi còn là khuôn mặt tươi cười nghênh tiếp người, hơi sức đâu để ý tới miệng các nàng nói cái gì, dù sao các nàng cũng không dám động thủ với hắn, "Vinh ngạch nương, bổn cung lỡ tay, cho tam đệ muội một lời xin lỗi là được rồi chứ gì." Nói xong phi thường không có thành ý.

Tam phúc tấn hung hăng giậm chân, bụm mặt nước mắt không tốn tiền cứ thế mà chảy.

"Nói xin lỗi cái gì? Thái tử phi không hề có lỗi cần gì phải nói xin lỗi?" Thanh âm rất không thoải mái của thái tử điện hạ vang lên, "Thái tử phi ra tay tương trợ tam a ca phúc tấn, sao còn phải nói xin lỗi? Cô sao lại chưa nghe qua chuyện vô lý như vậy!"

Thái tử điện hạ nén giận giương cao thanh âm áp đảo Vinh phi, còn có Huệ phi chuẩn bị nói phụ họa cũng nghẹn ở trong họng, từng người ngơ ngác nhìn nhau, thái tử đã chen vào thì còn có thể làm được gì nữa?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 1000-956=44 rốt cục thấy có một nghìn bình luận hy vọng

42. Chương 42

"Thái tử điện hạ, thái tử phi dựa vào cái gì có thể tùy tiện đánh người? Tiết trời lạnh giá như vậy ở đâu ra muỗi, rõ ràng là bịa chuyện!" Tam phúc tấn thấy đám người vinh phi không thay nàng mở miệng, nhịn không được vừa tức vừa tủi thân mà nói rằng, "Coi như là thật có muỗi, thái tử phi nhắc nhở một câu không được sao? Cần gì phải động thủ!"

Nói xong, trong mắt tam phúc tấn rưng rưng nước mắt căm hận nhìn thái tử phi, từ nhỏ đến lớn, cho dù sau khi được gả vào hoàng cung cũng không ai dám đánh nàng, hôm nay ở trước bao cặp mắt của mọi người lại bị đánh một bạt tai, thật sự là khiến cho nàng không có mặt mũi nào đi gặp người! Cục tức này không thể nuốt nổi!

Thái tử nghe vậy, căn bản là không có nhìn tam phúc tấn, hai mắt đảo qua đám người Vinh phi, Huệ phi, đột nhiên bật cười một tiếng, đưa tay đem cái tay thái tử phi đã đánh tam phúc tấn kia mở ra, "Cô cũng không phải người không nói đạo lý, các ngươi nói không có muỗi, thế cái con trong lòng bàn tay thái tử phi này là con gì? Nếu không phải muỗi cũng là sâu, thái tử phi thấy trên mặt tam phúc tấn có sâu nhất thời tình thế cấp bách, động thủ đập chết sâu, chẳng lẽ không phải trợ giúp tam phúc tấn? Nếu như sâu không ở trên mặt tam phúc tấn, mặt của tam phúc tấn cũng sẽ không bị thương, cho nên muốn trách thì trách con sâu kia đang yên đang lành leo lên trên mặt tam phúc tấn làm gì, bị đập chết cũng đáng đời! Chuyện này thì có liên quan gì đến thái tử phi?"

Thái tử phi đánh người, nếu không có lý do vậy cũng phải nói cho qua.

"Đúng vậy, tam đệ muội, thái tử gia đã nói ra hết những lời trong lòng bổn cung muốn nói. Bổn cung trong tình thế cấp bách mới phải đập chết con sâu kia, là sợ sâu có độc hay là có cái bệnh truyền nhiễm gì, cũng hoàn toàn không dùng nhiều sức lực, mặt của tam đệ muội sưng như vậy, đến chính phần mười là bị con sâu kia đốt, ai nha, tay của bổn cung làm sao tự dưng lại đau như thế, Cam Dược, nhanh đi tìm nước sạch cho bổn cung rửa tay một cái. Mau truyền thái y đến xem mặt cho tam phúc tấn, tránh cho tam phúc tấn bị nọc độc sâu hủy dung mạo."

Đám người vinh phi thấy thái tử và thái tử phi kẻ xướng người hoạ, đem sự tình từ to hóa nhỏ từ nhỏ hóa đến không còn một mảnh, đổi trắng thay đen, cũng không cam tâm cứ để yên mà chẳng làm gì như vậy, muốn nói thái tử phi vô lý đánh người, thế nhưng quả thật có sâu, thế nhưng bởi vì một con sâu mà nói thái tử phi đánh người cũng quá vô lý đi.

"Vinh ngạch nương, ngài không cần phải quá lo lắng, trên mặt của tam phúc tấn đúng là trúng sâu độc, nhanh đi tìm thái y đến xem, bổn cung thật không có dùng lực, coi kìa, mặt của tam phúc tấn thế nào lại sưng thành như vậy?" Thái tử phi lại một lần nữa nhắc nhở, chỉ cần thái y tới đây kết luận mặt của tam phúc tấn là bị trúng độc, vậy hắn liền hoàn toàn không còn chuyện gì, may là lúc hắn cho người ta ăn tát dùng lòng bàn tay nghiền nát sâu, không có lưu dấu tay ở trên mặt tam phúc tấn. "Tay của bổn cung cũng có hơi ngứa, may là rửa rồi."

Tam phúc tấn vừa nghe đến có thể bị hủy dung, sốt ruột, "Mau cho truyền thái y, nhanh lên, thực sự rất đau." Nói xong nước mắt lại đổ xuống như xả lũ.

"Sự tình đã rất rõ ràng, chuyện này căn bản không có can hệ gì đến thái tử phi. Mấy vị thứ thiếp ngạch nương, một ít việc nhỏ cũng đáng để các người đánh trống khua chiêng ư, hay cũng là đám các người nghĩ thái tử phi còn trẻ dễ ăn hiếp mà lên mặt dạy bảo? Nếu các ngươi nghĩ như vậy, vậy đi bẩm báo hoàng a mã, xin cho mình làm gia sư của thái tử phi đi." Thái tử thấy sự tình đã êm đẹp, giọng nói pha lẫn trào phúng, "Nếu không có chuyện gì, cô và thái tử phi đi về trước."

Nói xong, thái tử điện hạ vẫy tay, để thái tử phi theo hắn cùng nhau quay trở về Dục Khánh Cung.

Trên đường quay về Dục Khánh Cung, tâm tình thái tử phi vô cùng sung sướng, nhưng mà lại vừa có chút bận tâm, "Gia, ngươi vừa nãy nói với đám người Vinh phi các nàng đi xin hoàng a mã làm gia sư của ta, lỡ đâu các nàng thật sự suy nghĩ như vậy thì phải làm sao bây giờ? Thật sự để cho các nàng dạy ta sao?"

"Thân phận của ngươi là gì? Các nàng cũng dám xin làm gia sư của ngươi ư?" mí mắt thái tử vừa nhấc, "Nếu các nàng thật sự dám làm như thế, không phải là hoàng a mã sẽ lo lắng các nàng có dã tâm làm mẫu nghi thiên hạ sao. Một phi tử nho nhỏ cũng muốn làm sư phụ của quốc tương lai, một người nắm quyền thống trị thiên hạ to lớn sao. Vì sao ngươi không suy nghĩ một chút, người vẫn giáo dục ngươi làm sao lại vẫn là hoàng mã ma?"

"Thì ra là thế." Thái tử phi nghe được thái tử nói đến thời gian sắp tới mình làm quốc mẫu vẫn còn có chút ngập ngừng, đến lúc đó cái tên thái tử gia này không muốn để cho hắn đi dạo phố sẽ liền đưa mình vào lãnh cung rồi.

"Ai, ngươi nói đợi các nàng mời thái y, thái y có thể lật tẩy lời của ta hay không a." Thái tử phi cao hứng nói, "Ngươi không biết ngày hôm nay ta ở Từ Nhân Cung bị tam phúc tấn chọc tức đến nỗi muốn đánh người biết bao, kết quả ra khỏi Từ Nhân Cung nàng còn muốn chọc ta, ta không đánh nàng thì đánh ai."

"Không phải ngươi đã phái cung nữ của ngươi đi mời thái y cho tam phúc tấn sao, chỉ cần ở bên tai thái y nhiều lần nói là sâu cắn bị thương, tam phúc tấn bị thương cũng không quá nặng, bọn họ tự hiểu phải nói thế nào." Thái tử chậm rãi vừa đi vừa nói chuyện, một bên là thái tử phi một bên là tam a ca phúc tấn, bên nào nặng bên nào nhẹ người thông minh sẽ không nhận thấy sao?

"Được trả lại sự trong sạch thật là tốt, miễn cho hoàng a mã tìm ta nói này nọ, ngày hôm nay ngươi có cùng hoàng a mã nói cái gì sao?" Thái tử phi lại hỏi.

"Có, hoàng a mã thế mà lại đáp ứng cô điều tra." Thái tử đắc ý nói, hắn đến cả chiêu làm nũng khi còn bé đều đem ra dùng hết, hoàng a mã có thể không đáp ứng sao.

"Gia, đây coi như là chúng ta đắc thắng trở về đi. Tới đây, đập tay ăn mừng chiến thắng!" Thái tử phi cười tủm tỉm, đưa tay ra chờ thái tử đập tay để chúc mứng chiến thắng.

Trong lòng thái tử cũng vui vẻ, không có cự tuyệt, nhưng ở trong lúc vỗ tay chúc mừng chiến thắng đùa bỡn một phen, giả bộ đập tay làm thái tử đập hụt, thuận thế té nhào vào bên trong kiệu, thấy thái tử phi trúng chiêu, cười ha ha.

Thạch Tuấn Nham mới vừa đứng dậy nghĩ muốn đáp lễ thái tử điện hạ, thế nhưng đã đến Dục Khánh Cung, chỉ có thể cười hào phóng, trước tiên không cùng thái tử tính toán, lúc xuống kiệu chờ thái tử cùng nhau đi xuống.

Thái tử cười tủm tỉm, "Phúc tấn, ngươi về trước đi nhìn tiểu a ca, cô phải về thư phòng một chuyến." Ý tứ chính là ta có công chuyện, không định cùng thái tử phi ngươi đi chung.

Thạch Tuấn Nham biết thái tử sợ cùng đi chung với hắn sẽ bị hãm hại mới có thể nói như vậy, nhưng hắn trái lại rất hiền lành mà nở nụ cười, "Gia, nô tì không quấy rầy ngươi, còn nhiều thời gian."

Nói xong, hắn liền dẫn cung nữ nhũ mẫu theo tách khỏi đám người thái tử.

Thái tử nhìn bóng lưng thái tử phi, thầm nghĩ thật là một nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, cũng không đem lời nói của thái tử phi để ở trong lòng một chút nào, liền dẫn người của hắn quay về tẩm điện của mình.

Thái tử phi trở lại nơi ở, đi vào sân viện củ cải đỏ trước, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mà đỏ như mông khỉ cái của củ cải đỏ, hỏi đám người Lý ma ma coi chừng tiểu a ca xem nó có quấy khóc hay không, nghe được các nàng nói củ cải đỏ khi tỉnh lại bởi vì tìm thái tử phi đã khóc một hồi sau đó thì vẫn ngoan ngoãn ngủ, trong lòng yên tâm lại. Vừa định cho hai bên thúi lui ôm củ cải đỏ tiến nội thất, chợt nghe được tiếng người truyền báo từ Cung Càn Thanh.

Chờ ra khỏi nội thất, thấy người tới thái tử phi mới biết được hóa ra là thay mặt Khang Hi đưa tặng lễ vật tới, nhận chỉ, một phần là để trấn an hắn, một phần là an ủi củ cải đỏ, cả hai phần lễ vật đều rất nhiều, thái tử phi sai người cung kính đưa tiễn công công ban chỉ, lại để cho Trữ ma ma kiểm kê lễ vật được ban thưởng, thấy danh sách ban thưởng âm thầm líu lưỡi, Khang Hi ra tay thật đúng là hào phóng, khẳng định Khang Hi đã nghe chuyện hắn đánh tam phúc tấn, thế nào lại còn ban thưởng cho hắn, đây không phải là càng làm cho tam phúc tấn hận hắn tận xương sao?

Suy nghĩ một chút, đẽo gọt ý tứ của Khang Hi, đại khái cũng là có ý tứ mượn lần này nhắc nhở hắn trấn an tam phúc tấn, dù sao thái tử phi vẫn muốn làm việc cho hoàn mỹ, nếu Khang Hi thưởng cho hắn, vậy hắn cũng nên tặng lễ cho tam phúc tấn, để bày tỏ lòng áy náy và tình hữu nghị tốt đẹp, sau khi tặng lễ vật rồi thì tam phúc tấn cũng sẽ không tính toán với hắn, và còn có một tam a ca biết xét đoán tình hình mà làm việc nữa.

Tìm Trữ ma ma, để cho người của ma ma đi tặng lễ, lấy trực tiếp từ trong kho riêng của hắn, đưa đến quý phủ của tam a ca là xong việc.

"Trữ ma ma, ngươi gọi một tiểu công công trực tiếp đưa quà tặng đến trước mặt tam a ca, tam phúc tấn đang lúc nóng giận, đừng gây thêm chuyện nhục nhã gì nữa." Thái tử phi dặn dò, nghĩ thầm mặt tam phúc

tấn sau khi được bôi thuốc khẳng định cũng sẽ hết sưng, tam a ca nghe đầu đuôi câu chuyện xong cũng biết phúc tấn hắn luôn luôn điêu ngoa, nhất định sẽ chọn cách nhận lỗi, dẹp yên việc này.

"Vâng." Trữ ma ma đáp, lại không cam lòng, "Chủ tử, căn bản lúc nãy người cũng không đánh sai người, tam phúc tấn cũng không nghĩ nàng làm sao có thể cùng chủ tử so sánh, lại càng muốn liên tục trêu chọc ngươi, hiện tại còn phải đi tặng lễ vật cho nàng, thật sự là bất công với chủ tử."

"Ta lại không cảm thấy ủy khuất gì, tóm lại nàng là a ca phúc tấn, mau đi đi." Dù gì mình cũng đánh cho nàng ê mặt, tính toán một ít quà mọn làm gì, cái này gọi là đánh một cái tát cho một quả mứt táo.

Thái tử phi chờ sau khi phân phó xong, liền mang theo củ cải đỏ đã không nhịn được đang cào bới tóc hắn ôm vào nội thất, để đám người Cam Thảo thủ vệ bên ngoài có việc gì thì gõ cửa thông báo, sau đó ôm củ cải đỏ liền tiến vào không gian.

Không khí trong không gian tươi mát, nhiệt độ không khí bảo trì ở ôn độ cuối mùa xuân đầu mùa hè, thái tử phi vào không gian đã cảm thấy có chút nóng, cởi áo khoác thay đổi y phục mỏng, mà củ cải đỏ bị quấn thành túi cầu càng nóng đến không ngừng dãy dụa, thái tử phi dứt khoát đem y phục nó cởi xuống, chỉ còn một cái yếm nhỏ, dù sao đang ở trong không gian cũng sẽ không sinh bệnh.

Thái tử phi đã có một đoạn thời gian không đi vào không gian, thấy cây ăn quả và hoa cỏ trong không gian phát triển càng thêm rậm rạp, mùi trái cây mùi hương hoa bay xa, nhưng chỉ có nhìn không thể hái nên rất là chán nản, lại nhìn căn chòi gỗ trên đảo trồng ruộng thuốc xa xa kia, hắn càng thở dài không ngớt, quay đầu không nhìn nữa, ôm củ cải đỏ liền đi vào căn nhà cao cấp.

Đem củ cải đỏ đặt trong nôi treo đầy đồ chơi lắc lư, hắn thì ở một bên dùng máy phô-tô-cóp-py sao chép hồ sơ bí mật của thái tử, chuyện bí mật của thái tử nhiều lắm , một quyển tranh vốn đã vẽ xong, bởi vì không có chuyện gì làm nên hắn đem bản vẽ phô-tô-cóp-py để cất dấu.

Phô-tô-cóp-py xong, thái tử phi bồi củ cải đỏ chơi xếp gỗ một hồi, sau đó hắn tự đi đến thư phòng đọc sách, để củ cải đỏ nghe nhạc, hắn đang lật xem một quyển thái cực công mà tiểu tinh quái đặt ở thư phòng.

Quyển thái cực công này chắc là do tiểu tinh quái thấy thái tử phi không có ham thích luyện võ một chút nào, không thể nhịn được nữa tìm ra công pháp, thái tử phi nhìn động tác nhân vật vẽ trên bí kíp, rõ ràng chính là có một quả dưa hấu cắt thành hai nửa, động tác giống như phân nửa cho ta phân nửa đưa cho ngươi, cùng kiếp trước thấy mấy người già luyện thái cực căn bản cùng một dạng a.

Nghĩ vậy đầu lông mày nhíu lại nhướn lên, quên đi, hay là luyện một chút thái cực có thể cường thân kiện thể đi, nhưng thân thể hắn đã đủ khỏe mạnh. Nghĩ vậy, ánh mắt thái tử phi lại liếc tới chỗ củ cải đỏ đang không nghe âm nhạc mà đùa nghịch súng đồ chơi, chờ củ cải đỏ lớn thêm chút nữa thì nên dạy nó tập luyện, miễn cho một thân béo phì a.

Từ trong không gian đi ra, thái tử phi bắt đầu luyện thái cực mỗi buổi sớm, vốn là cho rằng động tác rất dễ dàng, luyện đủ năm ngày có thể đem một bộ thái cực học thuộc, đánh thử từ đầu tới đuôi một lượt, hắn lại cũng không dám khinh thường thái cực chân chính.

Thái tử cũng đã gặp thái tử phi đánh thái cực, nhìn động tác chập chạp của nàng mà xem thường đến cực điểm, nói thái tử phi đang tự dằn vặt mình, vốn còn muốn nhiều chuyện nói thái tử phi nếu muốn luyện võ hắn có thể dạy nàng mấy chiêu quyền pháp coi ra hồn, nhưng là nghĩ đến thái tử phi chưa có luyện võ thì đã một thân khí lực hắn khó có thể áp chế nàng, chờ nàng luyện xong còn cao đến đâu, không muốn nuôi hổ để gặp nạn, thái tử điện hạ ngược lại còn thường xuyên đi quấy rầy thái tử phi, khiến cho nàng làm nhiều cung vụ thêm chút công việc bừa bộn hơn.

Đáng tiếc, chuyện thái tử phi đã quyết định cũng không dễ dàng thay đổi.

Thái tử thấy mình nói vài lần đều vô dụng, cũng lười nói thái tử phi, hắn còn phải lo nhiều việc, chính là việc sai thủ hạ chế tạo chứng cứ chứng minh Minh Châu nhất đảng hạ độc củ cải đỏ, gần đây hắn liên tiếp gây sự với đại a ca, hướng lên trên làm rối loạn rung chuyển không ngớt, hắn không còn có nhiều tâm tư đi quấy rầy thái tử phi, một bên đả kích đại a ca một bên chú ý đến thái độ hoàng a mã.

Khang Hi vẫn luôn giữ thái độ dung túng đối với thái tử, điều này làm cho thái tử đã kiêu ngạo càng thêm kiêu ngạo, ngay cả đi nước cờ cũng thắng lớn, thậm chí khiến Minh Châu gặp nạn bị Khang Hi giáng chức

cáo bệnh về nhà, thấy sắc mặt đại a ca trắng bệch như bị chặt một tay, dáng vẻ tức giận đến hận không thể ăn tươi nuốt sống mình, thái tử gia rất là cao hứng.

Minh Châu nhất đảng uể oải không sức sống, Tác Ngạch Đồ nhất mạch lập tức quật khởi, chuẩn bị thừa thắng xông lên, nhưng vào lúc này, Khang Hi rốt cục lên tiếng, làm thái tử điện hạ yên tĩnh lại.

"Dận Nhưng, chuyện Hoằng Thăng cho tới bây giờ cũng xử trí ổn thỏa rồi, nên phạt cũng đã phạt, đáng giết cũng đã giết, mấy ngày nữa chính là năm mới, hoàng gia chúng ta chính là phải đón năm mới, biết không?" Khang Hi lén nói với thái tử điện hạ, thấy đại a ca luôn luôn được mình xem trọng gần đây đầu tóc rối bù đầy chán nản, Khang Hi cũng có chút không chịu nổi.

Thái tử đang lúc cao hứng, đây là lần đầu tiên kể từ khi cùng đại a ca tranh chấp hắn có thể xả ra cục tức lớn như vậy, kết quả hoàng a mã lại chuẩn bị ra tay ngăn cản, đã hiểu ý tứ của Khang Hi thái tử gia cũng không dám trái ý, cũng biết gần đây phe phái của hắn được một tấc lại muốn tiến một thước quá mức khiến hoàng a mã không vừa ý, cho nên hắn thật biết điều mà nói rằng, "Chuyện hoàng a mã nói, Dận Nhưng đã hiểu, hoàng gia chúng ta năm nay nhất định có thể ăn tết vui vẻ."

"Ngươi hiểu chuyện là tốt rồi." Khang Hi rất vui mừng, thấy thái tử lần này thật biết điều địa thu tay lại, trong lòng vui vẻ, cố ý giữ thái tử lại cùng nhau dùng bữa, làm sâu sắc phụ tử tình thâm.

Thái tử điện hạ từ Càn Thanh cung trở lại Dục Khánh Cung, nhìn thấy thái tử phi đang vi hoàng cung đón năm mới mà chỉ đạo trang đèn kết hoa, sắc mặt phiền muộn, ngồi ở trên ghế chủ tọa không nói lời nào, đợi một hồi lâu, thấy thái tử phi vẫn còn đang làm việc của mình không để ý gì đến mình, thái tử điện hạ bất mãn, hừ một tiếng phất tay áo vào nội thất thái tử phi.

Chờ thái tử điện hạ đi, thái tử phi mới ngẩng đầu, cho gọi Hà Ngọc Trụ tới hỏi, "Hà công công, thái tử điện hạ là làm sao vậy?"

"Chủ tử nương nương, nô tài cũng không biết. Sau khi chủ tử từ Cung Càn Thanh ra ngoài, trở về Dục Khánh Cung sắc mặt liền thay đổi, sau đó trực tiếp tới chỗ chủ tử nương nương nơi này." Hà ngọc trụ nhíu gương mặt trả lời.

Trong lòng thái tử phi vô cùng kinh ngạc, gần đây thái tử có thể nói là đường làm quan rộng mở, hắn cũng không có đi chọc tức thái tử, thế nào lại đột nhiên lại nổi tính hờn dỗi như vậy? Trở về lại bưng cái gương mặt cái gì cũng không nói, để thử thách hắn xem có thể đoán ra cái gì.

Quên đi, vẫn là vào hỏi cho nhanh.

Chờ thái tử phi vào nội thất, liền thấy thái tử điện hạ ngủ ở bên cạnh củ cải đỏ, một lớn một nhỏ tư thế ngủ đều chênh lệch không bao nhiêu, một phiên bản thái tử phóng đại, một phiên bản thái tử thu nhỏ, thật sự là một cảnh tượng quá ấm áp, vừa định xoay người rời đi để không quấy rầy hai ch con bọn họ, chỉ thấy thái tử mở mắt ra, "Buông bỏ được cung vụ vào rồi sao."

Bước chân thái tử phi dừng lại, quay đầu nhìn thái tử, "Ngươi tức giận cái gì đó, ngày hôm nay là ai chọc giận ngươi?"

Thái tử xoay người đứng lên, bất mãn nói, "Hoàng a mã để cô thu tay lại, không cho cô tiếp tục đối phó Dận Thì! Hừ, còn nói cái gì hoàng gia phải đón chào năm mới với hòa khí thật là."

Thái tử phi vừa nghe, thì ra là như vậy, "Ngươi chính là vì chuyện này mà mất hứng? Lần này hoàng a mã vẫn có thể dung túng ngươi, ngay đến Minh Châu đều đã bị giáng chức, tim của ông đã có thiên hướng nghiêng về chúng ta. Ông là hoàng a mã, mà không phải a mã, Dận Nhưng, ta cũng hiểu được Tác Ngạch Đồ bọn họ gần đây thế nào, hoàng a mã thấy ngứa mắt đó là chuyện sớm hay muộn."

"Lời là nói như vậy không sai, nhưng lẽ nào sẽ không cho cô hả lòng hả dạ một chút?" Thái tử nhíu mày nói, "Về phần Tác Ngạch Đồ cô sẽ báo cho hắn."

"Ngươi không cãi lời hoàng a mã đó chứ?" Thái tử phi thật đúng là lo lắng thái tử làm như vậy.

Thái tử rất là khinh bỉ nhìn thái tử phi, "Cô là người không có đầu óc như thế sao, làm sao có thể xung đột với hoàng a mã. Hơn nữa, hoàng a mã muốn vui vẻ đón năm mới, cô là hiếu tử, đương nhiên muốn cho hoàng a mã vui vẻ đón năm mới."

"Gia thật thông minh thật hiếu thuận." Thái tử phi không tiếc lời khích lệ, thuận tiện vuốt đuôi ngựa thái tử làm hắn vui vẻ. "Hoàng a mã nhất định sẽ rất vui mừng khi biết gia hiểu chuyện."

"Nói lung tung cái gì, cô vẫn luôn tốt, hoàng a mã có thể không biết sao?" Thái tử liếc mắt thái tử phi một cái, khinh thường cách nàng khích lệ mình như đang dỗ tiểu hài tử vậy.

"Gần đây có người làm khó dễ ngươi hay không?" Thái tử rảnh rỗi không việc gì liền hỏi.

Thái tử phi cười cười lắc đầu, "Có cũng không phải chuyện lớn gì, hơn nữa, đều sắp đến lễ mừng năm mới, các nàng làm sao có thể đến phiền nhiễu ta, ngày thường ta đều ở cùng hoàng mã ma, khi trở về Dục Khánh Cung lại lo xử lý cung vụ, chuyện thường ngày bận rộn làm sao còn để ý các nàng đang có suy tính gì."

Vinh phi Nghi phi Đức phi Huệ phi sau khi các nàng bị côn trùng cắn qua, bởi vì trên người có không ít điểm đỏ không thể hầu hạ Khang Hi, tiện nghi cho các phi tần, quý nhân khác, hiện tại các nàng đang khẩn trương lôi kéo củng cố thế lực của mình trong cung, đâu còn có thể có tâm tư lại đi trêu chọc hắn.

"Vậy là tốt rồi, dù cho cô có để yên, các nàng cũng chưa chắc có thể sống tốt qua năm mới." Thái tử đưa tay niết gương mặt của củ cải đỏ một chút, bị thái tử phi đánh bay, mới nói, "Những nữ nhân này đều không phải là dạng thích an phận, hoàng a mã cũng biết rất rõ."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người để sâu có thể có một nghìn bình chọn, cảm tạ Lam Bổ Phân, cũng cảm tạ Con Cua Trường Bình, sâu sẽ giữ chữ tín tăng năng suất, thế nhưng ngày hôm nay kinh nguyệt đột ngột tới nên rất thống khổ, chỉ có thể đem tiền nợ đổ lên ngày mai, sâu sẽ làm được, trả lời tin nhắn cũng phải ngày mai sâu mới có thể hồi đáp, hôm nay đưa trước một phần. Cảm tạ các vị, cúc cung biểu thị ý nghĩ – yêu thương.

43. Chương 43

Thái tử nói xong chuyện trong cung, nhìn về phía củ cải đỏ đang đùa nghịch quả cầu hỏi thái tử phi: "Giáng Phúc cũng sắp đến lúc chọn đồ vật đoán tương lai tồi, ngươi bây giờ phải thường xuyên chọn sách vở ngọc khí hoặc là con ấn này cho nó luyện tập một chút, chờ đến lúc nó được một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai mới không bị xấu mặt."

Thái tử phi nghe vậy trợn to hai mắt, "Chọn đồ vật đoán tương lai còn có thể sắp xếp như vậy sao? Chứ không phải để củ cải đỏ muốn chọn cái gì thì chọn cái đó sao, như vậy mới có thể nhìn ra ngày sau nó sẽ làm cái gì chứ?"

"Xùy," thái tử cười giễu cợt liếc mắt nhìn khinh miệt thái tử phi, "Ai lại ngu như ngươi vậy, tiểu hài tử không hiểu chuyện, lỡ đâu đang trong lúc làm lễ bắt phải cái vật gì không nên bắt thì sao, xảy ra chuyện gì cũng không biết, có lẽ sẽ làm ra một trò cười cho thiên hạ, có thể không phòng được sao? Chẳng lẽ khi ngươi còn bé không được dạy, điều này làm sao có thể không biết!"

Thái tử phi hồi tưởng lại lễ chọn đồ vật đoán tương lai của chính mình khi còn bé, lắc đầu, "Có lẽ chọn đồ vật đoán tương lai, chỉ là trước đó không có luyện tập qua, quy củ Thạch gia, bậc trưởng bối không thích luyện tập thử việc này, dù sao lão nhân gia như nội tổ phụ nói ông sống đến từng này tuổi rồi cái gì mà chưa gặp qua, coi như là đứa cháu nhỏ trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai làm mất mặt ông cũng không sao cả, dù gì đó cũng chỉ là một việc vui."

"Hoàng a mã không thể giống như mã pháp ngươi vậy, cô cũng phải cần mặt mũi, ngươi nên biết. Giáng Phúc bây giờ nhìn sao cũng thấy rất lanh lợi, ngươi nhất định phải để cho nó luyện tập tốt, chụp lấy quan ấn hoặc là đao kiếm, phải chọn loại đồ vật nào có tiền đồ tốt một chút." Thái tử cũng mặc kệ quy củ Thạch gia là cái dạng gì, nơi này chính là hoàng cung.

Thái tử phi suy nghĩ một chút gật đầu, "Được."

"Có điều lần đầu tiên để Giáng Phúc chọn đồ vật, mấy thứ đồ linh tinh nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, ngươi phải đích thân nhìn hắn bắt, bất luận nó bắt cái gì cũng không thể lộ ra ngoài, sau đó sẽ chọn một số đồ vật tốt để cho nó chơi, chơi quen lần tới là nó có thể bắt đúng cái kia." Thái tử còn nói thêm.

"Thực sự là phiền phức. Gia ngươi cũng từng trải qua chọn đồ vật đoán tương lai đúng không?" Thái tử phi hỏi, "Gia lần đầu tiên ngươi chọn trúng là cái gì, ta không phải nói lần làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai kia." Làm giả lễ chọn đồ vật đoán tương lai không tin được.

Thái tử nghe được thái tử phi hỏi, khóe miệng hiện lên nụ cười thần bí, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý, đưa tay ghé lại gần lỗ tai thái tử phi, "Cô lén nói với ngươi, lần đầu tiên cô bắt trúng chính là hoàng a mã long ấn."

Thái tử phi nghe xong há to mồm, giật mình nhìn thái tử, "Gia, hoàng a mã làm sao có thể đem ngọc tỷ cho ngươi chọn đồ vật đoán tương lai, ngươi đang lừa ta chứ gì."

"Cô lừa ngươi để làm chi, khi đó thế nhưng chính thái hoàng thái hậu dạy cô chọn đồ vật đoán tương lai, lúc chọn đồ vật đoán tương lai lần đầu tiên chỉ có hoàng a mã và Tô Ma Lạt Cô, thái hoàng thái hậu tự mình dạy cô chọn đồ vật, dạy cô chọn quan ấn, thế nhưng sau đó cô lại chọn ngọc ấn của hoàng a mã. Sau hai tuần kể từ khi cô làm lễ hoàng a mã và thái hoàng thái hậu thương nghị lập cô làm thái tử." Thái tử thấp giọng ghé sát vào cái lỗ tai thái tử phi nhẹ nhàng nói.

Thái tử phi chép miệng một cái, ngước mắt nhìn thái tử, không hiểu hỏi, "Dận Nhưng, ngươi thế nào lại đối với mấy vật sáng bóng của hoàng a mã yêu thích như thế a, thái hoàng thái hậu dạy ngươi bắt quan ấn kết quả ngươi lại đổi thành hoàng a mã ngọc ấn, vạn nhất Giáng Phúc học theo ngươi, chích là nhận thức giống như ngươi thì thảm."

"Không có khả năng." Thái tử lập tức phản bác, "Hoàng a mã vẫn luôn mang cô theo bên người dạy dỗ, thái hoàng thái hậu dạy cô bắt quan ấn, hoàng a mã lén dạy cô bắt ngọc ấn, tự nhiên là cô thân cận với hoàng a mã hơn, chọn đúng vật gì đó hoàng a mã dạy. Chỉ cần ngươi dạy Giáng Phúc tốt, Giáng Phúc nhất định sẽ nghe lời."

"Gia, ngươi làm sao có thể nhớ chuyện khi còn nhỏ như vậy a." Thái tử phi nghe xong bí mật lớn của thái tử khi còn bé, cảm giác duy nhất chính là trí nhớ của thái tử thật tốt, đây chính là chuyện xảy ra trước một tuổi a.

"Khi đó cô đã có thể nhận thức ghi nhớ chuyện, làm sao có thể quên." Thái tử vừa nói vừa đem củ cải đỏ ôm thẳng đứng, "Giáng Phúc tốt nhất đó chính là có thể thông minh giống như cô, nghìn vạn lần không thể giống như ngươi tầm nhìn thấp kiến thức thiển cận."

Thái tử nghĩ tới nghĩ lui, tặc lưỡi một tiếng lại nói, "Sau này cô cũng phải đem Giáng Phúc mang theo bên mình nuôi, nếu không nó sẽ chịu ảnh hưởng từ ngươi." Nói xong tựa hồ cảm thấy đây là một cái ý kiến hay, liên tục gật đầu.

"Thôi đi, hoàng a mã không có khả năng sẽ cho ngươi làm như thế, trong ngày thường bận rộn hối hả, ngươi ngay đến việc gặp mặt Giáng Phúc cũng đều khó khăn, còn nói mang Giáng Phúc nuôi bên mình, lỡ đâu làm trễ nãi công việc, bị phê bình thế nhưng chính là ngươi. Hơn nữa nếu để cho các a ca khác biết ngươi làm như vậy, cười cũng đều cười chết ngươi." Thái tử phi nghe được thái tử chê hắn nhãn giới thấp kiến thức hạn hẹp, nhịn không được dội cho thái tử một chậu nước lạnh, "Ngươi thông minh như vậy, sao ở trước mặt ta một người có nhãn giới thấp lại cầu xin tới mấy lần?"

Thái tử vừa nghe, hừ một tiếng, "Thánh nhân có câu, duy chỉ có tiểu nhân và nữ tử là không thể nuôi bên cạnh. Thật không sai, thái tử phi của cô đã là nữ nhân lại vừa là tiểu nhân, cô là quân tử, không cùng bọn ngươi tính toán."

Thái tử phi nghe vậy nắm đuôi tóc thái tử, giật một cái, đau đến thái tử quay đầu trợn mắt nhìn, "Có bản lĩnh ngươi đi ra ngoài nói với người khác, ngươi là được nam nhân sanh ra đi! Ngươi có thể nói với ta duy chỉ có tiểu nhân cùng nữ tử không thể nuôi bên cạnh. Chẳng lẽ thánh nhân cũng không phải do nữ nhân sanh ra sao? Hắn ngay đến mẹ của mĩnh cũng đều có thể lôi vào mắng, loại con bất hiếu này còn có thể được làm thánh nhân? Còn được mọi người tôn kính sao!"

Thái tử thấy mình đuối lý, xua tay gạt tay thái tử phi đang nắm đuôi sam của hắn, "Giáng Phúc còn ở đây,

cô không tính toán với ngươi, ngươi cũng phải nhớ kỹ lời của mình đã nói, chuyện đã đáp ứng. Quên đi, ngày hôm nay cứ như vậy, cô đi trước."

Thái tử phi thực sự rất muốn thất tín với thái tử, nếu như không đồng ý với thái tử chuyện ở trước mặt Giáng Phúc cho hắn giữ sự uy nghiêm của một a mã, hiện tại hai người còn có thể cãi lại một chút, kết quả mỗi khi thái tử đem Giáng Phúc ra làm lá chắn, hắn thật không có biện pháp nào ở trước mặt củ cải đỏ giáo huấn thái tử, lần tới thái tử tới đây, nhất định phải đem củ cải đỏ ôm xuống phía dưới trước.

"Đi đi đi đi, không có giữ ngươi." Thái tử phi tức giận phất tay, ngã đầu liền ngủ.

Thái tử thấy thái tử phi thật đúng là đuổi người, môi giật giật, không nói không rằng, quăng tay áo cũng rất dứt khoát xoay người rời đi, vừa đi vừa phiền muộn, thật coi cô muốn ở lại đây a.

Màn đêm buông xuống thái tử phải đi chỗ thứ phúc tấn Trữ thị, đáng tiếc chưa kịp hưởng lạc, trắc phúc tấn Lâm thị đã hoài thai được mười tháng lâm bồn, thái tử phi cũng không thể nào nghỉ ngơi, nghe được tin tức truyền đến, phân phó cung nữ đi thông báo thái tử gia, chính mình an vị ở tẩm điện, chờ tin tức từ sân viện của Lâm thị, bà đỡ nhũ mẫu đã sớm chuẩn bị tốt, không xảy chuyện bất trắc gì.

Thế nhưng thái tử phi vẫn là không yên tâm, hắn nghĩ tới củ cải đỏ, nghĩ tới tiểu a ca trước kia của Lý giai thị chết non, cũng nghĩ đến thái tử và huynh đệ của hắn, cái thai của Lâm thị hắn cũng không biết là nam hay nữ, len lén hỏi qua Phương thái y, Phương thái y chỉ nói thái tử không cho chẩn đoán, khi đó hắn mới biết được cho dù là trắc phúc tấn các nàng cũng không có tư cách để thái y xem trước là nam hay nữ, có cái phúc lợi này chỉ có một mình phúc tấn.

Biết việc này thái tử phi nhịn không được mắng cái quy củ bất thành văn này, quy củ này nói rõ chính là dù phúc tấn không sanh được a ca cũng không bị gì, may mà đại a ca đối Y Nhĩ Căn Giác La Thị vẫn còn có một phần thật tình, nếu như không phải vậy, với bốn lần mang thai đều là cách cách thì đại phúc tấn chẳng biết đã bị đại a ca vứt bỏ đến chỗ nào. Nhớ lại lúc củ cải đỏ bị chẩn đoán nhầm, đoạn thời gian đó sắc mặt của thái tử cũng phiền muộn đến dường như muốn cho mọi người khắp trong thiên hạ biết hắn không vui vậy.

Không biết Lâm thị sinh nam hay là sinh nữ, trong lòng của thái tử phi cũng không chắc chắn lắm, nếu như là cách cách, vậy hắn vẫn là có thể yên tâm một chút, nếu như Lâm thị sanh là tiểu a ca, củ cải đỏ có một huynh đệ, vậy thái độ của hắn sẽ một lần nữa được cân nhắc lại một phen, hắn có thể đối xử bình đẳng với các tiểu a ca do thiếp thất sinh ra, nhưng là điều kiện tiên quyết lớn nhất chính là phải để củ cải đỏ có thể bình an lớn lên.

Thái tử biết được Lâm thị đang sinh, tỉnh lại từ trên giường Trữ thị ngồi lên, ngồi tại chỗ không biết suy nghĩ gì, chờ qua một hồi mới để cho Hà Ngọc Trụ sai người đi hỏi thăm việc Lâm thị sinh đẻ một chút, là a ca hay là cách cách.

Trữ thị thấy thái tử vẫn có chút hẹp hòi với Lâm thị, liền ôn nhu nói, "Lâm tỷ tỷ là một người có phúc khí, nhất định có thể vì gia sinh một tiểu a ca trắng trẻo mặp mạp."

Thái tử nghe vậy, nhiếu mày, đuôi khóe mắt nhìn lướt qua Trữ thị, trên mặt mang nụ cười như có như không, trêu đùa một câu, "Ninh nhi bao giờ cũng sinh cho cô một tiểu a ca a?"

"Gia… Thiếp tất nhiên là nguyện ý…" Khuôn mặt Trữ thị đỏ tươi động lòng người, làm nũng nhẹ nhàng tựa đầu vào trong lòng thái tử, da thịt trơn nhẵn dán lên thái tử, yên lặng dụ dỗ.

Thái tử cười thân thủ mơn trớn vai Trữ thị, nhưng không có động tác kế tiếp, mãi đến lúc Hà Ngọc Trụ trở về bẩm báo: "Chủ tử, Lâm trắc phúc tấn sinh một tiểu cách cách."

"Nói với thái tử phi y theo lệ mà ban thưởng." Thái tử nghe xong chỉ nói một câu như vậy, chính lời nói không có bao nhiêu cảm giác mừng rỡ này khiến Trữ thị nhịn không được cứng đờ, thầm nghĩ mình nhất định phải mang thai một tiểu a ca, nếu không cho dù được sủng ái nhưng sinh một tiểu cách cách lại không chiếm được vị trí nào ở trong lòng thái tử.

Nghĩ vậy Trữ thị càng tỏ ra lớn mật mà mê hoặc thái tử gia, thái tử vẫn chưa khước từ, con nối dõi của hắn quá ít, lại không áp chế được thái tử phi, thái tử phi cũng rất khó có thể có thai lại nữa, chỉ đành ở hậu viện mưa móc nhiều thêm, sinh thêm mấy tiểu cách cách a ca, đến lúc đó nuôi đến lớn cũng có thể còn nhiều.

Thái tử phi nghe được Lâm thị sinh một tiểu cách cách, trong lòng buông lỏng, vừa muốn phân phó chuẩn bị phần thưởng, chỉ thấy Hà Ngọc Trụ tới truyền lời của thái tử, để thái tử phi án theo lệ mà ban thưởng, thái tử phi nghĩ đến bản thân mình cả đêm không được nghỉ ngơi, mà bản thân thái tử nhưng lại ở trong ôn hương triền miên, trong ngực camt thấy không công bằng, đối với Hà Ngọc Trụ nói rằng, "Hà công công, thân thể bổn cung không khỏe, ngươi quay về nói với thái tử gia chuyện chuẩn bị phần thưởng để Trình giai trắc phúc tấn an bài đi."

Nói xong, không để ý tới Hà Ngọc Trụ còn muốn nói điều gì, tự mình tiến vào nội thất đi ngủ.

Ngày hôm sau, thái tử phi đến Từ Nhân Cung thỉnh an hoàng thái hậu, lại đem chuyện Lâm thị vì thái tử sinh một tiểu cách cách cùng thái hậu nói một lần, nghe được thái hậu bảo con nối dòng của thái tử ít, phiền hắn để ý nhiều hơn, thái tử phi chỉ có thể một bên gật đầu ứng phó một bên ngầm nhổ nước miếng, thái tử hiện tại mới bao nhiêu tuổi mà ngại con nối dòng ít, chờ đến lúc hắn bốn năm chục tuổi hẵng nói lời này, hắn còn chưa nói cái gì, thái tử cũng không phải là do mắc bệnh thể trạng gầy yếu, hiện tại lo lắng sớm như vậy làm gì.

"Bất quá như đã nói qua, quan trọng nhất chính là Tĩnh Nghiên ngươi phải nắm chắc thời cơ, sinh thêm mấy tiểu a ca cách cách." Hoàng thái hậu ở chỉ điểm thái tử phi xong, theo thường lệ nói mấy câu đơn giản nhưng ý vị sâu xa ý là muốn nhắc chuyện thái tử phi sớm lại mang thai.

"Hoàng mã ma dạy phải, Tĩnh Nghiên đã hiểu. Hoàng a ma, gia yến năm nay chuẩn bị như vậy…" Thái tử phi vội vàng đáp ứng, sau đó chuyển trọng tâm câu chuyện, hướng hoàng thái hậu hỏi các hạng mục cần an bài cho tất niên hoàng gia năm nay.

Hoàng thái hậu nghe được thái tử phi nói đến chính sự, lại lên tinh thần cùng thái tử phi nói đến chuyện chuẩn bị lễ mừng năm mới của hoàng cung, chuyện tế tổ tế thiên, không hề đề cập đến con nối dòng của thái tử nữa, để thái tử phi nghỉ ngơi giữ giọng.

Chờ từ Từ Nhân Cung đi ra, thái tử phi dẫn Trữ ma ma cùng đám người đi đến ngự hoa viên một chút, khí trời lạnh giá có tuyết rơi, sau khi tuyết rơi đường trơn trượt, thái tử phi cũng đã sớm thay một đôi giày để chậu thấp để mang, đi trên đường an toàn hơn, hiện tại ở ngự hoa viên ngoại trừ vườn mai bên kia, địa phương khác đều chỉ còn tàn hoa héo úa, không có cảnh vật nào có thể ngắm nhìn.

Thái tử phi vòng qua ao sen, nghe nói mai vườn đang nở rộ, chuyển qua bên đó chuẩn bị thưởng mai, đi tới chợt nghe trong vườn có tiếng nữ nhân đàm tiếu, vốn định xoay người rời đi, lại nghe thấy một giọng nữ hô: "Thái tử phi tới, thế nào lại không tiến đến?"

Thạch Tuấn Nham nghe xong cất bước đi vào, nhìn bốn người chủ tử bên trong, người hô gọi hắn chính là Di tần Đông giai thị, muội muội của Hiếu Ý hoàng hậu, tuy rằng nàng không được sủng ái, thế nhưng với bối cảnh có một hoàng hậu tỷ tỷ đã qua đời và gia tộc lớn chống lưng, cuộc sống ở trong cung cũng là rất tốt, bên cạnh là Bình tần hách xá lý thị, cái vị này thái tử phi cũng phải dùng lễ đối đãi nàng, bởi vì nàng là muội muội của mẹ ruột thái tử. Lại nhìn mỹ nhân kia khoác áo choàng lông thú có bốn phần giống Nghi phi, thái tử phi có thể khẳng định ít nhiều, suy đoán đó chính là vị quý nhân ở tại Duyên Hi cung tên là Quách Lạc La thị, là muội muội của nghi phi, nhìn vẻ mặt nàng kiêu ngạo cũng chẳng phải loại người dễ gần.

Về vị cuối cùng thoạt nhìn như mới chỉ có chừng hai mươi tuổi, đẹp dị thường, khí chất nhàn đạm ôn hòa, Thạch Tuấn Nham có biết nàng, chính là Vệ thị ngạch nương của bát a ca, bây giờ còn là quý nhân.

Thái tử phi vừa đi vào sân, bốn người chủ tử ở đây đều phải vái chào hắn, thái tử phi đối với các nàng cũng gật đầu đáp lễ, sau đó nhìn trên người Vệ quý nhân có dính chút tuyết trông khá chật vật, hỏi: "Vệ quý nhân đây là thế nào?"

Vệ thị nghe vậy vội nói không việc gì, Bình phi liếc mắt nhìn nàng, có chút xem thường, đối với thái tử phi nói rằng, "Chẳng qua là để cho nàng đi hái vài đóa hoa mai, chân tay vụng về, té ngã một cái mà thôi."

Đông giai thị cũng nói phụ họa, "Nghĩ đến đúng là phúc ba đời, ngay cả mình là từ đâu đi ra cũng đều đã quên."

"Cũng không nhất định, Vệ muội muội, nghe nói ngươi năm nay chính là ở vườn mai gặp gỡ vạn tuế gia đi,

cùng thái tử phi nói một chút, ngươi là thế nào từ Tân Giả Khố Hoán Tẩy viện (chỗ giặt quần áo) chạy đến vườn mai này, ta thế nhưng thật tò mò." Trong mắt Quách Lạc La thị hiện lên vẻ khinh miệt, có chút cố tình hỏi.

Vệ thị nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ bối rối nhẫn nhịn, mím môi cúi thấp đầu không nói, thái tử phi thấy thế nhíu mày, chuyển hướng nói, "Vệ quý nhân nên trở về đi đổi xiêm y mới, miễn cho nhiễm hàn khí. Nếu như muốn hoa mai, đợi ta sai Cam Thảo hái tặng qua cho ngươi. Cam Dược lại đây, đưa Vệ quý nhân trở lại."

Chờ Cam Dược đưa Vệ quý nhân ra khỏi vườn mai, thái tử phi mới nói với ba nữ nhân đang bất mãn, "Bình thứ ngạch nương, Di tần, Quách Lạc La quý nhân, Vệ quý nhân tốt xấu gì cũng là một chủ tử, việc hái hoa mai không cần một chủ tử động thủ, chứ chẳng lẽ cả đám cung nữ nô tài đều là dạng bất tài hay sao? Truyền đi, cũng sẽ bị truyền thành một chủ nhân phóng túng nô tài, bổn cung biết hoàng a mã thật không thích loại chuyện này."

"Bất quá là một tiện tì xuất thân từ Tân Giả Khố, thái tử phi ngươi còn cần phải cho nàng mặt mũi ư?" Quách Lạc La thị rốt cuộc là còn trẻ tuổi nên rất kiêu ngạo, bất mãn đối với thái tử phi nói rằng.

Thái tử phi đảo mắt qua Quách Lạc La thị, chậm chạp nâng mặt lên nhìn nàng, bình thản phân phó Cam Thảo, "Cam Thảo, mang theo mấy cung nữ hái một ít đóa hoa mai tươi đẹp nhất tặng cho mấy vị chủ tử, đừng quên đưa qua cho Vệ quý nhân."

Vệ quý nhân xuất thân không tốt, thế nhưng nàng không phải là một nữ nhân có bản lãnh sao, Bình phi, Di tần, Quách Lạc La quý nhân trước mắt này đều đã sanh hài tử, đáng tiếc chưa từng dưỡng thành, tuy rằng nàng xuất thân từ Tân Giả Khố, nhưng nàng không chỉ có sinh được một a ca, còn làm cho Huệ phi cam tâm tình nguyện đem bát a ca nuôi lớn, đây là bản lĩnh. Huống hồ hiện tại Vệ quý nhân cái gì mà chẳng thiếu, mà nàng còn có một nhi tử tốt.

Gặp người cấp cho ba phần mặt mũi, ngày sau dễ gặp lại.

Gặp việc này, thái tử phi cũng chẳng còn tâm tư nào để thưởng mai, thái giám cung nữ trong cung đều là nhìn thái độ của chủ tử đối với người dưới như thế nào, một đám phi tần quý nhân này đều là ỷ vào thân phận của mình, ứng xử thật là đáng ghét, ngày hôm nay hắn không có tâm tư cùng các nàng giao lưu, hơn nữa sau này lúc gặp mặt cũng ít, căn bản không cần để ở trong lòng. Chờ Cam Thảo hái hoa mai xong, thái tử phi liền dẫn người rời khỏi vườn mai, chuẩn bị trở về Dục Khánh Cung.

Mới vừa đi qua cầu đá, xa xa liền thấy một bóng lưng màu vàng, tiến cũng không được lùi cũng không xong, người mà thái tử phi không muốn gặp nhất chính là Khang Hi, mỗi khi đối mặt với Khang Hi đều có áp lực thật lớn, cặp ánh mắt của Khang Hi kia cùng thái tử bình thản thâm thúy giống như nhau, lại như mang theo tia X quang, lúc nhìn người coi như có thể đem người kia nhìn thấu, cái loại cảm giác này thật sự là làm cho người khác khó chịu.

Nhìn bên người Khang Hi còn có Đức phi nữa, mà Đức phi quay đầu lại đã thấy hắn, không có cách nào, thái tử phi chỉ có thể đi ra phía trước, thỉnh an Khang Hi: "Thần tức* (tức là con dâu) thỉnh an hoàng a mã, hoàng a mã cát tường, gặp qua Đức ngạch nương."

Khang Hi liền nhấc tay, "Đứng dậy đi, vợ lão nhị."

"Dạ, hoàng a mã." Thái tử phi đáp, đứng qua một bên, hiền thục mà đứng làm pho tượng sống.

"Vợ lão nhị, hôm nay thế nhưng lại rảnh rỗi sao?" Khang Hi nhìn cảnh tuyết trước mắt, lại hỏi một câu, "Thái tử thường xuyên nói với trẫm thái tử phi luôn luôn bận rộn bù đầu."

"Hồi bẩm hoàng a mã, đây là việc thuộc bổn phận của thần tức, thái tử nói đùa." Thái tử phi mang biểu cảm thành tâm, "Hôm nay nghe nói vườn mai hoa mai đang nở vàng rực, phải đi coi một lần."

"Ồ, hoa mai ư? Sao không hái xuống?" Khang Hi tựa hồ rất muốn trò chuyện việc nhà, lại tiếp tục cùng thái tử phi nói mấy chuyện râu ria.

Thái tử phi cũng không biết Khang Hi có thích nghe mấy lời đường mật hay không, có điều tận dụng hết khả năng mà trả lời rất khéo, "Thần tức thấy hoa mai nở đẹp, Bình phi và mọi người đã ở đây, để người đi

hái hoa đưa tặng các nàng, nhưng thần tức mặc dù thích hoa mai, lại cảm thấy chúng nó sinh trưởng trên cành thích hợp hơn, cho nên bản thân mình không muốn bẻ chúng nó đặt ở trong bình ngắm."

"Hoàng thượng, thái tử phi xem ra là thích dã thú nhiều hơn chút, hoa cỏ thiên nhiên xác thực rất có sức sống." Đức phi nghe vậy cười chen vào nói, dựa vào tình hình mà khen."Nô tì lúc còn trẻ cũng thích hái hoa đặt vào trong bình ngắm, hiện giờ cũng hiểu được hoa mọc trên cành mới là hoa tươi đẹp đích thực mới là đạo lý đúng đắn. Thái tử phi có thể nghĩ như vậy, trái lại so với nô tì phải có tuệ căn hơn nhiều lắm."

Thái tử phi nghe được đức phi cười tủm tỉm khen hắn có tuệ căn gì đó, rất nhanh thì đáp lại với một dáng vẻ tươi cười đoan trang, "Đức ngạch nương quá khen, hoàng a mã, Đức ngạch nương hiện tại cũng còn trẻ, nhưng thật ra để khen thần tức trái lại nói nàng lớn tuổi, cái này không thể được."

Khang Hi khẽ mỉm cười khoát tay một cái, nhìn phía xa có chút suy nghĩ sâu xa, "Ngạch nương của thái tử nàng yêu hoa nhưng không thích ngắt hoa, khi đó trẫm cũng hỏi qua nàng, lúc đó nàng cũng nói không khác nhiều lắm."

"…" Thái tử phi không nói gì, nào nghĩ tới một câu nói sẽ làm Khang Hi bắt đầu nhớ bạn tình cũ chứ.

Mí mắt Đức phi giật giật, cười không nói thêm câu nào, chỉ là trong lòng có mùi vị không diễn tả được.

Khang Hi nhớ lại chuyện xưa cũng chỉ là một lúc, hắn nhìn phong cảnh xa xa xong lại đem ánh mắt thả lại trên người thái tử phi, "Hoằng Thăng gần đây thế nào? Trẫm nghe nói thái tử phi làm Hoằng Thăng béo quá mức?"

Giọng nói nhàn nhạt khiến thái tử phi đột nhiên giật mình, chẳng biết Khang Hi là vui hay là nộ, trả lời, "Hồi bẩm hoàng a mã, là thần tức không cẩn thận, chuyện này là vì lúc trước thần tức luôn lo lắng thân thể Hoằng Thăng không khỏe, liền muốn cho nó tẩm bổ, không ngờ quá đà, sau khi được thái y nhắc nhở, thần tức sẽ không còn dám cho Hoằng Thăng tiếp tục bồi bổ."

Nói xong thái tử phi cũng cảm thấy ngượng ngùng, cho củ cải đỏ ăn linh nhũ là thất sách của hắn.

"Sau này cũng không thể làm như vậy." Khang Hi rốt cuộc là thông cảm thái tử phi chỉ có thể có một con trai trưởng, thế nhưng chuyện ngu xuẩn đã làm một lần là không thể tái phạm lần thứ hai.

Khang Hi mới vừa nói xong, chợt nghe thập tứ a ca tới, tiểu mười bốn tết này đã sáu tuổi, gầy đi một ít cũng cao thêm một ít, rất được Khang Hi cưng chìu, chạy tới thỉnh an, "Dận Trinh gặp qua hoàng a mã, hoàng a mã cát tường, ngạch nương cát tường, thái tử phi chị dâu cát tường."

Khang Hi thấy tiểu mười bốn, trong mắt hiện lên vẻ tiếu ý, "Sao trùng hợp như vậy, lại chạy tới đây?"

"Hoàng a mã, nhi thần nghe được hoàng a mã và ngạch nương ở bên cạnh, liền chạy tới gặp ngài. Vừa nãy ngài không phải là nói đến tiểu a ca của thái tử ca ca, nhi thần nghe nói cháu nhỏ Hoằng Thăng hình như quá béo phải giảm thịt trên người, ai, thái tử phi chị dâu, có phải thật vậy hay không?" Thập tứ a ca thích thú nháy mắt ra hiệu với thái tử phi, sau đó đắc ý vỗ vỗ xiêm y của chính mình, ý bảo hắn đã gầy đi rất nhiều.

Thạch Tuấn Nham nhịn không được khóe mắt khẽ giật, "Thập tứ đệ, tin vỉa hè không tin được, Hoằng Thăng còn là một tiểu oa nhi, nuôi béo chính là có phúc khí."

"Ô, vậy ta không đi nhìn Hoằng Thăng không được rồi," Thập tứ nói liền hướng Khang Hi làm nũng, "Hoàng a mã, nhi thần đi xem cháu nhỏ có phải thật rất có phúc khí như vậy hay không." Hai chữ phúc khí đặc biệt nhấn mạnh, coi như sợ người khác không biết hắn nói phúc khí hay là có ý nói là mập.

"Ha hả, Dận Trinh không được càn rỡ, ở trước mặt hoàng a mã ngươi cũng không thể không có quy củ như vậy." Đức phi cười nói một câu, không có ý tứ ngăn cản thập tứ, "Cũng đều đã có cháu trai rồi, còn không hiểu chuyện một chút?"

Mười bốn a ca nghe được lời của chính ngạch nương, khóe miệng bĩu môi vẻ mặt đau khổ, mắt lom lom nhìn Khang Hi, "Hoàng a mã, mười bốn và Hoằng Thăng chỉ kém năm tuổi mà thôi."

Khang Hi nghe vậy cười to, vuốt đầu thập tứ, "Muốn đi cứ đi, chẳng lẽ thái tử và thái tử phi còn không cho ngươi tiến vào Dục Khánh Cung sao?"

Thái tử phi thấy một nhà ba người này, thật đúng là rất hài hòa, mười bốn a ca ỷ vào tuổi còn nhỏ thuận tiện giở thủ đoạn làm nũng, trong mắt đức phi kia cũng chỉ còn lại có vẻ cưng chìu, nếu như tứ a ca sang đây xem được hình ảnh này, còn không chán ghét tới chết hay sao.

Kết quả hắn vừa mới nghĩ như vậy, chợt nghe được tiếng thái tử điện hạ đang khoan thai đi tới, "Hoàng a mã, mọi người đang nói cái gì vậy, cô không cho ai tiến vào Dục Khánh Cung chứ?"

Thanh âm của thái tử trong trẻo, tiếng tới người tới, đi theo còn có tứ a ca Dận Chân, "Nhi thần cấp hoàng a mã thỉnh an, hoàng a mã cát tường. Thỉnh đức ngạch nương an."

"Nhi thần cấp hoàng a mã thỉnh an, hoàng a mã cát tường, ngạch nương cát tường." Thanh âm của tứ a ca có chút tắc nghẹn, hắn đang ở thời kỳ đổi giọng, cũng không nói nhiều, bất quá thái tử phi chính là từ trên mặt hắn nhìn thấu được một ít vẻ không được tự nhiên.

"Dận Nhưng, lão tứ cũng tới nữa." Tâm tình của Khang Hi đang rất tốt, vẫy thái tử và tứ a ca đi qua, "Mới vừa rồi thập tứ muốn đi nhìn Hoằng Thăng mà thôi. Sao hôm nay các ngươi lại rảnh rỗi như vậy?"

"Hoàng a mã, nhi thần mới vừa luyện đấu vật xong, chuẩn bị trở về Dục Khánh Cung. Lão tứ vừa vặn cũng đang có thời gian rảnh, cô liền cùng hắn đi chung, không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy hoàng a mã, liền đi tới đây." Thái tử cười trả lời, không để cho ai thấy mình nhìn thoáng qua thái tử phi đang giả bộ đóng giả làm cái cây trang trí bối cảnh, còn nói, "Hoàng a mã, người đã lâu rồi chưa tới Dục Khánh Cung, thập tứ lại muốn đi gặp Hoằng Thăng, không bằng huynh đệ ba người chúng ta cùng hoàng a mã đi một chuyến?"

Thái tử nói ra đề nghị của mình, nhìn Khang Hi, "Hoàng a mã, Hoằng Thăng nhất định còn nhận ra người."

Khang Hi nghe được yêu cầu của thái tử cũng không từ chối, huống chi từ sau lúc thái tử thành hôn đến nay, hắn đích xác rất ít khi tới Dục Khánh Cung, lúc này thấy thái tử nói vậy, hôm nay tâm tình cũng không tệ, liền gật đầu, "Hảo, trẫm theo ý ngươi nói, nếu như Hoằng Thăng không nhớ ra được trẫm, Dận Nhưng nên làm cái gì bây giờ?"

"Hoằng Thăng nhất định nhớ." Thái tử nói rất khẳng định, Hoằng Thăng mỗi ngày chơi cái hộp đựng ba sợi râu rồng kia, hắn muốn lấy đi cho đại a ca cũng không được, khẳng định còn có thể nhớ kỹ hoàng a mã.

Thái tử phi không biết thái tử muốn làm gì, đem Khang Hi mời đến Dục Khánh Cung của bọn họ, người phải bận rộn không phải cũng là hắn sao? Hiện tại đã qua buổi trưa, bọn họ đi Dục Khánh Cung, hắn phải vội vàng chuẩn bị tiệc tối, giữ Khang Hi ở lại Dục Khánh Cung dùng bữa, nịnh một lão bản thật lớn, bởi vậy ngay đến nghỉ ngơi cũng không được, hắn còn nhớ rõ chuyện một lần kia các a ca ở Dục Khánh Cung tụ yến, nhiều người nhiều phiền phức, nghĩ tới đây, lại nhìn xem đám người chỉ có Khang Hi, thái tử, tứ a ca và thập tứ a ca, lúc này ít người, nhưng lại có một Khang Hi, không nhất định có thể bớt việc so với lần trước.

Kết quả Khang Hi hình như có thể đoán được suy nghĩ của hắn, cư nhiên còn nói thêm, "Đã như vậy, không bằng để cho người đi mời đại a ca cùng các a ca khác đến Dục Khánh Cung, trẫm đêm nay ngay ở chỗ Dận Nhưng dùng bữa, cùng huynh đệ các ngươi tụ tập."

"Vâng, hoàng a mã." Thái tử nghe được cái tên đại a ca, ngay đến cái đuôi lông mày cũng chưa từng động, rất sảng khoái đáp ứng.

Thái tử phi da đầu tê dại, phiền phức muốn chết, thoáng cái lại muốn ứng phó nhiều người như vậy, cái tên thái tử này thực sự là tìm thêm việc cho hắn làm, một khắc cũng không để cho hắn an nhàn.

Quay về Dục Khánh Cung, dọc theo đường đi, thái tử phi đi theo ở bên cạnh thái tử, ở trong lúc không ai chú ý mà đưa mắt ai oan nhìn thái tử, đáng tiếc thái tử điện hạ bận rộn cùng Khang Hi nói chuyện trời đất, tứ a ca và thập tứ a ca cũng sẽ không buông tha cơ hội được tiếp xúc gần với hoàng a mã này, thì là không có gì để nói cũng phải tìm lời để nói, làm cho Khang Hi càng thêm vui vẻ.

Đức phi bởi vì trường hợp bất tiện, trước hết quay về Vĩnh Hòa Cung của nàng, đã có các tiểu công công đi mời những a ca khác, nói vậy không bao lâu nữa, bọn họ hoặc sớm hoặc muộn cũng có thể chạy tới Dục Khánh Cung.

Sau khi thái tử phi trở lại Dục Khánh Cung, liền đi ôm củ cải đỏ đến cho Khang Hi xem, thấy nó vẫn ngủ say, hai má củ cải đỏ vẫn hồng hào, đối với cái đám người không có việc gì làm liền thích xem tiểu hài tử của người khác kia cảm thấy bất đắc dĩ, ai bảo củ cải đỏ bây giờ là dòng chính duy nhất của hoàng thất, còn là hoàng tôn duy nhất, ngày sau sẽ là lão đại trong đám hoàng tôn a, càng ít càng thêm quý giá a, thảo nào thái tử lại đắc ý như vậy.

Mới vừa ôm lên, củ cải đỏ đã thức dậy, duỗi bàn tay nhỏ bé, cái miệng nhỏ nhắn mở ra ngáp một cái, sau đó dùng cái tay nhỏ bé trắng noản mập mạp xoa xoa con mắt, vùi ở trong lòng thái tử phi mắt mở mắt nhắm còn chưa tỉnh hẳn.

Chờ đến lúc ôm đến tiền điện, Khang Hi thấy dáng dấp của củ cải đỏ, hết ngắm lại nhìn, "Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoằng Thăng làm sao lại đỏ như vậy?" Tuy rằng nung núc thịt rất khả ái, thế nhưng má đỏ ửng cũng quá đỏ, "Có phải không khỏe hay không?"

"Đúng vậy, làm sao gương mặt của hoàng chất giống như bôi một tầng son, hắc, hoằng thăng còn có bụng nhỏ, ha ha." Thập tứ ca đưa tay đã nghĩ muốn sờ bụng củ cải đỏ.

"Thập tứ đệ, hoằng thăng nó mới vừa tỉnh ngủ, chớ chọc nó, miễn cho nháo khóc." Thái tử phi vội vàng ngăn cản nói, lại quay về phía Khang Hi nói, "Hồi bẩm hoàng a mã, hoằng thăng không có chuyện gì, chỉ là mới vừa tỉnh ngủ, còn có lần trước tẩm bổ quá mức, thái y nói trên mặt hiện tượng ửng đỏ trên mặt nó phải đợi nó lớn lên một chút mới có thể đánh tan."

"Vô sự là tốt rồi, hoằng thăng còn nhỏ, các ngươi vẫn là phải quan tâm nhiều hơn." Khang Hi nói, đưa mắt nhìn thái tử, "Dận Nhưng, ngươi không phải nói Hoằng Thăng còn nhớ rõ trẫm sao?"

Tứ đại ca nghiêm mặt đứng ở bên người thái tử, nhìn mí mắt tiểu hoàng chất đóng lại như sắp ngủ, trong mắt lại hiện lên ý cười, "Hoàng a mã, Hoằng Thăng còn chưa ngủ tỉnh đây."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai u này, đợi một ngày đêm rốt cục có điện mới có thể đổi mới. Sâu nói được thì làm được, Chương ngày hôm nay có độ dài bằng hai Chương, thiếu nợ đã trả hết nợ!!!

Thấy có người nói rốt cuộc biết giới tính của sâu, sâu chảy mồ hôi, lẽ nào sâu rất đàn ông? Ha ha ha ha…

44. Chương 44

Khang Hi nghe tứ a ca nói, nhìn lại củ cải đỏ, quả nhiên thấy mí mắt nó đều sắp khép lại, đầu nhỏ nghiêng xuống từng chút từng chút cũng nhanh ngủ đến nơi, nhịn không được nhìn về phía thái tử phi, "Nếu Hoằng Thăng còn chưa tỉnh ngủ, vậy trước tiên ôm xuống phía dưới, chờ nó tỉnh lại ẵm qua đây."

Thái tử nghe xong cũng nói, "Hoàng a mã nói phải, thái tử phi trước tiên ôm Hoằng Thăng xuống phía dưới nghỉ ngơi đi."

"Dạ." Thái tử phi rất tán đồng đáp, sắc mặt không đổi, trong lòng lại vui vẻ, đem củ cải đỏ ôm xuống phía dưới có thể miễn cho bị đám a ca sắp tới Dục Khánh Cung kia xem xét, chuyện này bớt đi ít nhiều phiền phức.

Về phần Khang Hi nói, chờ củ cải đỏ tỉnh lại mới ẵm qua, lúc nào củ cải đỏ tỉnh đều không thể nói chính xác.

Thái tử phi ôm hài tử lui ra, để Khang Hi, thái tử, tứ a ca và thập tứ a ca ở lại trong chánh điện nói chuyện, không bao lâu, ngũ a ca mang theo nhóm a ca còn lại ở sở a ca tới, mà đại a ca và tam a ca bởi vì ở ngoài cung, cho nên tới tương đối trễ.

Đại a ca vừa vào chính điện, liền thấy các huynh đệ đã ngồi xếp hàng ngay ngắn, tất cả đều chờ hắn và tam a ca, chỉ có thể mau chóng phủi ống tay áo thỉnh an Khang Hi, "Nhi thần thỉnh hoàng a mã vạn an."

"Được rồi, hôm nay ở chỗ Dận Nhưng nơi này là cha con hội tụ, không cần đa lễ." Khang Hi liền nhấc tay nói, hai mắt đảo qua nhóm các a ca ngồi ở hai bên trái phải, "Đều đừng quá câu thúc, thái tử nói, hôm nay sẽ làm huynh đệ các ngươi vui vẻ."

Nói xong Khang Hi đưa mắt đặt ở trên người thái tử, thái tử đang cười, nghe vậy khóe miệng hơi co giật, hắn lúc nào nói muốn cho những đại ca ở Dục Khánh Cung vui vẻ a, hoàng a mã đặt bẫy người. Ý niệm trong đầu lóe lên nhưng lại rất nhanh khôi phục vẻ tươi cười hoàn hảo không sứt mẻ, "Hoàng a mã nói phải, hôm nay ở Dục Khánh Cung, các huynh đệ cứ thoải mái vui vẻ, cùng nhau làm cho hoàng a mã sảng khoái vui vẻ mới phải."

Khang Hi nghe xong rất vui mừng cười to, vỗ tay khen thái tử, "Dận Nhưng nhưng thật ra hiểu chuyện không ít."

"Hoàng a mã nói phải, thái tử gần đây đối với huynh đệ đúng là rất phóng khoáng, nghe lão bát nói, thái tử gần đây thế nhưng tặng không ít thứ cho các a ca ở sở a ca, lão tam và nhi thần ở ngoài cung nên chưa được hưởng chút hào quang nào. Chẳng biết thái tử gần đây có việc gì vui? Tiền bạc như nước chảy mà ra tay cũng hào phóng." Đại a ca cười híp mắt, lời này vừa nói ra, bát a ca ở đây hơi biến sắc mặt mà nhìn thái tử, sắc mặt của thái tử cũng khó nhìn.

Bát a ca chỉ là trước đó lúc ở Chung Túy Cung thỉnh an Huệ phi, đại a ca hỏi hắn chuyện trong sở a ca, hắn nghĩ chuyện thái tử tặng quà cho bọn hắn không phải gì bí mật nên đại ca có thể đã biết rồi, liền nói vắn tắt thái tử gần gũi hơn với đám huynh đệ, cũng chẳng phải chuyện lớn gì, không ngờ đại a ca lại vì gây xích mích ly gián ở trước mặt hoàng a mã, thuận miệng bịa chuyện là hắn đem chuyện thái tử tặng quà nói ra, như vậy không chỉ có thể làm ấn tượng của hoàng a mã đối với hắn không tốt, thậm chí thái tử cũng sẽ bởi vậy mà hận hắn, làm hắn chỉ có thể dựa vào đại a ca.

Quả là đáng trách, có điều bởi vì hai người đều do một mẹ nuôi, bát a ca vẫn là phải để khuôn mặt tươi cười, không thể làm gì khác, "Đại ca quá lời, chỉ là nói lại việc thái tử đưa tặng quà sinh nhật cho huynh đệ mà thôi."

Không nói thái tử không làm việc đó, cũng không nói thái tử quá mạnh tay, hai bên đều không đắc tội.

Khang Hi mong muốn mấy đứa con trai của mình vui vẻ hòa thuận, thế nhưng sau khi bọn nó chậm rãi lớn lên có chút quyền lực rồi, loại hy vọng này liền trở thành mối đe dọa đến quyền lực ông nắm trong tay, thái tử vô cùng thân cận các huynh đệ phải không, thái tử không thân cận huynh đệ cũng không được, nhưng tiền bạc thái tử tặng quà từ đâu tới, vì sao có nhiều tiền bạc như vậy mà ông không biết, cái này không được. Nghĩ vậy nhưng sắc mặt của Khang Hi không đổi, chỉ là giọng nói nhàn nhạt hỏi thái tử, "Dận Nhưng, đại a ca và bát a ca nói thế có phải sự thực không?"

Thái tử sinh hoạt xa xỉ, cái gì cũng không thiếu, nhưng bởi vì hắn ở trong cung, chuyện gì Khang Hi cũng đều biết, thế nên kỳ thực trong tay của thái tử không hề có tiền bạc gì ông là người rõ ràng nhất, mà lễ vật thái tử tặng, hẳn là chỉ có thể đem những thứ Khang Hi thưởng cho đi tặng lại, thế nhưng Khang Hi cũng chưa từng nghe nói qua thái tử động tới kho riêng của hắn, nếu không có, tiền bạc đem tặng từ đâu mà đến, cái này rất khả nghi.

Thái tử đối với việc đại a ca bới móc rất không cao hứng, đối với việc Khang Hi hoài nghi hắn cũng rất không cao hứng, đối với việc thái tử phi đề nghị cho hắn muốn tìm chuyện giúp huynh đệ hòa thuận kết quả chớp mắt bị lão bát bán đứng càng mất hứng, cái này thật… không… vui vẻ, hắn cũng không muốn trả lời chút nào, thế nhưng nhiều huynh đệ ở đây như vậy, không thể không cấp cho hoàng a mã mặt mũi, chỉ đành phải nói, "Hồi bẩm hoàng a mã, bọn họ nói không sai." Nói rồi hắn liếc mắt sang tứ a ca, "Lão tứ và bọn họ nhi thần đều có tặng, quý phủ của lão tam và đại a ca nhi thần cũng không quên, việc này sao đại a ca lại không nhắc đến."

"Sao?" Khang Hi có chút không giải thích được, thái tử và đại a ca từ trước đến nay không hợp nhau, thế nào lúc này thái tử còn tặng lễ vật cho đại a ca?

"Thái tử điện hạ sợ là nhớ lộn đi, ta làm sao lại không biết ngươi có tặng lễ đến quý phủ của ta?" Đại a ca cũng vội vàng chứng thực thái tử nói là giả dối hư ảo.

Tứ đại ca ở thu được cái ánh mắt kia của thái tử, trong lòng khẽ động, nghe được lời đại a ca nói, liền đứng dậy, "Đại ca có lẽ không biết, người thứ nhất thái tử nhị ca đưa lễ vật chính là chỗ ở của ngươi, chính là cùng gộp chung với lễ sinh nhật của đại tẩu."

Đại a ca nghe vậy hơi sững sờ, có điều chuyện hắn muốn so đo không phải chuyện thái tử có đưa tặng hắn lễ vật hay không, mà là tiền bạc mua lễ vật thái tử lấy từ nơi nào đến.

Nhưng thái tử cũng không cho hắn cơ hội mở miệng, liền hướng Khang Hi nói rằng, "Hoàng a mã, năm nay chuyện tặng quà nhi thần đều giao cho thái tử phi xử lý, thái tử phi năm nay hoài thai thì rơi vào đúng dịp đưa tặng lễ vật sinh nhật cho các huynh đệ, hiện giờ đến cuối năm rồi, liền dự tính tổ chức chung với lễ tất niên, cô nghĩ như vậy cũng thuận tiện, liền cho phép thái tử phi hành sự. Kỳ thực tổ chức lễ sinh nhật cộng thêm lễ tất niên cũng không tính là cái gì."

Nói xong lại tiến lên ở bên tai Khang Hi nhỏ nhẹ nói, "Nhi thần vốn dĩ cần phải lấy từ kho của chính mình ra, thế nhưng nghĩ đến đều là những thứ hoàng a mã thưởng cho nhi thần, dùng hoàng a mã gì đó đưa cho huynh đệ rốt cuộc vẫn là không thích hợp cho lắm, cho nên trước hết cùng thái tử phi thương nghị, dùng tư kho của thái tử phi."

Thái tử muốn chứng minh cho mọi người kỳ thực hắn rất nghèo, dứt khoát đến nỗi ngay cả mặt mũi cũng không cần, dù sao hoàng a mã cũng biết tài sản thật sự của hắn, đại a ca ra khỏi cung khai phủ mà còn nhờ phủ nội vụ phát tiền để mà tiêu dùng, hắn nhiều năm ở trong cung có cái rắm a.

Lại có người muốn nói hắn có rất nhiều tiền, quả là thiên hạ chê cười a.

Khang Hi nghe xong lời thái tử nói, nghe được thái tử tặng lễ đều phải dùng khố phòng của thái tử phi, vùng xung quanh lông mày lại nhăn lại, lại thấy sắc mặt của thái tử cũng khó nhìn, đây rốt cuộc điều không phải chuyện hay ho gì, trong lòng đã sớm nghiêng về thái tử, "Trẫm đã biết, nếu lần sau, nhớ kỹ nói với trẫm một câu."

Nghĩ nhất định phải cho thái tử thêm chút tiền bạc, những a ca khác ra cung khai phủ đều có, cũng không thể ủy khuất thái tử.

Những a ca khác nghe vậy cũng không đề cập tới việc này, đều nghỉ ngơi lấy sức, chỉ có cửu a ca nghe thấy là thái tử muốn đem tiệc sinh nhật của hắn cùng lễ tất niên hợp lại làm một thì có chút bất mãn, "Kỳ thực thái tử ca ca đem hai ngày lễ hợp lại làm một mà tặng một phần lễ vật thì lễ vật thật đúng là nhẹ, vốn dĩ ta còn tưởng rằng thái tử ca ca rất hào phóng đây." Không nghĩ tới so với trước đây còn ít hơn, phải biết rằng Dục Khánh Cung này nhưng thứ tốt gì đều có, thế nào mà thái tử lại thiếu tiền được chứ?

Bát a ca thật sự là nhịn không được mí mắt như bị chuột rút, tiểu cửu thực sự là không hiểu chuyện, vội vàng khẽ đá vào mắt cá chân cửu a ca một cái, đã thấy cửu a ca không hiểu nhìn lại hắn, mà Khang Hi lúc này đã mở lời.

"Nếu ngại lễ nhẹ, hoàng a mã sẽ thay thái tử đưa thêm một phần?" Khang Hi thản nhiên nói, mang theo ý hỏi.

Bất quá toàn bộ a ca nghe được lời của hắn, theo phản xạ liền vội vàng lắc đầu, "Nhi thần cám ơn hoàng a mã, không cần."

Thái tử cúi đầu, che giấu ý cười nơi khóe miệng, sau đó mới ngẩng đầu lại xoay chuyển trọng tâm câu chuyện, "Hoàng a mã, nên dùng thiện."

Thái tử phi ôm củ cải đỏ xuống phía dưới xong, liền vì Khang Hi bọn họ thu xếp tiệc tối, bởi vì là thái tử mời khách, đương nhiên dùng bữa chính là theo phân lệ của thái tử, bởi vì khí trời lạnh, lại hâm nóng rượu cho bọn họ nâng cốc chúc mừng.

Dùng bữa đến phân nửa thời gian, củ cải đỏ cũng đã hoàn toàn tỉnh ngủ, thái tử phi y theo lời Khang Hi nói trước đó mang nó ẵm lại đây, Khang Hi vừa mới nhìn về phía củ cải đỏ, củ cải đỏ như quả thực tựu nhận ra ông, giơ cánh tay nhỏ bé tươi cười như muốn Khang Hi bế trong lòng.

Khang Hi nhìn bộ dáng kia của hắn cũng vui vẻ, bất quá thấy ánh mắt củ cải đỏ theo dõi cằm của ông, thực tế Khang Hi sợ hài tử này rất có khả năng vẫn còn đang đánh chủ ý vào chòm râu của ông, liền xua

tay để thái tử phi ôm chặt củ cải đỏ.

Thái tử để thái tử phi ôm hài tử được một hồi liền cho ôm xuống phía dưới, thế nhưng củ cải đỏ không chịu đi, nắm lấy long bào Khang Hi, a a mà kêu loạn, thái tử phi làm nó buông ra, kết quả nó vẫn không chịu buông tay. Đáng giận nhất chính là cửu a ca, thập a ca, thập tứ a ca còn ngầm khuyến khích nó mà.

Khang Hi không còn cách nào khác, chỉ có thể để nó ngồi ở trên đùi nhưng không được lộn xộn, sau lại thấy củ cải đỏ quả nhiên ngồi yên thật biết điều, đầu quẹo sang một bên không biết có phải đang nhìn các a ca khác hay không, liền yên tâm lại, nhưng rốt cuộc không tiếp tục dùng thiện nữa, thấy thái tử ngầm trừng mắt củ cải đỏ một cái, không bớt lo tiểu tử kia sẽ lại làm loạn.

Không dùng bữa nữa, không có nghĩa là không uống rượu, Khang Hi đột nhiên nổi hứng, dùng chiếc đũa chấm một chút rượu, đưa lên miệng củ cải đỏ, kết quả củ cải đỏ thật đúng là dùng đầu lưỡi liếm liếm, bị rượu làm cay đến nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó muốn khóc nhưng lại không khóc, trông rất đáng thương.

Khang Hi thấy thế, ngược lại còn nở nụ cười, không lại đùa củ cải đỏ như vậy nữa, cầm ngọc châu dụ dỗ nó.

Thái tử phi vừa định hỏi có ôm nhi tử rời đi không, kết quả là thấy Khang Hi đùa giỡn củ cải đỏ một màn này, thấy đau lòng, quả nhiên Khang Hi và thái tử giống nhau đến không thể giống hơn được nữa, đều là lòng dạ hẹp hòi, không phải chỉ là bị bứt ba cọng râu thôi sao, cần gì phải dùng tới trò đùa như vậy trêu tiểu hài tử sao.

Củ cải đỏ nắm ngọc châu trong tay siết lại, không bao lâu liền lộ ra vẻ mặt tươi cười cùng cái răng cửa mới chỉ nhú ra một chút như hạt gạo, lại không phát hiện nhóm thúc thúc bá bá của nó, thậm chí ngay cả a mã của nó cũng không ngừng theo dõi thứ đồ vật trong tay nó.

Thái tử phi thấy củ cải đỏ làm như muốn ném ngọc châu, trong lòng giật thóp một cái, đã bị giọng oang oang của đại a ca dọa sợ.

"Lớn mật, làm sao có thể ném ngọc châu!" Đại a ca vừa nhìn động tác của củ cải đỏ, vội vàng nói ngăn cản.

Thái tử là người thứ nhất lo lắng nhi tử thật sự đem ngọc châu của hoàng a mã ném, nghe được đại a ca nói xong lại lo lắng cái tên khốn này chớ đem củ cải đỏ dọa sợ trượt tay đi.

Khang Hi lúc này đưa tay đem ngọc châu trong tay củ cải đỏ cầm chắc lại, rồi mới cúi đầu nhìn củ cải đỏ, đã thấy nó trợn tròn mắt nhìn đại a ca, sắc mặt của đại a ca cũng là nhục nhã, khí thế mạnh mẽ như vậy không nghĩ tới nó đến một điểm cũng không sợ, thật sự là có chút gan dạ.

"Được rồi, hôm nay liền tới đây thôi, sắc trời đã tối, cũng nên giải tán."

Nếu Khang Hi đã lên tiếng, các a ca cũng không muốn ở Dục Khánh Cung lâu, đại a ca và tam a ca cũng hồi phủ, cái a ca khác ở trong sở ca đều cùng Khang Hi trở lại.

Thái tử phi cùng thái tử đi đưa tiễn, lúc đi đến cửa cung Dục Khánh Cung thì cửu a ca đột nhiên lui một bước, thối lui đến bên người thái tử phi thấp giọng nói một câu, "Nhị tẩu, bát ca để ta truyền lời, nói muốn đi gặp người nói lời cảm tạ chuyện Vệ quý nhân."

Thái tử phi nghe xong, nhìn về phía bát a ca, bát a ca đáp lại bằng một khuôn mặt tươi cười ôn hòa, sau đó quay đầu theo sau Khang Hi, cửu a ca cũng chạy theo cùng thập a ca, thập tứ a ca cùng nhau đi theo bát a ca. Nghĩ đến mới giúp qua vệ quý nhân một lần, bát a ca biết tin đã không quên nói lời cảm tạ, xem ra hắn đối với ngạch nương thấn sinh của mình thật rất để ý.

Nghĩ, rồi thái tử phi lại thấy thái tử ở lúc đi lại gần tứ a ca thì vỗ vai hắn một cái, tứ a ca nắm tay của thập tam, hiện giờ những a ca đã có bè cánh, cũng không biết ngày sau hắn có làm nên chuyện gì hay không.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm nay không biết vì sao, rất khốn khổ, công việc sâu xếp chồng chỉ muốn ngủ. Vốn không nghĩ đổi mới Chương, thế nhưng lại không muốn để cho mọi người chờ đợi, cho nên Chương này tuy ít, nhưng cũng là một Chương.Chờ ngày mai sâu có tinh thần, sẽ dâng lên một Chương mập mạp.Có khả năng là bởi vì người thân tới, tinh thần không phấn chấn, phiền não

45. Chương 45

Thái tử đưa tiễn a mã và huynh đệ nhà mình xong, xoay người lại cùng thái tử phi quay về Dục Khánh Cung, lúc đi sắc mặt của hắn từ trời quang chuyển thành trời nhiều mây, đi được mấy bước lại nghiêng đầu nói với thái tử phi một câu, "Đi, đi tới tẩm điện của ngươi." (tẩm điện là phòng ngủ ấy mừ)

"..." Thái tử phi không biết hắn nổi điên làm gì, lúc Khang Hi và nhóm a ca nói nói chuyện trời đất, hắn là không thể ở đây, cho nên hắn chỉ biết những chuyện từ lúc củ cải đỏ tỉnh lại lên sân khấu trở đi, cũng không tại sao thái tử lại mất hứng.

Hắn thấy thái tử trực tiếp hướng tẩm điện của hắn đi, cũng không nói nhiều, càng không ngừng tăng tốc cước bộ đuổi theo, lại không nghĩ rằng thái tử đến tẩm điện của hắn rồi, không nói lời nào liền tiến vào nội thất, sau đó giữ hắn ở một bên người, những người khác đều bị thái tử đuổi ra ngoài.

Thái tử phi thấy tâm trạng của thái tử không tốt, ánh mắt láo liên hỏi, "Dận Nhưng, ngươi làm sao vậy? Ai chọc ghẹo ngươi?"

Thái tử quay mạnh người lại, trừng mắt nhìn thái tử phi, "Ngươi còn phải hỏi sao, điều không phải do ngươi chọc thì còn có ai chọc? Nếu không phải ngươi nói muốn tặng lễ cho các a ca khác, cô sẽ có ngày hôm nay bị Dận Thì mượn cơ hội gây chuyện sao? Thiếu chút nữa làm hoàng a mã mất hứng!"

"Vốn dĩ Dục Khánh Cung chúng ta đã quên tặng lễ vật mừng sinh nhật các a ca khác, lễ tất niên cùng tặng một lần, đây không phải là do ngươi đồng ý sao? Ngươi đừng có không vui thì đổ trách nhiệm lên trên đầu ta! Ngươi nói thật với hoàng a mã lẽ nào ông còn nghi ngờ ngươi hay sao?" Thái tử phi nghe được lời thái tử nói, vẫn là không hiểu ra sao, ngày tết tặng lễ, dù là có nghèo mấy cũng phải tặng, đó là một đặc sắc lớn nhất của giới quý tộc Mãn Thanh, hắn cộng thêm cả lễ vật mừng năm vào chẳng lẽ còn sai hay sao?

Hơn nữa, quan hệ lúc trước của thái tử cùng các a ca khác phải nói là lạnh nhạt thậm chí có thể nói là trở mặt, hiện tại đang được cải thiện chậm rãi, đó chính là do tặng quà cáp qua lại trước đó, bước này nói như thế nào đều không phải là sai, lẽ nào bởi vì đại a ca gây xích mích một cái, việc làm trước đó tất cả đều trở thành phế thãi?" Vị đại a ca này cũng lòng dạ quá mức hẹp hòi đi, là do trước đó chê quà chúng ta tặng đến quý phủ hắn quá ít sao?"

"Cô nói ngươi tặng Dận Thì còn không bằng không tặng, cả một con bạch nhãn lang, hắn còn không biết chúng ta đã tặng đến quý phủ của hắn rồi kia! Vậy mà cư nhiên dám nói với hoàng a mã cô ra tay hào phóng, làm hoàng a mã nghi cô lấy tiền bạc từ đâu ra!" Thái tử vừa nói vừa hung hăng trừng mắt thái tử phi một cái, "Chỉ ngươi là phân phát lòng hảo tâm mù quáng, chuyên gây phiền toái cho cô! Cô vì không để cho hoàng a mã nghi ngờ, ngay cả mặt mũi cũng vứt bỏ, nói tiền mua quà tặng đều là dùng từ kho của ngươi. Hừ, giờ thì hay rồi, mặt mũi đều mất ráo!"

Thái tử cảm giác mình rất phiền muộn, cho tới bây giờ không nghĩ làm thái tử lại bởi vì túng quẫn tiền bạc mà mất mặt, lại còn mất mặt trước hoàng a mã nhà mình. Thực sự phải nói thứ tốt gì hắn đều có, nhưng thứ hiếm quý đắt giá bảo bối cổ vật này nọ tất cả đều là hoàng a mã ban cho, đều ghi chép vào sổ sách, chính hắn thưởng ngoạn còn tốt chứ đem đi tặng thì thật đúng là bất kính với hoàng a mã. Đến sinh nhật của các a ca khác thứ hắn có thể đưa tặng đều là những thứ linh tinh lấy từ những quan viên cấp dưới dâng lên, thỉnh thoảng ở trong tư kho của mình chọn vài món đưa cho lão tứ là người có quan hệ tốt với hắn nhất, nhưng chưa từng nghĩ lão cửu luôn luôn lăm le những thứ tốt của hắn, hắn không thể tặng cũng không muốn tặng cho bọn họ.

Trước đây đều là làm như thế, thái tử phi lại hết lần này tới lần khác muốn phải sửa đổi, thay đổi lại để cho đại a ca lợi dụng sơ hở gây phiền toái, hắn có thể không tức giận sao?

"Phần đưa tặng đại a ca là chúng ta tặng ít nhất, hắn không biết cũng có thể tha thứ. Về phần lần này ngươi mất mặt trước hoàng a mã, không chừng lại vì gặp họa mà được hưởng phúc, hoàng a mã thương ngươi như thế, tám chín phần sẽ lén cho ngươi tiền riêng, yên tâm đi." Thái tử phi không cho nó là chuyện lớn gì, "Kỳ thực của ngươi cũng chính là của ta, của ta cũng là của ngươi, hai chúng ta phân chia rõ ràng như vậy để

làm chi. Những thứ trong tư kho của ngươi tùy ý động vào một cái đều là phiền phức, nếu ta nói còn không bằng không nên nói đây, chúng ta đưa tặng lễ hoàng a mã không coi vào đâu, lão nhân gia ông ta cái gì mà không biết? Chẳng qua là cũng có nghi vấn mới có thể để đại a ca nói ra cho ngươi trả lời mà thôi. Đây cũng là cho ngươi cơ hội, miễn cho người ngoài ghen ghét loạn truyền làm hư danh tiếng ngươi."

"Làm sao mà chuyện gì vào trong miệng ngươi đều không phải là chuyện xấu a. Nếu đã thế, vậy ngươi hãy nói một chút xem, lão bát bán đứng cô, cùng đại a ca len lén thông đồng vậy thì phải giải thích làm sao, cô sẽ không coi trọng một người có xuất thân từ Tân Giả Khố..." Thái tử vừa muốn lăng mạ bát a ca đã bị thái tử phi cắt ngang.

"Dận Nhưng, mẹ nuôi của bát a ca là ai? Là huệ phi của Chung Túy Cung, là mẹ ruột của đại a ca, còn có xuất thân của bát a ca hắn không có quyền lựa chọn, thế nhưng thân phận của mẹ hắn lại hèn mọn, ngươi cũng đừng quên trên người hắn còn chảy phân nửa dòng máu hoàng a mã. Ngươi sau này đừng... nói như vậy nữa, miễn cho đem hoàng a mã cũng mắng luôn vào. Ngươi cũng không thể khinh thường lão bát, nếu như ngươi có thể mượn sức của hắn mà nói, đối với ngươi cũng là có lợi." Thái tử phi rất không vui vì thái tử khinh thường xuất thân của bát a ca, kỳ thực trong lịch sử số mệnh của bát a ca thực sự không tốt, có thể dùng một câu nói hình dung đó chính là tư tưởng cao ngất nhưng vận mệnh lại như tờ giấy bạc, thế nhưng nếu như hắn không bị cuốn vào vòng tranh đấu và được làm vua, hắn sẽ là một hiền vương tài đức.

Thái tử nghe được lời thái tử phi nói, cũng không có phản bác lại lời thái tử phi, hai tay nắm vai thái tử phi, rất nghiêm túc còn dùng Mông ngữ thấp giọng nói rằng: "Phúc tấn, cô tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa từng xem thường những huynh đệ kia! Còn có, vừa nãy người nói mượn hơi lão bát lời này không thể nhắc lại nữa, cô là thái tử, mượn hơi các a ca khác thì ở trong mắt hoàng a mã là có tâm kết bè kết đảng rất đáng ngại. Chống lưng đằng sau chỉ có Tác Ngạch Đồ, mà phía sau đại a ca cũng có Minh Châu, đây là kế sách mà hoàng a mã đã cân nhắc."

Dừng một chút, "Hoàng a mã tuy rằng yêu thương cô, thế nhưng cô tồn tại kỳ thực đã tạo thành uy hiếp đối với hoàng quyền, nếu cô quá mức thân thiết với các a ca khác, hoàng a mã chưa chắc còn có thể tín nhiệm đối với cô như thế. Lão tứ theo cô, ở trong mắt hoàng a mã đó là khi còn bé đã thân thiết, nếu như lão bát thân cận cô, hắn vốn là nên cùng đại a ca thân thiết, hoàng a mã sẽ cảm thấy cô đã bắt đầu mượn sức những huynh đệ khác, đây là không được! Lão bát cũng không phải người không có đầu óc, hắn cũng là sẽ không có biểu thị lấy lòng đối với cô, đó mới là hướng đi an toàn nhất đối với hắn. Huống hồ, cô thấy lão bát cũng không phải dạng người chịu an phận, ngươi cứ hãy chờ xem, lão đại sẽ không chèn ép được hắn."

"Gia, kỳ thực ta thấy ngươi rất thanh liêm a." Thái tử phi nghe được lời nói này của thái tử, cách nhìn đối với thái tử lại được đổi mới, ai nói thái tử không có biết người biết ta, nếu như trong lịch sử thái tử chính là người như vậy, vậy vì sao hắn còn bị tố giác nhiều như vậy khiến Khang Hi bất mãn không vui, thẳng đến lúc bị phế rồi lập đến hai lần, cuối cùng chết trong lao tù?

Thái tử nghe vậy, nhếch khóe miệng, "Ngươi mới biết sao, cũng không nghĩ cô là do ai dạy dỗ ra." Từ lúc thái tử phi khiến hắn từ trong sự cưng chiều của hoàng a mã tỉnh táo lại, hắn làm sao còn có thể đem tất cả hy vọng ký thác vào trên người vua của một nước. Hắn có thể lên làm hoàng thái tử, được hoàng a mã bồi dưỡng lớn lên ở bên người, có thể hiểu thông suốt chuyện này làm sao còn tái phạm lỗi đơn giản như vậy.

"Vậy nếu ngươi đã nhìn ra, vậy cũng nên hiểu ý của ta. Những gì ngươi nói ta đều hiểu, cho nên cho tới bây giờ ta cũng chưa từng quá quá thân cận với đại a ca, cơ hồ là đối xử bình đẳng, nhưng là lại có thể để cho quan hệ của bọn họ cùng Dục Khánh Cung xuống mức hòa hoãn, cho dù không thân thiết cũng không thể quá lạnh nhạt, để cho bọn họ biết trong lòng của gia nhưng thật ra là có tình huynh đệ." Thái tử phi cũng trả lời rất thành khẩn.

Khang Hi bồi dưỡng thái tử, là án theo tiêu chuẩn quân chủ mà bồi dưỡng, cho nên thái tử nhận được sự sạy dỗ, ở trên cái nhìn đại cục, và cân nhắc sách lược, đối với quyền lực nắm trong tay đều phải xa xa trội hơn những a ca khác, đại a ca bọn họ thì Khang Hi án theo quần thần mà bồi dưỡng, cho nên bọn họ ở trên lĩnh vực cầm quân chính trị ai cũng có sở trường riêng, nhưng thiếu khả năng quan sát sự vật của thái tử.

Nếu thái tử thực sự phế vật như vậy, vậy thì ở trong lịch sử khi hắn bị phế thì làm sao có bản lĩnh gài bẫy đại a ca và thập tam ca, ở lần bị phế thứ hai thì làm sao có thể lần nữa đem đại ca dụ dỗ cho gặp nạn, hắn có bản lĩnh lại vô cùng không kiêng nể gì cả, Khang Hi dung túng cưng chìu khiến ý chí của hắn cũng không

cứng cỏi, thái tử ở trong một thời gian dài được đối đãi quá tốt, áp lực từ các phe, còn có bản thân hành sự không hợp, khiến hắn chịu không nổi mà tính cách bị bóp méo, bởi vậy hắn thất bại, cuối cùng hại người mà chẳng lợi mình, kết quả tiện nghi cho lão tứ.

Thái tử bây giờ, hình như bắt đầu chuyển biến sang phương hướng tốt, Thạch Tuấn Nham thầm nghĩ như vậy, hắn có nên tin tưởng thái tử điện hạ một lần hay không?

"Cô phiền não cũng không phải chuyện ngươi tặng quà, mà là bởi vì ngươi tặng quà hại cô giải thích mất mặt, còn để cho cô biết lão bát đứng phía sau đánh lén cô, cô mất hứng! Ngươi rốt cuộc hiểu hay không a." Thái tử thấy thái tử phi một điểm cũng chưa từng đem trọng điểm đặt ở trên người hắn, vẫn còn làm ra những phân tích vừa nhìn đã hiểu đó, thật sự là lãng phí bộ não.

Thái tử phi nghe được thái tử nhấn mạnh lại một lần nữa, chỉ có thể đem ánh mắt đặt ở trên người thái tử, "Được, gia, ngươi mau nằm xuống giường, để cái bụng lộ ra, ta xoa bụng cho ngươi. Lúc củ cải đỏ mất hứng cũng thích ta làm như vậy nhất."

Thái tử nghe vậy gân xanh trên trán như ẩn như hiện, nhịn không được quát khẽ: "Ngươi cư nhiên đem con trai trưởng của cô như nuôi tiểu cẩu!"

"Gia ngươi đừng nói lung tung, củ cải đỏ thế nhưng chính là do ta sanh…"

"Hừ, tự coi lại mình đi, Giáng Phúc có cái ngạch nương như ngươi, đến lúc nó hiểu chuyện chắc sẽ khóc, cô không để ý tới ngươi, đi!" Thái tử thấy không chỉ không được thoải mái, lại còn tức giận thêm, không ở nổi nữa, lúc gần đi quay đầu lại, "Ngày mai chính là lễ mừng năm mới, cô phải cùng hoàng a tiếp kiến đủ loại quan lại, không dư ra được chút thời gian rảnh nào, ngươi theo hoàng mã ma tiếp kiến các mệnh phụ phu nhân thì không nên làm thêm điều gì mất mặt ta."

"Yên tâm đi, ta chưa làm gì sai." Thái tử phi đáp ứng, thấy thái tử sắp đi ra khỏi nội thất, lại hỏi, "Đã trễ thế này, ngươi cứ ở lại đây đi, chúng ta cũng đã lâu không đốt đèn nói chuyện."

Thái tử nghe vậy liền ngừng bước, nghi ngờ xoay người, hiếm thấy khi nào thái tử phi còn có thể giữ người như hôm nay?" Nếu thái tử phi đã nói thế, cô sẽ cố mà ở lại đây vậy."

Nói rồi hắn liền trở lại trên ghế ngồi, thầm nghĩ tối nay Giáng Phúc không ở đây, không phải là thái tử phi muốn lai động hắn, cho nên mới tỏ ra dịu dàng mê hoặc hắn? Nghĩ vậy hắn lại nhìn đến Trữ ma ma tiến đến gỡ đồ trang sức cởi áo ngoài ra cho nàng, càng xem càng cảm thấy giống y như suy nghĩ của hắn, thái tử phi đêm nay đột nhiên thông suốt muốn làm hắn hài lòng, đây cũng là chuyện tốt a.

Thái tử phi chờ Trữ ma ma các nàng sau khi rời khỏi đây, đứng dậy quay đầu lại liền thấy nự cười đầy xấu xa bên mép của thái tử, nhất định là không có ý nghĩ gì đứng đắn, có điều thái tử phi không có hỏi, đi tới trên giường một tay gối ra sau đầu, đối với thái tử cười nói, "Gia thế nào còn chưa lên?"

Thái tử thấy thái tử phi một bộ dáng mời chào, trong lòng vẫn là hài lòng, "Không sai, phúc tấn ngươi hôm nay thật đúng là hiểu chuyện, biết chiều cô hài lòng, tốt."

"Dận Nhưng ngươi nghĩ cái gì vậy!" Thái tử phi nghe vậy khóe miệng giật một cái, thái tử đã cởi giày lên giường, sau đó chăn cũng còn chưa đắp kín đã chuẩn bị cởi xiêm y của thái tử phi, thái tử phi lúc này mới biết được thái tử nói chiều hắn hài lòng là có ý gì, vừa bực mình vừa buồn cười, "Này, ta cho ngươi ở lại, hai chúng ta đắp chăn nói chuyện phiếm, ngươi lại nghĩ đi đâu vậy?"

Tay của thái tử khựng lại, trừng mắt thái tử phi một cái, có chút nghiến răng nghiến lợi, "Cô nói rồi, cô là một nam nhân bình thường! Còn nữa, việc hầu hạ cô cũng là thuộc bổn phận của ngươi!"

"Dận Nhưng, đối với phu thê việc nam nữ hoan ái là chuyện hiển nhiên, ta cũng chưa nói không, chỉ là hôm nay không được thuận tiện mà thôi." Thái tử phi xoay người đặt ở trên người thái tử, dùng ngón tay sờ gò má của thái tử một cái, thái tử cũng không phải không có nữ nhân, hẳn cũng phải biết nữ nhân luôn sẽ có vài ngày đèn đỏ không thuận tiện như vậy đi.

Thái tử nhịn không được liếc mắt, lại bị nữ nhân này lừa gạt, làm uổng phí một buổi tối, "Nếu hôm nay không được, vậy ngày sau hẳn là được, cô nhớ kỹ lời của ngươi. Ngươi cũng đừng quên, lần sau cũng đừng lấy lại cớ này đối phó cô nữa." Nói xong, thái tử xoay người nhắm mắt lại chợp mắt, tuy nói mạch tượng

của thái tử phi không có khả năng lại mang thai được nữa, nhưng không thử một lần hắn vẫn luôn không tin, hơn nữa, thái tử phi thật sự có lòng cùng hắn làm lành, hai người lúc nào cũng ngủ chung một chỗ, sao có thể chỉ đắp chăn nói chuyện phiếm, cũng không phải là hắn không làm được.

Đáp ứng thái tử phi thì không được, không đáp ứng cũng không phải, chỉ có thể thầm nghĩ thuận theo tự nhiên đi, dù gì phu thê hoà thuận vui vẻ loại chuyện đó luôn luôn không thể tránh khỏi, sau này mình cũng sẽ có nhu cầu, thái tử còn là một bạn tình rất có chất lượng.

Vì vậy, "Tiếp tục nói đi."

Chớp mắt đã qua hai ngày, liền nghênh đón tân niên. Sau khi dùng qua bữa cơm tất niên năm Khang Hi thứ ba mươi mốt sau tiếng chuông gõ hừng đông thì cũng đã tới năm Khang Hi thứ ba mươi hai, trong không khí đón năm mới, Khang Hi cho nhóm a ca và các tầng lớp quan lại triều đình nghỉ ba ngày, thái tử được nghỉ ngày Hưu Mộc, ngày nghỉ rất là buồn chán, nhưng không nghĩ lúc này thôn trang suối nước nóng của thái tử phi đã hoàn thành.

Vốn dĩ thái tử phi nghĩ lúc rảnh rỗi cùng thái tử xuất cung đi tắm suối nước nóng, sau lại nhìn thiết kế bề ngoài của thôn trang cổ kính, trang trí nội thất với phong cách hiện đại, không nghĩ tới khi thái tử đã cầm được khế đất ôn tuyền thôn trang của hắn, nháy mắt liền dâng tới chỗ cha hắn để hiếu kính.

"Hoàng a mã, đây là thái tử phi có thiện tâm mua một nông hộ loại không trồng được hoa màu, không nghĩ tới lại đào ra được suối nước nóng, cho nên nhi tử làm chủ để cho nàng xây ôn tuyền thôn trang hiến cho hoàng a mã, hoàng a mã vì nước bận rộn cả một năm, vừa vặn lúc rảnh rỗi đi ôn tuyền thôn trang nghỉ ngơi một ngày, buông lỏng gân cốt một chút, đối với thân thể cũng tốt." Thái tử đem hộp chứa toàn bộ khế đất ôn tuyền thôn trang đưa cho Lý Đức Toàn trình lên.

Trong lòng Khang Hi cảm thấy rất an ủi, thái tử có phần hiếu tâm này hắn thật cao hứng, lại được biết là do thái tử phi mua, lần trước tặng lễ cũng là dùng khố phòng của thái tử phi, trong lòng liền nổi lên ý định cấp cho thái tử thêm chút tiền bạc, thấy thái tử có chuyện gì tốt liền nhớ đến ông cái vị a mã này, lúc này cũng không hẹp hòi nói với thái tử, "Đại a ca ra cung khai phủ, nội vụ phủ xuất ra hai mươi ba vạn lượng, tam a ca cũng như thế, nhưng Dận Nhưng lại không có, hoàng a mã bồi thường cho ngươi vậy."

Thái tử vội xua tay, "Hoàng a mã, nhi tử cái gì cũng không thiếu, mà chẳng đến mấy năm lão tứ lão ngũ, lão thất đều phải ra cung khai phủ, nhi thần vốn là ở trong cung, nếu nhận số bạc đó thì không biết dùng vào đâu. Hoàng a mã đối với nhi tử thật là tốt, Dận Nhưng ghi tạc trong lòng. Còn cái này là tấm lòng của nhi thần và thái tử phi, không có ý tứ gì khác. Hoàng a mã, lẽ nào nhi thần muốn hiếu thuận, còn cần phải đòi hỏi gì hay sao?"

Thái tử nói có chút ủy khuất nhìn Khang Hi, không phải là hắn chính trực không coi trọng tiền bạc, mà là giả vờ đứng đắn, muốn cho hoàng a mã biết hắn là thật tình muốn hiếu kính, tránh cho hắn vừa quay lưng đi hoàng a mã đã nghĩ ôn tuyền thôn trang là hắn dùng tiền bạc đổi, làm lòng hiếu tâm của hắn trôi đi không còn một mảnh.

Huống hồ, hiện giờ kho của hoàng a mã không thể dùng bậy, tình hình quốc khố ra sao hắn cũng biết, ít nhiều đã thiếu hụt đang cần bổ xung, nếu thật muốn nhận số bạc này, còn là rất phỏng tay.

Khang Hi cũng chỉ là muốn an ủi thái tử, không có ý tứ gì khác, có điều được thái tử nói xuôi tai như thế quả là thư sướng thoải mái, trong lòng thái tử ghi nhớ kỹ ông cái vị hoàng a mã này, mọi chuyện đều nghĩ đến ông đương nhiên là tốt, ông cũng vui vẻ, nghĩ đến hai cha con cũng là hiểu lòng nhau, kỳ thực phủ nội vụ hiện giờ cũng không còn nhiều tiền bạc để chi, nếu như không phải là vì chuẩn bị trước ba năm lương thảo quân lương, tứ a ca, ngũ a ca, thất a ca đã sớm ra cung khai phủ, mà không phải cứ ở mãi trong sở a ca, thật sự là bởi vì hiện tại thật có chút xoay xở không ra, kỳ thực bản thân Khang Hi cũng không có nhiều tiền, chìa khóa nội kho là do thái tử nắm giữ, sợ là trong lòng thái tử cũng hiểu rõ, hiện tại chi ra phần nào cũng không thể lộn xộn.

"Dận Nhưng, lòng trẫm rất an ủi, ngươi thực sự là đổng sự trưởng lớn." (đổng sự trưởng hình như là tổng giám đốc hay gì đó Bồng Bồng cũng không nhớ rõ nữa, tết ăn nhìu thịt mỡ dưa hành quá nên giờ cũng hới lú lẫn)

"Hoàng a mã, nhi thần trước đây không hiểu chuyện, vẫn là hoàng a mã thương yêu nhi thần mà khoan dung cho nhi thần, đương nhiên mỗi một phút giây nhi thần đều nhớ kỹ ân đức của hoàng a mã." Thái tử lại một lần nữa biểu thị lòng hiếu tâm.

Trong lòng của Khang Hi cảm thấy ấm áp, đối với thái tử cũng càng tỏ ra thoả mãn, "Hảo, cái ôn tuyền thôn trang này trẫm nhận, có điều mấy ngày này trẫm còn chưa có rãnh, Dận Nhưng nếu muốn xuất cung đi đến ôn tuyền thôn trang, tùy lúc đều có thể."

Khang Hi không thiếu cái gì thôn trang, hắn cái gì mà hành cung biệt viện đều có, thế nhưng cái ôn tuyền thôn trang này là do thái tử lén hiếu kính, điều không để cho người ngoài nhìn thấy, phần hiếu tâm này làm Khang Hi rất vui mừng, thái tử cũng không có phụ lòng kỳ vọng của ông, ông đã không cưng chìu sai người.

Thái tử hiến ôn tuyền thôn trang xong, hiếu kính xong, trở về Dục Khánh Cung bắt đầu nghĩ cách đối mặt với thái tử phi của mình, thái tử phi kỳ thực chỉ biết là hắn muốn khế đất của ôn tuyền thôn trang, nhưng không biết hắn đã đem thôn trang tặng đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói, sâu vừa mới biết, nguyên lai tặng hoa, nỗ lực muốn tăng điểm cuối cùng cũng bị diễn đàn làm mới lại hết, không chỉ không có để lại vết tích gì, mà cái gì cũng bị bôi bỏ.

Cho nên có người thích tặng hoa, tặng hoa thêm mấy lần cũng tốt a,... ít nhất... Chứng minh ngươi đã tới.

46. Chương 46

Thái tử trở lại Dục Khánh Cung, cũng không có trực tiếp đi tìm thái tử phi, lúc này việc hắn lấy ôn tuyền thôn trang mượn hoa hiến phật nếu thái tử phi mà biết, còn không giám nói chính xác sẽ xảy ra chuyện gì, nói cho cùng vẫn là hắn đuối lý, bởi bậy thái tử về tẩm điện của mình trước, đang suy nghĩ đối sách làm thế nào để ứng phó với thái tử phi mới không làm huyên náo ầm ĩ khiến cho hắn mất mặt.

Thái tử nghĩ tới nghĩ lui, đối với tính cách xảo trá tinh quái của thái tử phi, vậy một ít quà mọn hẳn là sẽ không dỗ được nàng, nghĩ đến đây hắn có chút đau đầu, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hà Ngọc Trụ đang giả bộ câm điếc, "Hà Ngọc Trụ, ngươi nói thái tử phi nàng thích cái gì?"

Hà Ngọc Trụ biết trước là thái tử sẽ hỏi hắn việc này, thái tử phi thích gì hắn cũng không có biết rõ, nếu không hắn làm sao lại không nắm bắt được thái tử phi cái vị chủ tử này, thế nhưng thái tử đã hỏi, làm phận nô tài, Hà Ngọc Trụ như cún con vẫy đuôi cười trả lời, "Chủ tử, thái tử phi nhất định là thích được chủ tử sủng ái." Trong hậu viện này chủ tử nào mà không muốn thái tử gia cưng chìu a.

Hà Ngọc Trụ mới nói xong, đã bị thái tử gõ cho một cái, "Đoán bậy!"

Thái tử phi nếu như muốn hắn sủng ái, hắn còn cần phải đau đầu như thế này sao? Thái tử nghĩ thầm, lại trừng mắt nhìn Hà Ngọc Trụ một cái, "Nói mau, thái tử phi còn yêu thích cái gì."

Hà Ngọc Trụ lúc này đã đoán ra thái tử là muốn dỗ thái tử phi làm nàng bớt giận, trong lòng thầm nghĩ thái tử phi có tài đức gì, thế mà lại có thể khiến cho thái tử phiền não làm sao để dỗ nàng, xem ra thái tử phi thật đúng là người có bản lĩnh, "Chủ tử gia, nô tài nghĩ ngài chỉ cần nói mấy lời đường mật với thái tử phi, thái tử phi nghe xong sẽ vui vẻ, dĩ nhiên là cái gì đều theo ngài. Hơn nữa, theo nô tài biết, hậu viện các nhóm nữ chủ tử đều thích đồ trang sức a, ngọc ngà châu báu a, còn có hoa cỏ a, thái tử phi là nữ nhân, khẳng định cũng thích những thứ này."

Thái tử nghe xong, suy tư một hồi, đồ trang sức châu báu son bột nước thì thái tử phi đâu có thiếu, hoa thơm cỏ lạ các loại linh tinh gì đó hiện tại ở bên ngoài trời còn có tuyết rơi thì đào đâu ra hoa cỏ.

Nếu không có cách nào mở lời cho tốt, vậy cũng chỉ có nói thẳng, thái tử phi dù thế nào cũng đều là một người phân rõ trái phải, biết hắn hiến ôn tuyền thôn trang là có dụng tâm, cũng nhất định sẽ đồng ý với hắn, sẽ không làm ầm ĩ, như vậy mới là một người vợ hiền lương thục đức! Huống hồ, trước đây nguồn ngân

lượng dùng để mua khế đất ôn tuyền thôn trang cũng chính là ăn chặn từ túi hắn, nói cho chính xác thì ôn tuyền thôn trang phải là của hắn mới đúng.

Hắn nghĩ thế nào thì hành động như thế ấy, thử nghĩ thái tử phi chắc cũng không đến mức bá đạo không thể tiếp thu chuyện này như vậy đâu.

Thái tử hạ quyết tâm nói thẳng ra, phải đi tới chổ thái tử phi ở, vòng qua hành lang thì chóp mũi nghe thấy được một mùi hương hoa mai, thái tử giật mình, để cho người đi hái một cành hoa mai đẹp mắt nhất, mang tới tẩm điện của thái tử phi.

Lúc thái tử đến, thái tử phi đang ở trong tẩm điện mật thất, cung nữ ở bên ngoài nhìn thấy thái tử đến vừa định đi thông báo cho thái tử phi biết để người ra ngoài đón thái tử, đã bị thái tử ngăn trở, thái tử tiếp nhận cành hoa mai trong tay Hà Ngọc Trụ kia, đi thẳng vào nội thất.

Gõ cửa, nghe được thanh âm của thái tử phi, hắn đứng ở cạnh cửa, khóe miệng vẽ lên một hình cong, làm ra một bộ dáng ân cần chu đáo, cầm hoa mai trong tay, tuấn nhã cao quý, quả thực là quân tử như ngọc, người đi cùng với hoa càng tôn nhau lên, đúng là một mỹ nam bóng bẩy.

Canh giữ ở ngoài cửa nội thất, đám người Trữ ma ma, Cam Thảo, Cam Dược đi mở cửa, thấy bộ dáng khác lạ này của thái tử, lại không hiểu vì sao đều đột nhiên nổi da gà lên, tuy rằng các nàng đều mong muốn thái tử có thể đối với thái tử phi dịu dàng chu đáo một chút, thế nhưng thái tử thực sự chuyển biến thái quá như thế, vẫn là khiến cho các nàng có chút không thích ứng kịp.

Cửa nội thất mở ra, thái tử đi vào, hướng phía sau khoát tay một cái, Trữ ma ma thò đầu vào bên trong nội thất dò xét, thấy không có gì khác lạ, đã đem cánh cửa đóng kín.

Thái tử phi đang ghi chép sổ sách, ở phía nam Lý Đại đã cho mấy đội tàu thuyền thương buôn chạy thử nghiệm, hiện giờ vừa qua năm mới, sổ sách sẽ đưa về kinh thành, thái tử phi đang kiểm tra sổ sách, xử lý một vài sự vụ.

Bởi vậy thái tử tiến đến, thái tử phi cũng không có chú ý cho lắm, mãi đến một dọng nói dịu dàng thắm thiết vang lên ở sau lưng, tay của thái tử phi run mạnh lên, giọt mực lớn chừng hạt đậu nhỏ lên trên bàn, hắn mới ngẩng đầu.

"Tĩnh Nghiên, đang làm gì đó." Thái tử từ phía sau thái tử phi đi tới thấy đó là một quyển sổ sách, cười vẫy vẫy tay ở trước mặt thái tử phi, "Lại đây, cô có cái này muốn tặng cho ngươi."

Thái tử phi bị giọng nói ác độc cố ý hại người của thái tử làm cho cả người kỳ quái không được tự nhiên, lại không biết thái tử phát điên cái gì đây, tự nhiên lại đi kêu cái tên Tĩnh Nghiên này, còn nói có cái gì đưa cho hắn? Tục ngữ nói thật đúng, không có chuyện gì lại đi xum xoe nịnh nọt, không phải kẻ gian thì cũng là đạo tặc.

Thái tử phi quay đầu lại một cách cứng nhắc, tròng mắt quan sát thái tử từ dưới lên trên, kiến thái tử chắp tay sau đít, thần bí hề hề mà cười triêu hắn, trong lòng hắn thầm nghĩ lẽ nào phía sau thái tử đang cầm một con cóc, chuẩn bị hù dọa hắn?

Thái tử phi ngửa đầu về sau, thấy thái tử rất có thành ý, cũng liền cười nói, "Gia làm sao lại khách khí như vậy, có cái gì muốn tặng cho ta còn làm ra vẻ thần bí như thế? Nhanh đưa cho ta xem một chút?"

"Cô thấy hoa mai nở rất đẹp, liền hái một cành tặng cho ngươi, thích không?" Thái tử chậm rãi đem nhánh hoa mai kia lấy ra, có chút ngại ngùng mà nói với thái tử phi, để cho thái tử phi biết, việc hắn tặng hoa đó là một chuyện rất khó có thể thấy được.

Thái tử phi nhìn nhánh hoa mai màu trắng kia, bên trên còn có tuyết trắng chưa tan, càng không hiểu ra sao, thái tử đột nhiên tặng hoa, đây là có ý gì, vừa nghĩ vừa đưa tay ra tiếp nhận, "Dận Nhưng, cảm tạ nha, ta rất thích."

Kỳ thực hắn không thích hoa mai, phải biết rằng mai và mốc thế nhưng đọc giống nhau, mặc kệ hoa mai rất cao khiết hắn vẫn không thích được người khác tặng mai, bất quá khó có thể thấy được một phần tâm ý của thái tử, cũng không nên đả kích tinh thần thái tử điện hạ.

Được rồi, hoa đã nhận, việc chính cũng nên nói ra, thái tử phi cũng sẽ không nghĩ thái tử qua đây chỉ để tặng hoa đơn giản như vậy, mục đích của thái tử đã quá rõ ràng, chắc là đang muốn lấy lòng hắn đây, để cho thái tử nảy ra ý định lấy lòng hắn, đến chín phần mười là thái tử đã làm ra cái việc gì không nên làm, hoặc là thái tử làm chuyện có lỗi với hắn.

"Nói đi, gia có chuyện gì tìm ta sao, còn phải tặng hoa phiền toái như vậy?"

Thái tử vừa mới vui mừng vì thái tử đã nhận hoa, liền lập tức nghe được lời nói thẳng thừng từ thái tử phi, da đầu tê dại lại có chút bất mãn, "Cô thì không thể tặng hoa cho thái tử phi của mình được sao? Còn cần phải dính dáng đến chuyện gì?"

Thái tử phi nghe xong, cũng không phải không biết trong lòng Dận Nhưng đang nghĩ cái gì, vì vậy, "Bộ không được hỏi một chút sao? Nếu ngươi không có việc gì, cành hoa này ta nhận cũng không an tâm lắm. Mà phải nói, ta thấy cành hoa mai này thấy nào lại nhìn quen mắt như thế, không biết có phải là mấy bụi cây mai bên hành lang tới đây hay không?"

Dù có tùy ý bẻ hoa mai ven đường, lẽ nào lại bị hạ thấp giá trị đi? Thái tử âm thầm nói, thế nhưng trên mặt lại lộ ra tiếu ý, "Tĩnh Nghiên ngẫm lại xem, cho dù là hoa mai ven đường, nằm ở trong tay của cô, nó cũng là loại hoa mai nổi danh. Huống chi, trước đây cô đã tùy tiện ngắt mai tặng ai chưa sao? Đừng nghĩ cô kém cỏi đến vậy."

"Được rồi, hoa ta nhận, gia nếu không có chuyện gì khác, ta còn đang bận việc đây." Thái tử phi nghe thái tử tự sướng, càng tỏ ra tin tưởng cành hoa mai trong tay mình là hái ở ven đường, nếu thái tử không có việc gì vậy nên tiễn khách rồi.

Thái tử kiến thái tử phi nói như vậy, cũng không nhắc tới chuyện ôn tuyền thôn trang, thầm nghĩ nàng quên chuyện này đi là hay nhất, cũng không muốn nói lại, sớm rời khỏi đây càng tốt, sau này thái tử phi có hỏi, hắn đã nói cho thái tử phi chuyện ôn tuyền thôn trang được dâng tặng, dù gì hắn cũng đã tới nói, chỉ là do thái tử phi đã quên mà thôi.

Nhưng thái tử còn chưa đi ra vài bước, chợt nghe thái tử phi kêu hắn lại, "Dận Nhưng, ngày hôm qua ta đã nói với ngươi, chuyện chúng ta xuất cung đi tắm suối nước nóng ngươi tính sao? Còn có, khế đất của ôn tuyền thôn trang ngươi còn chưa có đưa lại cho ta đây."

Bước chân của thái tử như bàn chải soàn soạt một chút liền dừng lại, ngượng ngùng quay đầu lại, "Ha hả, tất nhiên là đi ôn tuyền tắm rồi, bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Thái tử phi thấy thái tử ấp a ấp úng, trong ngực nghĩ có chút không ổn.

"Bất quá khế đất ôn tuyền thôn trang đã không còn." Thái tử rất dứt khoát mở lời, "Cô đem ôn tuyền thôn trang hiến cho hoàng a mã."

Thái tử phi nghe xong, trầm mặc một hồi, sau đó hỏi lại thái tử cho chắc chắn là mình không có nghe lầm, "Ngươi là đang trêu đùa ta phải không, kỳ thực khế đất ôn tuyền thôn trang còn đang ở trên tay ngươi phải không?"

Thái tử lắc đầu, "Thật sự hiến cho hoàng a mã rồi, chẳng qua chỉ là một thôn trang, đem hiếu kính cho hoàng a mã, đây đối với chúng ta cũng là chuyện tốt, ngươi suy nghĩ một chút sẽ rõ ràng thôi."

"Ta đã suy nghĩ hết sức rõ ràng, Ái Tân Giác La Dận Nhưng, ngươi cứ thế mà nói cho ta biết, đã đem ôn tuyền thôn trang mà ta cất công cực khổ thiết kế xây dựng cho đi, khi nó hoàn thiện xong ta ngay cả liếc mắt nhìn cũng còn chưa có, kết quả nó đã không còn là của ta! Ngươi còn nói với ta nó là chuyện tốt!" Thái tử phi lắc mạnh thái tử, quả thực như muốn hóa thân thành thánh rít gào (Mã Cảnh Đào), đáng tiếc bởi vì bên ngoài có cung nữ và nhũ mẫu, thế nên thái tử phi mới đành đem thanh âm đè thấp xuống, nghiến răng nghiến lợi quát khẽ, mang theo sự tức giận, vẫn đủ để thái tử cảm thụ đầy đủ sự bất mãn của hắn.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi bình tĩnh lại một chút!" Thái tử cố sức gỡ tay của thái tử phi, xốc tay áo lên thấy trên cánh tay vẫn còn in dấu ngón tay, thầm nghĩ nữ nhân này chân tay thật thô bạo làm người ta chán ghét, "Không phải là cô đã đến đây bồi tội cho ngươi sao! Ngươi đều đã nhận hoa, lại còn không để mặt mũi cho cô như thế!"

Thái tử phi nghe vậy, cầm lấy cành hoa mai kia, tức giận đến ném xuống dưới đất, "Ngươi nghĩ thật hay, một cành mai tàn đã muốn đổi một ôn tuyền thôn trang! Vậy ta tặng cho ngươi cả cây hoa mai, ngươi liền đưa cho ta mười cái ôn tuyền thôn trang của ngươi có được hay không! Ngươi sớm nói cho ta biết một tiếng sẽ như thế nào? Ngươi có biết hay không ta vì ôn tuyền thôn trang đã hao phí bao nhiêu tâm huyết? Trong ngày thường khó có cơ hội được xuất cung, muốn có một chỗ đặt chân, kết quả chớp mắt chỗ đó đã không còn là của mình, nếu như ta đem đồ vật của ngươi tiên trảm hậu tấu, đưa cho người khác, nhìn xem ngươi có đem Dục Khánh Cung ầm ĩ lên mấy ngày không chứ!"

Thái tử vội vàng đem nhành hoa mai tiếp được, đặt lại lên bàn, "Cô đã đền tội cho ngươi, ngươi còn muốn thế nào! Thôn trang tuy rằng đã đưa cho hoàng a mã, thế nhưng nếu ngươi muốn đi, cũng không phải không thể. Hơn nữa, cái ngọn núi nhỏ có suối nước nóng kia không phải ngươi điều đã mua hết sao, không có cái ôn tuyền thôn trang này, xây lại mấy cái cũng không phải việc khó. Đừng tức giận, có thứ tốt, luôn luôn nghĩ đến hoàng a mã trước hết, chúng ta ở tại trong cung cũng thoải mái a."

Thái tử phi hừ một tiếng, xoay người không nói lời nào, thái tử là người ngồi mát ăn bát vàng làm sao có thể hiểu hắn coi trọng cái ôn tuyền thôn trang được đánh đổi bằng mồ hôi công sức của mình như thế nào chứ.

"Này, Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên!" Thái tử níu ống tay áo thái tử phi giật nhẹ một cái.

Thái tử phi lại hừ một tiếng, đem ống tay áo giằng ra, "Coi đó, thế nào lại gọi Tĩnh Nghiên nữa, ta chỉ biết ngươi vô sự không lên điện tam bảo!" (Ý là không có việc gì thì không đến tòa tam bảo trong chùa miếu thắp hương cầu khấn)

"Hảo, Tĩnh Nghiên à, hôm kia ngươi không phải là đã nói qua với cô sao, của ngươi cũng chính là của ta, của ta cũng sẽ là của ngươi, ôn tuyền thôn trang có thể nói là của hai người chúng ta, chuyện như vậy cô cũng là có quyền xử trí đi." Thái tử nghĩ phải đón đầu thái tử phi trước hết nói đỡ mấy câu.

Thái tử phi nghe vậy rất là hậm hực, khi đó thực sự là nói năng không suy nghĩ mới có thể nói với thái tử như vậy.

Thái tử vừa nhìn thái tử phi ngầm đồng ý, có chút vui vẻ, "Được rồi, thôn trang đều đã dâng ra ngoài, ngươi còn muốn thế nào, hoàng a mã nhận lấy rất là cao hứng, sau này ngươi muốn bao nhiêu thôn trang đều được. Hơn nữa, sau này ngươi muốn vật gì mà còn không được chứ, tầm mắt đừng hạn hẹp như vậy, phải nhìn xa trông rộng giống ta này."

Thái tử phi quay đầu, tương tầm nhìn đặt ở trên mặt của thái tử, nhìn vẻ mặt như đang khuyên bảo người đầy đắc ý của hắn, như muốn làm thấp đi tầm nhìn và kiến thức của hắn, nhất thời bi phẫn dâng lên, đụng ngã thái tử, hung hăng cắn cổ thái tử một cái cho hả giận.

Thái tử bị đau nhíu mày, "Này, mau buông cô ra, cô ngày mai còn phải đi gặp người đây! Không phải là ngươi muốn đi ôn tuyền thôn trang tắm sao? Còn cắn nữa cô sẽ không dẫn ngươi đi!"

Thái tử phi ngẩng đầu, đè nặng vai thái tử, "Ngươi nói thực sự? Thôn trang hiến cho hoàng a mã, lão nhân gia chưa dùng qua, chúng ta lại có thể dùng trước?"

"Hoàng a mã muốn cái thôn trang gì mà không có, người cũng đều đã đồng ý cho chúng ta đi, ngươi hoàn lo lắng cái gì. Sau khi ngươi đi tắm quá một lần, lại xây một ôn tuyền thôn trang khác, liền sẽ quên đi cái này thôi." Thái tử đưa tay đẩy thái tử phi ra, "Ngươi làm sao lại muốn ngâm mình trong nước nóng thế, không phải là thân thể không được khỏe sao?"

"Ta chính là thân thể lanh lẹ mới nghĩ tắm suối nước nóng! Thôn trang không phải là của mình, ta muốn đi tắm cũng không được mấy lần a!" Thái tử phi vẫn cảm thấy bực mình bất bình, mắt lườm thái tử, vị thái tử gia trước mắt này thực sự rất đáng đánh!

"Được rồi được rồi, ngày mai cô liền mang ngươi xuất cung!" Thái tử đồng ý nói, "Lúc này cứ tính như vậy a, sau này nhưng không cho nhắc tới nữa."

"Cái gì! Ngươi thật đúng là được một tấc lại muốn tiến một thước, người đuối lý là ngươi, lại còn can cảm đưa ra yêu cầu như vậy, ta bây giờ nhìn thấy ngươi lại rất muốn đánh ngươi!" Thái tử phi xoa đốt ngón tay, trực tiếp uy hiếp.

Thái tử vừa nghe, trên mặt kéo ra nụ cười, "Phúc tấn, cô biết ngươi là một người hiểu chuyện, chúng ta không nên động tay động chân, có chuyện gì từ từ nói, ừ? Được rồi, ngươi chuẩn bị để ngày mai xuất cung cho tốt, cô hôm nay còn chưa có gặp qua Giáng Phúc, trước đi xem Giáng Phúc, không đợi được nỗi rồi."

Thái tử phi tức giận đến không buồn lên tiếng trừng mắt thái tử, vẫn trừng đến khi hắn cút đi, mới quay đầu lại tiến vào không gian, vừa tiến vào không gian, liên tiếp to tiếng văng hóa trong lòng mới sảng khoái lại một chút.

Vất vả cực nhọc nâng khăn sửa túi cho hắn, luôn luôn cảm thấy mất hứng, thế nhưng thái tử là đem công sức đó hiếu kính cho Khang Hi, hắn còn có thể làm gì lão nhân gia nhà người ta, nếu ôn tuyền thôn trang đã không phải của hắn, hắn không phí chút sức lực nào mà nói, hắn còn muốn khen thái tử làm tốt đây. Thế nhưng sự thực tương phản, thái tử còn là gạt hắn làm chuyện tốt, có thể không tức mới là lạ.

Ngày mai không tắm thỏa thích một ngày đêm, thực sự có lỗi với tổn thất của hắn!

Thái tử từ tẩm điện thái tử phi đi ra, quả thực đi xem tiểu a ca củ cải đỏ, nhìn thấy củ cải đỏ, câu nói đầu tiên của thái tử điện hạ chính là, "Giáng phúc à, cô rốt cuộc thấy rõ con người thật của ngạch nương ngươi, sau này nếu muốn dỗ ngạch nương ngươi vui, chỉ cần cho nàng tiền bạc châu báu đồ cổ là tốt rồi, vật càng đáng tiền nàng sẽ càng cao hứng! Thật sự là thần giữ của mà."

Kỳ thực thái tử phi cũng là một người phàm tục thôi, tục vật chính là thứ nàng yêu nhất, thiệt thòi cho hắn để làm cho thái tử phi vui, còn làm chuyện ngắt hoa tặng giai nhân loại này, may mắn không có bị truyền đi, nếu không mặt mũi hắn đã đánh mất không còn một mảnh.

Nghĩ, thái tử nghĩ đến việc ngày mai đi ôn tuyền thôn trang ngâm nước nóng, nhìn củ cải đỏ đang vui đùa phun nước miếng phèo phèo làm mưa, thầm nghĩ, thái tử phi sẽ không đem hài tử cũng ôm đi tắm chung chứ, tình huống như vậy, thật ra nhìn thái tử phi rất là no con mắt, thực sự là… Ách… Thật không giải thích được phong tình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu đối thái tử phi là rất ưu ái, bới móc hãm hại là vì bổ khuyết cho sau một truyện xưa, một thiếu nữ được sói nuôi lớn sau khi xuống núi nuôi nhốt lang quân cố sự:

47. Chương 47

Không ngoài dự liệu của thái tử điện hạ, ngày hôm sau hắn đi bẩm báo cho Khang Hi, chuẩn bị mang thái tử phi đi tới ôn tuyền thôn trang một chuyến, lúc được thánh thượng cho phép quay trở về Dục Khánh Cung đã thấy thái tử phi đem mọi thứ linh tinh cần cho chuyến xuất hành chuẩn bị xong, còn để nhũ mẫu ôm Giáng Phúc chờ hắn trở về, xe ngựa cho chuyến đi cũng đã ở vào vị trí.

Vừa nhìn thấy củ cải đỏ hôm nay phấn khích hơn thường lệ, thái tử đối với hành trình tới ôn tuyền lần này không còn chút hy vọng gì, nhưng vẫn là muốn thử ngăn cản thái tử phi, "Phúc tấn, Giáng Phúc còn nhỏ, không thích hợp xuất hành, để nó lại ở trong cung đi."

Thái tử phi thấy thái tử đã trở về, chính lúc đang phân phó cung nữ đứng ngay ngắn, sắp khởi hành được rồi, chợt nghe thái tử nói không nên mang củ cải đỏ đi chung, liền nói ngay không chút suy nghĩ, "Thái y nói, cơ thể Hoằng Thăng đang trong lúc phát triển mạnh, nên dẫn nó đi nhiều một chút."

Thái tử nhíu mày, lời như vậy vừa nghe đã biết là mấy tên lang băm nói!" Nào có ai mang tiểu a ca mới mấy tháng xuất cung, bây giờ trời đông còn đang giá rét, lỡ như nhiễm hàn khí…"

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy thái tử phi đã bảo Trữ ma ma cùng nhũ mẫu đem củ cải đỏ ôm vào trong xe ngựa, lúc này thái tử phi mới quay đầu đội mũ chóp cao lên cho thái tử, "Đều đã có gia ở đây, Hoằng Thăng làm sao có thể nhiễm hàn khí gì được, mà ôn tuyền còn là thứ dưỡng sinh rất tốt a. Chúng ta cũng lên xe ngựa thôi, cũng có thể đi sớm về sớm."

Thái tử không nói gì nhìn thái tử phi tiến vào xe ngựa, nhìn cung nữ nhũ mẫu đứng bốn phía, thấy các nàng đều cúi đầu làm bộ không thấy gì, chép miệng một cái, cũng lên xe ngựa.

Thái tử, thái tử phi, và tiểu a ca ngồi xe ngựa trông rất bình thường, nhưng nội thất bên trong rất xa hoa rộng rãi, thái tử phi vào xe ngựa, liền nằm nghiêng xuống cùng củ cải đỏ đùa nghịch, lúc thái tử đi vào, thái tử phi ngẩng lên nhìn một chút, chờ xe ngựa lăn bánh chầm chậm ra khỏi cửa cung, thái tử phi xốc lên một góc mành cửa sổ xe, nhìn về phía hoàng cung càng lúc càng xa, sau đó buông mành, đột nhiên cảm thán nói, "Rốt cục cũng xuất cung."

Thái tử nghe xong rất không nể mặt mũi dội cho hắn một chậu nước lạnh, "Đi ra thì thế nào, hay là muốn trở về." Nói xong chênh chếch liếc mắt nhìn thái tử phi, "Bao nhiêu nữ nhân muốn vào trong cung, lại chỉ có mình ngươi đường đường là một thái tử phi, đầu óc thấm nước là muốn rời khỏi. Hừ, mộng tưởng hão huyền làm cái gì, đã vào trong cung thì hãy chuẩn bị tinh thần chết già ở đây đi."

"Đúng vậy, bao nhiêu nữ nhân vào cung, đứng thẳng đi vào, nằm ngang đi ra. Những người may mắn còn đứng được mà rời khỏi đây, thì cũng là sắp đem chôn được cả rồi. Ai, các a ca khác đều có thể ra cung khai phủ, chỉ có ngươi vẫn phải ở trong cung, liên lụy ta cũng phải núp ở bên trong, đi ra một chuyến cũng đều khó khăn." Thái tử phi nghĩ cũng oán giận nói, không để ý tới chậu nước lạnh của thái tử, bởi vì hắn nói là sự thực.

"Cô là thái tử, còn được ở trong cung đó là do thánh thượng cưng chiều, đổi lại người khác muốn cũng không được." Thái tử bất mãn phản bác, "Cô nói ngươi không có việc gì làm đau buồn vô cớ để làm chi, chẳng lẽ làm một thái tử phi còn khiến ngươi nhục mặt phải không, bao nhiêu nữ nhân muốn cái vị trí kia của ngươi! Đừng chiếm tiện nghi còn muốn oán giận người khác."

Thái tử phi nghe vậy trừng mắt, làm thái tử phi còn không phải làm nhục hắn, nói đúng hơn là làm mai một hắn! Làm một người có lòng cầu tiến, sống trong thời đại mới nơi con người với khuynh hướng nỗ lực phấn đấu độc lập, hắn cho rằng đem thời gian quý báo của mình hao phí ở trong hoàng cung đó là chuyện khiến người dằn vặt nhất!" Ta nói trước đây ta cũng không nghĩ muốn chiếm cái vị trí này a."

"Cô biết, " thái tử quay lại trừng mắt, cắn răng thấp giọng nói, "Ngươi cho là cô rất vui vẻ để ngươi làm thái tử phi sao, cũng không biết hoàng a mã nghĩ như thế nào lại đem ngươi chỉ hôn làm phúc tấn của cô."

"À, nói cho cùng khi đó cũng không phải là ta có ý định muốn làm phúc tấn của ngươi, chỉ là ta không có sự lựa chọn nào khác, ngươi còn phải cảm tạ hoàng a mã đã đưa ta vào Dục Khánh Cung mà không phải là tam phúc tấn." Thái tử phi đưa ngón trỏ ra, đâm đâm vào trong ngực thái tử, "Ngươi còn muốn ghét bỏ cái gì, nếu muốn ghét bỏ cũng nên là ta ghét bỏ ngươi mới phải."

"Hừ!" Thái tử nghĩ đến nếu thực sự là tam phúc tấn làm phúc tấn của hắn thật, Dục Khánh Cung còn không náo loạn đến tận trời sao, nghĩ vậy cũng dám phản bác thái tử phi, chỉ có thể ảo não mà đẩy tay của thái tử phi ra, cúi đầu liền đụng phải cặp mắt to đen lúng liếng của củ cải đỏ, nhất thời lại nghẹn lời, con của hai người cũng đều đã sinh ra, còn nói chuyện ly hôn này thì có ý nghĩa gì.

"Quên đi, cô không chấp nhặt với ngươi, miễn cho Giáng Phúc nghe được không hay."

Thái tử phi nghe vậy, cũng đưa ánh mắt đặt ở trên người củ cải đỏ, cũng rất buồn bã, dựa đầu ở trên vai thái tử, đúng vậy, bây giờ nói nhiều hay ít cũng không còn ý nghĩa gì, củ cải đỏ cũng đã sinh ra, cãi nhau nhiều thì được gì, còn phải cùng thái tử cột chung vào một chỗ sống qua ngày.

Đoàn người chủ tớ gồm bốn chiếc xe ngựa, không ồn ào ầm ĩ mà hướng về ôn tuyền thôn trang ở ngoài ngoại ô kinh thành đi, cuối cùng đã tới nơi, thái tử cùng thái tử phi xuống xe ngựa, cung nữ nhũ mẫu theo phía sau, còn có thị vệ và thái giám, liền tiến vào ôn tuyền thôn trang.

Sau khi thôn trang xây xong luôn có người của thái tử phi trông coi, hôm qua chủ nhân thôn trang được thay đổi, thái tử phi để người của mình rút đi, toàn bộ đều đổi lại người của Khang Hi, sau khi thái tử mang theo thái tử phi, củ cải đỏ vào thôn trang thì có một thái giám dẫn người đến bái kiến bọn họ, sau đó vị thái giám tên Hình Trung kia giới thiệu các cảnh vật trong ôn tuyền thôn trang cho thái tử và thái tử phi.

Thái tử phi nghe Hình Trung giới thiệu, trong ngực nổi lên phiền muộn, cái thôn trang này là hắn thiết kế, có cái cảnh vật, công trình, hệ thống thoát nước, còn có bể phun nước các loại linh tinh gì hắn đều biết rõ

ràng từng chút một, phải cần tới giới thiệu lần thứ hai nói cho hắn biết, chủ nhân cái thôn trang này còn không phải là hắn sao?

Thái tử vừa nghe vừa gật đầu, khóe mắt liếc ngang liền thấy bộ mặt của thái tử phi xụ xuống, biết nàng đang suy nghĩ gì, cũng liền không để Hình Trung nói tiếp, phất tay bảo hắn lui xuống phía dưới chuẩn bị chỗ tắm, còn hắn mang theo thái tử phi cùng tiểu a ca đi đến một chỗ trong trang viên gọi là phù nhàn biệt cư, lấy ý tưởng tù kiếp phù du trôi nổi nhàn nhã trên mặt nước, vừa vào phòng chính, thái tử thấy bài trí bên trong có cái ghế bọc da giống hình cái lưng, trừng mắt nhìn, hỏi, "Thái tử phi, làm sao những đồ vật bày biện ở đây lại kỳ quái như thế?"

Lại tiến sâu vào bên trong, phát hiện một bàn bằng gỗ lim được đánh trơn bóng, bên trong còn bày một cái giá, bên trên bày đầy bình rượu các loại, trên bàn bày chén rượu được úp lại, trong lòng thái tử cảm thấy ngạc nhiên, đây là chuẩn bị cho tửu quỷ sao. (tửu quỷ là ma men, sâu rượu, bợm nhậu v.v…)

Vòng qua bàn rượu, bên trong là bàn tiệc lớn, có một cánh cửa nhỏ đi thông đến phòng ăn cách đó không xa, bàn tiệc được làm bằng đá cẩm thạch được mài trơn bóng, thoạt nhìn ngăn nắp sạch sẽ rộng rãi, giản đơn nhưng không mất vẻ ưu nhã.

Thế nhưng, thái tử điện hạ không thể giải thích nổi cái bàn này được bố trí trong phòng để làm cái gì, chần chờ một chút lại hỏi, "Thái tử phi, đây thật là do ngươi bố trí?"

Thái tử phi nhìn thiết kế nội thất của căn nhà cũ đã lâu không gặp, quầy bar, thang lầu xoắn ốc, còn có dàn đàn trúc mà hắn yêu thích phải nhờ nghệ nhân dân gian có tay nghề làm theo mô phỏng mà chế lại, kích động gật đầu.

Ôm củ cải đỏ liền hướng tới dàn đàn trúc đi qua, cái bộ đàn này cao phải đến một thước rưỡi, bằng gỗ thiết kế bảy đường ống xếp liền nhau, to phải bằng hai người ôm, thật dài vòng qua toàn bộ phòng khách, thái tử phi cầm cây gõ lên đánh lên từng ống trúc tạo thành một khúc nhạc thanh thúy dễ nghe như nước chảy.

Thái tử thấy thái tử phi gật đầu, ngồi an vị trên ghế sa lon, lò xo của ghế sa lon kia là được thợ rèn danh tiếng mà thái tử phi nuôi trong thôn trang, án theo yêu cầu của hắn mà làm, thất bại vô số lần rốt cục làm được lò xo có thể sử dụng, cái ghế sô pha này là thành phẩm đầu tiên. Thái tử ngồi trên ghế tuy rằng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng quả thật rất thoải mái, có điều phẩm vị của thái tử phi thật sự là thấp, cái phù nhàn biệt cư này tuy rằng đơn giản trang nhã, nhưng vẫn là cảm thấy không được tự nhiên thế nào ấy, không đẹp đẽ quý giá một chút nào.

Nếu như hoàng a mã thấy được, còn không biết nghĩ như thế nào đây.

Thái tử đang muốn mở miệng mắng cho thái tử phi thông suốt một trận, chợt nghe cái giá đàn kia truyền ra một bài tiểu khúc, lời đến khóe miệng chợt biến thành, "Di, cái giá thật đúng là tinh xảo. Căn phù nhàn biệt cư này cùng cái ghế kỳ quái và cái giá đàn này thật thú vị. Cô nghĩ cô sai rồi, hoàng a mã chưa chắc sẽ không thích cái thôn trang này. ngươi có thể nói cho cô biết, đây toàn bộ là do ngươi tỉ mỉ kiến tạo sao?"

Thái tử phi nghe vậy, híp mắt nhìn thái tử, thái tử là một cổ nhân, thiết kế ở bên trong phòng này không va chạm nảy lửa với thẩm mỹ cổ đại của hắn mới là lạ chứ. Thái tử nếu thật thấy những thứ linh tinh trong phòng này như một đứa trẻ chưa thấy qua không ngừng sợ hãi than: Oa, giỏi quá, oa, ngươi thiết kế thật lợi hại, oa, cô thật sự là hoa cả mắt khen không dứt miệng.

Nếu như vậy, đó mới làm hắn thấy kỳ quái, không chừng sẽ cho rằng thái tử là từ nông thôn đến.

Thế nhưng, cho dù trong lòng thái tử phi hiểu rõ thái tử chưa chắc sẽ tán thưởng với sở thích linh tinh của hắn, nếu phản ứng của thái tử như thực sự tỏ ra xem thường cách hắn bài trí đơn giản trang nhã này, hoặc để cho thái tử phi người vừa không có thôn trang lại vừa không được tán thưởng cảm thấy tức giận trong lòng.

"Giá ôn tuyền thôn trang quả thật là do ta tỉ mỉ kiến tạo, cuối cùng đều tặng ra ngoài, bây giờ ngươi nói cho ta biết là ngươi hối hận?" Giọng nói thái tử phi rất nhu thuận, lại làm cho thái tử nghe ra một tia khí tức nguy hiểm.

Vì vậy, hắn vội vàng cười nói, "Thái tử phi, Hình công công hẳn là đã chuẩn bị xong, chúng ta dời bước qua bên kia tắm đi."

Nói rồi thái tử cười tủm tỉm xoay người, bước chân lại rất rộng mà nhanh chóng đi ra khỏi phù nhàn biệt cư.

Dưỡng sinh ôn tuyền trì xây cách chỗ phù nhàn biệt cư không xa, thái tử phi không có ngu ngốc mà xây phòng tắm lộ thiên để cho thuận tiện, mà là thuận theo tư tưởng phong kiến, đem ôn tuyền ao xây ở bên trong, cái thôn trang này là hắn xuất ra một lượng lớn tiền bạc, hơn nữa ở đây nước nóng phun ra nhanh, phẩm chất cao, mùi lưu huỳnh lại vô cùng nhạt, vừa vào bên trong ôn tuyền là có thể cảm thấy hơi nóng đập vào mặt.

Sau khi thái tử chờ cung nữ cởi áo cho hắn chỉ còn đồ lót, thì để cung nữ và nhũ mẫu đều coi chừng ở ngoài phòng, sợi dây hai bên trái phải ôn tuyền ao, nếu như có việc, chỉ cần kéo nhẹ nhàng, chuông bên ngoài vang lên, cung nữ và nhũ mẫu sẽ tiến vào, cực kỳ thuận tiện. Chờ đến lúc trong phòng chỉ còn lại có hắn và thái tử phi, còn có củ cải đỏ trong lòng thái tử phi, thái tử cũng không còn cố kỵ cái gì, trực tiếp cởi áo lót, lộ ra cơ ngực cũng coi như tinh tráng, bên dưới mặc một cái khố bằng gấm, liền bước vào ôn tuyền trì.

Ôn tuyền trì có chiều rộng ba trượng hình tròn dẹp, dùng đá cuội làm đáy ao cao thấp không bằng phẳng, đạp lên còn có chút cảm giác trợt chân, thái tử tìm một nơi nước không quá ngực ngồi ngồi, thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó thấy thái tử phi đem củ cải đỏ lột hết chỉ còn một cái yếm, đã đem nó đặt vào thùng gỗ trôi nổi ở trong ao.

Củ cải đỏ ngồi ở trong thùng gỗ đập tay thình thịch, trắng trắng mập mập nhìn rất buồn cười, thiếu chút nữa là ngã từ thùng gỗ vào trong ao, thái tử tay mắt lanh lẹ đem thùng gỗ thăng bằng lại, còn sợ củ cải đỏ khiếp sợ, kết quả tiểu tử kia trái lại còn cảm thấy thú vị càng ra sức lăn qua lăn lại.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi chỉ làm toàn chuyện tốt, đem Giáng Phúc tới đây, nó quậy như vậy còn có thể tắm cái gì." Thái tử vừa mới nói một câu, liền liếc lên thấy thái tử phi đang cởi áo trong, trợn to mắt, "Này, mau dừng tay! Ngươi cần gì phải cởi hết, muốn tắm lõa thể sao, Giáng Phúc còn ở đây."

Thái tử phi nghe vậy ngừng động tác lại, nào có cởi hết, lõa lõa cái gì, không phải là còn chuẩn bị túi lớn khăn tắm sao, vừa định nói, chợt nghe thái tử lại bảo, "Nếu không đem Giáng Phúc ôm ra ngoài, ngươi cởi sạch cũng không sao cả, dù gì cô nhìn thấy cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu ngày mai phải về trường học đăng kí, cho nên phải tạm ngưng một ngày, ngày hôm nay cũng bận rộn, lại mệt rã rời, cho nên Chương mới hơi ngắn, mong muốn mọi người tha thứ một chút, đăng kí xong là nghỉ tết Trung Thu, liền bù đắp nợ.

Sâu nhưng thật ra là càng ngày càng lười, cầu những nạn nhân mới nhập hố bao nuôi duy trì, cúc cung biểu thị lòng biết ơn.

48. Chương 48

Thái tử phi nghe nói thái tử vậy, động tác cởi quần áo dừng lại, khóe miệng gợi lên một độ cong có thâm ý khác, thầm nghĩ cái tên thái tử này xem ra vẫn là háo sắc, nhưng tính tình lại nhút nhát, thậm chí ngay cả củ cải đỏ mà cũng phải ngại, còn lo lắng củ cải đỏ quấy nhiễu hứng thú của hắn phải không. Đừng nói thái tử phi không có ý định cùng thái tử ở ôn tuyền trì làm chuyện không thể nói, cho dù có chuẩn bị cái này, thấy thái tử đắc ý còn mang dáng vẻ kiêu ngạo như đúng rồi, cái ý niệm gì trong đầu đều bỏ đi hết.

Người này, không sửa trị không được a.

"Giáng Phúc còn nhỏ, có thể biết cái gì? Hơn nữa, sao ta có thể để người trần truồng xuống nước, điều không phải còn có khăn tắm sao?" Thái tử phi làm như là nghe không hiểu ý tứ của thái tử, cười cấp tốc đem khăn tắm khoác lên người, sau đó đem áo trong từng cái từng cái mà cởi ra bên ngoài, nhưng đến lúc còn một cái yếm hồng cuối cùng, liếc nhìn sang phía thái tử, đã bắt được ánh mắt nhìn trộm của tên kia.

Thái tử thấy thái tử phi đem y phục đều cởi ra hết, chỉ còn có một cái khăn tắm, đã sớm rõ ràng phía dưới khăn tắm đó là tuyệt cảnh, hai gò bồng đảo hiện lên chữ "NOPE", trong lồng ngực dâng lên nhộn nhạo,

nhưng trên mặt vẫn là vẻ nghiêm trang, đem tay bưng kín ánh mắt to tròn như hột nhãn của củ cải đỏ, sau đó đối với cái đường rãnh trước ngực thái tử phi biểu thị sự bất mãn, "Còn không đem khăn tắm kéo lên một chút, nếu để Giáng Phúc thấy thì sẽ để lại ảnh hưởng xấu!"

Thái tử phi nghe vậy, cúi đầu nhìn xuống, ném cho thái tử một mị nhãn, cười liền đưa tay đem khăn tắm kéo lên cao, thái tử thấy thế lại còn thể hiện một bộ biểu tình khinh thường, nghĩ, thái tử phi cố ý đi tới bên người thái tử, vươn chân thon dài trơn bóng, chậm rãi dò vào trong ao ôn tuyền, ở vào lúc thái tử làm bộ không có cảm giác gì, thái tử phi mạnh mẽ vén lên một đạo bọt nước văng lên mặt thái tử.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi làm cái gì!" Thái tử không đề phòng trước, nâng khuôn mặt dính đầy bọt nước lên, nắm mắt cá chân của thái tử phi đã đem người lôi xuống.

Thái tử phi thấy tình hình không ổn, quay lưng lại gắng sức chạy đi, phát hiện hiệu quả không tốt, quyết định dứt khoát nương theo lực đạo của thái tử, ngã vào trong ngực hắn, cái động tác này thế nhưng lại làm nước bốc lên rất cao, đem ôn tuyền trì văng lên một mảnh lớn bọt nước, củ cải đỏ đang ngồi trong bồn gỗ thiếu chút nữa bị ném đi, oa a một tiếng, giống như sắp ngã lộn nhào từ trong chậu gỗ ra vậy.

May mà đối với hai người cha mẹ vô lương của nó vẫn chưa quên sự tồn tại của hài tử mình, nhanh chân lẹ mắt cứu vớt củ cải đỏ sắp ngã vào trong nước.

Thật vất vả chờ củ cải đỏ bình tĩnh lại, thái tử phi ngay dưới nước bấm hông của thái tử một cái, để hắn buông tay ra, "Này, móng vuốt của ngươi để ở chỗ nào đó? Củ cải đỏ còn đang ở đây, ngươi cái người a mã này lại không đứng đắn như vậy?"

Thái tử ngượng ngùng buông tay ra, "Ngươi cho là cô cam tâm tình nguyện ôm ngươi sao, cũng chính ngươi nhảy vào trong lòng cô, ngươi đều gấp gáp đứng ngồi không yên như vậy, cô có thể không cho ngươi chút mặt mũi sao?"

Thái tử phi quay đầu, trừng mắt thái tử một cái, "Ngươi nói như không, điều không phải ngươi kéo ta, nên ta mới ngã xuống sao?" Ngã xuống không đụng chết tên này, thực sự là sai lầm.

"Tính toán thời gian một chút, Giáng Phúc ở chỗ này đã được một lúc, tiểu hài tử không thể tắm lâu, đã đến lúc nên đêm nó đi." Lúc này thái tử cũng không muốn cùng thái tử phi tranh đấu võ mồm gì, miễn cho phá hủy bầu không khí lãng mạn, thời cơ bây giờ vừa chín mùi, bộ dáng này của thái tử phi rõ ràng là đã ngầm đồng ý cùng hắn vui vẻ, hắn liền thuận theo ý của nàng một chút vậy.

Tình hình cứ như vậy ta tốt mọi người cùng tốt.

Thái tử phi nghe xong, sao có thể không biết ý tứ của thái tử, nhẹ nhàng cười, thu hồi sự tức giận vừa nãy, ở bên gò má của thái tử hôn một cái, xoay người cự tuyệt ý định xấu xa vừa nảy ra trong lòng thái tử, đem bồn gỗ của củ cải đỏ kéo đến bên người, dùng cái gầu múc cho cái bồn gỗ nhỏ một ít bọt nước, "Gia nói gì vậy, củ cải đỏ ngâm suối nước nóng chưa được bao lâu, nhanh như vậy đã ôm ra ngoài, không phải là uổng phí khi đến đây sao?"

Nói rồi thái tử phi lại cho củ cải đỏ thêm nước ấm, ở bên cạnh cùng nó chơi đùa, ánh mắt của củ cải đỏ rốt cục không còn bị thái tử bưng kín, chớp chớp liền vươn cánh tay nhỏ bé, đòi thái tử phi ôm, lúc này ánh mắt thái tử hướng bên này liếc liếc, vừa vặn thấy khăn tắm của thái tử phi trễ xuống, lại lộ ra một chút xíu phong cảnh, củ cải đỏ còn muốn thái tử phi ôm, vậy làm sao có thể được! Điều không phải hắn cái người làm a mã này không cho phép tiểu a ca thân cận ngạch nương, mà là thái tử phi mặc thành như vậy, làm sao có thể để nhi tử thấy.

"Này, ngươi chú ý một chút!" Thái tử một tay nắm lấy bồn gỗ của củ cải đỏ kéo ra xa, "Kéo lên đi! Cô nói cho ngươi biết, hoàng gia cũng không có nữ nhân nào sẽ ở trước mặt hài tử để hở bộ nhũ, ngươi cũng chớ làm loạn! Ngươi chớ quên, thân thể của ngươi chỉ có người đàn ông duy nhất là cô có thể xem!"

Thái tử nói ra những lời này, kỳ thực hắn là thật có chút tức giận, thái tử phi ở trước mặt hắn mê hoặc hắn thế nào đều được, hắn có thể cho là nàng đang lúc biểu lộ tình thú vợ chồng, thế nhưng trên đời này sẽ không có người đàn ông nào sẽ để thê tử của mình để lộ thân thể cho người đàn ông khác thấy, hừ, đừng nói với hắn củ cải đỏ hiện giờ mới bao nhiêu tháng và còn là con hắn, củ cải đỏ sau này cũng sẽ là một người nam nhân! Mỗi một người đàn ông đối với vật sở hữu của mình cũng đều có ý định muốn chiếm làm

của riêng, cho dù hắn và thái tử phi phu thê không hòa thuận cũng thế, dính đến loại sự tình này, hắn vẫn không thể nhịn được.

Thái tử phi cũng không biết mình trong lòng thái tử là sủng vật thuộc quyền sở hữu của hắn, nếu như biết, thái tử phi sẽ càng kiên định muốn quang minh chính đại mà "ngược" lòng của thái tử một hồi. Lúc này, thái tử phi chỉ biết là thái tử quá nhạy cảm, "Ta hiện tại đâu có lộ nhũ! Ngươi đừng phóng đại mọi chuyện lên." Vừa nói vừa tương khăn tắm kéo lên, thái tử phi cũng không muốn ở trước mặt củ cải đỏ quá hở hang.

Kết quả bên trên đã kéo lên che kín thật nghiêm trang, thái tử lại cúi đầu xuống nhìn đáy nước, nhìn dưới nước lộ ra cặp đùi trắng noãn, thái tử lại bất mãn, "Bên trên thị không sao, thế nhưng phía dưới thì sao. Ngươi liền đem Giáng Phúc bế ra ngoài, rồi mặc thêm nội y rồi quay lại tắm."

Thái tử phi không nói gì nhìn thái tử, "Ngươi có thể không nên phiền phức như thế được hay không? Cứ tắm thỏa thích một cái không được sao? Chờ củ cải đỏ ngâm nước nóng một chút, ta sẽ để người ôm nó mang ra ngoài."

Thái tử nghe xong môi giật giật, khẽ nhếch cằm, rốt cuộc cũng thỏa hiệp xong.

Thái tử phi quả nhiên để củ cải đỏ tắm thêm một chút, đã bảo Trữ ma ma tiến đến đưa nó bọc kỹ mang đi ra ngoài trông coi thật kỹ, sau đó toàn bộ ôn tuyền rốt cục chỉ còn lại có hai người.

Thái tử phi liếc mắt nhìn thái tử đang tựa ở vách hồ tắm một cái, thấy hai mắt hắn nhắm chặt, trông như đang chuyên tâm hưởng thụ cảm giác ngâm mình trong nước nóng vậy, khóe miệng hỡi trễ xuống, sau đó cầm khăn mềm đắp lên trên trán, cũng tựa ở vách hồ, chợp mắt hưởng thụ.

Chỉ chốc lát sau, nước trong ao ôn tuyền bắt đầu có sóng nước hướng đến chỗ thái tử phi ập tới, thái tử phi nửa nhắm nửa mở mắt, thấy thái tử đã ngồi vào bên cạnh, liền hỏi, "Dận nhưng, tựa sát nhau như như vậy không nóng sao?"

Thanh âm của thái tử phi lộ ra một chút lười biếng, lại có chút trêu tức.

Thái tử đưa tay vòng qua vai thái tử phi, "Ôn tuyền này vốn đã nóng, chúng ta có nóng thêm một ít cũng không có gì đáng ngại, thái tử phi nói xem có đúng hay không." Nói rồi thái tử tựu hôn lên gò má của thái tử phi, thấy thái tử phi hơi né tránh một chút, còn ở trên mặt người ta khẽ cắn một cái.

Thái tử phi thầm nghĩ cái tên hỗn đản bị sắc dục xông tâm, trên mặt lại cười, hai tay đẩy lồng ngực thái tử ra một chút, mò lấy cơ thịt coi như rắn chắc trên ngực thái tử, liền giống như sỗ sàng ngắt một cái, làm ra một bộ dạng nửa mong muốn nửa lại chống cự, "Dận Nhưng ngươi thật là xấu, hóa ra ngươi để ta đem củ cải đỏ mang ra ngoài, chính là muốn làm chuyện xấu."

Thái tử thấy nàng làm biểu tình như mới biết, cắn cắn vành tai thái tử phi, rất có thâm ý mà chỉ điểm cho thái tử phi, "Thái tử phi a, cô nói ngươi lúc nào thì mới hiểu tình cảm của ta a, cô đều đã tỏ rõ thái độ như vậy, vậy mà đến bây giờ ngươi mới biết? Khi quay về ngươi cần phải kiểm điểm lại cho thật tốt."

Thái tử phi vòng cánh tay ôm lấy cổ của thái tử, cười tủm tỉm nhảy qua ngồi ở trên đùi thái tử, sau đó chậm rãi tựa đầu vào trong ngực hắn, đùi ôm lấy hông của thái tử, dùng ngón tay vỗ về lồng ngực thái tử, nghe được tiếng hô hấp nhè nhẹ của thái tử mới ở bên tai hắn thổi khí, "Ngươi nói xem bộ dáng của ta như vầy, là có hiểu phong tình hay không?"

Thái tử rất hài lòng, thế nhưng tuyệt đối không có khả năng lại để cho thái tử phi chiếm thượng phong, ôm lấy thái tử phi đã đem người đặt ở bên cạnh ao, "Ngươi nếu có thể thường xuyên chiều theo ý cô như vậy, chúng ta hà tất gì không hợp nhau như vậy? Ngươi nói xem có phải không."

Nói rồi móng sắc liền đem khăn tắm trên người thái tử phi rút hết, bị thái tử phi đưa tay ngăn cản. "Dận nhưng, ngươi quá hấp tấp đi."

Thái tử nghe được lời này, thật đúng là cảm giác mình lúc này xác thực có chút háo sắc, đây là biểu hiện không tốt, Vì vậy, cúi đầu hôn lên môi thái tử phi, thái tử phi cũng rất thuận theo, cùng hắn đáp trả lại, hai nhẹ nhàng hôn môi được một hồi, thái tử đã hôn đến trên ngực thái tử phi, nghe được tiếng hít thở gấp gáp của thái tử phi, trong lòng hắn có chút cảm giác thành tựu, ngẩng đầu từ trên cao nhìn xuống khuôn

mặt đỏ hồng của thái tử phi, bộ dáng nhộn nhạo đầy xuân ý, lòng của thái tử vẫn còn hới chút ngứa ngáy, cả người cũng khô nóng hẳn lên.

Thái tử phi mở con ngươi long lanh như có một tầng sương mù bao bọc mà nhìn thái tử, giọng nói như tắc nghẹn, "Dận Nhưng, tại sao ngươi lại dừng lại?" Nói rồi thái tử phi "A… Ứ…" Mà rên rỉ một tiếng, ôm lấy hông của thái tử dùng một chút lực, phần hông uốn éo, phía dưới hạ thân đụng phải địa phương cứng rắn nhất của thái tử, càng mài càng không chịu nổi mà uốn éo.

Thái tử làm sao có thể nhịn được, số lần hắn và thái tử phi khoái hoạt có thể đếm được trên đầu ngón tay, thái tử phi cho hắn cảm giác cũng không tệ lắm, nàng là chuyên gia trong khuê phòng, lại đã lâu khó có được lúc thái tử phi nhu thuận buông thả như thế, hắn tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, ngoài miệng buông mấy lời xấu xa, "Thái tử phi sao vội vả như vậy, nếu không, ngươi tới hầu hạ cô?"

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng hai tay lại xoa nắn thân thể thái tử phi, thừa lúc thái tử phi không chú ý, còn đem khăn tắm giật ra, thoáng cái, cơ thể trắng noản trơn truột của thái tử phi hiển lộ ra hết, thái tử chỉ cảm thấy cả người máu nóng sôi trào, hít mạnh một hơi, liền đem quần mình ném đi.

Cũng không nghĩ đến lúc này thái tử phi lại xoay người đem hắn ép xuống, thái tử vừa mới phát giác có gì đó không ổn, chợt nghe thái tử phi liếm lồng ngực của hắn, ngẩng đầu mắt mị như tơ, "Dận Nhưng, để ta hầu hạ ngươi đi, ngươi đã nói, đây là việc thuộc bổn phận của ta."

Thái tử giật mình, cũng cảm giác được tay của thái tử phi sờ qua thanh thép nóng cháy của hắn, đâu còn nghĩ đến chuyện tranh giành quyền chủ động gì nữa, bàn tay mò xuống phía dưới, đem tay của thái tử phi nắm chặt lấy, "Tĩnh Nghiên, nên làm chuyện chính, cô xem ngươi thế nào hầu hạ cô… Hô…"

Lời của thái tử còn chưa nói hết, chỉ thấy tay của thái tử phi vỗ về chuyển động lên xuống thanh thép dưới hạ thân hắn, cảm thụ ngón tay như ngọc mang tới khoái ý tê dại, thái tử không nói nữa, ôm thái tử phi đặt ở trên người mình, bàn tay to đã ở trên người thái tử phi du động.

Thái tử rất sung sướng, nhưng mà, ngay lúc hắn sắp đến đỉnh, thái tử phi hơi chậm lại, rồi bất động.

Lúc này đến phiên thái tử trợn mắt thúc dục, "Tại sao dừng lại, ngươi không được thì để cô tiếp." Nói rồi hắn xoay người liền đè thái tử phi xuống, chuẩn bị đem thương ra trận, đi thẳng vào vấn đề, phải biết rằng hắn bị thái tử phi trêu ghẹo đã sớm sắp bạo phát.

Nhưng không nghĩ, thái tử phi không để hắn đè xuống, mà là đẩy hắn ra đem khăn tắm một lần nữa vây kín người, "Gia, hai chúng ta bộ dáng như vậy thật không phải a, bây giờ còn là ban ngày, nếu thật làm như vậy, thế nhưng chính là ban ngày tuyên dâm, thật không tốt."

Thái tử thấy nét đỏ ửng trên mặt thái tử phi còn chưa có rút đi, nhưng nhãn thần cũng đã khôi phục vẻ thanh tỉnh, sao có thể không biết thái tử phi lúc nãy chiều theo ý của hắn như thế, còn lấy vẻ nhu thuận hầu hạ hắn trêu ghẹo hắn, là chuẩn bị trêu đùa hắn một hồi, phía dưới hạ thân còn không có được phát tiết ra ngoài, thế nhưng trong lòng nhưng thật giống như bị tạt một chậu nước lạnh, hắn không thoải mái.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi đừng nói với cô, là ngươi cố ý?" Lẽ nào liền vì chuyện hắn đem thôn trang tặng ra ngoài, thái tử phi liền muốn trêu đùa hắn như thế cho hết giận?

Thật sự là quá đáng giận! Thái tử nghĩ, thật giống như bị người đánh một cái tát vậy cả người điều không thoải mái, cũng bắt đi, sắc mặt chuyển lạnh, không nói tiếng nào đem quần mặc lại.

Thái tử phi vừa định trả lời thái tử, không phải cố ý cũng không có ý định gì, chỉ thấy sắc mặt của thái tử thực sự không tốt, so với lúc trước bị khi dễ thê thảm còn muốn hơn, thầm nghĩ hình như có hơi chút làm lớn chuyện.

Thật sự bởi vì… loại trêu đùa này đem thái tử bị chọc tức, cái được không bù đắp đủ cái mất, hơn nữa hiện tại thái tử phi tuy rằng khôi phục thanh tỉnh, nhưng không phải trong lòng không có chút khát vọng nào, nghĩ vậy, thái tử phi từ phía sau lưng ôm thái tử, "Dận Nhưng ngươi làm gì thế, chẳng lẽ ngươi nghĩ ở bên cạnh ao ôn tuyền khoái hoạt sao, ta, ta làm không được! Chúng ta ở chỗ này ngây ngốc đã đủ lâu, nếu như cung nữ cho rằng chúng ta gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?"

Thái tử nghiêng đầu liếc mắt nhìn thái tử phi một cái, thấy sắc mặt nàng hơi nhăn lại còn có chút ý xấu hổ, tuy rằng rất không tin tưởng cái con người này, thế nhưng nghe nàng nói như vậy, trong đầu thái tử vẫn là thoải mái hơn chút, "Vậy ngươi nghĩ xử lý thế nào, cô nói cho ngươi biết, cô bị ngươi đẩy ra như thế, mất hứng!"

Hừ một tiếng, thái tử liền quay đầu lại không muốn để ý thái tử phi.

"Dận Nhưng, ta còn rất hứng thứ, còn có, nó cũng rất hứng thú?" Thái tử phi hôn lưng thái tử một cái, hai tay liền hướng phía trước trượt tới, thành công nghe được tiếng thái tử hít mạnh.

Thái tử cũng không muốn để thái tử phi lại hầu hạ, xoay người ôm ngang một cái, đã đem người mang đến trên chiếc giường hẹp đã chuẩn bị trong ôn tuyền từ lâu, lúc này đây, hắn hoàn toàn chiếm quyền chủ động, tách hai chân thái tử phi ra, khoát lên bên hông của hắn, không nói hai lời, cố gắng gầm nhẹ, "Cho ngươi chừa làm mấy chuyện xấu, cho ngươi chừa việc thích trêu đùa cô!"

"… Ư… A… Vương bát đản…" Thái tử phi không phòng bị thái tử, cũng không ngờ hắn cư nhiên trực tiếp liền lên như vậy, vừa muốn mắng ra miệng, đã bị nhất khoái cảm tập kích đến không nói được một câu.

"Hô… Lại còn có khí lực mắng chửi người… Ưm…" Thái tử nhanh chóng lên, lay động, đem thái tử phi ôm ngồi ở trên người hắn, sau đó cắn môi của thái tử phi, đêm tiếng rên rỉ và tiếng mắng chửi của thái tử phi tất cả đều nuốt trở về.

"Đừng… Ưm…"

Trong phòng ôn tuyền, không bao lâu, hai người liền hoàn toàn buông thả, trong lúc nhất thời xuân sắc vô biên…

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu không nghĩ tới hôm nay còn có thể đổi mới, xôi thịt a, chết mất, Chương sắp tới dùng năm tiếng đồng hồ, hiện tại mệt chết đi, ngồi xe say xe còn không có khôi phục lại đây, sợ ngày mai không được hai Chương, ngày hôm nay vẫn kiên trì đổi mới.

Cho nên đổi lại, hai Chương ngày mai có hơi đơn sơ mộc mạc, mong muốn mọi người hiểu cho.

Cái mâm thịt nhỏ này không đủ giải sự thèm thuồng của mọi người, thế nhưng hiện nay kiểm soát văn từ nghiêm khắc, mong mọi người thông cảm a

49. Chương 49

Thái tử cùng thái tử phi hai người ở lúc cửa hoàng cung gần đóng thì chạy trở về, cuối cùng đã tới Dục Khánh Cung, thái tử phi lúc này thực sự suy kiệt gục xuống, trong lòng ôm củ cải đỏ, cả người vùi ở trong lòng thái tử ngủ say.

Thái tử nhìn thái tử phi mệt mỏi ngủ, thầm nghĩ lúc nãy thật sự đã đem thái tử phi dày vò đến kiệt sức, đưa tay nhéo nhéo gương mặt của thái tử phi, thấy nàng nhíu mày, thái tử cười đắc ý, phân phó phu xe trực tiếp chạy thẳng đến chỗ thái tử phi ở, toàn bộ thời gian ngồi trên xe ngựa không đánh thức thái tử phi, mà là để Trữ ma ma đem củ cải đỏ ôm trở về sân viện của nó an trí cho tốt, còn hắn tự mình đem thái tử phi ôm xuống xe ngựa, vào trong tẩm điện thái tử phi.

Dọc theo đường đi đến tẩm điện, cung nữ đang làm nhiệm vụ ở sân viện của thái tử phi mắt đều trợn tròn mắt, thái tử thế mà tự mình ôm thái tử phi tiến vào nội thất! Có người ánh mắt sắc bén thấy thái tử phi nhắm mắt lại, trông như đang ngủ say, thậm chí suy đoán thái tử phi có phải là té bất tỉnh hay không, mà người hại thái tử phi té xỉu không còn nghi ngờ gì nữa đó chính là thái tử điện hạ, cho nên thái tử mới có thể ôm lòng hổ thẹn bồng thái tử phi trở về đây.

Không thể trách bọn họ tưởng tượng thái tử như vậy, thật sự là ở trong ấn tượng các nàng, quan hệ giữa thái tử và thái tử phi hiện tại có thể dùng từ ngữ không hợp nhau để hình dung, tuy rằng thái tử có đến

chỗ thái tử phi, thế nhưng hầu như chưa từng ở lại qua đêm, cho nên thái tử cùng thái tử phi chỉ cần ở gần sát bên nhau sẽ làm cho các nàng kinh ngạc không thôi.

Trữ ma ma an trí xong xuôi cho tiểu a ca củ cải đỏ, để vú em và cung nữ thái giám của nó trông trừng, sau đó trở về thái tử phi tẩm điện, mới vừa vào tẩm điện, đã bị Lý ma ma kéo đến một bên, thần bí hề hề mà hướng nội thất nhìn lại, hỏi, "Trữ tỷ tỷ, thái tử sao đột nhiên đối tốt với chủ tử như vậy, ta coi thế này có cái gì đó không đúng a."

Lý ma ma mặc dù chính là khe khẽ nói, thế nhưng không thể ngăn cản Cam Thảo Cam Dược đều vội vàng chụm đầu lại, tất cả ánh mắt đều chăm chú nhìn vào người Trữ ma ma.

Trữ ma ma nghĩ đến thái tử và thái tử phi lúc từ nội thất ôn tuyền đi ra, nghĩ lại sắc mặt của hai người, chỉ biết chuyện xảy ra là chuyện tốt, lúc này nghe được Lý ma ma hỏi, hơi cao hứng hạ giọng nói, "Làm sao lại không biết. Ta nói cho các ngươi biết, chủ tử chúng ta lúc này đạt được mục đính rồi, thái tử rốt cục thấy được chủ tử chúng ta tốt. Các ngươi chưa có thấy lúc thái tử ôm chủ tử xuống xe ngựa đâu, vẻ mặt ôn nhu, chủ tử cuối cùng cũng hết khổ rồi."

Lời này vừa nói ra, trên mặt những người khác đều giãn ra, "Đúng vậy, chủ tử không chỉ có sinh tiểu chủ tử, còn được thái tử gia sủng ái, cuối cùng đã có thể ngẩng đầu."

Mấy người xì xào bàn tán một hồi, chợt nghe bên trong nội thất có tiếng ho khan, thanh âm của thái tử truyền ra, "Còn không bưng một chén trà nóng tiến đến."

Thái tử ở bên trong thất có thể loáng thoáng nghe được tiếng xì xào bàn tán bên ngoài, trong lòng thầm bất mãn, thái tử phi đối với những tên nô tài này quá khoan dung, mới có thể để cho các nàng có gan đem chuyện của chủ tử ra bàn tán, chờ thái tử phi tỉnh lại, nên hảo hảo nói nàng một câu.

Thái tử mới vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy thái tử phi được ôm đến trên giường nằm từ từ tỉnh lại, chớp mắt một cái nhìn ngắm xung quanh, "Nhanh như vậy đã trở lại Dục Khánh Cung sao."

"Ngươi là ngủ mơ mơ màng màng, chúng ta thiếu chút nữa không kịp trở lại, cửa cung đều sắp đóng." Thái tử thấy thái tử phi tỉnh, trả lời, lại hỏi, "Còn cảm thấy chỗ nào không khỏe?"

Thái tử phi được thái tử nhắc tới, mới phát giác cả người đều có chút bủn rủn, nghĩ đến lúc nãy cùng thái tử chơi đùa, thở ra một hơi, "Vẫn còn sống, có hơi khát."

"Cô đã cho người mang trà vào đây." Thái tử nói, nghe được tiếng đập cửa ngoài nội thất, quay đầu nhìn sang, "Vào đi."

Trữ ma ma mang theo Cam Thảo bưng một bình chè (trà) xanh ngâm sương và một bình nước nóng đi vào, đặt ở trên bàn, rót hai ly trà, trình lên thái tử và thái tử phi, "Thái tử điện hạ, chủ tử, mời uống trà."

Thái tử phi giương mắt thấy có nước nóng, khoát tay áo, "Đổi chén nước nóng cho bổn cung." Lúc này thái tử phi uống không nổi nước chè xanh, phải nói rằng nước chè xanh bây giờ không giải khát bằng nước nóng.

Trữ ma ma nghe vậy, vội vàng đổi một chén nước trình lên cho thái tử phi, thái tử đưa tay đem chén nước kia cầm ở trong tay, phất tay để đám người Trữ ma ma lui xuống phía dưới, đợi người lui ra ngoài rồi, hắn mới dìu thái tử phi đứng lên, "Thế nào ngay đến khí lực đứng dậy cũng không có? Cô thấy ngươi cũng không phải người yếu đuối như vậy a."

Nói, rồi tự mình uống một hớp nước, thử độ ấm nước xem vừa chưa, đã đem cái chén bưng tới bên môi thái tử phi, "Nào, trước tiên làm trơn cổ."

Thái tử phi vô cùng kinh ngạc nhìn cái bộ dáng cùng vẻ mặt hiền lành của thái tử, cúi đầu liền thuận theo mép chén, uống một hớp nước, mới nói, "Ngươi hôm nay thế nào lại đối với ta tốt như vậy, có biết là bản thân mình hơi quá trớn hay không?"

Tay thái tử cầm cái chén ngưng lại, nghĩ đến hai người ở trong phòng ôn tuyền lớn mật làm chuyện kia, híp mắt cười, "Cái này không phải là ngươi tình nguyện sao, gì mà quá phận chứ? Cô đối tốt với ngươi, ngươi còn không vui sướng hài lòng sao?" Nói xong lại cho thái tử phi uống thêm mấy ngụm nước, "Được rồi, ngày hôm nay cô thấy ngươi quá mệt mỏi, uống nước xong lại đi nghỉ một lát, chờ lát nữa bữa tối được bưng lên dùng xong thì ngủ tiếp đi."

"Không muốn, hôm nay không muốn ăn, ta chỉ muốn ngủ thôi." Thái tử phi lắc đầu, nhìn thấy thái tử còn rất sung sức tràn đầy tinh thần thì bất mãn trừng mắt, thực sự đã quá coi thường tinh lực của thái tử. "Ngươi cũng sớm đi nghỉ một chút đi, đừng quấy rầy ta."

Thái tử đem cái chén để qua một bên, nói như thể nó là chuyện đương nhiên, "Cô không nghỉ ngơi ở nơi này thì đi chỗ nào nghỉ, tới tới lui lui phiền phức. Chờ tới lúc bữa tối mang lên, ngươi nhiều ít cũng nên dùng một chút."

Thái tử phi đối mặt với thái tử như vậy có chút không biết làm sao, vẻ mặt như đang quan tâm người bị bệnh, chẳng lẽ đổi tính?

Thái tử phi cuối cùng vẫn ăn vài thứ điền bụng, vừa định ngã đầu nghỉ ngơi, đã bị thái tử dựng dậy, "Mới vừa dùng bữa xong, không nên ngủ ngay, đối với thân thể không tốt, đứng lên đi lại một chút cho tiêu cơm."

"Đi." Thái tử phi đáp, cả người tựa lên ở trên người thái tử, để hắn mang theo đi lại cho tiêu thực, mắt lại nhắm lại.

Chờ thái tử đi một vòng, lúc quay đầu nhìn thái tử phi, mới phát hiện thái tử phi đã ngủ từ lúc nào, nhìn khuôn mặt say ngủ, trong lòng thái tử gia cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hắn hiếm khi nào kiên trì đối đãi với thái tử phi như thế, kết quả thái tử phi trực tiếp bỏ qua sự ân cần chăm sóc của hắn, cứ thế mà ngủ, nếu không phải là bởi vì ngày hôm nay hắn được thỏa mãn không tệ lắm, hắn sao có thể để thái tử phi không đếm xỉa đến hắn như thế.

Hừ, thái tử nghĩ, có chút bị tức giận mà đem thái tử phi dời đến trên giường, sau đó tự mình cũng nằm trên giường, ngã đầu liền ngủ, kỳ thực ngày hôm nay hắn cũng có chút mệt mỏi.

Ngày hôm sau, thái tử đúng giờ lên triều tỉnh lại, mắt mở liền thấy thái tử phi cuộn tròn trong lòng, sực nhớ ngày hôm nay còn là nghỉ lễ, không cần phải vào triều, Vì vậy muốn ngủ tiếp một hồi, thế nhưng thế nào cũng đều không ngủ được, lại bóp lấy mũi thái tử phi, làm thái tử phi ngạt thở tỉnh lại.

Thái tử phi mở mắt ra có chút tức giận nhìn thái tử, lại bị thái tử hôn một cái, "Tĩnh Nghiên, hôm nay rảnh rỗi, hay là cô mang ngươi xuất cung đi chơi?"

Thái tử phi lau chỗ bị hôn một cái, ngáp một cái, "Xuất cung sao, đương nhiên được a, nhưng mà để hôm sau đi, hôm nay ta muốn đi Từ Nhân Cung, cùng thái hậu bàn một ít chuyện xử lý cung vụ mà, sợ là không rảnh."

"Ngày mai để cô coi có thể lại dẫn ngươi đi hay không." Thái tử nghe xong, ngẫm lại liền nói.

Lúc này thái tử phi đã hoàn toàn tỉnh ngủ, lại được nghe lời này của thái tử, hoàn hồn, "Dận Nhưng, ngày hôm nay sao ngươi lại tốt như vậy? Còn muốn mang ta xuất cung?" Cái này thật là hiếm thấy, thái tử khi nào có chuyện tốt lại nghĩ đến hắn?

Thái tử nghe vậy bất mãn liếc nhìn thái tử phi, "Chẳng lẽ cô trước đây đối với ngươi còn chưa đủ tốt, nói gì thì nói. Hai ngày này là lúc cô rảnh rỗi, mới có thể mang ngươi xuất cung, trong ngày thường đào đâu ra thời gian."

"Ha hả." Thái tử phi rất muốn đem chuyện hai người đánh nhau trước đây mỉa mai lại, thái tử là quý nhân hay quên, đã quên bọn họ có một vài lần tức giận đánh nhau, nếu không phải vậy hôm nay thái tử vừa thay đổi thái độ, làm sao lại nghi ngờ hắn như vậy chứ? Cũng bởi vì có nhiều lần trước đó. Nhưng mà lời đến khóe miệng, thái tử phi lại thấy nhắc lại chuyện cũ thật không có ý nghĩa, liền thuận miệng nói, "Dận nhưng, vậy chờ ngày mai chúng ta xuất cung đi."

"Được, cô rửa mặt xong đi gặp hoàng a mã một chút, coi xem ngày mai có chuyện gì không, hôm nay năng xử lý xong những chuyện cần xử lý trước, không được thì để làm sau, ngày mai dẫn ngươi đi hoàng a mã biệt cung." Thái tử suy nghĩ nói, sau đó đứng dậy để người tiến vào hầu hạ.

Thái tử phi vừa nghe, thái tử ngày hôm nay thật là có lòng tốt, nói chuyện quá hợp, liền vội hỏi, "Có thể tiện đường đến Thạch phủ một chuyến không, ta đã lâu không có trở về."

"Cái này… Cái này không được, cô không thể tùy ý đi đến phủ của các đại thần, cho dù là Thạch phủ, đó cũng là không thể." Thái tử mới vừa nói, chỉ thấy thái tử phi có chút thất vọng, liền đổi giọng, "Cô có thể

đi hỏi hoàng a mã, nếu ông cho phép, đi Thạch phủ cũng không phải không được."

"Được rồi, nói đùa với ngươi thôi, không cần đi hỏi hoàng a mã, ta biết ngươi không được thuận tiện." Thái tử phi cười cười nói, Khang Hi chưa chắc sẽ cho phép thái tử đi Thạch phủ, thái tử có phần nghĩ cho hắn đã rất tốt rồi.

Có điều thái tử đột nhiên tốt như vậy, không biết là bởi vì chuyện hôm qua ở ôn tuyền không, chẳng lẽ phối hợp theo ý của hắn một hồi, thái tử đã đủ hài lòng? Hắn lại dễ dụ như vậy sao? Thái tử phi nhìn về phía thái tử đang có tâm trạng không tệ lắm, có chút không chắc chắn, nếu quả thật là như vậy, sau này muốn thái tử đáp ứng cái gì, ngủ cùng thái tử vài lần không phải xong sao? Thái tử phi lắc lắc đầu một cái, đem cái cách làm buồn cười của mình lắc bay, sau đó cũng từ trên giường đứng lên, chuẩn bị rửa mặt chải đầu bắt đầu một ngày mới.

Thái tử sau khi rời đi, thái tử phi không bao lâu cũng đi Từ Nhân Cung, hôm nay Từ Nhân Cung cũng không náo nhiệt, bởi vì còn đang nghỉ lễ, các phu nhân ở nhà chăm sóc gia đình, tiến cung yết kiến dâng tặng lễ vật các phi tử khác cũng vội vội vàng vàng, ở chỗ thái hậu nơi này náo nhiệt vài ngày, thái hậu lão nhân gia chính là chịu không nổi liền giải tán mọi người, cho nên lúc thái tử phi đến, Từ Nhân Cung có chút vắng vẻ, chỉ có cung nữ ở trước cửa điện gạt tuyết.

Chờ vào Từ Nhân Cung, chỉ thấy Quế ma ma bên người thái hậu từ sau tấm bình phong đi ra, tiến lên hành lễ với thái tử phi, "Thái tử phi cát tường, thái hậu lão nhân gia ngày hôm nay có chút không khỏe, còn chưa ngủ dậy."

"Làm sao lại không khỏe? Đã truyền gọi thái y chưa?" Thái tử phi vừa nghe, vội hỏi, "Bổn cung có thể xem thái hậu không?"

Quế ma ma nghe vậy, dừng một chút, "Hồi bẩm thái tử phi nương nương, đã cho gọi thái y. Thái hậu còn đang ngủ, sợ còn không tiện để thái tử phi nương nương đi vào."

Trong ngày thường thái hậu đã sớm tinh thần ngời ngời rời giường, xem ra hôm nay là thân thể thật sự không khỏe.

"Vậy bổn cung trước tiên ở bên ngoài chờ, chờ thái hậu tỉnh tái vào xem người. Bổn cung không thấy người trong lòng thật không yên." Thái tử phi còn là quan tâm thái hậu, dù sao sau khi tiến cung, người thứ nhất đối tốt với hắn như thế chính là thái hậu lão phật gia, còn thường chỉ điểm cho hắn.

Quế ma ma có chút cảm động, "Thái tử phi có lòng, nô tỳ đi vào nhìn thái hậu xem người đã tỉnh chưa."

Thái tử phi chờ sau khi Quế ma ma tiến vào nội thất, an vị ở trên ghế, một lát sau, chợt nghe tiếng Quế ma ma đi ra, "Thái tử phi nương nương, thái hậu cho gọi người vào."

Thái tử phi nghe xong, vội vàng đứng dậy, cùng Quế ma ma đi vào thấy thái hậu vừa mới rời giường, sắc mặt của thái hậu cũng không tệ lắm, thái tử phi liền yên lòng, hỏi, "Hoàng a ma, thân thể của ngươi hôm nay cảm thấy thế nào, khỏe hơn không?"

Thái hậu thấy thái tử phi vẫn rất cao hứng, "Khá, đêm qua ra mồ hôi một trận, nhẹ nhàng khoan khoái, hôm nay liền ngủ quên. Tĩnh Nghiên thế nào lại tới đây, ai gia hôm qua nghe nói thái tử mang con xuất cung đi ôn tuyền thôn trang ngâm nước nóng."

Thái tử phi thấy thái hậu đều đã biết, chắc hẳn hậu cung cũng đều đã biết chuyện hắn đi ôn tuyền thôn trang, nhân tiện nói, "Đúng vậy, hoàng a ma, hôm qua đi một ngày đêm, cả Hoằng Thăng cũng đều mang đi. Hoàng a ma, nếu có thời gian rảnh, người cũng có thể xuất cung đi ôn tuyền thôn trang tắm suối nước nóng, nghỉ dưỡng."

"Thực sự sao? ai gia nên tìm cơ hội cũng nên đi như vậy một chuyến." Thái hậu nghe xong gật đầu, "Ta già rồi, không dãn gân dãn cốt thật không thoải mái. Con hôm nay đến đây là có chuyện gì thế?"

Thái tử phi lắc đầu, ngày hôm nay tới đây cũng là hỏi một chút ít chuyện cung vụ, thái hậu thân thể không khỏe, cũng không muốn đem việc này ra phiền bà, nhân tiện nói, "Hồi bẩm hoàng a ma, Tĩnh Nghiên rảnh rỗi, hôm nay tới đây thăm hoàng mã ma, cũng để thỉnh an người."

Thái hậu nghe xong rất thư thái, "Hảo hảo hảo, ai gia hôm nay tuy khỏe hơn một chút, nhưng vẫn là có chút mệt, ngươi nếu thật có việc, nên đến Khôn Ninh Cung tìm Tô Ma Lạt Cô, nàng là thị nữ của thái hoàng thái hậu, mỗi năm lại già thêm, nên đi gặp nàng một chút, mới là làm tròn cấp bậc lễ nghĩa của bậc tiểu bối." (Tô Ma Lạt Cô là vú em của Khang Hi)

"Hoàng a ma nói rất đúng." Thái tử phi gật đầu.

Lại cùng thái hậu nói vài câu, thái tử phi liền từ Từ Nhân Cung xin cáo lui, chuyển sang đường khác đi Khôn Ninh Cung gặp Tô Ma Lạt Cô, Tô Ma Lạt Cô từ lúc thái hoàng thái hậu băng hà vẫn ở lại Khôn Ninh Cung, sau này Khang Hi sợ bà lẻ loi một mình, đã đem thập nhị a ca giao cho bà nuôi nấng.

Thái tử phi vừa đến Khôn Ninh Cung, liền gặp được thập nhị a ca mang theo thiếp thân tiểu thái giám của hắn cũng hướng Khôn Ninh Cung đi, lúc cùng chung đường tới đó, thập nhị a ca nói hắn muốn mời Tô Ma mụ mụ xuất cung một chút, hít thở không khí, thái tử phi liền biết Tô Ma Lạt Cô cũng là không rảnh.

Vì vậy cùng Tô Ma Lạt Cô gặp mặt, hàn huyên một ít chuyện, liền trở về Dục Khánh Cung.

Cả ngày hôm này, thái tử phi cuối cũng không làm được chuyện chính gì, vì vậy đem toàn bộ thời gian dùng để nghỉ ngơi chuẩn bị cho ngày mai xuất cung chơi một chút, buổi tối thái tử lại ngủ ở tẩm điện của thái tử phi, tâm tình của thái tử rất tốt, thái tử phi chính là bởi vì được hắn đáp ứng xuất cung chơi, ngày hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, cũng vui vẻ cùng thái tử trò chuyện nhiều hơn ngày thường, hai người vừa cười nói vui vẻ xong, kết quả ngươi nhào tới ta kéo lại cuộn thành một khối.

Buổi tối sinh hoạt quá tốt đẹp, ngày hôm sau cũng liền dư thừa tinh lực, thái tử thật cao hứng mang thái tử phi của mình đi đổi gió một ngày một đêm, hai người ở chung quả thực có thể sử dụng từ hòa hợp để hình dung. Thái tử đối với sự thấu tình đạt lý của thái tử phi cảm thấy rất hài lòng, một lần nữa đối mặt với thái tử phi, phát hiện nàng không chỉ có đẹp mắt mà còn rất có đầu óc, không đeo bám rất có chính kiến của mình còn rất có tình thú, ngoại trừ thỉnh thoảng quá mạnh mẽ hoang dại, thái tử phi của hắn vẫn coi là tốt, hắn trước đây sao lại không phát hiện chứ.

Nếu như thái tử phi chiều theo ý của hắn, hai người cần gì phải gây gổ xích mích nhau như vậy, kỳ thực nói cho cùng cái sai vẫn là ở chỗ thái tử phi ngay từ đầu đã không hiểu chuyện, bất quá bây giờ nhận ra cũng không muộn.

Thái tử thấy thái tử phi rất thuận mắt, cũng bắt đầu một mực ngủ lại ở tẩm điện thái tử phi, thậm chí còn hào phóng đưa kho riêng của hắn giao cho thái tử phi xử lý, cho phép thái tử phi muốn dùng thế nào thì liền dùng như thế ấy, những ngày vợ chồng son sinh hoạt đằm thắm bên nhau vẫn là nên xuất hiện sau ngày đại hôn mới phải, kết quả chậm trễ một năm, thái tử và thái tử phi mới chuyển biến tốt đẹp như vậy, thật đúng là làm cho người ta kỳ quái.

Thái tử phi đối với chuyện thái tử lúc rãnh rỗi không có gì làm đều chạy đến chỗ hắn giao lưu tình cảm, trong đầu chỉ còn lại có một cái ý niệm, thái tử thực sự đổi tính. Có điều thái tử phi từ lúc nó vừa mới bắt đầu đến nay vẫn chưa quen, đến việc thích ứng buổi tối khi đi ngủ có nhiều thêm một người, cuối cùng cũng thành quen, chỉ là như vậy trôi qua hơn hai tháng, cấp trên liền mập mờ nói cho bọn hắn biết thời kỳ trăng mật của bọn họ nên chấm dứt, thái tử không thể chỉ cưng chiều một mình thái tử phi, đây là điều không đúng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu rất muốn rất muốn nghỉ một ngày đêm, thế nhưng cũng sợ vừa buông lỏng xuống, ta sẽ không sáng tác tiếp được nữa, đến lúc đó cô phụ mong đợi của mọi người

Đập bàn, ta là người có trách nhiệm như vậy cơ mà

50. Chương 50

Cấp trên truyền đạt ý xuống ở đây cũng không phải là Khang Hi, trừ khi hoàng tử phúc tấn không cho thái tử cưới vợ bé hoặc là không thể sinh nở, lão gia tử lúc này mới nói một đôi lời, bình thường hoàng tử thích

ai đó là chuyện trong hậu viện của hắn, Khang Hi còn có thể từ việc các a ca đối với nữ nhân của mình xử trí như thế nào mà trông được ra được một ít bản tính của đứa con trai này, chỉ cần không làm ầm ĩ như tam phúc tấn khiến ông bất mãn thì hắn là sẽ không hỏi tới.

Điều không phải Khang Hi, vậy chỉ còn lại có hoàng thái hậu người không bao giờ nghĩ tới chuyện thế sự là bận tâm tới thái tử phi, người nhắn nhủ thái tử phi không thể độc chiếm thái tử đích thật là hoàng thái hậu lão nhân gia, thậm chí ngay cả thái tử phi chưa từng nghĩ đến là bà sẽ báo cho chính.

Hoàng thái hậu không phải là không muốn thái tử phi sống tốt, phải biết rằng thái tử phi rất được lòng bà, chuyện thái tử bắt đầu thích thái tử phi bà vẫn rất cao hứng. Thế nhưng căn cứ vào tình hình hậu cung, thái hậu vì thái tử phi suy nghĩ từ tận đáy lòng, Vì vậy tự mình cho đòi thái tử phi đến Từ Nhân Cung trò chuyện với nhau, uyển chuyển nói khéo để truyền đạt ý của bà, để thái tử phi đem chuyện này xử lý êm đẹp thỏa đáng, miễn cho bị người khác ghen ghét.

"Ngươi a, là thái tử phúc tấn, có lẽ những nữ nhân ở hậu viện kia con có thể quản lý tốt, nhưng con không quản được các nàng ở đằng sau lưng con suy tính cái gì. Tĩnh Nghiên, con cũng đã làm thái tử phi đã hơn một năm thời gian, hậu viện này bên trong cong cong gập ghềnh, dính dáng đủ thứ chuyện, con cũng không phải không biết. Thái tử hắn cuối cùng vẫn là thái tử, "

Hoàng thái hậu ý vị thâm sâu, thái tử là thái tử, sau này không thiếu nữ nhân muốn tiếp cận, hiện tại luôn cưng chiều thái tử phi, thái tử phi nếu như hoàn toàn một lòng trao chọn ở trên người thái tử, chờ đến ngày sau, người phải khổ sở thế nhưng lại là nàng, dù sao cũng nên để cho nàng suy nghĩ cẩn thận.

Thái tử phi nghe được thái hậu nói xong, sao có thể không hiểu được ý bà muốn nói cái gì, có chút nghĩ thái hậu suy nghĩ nhiều, có điều gần đây thái tử hình như là có chút đeo bám hắn, thái tử phi muốn vào không gian mà bởi vì thái tử ở đó, buổi tối tìm không được thời gian rảnh để đi vào, "Hoàng a ma nói phải, là Tĩnh Nghiên xử lý việc này không chu toàn."

Vừa tinh tế suy nghĩ, Thạch Tuấn Nham biết thái hậu lo lắng không phải không có lý.

"Tĩnh Nghiên, hoàng mã ma cũng chỉ là khuyên ngươi chú ý nhiều một chút, ngươi cũng biết thời gian dài, luôn luôn sẽ có người đem việc này rót vào trong tai ai gia, chuyện này trước tiên cho ngươi một chỉ điểm." Hoàng thái hậu phân tích một chút hiện trạng cho thái tử phi, "Huống hồ, ngươi thế nào lại ngốc như vậy đây, thái tử thường ở lại chỗ ngươi, chỉ cách có một lớp không khí mà, ngươi chừng nào thì mới có thể lại có bầu, cấp cho hoằng thăng sinh thêm mấy người huynh đệ?"

Mặc dù bản thân thái hậu chưa từng sinh hài tử, thế nhưng hậu cung thấy nhiều nữ nhân sanh, bà thì là chưa thấy qua heo chạy nhưng đã biết mùi thịt heo*, chuyện phu thê thái tử làm chuyện phòng the nhiều lần, lại càng không có lợi cho việc mang bầu, hẳn là phải ngừng một đoạn thời gian để theo dõi, nhìn xem có hay không có dấu hiệu mang bầu a, "Con cùng hoàng a ma nói một chút, cái lý này có đúng hay không?" (ý nghĩa ngược lại của câu: chưa ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy)

Thái tử phi cười khóe miệng hơi cứng đờ, mấy ngày này cùng thái tử ở chung hài hòa xác thực làm cả người có chút khoan khoái, thế nhưng hoàng thái hậu nói tuy có đạo lý, lại làm người ta cảm thấy xấu hổ, thái tử thường ở lại chỗ thái tử phi, hai người bọn họ căn bản không thường làm chuyện này, hơn nữa muốn thái tử phi lại có bầu, cũng phải do chính thái tử phi muốn mới được a.

"Hoàng a ma nói phải, Tĩnh Nghiên nhớ kỹ." Khóe miệng thái tử phi kéo căng, gật đầu nghe chỉ dạy, để phòng ngừa thái hậu còn nói ra việc làm sao để thuận lợi có bầu, tìm cái cớ trở về Dục Khánh Cung.

Vào lúc ban đêm, thái tử sau khi hoàn thành chính sự mà Khang Hi giao cho hắn, liền theo thói quen đi tìm thái tử phi.

Thái tử phi lúc này đang vẽ tranh, là vẽ tập tranh kỷ niệm quá trình củ cải đỏ lớn lên, vừa vẽ vừa chờ thái tử xuất hiện, rốt cục nghe được bên ngoài Trữ ma ma truyền báo thái tử đã tới, thái tử phi mới đem tập tranh thu lại cất đi, đứng dậy đi nghênh đón thái tử.

Thái tử vừa vào nội thất, thái tử phi ở trước mặt cung nữ cùng nhũ mẫu trước sau như một mà giả trang hiền lành, chờ cửa nội thất đóng, thái tử phi xoay người an vị trên ghế cao, "Gia, đêm nay tự ngươi tìm chỗ qua đêm, ta đây không thể chứa chấp ngươi."

"Ngươi ngày hôm nay lại nổi điên cái gì, nói mát cái gì vậy." Thái tử kỳ quái liếc mắt nhìn thái tử phi một cái, nhấc chén trà bên cạnh thái tử phi lên uống một hớp, "Ai chọc ghẹo ngươi?"

"Ai dám chọc ta?" Thái tử phi hỏi ngược trở lại, "Ngươi vẫn cắm chân ở chỗ này không cảm thấy chán sao?"

Thái tử nghe vậy, ngẫm nghĩ một chút, sau đó nhìn thái tử phi rất là nghiêm túc gật đầu, "Ngươi nói cũng không tồi, vừa nghe ngươi nhắc cô cảm thấy thật đúng là có chút chán."

Lời này vừa ra, sắc mặt của thái tử phi chuyển sang trời nhiều mây, "Ngươi nghĩ muốn ngủ trên sàn nhà sao?"

Thái tử vội vàng ôm thái tử phi cười nói, "Cô nói đùa với ngươi thôi, chúng ta như vậy vẫn tốt vô cùng, cô thấy thật quen thuộc." Nói rồi thái tử tự mình cởi giày liền trèo lên giường, "Nói đi, đang tốt đẹp như vậy lại nói những lời này để làm chi, người nào không có mắt ở trước mặt ngươi ăn dấm chua?"

"Hắc, Dận Nhưng, ngươi phải ăn nói cho cẩn thận, hôm nay ta đi Từ Nhân Cung, thái hậu lão nhân gia răn dạy ta, nói ngươi chỉ cưng chìu một mình ta là không được." Thái tử phi vừa nghe thái tử thuyết người nào không có mắt, liền đem thái hậu lôi vào, nhìn có chút hả hê xem hắn phản ứng thế nào, "Thái hậu không phải là ăn dấm chua, đây là bà vì ta mà suy nghĩ."

Thái tử không hiểu, hỏi, "Phúc tấn, ngươi gần đây chọc thái hậu tức giận?"

Thái tử phi lắc đầu, "Làm sao có thể, dỗ dành ta còn không kịp."

"Vậy thái hậu làm sao vừa gặp mặt lại khó chịu như thế? Ngươi muốn giữ cô thường xuyên ở lại chỗ này đều rất khó khăn a." Thái tử lời vừa nói dứt câu, đã bị thái tử phi đá xuống giường, "Ai, ngươi cái nữ nhân thô lỗ này, không thể nhẹ nhàng một chút sao?"

"Ngươi nói nói cái gì, ngươi ở lại chỗ ta đuổi cũng không đi, còn nói cô lưu ngươi ở chỗ này đều rất khó khăn cái gì!" Điều thái tử phi không ưa ở thái tử nhất đó là sĩ diện, chờ thái tử hặm hực bò lên giường, còn nói thêm, "Hừ, thái hậu nói như vậy cũng không phải không có đạo lý, ngươi thường xuyên ở bên này, các sân viện khác oán khí tận trời, ta mỗi ngày ứng phó cũng phiền phức. Hơn nữa, chúng ta buổi tối chỉ đắp chăn đơn thuần nói chuyện trời đất, ngươi cũng không thể cứ ở mãi đây được."

"Chẳng lẽ ngươi là ngại cô ở chỗ này không cùng ngươi thân thiết? Cũng phải, chúng ta cũng đã vài ngày không âu yếm, lại đây, cô chiều ngươi." Thái tử nghe được thái tử phi nói như vậy, chiếu theo suy nghĩ của hắn, thái tử phi chắc là sẽ không chê hắn, lời thái tử phi vừa nói này rõ ràng chính là oán giận bọn họ không thường xuyên làm chuyện chăn gói, thật hợp ý hắn. Nghĩ vậy, thái tử kéo thái tử phi qua, đè xuống mà bắt đầu hôn hít.

"Dận Nhưng, ta không nói giỡn với ngươi, ai, đừng hôn chỗ..." Thái tử phi nào nghĩ tới thái tử người này lại nghĩ sai lệch, vội vàng khước từ, đáng tiếc thái tử cũng đã quen thuộc thái tử phi như cháo, sớm nắm giữ các vị trí nhược điểm của thái tử phi, mỗi hôn nhẹ lên là mỗi lần hôn xuống điểm nhạy cảm của thái tử phi.

"Ngoan, đừng nói chuyện, chúng ta hảo hảo thân thân thiết thiết." Thái tử như lang như hổ, hai ba cái liền cởi bỏ nút buộc xiêm y thái tử phi, thấy thái tử phi vẫn còn giãy dụa muốn nói chuyện, vội vàng hôn đi lên ngăn chặn miệng của thái tử phi.

Không bao lâu, trên giường tiếng rên rỉ thở dốc không ngừng, cảnh xuân tươi tốt. (âm thanh đồng áng và cảnh chú trâu cày ruộng thôi ý mà, ý vị thâm trường muahaha)

Thái tử và thái tử phi lăn lộn xong, hai người lại vẫn chưa thấy buồn ngủ, lúc này tay của thái tử phi xoa lồng ngực thái tử, mò lấy cái núm nhỏ màu đỏ, ti hí mắt liền nhéo một cái, thành công làm thái tử đau nhức quát, "Ngươi điên ư!"

Thái tử phi buông tay ra, cười hì hì, "Ta cùng ngươi nói chính sự, kết quả ngươi lôi kéo ta lăn lộn trên giường, rốt cuộc ngươi có để tâm nghe hay không a."

"Cô nói ngươi phiền não những chuyện kia làm chi! Hoàng a ma cũng chẳng qua là lo lắng ngươi bị người khác ghen ghét, cho ngươi một lời nhắc nhở, ngươi chú ý một chút là được, còn cần nói cho cô làm gì." Thái tử trừng mắt nhìn thái tử phi một cái, "Huống hồ, lẽ nào cô muốn cưng chìu ai còn phải nhìn sắc mặt của

người phải không? Có người bất mãn vậy thì thế nào, nói không cho cô cưng chiều thì cô sẽ không cưng chiều sao, vậy thì thật mất mặt cô! Ngươi cứ yên tâm đi."

Thái tử phi mí mắt co giật, "Vậy cho dù có nói ngươi thì ngươi vẫn tiếp tục ở lại chỗ ta nơi này sao?" Người ta khuyên không đi, lúc nào có thể đi vào không gian đây?

"Ừ, không sai biệt lắm là như thế, có điều xem tình huống đã." Thái tử thật đúng là suy nghĩ một chút mới lên tiếng, hiện tại hắn vẫn là rất thích thái tử phi, lưu lại nơi này mà cũng không sai, tạm thời không có ý tứ muốn rời đi.

"Ta đã quên nói cho ngươi biết một chuyện rất trọng yếu, lúc hoàng a ma nói với ta, còn nói đến nếu ngươi thường xuyên ngủ lại, không gián đoạn thì sẽ bất lợi cho việc mang bầu." Thái tử phi đem vấn đề thái tử quan tâm chuyện con nối dõi nói ra, cũng không tin thái tử lại không coi trọng.

Không nghĩ tới thái tử nghe xong cư nhiên ha hả mà nở nụ cười, "Cô hỏi ngươi tại sao lại ngu ngốc như vậy, hoàng a ma biết cái gì, không ngủ với ngươi nhiều thì làm sao có thể có bầu." Bản thân hoàng thái hậu lão nhân gia cũng chưa sanh bao giờ, thái tử phi thế mà lại bị thái hậu lung lạc.

Nói rồi hắn chuyển hướng nhìn tới chỗ bụng dưới thái tử phi, bàn tay đưa qua sờ sờ, "Nói thật, thế nào lại chưa thấy trong bụng ngươi có động tĩnh." Tuy rằng hắn biết khả năng thái tử phi lại có bầu rất nhỏ, thế nhưng hắn vẫn mong muốn có kỳ tích xuất hiện a.

Thái tử phi vừa nghe lời thái tử nói, đánh bay tay hắn, "Ngươi đang cho là chuyện mang thai hài tử là dễ dàng như mua rau cải trắng ngoài chợ sao." Vừa nói vừa đem chuyện phòng the nhiều lần sẽ bất lợi cho việc mang thai mà thái hậu nói, nói cho thái tử, thái tử nghe xong rất không để ý hình tượng mà liếc mắt một cái, thái tử nhiều ít vẫn là hiểu được những đạo lý này, không phản bác lời thái tử phi nói, chẳng qua là cảm thấy để trưởng bối đề cập chuyện như vậy cảm thấy rất kỳ quái.

Thái tử phi thấy thái tử bĩu môi không nói gì, tự mình cũng có suy nghĩ riêng, mấy ngày này đã quen với việc có thái tử làm bạn chung gối, nhưng vẫn là phải đối mặt với một hiện thực, thái tử là của chung mà không phải của riêng, trước đây thì không cảm thấy có cái gì đặc biệt, bây giờ lại cảm thấy khó chịu, bạn đời của mình chỉ có thể có một thái tử, mà thái tử là nam nhân cho nên có thể có rất nhiều nữ nhân, vì sao mình không phải là nam nhân kia chứ!

Thái tử phi nghĩ có chút tức giận đem ánh mắt nhìn chăm chú vào trái dưa chuột của thái tử, thầm nghĩ lần sau thái tử trở lại nhất định phải lấy rượu tinh luyện khử trùng cho hắn. (thiến…)

Thái tử bị ánh mắt cay độc của thái tử phi nhìn trừng trừng đến có chút ngượng ngùng, hôn gò má của thái tử phi một cái, có chút mờ ám mà thổi khí, "Phúc tấn, có đúng hay không còn muốn tiếp chiến một hồi a?"

Thái tử phi không hăng hái! Còn muốn tiếp hiệp hai! "Không muốn!"

"Được rồi, đừng suy nghĩ những chuyện khác. Thời gian cô ở nơi này của ngươi cũng không nhiều, qua nửa tháng nữa sẽ cùng hoàng a mã đi tuần du sông Hà, mấy ngày này ngươi chỉ cần để ý tới bản thân mình, những chuyện khác đừng để ý tới."

"…" Thái tử phi nghe vậy, liếc liếc mắt nhìn thái tử, "Đã biết." Nói xong, hai mắt nhắm lại, liền đi ngủ.

Thái tử sủng ái thái tử phi trước sau như một, cho dù thái hậu có chỉ điểm cho thái tử phi, thái tử phi cũng đã nói cùng thái tử, nhưng thái tử vẫn như trước làm theo ý mình, cũng không có cái gì biến đổi, tình hình cứ như vậy việc thái hậu lo lắng cũng không phải không có căn cứ.

Thái tử chỉ cưng chiều một mình thái tử phi, đây là chuyện phu thê hài hòa cầm và sắt cùng hợp âm, thế nhưng mỗi ngày đều ngủ lại ở chỗ thái tử phi, nhiều thầy tu mà cháo ít, thái tử phi luôn được ăn thịt, những nữ nhân khác ngay đến nước cũng chưa từng được uống, luôn luôn sẽ khiến các nàng thấy bất mãn, nhất là sau ngày thái tử đem Lý giai trắc phúc tấn đưa vào lãnh sân của Dục Khánh Cung giam giữ, những thứ trắc phúc tấn, thứ phúc tấn, các thị thiếp khác tất cả đều có cảm giác nguy cơ, rất sợ thái tử càng cưng chìu thái tử phi, tình cảnh các nàng càng bất ổn, chờ một ngày kia thái tử phi chỉ bằng một câu nói các nàng không tốt, thái tử cũng liền đem các nàng cho đi bầu bạn với Lý giai thị, vậy coi như mọi thứ đều chấm hết.

Có lo lắng như vậy, các nữ nhân ở sân viện khác trong Dục Khánh Cung đều không an phận, thậm chí luôn luôn phỉnh nịnh ôm chặt bắp đùi thái tử phi là Trình giai thị cũng đứng ngồi không yên, lúc này, nghìn vạn lần không thể đứng nhìn những nữ nhân này ở đằng sau tạo dựng bộ rễ các mối quan hệ, dù thái tử có ở trong cung, cho dù thái tử phi cầm giữ hậu viện Dục Khánh Cung có ổn định tới đâu, những động tĩnh của các nữ nhân kia vẫn có thể truyền tới trong tai các chủ tử trong hậu cung, cho nên luôn sẽ có người biểu dương chính nghĩa cho các nàng.

Thái tử phi là thái tử phúc tấn, là quốc mẫu tương lai, cho nên càng phải có tấm lòng bao dung, rộng lượng vì con cháu của thái tử mà suy nghĩ, chuyện độc sủng vừa chuyền ra, thời gian dài đã có thể truyền ra danh tiếng không tốt, cái này sẽ cho người ta có cơ hội bàn tán.

Tuy rằng thái hậu không muốn chuyện thái tử phi được độc sủng bị người nói đến trước mặt, thế nhưng Từ Nhân Cung có nhiều nữ nhân đến thỉnh an, nhiều người miệng lưỡi cũng nhiều, luôn luôn mới một hai câu đã châm ngòi thổi gió, thêu dệt chuyện lên, lúc này thừa dịp thái tử phi còn chưa tới Từ Nhân Cung thỉnh an, thì đã có người lên tiếng chuyện thái tử độc sủng.

"Con nối dòng của thái tử còn ít, thái tử phi lại chỉ có một tiểu a ca, hiện giờ nên vì thái tử khai chi tán diệp mới là phải." Đây là Huệ phi lúc rảnh rỗi ở Từ Nhân Cung nhìn thấy thái hậu thì thổi gió.

Huệ phi khơi mào một câu, cũng liền có người cùng nhau nói chuyện thái tử chỉ cưng chiều một mình thái tử phi, tất cả mọi người cùng nói một lúc???, có người ước ao thái tử đối vợ cả thương yêu, có người giọng nói chua cay đầy mùi axit pantothenic, nhưng nhiều người nói đến hậu viện thái tử hơn, những nữ nhân kia đã hai tháng không có được thái tử sủng hạnh.

Nói ra, ở đây đều là nữ nhân, sẽ cảm thấy không hợp lý, các nàng là tuyệt đối sẽ không thừa nhận các nàng thấy người ta tốt thì sẽ không vui, mà là tìm cái lý do nào đó, thái tử phi là một nữ nhân, chỉ cần là nữ nhân thì có vài ngày không tiện trong tháng, ở trong những ngày đèn đỏ còn muốn chiếm lấy trượng phu, không cho hắn đi sân viện khác, cái này đúng là hết nói nổi.

"Thái tử phi chị dâu thật đúng là lợi hại, ta thật muốn hỏi nàng làm thế nào mà làm được." Tam phúc tấn ăn dấm chua, nhìn chỗ hoàng thái hậu ngồi, đem lời nói thái tử phi phạm vào tam tòng tứ đức nuốt xuống, nhưng thay đổi lời nói sao cho dễ nghe nhất.

Nghi phi nghe vậy nổi lên hứng thú, "Tam phúc tấn đi hỏi thái tử phi, chẳng lẽ cũng muốn học một ít, muốn cho tam a ca độc sủng?" Nói xong nàng ha ha mà cười, coi như đang nói chuyện rất hài hước vậy, ánh mắt lại xẹt qua sắc mặt của thái hậu, sau đó cười không nói.

Vinh phi nghe được Nghi phi nói, sự bất mãn trong mắt chợt lóe lên, liếc mắt trừng tam phúc tấn một cái, chờ tam phúc tấn câm miệng lại sau mới trở lại vẻ mặt bình thản như trước, "Có một số việc học được cũng là không thể làm, Nghi phi muội muội chẳng lẽ không biết?"

Vinh phi năm nay cũng rất được Khang Hi sủng ái, tự nhiên biết trong cái hậu cung này nữ nhân nào cũng muốn được trượng phu độc sủng, thế nhưng đó không phải là chuyện ai cũng có thể làm được, cho dù là hoàng hậu, cũng không có thể hoàn toàn chiếm lấy một mình hoàng thượng, một phi tử càng không được, Vinh phi tự có trải nghiệm cũng đã sớm hiểu rõ, cũng không gây khó dễ khi Nghi phi được cưng chiều người mà nàng xem không thuận mắt, còn có người cung nữ kia bò lên được vị trí này là Đức phi.

Bởi vậy, lời nàng nói với Nghi phi còn là có hàm chứa ý châm chọc.

Nghi phi cũng là người tinh ranh, sao có thể nghe không hiểu, ngầm liếc mắt, vừa định cãi lại, chợt nghe tiểu thái giám từ ngoài cung truyền báo:

"Thái tử phi giá đáo!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngay ngày mai là trung thu, các cô nương, cả nhà vui vẻ đoàn viên a

51. Chương 51

Thái giám truyền báo thái tử phi đến, bên trong Từ Nhân Cung toàn bộ nữ nhân nhất tề câm miệng, toàn bộ con mắt đều nhìn phía cánh cửa bên kia, chờ thái tử phi tiến đến.

Trong mắt tam phúc tấn hiện lên ánh nhìn có chút hả hê, nhiều thứ ngạch nương đều đề cập chuyện thái tử phi độc chiếm thái tử như vậy, cũng không biết lúc này thái tử phi sẽ ứng đối làm sao. Nhưng mà, bất luận thái tử phi có làm như thế nào, cái tiếng người đàn bà chanh chua đến chín phần mười là sẽ truyền ra ngoài, đến lúc đó xem nàng còn có mặt mũi nào nói mình, nghĩ vậy tam phúc tấn càng tỏ ra chờ mong thái tử phi tiến đến.

Vinh phi thoáng nhìn ánh mắt của đứa con dâu nhà mình, đã biết trong lòng nàng có chủ ý gì, trong ngực âm thầm nén giận, cái đứa con dâu này thực sự là vụng về, bề ngoài có khuôn mặt sáng sủa xinh đẹp mà lại không có đầu óc, cho dù thấy thái tử phi bị chê cười thì như thế nào, chính mình nhắc nhở nàng bao nhiêu lần, quay về tam a ca quý phủ phải dạy dỗ lại nàng, hiện tại thực làm cho bực mình.

Huệ phi cũng hướng Y Nhĩ Căn Giác La thị bên kia nhìn thoáng qua, thấy đại a ca phúc tấn vẻ mặt đạm nhiên, trong mắt đã có ý hâm mộ mà nhìn cửa điện bên kia, chân mày cau lại, cái đứa con dâu này thực sự đều là luôn luôn hiền lành an phận, cũng học thái tử phi chuyện độc sủng, chưa từng sanh ra được con trai trưởng cho đại a ca, đại a ca còn cần phải đâm nhiều chồi nảy nhiều lộc mới phải, xem ra chờ quay về Chung Túy Cung sau còn phải cảnh tỉnh nàng một phen.

Đức phi bên mép ngậm một tia cười, trong mắt cũng nhuộm đẩy vẻ dịu dàng khoan dung, cũng không có đi nhìn tứ phúc tấn, như là mọi chuyện không liên quan đến mình mà nhẹ nhàng bưng chén trà lên, nhấp từng miếng nhỏ một, căn bản làm cho người khác nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì.

Nghi phi nhìn thấy phen diễn xuất này của Đức phi, khóe miệng nhếch lên một độ cong hàm chứa ý cười châm chọc, mắt hướng Ôn Hi Quý phi bên kia nhìn lại, Ôn Hi Quý phi đang che khăn ho khan, giương mắt liền thấy ánh mắt của Nghi phi, sao có thể không biết nàng có ý tứ gì, liếc mắt quét qua những người khác, vừa cười nhẹ vừa ho khan một tiếng.

Hoàng thái hậu mới sáng sớm đã nghe những người này ở đây thêu dệt chuyện, mí mắt khiêu khiêu lay đông, bà là chán ghét nhất những chuyện phiền lòng này, lần trước mới chỉ điểm cho thái tử phi, kết quả vẫn để cho người ta đem chuyện thổi vào Từ Nhân Cung. Thái hậu nghĩ tới đây, sâu sắc cảm thấy thái tử phi là không trách mắng thì không nên thân, bởi vậy lúc Huệ phi các nàng nói, bà cũng không có lên tiếng ngăn cản cái gì, để cho thái tử phi có thể có được một bài học, sau này hành sự nên cẩn thận chút.

Kỳ thực thái hậu cũng không muốn thừa nhận bà cũng chút chờ mong thái tử phi sẽ ứng phó những người này như thế nào.

Thái tử phi vừa vào đại điện Từ Nhân Cung, liền thấy một đám nữ nhân đồng loạt chăm chú nhìn mình, trong lòng nhất thời vui mừng phấn khích, đây là không thể nào. Thái tử phi hơi có chút kỳ quái, trong đại điện không có người nói chuyện, hình như tất cả đều chờ đợi mình, tuy rằng mỗi lần hắn đến Từ Nhân Cung thì mỗi lần đều là tiêu điểm của các nữ chủ nhân trong cung này, nhưng lần này rõ ràng cũng có chút khác biệt.

Trong ánh mắt của những nữ nhân này có trào phúng có đố kỵ có tươi cười cũng có bình thản, đuôi khóe mắt thái tử phi lướt qua bắt được ánh nhìn cười nhạo hả hê của tam phúc tấn, thầm nghĩ, những nữ nhân này khẳng định trước khi hắn tới, đã nói chuyện gì liên quan đến hắn, mới có thể khiến cho tình cảnh như vậy, hắn ngẫm nghĩ một phen, gần đây nhất chỉ có một chuyện thái tử độc sủng, hắn sẽ cho người ta bàn tán thoải mái, những thứ khác không có gì.

Nghĩ vậy, thái tử phi thong dong mà thỉnh an hoàng thái hậu, "Tôn tức cấp hoàng mã ma thỉnh an, hoàng a ma cát tường." Nói xong ném một ánh mắt hỏi hoàng thái hậu.

Thái hậu lão nhân gia trước sau như một mà bưng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, gật đầu, sau đó hỏi: "Tĩnh Nghiên sao hôm nay chậm trễ như vậy mới tới? Sáng nay thế nhưng rất náo nhiệt."

Nói xong thái hậu cười híp mắt hướng đám phi tử bên kia nhìn lại.

Thái tử phi ở sau thời điểm thái hậu gật đầu, liền xác thực suy nghĩ trước đó, trong lòng cũng cười thầm thái hậu nói náo nhiệt, sợ là tất cả đều nhằm vào chuyện độc sủng của mình nên mới kéo náo nhiệt chứ.

"Oa, không biết chuyện gì lại náo nhiệt như vậy, nói ra để bổn cung cũng được nghe một chút?" Thái tử phi tiếp được mặt ý của hoàng thái hậu, rất là tò mò nhìn về phía Huệ phi các nàng, khẽ cười.

Trong lúc nhất thời không ai mở miệng, ai cũng muốn chờ người khác mở miệng trước, kết quả sau khi thái tử phi hỏi, không gian liền im lặng như tờ.

Thái tử phi sao có thể không biết các nàng đang nghĩ cái gì, thấy không ai dám làm chim đầu đàn, liền muốn đổi chủ đề, đem chuyện các nàng muốn nói gạt sang một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không còn nghe không còn phiền, thật là tốt.

"Xem ra đều đã đã nói hết, tất cả mọi người không muốn nói thêm, thôi quên đi." Thái tử phi cũng không cảm thấy xấu hổ, nếu đã không muốn mở miệng trước, vậy không để cho các ngươi có cơ hội mở miệng.

Tam phúc tấn vừa nghe vậy liền nóng nảy, như vậy sao được, thật vất vả có một cơ hội xem thái tử phi bị người ta chê cười, làm sao có thể cứ như vậy mà buông tha, lại nhìn các thứ ngạch nương khác im thin thít, nàng chủ động làm chim đầu đàn, "Mới vừa rồi chúng ta đang nói có người làm thê tử lại muốn độc bá trượng phu, đố kị thiếp thất chuyện đây, chẳng biết thái tử phi nghe xong trong lòng nghĩ thế nào?"

Vinh phi vừa nghe, thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ở đây nhiều người như vậy, thế nào lại đến phiên tam phúc tấn mở miệng, liền quát nhỏ, "Thiến Châu!" (thiến là xinh đẹp nha, giống như cái tên Nhiếp Tiểu Thiến trong truyện Liêu Trai Chí Dị á)

Tam phúc tấn nghe thấy Vinh phi gọi nàng, vội vàng nhìn về phía bà, thấy vẻ mặt bà rất bất mãn, vội vàng ngậm miệng.

Thế nhưng thái tử phi bắt được tam phúc tấn cái con chim đầu đàn này, làm sao sẽ dễ dàng buông tha như vậy, ngầm giả vờ không hiểu nói, "Ta vừa nghe, liền nghĩ đến tam a ca quý phủ."

Ha hả, tam phúc tấn trước đây muốn tam a ca độc sủng một mình nàng, làm ầm ĩ đến cả hoàng thất ai ai cũng biết, nàng cũng không có nghĩ đến việc thốt ra những lời này, người thứ nhất lọt vào tầm nhắm lại chính là nàng hay không.

"Ngươi! …" Tam phúc tấn vừa nghe, làm sao lại không biết thái tử phi đây là ám chỉ chuyện nàng độc bá trượng phu cơ chứ.

"Đủ rồi, thái tử phi, đây là ngươi có ý gì? Không dưng sao lại nói đến chuyện tam a ca quý phủ?" Vinh phi cắt đứt lời tam phúc tấn nói, tự mình chống lại thái tử phi.

"Bổn cung nghĩ đến thê thiếp trong tam a ca quý phủ hòa thuận, làm sao có thể sẽ có chuyện độc sủng gì truyền ra ngoài, ha hả." Thái tử phi cười yếu ớt nhìn về phía Vinh phi, ánh mắt rất là chân thành.

Vinh phi nhất thời mắc nghẹn, quay đầu không nhìn thái tử phi nữa, ngược lại đối với Huệ phi nói, "Huệ tỷ tỷ, mấy ngày nay chúng ta nghe nói chuyện thái tử chỉ cưng chiều một mình thái tử phi, ngay đến sân viện khác đều không đi, chẳng biết đây có tính là độc sủng hay không?"

Nếu đã nói đến mức này, chi bằng trực tiếp nói rõ ràng ra.

"Kỳ thực vậy cũng là phúc duyên của thái tử phi, có điều làm thái tử phúc tấn, một chút độ lượng vẫn là phải có." Huệ phi nghe "Chúng ta" hai chữ, chỉ biết Vinh phi phải đem nàng kéo vào bằng được, ánh mắt tối sầm lại, trên mặt cười phụ họa,

Nghi phi Đức phi lại chưa có góp thêm lời nào vào, ngược lại chỉ mỉm cười nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia một cái, sau đó đều chăm chú nhìn vào trên người thái tử phi, xem nàng làm sao đáp trả lại.

"Vinh ngạch nương, Huệ ngạch nương đang nói cái gì, sao bổn cung lại nghe không được rõ ràng cho lắm. À, hoàng a ma, tôn tức đã quên đem kinh phật đã dịch sang mông ngữ dâng lên cho người, Cam Dược, mau trình lên." Thái tử phi không để ý tới lời Vinh phi, Huệ phi hai người, làm bộ giống như nghe không rõ vậy, ngược lại là giống như sực nhớ tới chuyện của mình.

Cam Dược liệu thời cơ liền hai tay trình kinh phật lên cho Quế ma ma, để cho nàng đưa cho thái hậu xem qua.

Thái hậu hơi sửng sốt một chút, có điều rất nhanh thì cao hứng tiếp nhận kinh phật viets bằng Mông ngữ bắt đầu lật xem, càng xem càng vui vẻ, "Tĩnh Nghiên bản phiên dịch này rất khá, tốt."

Thái tử phi được khen liền làm điệu bộ tươi cười rạng rỡ pha lẫn chút e thẹn, coi như có chút ngượng ngùng, liếc về phía Huệ phi và Vinh phi bị hắn giả vờ không hiểu làm cho ngây ngốc, rũ mí mắt xuống che giấu sự trêu tức, cùng hoàng thái hậu nói chuyện về kinh phật được dịch sang tiếng Mông Cổ này.

Nòi đơn giản vài câu, hoàng thái hậu cũng biết không thể tùy ý bỏ quên những người khác, vì vậy lại cùng mọi người nói tới nói lui, lúc này không ai nhắc lại chuyện độc sủng, ngay cả việc đã nói thẳng trước mặt thái tử phi, thái tử phi cũng đều làm bộ nghe không hiểu, chẳng lẽ còn phải ép nàng thừa nhận?

Thừa nhận sau đó thì sao, hoàng thái hậu hiện tại lại bị nàng dụ dỗ rất cao hứng, làm sao thế nào răn dạy nàng?

Trong lòng những người ở chỗ này đều biết rõ, mặc dù có một ít người trong lòng sẽ cảm thấy rất khó chịu, nhưng không chịu đựng thì còn có cách nào khác đây.

Nói nói, mọi người đã nói đến chuyện Khang Hi lúc này tuần du Nhiệt Hà.

"Hôm qua hoàng a mã mang các a ca đi tuần du Nhiệt Hà, sao mấy thứ ngạch nương không đi cùng? Bổn cung được nghe cảnh sắc Nhiệt Hà rất đẹp, thập phần hy vọng có một ngày có thể đến đó đây." Thái tử phi cũng là người có ý xấu, Khang Hi tuần du Nhiệt Hà, thông thường sẽ mang mấy người phi tử đi theo hầu hạ, danh sách phi tử bình thường đều là do Khang Hi tự mình lựa chọn, chiếu theo lẽ thường thì tứ đại phi tử luôn luôn sẽ có một hai người được đi, lúc này nhưng lại không có ai, Khang Hi chọn Mẫn phi, và Mật tần, Bình tần ba người, thái tử phi sáng sớm nay cũng biết được danh sách này, dù sao nàng cũng là người xử lý lục cung sự vụ, biết rõ việc này sẽ làm Huệ phi Nghi phi Vinh phi Đức phi không thoải mái, hết lần này tới lần khác nói ra như vậy, không thể không nói chính là tát vào mặt của các nàng.

Quả nhiên, đám người Huệ phi sắc mặt không tốt, bất quá rốt cuộc vẫn là nhân vật lăn lộn nhiều ở trong cung đi ra ngoài, làm sao lại thất thố được, Huệ phi chỉ chớp mắt một cái liền hạ giọng nói, "Mấy năm nay, bổn cung cũng càng cảm thấy không muốn bôn ba, nghĩ đến cũng là đã lớn tuổi, nhưng thật ra còn thái tử phi, nghe nói lúc này thái tử đi có dẫn theo trắc phúc tấn Trình giai thị và một thứ phúc tấn?"

"Điều này cũng đúng thôi, thái tử phi còn phải ở lại trong cung chủ trì cung vụ, còn có tiểu a ca cần chiếu cố, làm sao có thể cởi bỏ mà đi được? Thái tử vẫn nên có những người khác hầu hạ mới đúng." Vinh phi cũng cho thái tử phi một khuôn mặt tươi cười trả lời, điều không phải thích độc sủng sao, độc sủng cũng muốn để nữ nhân khác hầu hạ thái tử ư.

Nghi phi và Đức phi thấy Huệ phi, Vinh phi đều đem lời các nàng muốn nói nói ra hết, cười cười mà nhìn thái tử phi, biểu thị ý tứ của các nàng cùng Huệ phi, Vinh phi như nhau.

Duy nhất Ôn Hi quý phi, tuy rằng trong lời của thái tử phi có đem nàng cuốn theo vào, nhưng nàng lại biết đây là thái tử phi chỉ nhằm vào Huệ Vinh Nghi Đức bốn người, cũng không liên quan đến chuyện của nàng, trong ngực thầm nghĩ thái tử phi lại chọn việc Hoàng Thượng lựa chọn danh sách phi tần cùng đi Nhiệt Hà mà khiêu khích là có ý gì, biết rõ mới vừa rồi mọi người nhằm lúc nàng vắng mặt mà nói chuyện thái tử độc sủng, nói đến chủ đề này không phải lại để cho mọi người có cớ đem chuyện cũ nhắc lại sao?

Còn có, thái tử phi coi như vẫn đối với nàng rất có hảo cảm? Đây cũng là chuyện kỳ lạ, mặc dù mình chẳng bao giờ lấy cớ thân cận với thái tử phi, càng không tiếp xúc nàng với ý đồ tư lợi, lại chẳng biết tại sao lại kết thiện duyên.

Ôn Hi quý phi thấy thái tử phi cũng không có dáng vẻ gì là quẫn bách, ngược lại còn là một mực bình tĩnh thong dong, vì vậy không có nói thay hắn giúp giải vây cái gì, mà là càng tăng thêm hứng thú muốn nhìn thái tử phi rốt cuộc muốn làm cái gì đây.

"Vinh ngạch nương nói quá rồi, những thứ này đều là việc thuộc phận sự của bổn cung, mà Vinh ngạch nương cũng biết người hầu hạ thái tử cũng không chỉ có bổn cung." Thái tử phi liền chuyển về đề chính của câu chuyện, "Chẳng biết Vinh ngạch nương nói ta độc sủng là từ đâu mà đến?"

Không đợi Vinh phi Huệ phi mở miệng, thái tử phi lại nghiêm túc nói rằng, "Bổn cung cũng muốn biết người phương nào muốn hủy hoại danh tiếng bổn cung, truyền những lời đồn này ra ngoài!"

"Không có lửa làm sao có khói, nếu không phải thái tử phi không thể đi Nhiệt Hà, sợ là những người khác cũng chưa chắc có cơ hội hầu hạ thái tử đi." Tam phúc tấn mở miệng nói. "Ba tháng nay, thái tử phi độc chiếm thái tử điện hạ, đây không phải là độc sủng thì là gì?"

Thái tử phi quét mắt nhìn tam phúc tấn, cười nhạt, "Việc của Dục Khánh Cung ra làm sao, bổn cung không biết chúng cùng tam phúc tấn có liên quan gì, chớ không phải là tam a ca phủ quá nhỏ, tam phúc tấn chuẩn bị nhúng tay vào cả Dục Khánh Cung?"

Lời này vừa ra, tam phúc tấn thấy sau lưng mình mát lạnh, "Ngươi đừng vu khống người!"

"Ngươi nói như vậy, chuyện kia bổn cung cũng có thể nói các ngươi đang vu khống bổn cung." Thái tử phi bình thản trả lời, "Dục khánh cung, Bổn cung và thái tử, còn có các thiếp thất khác của thái tử, đều là việc của một cung, có đôi khi quan tâm củ cải đổ ăn mặn hay ăn nhạt cũng không phải chuyện đáng cười gì. Thái tử điện hạ đi chỗ nào ngủ qua đêm đây là chuyện của bản thân thái tử, Bổn cung cũng không biết các vị thứ ngạch nương nói những chuyện kia rốt cuộc là có ý tứ gì."

"Ha ha, làm sao lại có ý gì, chẳng qua là nghe nói vậy nên tò mò hỏi thái tử phi một chút xem rốt cuộc là có phải chuyện thật hay không, Bổn cung cũng chẳng qua là hóng chuyện thôi." Nghi phi trước hết thanh minh, dù gì đi nữa người mở miệng cũng không phải nàng. Bất quá thấy qua tấm gương tam a ca phúc tấn, nàng đã âm thầm suy nghĩ vài năm sau nên tìm cho con trai mình một đứa con dâu vừa ý không rước phiền phức cho mình thế nào.

Vinh phi bị tam phúc tấn làm cho tức giận đến lên cơn đau tim, làm sao lại ngu xuẩn như thế được chứ, không những không châm chích được người ta, lại thiếu chút nữa bị chụp cái mũ thích nhúng mũi vào chuyện nhà người khác, nếu như nói không rõ, còn không làm cho Hoàng Thượng và Thái Tử hận chết.

"Nếu nói như vậy, vậy sau này đừng nói cái gì mà độc sủng hay không độc sủng." Thái tử phi nói cho hết lời, thản nhiên nhìn đối mặt với tứ phi, các nàng nếu dám đổi sang chuyện thái tử con nối dòng ít, đại a ca và tam a ca ngay đến con trai trưởng thậm chí là con trai của vợ lẽ cũng còn chưa có, Huệ phi Vinh phi lo con trai của mình còn chưa tốt, lại dám chỏ mũi vào chuyện Dục Khánh Cung, đến lúc đó Khang Hi mà biết, nhìn sơ sẽ cảm thấy các nàng là quan tâm thái tử, nhìn kỹ đó chính là các nàng dụng tâm quá mức.

Người có thể lên được vị trí đứng đầu của một cung, cũng sẽ không phải kẻ ngu dốt.

"Hoàng thượng lúc này tuần du Nhiệt Hà sợ là phải có hai ba tháng mới quay về." Hoàng thái hậu chậm rì rì mở miệng, đổi chủ đề, giải trừ sự xấu hổ cho chúng phi, nhưng thật ra nhìn thái tử phi tán thưởng, có khả năng chặn miệng lưỡi của các phi tử như thế, còn không phải dạng vừa.

"Thiết nghĩ, hôm nay khí trời cũng đã ấm dần, có lẽ còn có thể có một cuộc thi săn bắn." Ôn hi quý phi cũng tiếp lời nói.

Trọng tâm câu chuyện liền xoay quay chuyện Nhiệt Hà và chuyện đi săn, thường thường xen kẽ chút chuyện bên lề, phi tử ở trong cung có ném tới xã hội hiện đại cũng là cao thủ xã giao, không sợ bầu không khí không nóng.

Thái tử phi cũng rất hài lòng khi không ai dám tìm hắn gây chuyện, uống một ngụm trà làm trơn cổ họng, thầm nghĩ anh hùng không đất dụng võ, nếu có thể đuổi kịp thái tử đi Nhiệt Hà, cần gì phải cùng với một đám nữ nhân đấu võ mồm.

Đấu võ mồm, sau đó còn phải lo lắng nữ nhân của Khang Hi ở bên tai Khang Hi thổi gió, làm hư hình tượng của mình, thực sự là phiền phức, xem ra phải lôi kéo lớp phi tần ở tầng trung và lấy lòng Khang Hi cùng thái hậu mới có nền móng bền vững.

Ngắm chừng thời gian không còn sớm, hoàng thái hậu cũng thấy mệt mỏi, sau đó để Quế mẹ tuyên khẩu dụ của mình, nói sau này vào mùng một và mười lăm, phi tần mới cần đến thỉnh an một lần, thời điểm khác thì không cần.

Sáng sớm hoàng thái hậu đã dự định trước như vậy rồi, để cho ít người đến thỉnh an cũng có thể giảm đi rất nhiều chuyện, "Tĩnh Nghiên, hoàng a ma mệt mỏi, cũng nên tĩnh dưỡng nghỉ ngơi."

Hoàng thái hậu lén nói, làm khóe miệng thái tử phi giật giật, thái hậu còn không thanh nhàn, toàn bộ hoàng cung sẽ không có một ai thanh nhàn.

"Bất quá, sau này nếu con có việc cần tới gặp, những người khác cũng là như vậy." Hoàng thái hậu còn nói thêm.

"Việc tiếp kiến mệnh phụ..." Thái tử phi vừa định hỏi, đã bị thái hậu cắt đứt nói.

"Mùng một mười lăm có hai ngày, ngoại trừ năm mới lễ tết, thường ngày cũng không có bao nhiêu mệnh phụ phu nhân yết kiến, không có gì đáng ngại." Hoàng thái hậu tự mình nghĩ vậy, trước đây có thái hoàng thái hậu, không tới phiên bà để ý, hiện tại thái hoàng thái hậu mất, mới để lại cho bà, tuy nói có thái tử phi chủ trì lục cung sự vụ nhưng nàng còn chưa phải là hoàng hậu, việc này còn cần bà phải bận tâm, thực sự là không được thanh nhàn.

"Được, liền nghe theo hoàng a ma nói." Thái tử phi đáp ứng, hoàng thái hậu không thích xử lý công việc, Khang Hi cũng hiếu thuận tôn kính cái người mẹ cả này, nếu bà có ý này, thái tử phi cũng không có lý do ngăn cản.

Từ Từ Nhân Cung đi ra, trở lại Dục Khánh Cung, Trữ ma ma mới cùng thái tử phi nói rằng, "Chủ tử, thái hậu càng tỏ ra không thích xử lý công việc, vậy sau này trọng trách trên người chủ tử lại càng thêm nặng."

Trữ má má trong lòng mặc dù vui vẻ khi chủ tử có thể chủ trì cung vụ, thế nhưng chủ tử vẫn chỉ là thái tử phi, thường ngày thường đến chỗ thái hậu thỉnh an, chuyện gì cũng còn có thể dựa vào thái hậu, các cung phi khác cũng sẽ nể mặt thái hậu ít nhiều mà không ngáng chân chủ tử. Việc thái hậu không tiếp kiến cung phi thỉnh an, thái tử phi cũng sẽ không thể thường xuyên đến chỗ lão nhân gia, mọi việc đều phải tự mình làm, lại sẽ sinh ra mệt mõi.

Thái tử phi đương nhiên cũng hiểu vấn đề này, bằng không thì cũng sẽ không lén đi hỏi hoàng thái hậu tại sao lại hạ một ý chỉ như vậy, kết quả lại là thái hậu lão nhân gia tự mình thấy lười biếng.

Thái tử phi đối với chuyện quyền lực cũng không quá để tâm, không thời khắc nào mà không muốn lười biếng, thế nhưng việc này không phải do nàng quyết định, hoàng thái hậu là trưởng bối, cũng không thể để bà mệt mỏi, hắn cũng không có chuyện gì cũng đều ỷ lại vào hoàng thái hậu, hoàng thái hậu lúc này làm như vậy cũng là để hắn bắt đầu độc lập xử trí cung vụ, mọi việc cũng phải dựa vào chính mình.

"Trữ má má, kỳ thực đây cũng là chuyện tốt." Thái tử phi đã muốn thông suốt, sau này cũng có thể ít đối mặt với đám nữ nhân chen chúc nhau chờ ở Từ Nhân Cung, như vậy tâm tình sẽ càng thoải mái, hiệu suất làm việc lại càng cao.

Nói xong thái tử phi liền vào nội thất, để Trữ ma ma cho người gọi nhũ mẫu đem tiểu a ca ôm tới, Trữ ma ma vừa nghe, chỉ biết thái tử phi muốn đích thân dạy tiểu a ca bước đi và tập nói, lập tức đi phân phó.

Có tiểu a ca tới, rốt cuộc là có thể làm cho tâm tình thái tử phi tốt lên một ít. Trữ ma ma thầm nghĩ, nhưng không biết chủ tử của nàng căn bản ở Từ Nhân Cung phát sinh chuyện đấu võ mồm kia, trái lại toàn tâm đang suy nghĩ nên thế nào dạy dỗ con trai của mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bàn phím máy vi tính thực sự rất khó có thể sửa sao? Sâu hiện tại bấm bụng chua xót mà đi mua một bàn phím mới mà dùng, tốc độ internet ở sân trường cùng đủ loại trở ngại, ngày hôm nay còn tưởng rằng không có nổi Chương mới, rốt cục cũng đổi mới được, lệ rơi đầy mặt.

Buổi tối sẽ tiếp tục gõ chữ, phần sau sẽ rất chậm, ôm quyền

52. Chương 52

Củ cải đỏ được ôm tới, vừa nhìn thấy thái tử phi liền giương hai cánh tay nhỏ nhắn béo múp đòi bế, thái tử phi đưa tay ôm nó xong, cũng không để nhũ mẫu, Trữ ma ma, Cam Dược lui xuống, mà là bảo Lý ma ma cho người mang chút thức ăn lên, hắn đi Từ Nhân Cung một chuyến, tiêu hao nhiều năng lượng lắm, đang muốn bồi bổ.

"Hôm nay tiểu a ca có ngoan không?" Thái tử phi xoa bóp bàn tay nhỏ của củ cải đỏ, còn có xoa cái bụng nhỏ đang hở ra của nó, hỏi nhũ mẫu cùng đám người.

"Hồi bẩm thái tử phi nương nương, tiểu a ca hôm nay rất ngoan, chỉ là khóc đòi nương nương, luôn muốn lão nô bế tiểu a ca." Nhũ mẫu vội vàng nói đến tình mẹ con sâu đậm, kéo theo việc khen tiểu a ca ngoan ngoãn nghe lời.

Thái tử phi nghe rất hài lòng mà mỉm cười gật đầu, đem củ cải đỏ ôm đứng ở trên đùi hắn, cặp mắt to đen như hột nhãn của củ cải đỏ hấp háy nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn giương lên nự cười làm lộ ra phần lợi hồng hồng đã có mấy chiếc răng sữa nhú lên, đưa cánh tay nhỏ bé ra muốn bắt lấy mấy thứ trang sức trên người thái tử phi, a a mà kêu, "Aa… Oa…"

Cái lỗ tai thái tử phi nhích một cái, nhìn về phía nhũ mẫu, "Tiểu a ca có thể nói rồi?" Vừa nãy củ cải đỏ chắc là muốn gọi ngạch nương đi, liền vội vàng đối với củ cải đỏ nói, "Bảo bối, mau kêu thêm một câu nữa đi."

"Hồi bẩm nương nương, tiểu a ca rất thông minh, nô tỳ chỉ ở trước mặt nó kêu vài lần, nó liền nhớ kỹ." Nhũ mẫu thấy chủ tử vui vẻ, cũng vội vàng trả lời.

Củ cải đỏ lại không nể mặt, mà là kêu a a ê ê, chân nhỏ đứng rất có sức, khiến thái tử phi càng kiên định muốn dạy nó tập đi hơn.

Chờ Lý ma ma dẫn theo người đem đồ ăn dọn lên xong, thái tử phi ẵm củ cải đỏ đặt lên trên giường mặc nó bò, để một mình Trữ ma ma trông coi, còn nhũ mẫu và cung nữ chăm sóc củ cải đỏ thì nói, "Tất cả các ngươi lui xuống đi."

"Vâng." Nhũ mẫu và cung nữ nghe vậy, cúi đầu liền lui ra.

Lúc này, Lý ma ma đã dọn thức ăn lên xong, thái tử phi ngồi ở bên giường, vừa nhìn củ cải đỏ ở trên giường vui sướng bò, vừa vui vẻ ăn vài miếng bánh điểm tâm, phân phó Trữ ma ma dạy cho củ cải đỏ học đứng trước.

Trữ ma ma không hiểu ra sao, "Chủ tử, tiểu a ca còn nhỏ kia mà." Lúc này mới bảy tháng hơn, tập đi có hơi quá nhanh hay không?

Bà vừa hỏi, củ cải đỏ đã hướng thái tử phi bên này nhanh chóng bò tới, củ cải đỏ thực sự so với tiểu hài tử bình thường chắc khỏe hơn nhiều lắm, tốc độ bò cũng đều nhanh cực kỳ, tuy rằng trên người rất nhiều thịt, nhưng không có làm giảm thấp tốc độ của nó chút nào.

Thoáng cái leo đến trên người thái tử phi, bắt lấy tay của thái tử phi, bàn tay nhỏ bé đưa ra đã muốn cướp lấy món điểm tâm trong tay thái tử phi. Thái tử phi sao có thể để nó dễ dàng với tới như vậy, đưa tay cao thêm một tí, kết quả củ cải đỏ càng trèo lên cao, cũng không bò nữa, hầu như cả người đều dựa lên trên người thái tử phi.

Đám người Trữ ma ma, Lý ma ma, Cam Thảo Cam Dược nhìn thấy, từng người một hò reo vui vẻ, nhằm vào củ cải đỏ, "Tiểu chủ tử mau đứng lên, đứng lên!"

Thái tử phi cũng phát hiện, cái chân béo của củ cải đỏ đang run rẩy, bất quá đây là thật sự không cần vịn hắn mà đứng, trong lòng cũng hài lòng, ôm lấy củ cải đỏ liền hôn một cái.

Củ cải đỏ còn đang chăm chú vào món điểm tâm của thái tử phi, nhìn lên điểm tâm trong tay ngạch nương nó không thấy đâu, mắt lập tức nhìn sang đĩa điểm tâm trên bàn, thái tử phi chắc là sẽ không để nó ăn, bảo Lý ma ma đem điểm tâm cầm xuống phía dưới, kết quả tiểu tử này miệng nhỏ liền méo xệch, xoay cặp

mắt to lưng chừng nước mắt nhìn về phía thái tử phi, hình dạng như muốn khóc lại không khóc, để thái tử phi có loại cảm giác tội lỗi bắt nạt hài tử.

"Lý ma ma, tiểu a ca hôm nay ăn có no không?" Thái tử phi vội hỏi, nếu không làm sao nó muốn ăn miếng điểm tâm này đến vậy?

"Hồi bẩm nương nương, tiểu a ca đã ăn no. Chỉ là tiểu a ca lớn nhanh, gần đây đã muốn ăn dặm." Lý ma ma cười trả lời.

Hóa ra là như vậy, thái tử phi thầm nghĩ, sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn của củ cải đỏ một cái, đưa điểm tâm qua dụ nó, một hồi sau liền vui vẻ ra mặt, thái tử phi nhìn nó đưa đầu tới, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm điểm tâm, liếm còn cười híp mắt, nhìn cảnh nó tâm tình thực sự thật tốt, thực sự là bảo bối.

Thái tử phi không dám để nó ăn thật, chỉ là nếm nếm mùi vị mà thôi, mình cũng không đói bụng, liền quay sang Trữ ma ma nói, "Lần trước bảo ngươi chuẩn bị các thứ cho ngày chọn đồ vật đoán tương lai đều đã chuẩn bị xong chưa, hôm nay liền bắt đầu, để tiểu a ca đi chọn."

Củ cải đỏ bây giờ đã gần một tuổi cách ngày chọn đồ vật đoán tương lai cũng không còn xa.

Trữ ma ma nghe vậy, cùng Cam Thảo Cam Dược đem những thứ đã chuẩn bị xong cho ngày chọn đồ vật đoán tương lai cầm tới, đem tất cả để lên trên một cái mền, lại nghe, "Trực tiếp đặt lên trên giường đi, không cần để tiểu a ca bò trên đất."

Đãi nhất nhất dọn xong, thái tử phi nhìn này chọn đồ vật đoán tương lai vật phẩm, vàng bạc châu báo, quan ấn sách vở mộc kiếm tất cả đều có, phức tạp đa dạng hơn mười loại đồ vật, cái này mà để cho tiểu hài tử chọn nhất định sẽ lóa mắt, "Nhi tử, đợi con đến chọn đó, chớ có làm loạn, biết không?"

Thái tử phi ở bên tai củ cải đỏ nhẹ nhàng nói, sau đó đem hắn đặt lên trên giường, củ cải đỏ vừa ngồi lên trên giường, không cần người chỉ dẫn, liền tự mình hướng đến đống đồ vật bò tới, những thứ nàu ở trong đầu củ cải đỏ đều là món đồ chơi.

Thái tử phi theo dõi hắn, đám người Trữ ma ma, Lý ma ma cũng chăm chú nhìn, liên tục lẩm bẩm, tiểu a ca cần phải chọn đồ vật thật tốt.

Củ cải đỏ bò bò đến, bàn tay nhỏ bé sờ cái này một cái mò cái kia một cái, thấy không vừa mắt đã bị đánh bay dẹp đường, thấy nó có vẻ yêu thích hai món, thái tử phi nhìn nó đặc biệt thích tìm ngọc khí, nghĩ trong ngày thường nó chơi đùa đại thể cũng là ngọc khí hoặc đồ gỗ, liền không để ở trong lòng, thấy nó còn đang lựa chọn, trên giường bày đặt một con dấu cầm tinh mười hai con giáp, vốn cho là nó sẽ bỏ qua lại không nghĩ tới bàn tay nhỏ bé cầm lấy sau đó lại không buông xuống, Trữ ma ma nhìn lên, bật người cao hứng nói rằng, "Tiểu a ca sau này khẳng định đại phú đại quý, số làm quan… Ách…"

Lời chúc mừng còn chưa nói hết, con dấu nhỏ đã bị tiểu gia hỏa kia ném đi rồi, nó giờ lại coi trọng mộc kiếm, cứ như vậy nhặt lên buông bỏ mấy lần, nếu thái tử phi không hiểu rõ là nó đang chơi đồ chơi vậy sẽ rất choáng váng!

Củ cải đỏ căn bản cũng không biết đây là ứng với việc chọn đồ vật đoán tương lai, thái tử phi cũng không nghĩ hài tử nhỏ như vậy có thể hiểu được, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, trực tiếp gọi Trữ ma ma đem những vật phẩm thấp kém và bình thường đều lấy ra hết, hắn chọn một cuốn sách đưa cho Trữ ma ma, "Trữ ma ma, Lý ma ma, trong ngày thường lúc rảnh rỗi để tiểu a ca đa vui đùa một chút với cuốn sách này."

Trữ ma ma vừa thấy liền không hiểu, tiểu a ca là con trai trưởng thái tử điện hạ, trưởng tôn duy nhất của hoàng thượng, chọn đồ vật đoán tương lai chọn một cuốn sách vậy nói là ngày sau văn văn chương hơn người, có thể xuất chúng hơn người hay không a, "Chủ tử, ngài là chuẩn bị để tiểu đại ca trong buổi lễ đi chọn cái này? Có hơi quá đơn giản hay không?"

Thái tử phi không có trực tiếp trả lời, mà là cười cười hỏi ngược lại, "Ngươi nhìn một cái xem nó bây giờ có hiểu chọn đồ vật đoán tương lai là gì không, Bổn cung để nó chơi đùa nhiều với sách vở, cũng là muốn rèn luyện nó, sau này chữ chạc cũng không giống ham chơi như bây giờ. Nhìn đi, tiểu a ca đang quá ham chơi a." Bản thân thái tử đã đứng trên đỉnh cao, con hắn lại giống hắn đứng trên đỉnh cao như thế không phải là ép mình đứng ở trên đầu sóng ngọn gió sao?

Vả lại, ngày chọn đồ vật đoán tương lai, Khang Hi hẳn là cũng muốn biết đến, củ cải đỏ chưa từng chọn cái gì, cũng có thể nói là cái gì cũng đều chọn, nói như thế nào đều có thể nói thành hài tử không hiểu chuyện. Đến lúc đó vào ngày làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai, tiểu a ca bắt được cái gì đó mới thật sự tính là nó bắt được.

Chuyện thái tử phi ngầm cho củ cải đỏ chọn đồ vật đoán tương lai rất nhanh thì qua đi, thái tử phi bởi vì việc hoàng thái hậu phủi mông không để ý chính sự nữa, ngay từ đầu hơi rối ren một chút, bất quá sau hơn nửa tháng sau, mọi việc lại đâu vào đấy, xử lý công việc cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, mà lúc này, Ôn Hi quý phi hướng hắn ném cành ô-liu.

Ôn Hi quý phi ở một lần gặp được thái tử phi, lơ đãng nói cho thái tử phi rất nhiều chỉ điểm, thái tử phi biết nàng đây là chủ động lấy lòng mình, ngẫm nghĩ qua một phen cũng vui vẻ tiếp thu. Ôn Hi quý phi Nữu Cỗ Lộc thị, cùng nàng giao thiệp cũng không phải chuyện gì bất hảo, thế nhưng phía sau nàng cái gia tộc khổng lồ Nữu Cỗ Lộc kia nhưng vẫn là khiến thái tử phi có chút cố kỵ, thái tử mẫu tộc Hách Xá Lý và Nữu Cỗ Lộc cũng xem như là đối đầu, theo như hắn nhớ thì Nữu Cỗ Lộc thị sau này giúp đỡ bát a ca, Ôn Hi quý phi một mực ở trong hậu cung không xuất đầu lộ diện, làm tốt vai trò quý phi của nàng, đột nhiên đối với thái tử phi chỉ điểm mấy lần quả thực khiến hắn được yêu mà sợ.

Nghĩ đến chờ sau khi thái tử trở về, nên cùng hắn nói việc này một chút, nhìn xem rốt cuộc làm sao ứng đối.

Thái tử phi tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng cùng Ôn Hi quý phi lúc rảnh rỗi có qua lại, đương nhiên là lén lút qua lại mà thôi, từng có vài lần như thế, khiến thập a ca đối với thái tử phi cũng thân cận hơn.

Hôm nay, thái tử phi cùng tứ phúc tấn ở Từ Nhân Cung thỉnh an hoàng thái hậu xong, liền cùng nàng đồng loạt ly khai, vòng qua ngự hoa viên thì đột nhiên nghe được đình nghỉ mát bên kia truyền đến thanh âm tức giận của tứ a ca, "Các ngươi làm sao có thể làm như vậy!"

"Chẳng qua là một con chó nhỏ mà thôi, có cái gì đâu chứ!" Thanh âm kiêu ngạo của cửa a ca cũng truyền tới, giọng điệu này rõ ràng sẽ làm cho một cuộc xung đột nảy lên.

Thái tử phi và tứ phúc tấn vội vàng nghe động tĩnh, để cho cung nữ và nhũ mẫu canh giữ ở tại chỗ, hai người liền đi quá bên đó, thái tử phi nhìn con chó với bộ lông xơ xác đang được tứ a ca ôm trong lòng không cần phải nói cũng biết là chuyện tốt do cửu a ca, còn có cái người ra vẻ ta đây không sai thập a ca kia làm ra.

Tứ a ca yêu chó, ai ai cũng đều biết đến, ngay đến tứ phúc tấn đều phải đối với con chó nhỏ trong lòng tứ a ca cung kính vài phần, kết quả không biết sao lại bị hai cái tiểu bá vương nổi danh trong cung này nhổ lông, không tức giận đó là không có khả năng.

"Tứ đệ, Cửu đệ, thập đệ, đây là thế nào?" Cho dù chuyện đã rành rành ở trong tầm mắt, thái tử phi vẫn là muốn biết rõ còn hỏi như thế.

"Nhị tẩu." Tứ a ca thấy người tới là thái tử phi, còn có phúc tấn của mình, sắc mặt khôi phục về bộ mặt lạnh như băng ngày thường, nhưng trong mắt vẫn có sự tức giận không kìm lại được, không trả lời câu hỏi thái tử phi mà nói, "Để cho bọn họ nói đi!"

Tứ a ca ấm ức a, hoàng a mã để hắn ở lại kinh thành giúp đỡ xử lý chính vụ, thường ngày luôn luôn bận rộn, kết quả không để ý một chút, cửu a ca và thập a ca cư nhiên đem con chó mà hắn yêu quý nhổ lông, hắn hiện giờ muốn đem lão Cửu và lão Thập cạo trọc đầu cũng có thể lắm!

"Nhị tẩu." Thập a ca kêu, huých khửu tay thọt cửu a ca, "Cửu ca."

"Nhị tẩu, chúng ta chỉ là nhất thời quá tay, thấy con chó nhỏ dễ thương liền muốn nhổ lông nó một chút mà thôi, tứ ca vậy mà lại tức giận muốn cắt tóc ta và thập đệ! Hừ!" Cửu a ca cũng hầm hừ mà nói rằng, "Chỉ vài ba cọng lông cũng không phải không mọc ra được nữa."

Tứ a ca nghe vậy, trong ngực lập lại một trận nhộn nhạo tự nhủ phải kiềm chế, miễn cho một khi kích động sẽ làm huynh đệ tương tàn, nội tâm như núi lửa bạo phát, vẻ lạnh lùng trên mặt lại càng thêm lợi hại, "Ngươi nhưng thật ra đến một chút đều không cảm thấy ngươi đã làm sai sao! Ta đây cắt mái tóc của ngươi đi nó cũng không tự mọc lại được sao?"

Thái tử phi cũng hiểu được nếu như tiểu cửu biết nhận sai, có thể tứ a ca đã không tức giận đến như vậy, có điều không nghĩ tới tứ a ca dưới lớp vẻ lạnh lùng lại là một tính cách nóng nảy như vậy, vừa mới nhìn thấy thú cưng bị như thế đã lập tức túm tóc đệ đệ, cũng chẳng trách sao cửu a ca và thập a ca luôn luôn cao ngạo lại không nhận sai nổi.

"Cửu đệ, thập đệ, các ngươi trước tiên nhận lỗi với tứ đệ, không dưng lại động đến những thứ của ca ca mà không được sự cho phép của ca ca, vậy nói làm sao cũng đều là sai, các ngươi đều là người hiểu chuyện, hơn nữa dưới sự giáo dục nhất đẳng, những đạo lý này so với ta phải hiểu hơn nhiều lắm." Thái tử phi bắt đầu làm người giảng hòa, ngược lại thầm nghĩ trong lịch sử tứ a ca lại chán ghét cửu a ca và thập a ca như vậy, sợ là không ngừng tìm bọn họ đối nghịch, còn có tiếng là oan gia cũ đi. "Tiểu cửu, nếu là có người len lén đem vật yêu thích nhất của ngươi đập hoặc hủy đi, ngươi khẳng định cũng sẽ tức giận, suy bụng ta ra bụng người. Thập đệ, ngươi khuyên cửu ca của ngươi một chút đi."

Thập a ca nghe đến câu nói sau cùng kia của thái tử phi, khóe miệng giật một cái, há mồm còn chưa mở miệng, cửu a ca liền cướp lời trước, "Ta là ca ca, hắn là đệ đệ, làm sao có thể đến phiên lão thập khuyên ta! Nhị tẩu, ta không phải là không thể nhận sai, thế nhưng tứ ca, hắn nói muốn cắt tóc ta! Lẽ nào ở trong lòng hắn, mái tóc đệ đệ còn so ra kém hơn cả lông đuôi của một con chó sao?" Nói, lão Cửu có chút bi phẫn, cái này thật quá sỉ nhục người!

Tứ a ca nghe nói như thế, sự tức giận trong mắt giảm xuống, hắn đích xác có nói hơi nặng một chút, nhưng nói vậy chưa chắc sẽ làm như vậy, sau này xem ra vẫn là ít lời một chút thì hay hơn! Không muốn để cho thái tử phi chị dâu vào thế khó xử, hắn hít sâu một hơi, đang muốn quên đi, chợt nghe được thái tử phi lại nói.

"Cửu đệ, tứ ca ngươi chỉ là nói thế mà thôi, người tức giận luôn luôn sẽ nói một đằng làm một nẻo, ngươi lẽ nào liền vì lời này mà muốn chia rẽ tình cảm huynh đệ? Còn nữa, nam tử hán đại trượng phu, làm sai phải nhận sai, điều không phải chuyện mất mặt gì. Vậy nên ngươi trước tiên cứ nhận sai, rồi sẽ cùng tứ đệ thảo luận xem tóc người hay lông chó khác nhau như thế nào, luận đến tứ đệ sai rồi, vậy ngươi liền thắng. Tứ đệ thua nghĩ đến cũng không phải sẽ chịu nhận sai với người sao, ca ca sẽ luôn làm gương." Thái tử phi cười đối với cửu a ca khuyên nhủ.

Cửu a ca bất mãn nói, "Nhị tẩu, ngươi đây là thiên vị tứ ca."

"Vậy đó chính là nói ngươi cãi không lại tứ đệ?" Thái tử phi lại hỏi ngược lại.

Cửu a ca nhất thời nghẹn họng, "Ai nói ta cãi không lại! Ngươi vừa khích tướng ta liền làm sao, ta cũng không phải lão thập!"

"Cửu ca, ngươi nói không nể tình a." Thập a ca bị nói vậy xong cũng không vui vẻ, "Ta có ngu như vậy sao, biết rõ là phép khích tướng còn làm."

Nói rồi thập a ca nhìn về phía tứ a ca, sảng khoái nhận sai, "Tứ ca, lúc này là ta và lão cửu làm không đúng, chúng ta nhận sai, lông đuôi còn có thể mọc lại, ngài cũng đừng sinh khí. Tóc đệ đệ cũng sẽ không cần cắt đi phải không." Hắn cũng biết là tứ a ca sẽ không cắt tóc hắn và lão cửu, chẳng qua là nói chơi mà thôi.

Cửu a ca cũng không kiên trì nữa, thế nhưng khi nhận sai vẫn là không phục, "Là lỗi của ta, ta nhận sai. Thế nhưng ở trong lòng tứ ca, ta và lão thập lẽ nào so ra kém một con chó sao?"

"Ta cũng có chỗ không đúng, các ngươi vì sao cứ phải hạ thấp thân phận cùng so sánh với một con chó?" Tứ a ca thấy cửu a ca, thập a ca đã biết nhận sai, trong lòng thoả mãn, ngoài miệng lại hỏi ngược trở lại, "Các ngươi cũng biết, gần đây hoàng a mã giao cho ta nhiều việc. Lời ra vô ý, cũng mong các ngươi không để ở trong lòng." Nói này nói nọ chẳng qua là hắn không suy nghĩ trước khi nói.

Nói xong, vừa nhìn về phía thái tử phi, "Để nhị tẩu chê cười rồi."

Thái tử phi nhẹ nhàng lắc đầu, "Chỉ là chuyện tầm thường, sao có thể dẫn đến việc bị chê cười chứ. Tứ đệ, Cửu đệ, thập đệ, các ngươi cũng đừng để ở trong lòng."

Thái tử phi nói xong, vỗ vỗ tứ phúc tấn nãy giờ vẫn trầm mặc, sau đó liền mang theo cung nhân rời đi. Trong sinh hoạt, kỳ thực nhóm a ca và thường nhân không giống nhau, đều có hỉ nộ ái ố của mình, vì thế tất nhiên cũng sẽ có xung đột, một ít việc nhỏ mà thôi.

Bất quá tứ a ca, cửu a ca, thập a ca bọn họ kỳ thực thật đúng là đều thật có ý tứ, rất có cá tính, hiện giờ tuổi còn trẻ, chính là lúc nhiệt huyết thanh xuân, là vui hay tức giận đều có thể đoán ra, đợi cho sau này mỗi người cũng đều sẽ thay đổi, mà hắn thì sao, thái tử thì sao? Củ cải đỏ thì sao?

Bọn họ sau này sẽ ra sao?

Thái tử phi suy nghĩ một chút không khỏi nghĩ đến có chút phiền muộn, nghĩ lại nghĩ đến cái người kia đang sống vui vẻ khoái hoạt ở Nhiệt Hà, hít một hơi dài, tự lẩm bẩm, "Vẫn là bằng lòng với những gì mình có mà sống qua ngày là được, để ý tới nhiều chuyện như vậy làm chi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh hai dâng lên, khen sâu chịu khó đi

Về tứ a ca, ở trong sự lý giải của ta, hắn thời niên thiếu công phu nhẫn nhục còn không có lợi hại như vậy, hắn táo bạo tính tình thật ra thì vẫn là sẽ biểu hiện ra, mong muốn mọi người hiểu cho

53. Chương 53

Tuy rằng trong miệng là nói như vậy, nhưng khi thái tử phi trở về Dục Khánh Cung lại một đêm khó ngủ, tự mình chạy vào không gian uống rượu, suy nghĩ miên man không biết phải sống cuộc sống ở trong hoàng cung như thế này qua bao lâu nữa, hồi trước ở công ty công tác, cuối tuần hay ngày lễ tết gì cùng đều có thời gian nghỉ ngơi, kết quả đi tới Thanh triều, cái ý niệm này đến nghĩ ở trong đầu cũng không được, cho dù bị bệnh vẫn phải làm việc, bởi vì là thái tử phi, không chỉ phải cẩn trọng mà còn phải làm tấm gương tốt cho phụ nữ toàn quốc.

Thái tử phi có thể nói là đã quá chán ghét cuộc sống như thế, trước đây còn có chỗ trút giận, đó chính là khi dễ thái tử gia, hiện tại từ sau khi củ cải đỏ sinh ra, vì suy nghĩ cho đứa nhỏ cũng không có thể để a mã của nó chịu uất ức quá, bởi thế thái tử được giải phóng, thái tử phi lại tự mình làm uất ức chính mình.

Kỳ thực thái tử phi nghĩ, mình có thể nói là một người có tư tưởng rất cởi mở phóng khoáng, thế nhưng tuân thủ quy tắc xã hội phong kiến này đã lâu, nghĩ đến muốn mở lại vẫn là cảm thấy không có hứng.

Trong lòng hắn tính toán khả năng chạy ra khỏi cung hiện tại, sau khi chạy đi, hoàng gia tuyên bố thái tử phi chết bệnh, thái tử sớm muộn sẽ lại tái giá, sau đó củ cải đỏ sẽ có một người mẹ kế, sau đó hắn sớm muộn sẽ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của người mẹ kế đó, sau đó thế nào thì khó mà nói được. Nghĩ đến một khả năng như vậy, hắn lại vừa không nỡ lại vừa nguội lạnh tâm, đây là hiện thực trong hoàng cung, bây giờ là tuyệt đối không thể ly khai.

Thái tử thật vất vả mới trở lại chính đạo, trong lòng đã có ý xa lánh không tiếp xúc với đám người Tác Ngạch Đồ nữa, sau này tiền đồ thật là rộng mở, đợi được đến năm Khang Hi bốn mươi hai, thái tử không có bị phế đi, củ cải đỏ cũng được mười một tuổi, khi đó hắn sẽ rời đi cũng không trễ,... ít nhất... Hài tử cũng sẽ không bị xui xẻo theo thái tử, như vậy nhẩm tính một chút, hắn còn phải ở trong cung chừng thêm mười năm.

Mười năm qua đi, mình mới hai mươi bảy tuổi, lúc đó cũng đã thành thục trưởng thành hơn nhiều. Thái tử phi nghĩ thầm, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy khó chịu, mười năm sau chạy ra khỏi cung, sau đó thì sao?

Cho dù hắn rời khỏi hoàng cung, cũng không có cơ hội trở lại hiện đại, cho dù hắn đi khắp chân trời góc biển thì vẫn như trước vẫn là ở Đại Thanh triều, hơn nữa cái ngày rời khỏi hoàng cung, hắn cũng sẽ thành một người đã chết, sự hiện hữu của hắn sẽ bị xóa đi, Thạch phủ của hắn cũng sẽ không thể lấy lại ánh hào quang như trước.

Vấn đề lớn nhất hay vẫn là củ cải đỏ sau này muốn gặp hắn cũng rất khó.

Có một hài tử thật là không thể nào bỏ lại hắn mà đi a!

Nếu như dựa theo cách bình thường, hắn phải chờ đến khi Khang Hi ngủm, sau đó thái tử đăng cơ, lúc này có hai cái khả năng, một là thái tử thanh toán mối thù cũ của hai người bọn họ, một đạo thánh chỉ ban ra đem hắn ném vào lãnh cung, khi đó hắn có thể phủi mông một cái rời đi, củ cải đỏ khẳng định cũng đã ra cung khai phủ, hắn có thể đi đến chỗ củ cải đỏ ở, còn có một cái khả năng chính là theo thái tử cùng nhau thuận lợi thăng cấp, sau đó cũng chờ thái tử ngủm củ tỏi nốt, sau đó hắn lại thuận lợi thăng cấp, tình cảnh lúc này cứ chiếu theo cuộc sống của hoàng thái hậu hiện giờ là biết. Khi đó hắn muốn đi đâu ngao du thì đến chỗ đó ngao du.

Chiếu theo việc thân thể của hắn được không gian cải tạo qua, tuổi thọ khẳng định sẽ đạt được đến lúc đó, thế nhưng chờ cho đến lúc đó chắc cũng phải sáu mươi bảy mươi tuổi đi, lúc ấy thì đã đến lúc an hưởng tuổi già mất rồi, muốn chơi trò vận động cảm giác mạnh đều không được.

Bất luận đi con đường nào cũng đều có mặt lợi mặt hại, hoàn toàn không có biện pháp vẹn toàn đôi điều.

"Thế nào lại cứ phiền phức như vậy cơ chứ!" Thái tử phi nhíu mày nhu nhu tóc, than thở, đưa bình rượu qua rót đầy một cốc lớn, trực tiếp ngửa cổ một hơi cạn hết.

Uống được phân nửa bình, đã cảm thấy có uống thêm cũng chẳng được gì, nặng nề mà đem cái cốc thủy tinh đặt ở trên bàn, nghe cộc một tiếng, thái tử phi tức giận đến mắng xung quanh một tiếng, "Vô liêm sỉ, làm sao uống nhiều rượu mà vẫn không say như vậy!"

Mắng xong một câu đột nhiên nhớ tới trong phạm vi bên trong không gian quả là uống rượu sẽ không say, thái tử phi liền ngậm miệng, ngay đến mượn rượu giải sầu đều không được, còn không bằng hắn tìm đường ra ngoài đi uống rượu.

Một trận gió gào rú mà thổi qua, một mảnh giấy trắng lướt qua mũi thái tử phi, rơi đến trong tay hắn, thái tử phi ngay đến mí mắt cũng đều lười mở lên, nắm tờ giấy kia trực tiếp vò thành một cục, vứt thẳng vào thùng rác.

Dằn vặt lâu như vậy, tuy rằng thái tử phi không uống say, thế nhưng vẫn có chút mệt mỏi, ngày hôm nay hắn chẳng qua là đối với tương lai mù mịt sắm tới mà có chút tâm phiền ý loạn, vào trong không gian giải tỏa áp lực, ra không gian lại làm một cái hảo hán.

Ai là tiểu Cường đánh không chết, phải nói đó chính là thái tử phi. (tiểu cường là con gián hoặc ám chỉ mấy nhân vật chính trong các tác phẩm tiên hiệp có bị đánh mãi cũng không chết)

Từ trong không gian đi ra, thái tử phi bổ nhào về phía trên giường, lại bắt đầu uống rượu, chỉ chốc lát sau liền chìm vào giấc ngủ. Chờ lúc hắn tỉnh lại trời đã sáng choang, Lúc đám người Trữ ma ma tiến đến hầu hạ thái tử phi, chóp mũi đều nghe thấy được một mùi rượu nồng nặc.

Nhưng thấy sắc mặt thái tử phi như thường, thậm chí so với sắc mặt hôm qua còn tốt hơn, hoàn toàn không giống như là người mới uống qua rượu, cho nên bọn họ cũng liền nín thin không có hỏi, đợi sau khi thái tử phi dùng xong đồ ăn sáng, Cam Thảo trình lên một phong thư được niêm kín, là thái tử viết.

Thái tử phi xé mở phong thư, nhìn một lúc mới hiểu được là do lần trước bởi vì ở trong cung rảnh rỗi mới viết một phong thư cấp cho thái tử xem qua, không nghĩ tới thái tử còn có thể hồi âm.

Thái tử ở trong phong thư xưng hô thái tử phi rất đàng hoàng, không giống như thường ngày trực tiếp kêu Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, mà là ngô thê (vợ ta) Tĩnh Nghiên, thái tử phi vừa nhìn đã nổi hết cả da gà lên, từ cách xưng hô cũng biết là tư tín, thái tử phi nhìn từ đầu tới đuôi một lần, đều là đem một ít việc vặt mà khi thái tử tùy giá Khang Hi trải qua, không phải viết là đi gặp vương công đại thần nhà ai, thì là hôm nay cô đi tới nơi nào, chơi cái gì, uống rượu ăn thịt quay, hoặc là hôm nay cô ở trong lúc đi săn tạo nên danh tiếng các loại chuyện lặt vặt linh tinh gì đó.

Tất cả tín tức bên trong đều là biểu đạt chuyện vui vẻ khoái hoạt của thái tử điện hạ, cuối thư còn bỏ thêm một câu, "Tĩnh Nghiên, ngươi không thể đi quả thật là quá đáng tiếc."

Ngón tay cầm lá thư của thái tử phi siết chặt quá sức, mặc dù biết thái tử viết như thế là cố ý chọc giận hắn, nhưng hắn vẫn là bị kích động, thật là trong lòng như có núi lửa phun trào a, gọi Trữ ma ma vào để cho nàng dọn lên nghiên mực giấy bút, cầm bút liền viết một phong thư hồi âm.

"Thái tử điện hạ tôn kính, chờ mong ngày ngươi trở về."

Thái tử phi chỉ viết một câu đơn giản như vậy, ở trên khoảng trống bên trên vẽ một nụ cười, chính là thái tử có thể từ cái mỉm cười này trông ra được vẻ dữ tợn của thái tử phi.

Niêm phong thư tín xong, nhờ tứ a ca cho người dựa theo cấp độ văn kiện chính sự quan trọng nhất với tốc độ nhanh nhất đưa tới Nhiệt Hà. (Ha! hai cái người này dùng của công cho việc tư)

Tuy rằng thái tử phi chỉ viết một câu như vậy, thế nhưng nghĩ đến sau khi thái tử trở về muốn trừng phạt hắn một trận, tâm tình cư nhiên lại tốt hơn, phiền muộn ngày hôm qua hoàn toàn tiêu tan thành mây khói.

Buổi trưa, tứ phúc tấn tới cửa lại cùng thái tử phi nói chuyện phiếm, thái tử phi thì đang lúc ôm củ cải đỏ chơi đùa, trong lúc tứ phúc tấn thấy củ cải đỏ trong ánh mắt lại mang theo sự ước ao, lại nghĩ đến tứ gia nhà mình, tứ gia tối hôm còn khen thái tử phi những lời như thông tình đạt lý, thục hiếu khoan dung, để cho nàng tiếp xúc với thái tử phi học hỏi nhiều một tí.

Tứ phúc tấn tuy rằng trong lòng có chút đố kỵ, nhưng tứ gia nói cũng không sai, thái tử phi đối với nàng cũng thường xuyên chiếu cố, theo lý mà nói nên hướng chị dâu học nhiều một ít, ngày sau ra cung khai phủ, tiếp quản cả hậu viện cũng có thể thuận tiện hơn rất nhiều.

"Nhị tẩu, Hoằng Thăng lớn lên thật béo tốt." Tứ phúc tấn nhìn củ cải đỏ béo múp míp trong lòng thái tử phi, thật sự là thuận mắt, nàng lúc nào thì cũng có thể có đứa con trai của riêng mình a.

"Sau này con trai trưởng của muội cũng sẽ không thua kém." Thái tử phi đối với bất luận người nào khen con trai của mình cũng không hề keo kiệt mà khen ngược lại, "Muội đừng coi nó hiện tại rất ngoan mà lầm, đến lúc nó quậy lên sẽ làm muội đau đầu cho xem."

Thái tử phi tuy rằng nói như vậy, thế nhưng vẻ mặt hiện lên ý cười, cho dù ai thấy cũng đều biết hắn chiều chuộng hài tử đến mức nào, nghe ý tứ của tứ phúc tấn giống như là rất muốn sinh một hài tử, liền hỏi, "Thân thể hiện giờ của muội đã khỏe hơn chưa?"

"So với hồi trước đã tốt hơn nhiều." Tứ phúc tấn vội vàng đáp, sau đó nhìn thái tử phi, "Ý của nhị tẩu là?"

"Thân thể của muội khỏe mạnh thì sau này thân thể của hài tử mới có thể khoẻ mạnh. Còn nữa, kỳ thực muội không cần quá gấp, muội còn trẻ, trong cung này còn có người gấp hơn cả muội." Thái tử phi nghĩ đến tứ phúc tấn trong lịch sử, lại nhìn tiểu muội muội ôn nhu đôn hậu trước mắt, dễ khuyên bảo, nếu như điều không phải đột nhiên có củ cải đỏ, thái tử phi chính là cũng sẽ không nghĩ đến việc sanh con.

Tứ phúc tấn nghe xong, nghĩ đến đại phúc tấn và tam phúc tấn, đúng là các nàng nên gấp hơn so với bản thân mình nhiều lắm, thế nhưng, "Ngạch nương thường xuyên nói đến chuyện con nối dòng của tứ gia, sáng nay lại để cho ta lĩnh hai người cung nữ mang về sở a ca."

Thái tử phi nghe xong nhíu mày, đức phi thật đúng là ở không thì thích đi gây chuyện a, không làm cho con dâu mình ngột ngạt thì không vui, lại nghe được từ trong thanh âm của tứ phúc tấn có chút ủy khuất, đành phải làm người tri kỷ một hồi, "Muội a, mặc dù người ta có đồn thổi nhưng tứ đệ có nhìn khác đi không, cho nên chớ có để ở trong lòng."

"Ai ôi, đó là ngạch nương của người ta, nếu tứ gia không quá cưng chìu, đến lúc đó sợ là..." Tứ phúc tấn chưa nói hết câu đã nhỏ giọng xuống, thế nhưng thái tử phi nhất định có thể nghe ra ý tứ của nàng, lắm người nhiều miệng, nếu bị bẩm cáo đến chỗ Đức phi, người ăn quả đắng chính là nàng.

Thái tử phi liếc mắt một cái, vốn muốn chỉ cho tứ phúc tấn một chiêu, để hai cung nữ kia tự tranh giành sự sủng với nhau mà làm ầm ĩ lên, đến tai Đức phi lúc đó Đức phi mất hứng dĩ nhiên là sẽ không tiếp tục để ý đến hai cái cung nữ này, đến lúc đó tứ phúc tấn muốn làm thế nào thì làm như thế đó, thế nhưng hắn vẫn có chút lý trí, hậu viện của tứ a ca ra làm sao cũng không phải việc hắn nên quản, "Muội là tứ a ca phúc tấn, chỉ là hai người cung nữ, chẳng lẽ muội còn đắn đo lo lắng về việc này? Lo lắng cái gì, muội mới là con dâu chính thức của Đức phi nương nương."

"Cũng phải." Tứ phúc tấn nghe cũng hiểu được phải làm như thế nào, lại nghĩ đến nữ nhân của thái tử càng nhiều hơn tứ a ca, không biết thái tử phi là ứng phó như thế nào, thấy thái tử đi đến sân viện của những

nữ nhân khác, trong lòngthái tử phi sẽ không cảm thấy khó chịu sao? Vì vậy, có chút ấp a ấp úng hỏi, "Nhị tẩu, muội, muội có chút chuyện muốn hỏi người."

"Ừ?" Thái tử phi nghi ngờ nhìn về phía tứ phúc tấn, "Chuyện gì, cứ nói đi đừng ngại."

"Tứ gia nếu đến sân viện khác, trong tâm lý của muội sẽ cảm thấy ê ẩm, muội biết mình là vợ cả, có ý nghĩ như vậy là không được, nhị tẩu, nếu là tẩu, thái tử gia đến sân viện khác, người sẽ khó chịu sao?" Tứ phúc tấn suy nghĩ rồi nói.

Thái tử phi khẽ run, hiểu tứ phúc tấn là có ý hỏi hắn có ăn dấm chua hay không, điều này sao có thể? Tứ phúc tấn không vui là do trong lòng nàng có tứ a ca, mà thê tử cổ đại coi chồng là ông trời, tứ phúc tấn là loại con gái khuê tú phong kiến rất điển hình, toàn tâm toàn trí dựa dẫm vào tứ a ca đó là tất nhiên, cả cuộc đời nữ nhân không phải đều hướng tới một cuộc hôn nhân hạnh phúc sao? Bởi vậy thái tử phi rất thấu hiểu nỗi lòng của tứ phúc tấn. Bất quá ở chỗ này, ở trong hoàng gia này, ý nghĩ như vậy cũng sẽ bị nói thành đố kỵ.

"Bổn cung kỳ thực vẫn ổn, " thực sự thái tử phi không cảm thấy quá khó chịu, dù sao đối với tình nhân có thể yêu cầu họ trung trinh sao? Càng chưa nói thái tử phi không có khả năng trao chọn trái tim của mình ở trên quả dưa leo của thái tử, cho nên việc bận lòng lo nghĩ này hoàn toàn không cần thiết. "Ghi nhớ thân phận của mình, phải suy nghĩ cho chính mình, còn có hài tử sau này của muội, vì hài tử, muội cũng phải hành xử công bằng để cho mọi người thấy, biết muội là người hiền thục."

"Nhị tẩu, người là làm sao mới khiến thái tử gia một mực cưng chiều mình như thế?" Tứ phúc tấn có chút ý xấu hổ, kỳ thực nàng cũng vạn phần hiếu kỳ chuyện thái tử một mực cưng chiều thái tử phi.

Thái tử phi nhịn không được liếc mắt nhìn tứ phúc tấn một cái, đứa trẻ này thật đúng là coi hắn là lão sư sao? "Vậy phải xem lòng của thái tử gia." Thái tử phi đưa ra một đáp án thâm sâu, trái lại thay đổi đề tài, "Tứ gia đối với muội không tốt sao?"

Tứ phúc tấn vội vàng lắc đầu, "Tứ gia rất tốt."

"Vậy không phải là không có vấn đề gì hết sao? Suốt ngày lo lắng này nọ, tâm sự quá nặng, muội nên dưỡng tốt thân thể không để cho bị suy sụp." Thái tử phi nói rằng, "Mỗi ngày nên cười nhiều một chút, tâm tình tốt, khí sắc tươi tắn, tứ a ca tự nhiên sẽ càng thích ngươi."

"Nhị tẩu nói đúng." Tứ phúc tấn lên tiếng, tỉ mỉ suy xét lời thái tử phi nói.

Chờ lúc tứ phúc tấn cất bước rời đi, thái tử phi ôm nhi tử tiến vào nội thất ngủ bù, làm người tri kỷ cho mấy loại chuyện này thật sự không thích hợp với hắn, may là đại phúc tấn và tam phúc tấn sẽ không tới cửa, không qua bao lâu sau ngũ phúc tấn cũng sẽ được gả vào cửa hoàng gia, lượng người đã càng ngày càng nhiều.

Đến lúc đó cũng không thể tạo thêm phiền toái cho mình, sau này đem đám người tới cửa nhốt ở bên ngoài Dục Khánh Cung đi, xem ra phải chỉnh lý một bộ phương pháp đối phó.

Thái tử phi đang vì kế hoạch sau này thoát khỏi cung mà từ từ gia tăng tình cảm giữa các chị em, còn phải khiến cho các nàng vui lòng phục tùng, để trở thành người phụ nữ đứng đầu Đại Thanh mà ra sức nỗ lực, thư tín của thái tử lại từ Mộc Lan nhẹ nhàng trở về.

Thái tử lần này không có đắc ý như trước, mà là vô cùng thân thiết với thái tử phi, hỏi thái tử phi ăn ra sao, ngủ ra sao, gần đây tâm trạng có tốt hay không, sau đó lại hỏi củ cải đỏ có nghe lời hay không, thuần túy là một trượng phu quan tâm thê tử, cuối thư còn nói lúc hắn ở Mộc Lan đi săn, đến lúc đó đem lông cáo đưa về cho thái tử phi, còn nói thái tử phi có muốn ăn món ăn thôn quê hay không, hắn đi săn trở về, đến lúc đó nhất định sẽ mang về Dục Khánh Cung.

Thái tử phi nhìn phong thư, khóe miệng nhịn không được giơ lên, thái tử vẫn có thể nhìn ra sự uy hiếp trong phong thư trước của hắn đây mà, không phải vậy cũng sẽ không nhanh như thế mà hồi âm về, tất cả đều là quan tâm.

"Ha hả," thái tử phi lạnh lẽo mà nở nụ cười hai tiếng, nghe được củ cải đỏ trong lòng hắt hơi một cái, mở mắt to đen bóng tò mò nhìn thái tử phi, thái tử phi cúi đầu, sờ soạng gương mặt nung núc thịt của củ cải

đỏ một cái, “Nhi tử, tự con chơi đi, ta đi viết thư.”

Thái tử cho rằng một phong thư là có thể xong việc, cái này cũng lợi cho hắn quá.

Thái tử phi nghĩ thầm, hạ bút liền đem cuộc sống sinh hoạt ở hoàng cung hậm hực miêu tả một cách tỉ mỉ, để thái tử xuyên thấu qua phong thư này, biết hắn oán khí tận trời. Không có cách nào đi theo đến Nhiệt Hà giải sầu, đi Mộc Lan… ít nhất… Đã đủ khiến hắn buồn bực, kết quả thái tử lại còn kích thích hắn, sau đó nhận được tin của ta liền hồi âm trả lời qua loa muốn ta quên đi chuyện này, đó là chuyện không có khả năng, chờ trở về hai người hảo hảo nói chuyện đi!

Lúc thái tử nhận được hồi âm của thái tử phi, đang ở trong lều nghỉ ngơi, Trữ thị đang bóp vai cho hắn, cưỡi ngựa hơn nửa ngày, thật là mệt muốn chết rồi, chờ sau khi cầm được thư tín của thái tử phi, hắn giật mình đánh thót một cái, uể oải gì cũng không còn.

Trong ngực âm thầm nói thái tử phi nổi điên làm cái gì, lúc này khó ứng phó như vậy, còn nói cái gì ở trong hoàng cung quá phiền muộn buồn chán muốn chết.

Bất quá, thái tử nghĩ nghĩ lại cẩn thận đọc lại thư tín một lần, đọc ra trong lá thư này lộ ra chút ý làm nũng như có như không, chẳng lẽ hắn hiểu lầm rồi? Kỳ thực ý tứ của thái tử phi không phải là muốn tìm hắn tính sổ.

Cái khả năng này rất lớn, trên mỗi một phong thư hắn đều có nói muốn mang những thứ này nọ trở lại tặng cho thái tử phi, thái tử phi hiểu chuyện luôn luôn dễ dụ, nghĩ đến lúc này nàng là viết thơ oán giận làm nũng gia, không có ý tứ gì khác.

Nghĩ vậy, thái tử điện hạ đem oán khí trong lá thư thái tử phi viết hiểu lầm thành chuyện mỗi tháng nữ nhân có mấy ngày tính khí khó chịu, chỉ đơn thuần là phát tiết.

Trước đây lúc hắn ở Dục Khánh Cung, có lẽ không có khi nào đi xa với thời gian dài như vậy, thái tử phi cũng không khi nào phiền muộn như thế, sợ là nhớ hắn đến phát điên mà ngại không muốn nói ra, cho nên mới viết thư kiểu úp úp mở mở nói cho hắn biết?

Thái tử nghĩ đến thái tử phi rất có thể là có ý tứ này, trong lòng âm thầm đắc ý đám nữ nhân trong Dục Khánh Cung quả nhiên đều ở trong lòng bàn tay hắn, ngay đến đối tượng ngoan cố như thái tử phi, hiện tại cũng phải đầu hàng chịu khuất phục.

Thái tử bên mép ngậm cười xấu xa, gọi đám nô tài mang giấy bút lên, hồi đáp một phong thư, “Tâm ý của thái tử phi cô đã biết, không cần quá mong nhớ cô, không cần nóng ruột, qua vài ba ngày nữa cô sẽ cùng hoàng a mã hồi kinh, đến lúc đó sẽ cùng ngươi tâm sự cho thỏa nỗi nhớ mong. Mặt khác, nếu có cái việc gì làm tâm phiền ý loạn, cô cùng ngươi đầu gối tay ấp thì sẽ lại chăm chú lắng nghe.”

Thái tử gấp thư xong, nghĩ đến nét mặt thái tử phi khi thu được thư tín thì mặt ngoài chẳng tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại xúc động nghẹn ngào không nói nên lời, càng tỏ ra cao hứng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Co giật J J, sâu thực sự phải ngã lưng nghỉ ngơi, tin nhắn sẽ không được hồi âm, chỉ có thể đợi đi. Bởi vì… lúc này, sâu thật sự không có ý niệm viết Chương mới trong đầu

54. Chương 54

Thư của thái tử được đưa về kinh thành, bởi vì không phải là văn kiện gì khẩn cấp cho nên không có dùng khoái mã, tốc độ bình thường như thế cũng phải mất một hai ngày thời gian.

Thái tử phi sau khi gửi lá thư đe dọa trước đó, căn bản là không có nghĩ tới thái tử còn có thể hồi âm, bởi vì tứ a ca có tiếp thu lời phu nhân của nhà mình, hảo tâm sai người nói cho hắn, “Tứ a ca dặn dò, để nô tỳ nói cho thái tử phi, đoàn người của hoàng thượng và thái tử điện hạ ước chừng năm sáu ngày nữa sẽ hồi cung.”

Thái tử phi lúc đó nghe được, đã nghĩ tứ a ca hẳn là đã làm phiền người đưa tin, đây là khéo léo nói cho hắn biết, thái tử sẽ trở về sớm, có chuyện gì chờ thái tử điện hạ trở về hãy quyết, cũng không thể luôn lấy việc công làm việc tư, đây là đang nói hắn dùng đường dây mật thám chuyên dùng để truyền tin tức quan trọng cho Khang Hi để chuyển thư tình giữa hắn và thái tử a.

Thái tử phi cũng hiểu được làm như vậy thật không đúng, tứ a ca nhịn không được cũng là có nguyên nhân.

Ngay từ đầu chẳng qua là thái tử phi mượn tay của tứ a ca mà quang minh chính đại thư từ qua lại với thái tử, tiện thể viết một hai tâm thư dâng lên cho Khang Hi, như vậy hai việc cùng nhập làm một, Khang Hi sẽ không cảm thấy hứng thú đối với chuyện hắn viết thư cho thái tử, bởi vì không chỉ có thái tử có mà ông cũng có.

Khang Hi nói như thế nào cũng bắt đầu tiến vào tuổi trung niên, cháu chắt đều có cả, càng muốn sự quan tâm đến từ con cháu hơn nữa, thái tử phi đã rất cố gắng làm cho đại lão bản vui vẻ, tự nhiên người sẽ không bạc đãi hắn. Bởi vì sự quan tâm của thái tử phi, Khang Hi còn đích thân cầm bút viết một lá thư tán dương một phen.

Cũng không biết sao, đại phúc tấn, tam phúc tấn, tứ phúc tấn cũng đều học thái tử phi, viết thư tở vẻ quan tâm Khang Hi, cũng không thể để một mình một người thái tử phi tỏ lòng hiếu tâm, nếu bị đem so sánh chẳng phải các nàng sẽ rất kém cỏi sao. Thường xuyên qua lại, văn kiện khẩn cấp mà tứ a ca gửi đến cung điện mùa hè ở Nhiệt Hà luôn luôn chứa rất nhiều phong thư, đối với tứ a ca cái người luôn giải quyết công việc chung một cách đứng đắn này, một lần cho qua, hai lần cho qua, đến lần ba đến một khe hở nhỏ cũng không để cho người lọt qua.

Hắn có thể nhịn đến lúc Khang Hi và thái tử trở lại, truyền tin giúp cho thái tử phi lần cuối cùng cũng đã coi như là rất tôn trọng vị chị dâu này.

Thái tử phi suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm tạ lão tứ đã ra sức giúp đỡ, cố ý cho người đi đến sở a ca nói lời cám ơn một tiếng. Có một lần, lão tứ và Đức phi không biết có cái mâu thuẫn gì không được tự nhiên, Đức phi không chỉ mặt lạnh mày nhẹ với tứ a ca mà liên đới cả tứ phúc tấn cũng bị làm cho khó dễ đến mệt chết, thái tử phi từ ngự hoa viên bước nhanh mà đi tới Vĩnh Hòa Cung giải vây cho tứ phúc tấn, cuối cùng Đức phi vì nể mặt mũi của thái tử phi mà để tứ phúc tấn mang một cô cung nữ gọi là Ô Nhã Hàm Tuệ về với lý do tứ a ca còn chưa có con nối dõi, coi như cho qua chuyện.

Ra khỏi Vĩnh Hòa Cung, tứ phúc tấn nhìn về phía thái tử phi với vành mắt phân rõ hay màu, thái tử phi nghĩ đến họ Ô nhã, đó là người trong tộc Đức phi đây mà, so với hai người cung nữ lúc trước càng khó nhai hơn, thảo nào tứ phúc tấn khó chịu thành như vậy.

"Cũng may là, các chủ tử trong cung muốn đến Dục Khánh Cung tặng người còn phải nhìn sắc mặt của thái hậu và hoàng thượng." Thái tử phi trở lại Dục Khánh Cung liền cảm khái như vậy, nữ tử cổ đại có một bà mẹ chồng khó tính, sống qua ngày cũng không dễ dàng gì, bất luận là bà mẹ chồng kia có thấu tình đạt lý như thế nào đi chăng nữa, dù là vợ của con trai mình cũng không thể coi ngươi thành nữ nhi ruột thịt được, chớ nói chi là vợ của một đứa con nuôi, mẹ chồng như vậy càng thích bới móc chỉ trích con dâu. Nếu hoàng ngạch nương của thái tử còn sống cũng không biết một ngày trôi qua sẽ như thế nào.

"Chủ tử liền cứ việc yên tâm đi, người hiện tại nhưng là sếp thứ hai trong cả hoàng cung này, ngoại trừ hoàng thái hậu ra, tiếp sau đó là đến người, ngay đến quý phi cũng không sánh bằng người nữa là." Trữ ma ma nghe thái tử phi nói, liền cười chia sẻ ưu tư cùng thái tử phi.

"Lời như vậy chớ nói nữa, hiện tại là hiện tại, làm gì có người chủ nhân nào mà không phải tôn quý." Thái tử phi nhíu mày bác bỏ lời Trữ ma ma nói, vị trí thái tử phi này nhìn như tôn quý, kỳ thực rất chán ghét.

Trữ ma ma nhìn lên sắc mặt của thái tử phi không được tốt, trong lòng đoán già đoán non một phen, rõ ràng cuộc sống gia đình của thái tử phi trải qua tạm ổn, thế nào ngược lại lại có chút phiền não chứ, nàng nghĩ không ra, "Chủ tử nói phải, " dừng một chút, dè dặt hỏi nhỏ, "Chủ tử, người gần đây có cái chuyện gì phiền lòng, nô tỳ thấy người càng lúc càng phát ra vẻ uể oải khó chịu."

Đuôi lông mày thái tử phi khẽ nhướn lên, có rõ ràng như vậy sao? "Bổn cung không có chuyện gì, chẳng qua là hơi mệt một chút mà thôi, qua một hai hôm là ổn."

"Vậy chủ tử nên nghỉ ngơi cho tốt." Trữ ma ma vừa nghe vậy cũng an tâm, biết hai tháng nay thái tử phi rất bận rộn, mệt mỏi khó chịu như vậy cũng phải, "Chủ tử có muốn ăn muốn dùng cái gì cứ nói với nô tỳ, người không thể để cơ thể mệt mỏi nữa, mắt thấy thái tử cũng sắp trở về tới rồi."

Thái tử trở lại một cái, nhất định là ở lại chỗ của thái tử phi, nếu thái tử phi mệt mỏi sắc mặt không tốt, thái tử nhìn mất hứng, người xui xẻo lại là thái tử phi.

Trữ ma ma một lòng trung thành mà nghĩ đến trường hợp này, ở trước lúc thái tử điện hạ quay về nhất định phải để cho thái tử phi khôi phục lại tinh thần, vô cùng tươi tắn vui vẻ, khí sắc hợp lòng người.

"Đi đem củ cải đỏ ôm tới đây, ban ngày đã không được gặp." Thái tử phi nhưng lại không muốn đi nghỉ, ngủ không được a.

"Vâng." Trữ ma ma đáp.

Trữ ma ma mới rời khỏi, liền thấy Cam Dược đi vào, "Thái tử phi nương nương, Thạch phu nhân đưa lệnh bài, muốn gặp ngài."

Thái tử phi vừa nghe là ngạch nương nhà mình, liền hỏi, "Lúc nào?"

"Hồi bẩm chủ tử, là ngày mai."

"Được rồi, bổn cung đã biết." Thái tử phi liếc mắt nhìn Cam Dược, để cho nàng đi ra ngoài trả lời.

Đợi sau khi Cam Dược rời khỏi đây, thái tử phi nghĩ cũng đã có một thời gian dài chưa thấy qua ngạch nương, lần trước gặp ngạch nương cũng là ở lễ mừng năm mới, lúc các mệnh phụ yết kiến sau đó trong lúc không có ai mới lén lút gặp nhau, mặc dù biết a mã từ Phúc Kiến chạy về kinh ăn mừng năm mới, nhưng là lại đến mặt cũng không có nhìn thấy, tháng trước ông lại mang đại ca chạy về Phúc Kiến, quả thực vô cùng bận rộn. Ngày mai lúc ngạch nương tới phải hỏi một chút tình huống trong nhà, mặc dù sẽ có người mật báo cho hắn, nhưng là từ trong miệng ngạch nương nhà mình nói ra sẽ luôn luôn an tâm hơn.

Không bao lâu sau củ cải đỏ đã được ôm tới, vú em đem nó đặt lên trên giường, hắn quen cửa quen nẻo ở trên giường lăn một vòng, thấy thái tử phi cái người ngạch nương này không để ý tới nó, tiểu tử kia rất nhanh không an phận mà leo lên người thái tử phi, vịn cánh tay của thái tử phi, run rẩy mà đứng lên.

Thấy đám người Trữ ma ma lo lắng đề phòng, vây xung quanh giường, sợ nó sơ ý một chút là té.

"Ngạch… Ngạch…" Củ cải đỏ một bên túm xiêm y thái tử phi một bên a a kêu, thái tử phi đã lấy lại tinh thần từ lâu, mang theo tiếu ý liếc liếc mắt nhìn nó, đùa giỡn.

"Chữ nương ở nơi nào?" Luôn luôn chỉ gọi ngạch ngạch, nhưng mà biết mở miệng đã là phát triển sớm, thái tử phi không còn yêu cầu gì hơn, đám người Trữ ma ma còn ở đây cũng không thể dạy củ cải đỏ kêu thái tử là ngạch nương, gọi hắn là a mã, chờ buổi tối đợi mang củ cải đỏ tiến vào không gian sau sẽ dạy nó gọi như vậy, để dành cho thái tử điện hạ một kinh hỉ.

Củ cải đỏ nhìn thái tử phi vươn ngón tay lại điểm vào cái mũi của nó, tay nhỏ bé nắm vịn lấy, có lẽ là đã đứng lâu nên đặt mạnh mông ngồi phịch ở trên giường, thái tử phi bị kéo theo lực kéo tay của nó, cười ha hả cùng nó ngã nằm xuống, ở lúc củ cải đỏ còn chưa có phục hồi tinh thần lại, một tay xốc nách nó bế lên, xoay một vòng.

"Khanh khách…" Củ cải đỏ không hề bị kinh sợ một chút nào, ngược lại cười đến rất vui vẻ, đám người Trữ ma ma thấy vậy hết hồn, hô hoán không nên.

"Chủ tử, ngài coi chừng một chút a, tiểu a ca còn nhỏ." Trữ ma ma và Lý ma ma cũng không nhịn được khuyên nhủ, phải biết rằng thái tử phi còn đang mang giày đế chậu đây, lỡ như trợt chân, mất thăng bằng, vậy tiểu a ca thì làm sao bây giờ.

"Được rồi, bổn cung tự có chừng mực." Thái tử phi biết các nàng lo lắng, cũng không làm như vậy nữa, cúi đầu đối với củ cải đỏ nói, "Nhi tử, tới học bước đi."

Nói rồi hai tay chống đỡ cánh tay nhỏ bé của củ cải đỏ, để hắn học đứng, sau đó chậm rãi tập đi về phía trước.

Tiểu hài tử rất dễ lừa gạt, củ cải đỏ vừa đi một bước, thái tử phi liền cười khen hắn, khen đến tiểu hài tử cũng khanh khách mà cười, sau đó chân thoăn thoắt lại tiến lên một bước.

Thái tử phi không dám buông tay, nhưng củ cải đỏ càng bước càng thêm hưng phấn, bước chân càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thái tử phi phải nhấc hắn lên, hai chân cách mặt đất, hắn chân nhỏ vẫn càng không ngừng đạp đạp bước, thấy vậy thái tử phi và đám người Trữ ma ma cười không ngừng.

"Tiểu tử kia, ngươi cho là đang đùa sao." Thái tử phi hôn hai bên má nó một cái, củ cải đỏ chơi đùa làm đầu đầy mồ hôi, tiếp nhận khăn tay Trữ ma ma đưa tới lau mồ hôi cho hắn, thấy mí mắt nó sắp đánh nhau, nghĩ đến hẳn là đã mệt mỏi, liền đem hắn đặt lên trên giường nằm.

Cho đám người Trữ ma ma lui xuống phía dưới, thái tử phi cũng tự mình bò lên giường, cùng hài tử ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, Thạch phu nhân sáng sớm đã tới, chờ cửa cung vừa mở ra, liền đi nhanh về hướng Dục Khánh Cung của thái tử phi.

Thái tử phi không ngờ ngạch nương lại tới sớm như vậy, còn tưởng rằng là có chuyện gì gấp, chờ lúc thấy Thạch phu nhân, lại nhìn thấy có thêm một người mỹ phụ nhìn mặt ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, còn có hai tiểu nha đầu một cái mười hai tuổi và một chín tuổi, hắn đứng ngây người, thế nào mà thẩm thẩm chi thứ hai cùng con gái và thứ nữ của nàng đều đến vậy?

Thạch phu nhân thấy thái tử phi rất kích động, tiến lên vừa định làm lễ, Trữ ma ma lìn vịn lại, thái tử phi nói, "Ngạch nương, người không cần đa lễ."

Thế nhưng Thạch phu nhân vẫn cố làm xong lễ, còn nói lễ nghĩa không thể bỏ, nhị thẩm thẩm của thái tử phi là Tây Lâm Giác La thị cùng hai người nữ nhi thấy thế, cũng lần lượt hành một đại lễ.

"Ngạch nương, mọi người ở Thạch phủ gần đây có khỏe." Thái tử phi đợi các nàng đều nhập tọa xong, liền mở miệng hỏi.

Thạch phu nhân vội vàng gật đầu, "Đều vẫn khỏe, thân thể mã pháp của ngài gần đây tốt, liền thường xuyên nhắc đi nhắc lại thái tử phi, công việc mà a mã ngài đảm nhiệm hết thảy đều tốt, trong nhà cũng đều bình an. Nhị thúc ngài phụng chỉ hồi kinh, hôm nay vừa về nhà xong. Nhân dịp ta muốn tới yết kiến thái tử phi, cho nên nhị đệ muội cũng nhất định muốn đến diện kiến thái tử phi."

Thái tử phi nghe được Thạch phủ tất cả đều khỏe mạnh, thân thể mã pháp và a mã đều an khang, trong lòng liền an tâm, "Bổn cung cũng muốn lúc nào quay về Thạch phủ một chuyến, trông thấy mã pháp, a mã lần trước trở về cũng không thấy, liên lụy Hoằng Thăng cũng chưa từng thấy mặt qua."

"Làm như vậy có tiện hay không, thái tử có cho phép không?" Thạch phu nhân cũng là rất nhớ thái tử phi, vừa nghe thái tử phi nói chuyện muốn hồi phủ, lập tức hỏi cái này được hay không.

Thái tử phi cười cười gật đầu, nhưng cũng không có trực tiếp đáp ứng ngay, "Đợi hoàng a mã hồi kinh, Bổn cung có thể xin một thánh chỉ."

"Có thể trở về là tốt rồi." Thạch phu nhân nghe lời này, tuy rằng không phải nhất định là có thể trở về, thế nhưng có một tia hi vọng cũng an lòng.

Nhị thẩm thẩm ngồi ngay ngắn, bên mép lộ vẻ tiếu ý nhu hòa, chăm chú nghe thái tử phi và Thạch phu nhân nói chuyện, một chút mất kiên nhẫn cũng không có, chờ lúc thái tử phi nhìn về phía nàng, nàng lúc này mới mở miệng cười nói, "Thái tử phi nương nương, đại tẩu nhưng còn có một chuyện vui chưa nói cho ngài."

"Ồ?" Thái tử phi vừa nghe, hướng chỗ Thạch phu nhân nhìn lại, đã thấy trên mặt ngạch nương cũng nổi lên dáng vẻ vui mừng, "Ngạch nương, rốt cuộc là chuyện vui gì."

Thạch phu nhân cười không trả lời, nháy mắt với Phương ma ma bên người bà, Phương ma ma trên mặt mang cười thay chủ tử trả lời, "Hồi bẩm thái tử phi nương nương, phu nhân đang có thai hai tháng."

Thái tử phi vừa nghe, cũng là kinh hỉ, nhưng lại vừa nhíu mày, "Ngạch nương, ngài có thai thế nào còn sớm như vậy đã tới Dục Khánh Cung rồi, nghìn vạn lần không thể mệt nhọc."

"Yên tâm đi, không phải lo cho ngạch nương, không có gì đáng ngại. Đại phu nói thai nhi rất ổn." Thạch phu nhân kiến thái tử phi quan tâm chính mình, cũng vội vàng trả lời.

"Mặc kệ nói như thế nào, cẩn thận một chút luôn luôn tốt." Thái tử phi nhìn ngạch nương nhà mình cũng sắp bốn mươi, đây là sản phụ lớn tuổi, không cẩn thận làm sao có thể được. Vừa cười đối với Tây Lâm Giác La thị nói, "Nhị thẩm thẩm, đợi đến khi trở về thì người nghìn vạn lần phải chiếu cố ngạch nương ta một chút."

Tây Lâm Giác La thị làm sao có thể không đáp ứng, thái tử phi ngay đến danh xưng bổn cung cũng không nói, mà là nói thẳng ngạch nương của ta, có thể thấy được lòng thành tâm thế nào, "Thái tử phi yên tâm đi, thẩm thẩm hiểu."

Thái tử phi thấy nàng đáp ứng, sau đó lại hỏi Tây Lâm Giác La thị lần này hồi kinh ở lại trong bao lâu, nghe được là chờ nhị thúc báo cáo công tác xong sẽ trở về Sơn Tây, tính toán một chút cũng không ở lại bao lâu.

"Tĩnh Phương năm nay mười hai, chừng hai năm nữa vừa kịp tuyển tú, Tĩnh Châu cũng đã chín tuổi, nên vì chuyện tuyển tú chuẩn bị, bởi thế ta cùng hai tỷ muội các nàng đều sẽ ở lại trong kinh." Tây lâm giác La thị còn nói thêm.

"Tuyển tú là đại sự, nên như vậy." Lúc thái tử phi nói câu nói này, lặng lẽ hướng ngạch nương bên kia nhìn lại, nhị thẩm thẩm ở lại trong phủ, tuy nhiều phiền phức, thế nhưng cũng có thể giúp đỡ ngạch nương quản lý Thạch phủ, giảm bớt chút gánh nặng.

Vừa nghĩ vừa nhìn về phía hai tỷ muội Tĩnh Phương và Tĩnh Châu, Tĩnh Phương là thứ nữ, trang phục so với Tĩnh Châu đơn giản hơn chút, nhưng mà coi bộ dáng trang nhã linh lợi, mặt mày điềm tĩnh thản nhiên, tư sắc mộc mạc nhưng khí chất không tệ, mà lại hành xử nề nếp, Tây Lâm Giác La thị vẫn thật là biết dạy nữ nhi, cô bé Tĩnh Phương này mặc dù là thứ nữ, nhưng nuôi dạy ngay từ bây giờ, lại để cho nhũ mẫu dạy dỗ thêm hai năm, nói vậy lúc tuyển tú sẽ có tiền đồ tốt. Quan sát Tĩnh Phương xong, lại vừa nhìn về phía Tĩnh Châu, mắt hạnh môi anh đào, trông thật xinh đẹp, còn nhỏ tuổi mà đã là tiểu mỹ nhân bại hoại, nhưng mặt mày ngạo khí bức người, len lén quan sát xung quanh khi nhìn đến trên người mình thì trong mắt toát ra vẻ cực kỳ hâm mộ khiến thái tử phi hơi nhíu mày.

Lại cùng Tây Lâm Giác La thị nói một đôi lời, lại quay sang thăm hỏi nhị thúc, chợt nghe được Cam Dược nói tiểu a ca đã tỉnh. Thái tử phi cười đối với Thạch phu nhân nói, "Ngạch nương, vừa lúc để ngài trông thấy Hoằng Thăng. Cam Dược, đem tiểu a ca ẵm lại đây, để nó có thể gặp la mã ma của nó một chút, còn có nhị thẩm thẩm."

Củ cải đỏ tỉnh lại không thấy thái tử phi, đang không thoải mái đây, tiểu hài tử tỉnh lại không thấy người thân bên cạnh mình, đều giống nhau sẽ chọn khóc lớn, cũng vì mấy ngày này a mã của củ cải đỏ không ở nhà, cho nên thường được ngủ chung cùng thái tử phi, còn chưa có thử quá tình huống tỉnh lại không nhìn thấy ngạch nương đâu, ngày hôm nay vừa mở mắt ra, nhìn xung quanh cũng không thấy thái tử phi, bò dậy liền lăn xuống sàn, vú em đem nó ôm lấy, đã thấy củ cải đỏ giãy dụa không ngớt, đám người cam thuốc thấy vậy sợ đến nỗi vội vàng đi tìm thái tử phi.

Chờ Cam Dược đem nó ẵm vòa trong đại điện, lúc nhìn thấy thái tử phi, củ cải đỏ giương hai tay ra đòi ôm, vành mắt hồng hồng, thái tử phi ôm lấy hắn xong nước mắt liền lăn xuống tới, có thể thấy được tiểu tử kia là ủy khuất.

Thái tử phi vội vàng dỗ nó, rất là ngượng ngùng nhìn Thạch phu nhân, Thạch phu nhân thấy cháu ngoại khóc, cũng thấy thương, vội hỏi làm sao vậy, đợi đến khi biết là bởi vì ngủ dậy không tìm thấy người đâu, mới cười thoải mái nới với thái tử phi tiểu hài tử đều là như thế này, chờ lớn lên hiểu chuyện cũng sẽ không còn như vậy nữa.

Tĩnh châu theo ngạch nương mình tiến cung tới gặp thái tử phi tỷ tỷ, sau khi tiến cung thấy thái tử phi tỷ tỷ ung dung cao quý, bài biện trong Dục Khánh Cung không có chỗ nào mà không phải là thứ tốt mà nàng chưa từng thấy qua, rất là hâm mộ, nhưng bởi vì Tây Lâm Giác La thị trước đó có cảnh cáo một câu cũng đều không cho phép lên tiếng, thái tử phi thấy nàng cũng chỉ hỏi một đôi lời, nhưng hết thảy đều là ngạch

nương trả lời, nàng được nuông chiều từ nhỏ, muốn nói cái gì thì nói cái đó, nhưng khi đến Dục Khánh Cung thật sự là ngột ngạt.

Lúc này thấy củ cải đỏ khóc đòi ngạch nương, chờ Thạch phu nhân nói xong, nàng nhịn không được chen miệng nói, "Tiểu a ca đích xác còn chưa hiểu chuyện a."

Vừa dứt lời, Tây Lâm Giác La thị vội quay đầu lại liếc mắt lườm nàng, lại nói với thái tử phi rằng: "Thái tử phi nương nương, Tĩnh Châu nó…"

"Tĩnh châu là quá thẳng thắn mà thôi, bổn cung hiểu được." Thái tử phi cắt đứt lời Tây Lâm Giác La thị nói, hài tử của hắn hiểu chuyện hay không là việc của hắn, không tới phiên người ngoài nói, có đôi khi thẳng thắn quá… Cũng là sẽ chọc cho mang họa.

Tây lâm giác La thị nhất thời nghẹn lời, quay sang Thạch Tĩnh Châu nói, "Còn không mau nhận lỗi với tiểu a ca!"

Thạch Tĩnh Châu cắn môi một cái, đứng dậy tiến lên, nghe lời nhận lỗi với củ cải đỏ, củ cải đỏ ngồi ở trong lòng thái tử phi, mắt đóng mắt mở, quay người qua đưa lưng về phía mọi người, ai cũng không để ý tới, thái tử phi nhẹ vỗ cái mông nhỏ của nó một cái, thầm nghĩ đứa nhỏ này thật khinh người, không thể để cho tràng diện đông cứng như vậy được, "Nhị thẩm thẩm, chẳng qua là hài tử nói mà thôi, quên đi."

Thái tử phi nói xong, bản thân mình còn cùng Thạch phu nhân nói chuyện riêng một chút, ban thưởng một ít đồ vật cho mẹ con ba người Tây Lâm Giác La thị, để Trữ ma ma đem các nàng trước tiên đến phòng khách chờ.

"Ngạch nương, tính tình Hoằng Thăng thật kiêu ngạo có phải không." Thái tử phi chờ chỉ đến lúc chỉ còn một mình Thạch phu nhân, nhéo nhéo vành tai nhỏ của củ cải đỏ, cái bản tính khi mình không vui cũng sẽ khiến cho người khác không vui nhất định là di truyền từ thái tử.

Thạch phu nhân thế nhưng nhìn ngoại tôn kiểu gì cũng thấy thích như vậy, nghe được thái tử phi nói, trả lời, "Ngươi khi còn bé tính tình cũng rất lớn mật, không phải là cùng một cái khuôn đúc đi ra sao."

"Ngạch nương nói cái mà." Thái tử phi nghĩ đến khi còn bé có làm mấy chuyện ngu xuẩn này, ngược lại cũng cảm thấy ngượng ngùng, ngăn đề tài nói, "Ngạch nương, nhị thẩm thẩm nàng là thế nào nuôi dạy hài tử, làm sao lại dạy Tĩnh Châu thành ngạo mạn như vậy, Tĩnh Phương ngược lại thì còn tốt."

"Cái vị nhị thẩm thẩm này của con không nhiều phương pháp như thế đâu, cô ta vẫn ở tại Sơn Tây, dạy khuê nữ thế nào thì nương không biết, nhưng mà lần này hồi phủ, Tĩnh Phương nói là nàng dạy dỗ, nhưng thật ra là được di nương ruột của nàng nuôi dạy, ngược lại Tĩnh Châu bị chính cô ta nuông chiều quá mức, việc này nói ra đều mất mặt." Thạch phu nhân cau mày nói. "Nhị thúc của con cũng là nhân lúc này để cho nàng ta mang theo Tĩnh Phương Tĩnh Châu hồi phủ, dễ tìm nhũ mẫu dạy dỗ một chút, chủ yếu vẫn là Tĩnh Châu, tiền đồ trưởng nữ tóm lại vẫn là lớn hơn một chút."

"Sao những việc này lại không phải là do Nhị thẩm thẩm làm, sao còn muốn nhị thúc nói." Thái tử phi hỏi, "Tuy rằng trước đây ở nhà thì cũng chưa từng thấy qua nhị thẩm thẩm được vài lần, có điều nhi nữ thấy nhị thẩm thẩm cũng không phải là người không biết lễ nghĩa."

"A, thật ra thì cô ta không phải hồi kinh sớm như vậy, nếu nhị thúc con không nói là cần dạy dỗ Tĩnh Phương và Tĩnh Châu cho kỳ tuyển tú để cho nàng hồi kinh, nàng làm sao có thể rời khỏi người của nhị thúc con. Nói tới nói lui những chuyện riêng của gia đình họ, chúng ta không cần để ý tới quá nhiều, nhị thẩm thẩm của con lúc này vì Tĩnh Châu sẽ không lúc nào rời mắt khỏi con bé." Thạch phu nhân cười cười.

Ngừng một hồi, Thạch phu nhân lại nói, "Hôm kia con cho người đưa đến trong phủ hai tỷ đệ, đã thông báo cho nhạc gia mang người về."

Thái tử phi nghe xong nhớ tới hai tỷ đệ là hắn trong lần ra khỏi cung gần đây thì cứu được ở trong tay đôi phu thê buôn người, nghe Cam Thảo lúc đó nói trong hang ổ bọn buôn người còn có rất nhiều hài tử, đều cho an trí thích đáng, chỉ có thân thế tỷ đệ nhạc gia là ngoài dự đoán của mọi người nhất, thái tử phi cũng không nghĩ tới ngẫu nhiên một lần xuất cung lại lụm lên một tương lai đại tướng quân Nhạc Chung Kỳ.

Không sai mà, tỷ đệ nhạc gia kia người đệ đệ tên là Nhạc Chung Kỳ, Khang Hi những năm cuối nổi lên thành danh tướng, còn là xuất thân người Hán, không khỏi khiến thái tử phi thay đổi cách nhìn triệt để lại thầm vui mừng, kỳ nữ Nhạc Thăng Long cũng không thể khinh thường, chồng nàng hôm nay là tướng trấn thủ Trang Lãng, ngày sau là Tứ Xuyên Đề đốc, hai cái tỷ đệ này phải đi đến nhà tổ phụ ở ngoài tỉnh thì gặp sơn tặc tránh thoát một kiếp, lại rơi vào tay đôi phu thê buôn người, chạy thoát vài lần chưa từng thành công, chuyển đến kinh thành, tỷ tỷ đã bị dọa đến không dám chạy trốn, thế nhưng Nhạc Chung Kỳ nhưng là vì liều mạng chạy ra được khỏi ổ sói, sau đó gặp thái tử và thái tử phi.

Hiện tại được nghe lại câu chuyện của hai tỷ đệ này, hắn cảm khái cái duyên phận máu chó này, "Đây là chuyện tốt, kết một thiện duyên mà thôi, không cần truyền ra ngoài."

"Nói cũng phải." Thạch phu nhân cũng gật đầu.

"Ngạch nương, mẫu thân phải dưỡng mình thật tốt, nếu Nhị thẩm thẩm đã trở về trong phủ, để cho nàng giúp đỡ một tay cũng được, nếu mà đại tẩu không cùng đại ca đi theo a mã nhậm chức, lúc này cũng có thể giúp đỡ chiếu cố mẫu thân." Thái tử phi nói lại quay lại trên người Thạch phu nhân.

"Ngạch nương có thể tự lo được mà, nhưng ta lo nhất vẫn là con, lần trước nghe nói thái tử đối với con sủng ái không giảm, lúc nào thì lại có tin vui truyền tới đây." Thạch phu nhân mắt đang muốn đảo quanh ở trên bụng thái tử phi, liền phát hiện củ cải đỏ đang ngồi ngay ngắn ở trong lòng thái tử phi cũng đang mở to mắt tò mò nhìn nàng, vui vẻ cười ha ha.

Thái tử phi và Thạch phu nhân hai người đang lúc đùa giỡn với củ cải đỏ, Trữ ma ma liền cao hứng cầm một phong thư đi tới, "Chủ tử, là thư tín thái tử gia viết cho người!"

Thái tử phi sửng sốt, thái tử không phải là sắp sửa trở về sao, thế nào còn có hồi âm, Thạch phu nhân vừa nhìn thấy lại liền cao hứng, vội vã đùn đẩy nói cần phải đi, để cho thái tử phi một mình xem thật kỹ thư tín.

Thái tử phi thấy ngạch nương kiên trì muốn trở về phủ, cũng không có ép ở lại, liền mang theo củ cải đỏ đưa tiễn Thạch phu nhân ra khỏi Dục Khánh Cung, lại về tẩm điện của mình thì mở lá thư thái tử viết này, thái tử phi coi xong khóe miệng bứt lên giật một cái, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được dáng dấp lúc thái tử viết thư thì rất là đắc ý bừa bãi.

"Tâm ý của thái tử phi cô biết, không cần phải mong nhớ cô, không cần nóng ruột, cô tiếp qua vài ba ngày sẽ cùng hoàng a mã hồi kinh, đến lúc đó sẽ cùng ngươi bù đắp nỗi nhớ mong. Mặt khác, nếu có cái việc tâm phiền ý loạn gì, lúc cô cùng ngươi đầu gối tay ấp sẽ chăm chú lắng nghe."

Thái tử phi thực sự không rõ một lá thư đe dọa đầy mùi sát khí mà thái tử làm sao có thể đọc nhầm thành lòng hắn tràn đầy tương tư tưởng niệm, người này phải có bao nhiêu tự tin tự đại mới có thể cảm thấy cả thế giới này xoay chuyển xung quanh hắn vậy!

"Tương tư ý, sẽ chờ ngươi trở về, làm công việc giải bày tương tư ý với nhau." Nhãn thần thái tử phi lóe sáng, khóe môi kéo dãn ra, cười hắc hắc mà nở nụ cười, "Ha hả, Dận Nhưng cũng quá mong nhớ quả đắm của ta, đến lúc đó ta cũng sẽ không ngại ngùng!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu vi vu ở sông Tấn Giang bị sóng đánh cho thật thống khổ, buồn nôn cũng không nôn ra được, không hồi phục được, đầu một mực xoay vòng quanh, có lẽ trực tiếp xoa xoa, mở một trang bìa đều là tàn, rốt cục lên đất liền bắt đầu, từ mười giờ rưỡi đến bây giờ, trang bìa mới là hoàn chỉnh, ngày hôm qua không up chương mới, ngày hôm nay rốt cuộc xong một Chương bằng số lượng hai Chương.

Thạch phu nhân thai nghén ra một hoàng gia phúc tấn, nàng là vĩ đại!

55. Chương 55

Thái tử phi liên tiếp nghỉ dưỡng hai ngày chờ thái tử trở về, nghĩ đến phải cùng thái tử đánh một trận, giải tỏa oán khí, thái tử phi nghĩ đến bao nhiêu là cách dụng hình ngược đãi, chỉ còn chờ thái tử điện hạ đại giá quang lâm.

Đi Từ Nhân Cung một chuyến, thái hậu lão nhân gia thấy thái tử phi cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều, nhịn không được vẫy gọi thái tử phi đến bên người, thấp giọng hỏi, "Tĩnh Nghiên, lại có chuyện vui gì sao?"

Thái tử phi đầu tiên còn chưa có phản ứng kịp, chờ đến khi biết thái hậu đang nói với mình thì giật mình thoảng thốt, theo thói quen nhoẻn môi cười, "Hoàng mã ma, không có chuyện gì. Chẳng qua là nghĩ thái tử cũng sắp trở về tới, trong lòng con thấy vui vẻ mà thôi."

Thái hậu cảm thán một hơi, vỗ vỗ mu bàn tay của thái tử phi, "Con nên nắm chặt thời cơ."

Thái tử phi gật đầu đồng ý, trong lòng lại không chấp nhận, từng có một lần trải qua thống khổ đã sớm không muốn nếm thêm lần thứ hai.

Thấy thái tử phi không để ở trong lòng, thái hậu lắc đầu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngươi a, đừng tưởng rằng có Hoằng Thăng nên cái gì cũng đều tốt, nhiều con nhiều phúc." Thái hậu sẽ không nói đến vấn đề tiểu hài tử khó nuôi sống, thế nhưng kỳ thực trong lòng bà đều hiểu, nữ nhân trong cung có thể nuôi sống một hài tử thực sự rất khó, ít nhiều a ca cách cách nhỏ tuổi mất sớm, hiện giờ trước mắt có thập nhất a ca của Nghi Phi mới tám tuổi, thể trạng rất ốm yếu, chẳng biết có thể trưởng thành hay không.

Thái tử phi nghe được thái hậu nói lời này, trong lòng âm thầm suy nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn là đáp ứng, "Hoàng mã ma, những lời người nói con đều hiểu."

"Hiểu là tốt rồi." Thái hậu thở dài một hơi, cầm nhấc về hướng Chung Túy Cung, "À, trước mắt Huệ Phi lại cấp cho đại a ca hai người cung nữ, ngươi nhìn xem sắc mặt của đại a ca phúc tấn gần đây trắng bệch như tờ giấy vậy, còn có Vinh phi cũng chưa đánh động gì đến tam phúc tấn, cái nữ nhân này a, còn chưa có đứa con trai nào bên người mà chẳng hề lo lắng gì cả."

"Tĩnh Nghiên có phúc, được hoàng a ma quan tâm, thấy thế Ô Nhã Hàm Tuệ đang đứng ở một bên kia nghe được, cúi đầu làm cho nhìn không thấy nét mặt của nàng.

Tứ phúc tấn cũng theo ánh mắt của thái tử phi liếc nhìn cái kia Hàm Tuệ, lại quay lại nhìn thái tử phi, biết lý do thái tử phi qua đây là quan tâm nàng, sợ nàng vì Ô Nhã Hàm Tuệ mà trong sinh lòng ngột ngạt.

Âm thầm cảm động, thân thiết mà cùng thái tử phi ngồi xuống, bảo cung nữ dâng trà.

Thái tử phi thấy tứ phúc tấn đã không sao, nghĩ đến tứ a ca cũng không cưng chìu cái Ô Nhã Hàm Tuệ kia lắm, nàng mới có thể an tâm thoải mái như vậy, thái tử phi cũng sẽ không tiếp tục để ý tới nữa, vừa mới cùng tứ phúc tấn nói một đôi câu, chỉ thấy bên ngoài cung nữ vội vã chạy vào.

"Thái tử phi, phúc tấn, thập nhất a ca, cửu a ca và thập a ca tới rồi."

Thái tử phi thoáng nghi hoặc, nhưng nhìn đến thập nhất a ca liền hiểu, tiểu cửu chắc là tìm đến đệ đệ, sau khi chờ cửu a ca và thập a ca đi vào, đối với thập nhất a ca vẻ mặt tức giận, thái tử phi mới biết được vì sao cung nữ tiến vào bẩm báo lại sốt ruột.

Cửu a ca và thập a ca hành lễ với thái tử phi và tứ phúc tấn xong, liền quay đầu nhìn về phía thập nhất a ca, "Thập nhất, ngươi không có việc gì chạy ra sân để làm chi!"

Cửu a ca thở phì phì, "Nếu như ngươi lại trúng gió bị cảm thì phải làm sao bây giờ!"

Thập nhất a ca nhìn thấy hai vị ca ca nổi giận đùng đùng, khẽ mím môi mở miệng, "Ngươi, các ngươi đều tự chơi một mình, không ai chơi với ta."

"Ngươi!" Cửu a ca chỉ vào thập nhất, "Ai nói muốn chơi con quay! Ta và lão thập đi tìm con quay, trở về thì đã không thấy ngươi đâu!"

Thập nhất a ca nghe vậy, hết nhìn cửu a ca lại quay sang nhìn thập a ca, khẽ kéo ống tay áo thái tử phi, "Ta cùng nhị tẩu và tứ tẩu đi đến đây, thật sự không có chuyện gì."

"Tiểu cửu, thập nhất a ca là theo ta tới đây, dọc đường đều bình an, không có việc gì." Thái tử phi thấy thập nhất ca cầu cứu, nhịn không được mở miệng.

Cửu a ca nghe xong, xua tay, "Không có việc gì đương nhiên là tốt, thập nhất, hiện tại mau quay về trong viện của ngươi, ngạch nương nhất định biết ngươi lén trốn ra ngoài, đến lúc đó nhìn xem ngươi sẽ nói như thế nào."

"Cửu ca, thập ca giúp ta." Thập nhất a ca vừa nghe đến ngạch nương của mình, lập tức nhận sai, "Ta không nên lén trốn ra ngoài."

Thái tử phi và tứ phúc tấn chăm chú nhìn ba huynh đệ này, thấy thập nhất a ca đáng thương đều giúp nói đỡ.

Chờ sau khi cửu a ca và thập a ca, thập nhất a ca rời đi, không qua bao lâu thái tử phi cũng trở về Dục Khánh Cung. Lén tìm một chỗ yên tĩnh thái tử phi liền suy nghĩ về những vị a ca này của Khang Hi, thấy ba a ca là cửu, thập, thập nhất cùng ở chung, hắn kỳ thực tin tưởng bọn họ thật sự là có chân tình.

Thái tử, nếu như thái tử có anh em ruột thịt, đều là con trai trưởng, lại không biết có thể có tình thâm huynh đệ hay không? Loại tình huống này khả năng cũng không lớn. Nếu như đại ca của thái tử là Thừa Hỗ không mất sớm, hay là thái tử cũng sẽ cùng ca ca mình tranh đấu, dù sao cái vị trí đứng đầu thiên hạ kia dễ khiến cho lòng người sinh tâm ma.

Thái tử phi nghĩ trái lo phải, qua một đêm, thái tử đã trở về.

Kiệu của thái tử xuất hiện ở trước cửa Dục Khánh Cung thì nét mặt thái tử phi đơn giản là tươi cười như hoa, cuối cùng cũng đã trở về.

Thái tử thấy thái tử phi nở nụ cười trên mặt thì sự đắc ý trong lòng thái tử cũng đạt tới đỉnh, biểu hiện này của thái tử phi thật giống như là trong phán đoán của hắn, trông tươi cười giống hệt như một đóa hoa mà.

Kỳ thực thái tử phi thật đúng là lớn lên đẹp vô cùng, trước đây thế nào lại không phát hiện.

Thái tử nghĩ tối nay sẽ là một đêm nồng nhiệt a, lòng lâng lâng trở về tẩm điện của mình, thay đổi một bộ xiêm y thoải mái rồi nghỉ ngơi hơn một canh giờ, sau khi khôi phục tinh lực liền mang theo Hà Ngọc Trụ, cùng mấy người cung nhân liền hướng nơi ở của thái tử phi đi tới.

Vừa lúc là thời gian dùng bữa tối, bởi vì thái tử phi đã dặn dò trước thái tử sẽ ở nơi này dùng bữa, nên lúc thái tử tới các món đã được dọn lên xong, cho thấy thái tử phi quả thực quan tâm đến thái tử rất nhiều.

Dùng bữa thì thái tử càng thêm vui trước sự ôn nhu săn sóc của thái tử phi, trước kia lúc hắn chưa đi Nhiệt Hà đến nay, chưa từng thấy thái tử phi có dụng tâm như hôm nay, khiến cho thái tử phi đã không gặp hai tháng lại trở nên động lòng người nhiều như vậy chứ?

Thái tử phi đem khuôn mặt tươi cười hả hê trên mặt thái tử ghi tạc vào trong ngực, nghĩ đến dùng bữa xong thì, trong mắt cũng mang theo ý cười sâu đậm, âm thầm tự nhủ, ngươi cứ vui vẻ đi, đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi vui vẻ.

Trong lúc bầu không khí phu thê hài hòa làm cho đám cung nhân ở đây đều dễ dàng cao hứng, thẳng đến lúc Lý ma ma đem củ cải đỏ ẵm lại, để cho thái tử nhìn thì củ cải đỏ quay sang thái tử thốt ra "Ngạch, ngạch, nướng."

Thái tử giật mình, nhìn thái tử phi, nghi hoặc nói, "Giáng phúc biết nói rồi, vừa kêu ngươi sao?"

Nhưng mà, lúc củ cải đỏ quay sang thái tử phi thì lại hét lớn, "A mã." Tiếng này phát âm rõ ràng, hô thật là vang dội.

Thái tử thoáng nhìn đuôi mắt thái tử phi cong híp, sao có thể không biết là chuyện gì đang xảy ra, nhất định là cố ý dạy như thế, chiếc đũa cầm trong tay cố sức siết chặt, quay đầu bảo Lý ma ma mang củ cải đỏ lui xuống phía dưới hảo hảo dạy dỗ lại, nếu như dạy không được thì đi lãnh phạt.

Đám người Lý ma ma và Trữ ma ma cũng đều bị biểu hiện của tiểu a ca dọa cho sợ, có điều bởi vì thái tử phi thường xuyên ôm tiểu a ca dạy nói a mã ngạch nương, tiểu a ca không hiểu chuyện nên có lẽ đã nhận lầm đi, nghĩ vậy liền ôm củ cải đỏ quay về tiểu viện của nó.

Củ cải đỏ không chịu đi, thái tử phi nghĩ đến việc muốn thu thập thái tử, nên khẳng định nó không thể ở lại đây, bởi vậy dụ dỗ để Lý ma ma đem hắn dẫn đi.

Thái tử thấy thế, biết tối nay thái tử phi thật sự có lòng muốn chung đụng với mình, bởi vậy cũng liền không tính toán mấy chuyện vặt vãnh chơi xấu của thái tử phi nữa, rất nhanh thì dùng cơm xong.

Thái tử phi cũng dùng xong thiện, hai người ngồi một hồi tiêu hóa thức ăn, chờ đến lúc trăng đã lên cao, thái tử phi cười đến đuôi mắt cong híp, hướng nội thất nhìn lại, "Gia, có cần phải đi nghỉ ngơi một chút không?"

Thái tử hiểu ý, cười híp mắt, "Cùng nhau tắm rửa đi."

Thái tử phi sửng sốt, lại rất khoái trá cười nói, "Tốt, cùng tắm chung đi."

Cung nữ ở phòng tắm chuẩn bị nước nóng xong đều lui ra ngoài, chỉ còn một mình thái tử và thái tử phi, hai người này ngay đến cung nhân phục vụ tắm rửa cũng kêu lui ra ngoài, bọn họ làm sao lại không biết hai vợ chồng này đã nổi lên tình thú rồi, tất cả đều rất biết điều rời khỏi phòng, đứng xa xa.

Thái tử lúc này nhìn thái tử phi, vươn tay liền xoa xoa mặt của thái tử phi, "Tĩnh Nghiên, có phải muốn cô chết hay không?" (ý tên cuồng dâm này là chết trong lạc thú)

"Đúng vậy, " Thái tử phi cảm khái, lại mạnh mẽ chế trụ cổ tay của thái tử, tứ lượng bạt thiên cân* đem thái tử đè xuống rồi ngồi lên trên, "Rất muốn rất muốn đánh chết ngươi!" (bốn lạng địch ngàn cân nghĩa là lấy nhu khắc cương lấy thế mà khắc chế lực)

Nói rồi thái tử phi nắm tay lại thành đấm, liền đánh lên trên bụng của thái tử.

Thái tử làm sao có thể ngờ tới thái tử phi lại đột nhiên ra tay, che bụng mà kêu la, thấy thái tử phi còn muốn động thủ, lập tức lấy tay ngăn trở, "Ngươi điên rồi phải không! Khi không lại muốn đánh cô!"

"Không phải là ngươi rất đắc ý sao, rất rất đắc ý sao!" Thái tử phi nắm tay của thái tử đặt tại trên đỉnh đầu, hận hận nói rằng, "Từ lúc củ cải đỏ sinh ra, ta còn chưa cùng ngươi đánh nhau một hồi, lần này nhất định phải đánh cho đã! Ta đã sớm bị mấy hồng nhan của ngươi làm cho phiền muộn đến muốn chết đây!"

"Ngươi đã nói không thể động thủ!" Thái tử giãy dụa, có chết không chịu để cho thái tử phi lật úp thân thể của hắn lại, hắn biết cái nữ nhân vô liêm xỉ này muốn đánh vào chỗ nào của hắn, "Ngươi nếu lại dám đánh cô, cô nhất định sẽ cùng ngươi trở mặt!"

Thái tử phi trực tiếp giơ tay lên, vỗ lên trên đùi thái tử, nghe được hắn kêu đau thành tiếng, cũng theo đó mà xả ra một hơi thở, "Lá thư chứa đầy oán niệm của ta ngươi lại nghĩ thành thư tình tương tư, đáng đời!"

"Ngươi oán hận cái gì! Ăn no nhàn rỗi không chuyện gì lại buồn thương cảnh xuân thu!" Thái tử cũng nổi giận "Ai mà không ở trong hoàng cung cả đời, chỉ ngươi không có việc gì mới tự suy nghĩ dằn vặt vớ vẩn, cô có thể để ý tới được mới là lạ!"

Thái tử phi nghe vậy, chu lên một tiếng, liền cắn vào vai thái tử, sau đó đem thái tử lôi dậy, "Đứng lên, chúng ta hảo hảo đánh một trận! Ta gần đây sống quá phiền muộn lại không được xuất giải tỏa, rất khó chịu! Không đánh ngươi thì đánh ai!"

Thái tử ôm vai, trừng mắt nhìn thái tử phi, cơn tức cũng lên tới não, "Đánh thì đánh, đừng tưởng rằng cô sợ ngươi!"

Thủ thế còn chưa có thành hình, đã hoàn toàn bị thái tử phi khiêng lên ném tới trên ghế nằm, thái tử nén giận, "Ngươi cái con ác phụ này, mau buông cô ra, có chuyện gì từ từ nói!"

Thái tử bị nâng lên liền nhớ lại thái tử phi có sức lực mạnh vô cùng, lúc đó xuất chiêu còn mới dùng có ba phần công lực, hắn thật là ngu ngốc mới chịu đáp ứng cùng nàng đánh nhau.

"Tĩnh nghiên, quân tử dùng tài hùng biện không động thủ, ngươi có cái gì ủy khuất liền trực tiếp nói với cô." Thái tử thấy không thoát ra khỏi thái tử phi được, liền cố sống cố chết mà ôm chặt lấy để cho thái tử phi không tài nào nhúc nhích, "Vừa nãy ngươi cũng đã trút được giận, giờ hãy tỉnh táo lại, từ từ nói chuyện!"

Thái tử phi đánh thái tử xong, lại vận động một chút, đổ mồ hôi, tâm tình buông lỏng rất nhiều, nghe được thái tử nói muốn hảo hảo thương lượng, đầu rũ xuống trên vai thái tử buồn cười phát ra thành tiếng, cả người thả lỏng, đưa tay sờ sờ cái trán thái tử, "Vậy trò chuyện."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngô, phải thêm tình tiết kịch tính

56. Chương 56

Thái tử nghe thấy trong giọng của thái tử phi có ý tứ đình chiến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, buông thái tử phi ra bắt lấy bàn tay của nàng, bóp bóp nắn nắn, không dám dùng sức, "Nên sớm bình tĩnh nói chuyện với ta, tới đây, chúng ta vừa tắm rửa vừa nói. Cô bôn ba mệt mỏi từ Nhiệt Hà trở về, đều mệt muốn chết rồi."

Thái tử phi rút tay ra, giương mắt liếc nhìn thái tử, đâu có ngu ngốc mà tin thái tử mệt muốn chết, nếu mệt muốn chết thế nào còn có tinh thần nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt này?

"Khi ngươi trở về một bộ dáng vẻ đắc ý, khiến ta nhìn ngứa mắt." Thái tử phi từ trên người thái tử đứng lên, đi tới bồn tắm bên kia, vừa nói vừa trút xiêm y, vừa thở dài, "Quên đi, không nói những chuyện này nữa, dù sao chính ngươi cũng không có tính tự giác."

Thái tử xoa xoa bụng, cũng đi qua theo, muốn thái tử phi hầu hạ hắn cởi áo vào thùng nước tắm rửa, nghe được thái tử phi nói như vậy, tức giận đến trừng mắt nhìn như nhìn kẻ thù, trên đời này còn có người không phân biệt nổi trắng đen như vậy sao, người nữ nhân này quá biến thái quá dã man.

Thái tử phi tự mình bước vào bồn tắm, ngâm mình vào nước đầu ngẩng lên nhìn lại thái tử, chỉ vào thùng nước tắm không có người bên cạnh, "Tự ngươi có tay có chân, trước đây cũng tự mình cởi áo, hiện tại còn đứng ngẩn ra đó để làm chi chẳng lẽ cần ta giúp sao? Hai người chen một thùng nước tắm quá chật hẹp, đó, một thùng là chuẩn bị cho ngươi."

Ánh mắt của thái tử càng trừng lớn hơn, quả thực là hận không thể ăn tươi nuốt sống nữ nhân trước mắt này, cho nàng cơ hội để nàng sửa sai, giảm bớt hậu quả của chuyện vừa rồi, kết quả nàng thế mà không nhận ra, thực là đáng trách.

"Ngươi làm sao vậy, mắt trừng lớn như vậy không mỏi sao?" Thái tử phi cố ý nhìn thái tử bằng ánh mắt kỳ quái.

"Hừ!" Thái tử tức giận hừ một tiếng, thuần thục cởi hết y phục của mình, trên cơ bụng rắn chắc có một chỗ hồng hồng, trên đùi cũng có dấu bàn tay, đó cũng là vết tích thái tử phi lưu lại trước đó, thái tử tự mình xem lại dấu vết, lại hừ một tiếng, trực tiếp nhảy vào thùng nước tắm của thái tử phi đang dùng, ngồi xuống cùng thái tử phi mặt đối mặt, "Ngươi rốt cuộc chán ghét cô đến mức nào mà lại có thể ra tay không lưu tình như vậy."

Thái tử phi vừa mới thấy bụng của thái tử, trong lòng cũng hít hà, hình như sức lực trở nên lớn hơn, rõ ràng dùng lực bằng với lúc trước, kết quả lại để lại vết tích, liền có chút chột dạ hỏi, "Còn đau không? Đây là ta nhất thời lỡ tay."

"Ha, nói lời vô ích." Thái tử cười lạnh một tiếng, "Vậy nếu ngươi thật sự ra tay có phải là muốn lấy mạng của cô hay không." Nói rồi hắn xoa bụng, khơi thông huyết khí, vốn là còn tâm tình muốn nghe thái tử phi muốn nói gì, hiện tại đau, nghĩ đến sự nhẫn tâm của thái tử phi trong lòng cũng nguội lạnh, sự bất mãn mọc tràn lan.

"Ta xoa bụng giúp ngươi." Thái tử phi dời vị trí, ngồi vào bên người thái tử, đưa tay xoa chỗ đau cho thái tử, "Người có lúc lỡ tay ngựa có lúc mất cương, kỳ thực ta dùng khí lực cùng với trước đây không có gì khác biệt, thành ra như vậy ta cũng không ngờ tới, hoặc là ngươi yếu đi, hoặc là ta sức lực của ta trở nên mạnh hơn."

Thái tử giang hai tay khoác lên hai bên mép thùng nước tắm, thái tử phi chủ động xoa bụng cho hắn, làm sự bất mãn trong hắn giảm bớt một ít, kết quả nghe được thái tử phi nói vậy, hắn há mồm ngoác miệng, ấm ức phun ra một câu, "Cô có chỗ nào yếu đi!"

Nghĩ đến khí lực của thái tử phi lại trở nên lớn, trong lòng thái tử càng ủy khuất, hướng gò má thái tử phi bóp miết, "Thật thà nói cho cô biết, ngươi có phải là yêu quái hay không."

Thái tử phi vừa nghe, giơ tay lên định nhằm trên bụng thái tử vỗ một chưởng, thái tử thấy thế không ổn, nhanh chóng ngăn chặn tay của thái tử phi, "Cô chỉ là hỏi đùa một chút."

"Khí lực lớn thì là quái vật sao? Ngươi nói chẳng có đạo lý gì cả." Thái tử phi không tính toán với thái tử, "Ngươi nhìn củ cải đỏ xem, tiểu hài tử con nhà người khác cũng không có khí lực bằng nó, chẳng lẽ ngươi muốn nói con mình là tiểu yêu quái?"

"Lời này cũng không phải là cô nói." Thái tử phản bác, "Được rồi, xoa xoa… nữa cho cô."

"Hắc, ngươi nghĩ cũng thật hay." Thái tử phi nở nụ cười, "Xoa bóp, đừng cho là ta không biết ngươi đang nghĩ gì."

Mặt của thái tử ửng đỏ, quay đầu nhìn về nơi khác, "Ngươi đừng đem suy nghĩ của cô so sánh với suy nghĩ xấu xa của ngươi."

Thái tử phi ha ha cười, vừa định nói, chợt nghe bên ngoài có tiếng đập cửa, "Chủ tử, chúng nô tỳ có thể đi vào hầu hạ không?"

Là thanh âm của Cam Thảo.

Thái tử phi và thái tử liếc nhau, thái tử nói, "Để cho các nàng vào đi, chúng ta tắm cũng đã được một lúc lâu."

Thái tử phi nghe vậy gật đầu, đứng dậy nhảy vào thùng nước tắm, "Được rồi, vào đi."

Chờ cung nữ hầu hạ hai người tắm rửa xong, trải qua nửa canh giờ, thái tử mặc nội sam, nằm ở trên giường thái tử phi, giơ tay lên nhìn bàn tay của mình bị ngâm nước đến nỗi da đều nhăn nheo, âm thầm nấc cụt, tắm lâu đến như vậy, kết quả cái gì cũng chưa làm.

"Lại đang suy nghĩ ý xấu gì đó." Thái tử phi sửa sang xong, lên giường, liền thấy thái tử chuyển tròng mắt, nhất định không phải chuyện tốt gì, nói rồi thong thả nằm xuống.

Thái tử không trả lời, đưa tay qua nắm lấy tay của thái tử phi, giơ lên ánh sáng nến mà nhìn, thấy da thịt hiện lên vẻ sáng bóng trắng mịn, đầu ngón tay không hề bị nhăn nheo, sau đó hắn mở tay mình ra thì hoàn toàn đối lập, "Cùng tắm chung lâu như vậy, tại sao tay của cô lại nhăn nheo mà tay của ngươi vẫn như vậy?"

Thái tử phi nhìn hành động có phần trẻ con của thái tử, thật đúng là ấu trĩ, vì vậy cố ý cười nói, "Đây là thể chất trời ban, có hiểu hay không?"

Mấy thứ tốt trong không gian nhiều như vậy, thể chất đã sớm thay đổi, nước da bình thường làm sao có thể so sánh.

"Ngươi đừng có lại khoe khoang, da trâu cũng đều sắp bị ngươi khen thủng." Thái tử tạt một chậu nước lạnh, buông tay của thái tử phi ra, hai tay gối lên sau đầu.

Thái tử phi cười yếu ớt cũng không nói gì thêm, cũng gối hai tay ra sau động tác giống hệt thái tử, nhắm mắt, coi như là ngủ rồi đi.

Qua một lúc, mới nghe được thanh âm của thái tử, "Nói cho cô biết, mấy ngày này ngươi ở trong cung khó chịu thế nào?"

Thái tử phi hơi lườm mắt một chút, nói, "Ta thấy không tự do, cho nên khó chịu."

"À." Thái tử nhàn nhạt lên tiếng, lời này thái tử phi đã nói nhiều lần, hắn nghe riết cũng chẳng có cảm giác gì, không tự do thì thế nào, trên đời căn bản cũng không có ai tự do tự tại cả đời, "Sao nữa?"

"Sau đó nữa a, " thái tử phi hít một hơi, "Ta không biết bản thân mình nên làm những gì." Trước suy nghĩ qua việc trốn ra khỏi cung có khả năng quá nhỏ, cho nên cả người thẫn thờ, không có mục tiêu cụ thể nào cả, cho nên chẳng có tâm trạng đi làm bất cứ chuyện gì.

"Cô chỉ biết ngươi là không bị ốm mà kêu rên, mỗi ngày quản cung vụ lục cung chẳng lẽ ngươi còn rãnh rỗi như vậy, còn có lòng mà nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn này?" Thái tử thấy mấy loại ý nghĩ này quả thực không có cơ sở, không thể nói lý, "Việc ngươi nên làm chính là làm tốt chức thái tử phi của ngươi, sau đó chiếu cố Giáng Phúc, đương nhiên việc dạy dỗ Giáng Phúc thì để cho cô."

Vẻ mặt thái tử như thể không tin được thái tử phi có thể giáo dục củ cải đỏ vậy, lại nói, "Sau này cô lên ngôi, ngươi không cần phải quan tâm đến việc chính sự càng nhiều càng tốt, hiện giờ đừng cuồng tưởng mấy chuyện vớ vẩn này nữa. Không biết bản thân nên làm những gì sao? Cô đều hiểu hết!"

Thái tử phi hơi nhíu mi một chút, nếu như phải ở trong cung sinh hoạt cả đời, thái tử nói vậy tự nhiên là đúng, nhưng vấn đề là ở việc hắn khát khao có thể rời khỏi hoàng cung, không bị câu nệ gò bó, mà tình huống hiện giờ thật sự cũng không cho phép, thái tử căn bản không hiểu hắn.

Thái tử thấy thái tử phi im lặng không lên tiếng, trở mình đối mặt với thái tử phi hỏi, "Phúc tấn, ngươi mỗi ngày có quá rãnh rỗi hay không?" Kỳ thực hắn cũng biết thái tử phi sẽ không hề rãnh rỗi, cung vụ mỗi ngày đều rất nhiều, nhưng là phải rất rãnh rỗi thì mới có những ý niệm như thế này, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nghe nàng nói.

Thái tử phi nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, "Ta không rãnh rỗi hơn so với ngươi, chính là chán ghét mỗi ngày đều cùng làm một việc không đổi mới có thể buồn phiền đến như vậy."

"Ha hả, kỳ thực có thể thay đổi." Thái tử cười nói, "Ngươi không thể thường xuyên ra khỏi cung, nhưng không phải là không thể, thỉnh thoảng đi ra ngoài một hai lần, giải sầu một chút, nếu hoàng a mã lúc đi tuần cho phép, cô cũng liền mang ngươi theo, ngươi bình thường cũng có rất nhiều ý tinh ranh, muốn thay đổi sinh hoạt hằng ngày cũng không phải là không thể, chỉ cần không quá phận, cô sẽ không nói ngươi cái gì."

"Thực sự?" Thái tử phi có chút không tin, "Ngươi làm sao lại đột nhiên tốt như vậy?" Thế nhưng lời này ra cũng bằng như chưa nói, thái tử không để ý tới, nhưng bên trên vẫn là có người để ý tới.

"Cô chỉ là không muốn ngươi kìm nén đến mức suy nghĩ lung tung, sau đó tự chuốc lấy phiền muộn lên người. Ngươi cũng đừng nghĩ cô hẹp hòi, những phúc tấn phu nhân khác có thể có bao nhiêu tự tại? Ngoại trừ ngày ăn tết hoặc sinh nhật, tụ họp yến tiệc ra, nghĩ đến việc bước chân ra khỏi cửa đó cũng là không thể nào. Trong cung này không thiếu chủ tử, nếu ngươi muốn tìm người chuyện trò hay chơi đùa gì đó, làm sao lại không có ai chơi cùng ngươi." Câu nói đầu tiên của thái tử dùng để phá hủy mơ mộng của thái tử phi, "Ngươi thường xuyên nghĩ muốn ra khỏi cung, ra khỏi cung rồi thì sao, ngươi có thể làm gì, còn không được xuất đầu lộ diện, nếu như xảy ra chuyện gì thì ai giúp ngươi. Trong cung có người hầu hạ, quá thoải mái, được phép xuất cung thì có hộ vệ đi theo, có người che chở, ngươi lại có cái gì bất mãn?"

Thái tử nói rất khách quan thuyết phục, thái tử phi lại chỉ là mớ lý tưởng mơ mộng, tư tưởng hai người vừa chạm vào nhau, thái tử phi đã bị thương nặng, "Ngươi nói không sai." Truy tìm căn nguyên, suy nghĩ nhiều như vậy, điều không phải nam tử, luôn luôn sẽ bị hiện thực đả kích.

Nơi này là xã hội phong kiến, xuất cung đi buôn bán dạo, đó là tiện nghiệp, bôn tẩu bốn bể, khi đó sẽ không có chỗ tựa vào, lựa chọn cuối cùng chỉ có thể là thành thật đứng ở một chỗ.

Sắc mặt của thái tử phi bi thương, trong ngực thầm đem lão thiên gia nguyền rủa một vạn lần, vì sao phải là thân con gái, nếu như là của nam tử thì thật là tốt biết bao.

Thái tử thấy thái tử phi như muốn khóc lại không khóc, trong lòng quýnh lên, chớ không phải là hắn nói sai chỗ nào sao? Đưa ngón tay ra chọt thái tử phi một cái, "Này, vẻ mặt cầu xin này là làm sao?"

"Không có việc gì." Thái tử phi gạt tay của thái tử ra, chẳng qua là bị đả kích mà thôi, hắn làm sao lại không biết, chỉ là một mực trốn tránh.

"Cô nói ngươi, hảo hảo nghĩ thế nào làm một thái tử phi cho tốt, làm dâu hiền vợ thảo người phụ nữ đảm đang nội trợ của cô là tốt rồi, những thứ khác không cần ngươi quan tâm, " tầm mắt thái tử liếc đến phần

bụng của thái tử phi, “Sinh nhiều a ca cách cách cho cô, đây mới là bổn phận của ngươi.”

Thái tử phi lật người, đưa lưng về phía thái tử, “Đã làm phụ xuân thu đại mộng của ngươi, ta không có tâm tình.” Bị nhốt ở trong cung, còn bị xem là lợn nái, vậy thì thật là muốn mạng người a!

Thái tử nghe vậy bĩu môi, sớm biết biết thế này hắn tự đến tẩm điện của mình ngủ qua đêm cho rồi, cũng chẳng cần ở chỗ này hao tổn nước bọt, nghĩ vậy cũng lật người không nhìn thái tử phi nữa.

Một đêm trôi qua, thái tử ngủ rất an ổn, chờ đến lúc hắn mở mắt muốn rời giường thì cảm thấy bên người trống không, sờ một cái, thái tử phi đã không còn ở bên cạnh, giương mắt lên liền thấy nhuyễn tháp bên cửa sổ một bóng đen u linh ngồi cô quạnh, giật mình một cái.

Tập trung nhìn vào thì đó là thái tử phi của hắn, ngồi chồm hổm ôm đầu gối, đầu vùi xuống, trời còn chưa sáng, ánh trăng cũng còn chưa mất, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào trên người thái tử phi, trông có vẻ kỳ ảo cô độc khó tả, mang theo vẻ ưu thương nhàn nhạt.

Thái tử căn bản cũng không biết thái tử phi rời giường khi nào, trước đó hắn cũng có lần thức dậy thì thấy thái tử phi vẫn ngủ say, nghĩ vậy hắn đứng dậy đi xuống giường, đi tới bên cạnh nàng, “Tĩnh Nghiên?”

Thái tử phi không trả lời, thái tử lại gọi một tiếng, thanh âm đề cao một chút, “Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên!”

Vẫn là không có động tĩnh, trong lòng thái tử cả kinh, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, đưa tay vỗ vỗ thái tử phi, “Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên?”

“Ừ?” Thái tử phi động đậy, ngẩng đầu lên trong mắt như có một làn sương giá, thấy trước mắt hé ra một khuôn mặt người thật lớn, “A!”

Nhu mắt thấy rõ là thái tử, mới vội vàng thở một hơi, “Ngươi không có chuyện gì lại đi làm ma dọa người, làm sao lại thức dậy sớm như vậy?”

Thái tử khoanh hai tay ở trước ngực, “Cô còn muốn hỏi ngươi, không có việc gì chạy đến đây ngồi, muốn hù chết cô sao?”

“Đêm qua ngủ không được, lại không muốn đánh thức ngươi nên tự chạy qua nhuyễn tháp bên này, ngồi một chút thì ngủ.” Thái tử phi nói, duỗi chân ra thì cảm thấy một trận tê dại, như là bị vô số con kiến cắn vậy, “Ôi ôi, tê quá.”

“Đáng đời!” Thái tử nói, “Trước tiên duỗi chân xoa bóa, cô gọi nô tài bên ngoài tiến vào hầu hạ.”

Thái tử phi cũng thấy mình đáng đời, hảo tâm như vậy để làm chi, còn không bằng ở trên giường lật qua lật lại, nếu không cố ky thái tử ở đây, liền trực tiếp tiến vào không gian rồi.

Có điều đêm qua hắn cũng suy nghĩ rất nhiều, trước đây vẫn không muốn xui xẻo cùng thái tử, vẫn muốn ra khỏi cung, hiện tại cái mục tiêu này không thể hoàn thành được, suy nghĩ một đêm cũng liền nghĩ thông suốt.

Sanh ở cái triều đại này, còn ngồi ở vị trí cao như vậy, nếu không thể thoát khỏi, vậy đành chịu. Thái tử phi không biết cái thời không này cùng với lịch sử mà hắn biết có cái gì bất đồng hay không, thế nhưng trong lịch sử Thanh triều còn đang bị các quốc gia phương tây uy hiếp có thể bị nước mất nhà tan bất cứ lúc nào, là sự sỉ nhục trong lịch sử cận đại, hồi trước mọi tâm trí còn đặt ở việc có thể từ cung cấm quay về hiện đại, hiện giờ đã bỏ việc này qua một bên, thái tử phi phát hiện mình còn rất nhiều chuyện có thể làm.

Đó chính là cải biến, như chú sâu thai kén hóa thành một con hồ điệp, tận sức kích động đôi cánh của mình, cố sức đem lịch sử thay đổi tuyến đường, cái mục tiêu này rất là máu gà rất có khí phách! (máu gà hình như là chỉ nhiệt huyết uhu ta không chắc nữa ÒvÓ)

Thái tử phi quyết định, ở chức vị nào thì mưu sự ở chức vị đó, cùng thái tử cùng nhau nỗ lực, sau đó cùng hắn thăng chức, phấn đấu hết khả năng, đạt được địa vị cao thì muốn làm cái gì mà không được!

“Này, lại làm mấy cử chi điên rồ gì vậy!” Thái tử ở trước mặt thái tử phi phất tay một cái, gọi hồn phách thái tử phi quay về, “Nếu như ngươi còn mệt, trở về giường ngủ thêm đi, đừng ngồi thẫn thờ như thế này.”

Thái tử phi bỗng nhiên hoàn hồn, nghe được thái tử nói, làm sao lại thẫn thờ chứ, bây giờ cả người phấn chấn, tinh thần dâng cao, "Không được, ta đã tỉnh! Một năm thay đổi vào mỗi xuân, một ngày thay đổi ở buổi sớm, sớm rời giường đón ngày mới!"

Đám người Cam Thảo đã tiến vào hầu hạ, cùng Cam Dược xoa bóp chân cho thái tử phi, nghe được thái tử phi nói, đều cười khúc khích mà nở nụ cười, chủ tử sẽ ở cái canh giờ này có thể rời giường, vậy cũng thật khó thấy.

Thái tử phi làm mặt dữ tợn hù, "Ta cũng không nói giỡn a."

Thái tử ngồi, cung nữ đang chải tóc cho hắn, đối với lời thái tử phi nói cũng không quá tin tưởng, cái người trong ngày thường không bị người thúc giục rời giường sẽ dậy, sẽ ở canh ba rời giường, thực sự làm cho người hoài nghi, bất quá hắn cũng chỉ là cười, "Thái tử phi đừng quên lễ chọn đồ vật đoán tương của Giáng Phúc cũng sắp đến rồi, hôm nay cô đến thỉnh ý chỉ của hoàng a mã, lễ chọn đồ vật đoán tương lai phải làm ở Dục Khánh Cung, ngươi phải chuẩn bị thật tốt."

"Được." Thái tử phi sảng khoái đáp ứng, đột nhiên nhớ tới chuyện củ cải đỏ chọn đồ vật đoán tương lai lần trước còn chưa có bàn với thái tử, "Chuyện tiểu a ca chọn đồ vật đoán tương lai chờ gia hạ triều rồi hãy nói."

57. Chương 57

Dục Khánh Cung, trong tẩm điện thái tử phi, Trữ ma ma, Lý ma ma, Cam Thảo Cam Dược, Hà Ngọc Trụ Hà công công đang đứng vây xung quanh, thái tử và thái tử phi thì ngồi chung trên một chiếc thảm lông cừu đỏ thẫm, trong lòng thái tử phi ôm củ cải đỏ, trên tấm thảm lông cừu đỏ thẫm bày các món đồ chơi để làm lễ, chỉ còn chờ lát nữa củ cải đỏ trực tiếp đi chọn.

Thái tử nhìn thái tử phi, lại nhìn củ cải đỏ, "Chuẩn bị xong chưa?"

"Có thể bắt đầu được rồi." Thái tử phi gật đầu, đem củ cải đỏ thả ra, "Củ cải đỏ, tiến lên."

Củ cải đỏ quay đầu lại nhìn thái tử và thái tử phi, mắt to đen láy lưu chuyển, mơ hồ, nhìn về phía trước bày đầy món đồ chơi này, sau đó há cái miệng nhỏ nhắn, chỉ vào quyển luận ngữ kia, hướng về phía thái tử phi a a mà kêu hai tiếng.

Thái tử phi cao hứng vội vàng gật đầu, vừa định bắt tay làm loa nói cho củ cải đỏ mau bắt lấy quyển sách kia, đã bị thái tử ngăn lại, "Đừng phá hư quy củ, đang cử hành lễ chọn đồ vật đoán tương lai là không được chỉ điểm."

Cự ly giữa củ cải đỏ và quyển sách cũng không xa, nó bò lại nhanh, thoáng cái đã nắm ở trong tay, sau đó bò lại đến bên người thái tử phi, bàn tay nhỏ bé giơ lên muốn đem quyển sách kia đưa cho thái tử phi.

Thái tử phi cười đến mắt đều híp lại, tiếp nhận quyển sách, ôm lấy củ cải đỏ lại hôn một cái, "Bảo bối quá thông minh."

Xem ra âm thầm dạy trước vẫn có chỗ dùng, thái tử phi rất hài lòng, Trữ ma ma và đám người vây xung quanh cũng đều hoan hô, tán dương không tiếc lời, chỉ có thái tử là nhíu mày.

Thái tử phi liếc xéo nhìn sang, hỏi, "Có cái gì không đúng sao? Củ cải đỏ điều không phải chọn rất khá sao?"

Vùng lông mày của thái tử vẫn là không có dãn ra, nhìn củ cải đỏ, trước đó không lâu thái tử phi đã nói với hắn lúc củ cải đỏ thử chọn đồ vật đoán tương lai lần đầu, cái gì cũng đều tóm lấy, chỉ có thể nói tiểu hài tử này thật không có chính kiến, hiện tại thái tử phi không muốn củ cải đỏ làm náo động nên dạy nó chọn sách, thái tử cũng là tán thành, hơn nữa trông củ cải đỏ rất thông minh cũng làm rất tốt, hắn thật cao hứng.

Thế nhưng, "Phúc tấn, ngươi không cảm thấy Giáng Phúc nó chọn đồ vật thật quá dễ dàng sao?"

"Biết sao? Ngươi phải biết rằng từ lúc thử chọn đồ vật đoán tương lai, ta mỗi ngày dạy nó chọn sách, chọn nhanh thế này còn chưa tính vào đâu." Thái tử phi cũng không nghĩ có cái gì không đúng, củ cải đỏ thông minh là chuyện tốt mà.

Đám người Trữ ma ma cũng vội vàng hướng thái tử làm chứng, mọi người đều là nhìn tiểu a ca chọn, tuyệt đối sẽ không cho người khác biết, tiểu a ca cũng rất thông minh, dạy hai ba lần là nhận biết được.

"Mới bắt đầu đã trực tiếp chạy về phía quyển sách, cho dù là ai cũng đều biết đó là do được dạy từ trước." Thái tử nói, "Còn nữa, đến lúc làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai nhất định phải để quyển sách kia cách Giáng Phúc càng xa càng tốt, không nên mới thoáng cái là đã bắt được rồi thì còn cái gì đâu mà xem."

Sẽ bày vẽ loằn ngoằn như cửu khúc thập bát loan*, thật lâu mới bắt được quyển sách kia mới có thể làm một đám người tin phục, hắn cũng nở mày nở mặt coi thần sắc những người đó ra làm sao. (có truyền thuyết về cái này, nói chung là ví một con suối gập ghềnh uốn khúc như rồng vậy)

"Giỏi quá, luyện tập tiếp nào." Thái tử phi sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của củ cải đỏ, đối với ý kiến của thái tử cảm thấy không biết nói gì thêm, củ cải đỏ quá thông minh cũng không được, quá đần độn cũng không được, chọn món nào cũng đều phải có ý kiến này nọ, thật khó tính.

Một lần nữa đem những món đồ chơi dọn lên xong, lại muốn để củ cải đỏ đi chọn thêm một lần, củ cải đỏ không nhịn được, không chịu bắt, tay nhỏ bé túm góc áo thái tử phi không chịu buông.

Thái tử phi khuyên một hồi, củ cải đỏ còn đạp một cước đem ngọc cát tường cách người nó gần nhất hoàn toàn đá bay, thái tử phi cũng không có cách nào, cho dù là ai mỗi ngày làm đi làm lại một chuyện này cũng sẽ không vui, huống gì là một hài tử, "Gia, củ cải đỏ lên cơn, không muốn chọn."

"Vậy làm sao thì tùy nó, hai ngày nữa sẽ bắt đầu chọn đồ vật đoán tương lai rồi." Thái tử trợn to hai mắt nhìn củ cải đỏ, chuẩn bị dùng sự uy nghiêm của a mã bắt nhi tử phải khuất phục.

Củ cải đỏ ngẩng đầu ngước mắt, mắt cũng mở thật to, uốn cong mình lên ngửa đầu ra phía sau, thiếu chút nữa là té, cũng may được thái tử phi đỡ lấy.

Có điều vẫn là đem cả đám người dọa cho chết khiếp, chính trong lòng thái tử cũng căng thẳng, thầm nghĩ tiểu gia hỏa này sau khi lớn lên nhất định phải hảo hảo dạy dỗ một trận, nếu nó có thể nghe lời cũng làm cho người bớt lo.

"Củ cải đỏ, chúng ta không chơi nữa, ngày mai lại tiếp tục nhé." Thái tử phi dỗ dành nói, củ cải đỏ bị thái tử dọa sợ, cái miệng nhỏ nhắn mếu mếu, mắt thoáng cái lại ngập nước, hai tay cầm lấy vạt áo thái tử phi, "Đừng làm cho nó sợ, tránh cho thật sự đến lúc chọn đồ vật đoán tương lai khóc nháo quậy phá, lúc đó thì tất cả mọi người đều xong rồi."

Thái tử chỉ có thể buông tha, "Tính toán một chút, không nên bắt ép, đến lúc đó thuận theo tự nhiên."

Thái tử phi thầm nghĩ trong lòng, sớm nói như vậy không phải đã không có chuyện gì rồi sao, chỉ vì một buổi lễ mà hành hạ một tiểu hài tử, nghĩ vậy liền ôm lấy củ cải đỏ đứng lên, dẫn nó ra ngoại điện đi dạo.

Cung Càn Thanh, Khang Hi ngồi dựa ở trên nhuyễn tháp, nghe Lý Đức Toàn báo cáo toàn bộ tin tức từ Dục Khánh Cung truyền đến xong, khóe miệng nhẹ nhàng bứt lên, lộ ra tia mỉm cười, "Thái tử và thái tử phi đều mới lên làm phụ mẫu, hiển nhiên là cần phải lo lắng nhiều."

Lý đức Toàn cúi đầu im lặng không lên tiếng, đều là chuyện của chủ tử không tới phiên nô tài lắm miệng.

Khang Hi cũng không có để ý phản ứng của Lý Đức Toàn, buông cuốn sách cầm ở trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ phía xa xa, nhìn khoảng không bầu trời bỗng nhiên lại thở dài một hơi, "Thái tử trước đây cũng sẽ không để ý những chuyện này, Hoằng Thăng nếu có thể chọn được đồ vật có tiền đồ thì mới hợp tâm ý nó, hiện nay thú thật nó đã học được cách hao phí tâm sức rồi."

Lý Đức Toàn nghe đến độ da đầu căng thẳng, căn bản nghe không ra thánh thượng rốt cuộc là khen hay là chê, quả thật là thánh tâm khó dò, đầu rủ xuống đất càng sâu xuống hơn.

Khang Hi hồi tưởng lại trước đây lúc đứa con trai trưởng Thừa Hỗ sắp được sinh ra, ông cũng có cùng một áp lực như thái tử vậy, áp lực kéo dài huyết mạch hoàng thất, sau khi thừa hỗ được sinh ra, hắn hận không thể đem hết thảy những thứ tốt nhất đều cấp cho đứa bé này, sau đó hảo hảo giáo dục nó, đem nó nuôi lớn lên. Ở lúc nguyên hậu* vì Thừa Hỗ chuẩn bị chọn đồ vật đoán tương lai thì cho dù ông có bận rộn đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ đi chỉ điểm một… hai…, nhưng không phải là vì giấu dốt, mà là vì để cho hài tử tự do thể hiện. (Hiếu Thành Nhân Hoàng Hậu)

Thế nhưng, cuối cùng Thừa Hỗ không thể nuôi được đến lớn.

Đối với thái tử, Khang Hi dồn tình thương vào tối đa, sau khi được một tuổi vì lo lắng để những người khác nuôi không được tốt, nên không để ý thái hoàng thái hậu phản đối, tự mình mang theo bên người nuôi lớn, tình cảm phụ tử là sâu đậm nhất, nhưng thân phận giữa hai cha con cũng phức tạp nhất.

"Hoàng đế và thái tử, hoàng quyền và tình thân xung đột, rất dễ khiến tình cảm phụ tử sản sinh vết rách. Nhìn chung trong lịch sử Hán vũ đế, Đường Thái Tông có thái tử, số phận của người thái tử đó và Dận Nhưng giống nhau, không có kết cục tốt. Một người là vì hoàng đế sống lâu, đối với việc nắm giữ hoàng quyền thì có một loại chấp niệm méo mó vặn vẹo, cho dù là phụ tử, cũng không có tuyệt đối tín nhiệm. Lão hoàng đế không chịu thoái vị, thái tử không muốn làm thái tử mãi, tránh cho phải làm một thái tử cả đời, liền mắc vào mâu thuẫn thế tất sẽ phản bội." Thái tử phi ngồi ở trên ghế sa lon trong không gian, cầm trong tay một quyển tư trì thông giám, miệng lẩm bẩm.

"Thái tử tranh ngôi báu không có kết cục tốt, không tranh càng có kết cục không tốt, cho nên chỉ có tranh." Thái tử phi dùng ngón tay ấn một bên huyệt thái dương, nhận định thái tử nhất định phải tranh, cái a ca khác đã dần dần trưởng thành, đều là hạng người có khả năng, chỉ cần có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ leo lên, kéo thái tử xuống.

Thái tử chuyển biến, Khang Hi nhất định sẽ để ý ở trong mắt, mật thám của Khang Hi gài vào Dục Khánh Cung hắn không dám động, ngoại trừ chuyện bí mật hai người phải lén trao đổi thì mật thám không dò ra được tin tức, những chuyện khác thái tử phi hoàn toàn không có ý định gạt Khang Hi, "Nhất định phải để cho Khang Hi thăm dò biết, thái tử đã chững chạc, mà không phải một thái tử ngang ngược kiêu ngạo,… ít nhất… Sẽ không để cho ông đối với thái tử thất vọng."

"Không đe dọa đến hoàng quyền, hiện nay ôm chặt bắp đùi lão Khang, để thái tử an phận thủ thường, như Lã Vọng buông cần*, sẽ là thắng lợi lớn nhất." Thái tử phi nắm tay, thân ảnh lóe lên, lại xuất hiện ở trên giường lớn bên trong nội thất. (ý nói dù có giông bão đến vẫn vững vàng ngồi câu cá)

Bóng đêm im ắng, bên trong phòng ánh nến lấp lóe chập chờn, một ít bóng đen bay nhảy xung quanh.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, thái tử phi đã sớm thức dậy, hôm nay là ngày củ cải đỏ chọn đồ vật đoán tương lai, không thể để xảy ra sai lầm gì. Thái tử phi vừa rời giường, rửa mặt xong, dùng xong đồ ăn sáng thì liền đi ra tiền điện.

Đại phúc tấn thân thể không khỏe, sợ truyền nhiễm bệnh khí cho tiểu a ca, người không tới nhưng lại tặng nhiều hậu lễ, mà tam phúc tấn trực tiếp cho người sang đây cáo bệnh không tiện xuất môn, cũng tặng một phần lễ vật giữ thể diện.

Tứ phúc tấn sáng sớm đã tới đây, giúp đỡ thái tử phi một tay, tiện thể học hỏi một ít kinh nghiệm, vì lễ chọn đồ vật đoán tương lai của hài tử mình ngày sau mà chuẩn bị.

Không bao lâu, tôn thất đã có mặt đầy đủ trước cửa, còn có một ít phu nhân cũng đến trình diện, bởi vì hôm nay là lễ chọn đồ vật đoán tương lai của đứa cháu ngoại, Thạch phu nhân dù đang mang thai cũng lên sân khấu.

Thái tử phi vội vàng để cho người đem các nàng mời đến hậu viện, những người này đều là đến xem lễ, cùng các nàng uống một chung trà xong, liền gọi người đêm củ cải đỏ ẵm tới cho các nàng nhìn.

Củ cải đỏ mặc một cái yếm đỏ thẫm, trang phục giống như em bé trên máy bức tranh tết, trên gò má còn bôi son, vốn dĩ đã trắng trẻo hồng hào, thêm cái này thì càng đỏ, tinh thần nó cũng không tệ, không khóc không quấy phá, người lạ ghẹo má nó cũng không khóc mà vui vẻ cười hênh hếch khiến đám nữ nhân yêu thích cực kỳ, mỗi một người đều vui lòng không tiếc những thứ tốt tặng cho củ cải đỏ lấy hên.

Thái tử phi nhất nhất cười, để cung nữ giúp đỡ nhận lấy, đến lượt Tác Ngạch Đồ phu nhân Giác La thị, Giác La thị ra tay rất hào phóng, cố tình nịnh hót thái tử phi.

Thái tử phi nghe nàng nói mấy lời chúc may mắn, lại nhìn hai phu nhân của cậu thái tử là Triệu Giai thị và Bác Nhĩ Tể Đặc thị thì bưng khuôn mặt tươi cười như hoa, cũng biết giác La thị tại sao lại sửa lại thái độ.

Thái tử luôn luôn thân cận với Tác Ngạch Đồ, kể từ sau lần trước, Tác Ngạch Đồ cũng biết thái tử đối với hắn không hề hài lòng, mặc dù ngay cả mang hận với thái tử phi, thế nhưng chung quy điều không phải lúc trở mặt, lại thấy thái tử phi thân cận với phu nhân của cậu thái tử, trong lòng có chút cảm giác nguy cơ, sợ thái tử phi thổi gió bên tai thái tử, cùng hắn từ từ xa lạ, bởi vậy để Giác La thị lần này tìm cách giải hòa, níu giữ quan hệ.

Thái tử phi cũng không nói gì, cũng cho Giác La thị một chút mặt mũi, cần chuẩn bị bắt đầu lễ chọn đồ vật đoán tương lai của củ cải đỏ thì, đột nhiên có thái giám chạy tới bẩm báo nói, "Thái tử phi nương nương, thái tử và đại a ca, tam a ca, tứ a ca, ngũ a ca… Thập tứ a ca đều tới, muốn xem lễ chọn đồ vật đoán tương lai của tiểu a ca."

Cái vị công công này liên tiếp a ca a ca, vừa đến thập tứ a ca, thái tử phi bối rối một chút, lập tức phản ứng kịp, trong ngực thầm mắng, đám này thích tham gia náo nhiệt a!

Nhóm phúc tấn ở đây, cùng các phu nhân cũng đều nhất thời kinh ngạc, bất quá tất cả mọi người rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, thái tử phi đã phân phó, đem rèm che lên, đến lúc đó phúc tấn và các phu nhân ở sau mành che xem lễ.

Rất nhanh, đám người thái tử đã đến, các a ca đều ngồi vào chỗ, chỉ có cửu a ca mấy người đang trêu chọc củ cải đỏ, toàn thân thập nhất a ca chùm kín mít đứng ở bên người bát a ca, thò đầu ra tò mò nhìn củ cải đỏ, cũng không dám đi ra phía trước, sợ làm cháu nhỏ nhiễm bệnh khí.

Thái tử phi cũng chiêu đãi qua các a ca, có kinh nghiệm tự nhiên thông thạo, ngắm chừng đồ vật làm lễ đều đã chuẩn bị xong cả, thái tử phi huých tay một cái, chính là dùng khuỷu tay thọc vào sườn thái tử, hạ giọng, "Thế nào lại đều tới."

Thái tử khẽ hừ một tiếng, sau đó vừa cười đối mặt với chúng a ca, một bên thấp giọng, "Quỷ mới biết, ở cửa Cung Càn Thanh liền ngăn cô, đều nói muốn đến."

"Vốn chính là nội quyến xem lễ nhiều lắm, đến lúc này khiến ta không dễ làm." Thái tử phi hướng về phía đằng sau mành cười với các phúc tấn và phu nhân, vạn phần cảm tạ tứ phúc tấn hỗ trợ chiêu đãi, còn có ngạch nương.

"Nhìn thế này, không chừng một hồi hoàng a mã cũng tới." Lời thái tử vừa mới dứt, chợt nghe bên ngoài truyền báo.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Một tiếng này như địa chấn khiến toàn bộ mọi người ở đây đứng lên.

Khang Hi vừa vào cửa điện, thái tử và thái tử phi dẫn tất cả mọi người vội vàng hành lễ, "Hoàng a mã cát tường."

"Vạn tuế gia cát tường!"

Khang Hi khoát tay, để cho mọi người đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía củ cải đỏ trong ngực Lý ma ma, cười nói, "Trẫm hôm nay tới đây xem lễ Hoằng Thăng chọn đồ vật đoán tương lai."

Đây không phải là nói lời vô nghĩa sao? Thái tử phi thầm nhổ nước bọt trong lòng, hóa ra đám a ca này thích nhiều chuyện là do di truyền a, chỉ là một cái lễ nho nhỏ mà Khang Hi cư nhiên lại đích thân tới dự, đây thật là quá vinh hạnh a.

Lễ chọn đồ vật đoán tương lai đã chuẩn bị xong, tất cả đồ vật đều án theo quy củ trưng bày chỉnh tề, toàn bộ ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên củ cải đỏ đang được Lý ma ma ôm.

Khang Hi đột nhiên để Lý Đức Toàn đem ngọc bội tùy thân của ông đặt ở chỗ xa nhất bên cạnh quyển sách, ánh mắt thái tử phi đảo ngang qua chỗ nhóm a ca ngồi, thấy bọn họ hơi có vẻ kinh ngạc cũng rất nhanh

khôi phục sắc mặt, mà thái tử từ đầu đến cuối đều cười đến hoàn mỹ không tỳ vết, vẫn cùng Khang Hi trêu đùa, "Hoàng a mã, nếu Hoằng Thăng thật sự bắt ngọc bội, có thể nó sẽ không chịu trả."

Khang Hi cũng nhàn nhạt nở nụ cười nói, "Trẫm liền đem ngọc bội cho nó."

"Giờ lành đã đến, lễ chọn đồ vật đoán tương lai bắt đầu." Một nhũ mẫu hô lên.

Lý ma ma đem củ cải đỏ đặt lên trên thảm đỏ, chỉ vào mấy thứ đồ vật linh tinh cách đó không xa, củ cải đỏ động đậy thân thể, chậm rãi bò về phía trước, bò đến nửa đường ngừng lại, ngước mắt nhìn mọi người chung quanh.

Cửu a ca và thập a ca chỉ e thiên hạ không loạn, hô, "Hoằng Thăng, bắt cái bàn tính vàng kia!" "Bắt ngọc ấn!"

"Không, chọn bảo kiếm!" Thập tứ a ca cũng không chịu thua kém.

Lúc thái tử nghe được cửu a ca nói muốn bắt bàn tính vàng, sắc mặt cứng lại một chút, nâng chung trà lên uống một ngụm, che giấu sự bất mãn trong lòng, nhớ năm đó cửu a ca tự tay chọn chính là bàn tính vàng, bây giờ còn muốn lôi con trai của mình xuống nước theo.

Nhìn hoằng thăng ở giữa thảm đỏ, trong lòng hắn cũng vô cùng hồi hộp, sợ củ cải đỏ thực sự chọn mấy cái thứ linh tinh, mong muốn nhi tử thật chuẩn xác chọn quyển luận ngữ kia là tốt rồi, từ sau khi hoàng a mã đích thân đến dự, hắn cũng chỉ muốn củ cải đỏ không bị mất mặt, miếng ngọc bội kia quá phỏng tay, chộp trong tay thật sự sợ củ cải đỏ sau này không chịu nổi nhiệt.

Phải biết rằng trước kia hắn bắt được chính là ngọc bội trên người hoàng a mã nhà mình! Tốt thì có tốt thật, thế nhưng quá mức nguy hiểm.

Dư quang khóe mắt thái tử liếc nhìn thái tử phi một cái, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, khóe miệng cong lên cười mỉm, tựa hồ một chút cũng không lo lắng, trong lòng cũng an tâm một chút.

Củ cải đỏ vòng qua những chướng ngại vật bên người này, hướng quyển luận ngữ kia bò tới, thái tử thấy vậy âm thầm gật đầu, thật là một hài tử để cho người bớt lo, con trai trưởng của cô quả nhiên thông minh nghe lời.

Bò đến bên quyển luận ngữ, tay nó vừa muốn bắt luận ngữ, đã bị khối ngọc bội của Khang Hi kia hấp dẫn ánh mắt, nhìn miếng ngọc bội kia một chút, lại nhìn quyển luận ngữ kia một chút, sau đó nó quay đầu liền bò về.

Thấy vậy mọi người đều lấy làm lạ, có một ít phu nhân cũng không nhịn được mà nói ra, "Tiểu a ca đây là cái gì cũng không chọn sao, thật kỳ lạ."

Thái tử chớp mắt một cái, xác định chính mình không có nhìn lầm, củ cải đỏ bò trở về rồi, bò đến tiểu loan đao khảm bảo thạch mê ngươi, chộp vào được trong tay không buông.

Tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai tiểu a ca là muốn chọn bảo đao, nhũ mẫu cử hành lễ vừa định hô chúc cát tường, chỉ thấy củ cải đỏ cầm lấy bảo đao bò rất nhanh, đến chỗ miếng ngọc bội kia thì cũng đem nó lấy vào tay, mặt mày mừng rỡ đưa cho thái tử phi xem.

Thái tử phi quả thực muốn che mặt ngất đi, củ cải đỏ tiểu gia hỏa này trong ngày thường làm tốt lắm, thời khắc mấu chốt thế mà lại xảy ra sự cố, củ cải đỏ giơ bảo đao và ngọc bội trong tay, thấy thái tử phi bất động, đã nghĩ bò đi qua bên chỗ thái tử phi, còn gọi thái tử phi một tiếng, "Ngạch nương…"

Thái tử rất không dễ mới để cho hắn nhận rõ thái tử phi mới là ngạch nương, nên nó vẫn nhớ kỹ.

Hai cái tay đều cầm đồ vật, làm việc bò trở nên bất tiện, tiểu tử kia run rẩy mà đứng lên, thái tử phi thấy vậy trong lòng quýnh lên, củ cải đỏ còn không có tự mình đi được, té cũng không tốt, đưa mắt bảo Lý ma ma tiến lên ôm lấy củ cải đỏ.

Nhũ mẫu cử hành lễ nói mấy lời tốt đẹp gì đó, thái tử phi chưa từng để vào trong tai, có Khang Hi ở đây, nhũ mẫu cử hành lễ cũng sẽ không dám nói điều gì không tốt, hơn nữa củ cải đỏ bắt được ngọc bội và loan đao, tiền đồ tươi sáng có thể làm cho người chói mắt.

Thái tử phi chỉ nghe được Khang Hi cao hứng nói một tiếng, "Hảo, ban thưởng!"

Sau đó đã đi xuống tràng đi chiêu đãi các vị phúc tấn phu nhân, bị đám nữ nhân nịnh hót thổi phồng, nói cái gì tiểu a ca phúc khí thâm hậu, đại phú đại quý vân… vân…, thái tử phi lên tinh thần khách khí đáp lại.

Củ cải đỏ trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai làm quá náo động, rõ ràng đã dạy qua, nhưng chuyện tới trước mắt, nguyên nhân thì nhiều lắm, người thứ nhất không theo sắp xếp chính là bản thân củ cải đỏ.

"Sau này tuyệt đối sẽ không cho chơi bảo thạch hay ngọc khí trong suốt nữa! Ai bảo không nghe lời!" Thái tử phi nhẹ nhàng ngắt thịt vành tai của củ cải đỏ một chút, nhìn nó còn đang nắm đồ vật bắt được trong tay chơi đùa, nhịn không được hừ nói.

Thái tử vừa vào nội thất, chợt nghe thái tử phi nói vậy, sau lễ chọn đồ vật đoán tương lai hắn cũng bình tĩnh nghĩ tới chuyện củ cải đỏ, gần đây đã ít có hành động đi nhiều, miễn cho lại chọc người chú ý, củ cải đỏ mới bây lớn, cũng còn không hiểu chuyện cho nên sai không ở chỗ nó, "Được rồi, việc đã đến nước này, đừng trách Giáng Phúc. Tiểu hài tử còn chưa hiểu chuyện, rất nhiều a ca đã được dạy mà đều bắt những đồ linh tinh khác đó thôi."

Trong cung cửu a ca chính là ví dụ điển hình.

"Nhưng từ nay về sau, ta thực sự không muốn nó lại làm náo động, nó còn quá nhỏ." Thái tử phi nói, phúc trạch quá dầy cũng không phải là chuyện tốt. Việc này vừa xảy ra, con noi theo cha, mà thái tử đã trưởng thành, người thừa kế có quý tử thông minh, địa thế của thái tử tất nhiên tăng mạnh, lòng của Khang Hi sẽ nghĩ như thế nào, căn bản không ai đoán được.

"Cái này không cần ngươi quan tâm, không làm náo lớn truyện thì không phải là Dục Khánh Cung." Thái tử ý vị thâm sâu nói rằng.

Thái tử phi ngẩn ra, ngước mắt nhìn thái tử, "Lại có chuyện gì?"

"Ha hả, có người gặp xui xẻo." Thái tử rất thần bí cười nói, nhưng không có trực tiếp nói cho thái tử phi.

58. Chương 58

Mặc dù thái tử phi hiếu kỳ rốt cuộc là ai xúi quẩy, nhưng bởi vì dính dáng đến việc triều chính, cho nên cũng không có đòi thái tử phải nói, mà là trực tiếp gọi Trữ ma ma đi ra ngoài hỏi thăm tin tức rồi trở về bẩm báo cho mình.

Thái tử phi để cho người của mình sáng tạo ra gánh hát tiêu khiển cổ đại đã chính thức bắt đầu kinh doanh, từ lúc đó danh tiếng vang dội khắp kinh thành, Bạch Thuần Dật được lên làm bầu gánh hát bởi vì đã có danh tiếng trước đó, thay đổi tên gánh hát Khánh Hỉ thành Ngu Nhạc, hiện giờ gánh hát Ngu Nhạc trình diễn một lần là nổi tiếng, liên lụy mấy gánh hát chi nhánh con thứ hai thứ ba không thể cạnh tranh.

Gánh hát Ngu Nhạc quy tụ rất nhiều tên tuổi lớn, đều là những người sơm đã thành danh, mà gánh hát số hai có ba tổ, đều là những người mới có tiềm lực, gánh hát số ba có năm tổ, đều là những mầm non đang được huấn luyện, gánh hát số một đặt ở kinh thành phục vụ ca diễn hằng ngày, gánh hát số hai số ba lại chia làm ba tổ một đến Trực Đãi đóng quân, một ở Phúc Kiến, còn lại đặt ở Giang Nam.

Bởi vì quản lý thoả đáng, và có Thạch gia đứng sau ầm thầm giúp đỡ, cho nên thường xuyên có ca khúc hí kịch mới, nhân viên chuyên nghiệp tố chất lại cao, phát triển cực kỳ thuận lợi, rất được các đại quan quý nhân ủng hộ.

Sau khi đi vào quỹ đạo, thái tử phi lại được thêm một đường dây tình báo các loại tin tức.

Lúc này thái tử phi biết được là ai không may mắn như thế, tin tức chính là từ một tổ của ban số hai ở Giang Nam cho khoái mã truyền tới, có thể thấy được cái gánh hát Ngu Nhạc này đã thành công bước đầu,

thế nhưng lúc thái tử phi nhận được tin tức thì quan trường chốn kinh thành cũng náo động ầm ĩ cả lên, ai ai cũng biết chuyện.

Án thâm hụt tiền thuế ở Giang Nam hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người, lúc thái tử phi biết thì cũng rất sửng sốt, trong lịch sử có Giang Nam thiếu hụt án, tuy rằng không nhớ rõ là năm nào, thế nhưng tuyệt đối sẽ không phải là lúc này, mà là vào cuối những năm Khang Hi. Lúc này tại sao có thể phát sinh án?

Ở một thư phòng trong căn nhà riêng nằm tại Kinh thành, hai người đàn ông trung niên, một người mập mạp một người lại cao gầy, còn có hai người trẻ tuổi, một gã tráng sĩ nhìn rất hung hãn, còn lại một người có khuôn mặt trẻ con với nụ cười hiền hòa trông hoàn toàn vô hại, bốn người đều nhìn người ngồi ở trên ghế phía sau bàn trà, bầu không khí vô cùng nặng nề.

Lên tiếng đầu tiên chính là người trung niên béo, "Chủ tử, ngài thực sự quyết định đem phần tấu chương này trình lên? Giang Nam thiếu hụt án bạo phát, liên quan đến việc hoàng thượng nam tuần còn có quan ngân hộ bộ, nếu hoàn toàn lôi hết ra, dính dáng quá lớn, chỉ sợ làm chủ tử kết thù oán với rất nhiều người a. Hiện tại thu tay lại vẫn còn kịp."

Giang Nam thiếu hụt, trong đó dễ thấy nhất chính là hai lần nghênh giá hoàng thượng nam tuần Lý gia và Tào gia, để chi phí dụng cho việc nam tuần nên đã tham ô quan ngân, mà mới tháng hai thời điểm hoàng thượng ban hành chính sách cho các quan lại vay tiền, toàn bộ tiền tham ô đều dùng việc mượn quan ngân này che lấp, không chỉ… mà còn nói cái việc cho văn võ bá quan này mượn tiền, bất luận là quan viên kinh thành hay là ở nơi khác, không một ai là không mượn. Giang Nam thiếu hụt án nếu mà truy cho đến cuối cùng chính là bắt hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh cho quan viên mượn tiền đã ban ra, thế nhưng đây là muốn làm hoàng thượng mất mặt a.

"Cô gọi các ngươi tới đây không phải để nghe các ngươi khuyên người khác, mà là để cho các ngươi suy nghĩ tìm ra biện pháp, sau khi chuyện xảy như vậy thì phải làm sao." Cái người ngồi ở trên ghế kia rõ ràng là thái tử gia.

"Vâng, thái tử gia." Bốn người ở đây nghe vậy đều lên tiếng, nhưng hai hàng lông mày của tất cả đều nhăn lại. Giang Nam thiếu hụt án lòi ra ban đầu cũng không phải là do thái tử chọc ra, mà là tứ a ca dâng lên một phần sổ sách hộ bộ bị thiếu hụt, vốn dĩ hoàng thượng đã đè xuống, nhưng hết lần này tới lần khác đã có người muốn làm ồn ào lên, Ngự Sử Quách Tú dâng tấu lên muốn làm sáng tỏ vụ việc.

Lập trường của thái tử vào lúc này cũng rất không dễ dàng, tứ a ca rõ ràng là người của thái tử, mà quan viên dính dáng đến vụ thiếu hụt này có hơn phân nửa đều có quan hệ với thái tử. Thái tử không chỉ không có giúp hoàng thượng đem chuyện đè xuống, trái lại còn muốn châm thêm dầu vào lửa, thật sự là một kỳ nhân.

"Thái tử gia, không bằng bản tấu này để cái tên Quách Tú trình lên đi, dù gì đi nữa ngay từ đầu chuyện này cũng là do hắn chọc ra mà." Mặt trẻ con cười nói, "Quách tú vẫn luôn muốn làm thanh quan, ai cũng không nhờ vả, vậy để chúng ta giúp hắn một tay đi."

Thần sắc thái tử bất động, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, "Minh Nghĩa, Quách Tú không phải người ngu." Nếu thật chỉ là người cầu danh tiếng, trước đây lúc xảy ra Minh Châu án thì làm sao lại ẩn mình không ra mặt như vậy.

Người trung niên cao gầy nghe vậy vừa định lên tiếng, chợt nghe ngoài cửa có tiếng đập cửa, là Hà công công, "Chủ tử, có văn kiện khẩn cấp từ Giang Nam."

"Trình lên đây." Thái tử nói.

Hà Ngọc Trụ đẩy cửa mà vào, đem văn kiện khẩn cấp trình lên, sau đó lại nhẹ nhàng rời khỏi, đóng cửa lại, canh giữ ở ngoài cửa.

Thái tử nhìn văn kiện khẩn cấp một lần, đem nó đặt lên trên bàn, quay sang nói với cả bốn người rằng, "Là thư của Lý gia Lý Húc."

"A." Cao gầy trung niên nhân nghe xong đầu tiên là a một tiếng, đột nhiên trong ánh mắt mang theo vẻ kinh hỉ, "Chủ tử, có!"

Trong mắt những người khác cũng rõ ràng cho thấy vẻ cao hứng, mặt con nít Minh Nghĩa cũng vỗ tay một cái, "Chủ tử, phong thư này tới thật đúng lúc."

"Chúng ta có thể mượn tay của đại a ca đem bản tấu chương này trình lên!" Mập mạp trung niên nhân cũng kích động nói.

Phần tấu chương này là thái tử lấy được ở Giang Nam mật thám trình báo về con số thiếu hụt cụ thể còn có danh sách các người liên quan chủ yếu và các loại tội danh khác, trong đó có Lý Húc, bởi vì quá phỏng tay, thái tử lại quyết định muốn trình lên, cho nên tuyệt đúng không để người trong nhà nhúng tay vào, miễn cho tắm cũng không rửa sạch tội.

Hôm nay Lý Húc viết thư hướng thái tử cầu tình hỗ trợ, khiến đại a ca biết được sự việc, nhất định sẽ biết thái tử và Giang Nam thiếu hụt án dính dáng quá sâu, mượn cơ hội này đả kích thái tử tuyệt đối sẽ làm cho thái tử nguyên khí đại thương, đối với hắn lợi nhiều hơn hại, tuyệt đối sẽ nhịn không được ra tay.

Mọi người thương lượng ra kế sách xong, vùng xung quanh lông mày mập mạp trung niên vẫn còn nhíu lại, "Chủ tử, lần này phe cánh của chúng ta sợ rằng sẽ tổn hao nhiều mạng, tổn thất thảm trọng." Hắn đến nay cũng không rõ vì sao thái tử phải làm như vậy, tự mình mưu hoa đả kích chính mình.

"Thế nhưng nếu có thể làm hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đại a ca sẽ cùng quan viên khắp thiên hạ đối lập, có được tất có mất!" Người thanh niên cường tráng nhìn có vẻ hung hãn nói.

Khuôn mặt thái tử hiện ra vẻ kiên nghị, "Đợi bản tấu chương được trình lên rồi, cô tự nhiên sẽ có hành động. Được rồi, tất cả giải tán đi, đều quay về vị trí của mình."

Thái tử từ cửa sau của căn nhà bí mật ngồi lên xe ngựa, hướng cung điện chạy trở về, ngực thầm nghĩ bốn người kia dù sao cũng đều không phải là mưu sĩ chân chính, để cho bọn họ dò hỏi tin tức, quản lý văn kiện có lẽ tạm được, thế nhưng luận đạo hiến kế, bọn họ còn là ánh mắt nông cạn một ít.

Xem ra phải nhanh chóng tìm một ít cao nhân ẩn sĩ thu làm môn khách mới được.

Trở lại Dục Khánh Cung, thái tử ước chừng không còn chuyện gì liền đi tìm thái tử phi, nghĩ đến thái tử phi đã biết Giang Nam thiếu hụt án, sợ nàng lại pha trò giễu cợt mình, thành ra người xui xẻo lại chính là hắn.

Quả nhiên, đến Dục Khánh Cung rồi, thái tử phi đang lật xem danh sách cung nữ Cam Thảo lập ra cấp cho củ cải đỏ, còn có danh sách cung nữ cho hai tiểu cách cách.

Thái tử vừa tiến đến, thái tử phi đã tiến lên nghênh đón, phất tay để cho người đem cửa phòng đóng lại xong, liền cười nói, "Trách không được ngươi không nói là ai không may, hóa ra người xui xẻo lại là ngươi a. Ha ha ha ha."

Da mặt thái tử giật giật, tuy rằng đã sớm có dự liệu, thế nhưng nghe thái tử phi cười thế nào lại ngứa ngáy khó chịu đến như vậy, "Cô không may thì ngươi rất vui vẻ sao?"

"Chẳng lẽ ta phải khóc sao? Hơn nữa, trước đây lúc ngươi nói một điểm cũng không thấy lo lắng, cho nên ta khẳng định không có chuyện gì." Thái tử phi làm ra bộ mặt khinh thường thái tử xong, quay về chỗ ngồi tiếp tục chọn cung nữ.

Thái tử nhướng mày nói, "Chẳng lẽ ngươi không biết Giang Nam thiếu hụt án và cô có dính líu lớn đến thế nào sao? Chỉ cần kết án xong, người của cô sẽ tổn thất cực lớn, thế nào mà ngươi lại cảm thấy không có việc gì? Không chừng hoàng a mã sẽ hạ chỉ răn dạy một phen."

Tai mắt của thái tử phi khắp nơi, nghe vậy mí mắt cũng không chớp lấy một cái, "Sẽ có một phen rung động đây là tất nhiên, bè phái ở Giang Nam của ngươi trong những người đó tốt xấu lẫn lộn, có thể trải qua kiếp nạn lần này thanh trừ đi phần còn lại nhất định là có thể sử dụng được. Giang Nam thiếu hụt, nghiêm trọng nhất sợ là phải kể đến hai phủ chức tạo Lý gia và Tào gia, vậy đó là người của ai, hoàng a mã! Chỉ cần hoàng a mã còn dùng bọn họ, sẽ không để người ta kéo bọn họ xuống ngựa. Vậy còn muốn huyên náo lớn hơn được nữa không?"

Thái tử ngạc nhiên, hắn thật đúng là xem thường thái tử phi của mình, suy nghĩ trong lòng hắn có phân nửa đã bị thái tử phi đoán chúng, Vì vậy thử thăm dò hỏi, "Vậy ngươi nói cô hiện nay nên làm cái gì bây

giờ, bảo vệ hay không bảo vệ bọn họ?"

"Hắc hắc, ngươi hỏi ta a. Trong lòng mình đều đã có đáp án, còn hỏi ta." Thái tử phi ở trên chỗ sơ lược lý lịch cung nữ dùng bút viết một câu, như chưa từng để ý thái tử.

"Trong lòng cô đã có đáp án, thế nhưng không biết làm như vậy cuối cùng có thể đạt được mục đích hay không." Thái tử một bên nhướng mày tự hỏi thái tử phi thế nào lại hiểu rõ hắn như vậy, một bên đem suy nghĩ trong lòng hắn nói ra.

"Ngươi nói một chút ngươi muốn làm cái gì, ta giúp ngươi cùng nhau ngẫm lại." Thái tử phi nghe xong thái tử nói những lời này, nhưng thật ra tay ngừng viết đặt bút xuống, giương mắt hỏi.

Thái tử ngồi vào bên người thái tử phi, thuận thế hay dùng tay nắm lấy tay thái tử phi, sau đó vuốt ve mu bàn tay của thái tử phi, đem chuyện thương nghị lúc trước nói bao quát lại, việc hộ bộ mượn tiền quan ngân tất cả nói lại một lần, "Đại a ca có thể nhịn được cơ hội ra tay lần này hay không, cô kỳ thực không có nắm chắc, nếu như hắn không ra tay, Giang Nam thiếu hụt án chính là sấm to nhưng mưa nhỏ, không đạt được mục đích chính thực sự của cô."

"Mục đích cuối cùng của ngươi là ngừng việc mượn tiền quan ngân? Hoàng a mã mới hạ chỉ vào tháng hai, hiện giờ còn chưa được một năm, nếu bởi vì Giang Nam thiếu hụt thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nắm mặt mũi của ông ta, ông nhất định là sẽ không cho phép." Thái tử phi thầm nghĩ, "Tại sao ngươi muốn hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra gấp như vậy?"

Thái tử nghe vậy cũng nhíu lông mày, "Cô là vì mình mà cũng không hẳn là vậy. Hộ bộ cho quan viên mượn tiền, mấy người này dù mượn nhiều hay ít cũng không trả, hiện giờ hộ bộ thiếu hụt càng lúc càng lớn, không phải người luôn luôn cẩn thận như lão tứ lại ở không mà trình sổ sách lên cho hoàng a mã. Nếu như không sớm chặt đứt việc cho quan viên mượn tiền, chờ đến lúc cô kế vị, quốc khố đại thanh sợ là sẽ phải bị cho mượn vô ích, đến lúc đó cô còn phải hướng thần tử đòi nợ sao? Đây là cái đạo lý gì? Thái độ mềm mỏng, bọn họ tất sẽ không sợ, thái độ cường ngạnh, sợ là đối với danh tiếng của cô có ngại. Quốc khố trống rỗng, làm sao có thể quản lý tốt toàn bộ quốc gia."

Ngừng một chút, lại nói, "Chuyện xa không nhắc đến, chỉ nói trước đó không lâu Sách Vượng A Lạp Bố thản nhiên cho tiến cống, báo ngựa sứ thần của hoàng a mã bị địch sát hại cùng việc Cát Nhĩ Đan mưu đồ tạo phản, cô dự tính không tới hai năm, nhất định sẽ lại cùng Cát Nhĩ Đan nổ ra chiến sự, nếu quốc khố không có cách nào duy trì quân dụng, vậy làm sao có thể đánh thành? Đến lúc đó hoàng a mã vì giữ mặt mũi, sợ là sẽ phải vận dụng kho ngân còn lại, đó là hoàng a mã tư ngân, ngày sau quốc khố cũng phải cần tới."

"Ngươi suy tính sự tình rất xác thực, " thái tử phi nghe xong cũng hiểu ý đồ của thái tử, "Có điều nếu bởi vì chuyện này, đem triều đình khiến cho đầy bụi đất, hoàng a mã chưa chắc sẽ lo lắng đến việc cho quan viên mượn tiền, vua của một nước, miệng vàng lời ngọc, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra có rất ít khả năng." Thái tử phi chưa nói một người coi trọng sĩ diện như Khang Hi làm sao sẽ làm việc mất mặt như vậy.

"Nói vậy, bất luận cô có làm gì cũng sẽ không đạt được mục đích?" Thái tử mím môi, ánh mắt đen tối.

"Không, trừ cái mục đích cuối cùng của ngươi có chút khó làm này ra, ngươi làm như vậy có hai chỗ tốt, một là ngươi có cơ hội khiến đại a ca bị té nhào, hai là để Dục Khánh Cung từ nay về sau khiêm tốn hành sự." Dù sao ở bề ngoài bè cánh thái tử gặp đả kích trọng đại, không cúi đầu làm sao có thể đi, đê điều bị công kích sẽ ít đi nhiều lắm, nhất là danh tiếng thái tử cũng sẽ bị đè xuống. "Hơn nữa trong mắt của ta, cái người được hưởng lợi lớn nhất nhưng thật ra lại là hoàng a mã, ngươi và đại a ca song phương đều bị tổn thất."

Thái tử nghe tới đây liền thông suốt, nhất thời hiểu rõ ý của thái tử phi muốn ám chỉ, "Ngươi là muốn nói kỳ thực hoàng a mã là muốn mượn Giang Nam thiếu hụt án lần này, đem cô và đại a ca các đánh năm mươi hèo?"

Ngẫm lại đích xác sự tình xảy ra lần này hắn và đại a ca đều bị tác động, chờ sau khi hai bên đều bị tổn thất tự nhiên sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian rất dài.

"Có chút ít khả năng, hoàng a mã thánh tâm khó dò." Thái tử phi luôn luôn thích nhất thuyết âm mưu, từ

lúc vừa mới bắt đầu hắn đã lấy góc độ Khang Hi mà nhìn chuyện này. Thái tử bởi vì Khang Hi là hoàng a mã của hắn nên sẽ bị cục diện mê hoặc.

Sắc mặt của thái tử cũng không được tốt lắm, bất quá cuối cùng vẫn là hít một hơi thật mạnh, "Hoàng a mã là vua của một nước, cô hiểu cách làm của ông. Đã như vậy, cô liền theo ý tứ của ông ấy, đứng ra làm người bảo lãnh, lão đại cũng sẽ đả kích thế lực của cô, đến lúc sai phải nghe thánh ý rồi." Tuy rằng cho dù hắn đứng ra làm người bảo lãnh đều không hữu dụng, làm dáng một chút, đồng thời mượn cơ hội lần này giữ lại những người có thể sử dụng, có được tất có mất, "Chỉ là việc cho mượn quan ngân đến cuối vẫn là một tai hoạ ngầm."

"Chi bằng như vầy, ngươi ở trong lúc đứng ra bảo lãnh thì thuận tiện viết thêm một phần tấu chương, cấp cho hoàng a mã một đề xuất." Thái tử phi còn nói thêm, "Bình thường người muốn mượn tiền trên giấy nợ đều phải viết ngày trả, ngươi hướng hoàng a mã kiến nghị việc mượn quan ngân phải có hạn chế và còn có thời gian phải trả. Như vậy cũng không hoàn toàn không cho mượn, nhưng để những quan viên kia hiểu rõ mượn tiền hoàng gia thì không thể không trả, như vậy người mượn sẽ ít đi rất nhiều, hơn nữa người cố kỵ mượn cũng tăng lên, lại vừa không có khiến hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Mắt thái tử chiếu sáng, "Là một biện pháp hay, chỉ là không biết hoàng a mã có chấp nhận hay không."

"Hoàng a mã lúc ban đầu nói bát kỳ có thể mượn quan ngân, ý chỉ truyền ra thì cũng không có nói ngày trả lại hay định mức hạn chế, thế nhưng không nói không có nghĩa là không có, chỉ cần để người hiểu rõ trên đời này không quy củ nào vay tiền mà không trả, ngươi thuận thế nói ra là chuyện thiên kinh địa nghĩa, để cho bọn họ biết mượn tiền là phải hoàn trả, có vài người ngươi không đề cập tới thì bọn họ sẽ không tự giác mà cho rằng không biết nên không cần trả. Hoàng a mã rất có thể sẽ cam chịu cách làm của ngươi, bởi vì trước đó ngươi nói việc Cát Nhĩ Đan sẽ khởi binh, ông ta khẳng định cũng muốn làm như vậy, tình thế bắt buộc, đề nghị của ngươi vừa có thể không làm ông mất mặt lại vừa có thể giảm bớt việc quốc khố thiếu hụt, không chừng còn lập công lao." Thái tử phi cũng vô cùng hào hứng nói.

"Suy tính của ngươi là để cô hứng chịu đủ loại áp lực, chủ động đưa ra đề nghị này?" Thái tử hỏi, ở trong lòng tính toán cái được cái mất.

"Không sai, cũng không thể để tự hoàng a mã mở miệng được, do ngươi đưa ra, hoàng a mã tối đa ngoài miệng răn dạy ngươi một đôi lời, nếu như ngươi phải chấp nhận hành động cam chịu này là ngươi đã thành công. Đủ loại quan lại mặc dù sẽ vì chuyện này mà bất mãn đối với ngươi, nhưng lại không phải là không mượn được tiền, áp lực không lớn như vậy, ngươi nhất định có thể chịu đựng được."

"Được rồi, ngươi nói cũng có chút đạo lý. Cô cẩn thận suy nghĩ lại một chút." Thái tử nghĩ chuyện này có thể thực hiện được, nhưng là không thể như thái tử phi nói trực tiếp hành sự như vậy, quá thô thiển, chỉ e không khiến cho hoàng a mã ghi nhớ công lao mà còn có thể khiến ông nảy sinh lòng nghi ngờ.

Đế vương đa nghi, cho dù đoán ra ý nghĩ của hoàng a mã cũng phải làm như không biết, theo ý tứ của hắn làm như vô tình hưởng được chút ích lợi mới là cách làm tốt nhất.

Thái tử nói xong, nhãn thần rất kỳ quái mà nhìn thái tử phi của mình, kết quả thái tử phi nói xong vẫn ở chỗ cũ làm tiếp chuyện của mình, lật xem bảng danh sách chọn cung nữ, thái tử đưa đâm chọt vào má thái tử phi một chút, "Chuyện ngươi cùng cô nói không thể để cho người thứ ba biết, hiểu chưa?"

Hậu cung không được tham gia vào chính sự, thái tử phi là người cực kỳ thông minh, biết thái tử lo lắng, "Yên tâm đi, chỉ cùng ngươi nói."

"Ngươi biết là tốt rồi. Đây là cái gì?" Thái tử rất hài lòng với lời thái tử phi nói, đem bảng danh sách cung nữ của thái tử phi cầm vào trong tay, mở ra.

Cái này nhưng thật ra là thái tử phi vẽ ra bảng lý lịch sơ lược, để cam thảo đem lý lịch sơ lược của cung nữ thái giám trong Dục Khánh Cung đều chế thành danh sách, thuận tiện phê duyệt, thái tử vừa nhìn đã biết loại bảng này thuận tiện ngắn gọn, đối với danh sách quan viên, khoa cử đều có chỗ tốt, có thể tiết kiệm rất nhiều công sức, bớt đi phiền phức rườm rà.

"Đây là bảng lý lịch sơ lược. Danh sách phủ nội vụ trình lên Dục Khánh Cung quá phiền toái, ta để người sửa lại cho đơn giản một chút, như vậy rất thuận tiện." Thái tử phi nâng chung trà lên, uống một ngụm,

trà cũng đều đã lạnh.

"Quả thực rất thuận tiện." Thái tử đảo mắt nhìn bảng sơ yếu lý lịch, năm sinh nguyên quán hộ khẩu và am hiểu những việc gì vừa xem là hiểu ngay, "Phần bảng lý lịch sơ lược này cô cần mượn trước dùng một lúc."

"Được thôi, nhớ kỹ phải trả là tốt rồi." Thái tử phi rất sảng khoái, thái tử chắc là nhìn thấy chỗ hữu dụng mới có thể nói như vậy.

"Buổi tối cô lại ở lại chỗ này của ngươi." Thái tử còn nói thêm.

"..." Thái tử phi chớp mắt liếc xéo một cái.

Giang Nam thiếu hụt án quả nhiên càng nháo càng lớn, ngay cả Minh Châu ở ẩn sau lưng đại a ca nhân cơ hội này cũng đả kích thế lực thái tử, thái tử thúc tổ phụ Tác Ngạch Đồ cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, bài trừ đối lập đánh nhau cùng một lúc, song phương càng đấu càng kinh khủng, bởi vì thiếu hụt án, rất nhiều quan viên Giang Nam té ngựa, thế lực khắp nơi cũng đều nhìn chằm chằm vào những vị trí bỏ trống này.

Đến cuối cùng bị đả kích trọng điểm trong việc mượn quan ngân này là Lý gia và Tào gia, thái độ Khang Hi đích xác là bảo vệ bọn họ, cũng để Lý Húc kiêm nhiệm Giang Nam tuần phủ, cho dù là ai cũng đều hiểu việc này có lợi cho Lý gia trả hết nợ thiếu hụt. Cử động này của Khang Hi, khiến cho những người mượn tiền hộ bộ đều có tâm tư riêng, đại a ca một mực bởi vậy có dấu hiệu hành quân lặng lẽ, đại a ca cũng không phải kẻ ngu dốt, khi hiểu rõ ý tứ của Khang Hi, bản thân cũng không muốn thật sự cùng đủ loại quan lại kết thù, thức thời thu tay lại rất sáng suốt, huống hồ thế lực thủ hạ của thái tử lần này nguyên khí đại thương, đại a ca đã đạt được mục đích của chính mình.

Ngay lúc sóng nước chưa yên, hướng gió còn không rõ, quan viên thủ hạ của thái tử nhân cơ hội đưa ra việc vay mượn quan ngân có định mức và thời hạn hoàn trả, nhất thời làm quan viên đang ôn ào bàn tán trên triều đều giống như là bị tạt một chậu nước lạnh, tất cả đều yên tĩnh lại. Có một ít người thậm chí đang suy nghĩ thái tử có phải vì chịu đả kích quá nặng đầu óc phát nhiệt mới có thể đưa ra một đạo tấu chương như thế! Đây là gây khó dễ cho đại bộ phận quan viên! Cái người quan viên bị thái tử bày mưu đặt kế đưa ra việc này bị cả đám ánh mắt giết người chỉa vào, đem tấu chương trình đi tới, Khang Hi đè xuống, nhưng không có bất luận biểu thị gì ra bên ngoài.

Không có bất kỳ bày tỏ gì đó chính là chấp nhận phần tấu chương này, không có người ngu ngốc đến nỗi ở trên triều nói hoàng thượng cho mượn tiễn thế nào còn muốn hoàn trả, cho nên việc gia hạn số lượng và ngày hoàn trả là không thể nào phản đối, một ít quan viên tự nhận mình thanh liêm lần thứ hai thuận thế tham gia náo nhiệt, đề nghị thương lượng mức vay quan ngân và thời hạn hoàn trả.

Giang Nam thiếu hụt án lúc này có thể nói đã đến hồi kết, lòng của mọi người đều tập chung vào việc cho mượn quan ngân.

Chờ đoạn phong ba này qua đi, người bị xem là chịu thiệt hại nặng nhất thái tử lại có sắc mặt bình tĩnh, trở lại Dục Khánh Cung nội thất thái tử phi thì, lại ở trên giường thái tử phi lặn lộn, "Thấy sắc mặt những quan viên kia như cha mẹ chết vậy, thật sự là buồn cười quá! Nếu như chặt đứt việc vay mượn quan ngân, ngươi nói có thể hay không có người ở trên triều đình đâm đầu vào cột trụ a. Ha ha ha ha."

Thái tử phi tức giận nhìn ở thái tử lăn lộn, nghĩ lúc củ cải đỏ cao hứng cũng sẽ ở trên giường lăn lộn, không nghĩ tới vẫn là tính di truyền từ thái tử.

Thái tử cười thoải mái xong, thần sắc dễ chịu, gối hai tay ra sau đầu, nhìn về phía thái tử phi, "Cô lúc này tổn thất thảm trọng, là nên bắt đầu làm lại rồi."

"Nga." Thái tử phi đáp, không nói gì khác.

"Ngô, cô bắt đầu làm lại, thế nhưng kinh tế có chút eo hẹp, " thái tử tự mình nói, "Làm cái gì cũng đều cần đến bạc, Dục Khánh Cung còn có bao nhiêu bạc?"

"Trên dưới tam vạn lượng hiện ngân." Thái tử phi lòng sinh một tia cảnh giác, đáp.

"Nga, còn tư kho của ta và ngươi thì sao?" Thái tử cười tủm tỉm.

"Tư kho của ngươi có hai vạn lượng ngân phiếu." Thái tử phi đáp cái này liền ngậm miệng không đề cập tới mình.

"Vậy ngươi thì sao?" Thái tử mắt sáng trong suốt, thái tử phi trước đây cướp nhiều tiền bạc của hắn như vậy, nào là mua đất nào là mua cửa hàng còn đang làm thương lái ở biển phía nam, không thể nào không có tiền được.

Thái tử phi vừa nghe, trên mặt nhất thời cười như hoa nở nhìn thái tử, "Ngươi thật muốn biết?"

59. Chương 59

"Cô dĩ nhiên muốn biết, nếu không hỏi ngươi để làm chi." Thái tử thấy thái tử phi càng là muốn giấu diếm hắn không chịu nói, vậy cũng đủ nói rõ nàng có rất nhiều bạc, nhiều đến mức khiến thần giữ của thái tử phi sợ cho hắn biết, "Nói cô nghe một chút, xem ngươi làm cửa hàng và buôn bán trên biển vân vân lời nhiều hay ít."

"Ha hả, " thái tử phi nở nụ cười hai tiếng, rất sảng tự nhiên mà lấy một phần sổ sách ném tới trong tay thái tử, "Tự coi đi."

Phần sổ sách này là ghi chép số của hồi môn còn có gia tài ở Thạch phủ cùng với các cửa hàng đất đai mà thái tử phi sở hữu, từng cái từng cái ghi chép lại rõ ràng, chẳng có gì ghi là tiền bạc cướp đoạt từ thái tử cả.

Thế nhưng chỉ cần một phần sổ sách này cũng đủ để cho thái tử giật mình, "Ngươi thế mà lại có một trăm vạn lượng bạc trắng còn có hai mươi vạn lượng vàng, ấy là còn chưa tính giá trị thực của các bức tranh chữ, châu báu đồ trang sức này cũng vô cùng quý giá!"

Ánh mắt của thái tử trợn thật lớn, "Thạch gia đem toàn bộ phủ bán đi cũng không được nhiều của hồi môn cho ngươi như vậy, chỗ tiền bạc này của ngươi từ đâu tới?"

Thái tử phi kéo khóe miệng lên, "Ngươi cho là ta giống như ngươi không biết kiếm tiền a. Ngươi đối với những chuyện làm ăn vặt vãnh một điểm cũng không để tâm, ta lúc tám tuổi thì đã có cửa hàng đầu tiên của mình, cực khổ bảy năm tất cả đều là ta tự kiếm về, ta còn thấy ít đây."

Hàng năm thôn trang ruộng đồng sản xuất nông phẩm cộng thêm biết cách tiết kiệm chi phí, Phúc Kiến, Giang Nam, mười cái kính duyến phường và bảo nguyên lâu ở kinh thành, một năm thì có xấp xĩ ba mươi lăm vạn lượng lợi nhuận, thái tử phi không nhúng tay vào các mỏ muối sắt có lợi nhuận cực lớn, cũng không tranh lợi với các nhà lớn cùng những nhãn hiệu lâu đời, bởi thế con đường đi rất truyền thống, cho dù như vậy có ý tưởng quản lý tiên tiến còn có ánh mắt đầu tư, cùng kỹ thuật trong không gian duy trì, tài sản của thái tử phi còn tăng lên hàng năm.

Cho tới bây giờ, đường biển phía nam đã được mở ra, cũng có chỗ đứng vững vàng, sẽ là nơi phát ra lợi nhuận chủ yếu của thái tử phi, tất cả lợi nhuận một năm đầu tiên thái tử phi đều tiếp tục quăng vào đường biển, phải chừng trăm vạn mà hai mắt cũng không chớp lấy một cái, mạnh tay cho đóng năm chiếc thuyền buôn lớn mười hai chiếc thuyền hạng trung đã tạo thành một đại thương đội, một năm chạy ba bốn chuyến hải vận, không tới hai năm đều có thể đem cả vốn lẫn lãi kiếm về.

Nói tóm lại, thái tử phi là một người con dâu hoàng thất có tiền ngang ngửa với Khang Hi, còn kha khá biện pháp kiếm tiền cũng còn chưa thực hiện đây.

Thái tử nghe xong trong lòng có chút buồn bực, "Ngươi đã có nhiều tiền như vậy, vì sao còn muốn bòn rút từ trên người cô?" Trước đây lúc thái tử phi ăn chặn tiền bạc của hắn, bộ dáng hùng hồn quả thực giống như nghèo đến phát điên rồi vậy.

Thái tử phi vừa cười vừa nói, "Ta là phúc tấn của ngươi, trợ lý giám đốc Dục Khánh Cung nên chuyện tài vụ đó là việc thuộc bổn phận của ta, bạc đưa đến Dục Khánh Cung thì là của Dục Khánh Cung, tự nhiên muốn cầm vào tay cẩn thận đếm một chút."

"Ngươi!" Thái tử chỉ vào thái tử phi, lại còn nói sạo, bất quá vừa nghĩ lại, thái tử phi có nhiều bạc như vậy, vậy hắn cần tiền làm việc cũng dư dả nhiều lắm, vì vậy cố gắng bình tĩnh, bộ mặt biểu cảm giác vẻ nhu hòa sao cho trông tự nhiên nhất, thu tay về kéo lấy tay của thái tử phi, ôn hòa nói, "Cô không nghĩ tới Tĩnh Nghiên cư nhiên lại biết cách làm giàu như thế."

Thái tử phi một chút mặt mũi cũng không cho, rút tay về, "Không phải là ngươi không cho ta tranh lợi cùng với dân đen sao? Sĩ nông công thương, ta thế nhưng dựa vào thương để kiếm được bạc."

"Ngươi làm sao có thể đem so cùng với những người! Ngươi là đường đường thái tử phi, nói lý ra kiếm chút tiền son phấn cũng chẳng ai dám nói gì." Thái tử thả sổ sách trong tay xuống, cười đến lấp lánh, mắt lại đang chiếu sáng, hai tay cầm tay của thái tử phi xoa bóp, "Tĩnh Nghiên, ngươi có nhiều bạc như vậy, để không như vậy cũng không phải cách hay…"

Thái tử không đem lời của mình nói hết ra, thế nhưng hai mắt mong đợi nhìn thái tử phi, "Cô nói như vậy ngươi hiểu chứ."

"Ngươi là muốn vay tiền của ta?" Thái tử phi cũng quay lại nhìn thái tử, cười đến giống hệ như một con hồ ly.

Thái tử tiếp tục nói, "Chúng ta là phu thê, làm sao có thể dùng tới từ 'Mượn'."

"À, ngươi là muốn dùng không a." Thái tử phi vừa nghe thái tử đánh cái chủ ý này, nhún vai rút tay của mình về, "Không có cửa đâu."

"Này, Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, cô là trượng phu của ngươi! Chẳng lẽ giữa trượng phu và thê tử còn phải dùng chữ vay tiền?" Thái tử kiến thái tử phi trực tiếp cự tuyệt như vậy, một chút mặt mũi cũng không cho, cũng có chút bất mãn, "Cô là vì toàn bộ Dục Khánh Cung, chẳng lẽ lúc này ngươi còn muốn keo kiệt?"

Thái tử phi giơ ngón trỏ lên, quơ quơ, "Dận Nhưng a, đây cũng không phải là vấn đề keo kiệt hay không."

"Ngươi còn chưa đủ keo kiệt, vậy là cái gì?" Thái tử rất không ưu nhã mà liếc mắt.

"Đây là vấn đề nguyên tắc, mọi người thường nói thân huynh đệ càng phải tính toán rõ ràng, chúng ta mặc dù là phu thê, không ghi vào sổ sách cũng là không được." Thái tử phi trả lời, "Ngày nào đó ngươi… không… Vui vẻ, không giữ lời hứa, tất cả bạc của ta đều theo nước trôi." Hoặc là chờ sau khi thái tử thực sự đăng cơ, con người thay đổi, trở mặt, khoản nợ không thể nào thanh toán được, chỉ có mình là mệt a.

"Hừ, ngươi lại không tin tưởng cô như thế!" Thái tử bị thái tử phi nói cho tức giận, "Cô rộng lượng, đã sớm không cùng ngươi tính toán chuyện lúc trước, hết lần này tới lần khác ngươi còn nhớ kỹ. Chẳng lẽ ngươi không biết chỉ khi cô ổn rồi, Dục Khánh Cung mới có thể hảo, ngươi cũng sẽ hảo, giáng phúc cũng sẽ hảo."

Thái tử nghĩ trong lòng không biết là mùi vị gì, thái tử phi thế mà lại nghĩ hắn như vậy, nhíu mày mím môi, "Nếu ngươi thật muốn tính toán rõ ràng, như vậy trước đây bòn rút tiền bạc từ cô vì sao không tính đi."

"Tính, ta thế nào lại không tính, đều cho ngươi nhớ kỹ, tiền hải vận có bốn phần là của ngươi, có điều bởi vì ta đem lợi nhuận tiếp tục đầu tư vào, cho nên hiện nay còn chưa có tiền trả lại cho ngươi." Thái tử phi lại ném một quyển sổ sách đưa cho thái tử, bên trong viết rõ ràng rành mạch, ba mươi vạn lượng của thái tử đầu tư vào hải vận, chia ra làm bốn phần.

Thái tử cầm sổ sách lật xem, trong lòng có chút dễ chịu nhưng là vẫn cảm thấy không dễ chịu, "Thế nào ngay từ đầu không bàn với cô? Vì sao không phải là cô đứng đầu, thu lợi từ hải vận thế nào lại lớn như vậy? Xem ra buôn bán trên biển phía nam này cũng không tầm thường đi."

"Người là của ta, lộ tuyến hải vận là người của ta chạy, ngươi ngoại trừ xuất ra chút tiền bạc thì còn có làm cái gì khác không, cho ngươi bốn đã quá rộng lượng, thu lợi từ hải vận rất lớn ngươi cũng đừng ngạc nhiên, Pháp hay Bồ Đào Nha những quốc gia phương tây này nếu như không phải là bởi vì hải mậu lợi ích khổng lồ, ngươi nghĩ bọn họ từ nơi xa xôi ngồi trên biển mấy tháng chạy tới phương đông sao? Đừng nói cái gì Thiên triều uy chấn tứ phương cho nên bọn họ mới lộp bộp chạy tới, làm con đường hải vận này, ta thấy những người nước ngoài này rất tinh ranh. Bọn họ ở chỗ chúng ta vận chuyển một thuyền tơ lụa quay về quốc gia bọn họ, vàng bạc là có thể kiếm được đầy kho." Thái tử phi cố tình để thái tử hiểu rõ con đường hải mậu thật là một chỗ tốt, còn có đối với các quốc gia Châu u sinh lòng phòng bị.

"Được rồi, những chuyện tương lai không nói. Hiện giờ cô có chuyện cần bạc," thái tử mặc dù đối với thái tử phi nói có chút đạo lý, nhưng là thấy thái tử phi càng nói càng xa, hắn vội vàng liền đem trọng tâm câu chuyện kéo trở về, "Ngươi nói thẳng đi, có thật là không chịu để cho cô dùng bạc của ngươi sao?"

Nói xong, thái tử nhìn thẳng vào mắt thái tử phi, thần sắc ngưng trọng, phu thê mà tính toán quá rõ ràng, không có một chút tình cảm, hắn thân là thái tử chuyện này thật sự làm hắn tổn thương, làm sao mà hắn lại có một quái thai phúc tấn như vậy!

Thái tử phi khóe miệng mang cười, ánh mắt dời đi chỗ khác, một chữ cũng chưa từng nhổ ra.

"Phúc tấn, ngươi đừng có quên lời ngươi đã từng nói với cô," thái tử quyết định lại châm thêm một cây đuốc, "Ngươi đã nói của ngươi cũng chính là của ta, của ta cũng sẽ là của ngươi, lời này cô ghi tạc trong lòng."

Lời này vừa ra, khóe miệng thái tử phi cứng đờ, khi đó nói lời này là để dỗ dành thái tử, thái tử làm sao có thể nhớ dai như thế chứ, "Không phải chứ, lời này cũng đã nói lâu rồi."

"Một chút cũng không lâu, bất quá là một năm trước." Thái tử thấy thái tử phi có phản ứng, cũng cười mở lời, "Lúc ngươi nói lời này thì trong lòng cô cảm động, tự nhiên nhớ kỹ không quên, phúc tấn ngươi trước đây đều đã nói như vậy, hiện tại chớ không phải là đổi ý? Giáng phúc lớn lên biết mẫu thân của nó nói không giữ lời, sau đó học thói xấu thì phải làm sao bây giờ?"

Thái tử phi trừng mắt nhìn thái tử, "Đừng đem củ cải đỏ lôi vào chuyện này. Ta không đổi ý được chưa. Ngươi cần bạc ta có thể cho, thế nhưng ta có một cái điều kiện, ngươi làm xong rồi thì ngươi muốn dùng bao nhiêu ta đều cấp!"

"Thực sự? Điều kiện của ngươi là cái gì? Chỉ cần không phải chuyện vi phạm đạo đức, cô đều đáp ứng ngươi." Thái tử cũng buông lời.

Trong khoảng thời gian ngắn thái tử phi cũng không tìm ra chuyện gì để bắt thái tử làm, ngừng một hồi lâu, nghe được thái tử đang thúc giục, ngược lại một ý nghĩ liền lóe lên, "Yên tâm đi, việc này nói dễ đúng là rất dễ, nói khó cũng rất khó. Ngày mai nếu là ngươi có thể cùng đại a ca một đường kề vai sát cánh đi đến Cung Càn Thanh sau đó một đường kề vai sát cánh thẳng đến khi tiễn đại a ca rời khỏi hoàng cung, trong lúc đó hai người không được trở mặt, đáp ứng được vậy thì ngươi muốn dùng bao nhiêu bạc liền cho ngươi dùng bấy nhiều!"

Sắc mặt của thái tử thay đổi, cắn răng, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi là cố phải không." Để hắn cùng đại a ca kề vai sát cánh đi chung! Hừ, chớ hòng mơ tưởng.

"Việc này có lợi cho tình huynh đệ các ngươi, làm sao có thể nói là khó. Lẽ nào ngươi làm không được?" Thái tử phi cười hì hì, đưa tay chạc chạc mũi thái tử, thái tử há mồm muốn cắn, vội vàng lùi về, "Lẽ nào ngươi không muốn dùng bạc?"

Tròng mắt thái tử di chuyển vòng vo, lại đang âm thầm tính toán, "Từ trước đến nay Dận Thì và cô không tài nào đứng gần nhau được, chỉ cần cô và hắn kề vai sát cánh một khắc đồng hồ, thì là cô đã làm xong điều kiện của ngươi. Chỉ có thể như vậy, không phải cô không cần bạc của ngươi, mà là đây là giới hạn cuối cùng."

Đây cũng là uy hiếp.

"Hảo, liền theo ý ngươi nói!" Thái tử phi nhượng bộ thỏa đáng, xòe bàn tay ra, "Lại đây, vỗ tay chúc mừng thành giao."

Thái tử xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng cùng thái tử phi vỗ một cái, cứng đối cứng sẽ có hại, "Mong muốn ngươi giữ chữ tín."

"Ngươi vẫn chưa tin ta sao?" Thái tử phi ném một mị nhãn đi qua.

Thái tử thấy thế phát run một cái, lật người nằm dài trên giường, quyết định không cùng cái thái tử phi da mặt dày này tranh luận, thế nhưng biểu cảm trên mặt hắn rất rõ ràng là đang hoài nghi.

Thái tử đáp ứng điều kiện thái tử phi rồi, một buổi tối đều ở đây chuẩn bị, chính là chuẩn bị tâm lý, hắn đang hồi tưởng ân oán giữa hắn và đại a ca Dận Thì từ nhỏ đến lớn, hai người là trời sinh không hợp nhau,

đã trải qua nhiều tranh chấp như vậy, muốn bắt hắn chủ động khoác vai đại a ca, thực sự rất trắc trở.

Nghĩ vậy, thái tử đối với thái tử phi cái người đưa ra cái điều kiện vô liêm sỉ này bắt đầu oán giận, thực sự là gây khó dễ cho hắn.

Sáng sớm hôm sau thượng triều, thái tử ở dưới ánh mắt ân cần của thái tử phi mà bước chân đi vào triều, trên đường thái tử căn dặn Hà Ngọc Trụ, "Lúc nữa nhìn thời gian, được một khắc đồng hồ liền nhắc nhở cô."

"Nô tài hiểu rõ." Hà Ngọc Trụ cũng biết chuyện thái tử cần làm hôm nay, biết là thái tử và thái tử phi đang đánh đánh cuộc, da mặt của hắn đều nhíu lại, hai người đều là chủ tử khó chiều mà. "Chủ tử, thật muốn một khắc đồng hồ sao? Kỳ thực không đến một khắc đồng hồ thì thái tử phi cũng không biết."

"Cô nếu nói được sẽ làm được." Thái tử không them ăn gian trên loại chuyện này.

Vừa nói xong lời này, cách đó không xa liền thấy thân ảnh của đại a ca, thân thể thái tử lập tức nghiêm trang, sửa lại vạt áo một chút, đi tới nghênh đón.

"Đại a ca, hôm nay thế nào lại đi sớm như vậy?" Trên mặt thái tử mang nụ cười hiền lành.

Đại a ca dừng bước, thấy nụ cười trên mặt thái tử có chút kỳ quái, nhưng vẫn là theo quy củ trả lễ với thái tử, trả lễ xong, đại a ca chắp tay, "Thái tử điện hạ cũng không chậm."

Nghĩ thái tử ở sau vụ thiếu hụt án chịu đả kích nặng hơn so với hắn, trong mắt đại a ca lộ ra vẻ đắc ý, nhìn thái tử.

Thái tử trong lòng nhất thời dị ứng một chút, cái tên mãng phu vô địch vô liêm sỉ này, nỗ lực không cho khóe miệng hạ xuống, tới gần đại a ca liền câu cổ bấu vai.

Đại a ca vừa thấy động tác của thái tử, còn tưởng rằng thái tử giận chuyện lúc trước muốn đánh người, vội vàng lui người lại, có chút cảnh giác, "Thái tử, ngươi đây là?"

Thái tử trên mặt cười vẫn là cứng một chút, vô liêm sỉ vô liêm sỉ, cô đáp vai của ngươi là vinh hạnh cho ngươi! "Đại a ca, cô có vài lời muốn cùng ngươi từ từ nói."

Nói rồi thái tử lại duỗi tay vòng qua vai đại a ca, đại a ca nghi ngờ nhìn thái tử ngày hôm nay ăn lộn thuốc gì, "Có chuyện gì cứ nói đi." Muốn hất tay của thái tử ra, dù sao hắn và thái tử còn không có thân mật như vậy, vừa nói một câu liền câu vai câu cổ thật không quen.

Đại a ca cao hơn một chút so với thái tử, thái tử khoác vai đại a ca, rõ ràng để hắn thấy hắn không cao bằng đại a ca, trong lòng cũng khó chịu, lại thấy đại a ca còn khinh thường cùng hắn kề vai sát cánh, cũng giận, cố sức chính là không để cho đại a ca gạt tay của hắn, "Đại a ca, chúng ta là huynh đệ, ngươi chớ không phải là không nên cùng cô xa lạ mới phải?"

Đại a ca nghe vậy, trợn to hai mắt, bọn họ thực chất là không thân nhau, tại sao lại nói xa lạ! Trong lòng hắn đã rất xác định thái tử hôm nay đang phát điên, "Thái tử điện hạ, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Chớ không phải là bởi vì Giang Nam thiếu hụt án, thái tử không bình thường lại được?

Trong lòng đại a ca suy nghĩ hẳn là khả năng này, thế nhưng một chút cũng không thể thả lỏng, thái tử làm việc nhất định có mục đích của hắn, hôm nay cùng mình thân thiết như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?

"Cô bất quá là muốn cùng huynh đệ trò chuyện, về phần ngươi lại phản ứng như vầy phải không?" Thái tử híp mắt, nhìn về phía đại thần và tam a ca tứ a ca bọn họ đang vào triều, nghiêng đầu ngụ ý bảo Hà Ngọc Trụ.

Hà Ngọc Trụ sớm đã bắt đầu tính giờ, lúc này so sánh thời gian, phải nói nửa khắc đồng hồ cũng còn chưa được.

Trong lòng thái tử ngầm hiểu, đắp vai đại a ca, hướng Cung Càn Thanh đi đến, cũng không thể để những đại thần và các a ca khác bàn tán.

Đại a ca rất muốn đẩy thái tử ra, thế nhưng bởi vì các đại thần đang nhìn, không có làm chuyện khó coi như vậy, vừa đi vừa ngầm giãy giụa.

Thái tử làm sao có thể để hắn giãy ra khỏi, dọc theo đường đi dính như keo.

Tam a ca và tứ a ca, ngũ a ca, thất a ca, bát a ca tất cả đều thấy kỳ quái, hai người anh cả luôn luôn không hợp nhau thế mà lại khoác vai cùng nhau đi chung, thậm chí các đại thần khác đều là không giải thích được.

Mấy a ca nhịn không được, chạy tới, liền hành lễ với thái tử, "Thái tử điện hạ cát tường."

Tuy rằng đến thỉnh an, thế nhưng từng người một đều đang nhìn chăm chú vào chỗ thái tử khoác vai đại a ca, thái tử ngừng lại một lát, đại a ca nhân cơ hội cựa ra khỏi tay của thái tử.

"Đều sắp nhập điện rồi, đã đến giờ vào triều." Đại a ca chạy nhanh vào đại điện, tựa như sợ phải dính vào thái tử vậy.

Thái tử lắc lắc tay áo, nhìn về phía Hà Ngọc Trụ, thấy Hà Ngọc Trụ nói đã qua nửa khắc đồng hồ, khóe miệng nhẹ cười, trong lòng lại đang trợn trắng mắt, còn có nửa khắc đồng hồ, để bãi triều lại phải đeo dính đại a ca rồi. Thực sự là một việc kinh tởm.

Nghĩ vậy, thái tử nghiêm trang đi vào đại điện, một điểm cũng chưa từng để ý tới các vị đệ đệ đang rất tò mò khó hiểu.

60. Chương 60

Thật vất vả buổi lâm triều mới xong, thái tử nghe được tiếng bãi triều thì mắt liền trực tiếp hướng chỗ đại a ca nhìn lại. Khang Hi đã đứng dậy muốn rời đi, thấy tầm mắt thái tử đang nhìn một người, không có hỏi cái gì cũng không gọi thái tử đi theo liền rời khỏi.

Thái tử kiến không cần đi đến chỗ hoàng a mã, các đại thần đều rời khỏi điện, đại a ca bọn hắn cũng đều muốn đi ra ngoài, nhanh chóng xoay người bước nhanh đuổi theo sau nhìn còng chọc đại a ca.

Đại a ca cảm giác được phía sau cổ có ánh mắt nóng rực đang nhìn liền nổi da gà, bước chân so với ngày thường lớn hơn nhiều lắm, nhưng có vẻ vẫn bị thái tử đuổi theo kịp gọi lại.

"Đại a ca, xin dừng bước." Thái tử thấy đại a ca cố tình trốn tránh, không khách khí với hắn, lên tiếng đem người ngừng lại.

Cước bộ của đại a ca bị kiềm hãm, tức giận quay đầu lại nhìn về phía thái tử, "Thái tử điện hạ, ngươi rốt cuộc có chuyện gì?"

Mấy a ca khác cũng còn chưa đi xa, nghe được cuộc đối thoại của hai người huynh trưởng, tất cả đều ngừng lại vây xem, tò mò muốn biết thái tử rốt cuộc có chuyện gì, mới có thể vẫn dán lấy đại a ca.

"Không có chuyện thì không thể gọi ngươi lại sao?" Thái tử trả lời một câu, đại a ca nghe vậy trừng mắt, hắn thấy vậy nghĩ đến không thể giở trò qua mắt thái tử phi được, vì vậy lại nhẹ nhàng hòa khí mà nói rằng, "Đại a ca, huynh đệ chúng ta đã lâu không có thân cận một chút, đi chung một lát thôi."

Nghe được thái tử nói vậy chúng a ca vây xem xung quanh đều run run một cái, thái tử đã bao giờ thân cận với đại a ca lại càng không nói đến đối tượng thân cận của thái tử lại là đại a ca, hôm nay lại nói lên lời này, còn không phải khiến người hoài nghi.

Coi kìa, thái tử thế mà lại khoác vai đại a ca, mặt cười đến hoàn thân thiết tự nhiên như vậy!

"Lão tứ, ngươi véo ca ca một cái, xem ta có đúng hay không còn chưa tỉnh ngủ." Tam a ca lấy cùi chỏ thọt tứ a ca cách hắn gần nhất, chớp mắt không thể tin được hết thảy những điều đang diễn ra trước mắt này.

Tứ đại ca là một người theo chủ nghĩa thực tiễn, nghe vậy thực sự cố sức véo tam a ca một cái, đem tam a ca bị véo sắp biến thành tiếng giết lợn, sau đó nghiêm mặt, đáy mắt đã có vẻ vui sướng, "Đau không, tam ca."

"Ôi, nói thừa, nếu không ta cũng véo ngươi một cái!" Tam đại ca hít một hơi, sớm biết vậy kêu lão ngũ làm.

"Không được, tam ca, ta rất tỉnh táo." Khóe miệng tứ a ca vẫn là không nhịn được hơi nhếch lên.

Ngũ a ca, thất a ca và bát a ca thấy thế, đã sớm cười ra tiếng, đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, thái tử và đại a ca đã đi xa rồi.

Ánh mắt mấy người đó không hề nhìn nhau, nhưng đều là cùng một hành động, đi theo.

Đại a ca đi rất gấp, bởi vì thái tử luôn đeo dính, dọc theo đường đi dùng sức bám chắc bờ vai của hắn, muốn bỏ rơi cũng không bỏ rơi được, hắn vừa mở miệng muốn thái tử buông tay, thái tử liền nói huynh đệ đã lâu không thân cận các loại lý do linh tinh nói ra, nói xong bản thân đại a ca cũng muốn vuốt mặt, trong lòng thầm nghĩ đối với độ dày da mặt của thái tử càng hiểu thêm một phần.

Thái tử vốn đang cảm giác mình chủ động thân cận đại a ca làm mình rất dị ứng, nhưng nhìn đến sắc mặt không tốt của đại a ca, hắn phát hiện đại a ca so với hắn còn muốn khó chịu hơn, mình mất hứng sẽ làm cho người khác lại càng không vui vẻ, đây là thái tử tín niệm, hắn làm xong rồi.

Vì vậy, thái tử thoải mái.

Đi có một đoạn đường, hắn hướng Hà Ngọc Trụ sau lưng nhìn lại, Hà Ngọc Trụ phóng lên ngăn trở tầm nhìn của đại a ca thiếp thân công công Cao Tài, nghe một hai chữ, thái tử mừng rỡ, còn có gần nửa khắc nữa hắn sẽ thắng.

Lúc này đại a ca không thể nhịn được nữa mà mở miệng, "Thái tử, ta muốn đi Chung Túy Cung thỉnh an ngạch nương, ngươi nhất định phải đi theo sao?"

"Cô muốn đi sở a ca một chuyến, tìm lão tứ, chúng ta tiện đường." Thái tử thốt ra.

"Thái tử, ngươi còn có thể tìm cái cớ thối nát này hay sao?" Đại a ca quả thực muốn nổi gân xanh với thái dương, tìm lão tứ tìm lão tứ, lão tứ ngay phía sau, thái tử thế mà lại có thể nói ra những lời như vậy! "Đừng có dính sát, ta hiện tại nóng muốn chết. Lão tứ ngay phía sau, bọn ngươi tự gặp mặt nhau đi."

"Cô đi trước lão tứ một bước không được sao? Cô đã nói, muốn cùng Dận Thì gần gũi thân mật một chút mà thôi, chẳng lẽ ngươi đến cái này cũng không chịu? Chúng ta thế nhưng là huynh đệ, hoàng a mã muốn thấy nhất chính là huynh đệ chúng ta thân cận." Thái tử phản bác, chóp mũi giật giật, hắt hơi một cái, "Phúc tấn của ngươi xông hương gì cho ngươi, mùi này thật quá đậm, bất quá vừa vặn che giấu mùi mồ hôi của ngươi."

Đại a ca đột nhiên cảm thấy không ai ứng đối nhanh và giỏi hơn thái tử, hiện tại cái tên càn quấy này căn bản làm hắn không kịp thở, "Hiện tại đều sắp có tuyết rơi, ta ở đâu ra mồ hôi!"

Đại a ca bước đi càng tỏ ra nóng nảy, quả thực chính là vừa đi vừa kéo lê theo một thái tử.

"Ồ, vậy ngươi còn nóng muốn chết?" Thái tử bật lại, cước bộ không hề ngừng lại, trong lòng nghĩ thế nào gần nửa khắc thời gian còn chưa hết a.

Đám người tam a ca, tứ a ca, ngũ a ca, thất a ca và bát a ca không đuổi theo sát, chỉ là cách đó bảy tám bước, nghe không rõ lắm lời đối thoại của bọn họ, thế nhưng mắt chưa đuôi mù thì đều có thể xem được thái tử là một đường đều đeo bám ở trên người đại a ca.

Rất không thể giải thích, rất không thể nghĩ ra.

"Lẽ nào thái tử thật sự là thân thiết với đại ca?" Ngũ a ca là người đầu tiên đem nghi vấn trong lòng của bọn họ nói ra.

"Nếu không phải như vậy, thì giải thích điều này thế nào?" Thất a ca cũng gật đầu.

Bát đại ca không phụ họa, cũng ở trong lòng suy xét, nhưng cũng không suy xét ra được gì, bởi vì hôm nay thái tử hành sự quá khác thường, nghĩ vậy hắn nhìn về phía tứ a ca, tứ a ca luôn luôn thân thiết với thái tử, hay là có thể nhìn ra chút gì.

Tam a ca cũng hỏi, "Lão tứ, ngươi thấy thế nào?"

"Cái gì thấy thế nào?" Tứ đại ca hỏi ngược lại, "Thái tử điện hạ thân thiết với đại ca không tốt sao?"

Bốn người còn lại nghe vậy đều ngậm miệng, ngực đều đối với lão tứ giảo hoạt tức giận đến tốn hơi thừa lời, trong thời gian bọn họ đang cãi cọ, thái tử đã thả đại a ca ra.

Nửa khắc đồng hồ đã hết, thái tử thở ra một hơi dài, thu hồi tay của mình lại, lần thứ hai sửa lại vạt áo một chút, thấy bởi vì hắn buông tay mà lão đại đang đi gấp thiếu chút nữa là bị té mà thần sắc vẫn tự nhiên, giọng nói thân thiết hỏi: "Đại a ca, ngươi bước đi thế nào lại không nhìn đường vậy. Được rồi, cô ngẫm lại còn có việc, phải về Dục Khánh Cung trước, đại a ca cũng nhanh đi Chung Túy Cung đi, miễn cho Huệ ngạch nương sốt ruột chờ."

Nói xong hướng về phía đại a ca phất tay một cái, sau đó dẫn Hà Ngọc Trụ quẹo về hướng Dục Khánh Cung bước đi.

Đại a ca trừng mắt nhìn bóng lưng thái tử, thật sự là trong lòng nhịn không được thầm mắng thái tử thật là một tên vô liêm sỉ, nghĩ từ lúc thái tử từ vào triều sớm cho tới bây giờ cố ý đeo bám mình, nhưng không có thuyết bất luận là có ý định gì, đối với trong lòng của thái tử đang mưu tính cái gì đều đoán không ra, để hắn phiền muộn đến cực điểm.

"Hừ." Đại a ca tức giận hừ một tiếng, phất tay áo cũng tăng cước bộ hướng Chung Túy Cung đi.

Đến Chung Túy Cung rồi, đại a ca thỉnh an huệ phi xong, huệ phi thấy sắc mặt hắn hình như không được tốt, liền hỏi, "Dận Thì, ngươi làm sao vậy?"

"Không có việc gì, ngạch nương." Đại a ca bình phục một chút tâm tình, trên mặt một lần nữa mang theo nụ cười quay về ngạch nương mình.

Trong mắt Huệ phi vẫn là mang theo vẻ quan tâm, hướng đại a ca vẫy qua, đại a ca cũng rất thuận theo mà đi qua, quỳ một gối kéo tay ngạch nương mình, Huệ phi cười cười, đưa tay sờ sờ gương mặt tuấn lãng cương nghị của đại a ca, "Có chuyện gì hãy cùng ngạch nương nói một chút, ngươi trưởng thành càng tỏ ra muốn che giấu tâm sự của mình."

Nói rồi Huệ phi nghĩ đến chuyện đại a ca ở trên triều, nhi tử là nàng sanh, tự nhiên biết hắn muốn tranh đấu cái gì, thở dài, "Ngươi a…"

Có rất nhiều lời, Huệ phi nhưng không có nói ra, lo lắng còn nhiều mà.

Đại a ca cũng nghe ra nỗi lòng của Huệ phi, cười trấn an Huệ phi hai câu, cuối cùng nói, "Ngạch nương, người cũng biết, nhi tử là nhờ lớn tuổi, thái tử là nhờ dòng chính, hoàng a mã đối với hai người đều coi trọng, nhi tử nếu không tranh một hồi, dù cho lòng có ý tiếc nuối. Cho dù ngày sau ta thất bại, con cũng chấp nhận."

"Ngạch nương thì làm sao bây giờ? Ngạch nương nuôi dưỡng ngươi cái đứa con bất hiếu này!" Huệ phi trong mắt rưng rưng, đánh đại a ca hai cái.

"Đại thanh không có tiền lệ giết hoàng tử, nhi tử sẽ không chết, tối đa cũng chỉ là giam cầm. Ngạch nương, lão bát sẽ niệm tình ngươi luôn luôn đối đãi hắn không tệ, sau này…"

Huệ phi lúc này lại chảy lệ, đại a ca cũng chưa nói hết câu. Mỗi lần tới Chung Túy Cung, hai mẹ con nói nhiều nhất đó là việc này, một lo lắng một kiên trì, cuối cùng là người làm mẹ nghe theo nhi tử của mình.

"Bát đại a ca đến." Cung nữ coi chừng bên ngoài dương cao âm giọng thông truyền nói.

Huệ phi vội vàng dùng khen che mắt, đợi đến lúc bát a ca tiến vào, nàng đã khôi phục biểu cảm ôn hòa xinh đẹp tuyệt trần như cũ, đuôi mắt cong theo nụ cười, thoạt nhìn bình dị gần gũi, "Tiểu bát tới rồi sao."

"Thỉnh an Huệ ngạch nương, Huệ ngạch nương cát tường." Bát a ca cũng cười thỉnh an Huệ phi, thấy mình ngạch nương không có ở đây hầu hạ Huệ phi, nghĩ đến là ở trong sân viện của mình.

Huệ phi giơ tay lên để bát a ca đứng lên, đối với bát a ca nói, "Vệ quý nhân hôm nay thân thể có chút không khỏe, nếu ngươi không có việc gì liền đi xem một chút đi."

Bát a ca nghe vậy im lặng một lúc, có điều cũng rất nhanh thì đáp lại, "Tạ ơn Huệ ngạch nương."

Gần đây Huệ phi càng ngày càng dễ nói chuyện, bát a ca trong lòng vui vẻ, ngạch nương thân thể không khỏe, hắn có thể thường đi thăm cũng có thể an tâm.

Bát a ca không có ở lại chỗ Huệ phi bao lâu, liền đi thiền điện tìm hắn ngạch nương. Đại a ca đợi sau khi hắn đi mới đối với Huệ phi nói, "Ngạch nương, người để lão Bát thân cận với vệ quý nhân quá nhiều, ngày sau sợ ở trong lòng hắn không có người."

"Mẹ con thiên tính. Ngươi cũng không phải nói bát đại ca sẽ niệm tình sao? Ngạch nương hiện tại cho mẹ con bọn hắn một ân huệ, bọn họ có thể nhớ kỹ là tốt. Huống hồ, ngươi luôn luôn muốn nhờ huynh đệ giúp đỡ, lão bát từ nhỏ nuôi ở bên người ta, không hiểu ẩn tình này là không có khả năng." Huệ phi nói rằng.

Đại a ca gật đầu, biết ngạch nương mình tìm cách không tệ, bất quá tâm tư của lão bát thật quá khó đoán, dùng cũng không yên tâm, "Mà thôi, nhi tử đỡ phải lo."

Hoàng a mã đối với lão bát cũng ngày càng coi trọng, sau này để lão bát làm trợ thủ vẫn là chuyện nhất định.

Ở Chung Túy Cung tình cảm mẹ con ấm áp hoà thuận, ở Càn Thanh Cung, Khang Hi trở về ngự thư phòng, Lý Đức Toàn liền đem tin tức nghe được nói lại một lần, Khang Hi nghe được thiếu chút nữa bị sặc nước trà.

Hít một hơi thở, Khang Hi hỏi, "Thái tử thực sự một đường cùng đại a ca kề vai sát cánh mà đi sao?" Khang Hi hiểu rất rõ hai đứa con trai này, nhất là thái tử, thái tử và đại a ca gặp mặt thì chỉ cần một chút lửa liền bùng nổ vậy, thái tử vậy mà lại sẽ chủ động đi khoác vai đại a ca!

"Hồi bẩm hoàng thượng, đúng vậy. Thái tử điện hạ còn cùng đại a ca một đường bấu vai kéo cổ mà đi." Lý Đức Toàn trả lời.

"Ngươi thấy thế nào?" Khang Hi đột nhiên hỏi một câu.

Lý Đức Toàn lại càng hoảng sợ, vội hỏi, "Thái tử và đại a ca thân mật nâng cao tình huynh hữu đệ, đây là chuyện tốt mà." Nói xong cũng cúi đầu không nói.

"Ha hả, " Khang Hi chậm rãi nói, "Huynh đệ thân thiết đúng là điều trẫm muốn nhìn thấy."

Trầm mặc một hồi, Khang Hi cũng cười nhẹ, "Bảo Thành a…"

Bất luận mục đích thái tử là ra sao, cũng làm cho Khang Hi nhìn với cặp mắt khác xưa, cái đứa con quá kiêu ngạo ngang ngược này để đạt được mục đích, cũng học được cách co dãn, là nên hảo hảo ma rèn luyện hắn một phen.

"Bảo Thành, ngàn vạn lần đừng để trẫm thất vọng." Khang Hi suy nghĩ, nhìn về phương hướng Dục Khánh Cung, ánh mắt thâm sâu.

Thái tử một đường tâm tình vui vẻ quay về Dục Khánh Cung, không nói hai lời liền muốn đi tìm thái tử phi giao trả nhiệm vụ đổi tiền mặt. Trước khi hắn trở lại, chuyện hắn và đại a ca kề vai sát cánh cũng đã gần như truyền khắp hoàng cung, thái tử phi khẳng định cũng biết, hiện tại không thể để nàng đổi ý được.

Thái tử phi quả thực biết thái tử làm xong nhiệm vụ rồi, chờ thấy thái tử liền rất sảng khoái, "Chúc mừng gia trải qua khảo nghiệm, sau này bạc của ta cũng sẽ là bạc của ngươi, bạc của ngươi cũng chính là của ta, ngươi muốn dùng bao nhiêu, chỉ cần dùng vào chỗ cần thiết, ta nhất định đều cho ngươi."

Thái tử phi sẽ không vô duyên vô cớ để thái tử đi khoác vai đại a ca, ở thời điểm nảy lòng tham quyết định cung cấp tài chính cho thái tử làm việc chính trị, bảo đảm an toàn ổn thỏa mọi mặt, đã nghĩ làm thế nào để khảo nghiệm thái tử.

Thái tử quá kiêu ngạo, nếu như hắn có thể cùng đối thủ cúi đầu thân cận, đã nói lên hắn có cái này khí độ, có thể vì mục đích co được dãn được, bạc cho hắn dùng cũng không cần lo lắng sẽ như nước đổ lá khoai.

"Hắc hắc, chỉ cần ngươi nói được làm được, cô cũng sẽ cao hứng." Thái tử nằm ở trên giường, nghĩ đến sắc mặt khó chịu của đại a ca, ha ha cười, vừa định cuộn người, liền phát hiện củ cải đỏ đang ngủ, không thể làm gì khác hơn là ngừng lại, nhưng là vẫn nhịn không được cùng thái tử phi nói chuyện về đại a ca, "Ngươi

không thấy mặt đại a ca lúc cô khoác vai hắn, vẻ mặt bộ dáng khiếp sợ, dọc theo đường đi muốn phát hỏa lại không dám phát hỏa, đến mức mặt đỏ rần, buồn cười quá!"

Thái tử phi nhất thời đối với thái tử không còn gì để nói, việc này đều có thể cười thành bộ dáng như vậy? "Ta nói chuyện ngươi kể thật sự không đến mức như vậy đi, đại a ca nếu biết rằng ngươi nghĩ hắn như vậy, sẽ tức chết."

"Hừ, hắn làm cô mất hứng, chẳng lẽ cô để hắn được vui vẻ?" Thái tử hừ một tiếng, đưa tay muốn bóp gương mặt của củ cải đỏ, bị thái tử phi đánh bay.

"Củ cải đỏ thật vất vả mới dỗ nó ngủ được một lúc, ngươi đừng đánh thức." Thái tử phi trừng mắt liếc thái tử, "Ngươi nếu bởi vì cùng đại a ca kề vai sát cánh đắc ý như thế, nếu không ngày mai tiếp tục, dù sao huynh đệ tương thân tương ái sẽ không ai nói gì các ngươi."

"Coi như chấm hết." Thái tử lười nhác mà khoát tay áo, "Hôm nay cô khoác vai Dận Thì, đều làm một đám người trợn tròn mắt, hiện tại sợ rằng mỗi một người đều đoán cô có mục đích gì. Hắc hắc, bọn họ có đoán đến chết cũng đoán không được."

"Đúng vậy, bọn họ có đoán đến chết cũng đoán không được đường đường là một thái tử gia lại làm chuyện này vì bạc." Thái tử phi nói tiếp lời.

Không nghĩ tới, thái tử lại chùm chăn cười hắc hắc, sau đó thò đầu ra, "Bất luận để làm cái gì, có thể để cho bọn họ đoán không ra cũng là chuyện tốt. Lại nói tiếp, cô vẫn là lần đầu tiên thấy đại a ca khó chịu đến như thế, cô làm còn rất quang minh chính đại."

"Được rồi được rồi, đại a ca cũng chẳng qua là nhất thời không quen, nếu như hắn sớm có chuẩn bị, làm sao lại bị ngươi làm cho ngột ngạt." Thái tử phi cũng không nhịn được cười nói, "Mau dậy đi, cũng sắp trưa rồi, dùng đồ ăn ở chỗ ta lấp bao tử một chút. Đến lúc đó cho ngươi xem sổ sách."

Thái tử hiện nay cũng quen ở buổi trưa dùng thiện, nghe thái tử phi nói xong cũng không cự tuyệt. Hai người dùng thiện xong, thái tử tiếp nhận sổ sách hoàn chỉnh của thái tử phi thì trở về thư phòng trong tẩm điện của mình làm việc.

Thái tử phi cũng có việc, đi Trường Xuân Cung bái kiến Ôn Hi quý phi.

Bệnh tình của Ôn Hi quý phi càng trở nặng, lại ít cho gọi thái y sang đây xem bệnh, thái tử phi đã tới một hồi, sai người đi gọi thái y, cũng là Ôn Hi quý phi tự mình ngăn trở.

Khi đó thái tử phi hiểu Ôn Hi quý phi cũng không muốn bản thân mình khỏi bệnh, có lẽ nói nàng là có ý muốn chết.

Lúc thái tử phi đến Trường Xuân Cung, gặp thập a ca, thập a ca mắt hồng trông như là mới vừa khóc, cấp thái tử phi lễ gặp mặt cũng liền không ở lại.

Thái tử phi vào tẩm điện Ôn Hi quý phi, thấy Ôn Hi quý phi tọa nằm ở trên giường sắc mặt cũng mang theo vẻ ưu sầu, liền hỏi, "Quý phi nương nương, thập đại ca bị ủy khuất gì sao?"

Ôn Hi quý phi cười yếu ớt một tiếng, trong mắt đã có vẻ bất đắc dĩ, "Chẳng qua là tính nết tiểu hài tử. Thái tử phi hôm nay qua đây là có chuyện gì sao?"

"Phải, nhưng là cuối năm lại đến, năm nay hoàng a mã sửa sang kinh thành, Bổn cung còn chưa từng chủ trì qua công việc chuẩn bị tế tổ, muốn hỏi quý phi nương nương một ít chi tiết." Thái tử phi nói thẳng, thái hậu thân thể ôm bệnh nhẹ, nhưng thật ra là lười biếng không muốn nhúng tay trốn ở Từ Nhân Cung, mà lễ bộ chích cho một một chương trình cụ thể để phủ nội vụ trình lên, hay chính là muốn hậu cung thay các a ca hoàng tử bắt tay vào việc chuẩn bị công tác hậu cần, Khang Hi và các hoàng tử chỉ chờ đến lúc cúng tế, việc này rất là khiến thái tử phi nghiến răng.

Ôn Hi quý phi nghe xong, lên tinh thần nói cho thái tử phi nghe nàng đã từng chủ trì qua một lần kia, nói xong sau đó hai người vừa lúc rãnh rỗi lại hàn huyên vài câu.

"Bổn cung thân thể này sợ là không còn dùng được, thập a ca còn nhỏ, Bổn cung cũng không nhìn thấy được cảnh hắn thành gia lập nghiệp." Ôn Hi quý phi nói đến đây mà trong mắt mang theo nét khổ sở.

Thái tử phi nhíu mày, "Quý phi nương nương, nếu ngươi vì mướn tốt cho thập a ca, vậy người nên cho thái y xem bệnh, dưỡng tốt thân thể, làm sao lại nhìn không thấy thập a ca thành gia lập nghiệp."

Ôn Hi quý phi dùng khăn tay che miệng lại, ho khan hai tiếng, lo lắng mà nói rằng, "A, Bổn cung chính là vì muốn tốt cho Dận Nga."

Ngoại trừ thái tử, hậu cung xuất thân nặng nhất chính là thập đại ca do nàng sinh ra, nếu nàng sống, gia tộc nhất định là sẽ tranh đấu, nếu là nàng mất, hậu cung không người, gia tộc suy nghĩ nhiều lắm cũng chỉ cố giữ vững địa thế, Dận Nga ngày sau này chỉ dựa vào mẫu tộc quyền thế liền có thể được phong vương, an ổn một đời, không cần tranh chấp, hết thảy đều là mệnh.

Nàng nhìn thấu hoàng thượng, không muốn con trai của mình cùng mẫu tộc trong thời gian tới tranh chấp, nếu là nàng đã chết, hoàng thượng có lẽ còn có thể bởi vì vậy mà ngó chừng thập a ca một chút.

"Có lẽ, thập a ca căn bản cũng không muốn quý phi nương nương như vậy." Thái tử phi cũng không biết rõ suy nghĩ của Ôn Hi quý phi cho lắm, thế nhưng nếu nàng là để thập a ca sống tốt, vậy nhất định là có ý của nàng.

"Nếu sau này bổn cung mất, còn làm phiền thái tử phi chiếu cố thập a ca một chút." Ôn Hi quý phi lại cười khẽ một tiếng, "Dận Nga tính tình nóng nảy, bổn cung thực sự lo lắng cho nó, thái tử phi, ngươi có thể đáp ứng bổn cung không?"

Thái tử phi khẽ run, chợt hiểu rõ Ôn Hi quý phi tung cành ô-liu mục đích cuối cùng chính là cái này, hỗ trợ coi chừng thập a ca, chẳng biết tại sao Ôn Hi quý phi lại chọn hắn, Nghi phi nương nương luôn luôn cùng nàng giao hảo điều không phải lựa chọn tốt hơn sao. Giương mắt, thấy trong mắt Ôn Hi quý phi mang theo mong đợi, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, "Quý phi nương nương yên tâm, bổn cung sẽ vì người hảo hảo chiếu cố thập a ca."

"Bổn cung trước hết cám ơn thái tử phi nương nương." Ôn hi quý phi cười nói, vừa nói vừa ho khan vài cái.

Bên người nàng thiếp thân cung nữ bước lên phía trước vuốt lưng cho nàng, đợi hết ho, nàng nhìn thấy thái tử phi trong mắt có vẻ lo lắng, cười cười, "Bổn cung không có chuyện gì. Thái tử phi nếu có thời gian rảnh, không ngại cũng thường đi đến chỗ Nghi phi muội muội một chút. Nghi phi muội muội tính tình lanh lẹ, nhưng cũng ân oán phân minh, là một người dễ kết bạn."

Thái tử phi nghe vậy gật đầu, không nói thêm cái gì, rồi rời đi Trường Xuân Cung.

61. Chương 61

Lần nữa trở lại Dục Khánh Cung, thái tử phi trong lòng nặng nề, biết cảm giác một đóa hoa gần héo tàn cũng không hơn gì, đó là Ôn Hi quý phi lựa chọn cho mình, giống như rất nhiều người trong hậu cung đều là có lựa chọn riêng của mình, cũng đều kiên trì với lựa chọn của mình, bất luận là đúng hay sai, bất luận sống chết.

Thái tử tiến đến liền thấy vẻ mặt dáng dấp ủ rủ của thái tử phi, sổ sách cầm trên tay cũng buông xuống, đi tới nhìn từ trên cao xuống người thái tử phi, "Làm sao vậy? Chẳng lẽ bởi vì rủi ro nên mất hứng?"

"Ngươi cho ta keo kiệt giống như ngươi vậy sao?" Thái tử phi tức giận đáp lại, "Vừa mới đi xem quý phi nương nương, bệnh tình càng trở nên nặng, cũng không cho gọi thái y tới nhìn một cái."

Thái tử nghe là Ôn Hi quý phi, ánh mắt chớp một cái thần sắc trở nên lạnh như băng, "Người nếu có thể sống thì ai mà chẳng muốn sống tiếp, thái y đã sớm nói bệnh của quý phi không chữa được, bình thường nàng không tìn ngươi gây khó dễ thì đã biết nàng là một cái người thông minh, ngươi đừng có lui tới qua vài lần đã coi như nàng thật có cảm tình với ngươi."

Thái tử phi nghe vậy sửng sốt, nhìn về phía thái tử, làm sao mà thái tử đối với Ôn Hi quý phi chán ghét như vậy?

Thái tử cười lạnh một tiếng: "Hậu cung hoàng a mã có hai người Nữu Cỗ Lộc thị, đều không phải là dạng đơn giản, đại Nữu Cỗ Lộc thị, ngoài mặt mềm mỏng nhưng lòng dạ ác độc, nếu không có năm đó khi cô còn nhỏ, ngẫu nhiên tận mắt nhìn thấy việc làm trong bóng tối của nàng, cũng sẽ không biết nàng rất thâm độc, cứ như vậy còn để cho nàng trước khi chết nhận được tước vị hoàng hậu, quý phi nương nương vừa vào cung liền được phong làm quý phi, kỳ thực cô nghĩ hoàng a mã cũng không hề muốn để cho gia tộc Nữu Cỗ Lộc thị phát triển an toàn ở phía sau lưng mình, chẳng qua là tình thế khi đó cần, sau lại có Đông quý phi thăng lên Hoàng quý phi, vừa hay có thể áp chế nàng, qua nhiều lần ăn trái đắng nên quý phi cũng coi như đàng hoàng hơn. Hiện tại, Đông Hoàng quý phi không còn, lại có ngươi cái người thái tử phi này, nàng cũng không áp chế được bốn người phi tử kia, bệnh cũng không chữa được, sống cũng chẳng qua là vì suy nghĩ an bài hậu sự mà thôi. Chỉ là người lúc sắp chết lời nói lại chưa chắc đã là thiện chí, ngươi nghe tai này lọt qua tai kia có thể quên liền quên, cô không muốn ngươi cùng nàng có nhiều dính dáng."

Thái tử phi suy nghĩ một chút nói, "Quý phi nương nương nhờ ta chiếu cố thập a ca."

"Hừ, chớ không phải là quý phi nương nương bị bệnh đến đầu óc mê muội, lúc nào thì đến phiên ngươi cái vị thái tử phi này đi chiếu cố tiểu thập? Chưa kể sẽ có tộc nhân Nữu Cỗ Lộc thị núp bóng ở đằng sau, sẽ không người nào dám động vào tiểu thập, trong cung chỉ có một mình Nghi phi có giao hảo tốt với quý phi nương nương là có thể chiếu cố hắn. Ngươi đừng đem lời nói khách khí của người ta mà xem như lời nói thật." Thái tử nói thẳng.

"Ta đáp ứng rồi."

"Ngươi bị bệnh sao?" Thái tử đưa tay lên sờ cái trán thái tử phi, "Không có phát nhiệt a, thế nào lại làm chuyện hết sức ngu xuẩn như vậy."

"Không đáp ứng chẳng lẽ còn muốn ngay mặt cự tuyệt a." Thái tử phi bắt lấy tay của thái tử, "Kỳ thực đáp ứng cũng sẽ không có gì to tát, chẳng qua là một cái nhấc tay mà thôi."

Bất quá là một phần nhấc nhở, thái tử phi nghĩ Ôn Hi quý phi chỉ là muốn có thêm một phần an tâm mà thôi. Hay là sau này thập đại ca nhớ kỹ phần cảm tình này, cho dù không giúp thái tử, cũng sẽ không đứng ở bên bát a ca, về phần thập a ca mẫu tộc, cũng sẽ không để thập đại ca quyết định đứng ở bên kia, nhưng bất luận bọn họ có lựa chọn thế nào, thái tử mẫu tộc Hách Xá Lý thị tuyệt đối có thể cùng Nữu Cỗ Lộc thị chống đối nhau, bản thân Thạch gia mình cũng không thể khinh thường, bởi vậy chỉ cần hảo hảo kinh doanh, tiền đồ của Dục Khánh Cung là rất tươi sáng.

"Ngươi có thể chú ý nhiều chút là được." Thái tử cũng không phản đối cái gì, dù sao đi nữa người hứa cũng không phải hắn, không cần hắn phải làm những gì, "Được rồi, Tĩnh Nghiên, ngươi không phải là chỉ có cuốn sổ sách này thôi chứ?"

Thái tử là một người thông minh, từ các hạng khoản của một quyển sổ sách là có thể nhìn ra thái tử phi tuyệt đối sẽ không chỉ có bấy nhiêu tiền, khẳng định còn có một bộ phận ẩn dấu.

Thái tử phi liếc mắt nhìn hắn, "Ngươi muốn làm gì?"

"Ha hả, cô chẳng qua là muốn biết mà thôi." Thái tử nhìn biểu tình của thái tử phi cũng biết bản thân mình đoán không sai, hắn cảm thấy rất cao hứng, thái tử phi quả thực chính là một tòa kim khố.

Thái tử ngồi ở bên người thái tử phi, ôm lấy thắt lưng thái tử phi, "Ài, cô trước đây thế nào lại không phát hiện phúc tấn nhà mình đích thực là một con gà mái đẻ trứng vàng chứ."

"Này, nói thế cũng nghe được sao! Ta là gà mái, vậy ngươi chính là gà trống! Còn là một con gà trống công nghiệp!" Thái tử phi tức giận đến gõ đầu thái tử.

"Ha ha, cô nói sai rồi được chưa, nhưng mà phúc tấn ngươi lợi hại như vậy, sau này cô sẽ không buồn phiền chuyện tiền bạc." Thái tử xoa xoa cái trán, lại nói rất vui vẻ.

Thái tử phi lại liếc mắt một cái, người này thực sự rất không khách khí a, không đợi cảm khái xong chợt nghe được thái tử lại nói, "Cô ngày hôm trước nhìn trúng một món đồ ở Tùng Đào Các, ngày mai phải đi mua ngay về."

"Cái món đồ gì?" Tùng Đào Các là cửa hàng đồ cổ nổi tiếng ở kinh thành, còn có tổ chức nhiều buổi họp mặt, trong buổi họp mặt đó thường đem ra rất nhiều vật phẩm quý hiếm để vương công quý tộc tranh nhau mua, coi như là phòng đấu giá thời kỳ đầu.

"Đôi ngọc Tần triều, cô nhìn chất ngọc rất không phải phàm vật, tìm đọc sách cổ nghe nói là ngọc bội tùy thân của Tần Thủy Hoàng, đông ấm hạ mát, có thể kéo dài tuổi thọ." Thái tử vốn có ý cưỡng ép mua, thế nhưng lúc đó có rất nhiều người muốn mua khối ngọc kia, bao gồm cả đại a ca, để không làm lớn chuyện, liền quyết định ở lúc Tùng Đào Các bán đấu giá thì mua lại.

"Ngươi đừng có nói quá xa a, Tần Thủy Hoàng ngọc bội còn không phải được chôn theo hay sao! Tám phần mười là hàng giả." Thái tử phi một điểm cũng không tin, lăng mộ Tần Thủy Hoàng đến thời hiện đại còn chưa từng được người đào bới thành công, kết quả cư nhiên chạy ra một quả song sinh ngọc bội, quá giả đi.

Thái tử bất mãn trả lời, "Tần Thủy Hoàng băng hà rất đột ngột, ngươi cho là ngọc bội nhất định sẽ bị chôn cùng sao? Khối ngọc kia là thật, cô đã sờ qua, hiện giờ đã là vào đông, chất ngọc cầm vào tay rất ấm áp, mà giống như còn có giòng nước ấm chảy vào thân thể, làm tinh thần dễ chịu, đích thực bất phàm. Cô muốn mua làm thọ lễ dành sang năm tặng hoàng a mã."

Thái tử phi vốn là định nói bạc cho ngươi không lo đi làm chính sự lại muốn đi mua đồ cũ, còn chưa nói lời cự tuyệt, chợt nghe được thái tử nói vậy, nghĩ thấy nếu mua được thì cũng có tác dụng lấy lòng lão Khang, vì vậy lại không nói cái gì, "Ta còn là lo lắng ngọc là hàng giả, ta muốn thấy tận mắt thì mới yên tâm cho ngươi mua lại."

"Tùng Đào Các chẳng qua là một cửa hàng đồ cổ nho nhỏ, bọn họ dám có gan gạt cô?" Thái tử khinh bỉ nhìn thoáng qua thái tử phi, tuy rằng hắn đến Tùng Đào Các cũng không để lộ ra thân phận, thế nhưng khách nhân của Tùng Đào Các ít nhiều đều là vương công quý tộc, cho bọn hắn mấy lá gan đi nữa, bọn họ cũng không dám gạt người, "Chẳng lẽ ánh mắt cô lại có thể kém hơn so với ngươi?"

Thái tử phi bĩu môi, "Lúc hội đấu giá bắt đầu ta muốn đi xem."

"Không được, ngươi có đến nơi đó cũng vô ích, chờ mua về ta liền lấy cho ngươi xem đi." Thái tử nói.

"Giá khởi điểm là bao nhiêu." Thái tử phi rất muốn cắn thái tử, thế nhưng qua năm mới thì vạn thọ của Khang Hi cũng sắp đến, năm nay cũng không thể cùng giống như năm ngoái, dùng phần thưởng gì đó mà Khang Hi tặng trả lại cho Khang Hi, sớm chuẩn bị vẫn là sáng suốt.

Thái tử duỗi một tay, xòe ra năm ngón, thái tử phi trừng mắt, "Năm nghìn lượng?"

"Năm vạn lượng!" Thái tử nói rõ.

Thái tử phi vỗ bàn một cái, "Dận Nhưng, chúng ta không mua, ngươi trực tiếp lộ ra thân phận cướp về là được rồi. Dù sao chuyện này trước đây ngươi cũng đã làm không ít."

"Ngươi muốn cho hoàng a mã biết cô ỷ thế hiếp người mà giành được lễ vật vạn thọ đúng không." Thái tử cũng trừng trở lại, "Cô muốn quang minh chính đại mua về, sau đó đưa cho hoàng a mã."

Thái tử nói một tay để lên quyển sổ sách, cũng không phải không có bạc, tại sao phải keo kiệt cướp đoạt, hơn nữa hắn đường đường là một thái tử gia lại còn chưa từng thấy qua hội bán đấu giá bao giờ, nếu đã biết sẽ tự mình đi thăm quan một phen.

Bán đấu giá hay gì gì đó, vì sao có nhiều vương công quý tộc tham gia như vậy, phải đi xem thật kỹ một chút mới biết được.

"Giá quy định ngũ vạn lượng, chờ lúc bán đấu giá không biết sẽ bị nâng lên bao nhiêu!" Thái tử phi thì thầm, "Ngươi nào biết đâu rằng kiếm tiền khổ cực, cũng đúng, nói cho cùng ngươi đâu phải người kiếm tiền về."

Thái tử phi yêu thương tiền.

"Cái này thì tính là gì, hoàng a mã vui vẻ so với cái gì đều tốt hơn." Thái tử hai tay khoanh trước ngực, rất là bất mãn với ánh mắt thiển cận của thái tử phi.

“Hừ, ” thái tử phi không phản bác, suy nghĩ một hồi, “Ta chỉ cho ngươi mười vạn lượng, nếu như mua không được thì cũng đừng mua.”

“Ai, ” thái tử vừa định nói có lẽ sẽ thiếu, thấy mắt thái tử phi như dao nhỏ lườm lại đây, ngậm miệng, “Mười vạn lưỡng thì mười vạn lưỡng, cô nhất định có thể mua về.”

Thật sự đến ngày Tùng Đào Các mở phiên đấu giá, thái tử phi đã sớm chuẩn bị xong mười vạn lưỡng ngân phiếu giao cho thái tử, dặn dò, “Có thể dùng ít một chút thì dùng ít một chút, biết không?”

“Đã biết.” Thái tử cầm ngân phiếu trong tay, sau đó để Hà Ngọc Trụ thu vào ống tay áo, liền ngồi lên xe ngựa, chạy ra ngoài cung.

Thái tử phi nhìn xe ngựa dần dần đi xa, mí mắt giựt một cái, luôn cảm thấy có điều gì đó không hay, để Trữ ma ma bí mật phái người xuất cung, đến lúc đó trà trộn vào Tùng Đào Các, tùy thời có thể hồi bẩm động tĩnh về phiên bán đấu giá.

Điều không phải không tin tưởng thái tử, mà là sợ thái tử quá mức hào phóng, lúc bán đấu giá trực tiếp hét lên mười vạn lượng.

Thái tử với một bộ trang phục quý công tử bình thường dẫn theo Hà Ngọc Trụ còn có mấy người thị vệ bên người liền vào hội trường Tùng Đào Các, đi vào gian khách quý, an ổn ngồi xuống, không bao lâu chợt nghe được Hà Ngọc Trụ hồi bẩm nói đại a ca cũng tự mình dẫn người đến, còn có đám người Giản Thân vương, Trang Thân vương, mấy người đệ đệ cũng đều vào giúp vui.

Thái tử đưa tay vuốt cằm, thầm nghĩ những người này khẳng định đều đánh chủ ý vào song sinh ngọc, cho gọi Hà Ngọc Trụ qua phân phó, “Lúc thời điểm đấu giá lên đến bảy vạn lượng, ngươi phải đi tìm Tùng Đào Các chưởng quỹ, cho thấy thân phận của cô.”

“Vâng.” Hà Ngọc Trụ đáp ứng, cũng nắm tay thành quyền.

Tùng Đào Các thật sự có mấy món minh khí thật tốt, thế nhưng cũng không trân quý bằng song sinh ngọc, sau khi hội đấu giá bắt đầu, vương công quý tộc xuất thủ cũng không nhiều, tất cả đều đợi đến phiên song sinh ngọc lên sàn thì bầu không khí mới bắt đầu nóng lên một ít.

Giá quy định ngũ vạn, thái tử là người thứ nhất để thị vệ hô, “Năm vạn một ngàn lượng!” Thái tử sẽ không ngu ngốc mà vừa vào đã nâng giá lên quá cao, chuẩn bị dốc sức.

Tiếp đó đã có người hô, “Năm vạn năm ngàn lượng!”

Nghe được thanh âm này truyền ra, thái tử nhìn về phía gian phòng đại a ca, hừ một tiếng, kẻ ngu si. Không đợi hắn tức giận, trang thân vương cái kẻ có tiền này liền trực tiếp đem giá tăng lên, “Sáu vạn lượng!”

“Sáu vạn một ngàn lượng!” Lại có một người hô.

Người của chủ trì bán đấu giá vội vàng hét lên, “Sáu vạn một ngàn lưỡng lần thứ nhất!”

“Sáu vạn năm ngàn lượng!” Vừa nãy là đại a ca bên kia hô.

“Vô liêm sỉ, đại a ca không nghĩ tới thật đúng là một tay hào phóng!” Thái tử hận hận nói, thế nào thoáng cái gần lên tới bảy vạn lượng, trách không được lúc thái tử phi nghe được giá quy định là năm vạn thì lại giật mình như vậy, cứ tiếp tục thế này mười vạn lượng chắc chắn không đủ, vội vàng nháy mắt cho Hà Ngọc Trụ.

Hà Ngọc Trụ thấy thế lập tức liền rời khỏi gian phòng, đi tìm Tùng Đào Các chưởng quỹ.

Thái tử tiếp tục để cho người kêu giá, “Sáu vạn năm ngàn lẻ một lượng!”

Giá vừa hô lên, dẫn tới mọi người nghe được đều bật cười.

Thái tử bĩu môi, hắn là đang trì hoãn thời gian đây.

“Sáu vạn bảy ngàn lượng!” Giản thân vương lần đầu tiên mở miệng.

“Sáu vạn bảy ngàn lẻ một lượng!” Vừa nãy là người bên thái tử kêu.

"Sáu vạn tám ngàn lượng!" Đại a ca rất hào phóng.

Thái tử cười tủm tỉm, đối với thị vệ kêu giá, "Cho hắn thêm một lượng."

Cái người thị vệ kêu giá kia da mặt đều nhíu, thái tử gia thật giỏi. "Sáu vạn tám ngàn lẻ một lượng!"

Hà Ngọc Trụ vội vã đi tìm Tùng Đào Các chưởng quỹ, không bao lâu liền thấy đại a ca thiếp thân công công Cao Tài, còn có đám người thân tín của Giản thân vương và Trang thân vương, liền hiểu ra những người này cũng là đến uy hiếp, hắn vội vàng dùng thân người nhanh chóng chặn ở phía trước, không để ý chưởng quỹ kia có phản kháng hay không, liền kéo hắn qua thấp giọng nói, "Thái tử nhà ta coi trọng khối ngọc bội kia, hôm nay đã nâng tới sáu vạn tám ngàn lẻ một lượng, các ngươi cũng nên dừng lại."

Hắn vừa mới dứt lời, Cao Tài liền trừng mắt mà nhìn hắn, nghĩ đến lời đại a ca phân phó, lại bị Hà Ngọc Trụ nhanh chân đến trước, cũng trực tiếp cho thấy thân phận của đại a ca, Hà Ngọc Trụ chống nạnh mà nhìn Cao Tài thị uy, sau đó rồi hướng chưởng quỹ kia nói, "Chưởng quỹ, chính ngươi cân nhắc một chút đi."

Một ít thân tín của các chủ tử khác nhìn thấy hai người của a ca đang tranh đoạt, một còn là hoàng thái tử, đều dừng chân không tiến thêm.

Tùng Đào Các chưởng quỹ vẻ mặt đau khổ, hắn biết song sinh ngọc cực kỳ quý trọng, cho nên chuẩn bị sớm xuất thủ, miễn cho chọc người mơ ước, thế nhưng chính là như vậy còn là đưa tới hai tòa núi lớn. Nếu đáp ứng thái tử rồi, thế tất nhiên sẽ đắc tội đại a ca, thế nhưng đáp ứng đại a ca, thái tử càng không buông tha, song sinh ngọc nguyên bản có thể nâng lên chừng mười vạn lượng, kết quả lúc này mới bảy vạn lượng đã không còn nâng lên được, những người này chính là thị uy, thật sự là không hiền hậu a.

Hắn thầm cắn chặt răng hàm, đối với Cao Tài ôm quyền, "Cao công công, hôm nay thái tử ra giá rất cao, cặp ngọc kia chính là của thái tử."

"Vậy mới phải chứ." Hà Ngọc Trụ mặt mày hớn hở vỗ vai chưởng quỹ, sau đó đắc ý nhìn Cao Tài, "Cao công công, đa tạ."

"..." Cao Tài phất ống tay áo một cái xoay lưng lại với Hà Ngọc Trụ, lông mi khóe miệng lại nhăn nhó, quay về nhất định sẽ bị mắng.

Lúc này đã nâng tới bảy vạn lượng, thái tử tiếp tục để cho người bỏ thêm một lượng vào, biến thành bảy vạn lẻ một lượng, trong lòng nôn nóng Hà Ngọc Trụ thế nào còn chưa có hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không nghĩ đến thoáng cái chợt nghe được chủ trì phiên bán đấu giá kia lúc nghe bảy vạn lẻ một lượng liền rất nhanh gõ ba cây búa, "Thành giao."

Trong lòng thái tử nhất thời thư sướng không gì sánh được, song sinh ngọc là của hắn.

Phái người khứ thanh toán tiền, Tùng Đào Các chưởng quỹ cũng không thu một lượng bạc lẻ kia của thái tử mà để hắn mang hộp chứa song sinh ngọc về, thái tử khí định thần nhàn cùng đại a ca còn có mấy người đệ đệ, Giản thân vương Trang thân vương đám người chào hỏi, sau đó lên xe ngựa đi làm việc riêng.

Thái tử xuất cung cũng không chỉ có mỗi việc bán đấu giá viên cổ ngọc kia, mà còn có một chút chuyện riêng tư phải xử lý, ngồi ở trên xe ngựa, thái tử cầm khối song sinh ngọc kia xoay xoay nhìn ngắm, nhìn bên trong khối ngọc giống như có dòng nước lưu động, lại càng tỏ ra hài lòng không ngớt.

Đây coi như là vì chuẩn bị lễ vạn thọ cho hoàng a mã, hắn hào phóng xuất thủ một lần, chỉ với một khối ngọc này đã là vô giá, lại để cho hắn dùng bảy vạn lượng mua được, cái Tùng Đào Các chưởng quỹ kia nhát gan lại thức thời, biết bản thân mình không cất dấu nổi bảo vật quá mức quý trọng này, tiện nghi hắn.

"Hà Ngọc Trụ, lúc trở về, nếu thái tử phi hỏi, ngươi hãy nói song sinh ngọc này mua với giá chín vạn lượng, biết chưa?" Thái tử nói.

"Vâng." Hà Ngọc Trụ không rõ thái tử gia tại sao phải gạt thái tử phi, nhưng vẫn là đáp ứng.

Nếu như hắn biết tiền thái tử dùng là của thái tử phi, khẳng định sẽ hiểu ra, thái tử đây là muốn bòn rút tiền để xài riêng.

Thái tử tính toán trong lòng, chờ mọi việc xong xuôi trở lại Dục Khánh Cung, thái tử phi thấy hắn sẽ chẳng hỏi gì đến việc dùng bao nhiêu bạc để mua lại, chỉ là cầm song sinh ngọc mà sợ hãi than.

Lúc thái tử phi thấy khối ngọc song sinh kia, không gian truyền đến cảm ứng run rẩy, quả thực đang dụ dỗ muốn đem ngọc làm của riêng, thái tử phi ngắm ngọc bội, nhìn ngọc chất, cầm vào tay cảm giác toàn thân nhộn nhạo, không nghĩ tới chỉ một khối ngọc bội lớn chừng bàn tay thê mà bên trong lại chứa đựng nhiều mã não tinh khiết đến như vậy.

Mã não rất trân quý, đây là cấp bậc linh ngọc, trách không được có thể kéo dài tuổi thọ.

Thái tử chứng kiến toàn bộ tinh thần của thái tử đều tập chung lên song sinh ngọc ở trong lòng bàn tay, mắt chiếu sáng, nhắc nhở, "Đừng xem, song sinh ngọc là muốn hiến cho hoàng a mã, ngươi thế nào lại không hỏi xem cô dùng bao nhiêu bạc mua lại?"

"Không phải là còn dư lại ba vạn lượng sao." Thái tử phi cắn một miếng điểm tâm, cầm song sinh ngọc vẫn là trả lại cho thái tử, "Ngươi có thể đem phiên giá áp chế ở bảy vạn, còn dư lại ba vạn coi như là của ngươi. Vẫn là thật lợi hại nha."

"Thế nào lại hào phóng như vậy?" Thái tử giật mình làm sao thái tử phi lại biết chuyện Tùng Đào Các nhanh như vậy, người luôn luôn coi của nặng hơn người như nàng, lúc này lại tốt bụng như vậy? Quay đầu kỳ quái nhìn thái tử phi.

"Ta luôn luôn là người tốt mà." Thái tử phi cười hì hì, "Dù gì đi nữa bạc của ta cũng sẽ là của ngươi, ngươi cầm bạc sẽ dùng như thế nào, ta… ít nhất… Phải tin tưởng mà giao phó cho ngươi, đúng không."

Nghe được thái tử phi nói như vậy, thái tử nghĩ mình ban đầu thật nhỏ mọn, ngược lại ngượng ngùng, mím môi một cái buông lời bảo đảm, "Ngươi yên tâm đi, trong lòng cô cũng đều biết. Ừ, sau này bốn phần lợi nhuận chia cho cô, cô cũng để cho ngươi thay cô tiếp quản, cô cũng tin ngươi."

Thái tử phi cười mà không nói, chỉ là gật đầu.

Thái tử nhìn phía thái tử phi, cũng lộ ra mỉm cười.

Tín nhiệm là tích lũy theo tháng ngày mà thành lập, thái tử phi muốn cho thái tử biết, từ hôm nay về sau, mình sẽ cho cho hắn sự tín nhiệm còn có góp sức, để thái tử từ đáy lòng cũng yên tâm.

Dục Khánh Cung ngày hôm nay trôi qua thật dài, hết thảy đều là vì sau này, để tất cả mọi người đều được sống tốt.

62. Chương 62

Qua năm nay, đã là Khang Hi ba năm ba mươi, thái tử phi được gả vào hoàng cung đã tròn hai năm rưỡi, thời gian trôi qua kỳ thực quá nhanh. Vào trung tuần tháng hai, thái tử và thái tử phi hai vợ chồng sẽ vì lễ vạn thọ Khang Hi mà bắt đầu bị chuẩn bị, về việc chuẩn bị làm lễ vạn thọ thì Khang Hi cũng đã hạ chỉ để thái tử và tam a ca phụ trách.

Tuy rằng không cần thái tử tự mình làm cái gì, thế nhưng để mọi chuyện không xảy ra sơ suất, hắn cũng thường xuyên phải nghiêm túc đi qua hỏi các chi tiết vận hành của lễ vạn thọ, còn có xem qua Chương trình và công tác chuẩn bị đại lễ mà phủ nội vụ và lễ quan chờ trình thêm lên, thái tử vẫn chưa chủ trì qua loại lễ mừng này, hắn cũng không hiểu vì sao hoàng a mã phải để hắn đường đường là một thái tử lại phụ trách việc này, còn chưa nói các đệ đệ bên dưới như lão tứ, lão ngũ lão thất cũng đều là có thể giúp, trái lại bắt hắn lôi ra làm cu li.

Tam a ca ở trong lễ bộ đã phụ trách qua một lần lễ mừng vạn thọ, cho nên hắn so với thái tử là phải có kinh nghiệm hơn, chí ít ba cái việc quy củ lễ tiết trong buổi lễ hắn là có khả năng đảm nhiệm được, ở lúc ban đầu thái tử luống cuống tay chân thì tam a ca còn tưởng rằng thái tử sẽ không nhịn được, sau đó phủi tay để lại mọi việc cho hắn, đến lúc đó hắn được độc hưởng công lao, trong lòng đang đắn đo xem có nên chỉ điểm một chút cho ca ca hay không. Kết quả lại là hắn xem thường nhị ca mình, trước hai ngày khi buổi lễ chính thức được diễn ra, thái tử đã chuẩn bị công tác đâu vào đấy.

Trước kia phủ nội vụ lễ quan và nội quan các nơi tuy rằng không dám làm hỏng việc, nhưng lén cãi cọ thì vẫn là có, mệnh lệnh thái tử ban ra tuy rằng ngắn gọn, thế nhưng rất có uy nghiêm, đám quan viên thuộc hạ luôn luôn có thể từ mệnh lệnh mà trông ra ẩn ý, ai dám phá hủy chuyện của cô, đừng trách cô trở mặt.

Thái tử trở mặt, vậy không những chức quan khó giữ mà đầu còn có thể rơi, còn có ai dám làm qua quýt đây?

Bà ngày lễ lớn trong cung, là tết nguyên đán, đông chí, vạn thọ, trong đó lễ vạn thọ mà là lễ vạn thọ của Khang Hi thì càng là trọng yếu nhất, mỗi một lần tổ chức lễ mừng đều là thời cơ tham ô béo bở, nếu là hồi trước, thái tử có cơ hội này tất nhiên sẽ gián tiếp kiếm lời cho túi tiền riêng, đáng tiếc lễ mừng trong mắt hắn hiện nay không đáng là gì, phải biết rằng bốn phần lời từ một chuyến hải vận phía nam là có thể kiếm cho hắn nhiều bạc gấp mấy lần, hắn bị điên mới đi tham ô chút bạc lẻ này.

Mặc dù thái tử nghĩ như vậy, nhưng cũng không có mạnh tay chặn chút lợi lộc này của đám quan viên bên dưới, để phòng ngừa những người này không được lợi liền làm hỏng chuyện, có đều sẽ nêu ra một định mức cho bọn họ, ai dám ăn hơn liền chuẩn bị chờ chết đi.

Hiện nay, sắc mặt tam đại ca và chủ sự phủ nội vụ cũng không được tốt lắm, có chút thấp thỏm tìm đến thái tử, tam a ca thỉnh an thái tử xong liền thấp giọng nói, "Thái tử điện hạ, thần đệ có một số việc muốn nói với ngài."

Thái tử đang xem một ít công văn tiến trình lễ mừng vạn thọ, nghe được tam đại ca nói, cũng không có ngẩng đầu, "Chuyện gì, cứ nói."

"Là chuyện về lễ mừng vạn thọ…" Tam a ca còn chưa nghĩ ra lời hay để nói, có chút ấp úng không được tự nhiên, liền quét mắt hướng cái vị chủ sự phủ nội vụ kia, "Ngươi cái tên nô tài này bẩm cáo với thái tử điện hạ một câu đi."

Thái tử nghe được là chuyện về lễ mừng vạn thọ mới ngẩng đầu, nhìn lướt qua tam a ca và chủ sự nội vụ phủ, thản nhiên nói, "Chuyện gì còn muốn ấp a ấp úng như vậy đến bao giờ."

Tam a ca nghe ra từ lời này là thái tử có chút không vui, ngậm miệng trừng mắt lườm cái vị chủ sự kia, "Còn không nói mau!"

Chủ sự phủ nội vụ kêu là Mã Đức Cáp, hắn là chủ sự mới nhậm chức, chủ sự chủ trì lễ mừng đời trước bởi vì to gan lớn mật ăn bớt bạc của thái tử dùng làm việc, bị thái tử làm thành pháo hôi giết gà dọa khỉ, cách chức tại chỗ, nếu không phải bởi vì sắp tới ngày vạn thọ nên kiêng kỵ việc thấy máu, nếu không cái tính mạng nho nhỏ của vị chủ sự đại nhân kia tuyệt đối khó mà giữ được, bất quá thì đúng là không chết, nhưng số bạc nuốt vào bị bắt phải nôn ra gấp đôi cũng chẳng khác gì đòi mạng.

Bởi vì có vết xe đổ này, Mã Đức Cáp đối diện với thái tử giống như là con chuột nhìn thấy mèo vậy, nghe được tam a ca thúc giục, không tự chủ run lên hai cái, "Hồi bẩm thái tử điện hạ, lễ mừng vạn thọ lần này đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng… Nhưng còn dư hơn năm vạn lượng."

Mã Đức Cáp nói xong, nhận mệnh mà quỳ xuống cúi đầu, không dám nói nữa chữ.

Thái tử nghe vậy, trầm mặc một hồi, cười khẽ ra, "Không sai a, còn dư ngũ vạn lượng. Trước kia chỉ sợ nội khố còn phải bỏ thêm năm vạn lượng vào đi."

Tam đại ca nghe được thái tử cười khẽ, cảm thấy sống lưng có chút ớn lạnh, vội hỏi, "Đây đều là do thái tử điện hạ chủ trì thật tốt."

"Lão tam, lời như vậy cũng không nhất định phải nói." Giọng nói của thái tử nghe không ra hỉ nộ, "Hiện tại các ngươi nói cho cô, là muốn thế nào?"

Thái tử ở trong lòng hừ lạnh, biết sợ là tốt rồi, hồi trước tổ chức lễ mừng nội khố chi bạc luôn luôn thiếu dùng, lễ mừng lần này không không hề kém so với dĩ vãng, vậy mà lại có chừng năm vạn lượng dư ra, đây là hắn đã ngầm đồng ý cho những người đó tham ô. Có thể nghĩ trước đây đám nô tài này đều lớn mật hơn nhiều! Hiện tại còn dư lại năm vạn lượng, cũng không tựu nói cho hoàng a mã, từ trước số tiền bạc này đều là bị bọn họ tham ô, tiền trong nội khố là tư ngân của hoàng a mã, dám có gan tham ô nhiều như vậy, cùng tìm chết là không khác nhau.

"Cầu thái tử điện hạ giúp đỡ!" Mã Đức Cáp sợ đến vội vàng dập đầu, "Thái tử điện hạ, việc này không liên quan đến nô tài, nô tài là lần đầu tiên bắt tay vào làm lễ mừng vạn thọ a."

Thái tử ngay cả mí mắt cũng chưa từng nâng lên, dùng bút lông ở bên trên công văn viết vài chữ, làm như không muốn để ý tới việc này.

Mã Đức Cáp dập đầu đến cái trán xanh tím, nước mắt rưng rưng, "Thái tử điện hạ…"

Trong lòng tam đại ca cũng nôn nóng, lễ mừng vạn thọ lần trước là do hắn phụ trách, chi tiêu cùng lần này không khớp nhau, hoàng a mã nếu mà biết câu chuyện trong đó, tất nhiên sẽ giận dữ, đến lúc đó hắn cũng sẽ ăn đủ, lại thấy thái tử vẫn không nhúc nhích, suy nghĩ một chút, đứng ra cất tiếng, "Thái tử ca ca, thần đệ…"

Thái tử nghe được thanh âm của tam a ca, khóe miệng khẽ nhếch lên, để cây viết trong tay xuống, giơ tay lên cắt đứt lời tam a ca, "Việc này cùng lão tam ngươi không liên quan, chuyện này chẳng qua là đám nô tài lừa gạt ngươi mà thôi."

Tam đại ca nghe vậy trong lòng buông lỏng, cảm kích nhìn thái tử, "Tạ ơn nhị ca minh bạch lòng khổ trung của đệ đệ." Ngay cả xưng hô cũng không nhịn được mà thân thiết hơn một ít.

Thái tử nhìn tam a ca trấn an, lại đối với Mã Đức Cáp kia nói, "Được rồi, đừng dập đầu nữa. Nếu sự tình chuyển biến xấu cũng đừng chỉ biết dập đầu. Ngẫm lại giải quyết như thế nào đi."

"Vâng, Vâng, thái tử gia." Mã Đức Cáp nghe được câu này, cũng như buông bỏ được một tảng đá lớn, thái tử nói phải giải quyết việc này, nhất định là đã có biện pháp.

"Thái tử điện hạ, ngài có cái gì phân phó?" Tam a ca hiểu ý, vội vàng nói tiếp.

"Năm vạn lượng có thể làm rất nhiều chuyện, các ngươi nghĩ xem có cái tiết mục biểu diễn chúc thọ nào cần hao tốn một khoản tiền lớn như vậy?" Thái tử nhẹ giọng chỉ điểm, khi hắn tiếp chỉ phụ trách chuẩn bị lễ mừng lần này, tìm đọc qua cách tổ chức trước kia liền dốc lòng chuẩn bị lễ mừng lần này, bắt được sai phạm lần này liền có thể được một lần cơ hội ban ân, ngay đến lão tam cũng đều thiếu kiên nhẫn mà thừa nhận một lần ân tình này của hắn, đáng giá.

Chỉ cần nội khố chi tiền vừa đủ so với trước kia, mà làm lễ mừng lần này so với dĩ vãng lại càng tốt hơn, sự tình liền được giải quyết tốt đẹp.

Mã Đức Cáp, còn có mấy người chủ sự lục tục chạy tới đây đều vắt óc suy nghĩ, thái tử lại cùng tam a ca uống trà, tinh tế phẩm trà, sau đó cùng tam a ca nói một việc, chờ qua một hồi, thái tử mới hỏi bọn họ, "Nghĩ ra được chưa?"

Như hắn dự đoán, nhất tề lắc đầu, Mã Đức Cáp thậm chí vẻ mặt đau khổ, "Thái tử điện hạ, thiêm một màn biểu diễn chúc thọ có thể vừa đủ thời lượng Chương trình, thế nhưng một màn biểu diễn chúc thọ làm sao có thể sử dụng năm vạn lượng?"

"Nếu như cử hành duyệt binh bát kỳ thì sao?" Thái tử hỏi lại.

Tam đại ca vội vàng ngẩng đầu, "Thái tử điện hạ, …" Hắn nghĩ đến ở một tháng trước khi vừa mới phụ trách lễ mừng vạn thọ, thái tử từng đi qua chỗ binh bộ, sợ là khi đó thái tử đã tìm ra cách cử hành duyệt binh bát kỳ này, đúng vậy, nếu là tổ chức thành công là màn biểu diễn chúc thọ hoành tráng cỡ nào, năm vạn lượng lo gì không dùng hết.

Nếu như là hắn, hắn tưởng tượng cũng không dám nghĩ ra màn biểu diễn phụ họa lớn như vậy.

Thái tử thần sắc ung dung, mỉm cười gật đầu, chứng thực suy nghĩ trong lòng tam a ca.

"Thái tử điện hạ đã có kế hoạch, làm sao lại còn đùa giỡn thần đệ đây." Tam a ca mang trên mặt nụ cười khổ, sợ là từ lúc vừa mới bắt đầu thì thái tử đã nghĩ kế làm cho hắn chịu mang ơn, nhưng nói cho cùng cũng đã để lại một con đường lui, vị nhị ca này thật sự là không thể khinh thường, hiện tại thái tử quang minh chính đại nói cho hắn biết, hắn vẫn không thể nói cái gì mà âm mưu lồ lộ ra ngoài miệng. Nghĩ lại vừa nghĩ, "Đại a ca cũng biết, hắn đồng ý không?"

Thái tử muốn ở lễ mừng vạn thọ cử hành bát kỳ duyệt binh, nhất định phải đi qua một cửa ải kia, không biết đại a ca nghĩ như thế nào.

Tam a ca nói xong nhìn thái tử, những người bên dưới cũng vội vàng nhìn chằm chằm thái tử, bọn họ cũng không cần biết thái tử có thật sự đã sớm có dự định này hay không, mà là trong lòng đang tính toán cái vụ duyệt binh này có khả thi không, thời gian có đủ hay không còn phải an bài làm sao, cần bao nhiêu tiền bạc, còn có năm vạn lượng thì sao, nếu như thiếu, bọn họ cần phải góp cũng phải góp cho đủ để ứng phó qua chuyện lần này.

"Lễ mừng vạn thọ là chúc thọ cho hoàng a mã, đại a ca thân là hoàng tử, làm sao sẽ không đồng ý, cô sẽ cùng hắn bàn bạc ổn thỏa, có điều sau lễ mừng vạn thọ, phải nhớ một phần công lao của đại a ca, các ngươi thấy thế nào?" Thái tử lại từ từ mà mở miệng, nghĩ đến ngay từ đầu đại a ca sẽ làm khó dễ, còn có sắc mặt tranh công lao, trong lòng thái tử không biết là cảm giác gì, nhưng mà cuối cùng làm cho đại a ca đồng ý lựa chọn sử dụng bát kỳ tinh binh huấn luyện duyệt binh, còn là một chuyện khiến hắn phiền lòng nhất, luyện một tháng phải thành công.

"Chúng nô tài nhờ thái tử điện hạ làm chủ!" Đám người Mã Đức Cáp đều dập đầu làm ra biểu thị, trong lòng đều là đại hỉ.

"Được rồi, mấy ngày nay đều lên tinh thần lại cho cô, quá trình biểu diễn chúc thọ đều phải bàn lại một lần nữa." Thái tử cả người nhẹ nhàng, phân phó nói.

"Vâng." Mọi người đồng loạt lên tiếng trả lời.

Thái tử hài lòng để cho bọn họ lui xuống phía dưới, lại đem tam a ca lưu lại, "Lão tam, đợi ngươi tự mình đi bộ binh một chuyến, cùng đại a ca bàn bạc chi tiết xét duyệt."

"Vâng." Tam a ca gật đầu.

Thái tử đứng dậy chuẩn bị rời đi, tam đại ca cũng đi cùng, ở lúc mỗi người phải đi một ngả thì tam a ca đột nhiên ngừng lại, "Thái tử ca ca, lúc nãy cảm tạ."

Thái tử mỉm cười, vỗ vỗ vai tam a ca, "Không cần tạ ơn cô, huynh đệ chúng ta làm tốt lễ mừng thọ lần này mới là chính sự."

Trong lòng tam a ca khẽ cảm động, liên tục gật đầu, liền xoay người rời đi.

Trong Dục khánh Cung, thái tử phi đang ở nội thất sắp xếp danh mục quà tặng lễ vạn thọ, Khang Hi vạn thọ, không chỉ có hoàng tử muốn tặng thọ lễ, hoàng tử phúc tấn và hoàng tôn đều phải tặng, cho nên thái tử phi nhất định phải xếp ba phần danh mục quà tặng, một phần là thái tử, một phần của mình, một phần của củ cải đỏ.

Liệt kê xong danh mục quà tặng, sẽ tự mình kiểm tra toàn bộ lễ vật, thái tử phi không khỏi lại một lần nữa nắm bắt được khối Tần Thủy Hoàng song sinh ngọc kia, hiện tại để tăng thêm tính may mắn nên đổi tên thành vạn thọ song sinh linh ngọc, cầm linh ngọc, cảm thụ dòng nước ấm thấm vào tận tâm can, thái tử phi càng xem càng yêu thích.

Chính lúc đang ngắm nhìn, bên ngoài có cung nữ bẩm báo, "Tiểu a ca đến."

Củ cải đỏ hiện tại đã một tuổi rưỡi, bởi vì thái tử phi để hắn học bước đi từ rất sớm, sau khi biết đi lúc bình thường cũng không để cho cung nữ nhũ mẫu bế nó nữa, cho nên bây giờ cất bước rất ổn định.

Bất quá bởi vì khí trời còn lạnh, củ cải đỏ ăn mặc tròn vo, chân ngắn còn nhỏ, địa phương thái tử phi có thể để cho nó đi lại cũng chỉ có trong điện hoặc trong phòng, Lý ma ma đưa hắn ôm đến nội thất của thái tử phi, vừa mới thả nó xuống đất, chỉ thấy ánh mắt nó trừng to, nhìn khối song sinh ngọc phi trong tay thái tử liền cất bước chân, lon ton chạy vội qua.

Tiểu tử kia đi gấp, ăn mặc lại quá nhiều, có chút lung lay nghiêng ngả, thấy vậy Lý ma ma đi theo phía sau sốt ruột, "Tiểu a ca đi chậm một chút."

Thái tử phi nhìn củ cải đỏ với thân hình viên cầu chạy lon ton vô cùng vui vẻ, "Bánh ngọt làm sao lại tới?"

Củ cải đỏ chạy tới bên người thái tử phi, níu góc áo thái tử phi, bàn tay nhỏ giơ lên chạm vào khối song sinh ngọc trong tay thái tử phi, cao hứng hỏi, "Ngạch nương, cho bánh ngọt sao?"

Mặc dù nó còn nhỏ, nhưng đã nói rất có thứ tự, có thể biểu đạt rõ ràng sở thích của mình còn có muốn làm gì, thái tử phi lúc rảnh rỗi sẽ dạy nó một ít thành ngữ đơn giản, kể một câu truyện cổ tích hoặc đem mấy món đồ chơi kích thích trí não cho nó chơi, mặc kệ củ cải đỏ có hiểu hay không, giáo dục cũng chỉ là từ không nhận thức được mà từ từ hiểu, đây mới thật sự là mở mang đầu óc.

Thái tử phi nghe được củ cải đỏ nói liền sửng sốt, đem song sinh ngọc để ở một bên, đem củ cải đỏ ẵm lên trên giường, củ cải đỏ vừa lên giường còn không có ngồi vững liền thò hai cánh tay nhỏ bé muốn cầm lấy song sinh ngọc, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét, lộ ra hàng răng trắng đều như hạt bắp, trên khuôn mặt béo núc ních hiện ra hai cái lúm đồng tiền, "Tạ ơn ngạch nương, Cao Cao thích."

Khóe miệng thái tử phi nhịn không được giật giật, dụ dỗ củ cải đỏ, "Củ cải đỏ a, khối ngọc này là muốn tặng cho hoàng mã pháp con để chúc thọ, không thể cho con."

Nói rồi thái tử phi nhẹ nhàng cầm song sinh ngọc từ trong tay củ cải đỏ lấy ra, nhẹ nhàng không được, lại dùng lực, cầm lấy ngọc hai cánh tay béo mập cũng cố chấp níu lấy, thái tử phi cúi đầu bất đắc dĩ nhìn củ cải đỏ.

Tiểu tử kia cũng ngước mặt lên, mắt to ướt át trơn bóng như hạt nhãn, ủy khuất nhìn thái tử phi, "Ngạch nương, người xấu lắm."

63. Chương 63

Khóe miệng thái tử phi cứng đờ, dùng ngón tay điểm một cái vào chóp mũi củ cải đỏ, "Củ cải đỏ a, làm nũng cũng không được, khối ngọc này là để chúc thọ hoàng mã pháp con, không thể cho con chơi."

Trước đây thái tử mua ngọc, những huynh đệ kia đều rõ ràng minh mạch, cũng đều đoán được thái tử sẽ dâng nó lên, Khang Hi không chừng cũng nghe được phong phanh chuyện này, đến lúc đó song sinh ngọc bị củ cải đỏ cướp đi, làm sao có thể ăn nói với lão nhân gia không may còn có thể tạo nên phong ba này nọ đây.

Chính bản thân thái tử phi tuy rằng cũng rất muốn đem khối ngọc này lưu lại, nhưng rốt cuộc vẫn còn có lý trí, mã não khó tìm, cũng không phải không có, bởi vì... khối ngọc này, còn khiến thái tử phi nổi lên ý niệm đổ thạch trong đầu, hiện tại ở kinh thành cũng có một hai nhà có cửa hàng nguyên thạch ngọc khí, đổ thạch nhưng cũng không hot, lúc rảnh rỗi đi thử thời vận, thuận tiện dò hỏi nguồn cung cấp. (*đổ thạch hoặc đổ hóa là chỉ phỉ thúy khi khai thác ra, có một tầng phong hoá bao bọc bên ngoài, không thể biết bên trong nó là tốt hay xấu, cần phải cắt ra mới có thể biết chất lượng phỉ thúy, gọi là đổ thạch)

Củ cải đỏ nghe được thái tử phi nói không thể cho, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhíu lại, cúi đầu cánh tay nhỏ bé vuốt song sinh ngọc bội, qua một hồi, chỉ thấy hắn chu cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, "Ngạch nương, cao cao đổi với người."

Nói rồi rất là nhăn nhó mở túi bao màu đỏ hồng trước ngực, móc ra một khối ngọc bội hình rồng, đưa cho thái tử phi, "Ngạch nương, đây." Tuy rằng ngoài miệng nói là đưa, nhưng nhìn dáng vẻ của nó vẫn chính là rất luyến tiếc.

Thái tử phi nhìn lên khối ngọc bội kia, trái lại nở nụ cười, đó là thiếp thân ngọc bội của Khang Hi đưa cho củ cải đỏ, tiểu gia hỏa này, đem hoàng gia tặng lễ của mình cầm đi đổi hoàng gia thọ lễ, phục nó làm ra được chuyện này.

Thái tử phi không có nhận ngọc bội củ cải đỏ đưa tới, hai tay vòng trước ngực, buồn cười nhìn tiểu bất điểm* nhà mình, "Ngọc bội kia là hoàng mã pháp đưa cho con," Chỉ vào song sinh ngọc nó đang bưng, "Ngọc này là muốn chúc thọ cho hoàng mã pháp con, chính là tặng cho hoàng mã pháp con, hiểu hay không?" (tiểu bất điểm là ớt thì phải, thường để gọi bé trai)

Thái tử phi thấy củ cải đỏ nghe nửa hiểu nửa không, chớp mắt to, bàn tay nhỏ bé cầm song sinh ngọc càng chặt hơn, vì vậy rất thẳng thắn nói cho nó biết, "Hai khối ngọc này không thể trao đổi."

"Ngạch nương, người xấu!" Củ cải đỏ không vui, đem ngọc bội hình rồng nhét vào yếm đỏ của nó, lại che chở song sinh ngọc không cho thái tử phi lấy đi, cánh tay nhỏ bé giơ lên khoa tay múa chân, "Hoàng mã pháp có rất nhiều rất nhiều ngọc, cao cao sẽ lấy cái này."

Nói xong, củ cải đỏ lôi kéo ống tay áo thái tử phi làm nũng, "Ngạch nương, ngạch nương, đem nó cho cao cao đi mà."

Thái tử phi như trước lắc đầu, "Làm nũng cũng vô ích, con cũng có rất nhiều rất nhiều ngọc, không ít hơn là mấy."

Miệng củ cải đỏ méo xệch xuống, ôm lấy ngọc không ngồi nữa mà nằm ở trên giường, chân nhỏ mà bắt đầu quẫy đạp, "Ngạch nương, cao cao muốn có khối ngọc này."

Thái tử phi vừa nhìn động tác của hắn vừa bực bội vừa buồn cười, hướng chỗ Lý ma ma nhìn sang, "Tiểu a ca lúc nào lại học được thói khóc lóc om sòm nằm ăn vạ này?"

Lý ma ma thấy thế vùng xung quanh lông mày cũng nhíu chặt, tiểu a ca luôn luôn hoạt bát thông minh, đương nhiên có thể bắt chước học những thói xấu như thế, "Hồi bẩm chủ tử, lão nô có thể xác định lúc nô đùa với thập ngũ và thập lục a ca thì bắt chước được."

"Vậy sao?" Thái tử phi cũng không tin tưởng lắm, tiểu thập ngũ và tiểu thập lục, một so với củ cải đỏ lớn hơn một tuổi, một cùng tuổi với củ cải đỏ, đều là hoàng gia hài tử, làm gì có nô tài nào dám dạy bọn họ khóc lóc ăn vạ!

"Chủ tử, trong lúc nô đùa, thập tứ a ca cũng ở đó." Lý ma ma nhỏ giọng bổ xung một câu.

Trong lòng thái tử phi bừng tỉnh, thập ngũ a ca và thập lục a ca đều là do mật tần sinh ra, lại được đưa đến Vĩnh Hòa Cung cho Đức phi nuôi nấng, lúc chơi đùa có thập tứ a ca ở đó cũng không có gì kỳ quái, nếu là tiểu thập tứ cái đứa phá bĩnh kia sẽ dạy mấy thói quen xấu như vậy cũng không ngạc nhiên, nghĩ đến khi còn bé thập tứ cũng không ít lần cùng Đức phi làm nũng.

Hỏi rõ nguyên do, thái tử phi nhìn lại củ cải đỏ, tiểu tử kia vốn đã quẫy đạp mệt, vừa nhìn thấy ánh mắt thái tử phi nhìn tới vội bật người nhào lên, "Ngạch nương!"

"Củ cải đỏ mặt xấu chưa kìa, đều đã lớn như vậy, còn làm xấu." Thái tử phi dùng ngón tay ở trên gương mặt nó phẩy phẩy hai cái, chế nhạo tiểu tử kia.

Củ cải đỏ mặc nhiều quần áo, nuôi rất béo tốt, quẫy đạp một hồi đã mệt mỏi toát mồ hôi, hai má hồng hồng, nhưng cũng không là xấu hổ thẹn thùng, nó vươn một ngón tay, "Nhũ mẫu nói cao cao mới một tuổi rưỡi, còn nhỏ."

Sợ thái tử phi không tin, còn to giọng nhấn mạnh hơn, "Một tuổi rưỡi nha."

Thái tử phi bất đắc dĩ che trán, xua tay, "Chờ a mã ngươi trở về, để hắn nói cho ngươi."

Thái tử phi nói còn chưa dứt lời, bên ngoài đã có người truyền báo, "Thái tử điện hạ giá đáo."

Thái tử đã vào, cũng nghe được lời thái tử phi nói, liền kỳ quái: "Nói cái gì?" Lại thấy củ cải đỏ nằm ở trên giường, "Giáng Phúc làm sao vậy?"

Củ cải đỏ nghe được thanh âm của thái tử, lưu loát từ trên giường đứng lên, hướng thái tử vẫy tay, "A mã, a mã, khối ngọc này cho cao cao đi."

Thái tử nghe được cao cao hai chữ, da mặt khẽ giật giật, bất quá cũng không thèm để ý, sau này chờ Giáng Phúc lớn hơn vài tuổi biết thẹn rồi nhất định sẽ tự mình đổi cách xưng hô, nhìn chăm chú lên khối ngọc củ cải đỏ đang cầm, ôi, lòng đều quýnh quáng lên liếc mắt nhìn thái tử phi, "Đồ vật quý trọng như vậy làm sao có thể đưa cho Giáng Phúc chơi chứ."

Nói rồi thái tử đã hướng bên giường đi tới, vừa đi vừa nói chuyện, "Giáng Phúc, ngọc là để chúc thọ cho hoàng mã pháp con, không phải cho con chơi."

Củ cải đỏ từ chỗ ngạch nương đòi không được, từ a mã bên này cũng không xin được, tiểu tử kia luôn luôn muốn cái gì có cái đó thực sự mất hứng, tức giận hừ lạnh hất cằm lên, hai tay giơ song sinh ngọc lên qua trán, "A mã, không để cho cao cao, ta sẽ đánh vỡ khối ngọc này! Hừ!"

Thái tử dựng đôi lông mày, dám ở trước mặt hắn cái người làm a mã đầy sự uy nghiêm này đùa giỡn hoành hành, nên giáo huấn lại, có điều, "Sao giống như ta đọc ở đâu đó rồi nhỉ?" Nói rồi hướng thái tử phi nhìn sang.

Thái tử phi bị củ cải đỏ liên tiếp làm nũng khóc lóc om sòm đòi ngọc, nhất là học như lời thoại cổ nhân liền chỉ có thể che mặt, "Là học theo Lạn Tương Như."

Ngày hôm trước mới giảng cho củ cải đỏ một thành ngữ cố sự Châu về Hợp Phố, tiểu tử kia cái gì đều nghe không hiểu, nhưng thật ra đem việc người ta dọa đánh vỡ ngọc nhớ kỹ.

Thái tử vừa nghe Lạn Tương Như, tự nhiên cũng liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, trừng mắt nhìn thái tử phi một cái, không thể nói thái tử phi giáo dục không được tốt, hay không giảng đạo lý, chẳng qua củ cải đỏ đã lớn như vậy nên có thể nhớ Lạn Tương Như cố sự đã coi như là cực thông minh, cho dù như vậy, hiện tại cũng không khen được, thái tử phụng phịu, "Giáng Phúc, không nghe lời sẽ bị đánh đòn."

Thái tử cũng không có trực tiếp đoạt lại song sinh ngọc, mà là ngồi vào trên giường, nói xong câu đó liền nhìn củ cải đỏ.

Thái tử phi cũng không xen mồm vào, ngồi vào bên kia nhìn củ cải đỏ, nhìn hắn chuẩn bị làm cái gì.

Củ cải đỏ giơ ngọc có một hồi, quay đầu nhìn thái tử phi, lại nhìn thái tử, thấy a mã ngạch nương cũng không để ý đến, cánh tay nhỏ bé chua xót buông ngọc xuống, đặt mông ngồi vào trên giường, rũ đầu.

"Giáng Phúc, đem ngọc đưa cho ngạch nương ngươi cất đi." Thái tử thấy củ cải đỏ đã yên tĩnh, mới mở miệng.

Củ cải đỏ xê dịch cái mông, điều không phải là tình nguyện, thái tử phi ngồi vào bên cạnh hắn, đem ngọc cầm lấy đặt vào hộp đầu giường, mới đem hắn đặt lên trên đùi, củ cải đỏ tuy nói là thông minh, nhưng tiểu hài tử nếu không đặt được vật mình muốn, trong lòng luôn sẽ ủy khuất, đem mặt úp vào trong lồng ngực thái tử phi liên tục ủy khuất kêu ngạch nương.

Thái tử phi vuốt mấy cọng tóc đen mềm của nó, "Nghe lời, sau này có thứ tốt ngạch nương sẽ cho củ cải đỏ đầu tiên."

Thái tử thấy vậy, cũng không tiếp tục nghiêm mặt nữa, mà là đem củ cải đỏ nhấc tới trước mặt của mình đặt ngồi xuống, "Giáng Phúc, a mã không phải là không thể đem ngọc cho con. Hoàng mã pháp của con đã đem thiếp thân ngọc bội của mình cho con, hiện tại trên người ông không có, có phải là hiện giờ con nên tặng lại một khối cho hoàng mã pháp không?"

Thái tử phi nghe vậy liếc mắt, nói như vậy củ cải đỏ chưa chắc đã nghe hiểu, chen miệng nói, "Thật giống như thập ngũ thúc cho con một viên kẹo đường, con bây giờ có đường, có phải nên tặng lại một viên kẹo đường cho thập ngũ thúc không?"

Củ cải đỏ gật đầu, thế nhưng lại lắc đầu, "Vậy con không còn kẹo đường."

"Ngạch nương hiện tại mang ngươi đi tìm kẹo đường ăn." Thái tử phi nhanh chóng phát hiện ngay từ đầu mình nên dời đi lực chú ý của củ cải đỏ, mà không phải để nó tập chung vào khối song sinh ngọc kia, nghĩ vậy đem củ cải đỏ ôm lấy, liền phân phó cam thuốc đi chuẩn bị một ít bánh điểm tâm ngọt.

"Muốn ăn bánh mai hoa cao mà." Củ cải đỏ không quên nón món điểm tâm ngọt mình thích ăn, bởi vì thái tử phi có dỗ nó, nó cũng không phải là không cao hứng.

Thái tử cũng thở dài một hơi, lại sợ củ cải đỏ bị cưng chiều đến hư hỏng, trong trong đầu liền nổi lên ý niệm phải thường xuyên giáo dục con trai trưởng, mới vừa nghĩ, chợt nghe thái tử phi hỏi, "Đã chuẩn bị xong lễ mừng vạn thọ rồi sao?"

Thái tử hoàn hồn gật đầu, "Yên tâm, chuẩn bị thỏa đáng. Danh mục quà tặng lễ vạn thọ đều đã liệt kê xong rồi ư?"

"Ừ, chỉ còn để nhũ mẫu đi kiểm tra lại." Thái tử phi cũng đáp, "Việc duyệt binh mừng vạn thọ chuẩn bị đến đâu rồi?"

Lại nói tiếp vạn thọ duyệt binh cũng không phải là do thái tử phi nghĩ ra đầu tiên, mà là thái tử muốn làm một lễ mừng vạn thọ không giống người khác, hắn biết rõ con em bát kỳ ở kinh thành đang ngày càng chia rẽ thối nát chính là một tảng đá lớn trong lòng hoàng a mã, lúc này nếu ở trong lễ mừng có thể khiến hoàng a mã thấy được mong muốn bát kỳ hòa hợp tạo thành khí thế hùng tráng, nhất định sẽ làm long tâm cực kỳ vui vẻ, thế nhưng trong lễ mừng mặc dù đã có mời vài đại diện bát kỳ lên chúc mừng như vậy có đủ không.

Thái tử phi nghe được ý tưởng của thái tử, liền liên tưởng đến nghi thức duyệt binh mừng quốc khánh ở hiện đại, cùng thái tử giản lược nói ra đôi câu về hình thức duyệt binh, thái tử lập tức nghĩ ra điểm mấu chốt, không để ý đến chuyện đi tắm suối nước nóng, suốt đêm viết văn bản điều trần, coi đi coi lại sửa mấy lần, còn hỏi thêm ý kiến của thái tử phi, cuối cùng mới quyết định xét duyệt chương trình bát kỳ tinh binh.

Thái tử phi cũng biết thái tử có cái ý tưởng này, lại không nghĩ rằng hắn coi trọng như vậy, còn chủ động đi liên lạc với đại a ca, dứt bỏ thành kiến đạt thành hiệp nghị, cùng nhau thương nghị chuyện xét duyệt bát kỳ tinh binh, tới hôm nay gần đến ngày tổ chức lễ mừng vạn thọ, nhớ tới cái này liền hỏi một câu.

Thái tử nghe được, đắc ý đối với thái tử phi nhướng mày, "Chuyện cô muốn làm, thế nào lại không làm được?"

Ý tứ rất rõ ràng, hắn đã làm được, chỉ còn chờ đến lễ vạn thọ lấy lòng lão gia tử, sau đó có được danh tiếng vang dội.

Thái tử phi còn không có đáp lại, củ cải đỏ được ôm trong lòng thì có bộ dáng như đang bắt chước, học biểu cảm nhướng mày, tiểu lông mi giương lên, con ngươi đảo một vòng của thái tử, còn thật đúng là học rất giống, thái tử phi ôm củ cải đỏ ha ha cười, "Động tác hất cằm của củ cải đỏ nhất định là học theo ngươi."

Thái tử đưa tay xoa xoa đỉnh đầu củ cải đỏ, "Giáng Phúc học a mã là được rồi, chớ học tính xấu của ngạch nương ngươi."

Lời này Trữ ma ma, Lý ma ma, còn có Cam Lâm Cam Lộ ở đây nghe được đều vội vàng cúi đầu che tiếu ý.

Thái tử phi không nói gì, chưa thấy qua cái tên không biết xấu hổ như vậy, người có tính tình xấu nhất liền kể đến thái tử, lại còn để củ cải đỏ học hắn, vậy sau này tiểu tử kia lại càng khó dạy.

Củ cải đỏ lại mừng rỡ khanh khách mà cười ra tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm bánh điểm tâm của Cam Dược đưa tới, giơ lên bỏ vào trong miệng thái tử phi.

Thái tử cũng cười, đưa tay cầm một khối điểm tâm, vừa lót dạ vừa căn dặn, "Cũng sắp đến giờ dùng bữa tối, chớ ăn nhiều đồ ngọt. Có thì giờ, cũng nên dạy Giáng Phúc học mấy lời chúc thọ còn có mấy câu nói may mắn."

"Ta biết." Thái tử phi gật đầu.

Hoàng thất hiện nay chỉ có củ cải đỏ là hoàng tôn, còn là trường hoàng tôn, đến lúc đó hoàng tử hoàng tôn chúc thọ Khang Hi, nó cũng phải cần lên sân khấu, nó còn đang quấn tã lót nên cũng không yêu cầu phải làm chuyện gì, nhưng phải ra mặt lộ diện. Mặc dù mọi người đối với tiểu hài tử yêu cầu không cao, thế nhưng cũng không có thể để hắn quấy rối, đi cùng với thái tử sẽ luôn có một đám người nhìn chằm chằm vào, gây ra chút sai sót cũng sẽ bị chê cười.

Thái tử phi tự nhiên là không muốn củ cải đỏ phải ra mặt, để cho nó học nói mấy câu chúc thọ còn có vài hành lễ đơn giản cũng là mất một phen công phu.

Nói cát tường, củ cải đỏ học được rất nhanh, dù sao nó cũng đã nói được rất lưu loát, thế nhưng học hành lễ đây cũng là việc rất khổ cực, tiểu tử kia còn quá nhỏ, đi dập đầu hành lễ, chân nhỏ quỳ xuống tay ngắn còn không có chống đất, cả người liền đổ ở một bên, không có biện pháp, để một mập mập thịt viên đi dập đầu hành lễ, thực sự làm khó nó.

Củ cải đỏ học một lần sẽ không có tính nhẫn nại, không chịu học lại, thái tử phi cũng không muốn hắn chịu quá nhiều sức ép, cuối cùng thái tử đành để nó học phất tay áo làm phúc lễ.

Thái tử điện hạ tự mình làm động tác mẫu, phất tay áo chắp tay thi lễ, củ cải đỏ nhìn chòng chọc vài lần, cũng bắt đầu học, thái tử phi và nhũ mẫu bọn họ ở một bên nhìn một lớn một nhỏ làm thế nào cảm thấy buồn cười thế nào. Tay củ cải đỏ quá nhỏ quá ngắn, phất tay áo căn bản không nhìn ra là nó đang phất tay áo, thực sự rất khôi hài, hơn nữa căn bản là nó đang mô phỏng theo a mã mình, cũng không thực sự hiểu tại sao phải làm như vậy.

Cuối cùng thái tử và thái tử phi thương lượng, chỉ có thể quyết định để củ cải đỏ nhớ kỹ động tác thi lễ, thái tử cũng hiểu được là đang làm khó dễ con trai trưởng nhà mình, nhưng ở trên triều đình có đủ loại quan lại, bát kỳ tôn thất đệ tử còn có hoàng thất mọi người dõi theo, chỉ cần củ cải đỏ có thể nhớ cũng liền để nó học, cũng không nhất định phải ép hắn học quá nhiều.

"Trước đây cô cũng là ba tuổi mới bắt đầu học những quy củ này, các a ca khác cũng giống vậy, Giáng Phúc hiện tại học vẫn còn là quá sớm." Thái tử nhìn củ cải đỏ đang say ngủ nói.

Thái tử phi bĩu môi, "Nếu để ta nói, để cho một nhũ mẫu ôm hắn hành lễ không được sao, hà tất làm khó dễ củ cải đỏ."

Thái tử ngưng mày, lại lắc đầu, "Bình thường làm như vậy có thể thông qua, thế nhưng lễ mừng vạn thọ là hoàng tử hoàng tôn chúc thọ cho hoàng a mã, một nhũ mẫu làm sao có thể bước lên? Yên tâm, hôm nay Giáng Phúc học được bảy tám phần, nếu như đến lúc đó nó mà quên, hoàng a mã thấy nó tuổi nhỏ cũng sẽ không nói cái gì."

"Nếu như vậy, ngươi cần gì bắt ta dạy củ cải đỏ lâu như vậy?" Thái tử phi bất mãn oán giận nói.

"Kiểu dáng luôn luôn phải làm sao cho giống nhất, đừng quên chúng ta đang ở dưới ánh mắt quan sát của hoàng a mã." Thái tử ngáp một cái, "Được rồi, nên trở về tẩm điện."

Nói rồi bằng một cách vô cùng tự nhiên ôm chầm vai thái tử phi, thái tử phi trừng mắt nhìn thái tử, âm thầm để lại dấu răng đằng sau cổ thái tử.

Một ngày bận rộn sẽ trải qua vô cùng nhanh, ba tháng mà chẳng còn mấy ngày nữa đã đến, đến ngày sinh nhật Khang Hi rồi, muôn người chờ đợi lễ mừng vạn thọ cũng chính thức bắt đầu.

64. Chương 64

Vào đúng ngày lễ mừng vạn thọ, thái tử và thái tử phi dậy thật sớm dùng xong đồ ăn sáng, sau đó thái tử mặc triều phục vào liền đi đến Cung Càn Thanh trước, cùng các a ca cung nghênh hoàng a mã Khang Hi, sau đó liền vào đúng giờ lâm triều thì cùng Khang Hi từ Cung Càn Thanh đi ra, dắt theo một đội ngũ thật dài đi vào ngự điện Thái Hòa, tiếp đó là vương công đại thần, con cháu bát kỳ cùng với các sứ thần ngoại quốc tiến hành lễ chúc thọ.

"Lúc chúc thọ thì phi tử hậu cung dưới cấp bậc 'tần' chỉ được đứng ở sau bình phong của điện Thái Hòa vì hoàng a mã chúc thọ, còn ngươi cùng các quý phi và hoàng hậu đều có thể ngồi ở phía sau tây điện và nam điện Thái Hòa để xem lễ mừng vạn thọ, lúc giáng phúc đến sẽ có rất nhiều người vây xem nó, chờ lễ mừng vạn thọ vừa xong, lúc hoàng a mã ban thưởng thì ngươi dẫn nó xuống phía dưới nghỉ một chút, tỉ mỉ dạy lại nó những lời chúc đã học lúc trước, dâng quà chúc thọ là vòng quan trọng nhất, ngàn vạn lần không thể ở lúc quan trọng này xảy ra chuyện không may." Thái tử mặc quần áo đai lưng xong lúc gần đi không quên dặn dọ thái tử phi, lại một lần nữa để cung nữ chỉnh góc áo cho hắn, đội mũ quan, ở trước gương quay một vòng.

"Được rồi, ta hiểu, không nên bao bọc củ cải đỏ quá, tránh cho giống với lúc chọn đồ vật đoán tương lai." Thái tử phi mặc triều phục rất nặng, mang mũ quan nặng đến cái cổ đều sắp tê cứng, "Ngươi nên đến Cung Càn Thanh, củ cải đỏ để một lát nữa ta sẽ mang qua điện Thái Hòa bên kia."

"Cô đi đây." Thái tử cũng không có tâm tư gì nói tiếp, thấy thời gian cũng đã tới, nên đi qua Cung Càn Thanh.

Nói xong câu đó, từ tẩm điện thái tử phi đi ra, gọi Hà Ngọc Trụ mang theo đội ngũ của hắn nối thành đoán liền hướng Cung Càn Thanh đi qua.

Thái tử phi thấy thái tử đi, cũng ra khỏi nội thất, Lý ma ma đã đem củ cải đỏ mới vừa ăn no ôm tới, củ cải đỏ cũng có triều phục của mình, là một kiện áo mãng bào* rất mê ngươi, mặc vào thấy vô cùng khả ái hoạt bát, có điều không có mang mũ quan, nếu mang mũ quan, đầu bị mũ quan che khuất, phỏng chừng xa xa vừa nhìn thực sự trông giống như một cái cây nấm nhỏ béo, đội mũ quả dưa, trên mặt lại bị tô hai đốm hồng. (*lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc)

"Ngạch nương!" Củ cải đỏ ở trong lòng Lý ma ma giơ tay ra muốn đòi thái tử ôm, thái tử phi mặc triều phục nặng trịch nên ôm nó không được thuận tiện lắm, đành ở ngay trên cánh tay nhỏ bé béo mập của nó hôn một cái.

"Ngoan, chúng ta nên đi Điện Thái Hòa chúc thọ cho hoàng mã pháp ngươi." Thái tử phi nói, đối với Lý ma ma nháy mắt, Lý ma ma đã ở bên cạnh khuyên một phen.

Củ cải đỏ không có làm ầm ĩ, chỉ là hỏi, "Điện Thái Hòa ở nơi nào nha? A mã thì sao?"

"Hiện tại liền dẫn con đi, chờ đến điện Thái Hòa là con có thể thấy a mã của mình." Thái tử phi nói, cung nữ nhũ mẫu đều chuẩn bị xong từ lâu, thái tử phi ra lệnh một tiếng, khí thế cũng rất phô trương, hướng điện Thái Hòa bên kia đi.

Thái tử phi hiện tại trông như một cái kho châu báu biết đi, mũ quan, áo bào, áo ngoài, váy và dây chuyền ngọc trai không chỉ có phức tạp lại vừa nặng, lúc đi tới điện Thái Hòa, thái tử phi cũng không nhịn được trong lòng kêu một tiếng ôi mẹ ơi, thực sự là phiền phức.

Củ cải đỏ dọc theo đường đi đều có người thay phiên nhau ôm, nhưng thật ra một điểm đều không cảm thấy mệt, còn rất là phấn chấn, đến điện Thái Hòa rồi, tiểu tử kia quay tới quay lui đều chưa tìm được a mã nó, nhưng lại để nó tìm thấy được bạn chơi là thập ngũ a ca và thập lục a ca. Hai cái vị tiểu a ca này cũng còn quá nhỏ, không có thể theo các vị ca ca đi nghênh đón hoàng a mã của bọn họ, bị Đức phi mang theo bên người, ở lại bên này cùng phi tần nhìn buổi lễ.

Thái tử phi thấy tất cả các phi tần đều đến rồi, ngay đến quý phi nương nương bệnh nặng trên mặt đắp rất nhiều son phấn che giấu bệnh trạng, cũng đứng thẳng người ở hàng đầu tiên, hắn vì sự chuyên nghiệp của các nàng mà cảm thấy bội phục. Đến bên người quý phi nương nương rồi, đứng ngay ngắn ở vị trí của mình, thái tử phi thấp giọng hỏi, "Quý phi nương nương thân thể đã tốt rồi phải không?"

Ôn Hi quý phi cười khẽ, "Không phải như vậy, lễ mừng vạn thọ hàng năm mới có một lần, bổn cung vẫn còn có thể chịu đựng được." Nàng nói xong khóe mắt đảo qua các phi tần sau lưng, cũng không có động tĩnh gì, nhưng thái tử phi lại rõ ràng nhìn ra được một tia kiêu ngạo của nàng.

Cũng phải, có thể ở lễ mừng vạn thọ một buổi lễ lớn như vậy đứng ở vị trí đầu não của đám phi tần, có thể không kiêu ngạo được sao?

Thái tử phi khẽ gật đầu, lại cùng mấy người phi tử khác chào hỏi, để Lý ma ma đem củ cải đỏ đang chơi đùa cùng thập ngũ a ca, thập lục a ca ôm đến bên người không cho quậy phá, tiếng trống nổi lên, vương công đại thần, con em bát kỳ và sứ thần ngoại quốc ở ngoài điện đã chiếu theo vị trí mà tự đứng ngay ngắn, tất cả phi tần đứng ở chỗ cao của điện Thái Hòa, vừa nhìn xuống bên dưới, cả đám đã ríu rít nhốn nháo rất náo nhiệt.

Tiếng trống rung trời lở đất, tất cả mọi người đều yên lặng hướng lối đi thông với điện Thái Hòa nhìn sang, kiệu rồng của Khang Hi đã xuất hiện, chậm rãi hướng bên này đi tới, kế đó là kiệu của thái tử, tiếp theo là đại a ca, tam a ca, mãi cho đến tiểu thập tứ a ca, thật dài đội hình kéo đến con em bát kỳ mà người phía sau vẫn chưa hết.

Khang Hi vừa xuất hiện, tất cả triều thần quý tộc, sứ thần, cung nữ thái giám, tất cả đều quỳ xuống, thái tử phi, quý phi nương nương và đám phi tần dẫn theo, cung nữ nhũ mẫu, Lý ma ma ôm củ cải đỏ, thập ngũ ca và thập lục a ca đang được ôm trong lòng nhũ mẫu, tất cả đều quỳ xuống hướng về phía Khang Hi hô muôn năm.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Hơn mấy ngàn vạn người cùng hô, cái loại thanh thế lớn này khiến kẻ khác cảm thấy bị khuất phục.

Nơi Khang Hi đi qua, đều được hô muôn năm, mỗi một lần như thế triều thần hoặc con em bát kỳ, thậm chí từng phi tần cũng sẽ không quên hô muôn năm vang dội khắp cả Tử Cấm Thành, càng chưa nói nhóm a ca sau lưng Khang Hi.

Nhìn từng nhóm người quỳ gối dưới chân, ba quỳ chín lại, người có lòng đam mê đối với quyền lực khẳng định sẽ trực tiếp nổ phổng mũi.

Thái tử phi đã gặp tràng cảnh lớn đồ sộ này cả hai năm trước, ngoại trừ lần đầu tiên siêu cấp chấn động ra, hôm nay lần thứ ba chứng kiến đã có lực miễn dịch, củ cải đỏ trợn tròn mắt hướng phía dưới có đám người đang quỳ, còn có cái người vẫn đi lên kia chính là Khang Hi, sau lưng là thái tử điện hạ, thái tử phi tại sao phải sợ lời hù dọa của hắn, không nghĩ tới lại tự hù dọa chính mình.

Củ cải đỏ nhìn thấy thái tử điện hạ, cao hứng lại chỉ ngón tay, "Ngạch nương, ngạch nương, a mã ở đằng kia!"

May là lúc này Khang Hi đã lên đài, đám triều thần nghênh đón lại hô ba câu muôn năm, "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Thanh âm trực tiếp che giấu tiếng kêu non nớt của củ cải đỏ, Lý ma ma cũng vội vàng giữ lấy ngón tay của củ cải đỏ, ghé vào lỗ tai nó thấp giọng giảng, "Tiểu tổ tông, không thể nói lung tung."

Vùng xung quanh lông mày thái tử phi nhíu lại, Ôn Hi quý phi còn là dùng khăn tay che giấu tiếu ý, không cần quay lại nhìn phía sau, đều biết được đám phi tần nghe được thanh âm của củ cải đỏ đang cười.

Thái tử điện hạ cùng Khang Hi đi lên, lơ đãng hướng về phía thái tử phi bên này, thấy thái tử phi vừa mới tươi cười đáp lại có chút kỳ quái, cũng không để ý, không có phân tâm tiếp tục đi hết toàn bộ hành trình.

Thẳng đến lúc Khang Hi đi tới chỗ ngồi, đứng ở phía trước ghế ngồi, thái tử cùng các huynh đệ đứng qua một bên, tất cả toàn bộ mọi người lần thứ hai hô muôn năm xong, Khang Hi phương mới phất tay, ngắn gọn mà đầy uy lực, "Chúng ái khanh bình thân!"

Thái tử phi như nín thở, nghe các đại thần bên dưới nói tạ ân trong lòng mới ruốt cuộc buông lòng mà nhập tọa. Chúc thọ bắt đầu, mọi người đều tự nhập tọa, chỗ ngồi của thái tử phi và quý phi nương nương vừa hay ở phía trước, có thể nhìn xuống toàn bộ lễ mừng vạn thọ, mà Huệ; Vinh; Nghi; Đức tứ phi ngồi sau một chút, nhưng mắt tốt cũng là có thể thấy, củ cải đỏ tự nhiên là cùng thái tử phi ngồi chung một chỗ, thập ngũ a ca và thập lục a ca lúc này nhưng là bị dẫn chỗ nhóm người Thái tử ngồi.

Củ cải đỏ thò đầu ra cũng muốn qua bên kia, bị thái tử phi đè lại, "Không nghe lời không cho ăn kẹo hồ lô nhào đường."

Giãy dụa hai cái, tiểu tử kia liền yên tĩnh, cũng không quên hỏi thái tử phi, "Vì sao thập ngũ thúc và thập lục thúc lại được qua đó chứ?"

"Chờ con trưởng thành cũng là có thể quá đó ngồi." Hoàng tôn chỉ có một, còn không nên chỉ để làm nền.

"Thập lục thúc so với con còn nhỏ hơn." Củ cải đỏ lắc đầu không tin lời thái tử phi nói.

"Ngoan, xem biểu diễn, con xem đó là bát kỳ tinh binh, thấy không?" Thái tử phi không cùng nó quấn quýt vào một vấn đề khó, dời đi sự chú ý của nó, tiết mục chúc thọ đầu tiên thái tử tỉ mỉ chuẩn bị sắp bắt đầu rồi, chính là duyệt binh.

Quang cảnh duyệt binh rất là rộng rãi đồ sộ, đại a ca cũng rất tốt, ở lúc thái tử dâng tấu lên Khang Hi, trực tiếp cùng bộ binh hiệp thương, điều hơn một nghìn tinh binh cấu thành một trận hình chỉnh tề, lên sân khấu đi đều bước, còn có tiếng điều khiển vang dội, hơn nữa tiếng trống hùng hồn kết hợp với quang cảnh khiến bầu không khí trực tiếp khẩn trương nhiệt liệt lên.

Ở lúc sau khi duyệt binh xong, một nghìn tinh binh ở dưới sự chỉ huy của đại a ca hô vang, tận trung báo quốc, trung với hoàng thượng trung với đại thanh, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế muôn năm chờ nói, trực tiếp làm rung động ý chí của con em bát kỳ.

Tuy rằng thái tử phi thấy tổng thể khẳng định so ra kém hơn nghi thức duyệt binh hiện đại, thế nhưng ở triều Thanh có thể làm được đến mức này cũng xem là tốt, bộ binh cùng một ít lục binh có thể lên diễn luyện một lượt, kỵ binh không lên được sàn diễn cũng là một sự tiếc nuối, mặt rồng của Khang Hi cười đến giống như hoa, có thể thấy được cái cuộc duyệt binh này quá mức được lòng vua.

Bản thân thái tử cũng rất hài lòng vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy đại a ca hăng hái lại nuốt không vô, thầm nghĩ lần này cho ngươi ké được một ít chỗ tốt.

Khang Hi đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay thái tử, thật cao hứng khen, "Dận Nhưng, lần này ngươi làm được rất tốt." Vừa nói vừa nhìn về phía con em bát kỳ của ông, "Các ngươi đều làm rất tốt, trẫm rất vui vẻ."

Quà tặng chúc thọ trong ngày lễ lớn như vậy, lúc thái tử dâng tấu, ông cũng không cho rằng đó là ý hay, lại không nghĩ rằng sẽ làm được tốt như vậy, thái tử đương nhiên được công đầu, thế nhưng đại a ca, tam a ca, tứ a ca những hài tử này cũng nhất định đã góp nhiều công sức, khen thái tử, cũng không có thể quên những đứa khác.

Khang Hi tán thưởng chính là nỗ lực của các a ca, bọn họ nghe một câu như thế tự nhiên đều là vô cùng cao hứng, trên mặt ngập tràn tiếu ý.

Thái tử cũng đắc ý cười, hướng về phương hướng thái tử phi nhìn sang, thái tử phi buồn cười việc hắn cố ý khoe khoang, âm thầm giơ cho hắn một ngón tay cái, củ cải đỏ vung cánh tay nhỏ bé, hô: "A mã, chúng ta ở chỗ này."

Thái tử nghe vậy cười khẽ, Khang Hi cũng đã nhìn quá đó, thấy tiểu hoàng tôn mặt đỏ béo tốt cười đến vô cùng hài lòng, trong lòng cũng vui vẻ, cười cười sai Lý Đức Toàn đi qua đó đem củ cải đỏ lại đây.

Thái tử phi thấy Khang Hi nhìn sang, vội vàng đứng dậy đáp lễ, không qua bao lâu, chỉ thấy Lý công công tự mình đi sang muốn ôm củ cải đỏ đến bên kia xem biểu diễn chúc thọ, vội vàng để Lý Đức Toàn thay nàng trông chừng củ cải đỏ, lại dặn nó phải nghe lời, liền đem nó đóng gói chuyển qua chỗ thái tử bên kia.

Tiết mục chúc thọ một rồi lại một tiếp nối biểu diễn, có vừa tràng cảnh duyệt binh mở màn mang tới bầu không khí nhiệt liệt, những tiết mục sau cũng nhận được lời khen ngợi của triều thần, vương công quý tộc và sứ thần ngoại quốc, chẳng có mấy người hỏi hoàng tộc cao cao tại thượng làm như thế để làm gì.

Thái tử thấy con trai trưởng của mình được ôm tới, đầu tiên là vui vẻ, tiếp đó lại lo lắng tên tiểu tử này ở trước mặt hoàng a mã lại phạm lỗi, vừa mới ôm tới xong liền muốn đem nó đến bên cạnh người, Khang Hi cũng không ngăn cản, vừa nãy nhất thời nổi hứng muốn đem hoàng tôn lại bên người, đặt ở chỗ thái tử cách không xa cũng tốt.

Chúc thọ dùng đủ hai canh giờ, Khang Hi rất vui vẻ, ban thưởng cho mọi người, bởi vì thái tử đặt nhiều tâm huyết cho lễ mừng vạn thọ nên được ban thưởng tối đa, ở lễ mừng đạt được danh tiếng, đại a ca nhưng cũng không kém, so với thái tử chỉ kém hơn một ít, nhưng cũng cao hơn những huynh đệ khác, nhưng thật ra điều này khiến thái tử không nghĩ tới.

Qua phần ban thưởng là thọ yến, di dời đến Cung Càn Thanh, vương công quý tộc và trọng thần mới có thể nhân cơ hội này tham gia thọ yến ở Cung Càn Thanh, Khang Hi đi bên này lại không bỏ xót một lời nào trong cuộc đối thoại giữa hai cha con thái tử.

Củ cải đỏ nghĩ rời khỏi bên cạnh thái tử sẽ không có cơ hội nói chuyện nên không lúc nào là không líu la líu lo, chợt nghe được tiếng a mã của mình thấp giọng nói, "Giáng Phúc, yên lặng." Củ cải đỏ phùng má lên nghĩ không muốn nghe lời, chợt nghe a mã nhà mình lại bỏ thêm một câu, "Không nghe lời không cho ăn kẹo."

Bị cấm không cho nói chuyện lại không được chạy về chỗ ngạch nương, tiểu hài tử coi tiết mục chúc thọ lại coi không hiểu, lâu dần liền ngủ gục. Thật lâu sau mới tỉnh lại đã đến lúc rời đi, củ cải đỏ rốt cục nhịn không được hỏi thái tử, "A mã, vì sao không cho cao cao nói chuyện?"

Thái tử lại đứng ở Khang Hi phía sau, củ cải đỏ được Hà Ngọc Trụ ôm đi sát bên người, lời này vừa hỏi ra Khang Hi muốn vờ như không nghe thấy cũng đều khó khăn, các a ca gần đó tự nhiên cũng nghe được, tất cả đều chờ thái tử trả lời.

Thái tử nghe được hai chữ cao cao mí mắt liền giật giật, hắn cũng không thể ở trước mặt ông già nói là vì sợ ngươi nói sai chọc lão nhân gia không vui được? Tuy rằng lời trẻ con không tính, thế nhưng có thể kiêng kỵ vẫn phải kiêng kỵ, "Hoằng thăng, đợi đến lúc ngươi chúc thọ hoàng mã pháp sẽ để ngươi nói."

"Nga." Củ cải đỏ giương cao thanh âm gật đầu, thế nhưng trong đôi mắt to vẫn còn cảm thấy khó hiểu, "Tại sao vậy?"

Khang Hi nghe được lời thái tử nói mới biết được cao cao là do tiểu hoàng tôn tự xưng, liền hỏi, "Hoằng Thăng tại sao lại có một nhũ danh cao cao như thế?"

Da mặt thái tử hơi nóng, cũng không thể nói hắn và thái tử phi lúc ban đầu ở thời điểm cấp nhũ danh cho củ cải đỏ thì nổi lên chuyện phân chia, vì vậy bịa chuyện nói, "Hoằng Thăng nó thích ăn củ cải đỏ, thường nói bánh củ cải đỏ nên liền đem cao cao làm nhũ danh của mình."

Lời này vừa ra, Khang Hi nghe được đều nở nụ cười, có điều ông cũng không thèm để ý nhũ danh của hoàng tôn, chỉ cần ở bên ngoài gọi chính danh không ném đi mặt mũi của hoàng thất là được, "Sau này phải dạy nó lúc ở bên ngoại phải nói đại danh của mình."

"Dận Nhưng hiểu rõ." Thái tử vội vàng đáp.

Củ cải đỏ không có được a mã trả lời, lướt qua vai Hà Ngọc Trụ nhìn về phía đại a ca, "Đại bá!"

Đại a ca khẽ run, tiểu gia hỏa này thế nào lại đột nhiên gọi hắn, mỉm cười gật đầu, "Hoằng Thăng, chuyện gì!"

Vừa hỏi, đã thấy củ cải đỏ đã lướt qua phía sau hắn nhìn về phía tam a ca, "Tam thúc!" "Tứ thúc!"

Giờ mới hiểu được đây là nó đang tập nhận biết.

Khang Hi cười ha ha một tiếng, đối với thái tử nói, "Tiểu gia hỏa này thật là thông minh, còn là không nhận lầm người."

Thái tử phi không yên lòng dùng thọ yến, lo lắng thái tử và củ cải đỏ ở bên kia xảy ra sai lầm gì, củ cải đỏ ở Dục Khánh Cung gần như được nuôi dưỡng tự do, vô câu vô thúc, thái tử phi thật sự sợ hắn nói lỡ cái gì, vốn ngay từ đầu đã dự định giữ củ cải đỏ ở bên cạnh mình, kết quả lại bị Khang Hi ôm qua đó, muốn dạy nó lúc dâng quà chúc thọ biểu hiện tốt một chút, hiện tại cũng không được rồi, chỉ cầu nó ngoan ngoãn không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Khang Hi nhưng là bị sợ cơ trí của củ cải đỏ làm nổi lên tính muốn trêu đùa, ở lúc nhập yến ông hỏi củ cải đỏ, "Hoằng Thăng, hôm nay là vạn thọ của hoàng mã pháp, cháu có lời gì muốn nói với hoàng mã pháp hay không?"

Thái tử nhất thời yên tâm, mấy câu chúc thọ đã dạy chừng cả trăm, củ cải đỏ khẳng định có thể nhớ một đôi lời, đã thấy củ cải đỏ ngẹo đầu nhìn về phía Khang Hi, gật đầu lại lắc đầu, "Hoàng mã pháp, có, nhưng a mã nói phải đợi."

Lại nói thêm một câu, "Bây giờ chưa có nói được."

Thái tử nghe nói thế quả thực muốn che trán, cái tên tiểu tử này nghĩ cái gì đều nói ra ngoài, đang yên lành còn bắt hắn lôi vào chung, vội vàng nói đỡ củ cải đỏ, "A mã, Hoằng Thăng học lời chúc, đợi lúc dâng quà chúc thọ muốn nói cho người nghe."

Khang Hi cười cười, vuốt vuốt râu mép trên, "Ha ha, trẫm sẽ chờ một hồi." Ngắm củ cải đỏ đã thấy tiểu gia hỏa kia nhìn lại, liền thấy tròng mắt đen lúng liếng của nó lại nhìn thẳng vào râu mép mình, thấy vậy nghĩ đến chuyện đã từng trải qua với tiểu tử kia, nhịn không được ho khan hai tiếng nói với mọi người, "Dùng bữa."

Thật vất vả mới đến thời điểm dâng quà chúc thọ, bá quan triều thần đều dâng thọ lễ xong liền đến phiên các a ca, người thứ nhất lên sân khấu đương nhiên vẫn là thái tử điện hạ.

Thái tử nắm tay củ cải đỏ, một lớn một nhỏ hướng chính điện đi đến, tới trước mặt Khang Hi, thái tử quỳ xuống, củ cải đỏ nhìn a mã quỳ xuống, đây là cũng chưa nhớ bài dạy lúc trước, tay nhỏ bé lắc lắc sau đó thi lễ.

"Nhi thần Dận Nhưng chúc hoàng a mã vạn thọ vô cương, phúc trạch vĩnh trường, …" Thái tử quỳ xuống, tụng xong câu chúc thọ đã chuẩn bị từ trước rồi dập đầu ba cái, Hà Ngọc Trụ tiếp nhận thọ lễ trình lên, hai tay trình lên, chờ Lý Đức Toàn đi tới tiếp nhận.

Khang Hi vui mừng gật đầu, sau đó nhìn về phía củ cải đỏ, củ cải đỏ đứng thẳng tắp mà cũng không cao bằng thái tử đang quỳ, ngay từ đầu thi lễ quá nhanh, lúc chờ thái tử đọc câu chúc nó đứng yên không làm gì, bây giờ thấy Khang Hi nhìn về phía nó, lại phủi ống tay thi lễ, chưa nói lời chúc may mắn mà nói bằng giọng sữa, "Hoàng mã pháp vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Nói rất là lưu loát, cũng không thiếu hơi.

Khang Hi nghe được cười không ngừng, hỏi, "Thế nào lại chỉ có câu này?"

Các a ca khác và các trọng thần ở đây cũng không nhịn được cười, tiểu hoàng tôn còn nhỏ như vậy có thể nhớ động tác thi lễ còn nói ra được câu này cũng đã rất khá rồi, bởi vậy cũng không có quá nhiều yêu cầu, nhưng trái lại những người xem trọng thái tử thấy hoằng thăng tiểu a ca cơ trí đều gật đầu.

Thái tử cũng kỳ quái củ cải đỏ thế nào lại chỉ nhớ một câu này, rõ ràng đã dạy nó nhiều câu, ở Dục Khánh Cung cũng có thể nói ra vài câu đơn giản, hiện tại lại chỉ biết niệm muôn năm, quả nhiên thời khắc mấu chốt không thể trông cậy tên tiểu tử này.

Thái tử vừa nghĩ như vậy, chợt nghe được củ cải đỏ ngẩng đầu giọng nói thật là bi phẫn, "Hoàng mã pháp, a mã vừa đoạt câu hỏi của cháu đấy, phúc trạch vĩnh trường, vạn thọ vô cương là cháu nên nói!"

Nó nhưng thật ra lanh trí, chưa quên hai câu chủ yếu nhất, lại làm cho a mã nhà mình nói trước.

"Phì!"

"Ha ha."

"Ha ha ha ha."

Tiếng cười ở chính điện vang lên, nhóm a ca và các đại thần nghiêm nghị lúc này cũng không nhịn được bật cười, Khang Hi cũng cười to, chỉ vào thái tử, "Dận Nhưng a, …" Lại không biết nên pha trò thế nào, rõ ràng kinh ngạc trước con trai trưởng của mình.

Thái tử bị quê đến nỗi da tóc phát nhiệt, nhìn củ cải đỏ tâm niệm nói tiểu tử kia thực sự là ngứa da, suy nghĩ một chút tự mình nhưng cũng nhịn không được cười lên, sau đó củ cải đỏ thực sự không thể để cho thái tử phi dạy lung tung, tiểu tử kia trí nhớ quá tốt lại không kiêng nể gì cả, còn là đứa lanh lợi nói nhiều, không hảo hảo dạy dỗ thật lãng phí trí tuệ của nó.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tối hôm qua nằm mơ mơ tới sâu viết liền ba Chương, tỉnh lại mới phát hiện quả nhiên là nằm mơ a, A-men

65. Chương 65

Thái tử phi ở lúc dâng quà chúc thọ thì liền theo các phi tần khác tản đi, ngay từ đầu nghĩ chờ ở ngoại điện Cung Càn Thanh, lo lắng hai cha con thái tử sẽ xảy ra chuyện, nhất là củ cải đỏ, không biết có xảy ra sự cố gì hay không, đợi một hồi thấy người khác đều lần lượt đi hết, tự mình một người cô linh chờ ở một bên không giống ai, liền dẫn Trữ ma ma, Lý ma ma và cung nữ thái giám quay về Dục Khánh Cung.

Trữ ma ma dọc theo đường đi liên tục khen củ cải đỏ, trấn an lòng của thái tử phi, "Chủ tử, tiểu chủ tử luôn luôn hoạt bát chọc cười, nhất định có thể chọc hoàng thượng yêu thích."

Thái tử phi đi ở phía trước, giơ lên khóe môi cũng cười tự an ủi mình, củ cải đỏ thông minh quả đúng là thông minh, tiểu hài tử nói cái gì cũng không có kiêng nể, học nói được xong lại đặc biệt thích học nói

chuyện như người lớn, có người chọc sẽ không ngần ngại mà nói lại, Khang Hi con cáo già kia còn không biết sẽ chọc nó thế nào đây.

Người thường chiếu cố củ cải đỏ là Lý ma ma nhưng cũng cùng chung nỗi lo lắng giống như thái tử phi, nhưng là bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện không may, "Chủ tử, tiểu chủ tử ở Dục Khánh Cung được dạy thật rất tốt, hành lễ và lời chúc thọ đều nhớ kỹ, tin chắc nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, huống hồ còn có thái tử điện hạ trông chừng."

Thái tử phi gật đầu, "Cũng phải, có thái tử điện hạ trông chừng, bổn cung vẫn có thể yên tâm chút."

Trở lại Dục Khánh Cung, thái tử phi còn không có bước vào tẩm điện, chợt nghe được Cam Lâm được cử ở lại bẩm báo, "Chủ tử, phu nhân của tác đại nhân đã đợi ở bên trong một hồi lâu."

"Sao?" Thái tử phi nghi ngờ lên tiếng, nhưng không biết giác La thị tại sao lại chờ ở Dục Khánh Cung bên này, yến hội của các mệnh phụ cùng yến hội của phi tần tuy rằng bất đồng vị trí, thế nhưng thời gian kết thúc lại không sai biệt lắm, giác La thị rời tiệc sớm chạy tới đây làm gì?

Thái tử phi suy nghĩ liền vào chính điện, trước tiên tiến vào nội thất đem triều phục rất nặng này thay đổi, mới lại đi ra ngồi ở trên ghế nghỉ xả hơi, đối Cam Lâm nói, "Đi thỉnh giác La phu nhân qua đây."

"Vâng." Cam Lâm đáp, liền ra chính điện, hướng thiền điện đi.

Giác La thị lần này tới quả thật có chuyện cầu thái tử phi, đệ đệ của nàng Giác La Vĩnh Đào nhậm chức quản lý muối ở Sơn Đông, bởi vì phạm vào một ít việc nhỏ hiện giờ không cách nào tránh thoát, chỉ kém bị chính thức tố lên sẽ không còn thoát thân được nữa, Tác Ngạch Đồ vốn đã viết một phong thơ muốn bất tuần phủ Sơn Đông buông tay, nhưng người ta căn bản không nể mặt, chỉ nói là không thể đáp ứng.

Tác Ngạch Đồ biết được liền nổi giận, Đại Thanh còn chưa có quan viên nào can đảm không nể mặt mũi hắn như thế, ngay đến việc có quan hệ với thái tử đều đem ra hết, vậy mà cũng không có tác dụng, tức giận đến chỉ có thể ở trong phủ mắng to, "Đám người Thạch gia kia quả nhiên đều là tảng đá ngoan cố không thay đổi!"

Không sai, Sơn Đông tuần phủ là thái tử phi Nhị thúc Tổ Thạch Hoa Lâm, cùng tổ phụ thái tử phi Hoa Thiện là anh em con chú bác, có mối quan hệ với thái tử phi này, giác La thị nếu muốn giúp đệ đệ nhà mình, cho dù không thích thái tử phi, cũng vẫn phải là qua đây cầu xin một câu.

"Thái tử phi nương nương, những chuyện Vĩnh Đào phạm kia chẳng qua là tội mà ai cũng phạm phải, đặt ở Giang Nam căn bản không tính là cái gì." Giác La thị đơn giản nói xong chuyện nhờ cậy, lại cực lực bổ sung giúp một tay nói đây không phải chuyện to tát gì, đơn giản giống một cái nhấc tay mà thôi. "Lão gia nhà ta nói thái tử phi luôn luôn là người thục đức, Hách Xá Lý thị cùng Thạch thị giao hảo đối với thái tử điện hạ mà nói đó cũng là chuyện tốt nhất a."

Thái tử phi làm bộ vô ý mà bưng trà trong tay lên, lướt qua một ngụm, âm thầm liếc mắt nhanh về phía Giác La thị, trong ngực buồn cười, Giác La thị đã ăn trái đắng một lần, thế nào còn có mặt mũi tới đây? Tội mà đệ đệ nàng phạm phải nếu như điều không phải đại sự gì, nhị thúc tổ hẳn sẽ nể tình Tác Ngạch Đồ và thái tử có quan hệ thân thiết cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, mà nhị thúc tổ nói thẳng không thể tha đó chính là thật sự không thể nương tay, tuyệt đối phạm vào đại sự.

Thái tử phi cũng sẽ không giúp đỡ người ngoài khiến người trong nhà khó xử, cái được không bù đắp nổi cái mất, cân nhắc một hồi, để chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt nói rằng, "Giác La phu nhân, bổn cung sẽ gửi một một phong thư cho nhị thúc tổ, có điều đến lúc đó ông ấy có giúp hay không bổn cung cũng không thể đảm bảo."

Ban đầu Giác La thị nghe thái tử phi đáp ứng, trong lòng là cao hứng, thế nhưng lập tức lại nghĩ đến hồi trước thái tử phi đối với chuyện tuyển tú của cháu gái nàng cũng là như thế, nhất thời bấm bụng nói, "Thái tử phi nương nương, cũng không dám làm phiền người tự mình đi đến Sơn Đông bên kia truyền tin, người chỉ cần viết một phong thư cho ta, ta tự đi đưa là được."

Thái tử phi sao có thể không biết nàng đang suy nghĩ gì, nhướng mày, "Chẳng lẽ Giác La phu nhân không tin tưởng bổn cung?" Nghĩ rồi giọng nói liền trở nên lạnh, "Nếu như vậy, bổn cung cần gì phải nhiều chuyện,

Giác La phu nhân, Tác đại nhân giao thiệp rộng, người giao hảo cũng nhiều, mà làm việc lại luôn luôn ổn thỏa, người vẫn là nên cùng hắn thương lượng một chút."

"A." Giác La phu nhân không nghĩ tới thái tử phi nói trở mặt liền trở mặt, nhất thời không phản ứng kịp.

"Được rồi, thời gian cũng đã không còn sớm, Cam Thảo, đưa tiễn Giác La phu nhân ra khỏi cung." Thanh âm của thái tử phi lại khôi phục vẻ bình tĩnh, lại không nghe ra hỉ nộ gì.

"Dạ." Cam Thảo lên tiếng trả lời, đến trước mặt Giác La phu nhân sắc mặt đã phồng đến đỏ bừng thỉnh nàng đứng dậy.

Giác La phu nhân tức giận đến không nhớ thi lễ, phất khăn tay xuống liền hướng ra ngoài đi.

Thái tử phi nhìn bóng lưng Giác La thị thở phào nhẹ nhõm, nâng chung trà lên lại uống một ngụm trà, mới đứng dậy vào nội thất. Trữ ma ma cũng không yên tâm lắm, "Chủ tử, xem ra lần này đã chọc tức vị tác phu nhân kia, lỡ như nàng làm ra ý định ngu ngốc gì phá hư danh tiếng của chủ tử vậy phải làm sao bây giờ?"

"Có ai nói đến cầu bổn cung trên bổn cung liền nhất định phải làm việc cho nàng? Hừ!" Thái tử phi hừ lạnh một tiếng, Tác Ngạch Đồ quá mức kiêu căng tham lam, cho dù hôm nay thế lực của hắn còn là rất lớn, thế nhưng người chân chính có bản lãnh của hắn lại có mấy người, người có cái dạng tính tình gì cũng sẽ có thuộc hạ có cái dạng đó!

Người Thạch gia luôn luôn giữ bổn phận, không có lý do nào đi dính líu với loại người như Tác Ngạch Đồ chẳng có kết quả tốt gì, thái tử phi não bị vô nước mới có thể thực sự đi hỗ trợ.

"Phải, phải, chủ tử chớ tức giận làm hại ngọc thể." Trữ ma ma thấy thái tử phi trong lòng khó chịu không vui, vội vàng trấn an nói.

Thái tử phi càng nghĩ lại càng giận, Tác Ngạch Đồ đến bây giờ còn không biết thu liễm, thể diện của mình không bán được, lại đi bán mặt mũi của thái tử, có khả năng thái tử căn bản cũng không biết có chuyện này, hắn làm sao dám to gan như vậy! Tác Ngạch Đồ làm như vậy, thuộc hạ của hắn sợ cũng bắt chước làm theo, lợi dụng sơ hở muốn phạm tội, ai cũng sẽ nói một câu, "Ngươi biết ta chính là người của thái tử điện hạ!" "Ta chính là vì thái tử điện hạ làm việc!" "Ta nếu là không xong rồi, thái tử điện hạ cũng sẽ mất mặt mũi!"

Mặt mũi của thái tử điện hạ tiêu hao hết, mọi người liền theo nhau xong đời!

"Chờ thái tử trở về, để chính hắn xử lý chuyện này." Thái tử phi thầm nghĩ, mỗi một người liên tục làm bại hoại danh tiếng của thái tử, đồng đội liên tục ngáng chân tuyệt đối là đồng đội ngu như heo! Thái tử phi rất muốn làm rõ, nếu Tác Ngạch Đồ là người như vậy làm thế nào lại có thể thu được quyền trưởng tộc Hách Xá Lý thị nhất tộc kia chứ? Năm đó tộc trưởng chết bệnh thì trưởng tử đã trưởng thành từ lâu vì sao không thể kế thừa gia nghiệp?

Có lẽ là do tốt số lúc Khang Hi còn nhỏ đứng ở bên người đạt được trọng trách, sau này lại trở thành quân cờ để Khang Hi áp chế Hách Xá lý thị bộ tộc, không phải vậy thái tử phi thực sự không nghĩ ra còn có cánh giải thích nào khác, rõ ràng tiếp xúc qua hai người cậu ruột của thái tử đều rất là nội liễm ổn trọng, chỉ có Tác Ngạch Đồ là một ngoại lệ, quả thực hình như sợ trên đời này người ta không biết hắn là một người hào hoa xa xỉ có quyền lực vậy.

Thái tử phi không đợi được thái tử và củ cải đỏ trở về, lại đón được một đống phần thưởng ban tới, đều là thưởng cho củ cải đỏ, vị công công qua đây tuyên chỉ ban thưởng thật cao hứng nói cho thái tử phi, "Tiểu a ca thông minh, quá mức được lòng thánh thượng."

Thái tử phi nghe xong tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống, dể Cam Lộ ban thưởng cho vị công công sau đó đem bản kiểm kê đưa vào khố phòng. Chính lúc đang phân phó, chợt nghe được truyền báo, "Thái tử điện hạ giá đáo, tiểu a ca giá đáo."

Thái tử phi nhìn về phía cửa, chỉ thấy thái tử sắc mặt cứng nhắc nghiêm trang, củ cải đỏ được Hà Ngọc Trụ ôm lại vô cùng cao hứng, gương mặt phình lên, chắc là đang ăn cái gì.

Củ cải đỏ vừa nhìn thấy thái tử phi, cao hứng kêu lên, "Ngạch nương, hoàng mã pháp cho kẹo đường ăn…" Nói rồi nước bọt chảy xuống lại vội vàng hút trở lại, miệng nhỏ nhúc nhích.

"Trước tiên ăn xong đi rồi hẵng nói." Thái tử phi còn sợ nó mắc nghẹn, quay đầu nhìn về phía thái tử, "Làm sao lại phụng phịu như vậy?"

Thái tử ngồi nghỉ ngơi lại đối Hà Ngọc Trụ nói, "Đem tiểu a ca ẵm xuống phía dưới, chờ ăn xong mới lại bồng lên."

"Vâng." Hà Ngọc Trụ lĩnh mệnh, liền ôm củ cải đỏ trước tiên ra khỏi nội thất.

Thái tử lúc này mới cùng thái tử phi nói, "Giáng Phúc không dạy thực sự không được, nhất là thời điểm mấu chốt còn không đáng tin cậy!"

Thái tử phi trong lòng căng thẳng, "Lẽ nào trong thọ lễ lại xảy ra vấn đề gì? Hoàng a mã không phải đã ban thưởng rất nhiều cho củ cải đỏ sao?"

Thái tử trợn trắng mắt liếc thái tử phi, thầm nghĩ con trai ngươi được ban thưởng là dựa vào sự hy sinh của một a mã ta đây mới có được, có cái gì đáng vui vẻ, "Không có vấn đề lớn xảy ra, thế nhưng vấn đề nhỏ không ít."

Thái tử nói cho thái tử phi một đoạn dâng quà chúc thọ của hắn và củ cải đỏ, liếc mắt một cái nhìn có chút hả hê cười ha ha thái tử phi, sau đó thở dài, "Giáng Phúc đúng là thông minh, hoàng a mã rất thích, chỉ là cô lo lắng hắn trưởng thành cũng cùng hiện tại như vậy, cái gì cũng đều không kiêng nể."

"Ha ha," thái tử phi một bên xua tay một bên cười, "Sẽ không, nó bây giờ còn nhỏ, trưởng thành rồi tự nhiên sẽ kiêng kỵ không nói lung tung, còn nữa, giành nói mấy câu chúc tốt đẹp mở đầu với nó để làm chi, ngay từ đầu kêu nó học nhiều nhất cũng chính là hai câu vạn thọ vô cương, phúc trạch vĩnh trường."

"Ngươi thế nào không nói cho hắn, hai câu đó ai cũng có thể sử dụng?" Thái tử trừng mắt nhìn thái tử phi một cái, ngừng một hồi, lại nói, "Lần này Giáng Phúc coi như là ở trước mặt đại thần lộ diện, biểu hiện cũng không tệ lắm,… ít nhất… Không luống cuống hay quá trớn."

"Sau này có thể để cho nó ít xuất hiện thì ít xuất hiện, nó còn quá nhỏ, không nên làm náo động quá, tốt quá hoá dở." Thái tử phi tự nhiên hiểu rõ ý nghĩ của thái tử, thái tử có một đứa con trai trưởng thông minh, kéo dài kế thừa huyết mạch tranh thủ nhiều tình cảm tốt của nhiều người hơn.

"Cô hiểu." Thái tử cũng gật đầu, sau đó lại hỏi, "Cô chỉ có một con trai trưởng còn là quá ít, Tĩnh Nghiên, ngươi nên không chịu thua kém một chút."

Thái tử phi vừa nghe, lập tức nổi da gà lên, xoa xoa nhẹ cánh tay, "Chúng ta phải chất lượng không nói số lượng, hiểu hay không. Được rồi, đừng nói cái này, ngày hôm nay giác La thị tới tìm ta."

Thái tử phi thần tốc mà nói lảng sang chuyện khác, thái tử nghe xong kỳ quái, "Nàng qua đây làm chi?"

"Vì đệ đệ nàng gặp chuyện, cầu phải đến cầu ta giúp." Thái tử phi đem chuyện của Giác La thị thuật lại một lần, nói xong cũng nhìn thái tử, nhìn biểu tình biến hóa của hắn.

Thái tử đầu tiên là khẽ nhíu mày, tiếp đó khóe môi kéo ra cười nhạt, cuối cùng là mày kiếm giơ lên, mắt hàm chứa lãnh ý, "Tác đại nhân thật là già rồi."

Thái tử phi đối với Tác Ngạch Đồ không lọt mắt, hắn biết, thế nhưng theo như lời thái tử phi nói về việc lo ngại Tác Ngạch Đồ phá hoại danh tiếng hắn thật là có chuyện này sao, khi hắn nổi lên ý định xa lạ đối với Tác Ngạch Đồ thì liền bắt đầu chậm rãi làm nhạt ảnh hưởng của Tác Ngạch Đồ đối với hắn, thế nhưng chung quy Tác Ngạch Đồ là mẫu tộc nuôi dưỡng hắn từ nhỏ, quan hệ là không thể hoàn toàn đoạn tuyệt, cho nên hắn tuy rằng bất mãn, thế nhưng cũng không có thể xé rách mặt mũi, mà hắn cũng không muốn xé rách mặt mũi.

"Ngươi yên tâm, cô sẽ cùng hắn hảo hảo nói chuyện một chút." Thái tử bình tĩnh tâm tình, rồi hướng thái tử phi nói rằng, "Hách Xá Lý thị chung quy là mẫu tộc của cô, thế nhưng ngươi cũng nên biết, hiện giờ trèo chống bộ tộc Hách Xá Lý chỉ có Tác đại nhân, lớp thanh niên tài giỏi đẹp trai của Hách Xá Lý thị còn cần thời gian đề bạt. Cô chỉ có thể chờ."

"Ừ, từ từ sẽ đến lúc ổn thỏa." Thái tử phi hiểu, dù gì đi nữa những năm cuối Khang Hi còn rất xa, thái tử chỉ cần dụng tâm kinh doanh, hay chính là chờ thời cơ quật khởi.

Bên này, Giác La thị trở lại quý phủ, Tác Ngạch Đồ cũng đã trở về, giác La thị vừa nhìn thấy Tác Ngạch Đồ, vành mắt liền đỏ. Làm phu nhân nhiều năm như vậy, trượng phu quyền cao chức trọng, còn là thái tử mẫu tộc, chưa từng bị loại tức giận này, kết quả, từ khi thái tử phi gả vào Dục Khánh Cung, ở trước mặt thái tử phi nàng liên tục ăn thiệt thòi.

Vốn tưởng rằng lần trước ở trong buổi lễ tiểu a ca chọn đồ vật đoán tương lai lấy lòng nàng, thái tử phi nên thân cận với quý phủ bọn họ, nhưng mà bây giờ, thái tử phi vẫn đánh mặt mũi nàng như thường.

"Lão gia, ngươi nghe một chút thái tử phi đã nói cái gì! Tác đại nhân giao thiệp rộng, người giao hảo cũng nhiều, mà làm việc lại luôn luôn ổn thỏa, người vẫn là nên cùng hắn thương lượng một chút!" Giác La thị học theo giọng nói thái tử phi, càng nói càng tức, "Nếu không phải lão gia không có biện pháp, ta cần phải đi tới cầu nàng sao? Lại còn bôi nhọ lão gia như thế!"

Tác Ngạch Đồ nghe xong, sắc mặt cũng không dễ coi, cầm lấy cái tay vịn ghế cố sức che giấu cơn tức giận trong lòng, nghe được phu nhân còn đang lải nhải chỗ sai của thái tử phi, nhịn không được liền vỗ bàn một cái, "Được rồi! Đừng nói nữa!"

"Lão gia!" Giác La thị lại càng hoảng sợ, vuốt vuốt ngực lo lắng nhìn Tác Ngạch Đồ.

"Thái tử phi là có chỗ dựa nên không sợ, nếu nàng ta không muốn giúp đỡ thì có thể làm gì bây giờ?" Tác Ngạch Đồ trừng mắt nhìn giác La thị một cái, "Thái tử đối với ta đã không còn giống như trước, ta vốn nên thu tay lại a, chuyện của Vĩnh Đào xem ra là không làm được, lão gia ta cũng chỉ có thể làm cho hắn ít chịu cực hình, không có cách nào khác đưa hắn ra khỏi nhà lao."

"Lão gia!" Giác La thị bị đả kích lớn, "Ta chỉ có một đệ đệ như thế a."

"Hừ, nếu không phải do hắn không chịu nhường bước thì làm sao lại thành như vậy!" Tác Ngạch Đồ lại hừ lạnh một tiếng, "Nếu chuyện đã như vậy, thái tử phi ở bên tai thái tử thổi gió sẽ cùng ta xa lạ, ta còn muốn tìm hắn tính sổ!"

"Lão gia, cái đó cùng Vĩnh Đào có quan hệ gì. Muốn trách thì trách cái thái tử phi của Thạch gia kia!" Giác La thị tức giận bất bình, "Từ lúc thái tử phi gả cho thái tử, thái tử đối xử với lão gia không còn được như trước, thái tử phi khẳng định thổi gió bên tai không ít! Ta đến cùng thật không biết, quý phủ của chúng ta rốt cuộc chọc nàng chỗ nào!"

Trong lòng Tác Ngạch Đồ cũng không biết là mùi vị gì, trước đây lúc thái tử muốn bỏ thái tử phi, hắn còn khuyên qua thái tử, hiện tại thái tử phi không cảm kích chút nào, quả nhiên là đáng giận, "Được rồi, có tiếp tục tức giận thì như thế nào, hiện nay thái tử cưng chìu thái tử phi, nàng lại có con trai trưởng chống lưng, hôm nay ở lúc dâng quà chúc thọ thì tiểu a ca tỏ ra thông minh lấy được lòng của hoàng thượng, vị trí rất ổn định, nếu như không có chuyện gì, nước giếng không phạm nước sông cũng không sao."

"Nàng nhưng thật ra tốt số, thai đầu lại sinh được một a ca!" Giác La thị vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu, "Hiện giờ tiểu a ca mới bây lớn, thông minh thì như thế nào, quá mức thông minh vậy cũng dễ làm trời ghen ty, câu cửa miệng nói thông minh tất khổ! Nuôi được hay không nuôi được đều là cái vấn đề lớn, thái tử phi độc sủng Dục Khánh Cung, có bao nhiêu người nhìn đỏ mắt! Cho dù nuôi lớn thì thế nào, sau này sẽ biết địa vị to chưa chắc đã tốt!"

"Phu nhân, ngươi nếu không quản cho tốt cái miệng của ngươi, đừng trách vi phu phạt ngươi đến từ đường!" Tác Ngạch Đồ lạnh lùng nói, hắn cho dù đối với thái tử phi không thuận mắt, hiện tại hắn cũng đã nhận ra, thái tử là hy vọng của tộc nhân Hách Xá Lý, chỉ cần thái tử còn thích thái tử phi, lại không lay động được nàng! Không chỉ không thể chọc giận nàng, còn phải hướng nàng lấy lòng! Một mực oán giận sẽ chỉ làm thái tử đối với hắn càng thêm bất mãn.

Thứ thái tử yêu thích có thể kéo dài được bao lâu, chỉ chờ thái tử chán thái tử phi rồi, sau đó lại trở mặt cũng không muộn!

Tác Ngạch Đồ chính đang toàn tâm âm mưu tính toán thì buổi tối thái tử phi liền cho người đưa tới lễ vật trấn an, nhất thời không thể xác định được thái độ của thái tử phi là thế nào, đang suy nghĩ thái tử phi kỳ

thực cũng không phải không muốn hỗ trợ, mà là thực sự không giúp được gì, mà có thể là phu nhân đối với thái tử phi oán khí quá nặng, cho nên về kể lại có thêm mắm thêm muối một chút.

Được phái tới trấn an Giác La thị, xem dáng người thì đúng là của Trữ ma ma nhũ mẫu tâm phúc đắc lực của thái tử phi, có thể thấy được thái tử phi kỳ thực rất có thành ý, Trữ ma ma nhắn nhủ ý tứ của thái tử phi, cũng không phải là không chịu hỗ trợ, chẳng qua là có lòng mà vô lực.

Tác Ngạch Đồ chứ không phải giác La thị, hiểu rõ cậu em vợ phạm phải chuyện phiền phức cỡ nào, Thạch Hoa Lâm muốn bo bo giữ mình ai cũng không trách được hắn, thái tử phi đem lời nói rõ ràng, lại cho người đến trấn an, rốt cuộc cho hắn mặt mũi. Nghĩ vậy oán khí trong lòng đối với thái tử phi cũng tiêu tán một ít, thái tử phi có thể làm được đến mức này, có thể thấy được nàng còn là rất hiểu lý lẽ, sẽ không thật sự muốn va chạm hắn.

Tác Ngạch Đồ trong lòng cảm thấy thanh thản, vội vàng phân phó Giác La thị tặng quà đáp lễ, muốn cùng thái tử phi bảo trì mối quan hệ, không thể bởi vì một cậu em vợ mà có rạn nứt.

Giác La thị nếu không chịu cũng không có cách nào, chỉ có thể thành thật y theo lời Tác Ngạch Đồ hành sự.

Lúc thái tử phi đang nghe thái tử nói Tác Ngạch Đồ chung quy là mẫu tộc của hắn, chỉ biết mình làm việc không thể không chừa mặt mũi cho người ta, làm cho song phương hòa hoãn lại giữ một ít quan hệ mới là cách đối nhân xử thế. Thái tử nếu muốn ràng buộc Tác Ngạch Đồ, tự nhiên là do hắn đứng ra vẫn là hay nhất, bản thân mình không muốn làm cánh chim đầu đàn.

Trữ ma ma sau khi trở về, mang theo đáp lễ từ phủ Tác Ngạch Đồ, thái tử phi trên mặt mang cười, đưa khuỷu tay thọt thái tử, "Tác đại nhân vẫn còn rất thông tình đạt lý."

"Được rồi, cô lúc rảnh rỗi sẽ hảo hảo nói chuyện với hắn. Hôm nay cô thực sự mệt muốn chết rồi, ngủ trước." Thái tử ôm chăn trở mình, từ từ nhắm hai mắt lười biếng nói, "Mấy ngày nữa lại là Phụng Tiên Điện tế tổ, còn phải mệt mỏi một trận, nghỉ."

Thái tử phi bận rộn một ngày đêm cũng đã sớm mệt muốn chết rồi, còn củ cải đỏ thì lúc ăn xong kẹo đường liền mệt mỏi nằm ngủ, nghĩ còn có một đoạn thời gian phải bận rộn, nhịn không được ngáp một cái, vỗ nhẹ cái mông thái tử, "Nằm dịch vào trong một chút, nếu không ta làm sao có chỗ ngủ."

"Thật phiền phức." Thái tử lầm bầm, dời vị trí, lại không động đậy nữa, an tâm ngủ.

Một đêm im ắng, thời gian như hài tử nghịch ngợm, ở lúc người ta không chú ý, len lén trốn đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Quốc khánh vui sướng a, sâu nỗ lực làm được một Chương, tăng thêm tinh thần hiện nay vẫn còn tình cảm mãnh liệt a

66. Chương 66

Thái tử điện hạ quyết định phải kìm kẹp Tác Ngạch Đồ, ngày thứ hai sau khi lâm triều, có được thời gian rảnh hắn liền cho người đi mời Tác Ngạch Đồ đến Dục Khánh Cung một chuyến, sau đó tự mình về Dục Khánh Cung trước chờ.

Tác Ngạch Đồ sáng sớm lên triều cũng chuẩn bị sau khi bãi triều sẽ đi đến Dục Khánh Cung tìm thái tử, vừa vặn thấy thái tử thị vệ truyền đạt lời thái tử điện hạ nói, cũng liền lập tức hướng Dục Khánh Cung chạy tới.

Trong ngực hắn còn cất mười vạn lượng ngân phiếu, nguyên nhân là do thái tử cùng hắn từ từ xa lạ, hắn phát giác không ổn, đêm qua nằm lật qua lật lại nghĩ biện pháp ứng đối, làm cho thái tử nhớ tới tình cảm hồi trước, nghĩ vậy liền muốn đem bạc theo.

Thái tử từ năm ngoái liền bắt đầu càng tỏ ra thanh liêm, không hề từ chỗ hạ quan bên dưới thu lấy lợi lộc, cũng tự mình chủ động chặt đứt khoản lợi nhuận từ Giang Nam, hắn đã sớm quen thược với một thái tử

tham lam, bây giờ chợt biến đổi khiến hắn không thích ứng được, nhìn thái tử mọi ngày đều đặt công vụ lên trên hết, còn liên tiếp được hoàng thượng ngợi khen, nhân tiện nói thái tử đây hết thảy thay đổi cũng là vì sự mong đợi của hoàng thượng. Tuy rằng hắn thấy thái tử có thể làm được đến mức này rất là không tệ, thế nhưng ở trong hoàng cung, tại trong triều đình, không lo ăn mặc thì có ích lợi gì, cũng như đều phải cần bạc lo lót nhiều nơi, thái tử thiếu hụt các khoản tiền thu, chỉ dựa vào tiền lương hàng tháng thì có thể chống đỡ được bao lâu?

Thái tử ở thư phòng Dục Khánh Cung chờ Tác Ngạch Đồ, cũng không biết dự định của Tác Ngạch Đồ, khi thấy Tác Ngạch Đồ cẩn thận từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu một nghìn lượng, hắn mới ngạc nhiên nói, "Tác đại nhân đây là?"

Tác Ngạch Đồ tuy rằng không nỡ rời xa chồng ngân phiếu lớn như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn là nhẹ nhàng mà đặt lên trên bàn, "Cựu thần biết thái tử không phải lo đến ăn mặc, nhưng trong cung các nơi đều là cần dùng đến bạc, ngài lại không có các khoản tiền thu khác, cựu thần không lúc nào là không lo nghĩ đến thái tử điện hạ, trong đêm qua quyên góp một ít bạc lẻ này, cũng là có thể giúp đỡ thái tử điện hạ trong cơn nguy cấp."

Thái tử nghe vậy trong lòng khẽ nhúc nhích, nghĩ đến từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ hoàng a mã, người để ý hắn nhất đó là Tác Ngạch Đồ, tuy nói ông ta leo lên địa vị càng cao càng tỏ ra không coi ai ra gì, nhưng rốt cuộc vẫn là đứng sau lưng hắn, điểm ấy tình cảm hắn vẫn ghi nhớ. Thế nhưng, Tác Ngạch Đồ muốn gom góp xuất ra mười vạn lượng hắn cũng không tin, cái ông cậu ngoại này sợ là ngay đến thái tử phi hiện nay của hắn cũng so ra kém hơn.

"Cô trước hết cám ơn Tác đại nhân." Thái tử cũng không khước từ, liền theo đó đáp ứng, vẫy Hà Ngọc Trụ tới đem chồng ngân phiếu cất vào.

Tác Ngạch Đồ nhìn bóng lưng Hà Ngọc Trụ đi xa, ánh mắt ẩn chứa ý không nỡ, nhưng thái tử nhận lấy ngân phiếu của hắn, trong lòng hắn vẫn là vui vẻ, việc này nói rõ hắn đã đút lót thành công, thái tử hiện tại đúng là đang cần tiền, "Thái tử điện hạ không cần phải nói vậy, đây đều là chuyện cựu thần nên làm vì thái tử điện hạ."

Thái tử cười khoát khoát tay, "Được rồi, hôm nay gọi ngươi qua đây, không phải nói việc này. Cô có việc muốn giao phó cho tác đại nhân."

Tác Ngạch Đồ vừa nghe, tinh thần chấn hưng, "Thái tử điện hạ xin phân phó, cựu thần nhất định làm được."

"Cô biết ngươi có thể, " thái tử liếc mắt nhìn Tác Ngạch Đồ một cái, cười khẽ.

Tác Ngạch Đồ nghe được tiếng cười của thái tử, trong lòng có chút không yên, "Thái tử điện hạ, ngài nói đi." Hắn có loại cảm giác, việc thái tử điện hạ muốn hắn làm cũng sẽ không phải việc mà hắn thích làm, nhìn thái tử cái người hắn trông từ nhỏ đến lớn này, Tác Ngạch Đồ nghĩ có chút nhìn không thấu.

"Kỳ thực điều không phải đại sự gì, cô chẳng qua là muốn Tác đại nhân quy ẩn rút lui khỏi quan trường mà thôi." Thái tử gõ nhẹ mặt bàn, hai mắt lại chăm chú nhìn vào trên mặt Tác Ngạch Đồ.

Tác Ngạch Đồ cả kinh, lấy lại tinh thần lại vội hỏi, "Thái tử điện hạ, đây là vì sao? Cựu thần ở trên triều mới có thể thời khắc đều chiếu cố ngài được a." Trong tay vẫn cầm chức quyền to, đột nhiên có người muốn hắn thối lui, cái này hắn vẫn là không làm được.

"Tác đại nhân đừng vội, nghe cô từ từ giải thích." Thái tử biết Tác Ngạch Đồ sẽ có cái phản ứng này, cười để cho hắn yên tâm xuống, "Cô để Tác đại nhân ẩn lui cũng không phải làm cho ngươi từ nay về sau rời xa triều đình, chẳng qua là ngộ biến tùng quyền (là tạm thời thích nghi với sự thay đổi đột ngột). Ở năm thứ hai mươi bảy, Nạp Lan Minh Châu đã bị cách chức, hiện giờ đứng ở phía sau đại a ca Dận Thì, vì hắn bày mưu tính kế, không ảnh hưởng chút nào đến địa vị đại a ca, mà bản thân của hắn cũng đứng vững vàng. Ở trên triều tuy nói đại a ca có thể có địa vị ngang cô, thế nhưng thật sự mà nói, đại a ca lại xa xa không bằng cô, điều đầu tiên đó là Tác đại nhân ngươi còn đang tại vị."

"Đã như vậy, vậy thái tử điện hạ ngài cũng nên hiểu cựu thần có mặt ở trên triều là rất có lợi a." Tác Ngạch Đồ vội hỏi.

Thái tử dựng thẳng một ngón trỏ lên, lắc qua lắc lại, "Tác đại nhân, ngươi sai rồi, thiếu Minh Châu, hướng lên trên chỉ còn một mình ngươi là chi thần quyền cao chức trọng, ngươi nói hoàng a mã sẽ để ngươi yên vị mãi như thế?"

Thái tử nhìn Tác Ngạch Đồ, nhìn sắc mặt hắn chợt biến, "Hiện nay vị trí thái tử của cô đã ổn định, thế nhưng càng ổn định, quyền thế của ngươi cũng sẽ theo đó lớn mạnh, một ngày trong triều chỉ có một bè phái lớn mạnh, đó chính là bia ngắm sáng loáng đang muốn ăn đòn, ngươi nói xem có phải không."

Tác Ngạch Đồ không có gật đầu cũng không có lắc đầu, nhưng hắn hiểu lời thái tử nói là sự thực, làm một thần tử đã từng là tâm phúc của hoàng thượng đương nhiên biết tầm quan trọng của việc cân đối quyền lực, vẫn xuôi chèo mát mái, an an ổn ổn tiến lên đỉnh cao quyền lực, hôm nay đối mặt sự thực, làm cho hắn không thể nào thích ứng kịp.

"Cô không nói cái khác, chỉ nói riêng lần này ngươi tự ý quyết định chuyện Giác La Vĩnh Đào cô cũng đã rất bất mãn." Thái tử thấy Tác Ngạch Đồ không đáp lời, tiếp tục nói, "Khi cô chưa nắm rõ tình hình không cho phép tự ý hành động, tùy ý bán mặt mũi của cô, Tác đại nhân, ngươi nói cô có bao nhiêu danh tiếng mặc cho các ngươi bôi nhọ?"

Tác Ngạch Đồ giờ mới hiểu được thái tử còn vì việc hôm qua bất mãn, lập tức mồ hôi lạnh ướt phía sau lưng, quỳ xuống, "Thái tử điện hạ, là cựu thần suy nghĩ không thỏa đáng."

"Đứng lên, " thái tử giơ tay lên để Tác Ngạch Đồ đứng lên, ngoài miệng vẫn như cũ nói rằng, "Tác đại nhân, ngươi là cậu ngoại cô, cô cũng luôn luôn thân thiết với ngươi, ngươi vốn nên vì cô suy nghĩ, vì sao chỉ nghĩ cho lợi ích bản thân, làm tổn hại danh tiếng cô như vậy? Cô thường ở kinh thành, những người cấp dưới đó tốt hay xấu hết thảy đều không rõ ràng lắm, nếu là có loại người đại gian đại ác, vẫn dùng mặt mũi của cô đi đổi lợi ích cho bọn họ, cô làm sao có thể đối mặt với hoàng a mã?"

Tác Ngạch Đồ bị nói xong dưới chân đứng không vững, liền quỳ xuống, "Cựu thần có tội, mong rằng thái tử điện hạ tha thứ."

"Ngươi đã biết sai, bắt đầu từ hôm nay thường xuyên ăn năn hối cải mới phải, cô mới vừa rồi nói cho ngươi, việc muốn ngươi ẩn lui, ngươi suy tính thế nào." Thái tử lúc này đột nhiên đem lời ban nãy nói lại.

Tác Ngạch Đồ nhất thời không phản ứng kịp, lộp bộp gật đầu, đợi hoàn hồn mới có chút hối hận, thái tử thấy hắn gật đầu cũng mở miệng nói, "Ngươi gật đầu vậy thì tìm một cơ hội trình tấu việc ẩn lui, thối lui đến phía sau lưng cô, cũng sẽ không thường xuyên bị người công kích."

"Thái tử điện hạ, gần đây cựu thần vẫn chưa phạm phải chuyện sai lầm gì, tùy tiện dâng tấu ẩn lui, hoàng thượng sợ là sẽ không cho phép." Tác Ngạch Đồ nghĩ đến Khang Hi, mắt vội vàng sáng ngời.

"Sở dĩ cô muốn Tác đại nhân tìm một cơ hội. Chẳng qua là lui về phía sau lưng cô, giống như Minh Châu vậy, lại có gì không tốt, chỉ là tạm thời mà thôi, sớm muộn gì sẽ có ngày cho ngươi cơ hội trở lại." Thái tử biết Tác Ngạch Đồ vẫn là không cam lòng, bất kỳ một ai theo đuổi quyền lực sẽ không dễ dàng buông tay xuống như thế, thế nhưng tai họa mà quyền lực mang tới thì một chút cũng không thể khinh thường, "Cô đã cùng ngươi nói rất rõ ràng, chính ngươi hồi phủ từ từ suy nghĩ lại một phen, ngươi phải biết rằng, cô cũng là vì nghĩ cho ngươi."

"Thế nhưng Hách Xá Lý thị nếu không có cựu thần, có thể không lớn mạnh được như trước." Tác Ngạch Đồ hít một tiếng.

"Tác đại nhân là muốn nhất thời vinh quang hay là lâu dài?" Thái tử chỉ là hỏi một câu như vậy.

Tác Ngạch Đồ không còn lời nào để khước từ, "Nghe thái tử nói, cựu thần sẽ tìm một cơ hội dâng tấu ẩn lui."

"Ngươi cũng không cần lo lắng, đợi sau khi ẩn lui nên trông coi Hách Xá Lý bộ tộc nhiều một chút, nếu có người tài năng ngươi phải nhớ kỹ bẩm báo cho cô, cô sẽ chiếu cố một chút" Thái tử lại nói, "Ngươi tóm lại là cậu ngoại cô, cô sẽ ghi nhớ công lao của ngươi."

"Vâng." Tác Ngạch Đồ đáp, trong lòng có chua xót cũng có chút cảm động, nhất thời ẩn lui đổi lấy ngày sau an ổn cũng là đáng giá. Không bao lâu liền xin cáo lui, từ Dục Khánh Cung rời đi.

Thái tử nhìn bóng lưng hiu quạnh cô tịch của hắn cũng thở dài, uống qua một ngụm nước trà xanh, lại gọi Hà Ngọc Trụ đem mười vạn lượng ngân phiếu mang tới chỗ thái tử phi, để thái tử phi hỗ trợ tiền đẻ ra tiền, chính mình thì ở lại thư phòng tiếp tục xử lý việc riêng.

Thái tử phi ở lúc Hà Ngọc Trụ đưa tiền tới, bắt được mười vạn lượng ngân phiếu, biết được dặn dò của thái tử, cũng không nói gì đã thu vào, lại biết thái tử và Tác Ngạch Đồ mật đàm hồi lâu, nghĩ đến thái tử đã kìm chế Tác Ngạch Đồ, ngực để xuống.

Hai ngày sau, đó là việc Phụng Tiên Điện tế tổ, cái đó cùng thái tử phi không quan hệ nhiều lắm, thế nhưng thái tử lại gấp rút, ít bị thái tử thường xuyên làm phiền, thái tử phi cũng có thời gian rảnh tiến vào không gian nghỉ ngơi một chút, lật xem thư tịch nhìn có cái gì ở hiện tại cho phép tăng sức sản xuất, có thể làm ra phát minh nhỏ.

Củ cải đỏ từ lúc biết học vẹt, thái tử phi sẽ không dẫn nó tiến vào không gian nữa, có điều tiểu tử kia đã có ấn tượng, có đôi khi còn có thể hỏi thái tử phi, "Ngạch nương, cao cao muốn đi phòng đồ chơi."

Phòng đó là một gian phòng đồ chơi trong không gian khu nhà cao cấp của thái tử phi, bên trong đồ chơi nào của tiểu hài tử đều có, cái gì mà phòng ở xếp gỗ, khe trượt, đường ray xe lửa các loại, đều không thể lấy ra nữa, lúc củ cải đỏ còn nhỏ thái tử phi lúc rảnh rỗi sẽ ôm nó vào chơi, hiện tại hơi lớn chút cái phúc lợi này cũng ngưng lại.

Thái tử phi bị nó cuốn lấy gây phiền phức, liền ngay tại sân viện mô phỏng theo phòng đồ chơi trong không gian chế tạo một phòng đồ chơi nho nhỏ như thế, thế nhưng tiểu tử kia dám nói phòng này không phải cái kia, thái tử phi cũng không có biện pháp, chỉ có thể dỗ hắn nhớ lộn, chính là cái này.

Thái tử phi còn không có cách tùy ý mang theo củ cải đỏ tiến vào không gian, chủ yếu là nó còn quá nhỏ dễ nói lỡ miệng, thái tử lại khôn khéo, nếu cho hắn biết, hoàn không chừng sẽ có chuyện gì, chỉ có thể chờ củ cải đỏ hiểu chuyện hơn nữa rồi tính.

Thái tử phi ngồi ở trên ghế sa lon, lật xem kỹ thuật chế tạo cái gương, đã chuẩn bị một phân xưởng từ sớm, bên trong thợ thủ công đang nghiên cứu cách chế tạo gương và thủy tinh, khi đó không gian còn không có tiến hóa, rất nhiều thư tịch cũng không có xuất hiện, sau khi không gian tiến hóa trong cung lại xảy ra rất nhiều chuyện, liền đã quên cái này.

Hôm nay, thái tử phi có tâm tình muốn kiếm tiền, tự nhiên lại muốn làm lại, lật xem không gian thư tịch, phát hiện bên trong có 90% là loại thư tịch văn học nghệ thuật, chỉ có 10% còn lại là khoa học kỹ thuật, còn có không chấm năm phần trăm đều là khoa học kỹ thuật cao cấp, thái tử phi liền thẳng thừng mắng thầm. Rất nhiều thứ bây giờ căn bản đều không làm được, lật xem đã lâu mới hé ra ghi chép về cách chế tạo thủy tinh, thái tử phi căn cứ theo tri thức khoa học mơ hồ của mình, đã có kỹ thuật chế tạo thủy tinh lại thêm kim loại chì hạng nhất, nghĩ liền đem ý tưởng mang đến phân xưởng bên kia, dân gian có rất nhiều cao nhân, có kỹ thuật bí mật, thủy tinh và gương sớm muộn có thể chế tạo ra.

Thái tử phi ở trong không gian đang lúc hái được một ít hoa quả, chuẩn bị chờ củ cải đỏ tỉnh lại sau đó cho nó ăn, liền ra khỏi không gian, phân phó Trữ má má một ít chuyện quan trọng xong bắt đầu đi đánh thái cực quyền.

Thái tử phi quá nhàn nhã tự tại, thái tử sáng sớm phải vào triều lại quá ư là khổ sở. Khang Hi ngồi trên ngai vàng tức giận, quan viên trên triều đều quỳ xuống, thái tử quỳ, đối với tai họa bất thình lình rất là không cam lòng, rồi lại không cách nào chứng minh được sự trong sạch của mình.

Vừa lâm triều, Khang Hi chỉ đích danh lễ bộ thượng thư Sa Mục Cáp ra khỏi hàng, trực tiếp đã đem một phần tấutấu chương ném tới trên mặt Sa Mục Cáp, "Thật là lớn gan, quy củ tế tổ Phụng Tiên Điện, ngươi đường đường một lễ bộ thượng thư vậy mà không biết, còn dám dâng một bản tấu như thế!"

Sa Mục Cáp sợ đến quỳ xuống dập đầu, thế nhưng ngoài miệng lại nói, "Vi thần tuyệt không nghĩ như vậy, thái tử đã thành niên, vi thần chỉ là, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì!" Khang Hi lạnh lùng nói, "Phụng Tiên Điện tế tổ từ trước chỉ có hoàng đế mới được nhập điện tế bái, ngươi dâng tấu đòi mời hoàng thái tử đến Phụng Tiên Điện quan sát, rắp tâm ở đâu!" Khang Hi nói xong mắt lạnh đảo qua thái tử, thái tử nghe được việc này cư nhiên cùng hắn có liên quan, lập tức

trợn to mắt không dám tin tưởng, cái tên Sa Mục Cáp sao lại lớn mật như thế, cư nhiên kéo hắn xuống nước, sự tình tới quá đột nhiên, một chút xíu dấu hiệu cũng không có, thái tử chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nghĩ vậy cũng đã quỳ xuống.

"Hoàng a mã, nhi thần cũng không biết việc này!" Thái tử đầu óc xoay chuyển thật nhanh, Sa Mục Cáp bị Hán hóa quá nghiêm trọng, luôn luôn đều ủng hộ con trai trưởng kế thừa, việc này vừa ra, cho dù ai cũng sẽ tưởng hắn chỉ điểm, nghĩ vậy trong lòng thái tử lại càng cảm thấy không ổn!

Khang Hi không có lên tiếng trả lời, thế nhưng sự tức giận vô hình lại làm cho các đại thần mỗi một người đều câm như hến, cùng quỳ xuống, "Hoàng thượng bớt giận!"

"Sa Mục Cáp thất trách đề xuất xằng bậy, cách chức quan." Thanh âm của Khang Hi không mang theo một tia tâm tình, lại làm cho Sa Mục Cáp đang quỳ dập đầu cả người mất đi khí lực, bị thị vệ kéo xuống.

Khang Hi xử lý xong Sa Mục Cáp, vừa nhìn về phía thái tử, "Thái tử, thái tử hạ triêu xong quay về Dục Khánh Cung suy nghĩ một ngày." Nói xong, Khang Hi phất tay, Lý Đức Toàn vội vàng hô, "Bãi triều!"

Khang Hi căn bản không cho thái tử cơ hội tùy cơ ứng biến, trực tiếp phạt thái tử sau khi bãi triều về nhà hối lỗi, thái tử không dám tin tưởng, nếu không giải thích, mặc cho hoàng a mã suy nghĩ lung tung, nhất định là cho rằng Sa Mục Cáp dâng bản tấu xằng bậy kia là do hắn gợi ý! Gấp đến độ đứng lên liền muốn đuổi kịp Khang Hi, "Hoàng a mã, nhi thần oan uổng!"

Bước chân của Khang Hi chậm lại một chút, nhưng không có dừng, thái tử nóng ruột mà gạt đám thái giám đang ngăn cản, "Hoàng a mã, ngài không tin hài nhi sao?"

Khang Hi nghe được hai chữ hài nhi, chậm rãi ngừng cước bộ, lại không xoay người, "Dận Nhưng, quay về Dục Khánh Cung đi, chớ không phải là lời của trẫm ngươi cũng không nghe?"

"Hoàng a mã!" Thái tử nghe được trong đầu kìm nén uất hận đến mức khó chịu, nhưng không có tiếp tục đi theo về phía trước.

Khang Hi cuối cùng là càng đi càng xa.

Thái tử cắn răng trở về Dục Khánh Cung, cho đòi người đi đến chỗ Sa Mục Cáp dò la chuyện hắn trình tấu, mới biết được Sa Mục Cáp ở trong bản tấu chương hướng hoàng a mã thỉnh cầu đưa hắn cái đệm bái lạy của vị hoàng thái tử là hắn này cũng đặt ở Phụng Tiên đại điện vòng trong.

Hoàng gia Phụng Tiên Điện tế tổ luôn luôn chỉ có một mình hoàng đế mới có thể tiến vào đại điện quỳ lạy, bất kỳ người nào khác đều không được đi vào, cử động này của Sa Mục Cáp không thể nghi ngờ chính là đang nhắc nhở hoàng a mã, hắn đã trưởng thành để có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế. Như vậy thế nào lại không khiến cho trái tim hoàng a mã nguội lạnh! Rõ ràng chính là hắn cái vị thái tử này có ý định chiếm hoàng quyền!

Thái tử nghe xong bản tấu của Sa Mục Cáp liền vỗ bàn một cái thật mạnh, mặt tràn đầy phẫn nộ, không nghĩ tới ở trước đêm tế tổ cư nhiên bị người hãm hại như vậy! Sa Mục Cáp luôn luôn đều là ra sức ủng hộ dòng chính, tuy rằng cùng hắn cũng không có giao lưu lén lút gì, nhưng hắn vẫn luôn luôn tôn sùng việc trưởng tử kế thừa, rõ ràng khiến mọi người cho rằng hết thảy đều là do hắn cái vị thái tử này sai khiến! Hoàn toàn là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng tắm không sạch!

Trách không được hoàng a mã sẽ đối với hắn giận chó đánh mèo như vậy, lần này người hãm hại hắn rốt cuộc là ai!

Sa Mục Cáp thật là cả gan, người giật dây thế nhưng đoán chắc hắn sẽ không sẽ không đối với Sa Mục Cáp đại thần luôn luôn ủng hộ dòng chính này quở trách động thủ, mới dám xuất ra một chiêu như thế!

Vô luận như thế nào, lúc này đây cũng làm cho hắn và hoàng a mã trong lúc đó nổi lên hiềm khích, hảo, tốt!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Buổi tối còn có một Chương, bù ngày hôm qua

67. Chương 67

Lúc thái tử quay về Dục Khánh Cung thì thái tử phi đang cho củ cải đỏ ăn táo bào, còn chưa có ăn xong, chỉ thấy Hà Ngọc Trụ cho người tới đây bẩm báo rằng thái tử đang ở tẩm điện của mình phát hỏa, để thái tử phi nhanh chóng quá một chuyến.

Thái tử phi mới vừa nghe còn kinh ngạc một chút, có điều cũng không nói gì, để Lý ma ma tiếp tục chăm sóc củ cải đỏ, chính mình liền vội vã hướng đến nơi ở thái tử chạy đi, đến thư phòng thái tử rồi, nhìn đống hỗn độn đầy đất, thái tử phi đau xót, "Trời ạ, sứ men xanh tốt nhất, a, bình hoa thời Minh, đều là cực phẩm đồ cổ, thế nào đều rớt bể?"

Thái tử ngồi ở ghế trên sắc mặt rét run, trong mắt tức giận, không nói được một lời.

Thái tử phi để cho cung nữ tiến đến đem những thứ trên mặt đất thu thập sạch sẽ, chờ sau khi cung nữ rời khỏi đây mới hỏi thái tử, "Đã xảy ra chuyện gì, thế nào lại tức giận đến như vậy?"

Thái tử khẽ nâng mí mắt, rồi lại nhắm mắt lại, ngay cả lời đều lười nói, chỉ là đem một bản tấu chương hướng thái tử phi, thái tử phi tay mắt lanh lẹ tiếp nhận, vừa mở ra nhìn, "Cái Sa Mục Cáp này là người nào? Chẳng lẽ là người của ngươi." Lại một một đồng đội ngu như heo?

Làm sao lại không để ý an nguy bản thân mà kéo thái tử cùng xuống nước như vậy? Thái tử phi nghĩ thầm, bây giờ thái tử đi lộ tuyến ổn trọng, tuyệt đối sẽ không tự ý vô duyên vô cớ làm chuyện hao phí công sức lại không được hưởng lợi như thế, còn nữa nhìn thái tử tức giận như vậy, nhất định là chuyện xảy ra cực kỳ đột ngột, ngay đến thời gian đối phó cũng không có. Khang Hi chỉ sợ cũng nổi trận lôi đình, sự tín nhiệm giữa thái tử và Khang Hi trong lúc đó bởi vì việc tế tổ lần này mà đã tạo nên vết rách.

Sự thực mà trong lòng Khang Hi không muốn nhận định, hiện tại đều bị người ta nói ra, thái tử thực sự trưởng thành, lão già như ông nên thoái vị nhường ngôi! Bất luận có phải do thái tử bày mưu tính kế hay không, lòng Khang Hi vẫn sẽ nguội lạnh.

Thái tử lắc đầu, "Nhìn bề ngoài cô không thể tìm ra điểm sai xót gì từ hắn, cô cũng vẫn cho là hắn rất thanh cao, nhưng lần này nếu không có người sai bảo, hắn làm sao có cái lá gan này!"

"Lão tam?" Người đầu tiên thái tử phi nghĩ đến là tam a ca, bởi vì tam a ca làm ngay ở lễ bộ.

"Không phải là lão tam, lão tam còn không có bản lãnh lớn như vậy." Thái tử phủ định, tam a ca mặc dù đang ở lễ bộ, thế nhưng cũng không có chút giao tình nào với Sa Mục Cáp, mà lá gan lão tam cũng không lớn như vậy, cũng không thể sai bảo một lễ bộ Thượng thư.

"Lão đại?" Thái tử phi kỳ thực đã loại bỏ đại a ca, Minh Châu và Sa Mục Cáp có mối thù đoạt thiếp, đây là tin đồn được thu thập từ miệng các phu nhân, ở trên triều lúc trước Minh Châu cũng thường đả kích Sa Mục Cáp, mà Sa Mục Cáp cũng không thể nào vì đại a ca mà làm mất đi vị trí lễ bộ thượng thư của mình, nhưng lại dâng một tấu

68. Chương 68

Cung Càn Thanh, Khang Hi đột nhiên nảy ra ý định ghé thăm Từ Ninh Cung, đến Từ Ninh Cung rồi, cùng Tô Ma Lạt Cô nói chuyện phiếm vài câu, chỉ có một mình ở trong tiểu phật đường của thái hoàng thái hậu lễ phật một hồi, không bao lâu sau đi ra Từ Ninh Cung, liền theo xa giá đến Vĩnh Hòa Cung.

Vĩnh Hòa Cung, Đức Phi lại không ngờ hoàng thượng thế mà lại đến nơi này của nàng, vừa mừng vừa sợ, sợ là vì hoàng thượng chưa từng lật bảng tên xanh biếc đứng hàng đầu, vui là vì Vĩnh Hòa Cung của nàng cũng đã lâu không có được hoàng thượng ghé thăm, hôm nay người tới làm sao có thể không thích.

Đức Phi có thể được Khang Hi sủng ái, đó là chuyện nàng nên cảm kích, mà có thể đoán biết một ít tâm ý của Khang Hi, dỗ cho Khang Hi được giải sầu thanh thản. Sáng nay trên triều chuyện lễ bộ thượng thư bị

mất chức ở hậu cung ít nhiều cũng là nghe thấy, cũng biết hôm nay tâm tình hoàng thượng không được tốt, Đức Phi liền dốc hết tâm tư ra hầu hạ hoàng thượng.

Khang Hi hôm nay tức giận, sau khi từ Cung Càn Thanh ra ngoài lại đã sớm khôi phục như bình thường, liền đi tới Từ Ninh Cung, hiện tại đến Vĩnh Hòa Cung, sắc mặt cũng vẫn nhàn nhạt như trước, thỉnh thoảng nghe Đức Phi nói chuyện gì đó thú vị, bên mép còn có là câu lên mỉm cười, Đức Phi nhờ có kinh nghiệm hầu hạ Khang Hi mấy chục năm, ít nhiều vẫn có thể sờ thấu một ít cảm xúc hiện tại của Khang Hi, bằng không căn bản không tin hoàng thượng sáng nay đã nổi trận lôi đình. Càng là như vậy, thân là hậu phi càng là phải cẩn thận, miễn cho sơ ý một chút làm hoàng thượng không vui, chính mình còn không biết.

Ở lúc Khang Hi cười lần thứ ba, Đức Phi thậm chí nghĩ tại sao hoàng thượng không đi Duyên Hi Cung đến chỗ nghi phi, bất quá cũng chỉ là một cái ý niệm trong đầu mà thôi. Thái tử và hoàng thượng chuyện cha con bọn họ, căn bản thì không phải là một hậu phi nên xen mồm vào, nàng cũng chỉ có thể tận lực mà nói một ít chuyện nhỏ lý thú phát sinh trong cung, không để hoàng thượng suy nghĩ đến chuyện không vui kia.

Rốt cuộc vẫn không thể đong đếm tâm ý nông sâu của Khang Hi, Tác đại nhân vị trí càng cao lại càng dễ đoán bắt, nếu Khang Hi ra thử hôn chiêu, lại không cản trở tình cảm giữa thái tử và ông ta, âm thầm nói giúp Sa Mục Cáp cũng chưa chắc là không có khả năng."

"Sa Mục Cáp cũng quá ngu xuẩn đi, lại dám thử hoàng thượng như vậy, còn đánh mất mũ quan." Tâm phúc của đại a ca vừa cười nói.

Chích Minh Châu còn đang suy nghĩ sâu xa không có lên tiếng, nghe được tâm phúc của đại a ca đang chê cười Sa Mục Cáp, nhưng trái lại cười lạnh nói, "Hôm nay đã đánh mất mũ quan, chỉ cần không đánh mất đầu, nếu thái tử kế vị, làm sao còn lo mũ quan không trở về? Đại a ca, tuy nói các ngươi phân tích có lý, nhưng nếu thật sự không phải do thái tử gây nên, chúng ta cũng không khỏi không đề phòng."

Đại a ca nghe vậy đuôi lông mày cũng nhíu lại, "Thúc phụ nói là Sa Mục Cáp kỳ thực chất có chủ nhân khác đứng đằng sau? Thái tử là bị ám hại?" Hồi tưởng sắc mặt của thái tử trên triều, vẻ khiếp sợ ngay từ đầu trên mặt thái tử cũng không giống làm bộ, thế nhưng càng như vậy, hắn càng là nghĩ thái tử đã biết rõ tình hình trước đó. Hắn từ nhỏ cùng thái tử tranh đấu, cũng biết công phu giả vờ của thái tử là được dày công rèn luyện, nhìn như rất thật kỳ thực ngược lại có thể là giả, "Thúc phụ, ngươi có lẽ là đã quá cẩn thận đi, đương thời ở trên triều ngoại trừ ta ra, còn có ai dám ám hại thái tử?"

Những huynh đệ khác, hẳn là không có người nào dám làm như vậy, đương nhiên cũng là phải cẩn thận, làm hay không làm, hắn cũng không tra ra được gì, người thông minh nhạy bén sớm đã lau khô cái mông.

Minh Châu vẫn là nhíu mày, nhưng cũng nghĩ không ra, ngoại trừ đại a ca có can đảm này, còn có vị a ca nào có can đảm gài bẫy thái tử, đại a ca không có làm, vậy chỉ có thể là người của thái tử làm.

"Được rồi, hiện tại chúng ta cũng không chẳng cần quan tâm việc này rốt cuộc là do ai làm, chỉ cần biết rằng thái tử không ổn là được." Đại a ca rất rõ ràng giá trị thời cơ thái tử bị té nhào, đi thẳng vào vấn đề, "Trước đó ta đã nói, việc này là một cái cơ hội, một cơ hội thật là tốt để đả kích uy tín thái tử. Thái tử một hai năm gần đây cũng đã thu liễm rất nhiều, nhưng mà từ trước đã làm ít nhiều chuyện hoang đường chúng ta còn là biết rõ, hoàng a mã trước đây không tin, hiện tại cho dù còn chưa tin, nhưng là sẽ không một mực tin tưởng thái tử, các ngươi nói có đúng hay không?"

Đại a ca nói nói xong ngay đến ánh mắt của Minh Châu đều mở to, đích thật là bỏ đá xuống giếng, cơ hội tốt khiến cho thái tử mất đi sự tín nhiệm của hoàng thượng, Minh Châu chắc là chưa quên năm Khang Hi hai mươi bảy thái tử cùng Tác ngạch đồ hãm hại khiến hắn mất mũ quan, hôm nay có thể trả thù lại chính hợp ý hắn. "Đại a ca nói không sai, đã như vậy, chúng ta nên sớm hành động, sưu tập những chứng cứ này, trước đây thái tử còn nhúng tay chuyện quan trường ở Giang Nam còn chưa rửa đây."

"Ha hả, tuy rằng không có khả năng chỉ như vậy mà lay động được căn cơ của thái tử, nhưng khiến hắn rối loạn trận tuyến đầu cũng tốt." Một tâm phúc nói rằng. Có hoàng thượng đè ép, thái tử chỉ cần loạn một cái, lại cho chúng ta thừa cơ lợi dụng.

"Đúng vậy, ta chính là muốn thái tử tự loạn trận tuyến, chúng ta mới có thể đục nước béo cò." Đại a ca nghĩ thái tử luôn luôn kiêu ngạo hơn so với chính mình, bị hoàng a mã răn dạy, trong lòng khẳng định chịu không nổi, người quá tự cao sẽ chịu không nổi ủy khuất, với bản tính đó của thái tử sợ là hôm nay đang ở

Dục Khánh Cung phát tiết đi, ngày mai ở Phụng Tiên Điện tế tổ cũng không biết có còn dám đối mặt với hoàng a mã, huynh đệ và các đại thần hay không.

Đại a ca nghĩ đến hình dạng thái tử phẫn nộ nhưng không cách nào phát tiết, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, hắn còn phải hảo hảo cảm tạ thái tử đã cho hắn một cơ hội bỏ đá xuống giếng như thế.

Thái tử ở Dục Khánh Cung nhưng cũng không giơ chân múa tay như đại a ca nghĩ vậy, ở lúc thái tử phi tới, hắn dùng một ít đồ ăn rồi lại bận về việc.. Âm thầm cho gọi tâm phúc đến nghĩ kế sách ứng đối, trước tiên để cho những người được thu nạp đó bí mật ra ngoài cung truyền tin, đem chứng cứ của những chuyện đã làm trước đây tiêu hủy sạch sẻ, kiên quyết không để cho người khác tiếp tục lợi dụng nhược điểm đó vu oan hãm hại, sau đó lại để cho người ra ngoài cung theo dõi phủ của các a ca, chủ yếu là đại a ca phủ, người nào ra vào phủ đại a ca đều phải hồi báo cho hắn trước tiên, có thể tâm phúc của Dục Khánh Cung cũng không nhiều, cùng thái tử thương lượng cách ứng phó triều đình còn có đều tự mang tới tin tình báo đã phân tích, cho ra một cái kết luận, cây to đón gió, thừa dịp Phụng Tiên Điện tế tổ lần này kết thúc Dục Khánh Cung bắt đầu hành sự khiêm tốn.

Trong lòng thái tử cũng rất tán thành, hôm nay ở ngoài cung hắn tự mình đào tạo một phần nhỏ nhân lực, dùng cho tìm hiểu tin tức khắp nơi, nhưng phạm vi cũng không rộng, hắn vẫn ở lại trong cung, hành sự cũng không thuận tiện, lần này sau khi bị hoàng a mã răn dạy, rất cần khiêm tốn một đoạn thời gian, đem thế lực ở ngoài sáng của mình sang hoạt động trong tối, sau khi bị răn dạy tất nhiên sẽ dẫn tới đại a ca bọn họ bắt đầu công kích, chờ chống chọi trong khoảng thời gian này âm thầm nhịn nhục, mọi người sẽ cho rằng hắn thu liễm, lúc này thế lực hoạt động trong bóng tối sẽ không gây nhiều sự chú ý.

"Dận Nhưng, không nghĩ tới những người tâm phúc của ngươi vẫn có chỗ dùng a." Thái tử phi vào buổi tối đến chỗ thái tử nói đến việc này, lần đầu cảm khái, vẫn cho là bên người thái tử đều một lũ óc heo, chợt phát hiện còn có người tài ba, thái tử phi vẫn rất cao hứng.

Tâm trạng của thái tử đã tốt hơn nhiều, nghe được lời này của thái tử phi cũng không cảm thấy tự hào, "Chẳng lẽ cô lại không biết dùng người?"

Thái tử phi dùng muỗng nhỏ quấy rối khuấy sữa tươi nguyên chất, đây là trong cung nuôi được mấy con bò sữa, nguyên bản phân chia cho thái tử phi cũng không nhiều, nhưng là không có nhiều người thích uống sữa, thái tử phi cũng liền chuyên môn mỗi ngày cho cung nữ đi lấy sữa tươi, buổi tối nấu lên để thái tử và củ cải đỏ uống, vừa dinh dưỡng lại dễ ngủ. Củ cải đỏ còn tốt, mà thái tử lại không thích, nhưng buổi tối hắn khi nào không ngủ thẳng giấc được lại đi đánh thức thái tử phi, thái tử phi cương quyết bắt hắn uống một khoảng thời gian, rốt cuộc hắn cũng là khuất phục, cũng phát hiện mỗi đêm ngủ rất ngon, sẽ không còn tiếp tục chống cự. "Đem sữa tươi lại đây."

Thái tử phi đem sữa tươi trong cốc đưa cho thái tử, rồi mới trả lời, "Trước thấy ngươi mù quáng tin cái đám chẳng biết làm gì đó, cho nên lần này thấy mới mẻ."

Thái tử thiếu chút nữa bị sữa làm cho sặc, "Những người đó không phải ai cũng vô dụng, cô dùng bọn họ đã nói lên bọn họ là có chỗ hữu dụng."

"Ừ, bây giờ trong lòng ngươi tính thế nào?" Thái tử phi lười cùng thái tử tranh cãi, xoay chuyển trọng tâm câu chuyện hỏi tâm tình của thái tử, "Ta nhưng mong muốn ngươi có thể trầm ổn không nóng nảy, bất luận có phát sinh chuyện gì, ngươi cũng không thể rối loạn. Chỉ cần lòng của mình hỗn loạn một cái, vậy tính từng bước sai từng bước."

Thái tử thật vất vả mới đem một cốc sữa tươi uống vào, bên môi còn dính trứ một vòng váng sữa, đáp, "Ngươi nên nghĩ thoáng ra một chút, ngươi cho cô là ngươi sao, vừa đụng vào một cái liền hung bạo."

Thái tử phi im lặng không nói, nhưng rất nhanh quả đấm nắm lại tỏ rõ muốn đánh người.

Thái tử đương nhiên là nhìn thấy, chỉ vào quả đấm của thái tử phi cười, "Nhìn xem, cô mới nói ngươi tính tình bất hảo đây, đụng cái liền nổi giận. Cho nên nói ngươi nên làm nhiều việc thiện, tâm tính cô rất tốt, không dễ dàng rối loạn như vậy."

Thái tử phi khinh bỉ nhìn hắn một cái, chưa nói ngày hôm nay bãi triêu cái tên điên ở trong thư phòng nổi khùng đập phá đồ kia là ai, bây giờ không phải là lúc cùng thái tử tranh cãi xem tính khí của người nào

tốt hơn, "Nếu tâm tình tốt, vậy ngủ đi. Ngày mai ngươi phải đi Phụng Tiên Điện tế tổ, ta cũng phải đi Từ Nhân Cung, nghỉ ngơi sớm một chút dưỡng sức."

Ngày mai một đám oanh oanh yến yến còn không biết phiền phức đến mức nào đây, ngoài mặt lại thân thiết hỏi thái tử thế nào, trong lòng lại vui vẻ khi người gặp họa, thực sự là hãm lão cha mà.

"Ngày mai, hoàng a mã, ai..." Thái tử nghĩ đến hoàng a mã trước đó tức giận đến như vậy, thở dài, lòng vua đa nghi khó đoán, chỉ có thể nhìn từng bước tính từng bước một.

"Ngủ đi, ngày mai thế nào ai biết được." Thái tử phi miễn cưỡng đáp.

"Ngươi nhưng thật ra vạn sự không lo."

"Ta lo làm cái gì, trời sập xuống cũng có thần côn chống, ăn no ngủ say mới có tinh thần đấu với bọn họ, dứt bỏ phiền não, mau mau ngủ."

"Biết rồi biết rồi..."

Ngày hôm sau, thái tử mặc triều phục, ở lúc thái tử phi nhìn theo, hướng Cung Càn Thanh đi, thái tử phi không có cách nào khác quan tâm thái tử lần đi theo Khang Hi đến Phụng Tiên Điện tế tổ sẽ phát sinh chuyện gì, còn mình nhờ cung nhân hầu hạ mặc y phục, thu thập xong liền đi đến Từ Nhân Cung.

Hoàng đế đến Phụng Tiên Điện tế tổ, tuy rằng không liên quan gì đến chuyện hậu cung, nhưng phi tần hậu cung cũng muốn biểu thị sự trang trọng, cùng thái hậu ở Từ Nhân Cung chờ việc tế tổ hoàn tất. Đối với thái tử phi mà nói, cái đó và với lúc trước đến Từ Nhân Cung thỉnh an hoàng thái hậu không có gì khác nhau, chẳng qua là thời gian hơi dài hơn một ít mà thôi.

Thế nhưng sau khi đi Từ Nhân Cung, thái tử phi chợt nghe đến một ít đồn đãi không tốt, cùng Vĩnh Hòa Cung có liên quan.

Đức Phi không hổ là ở hậu cung đấu đá bò lên địa vị một trong tứ phi, như nàng suy đoán, Khang Hi tối hôm qua ở lại Vĩnh Hòa Cung sáng ngày thứ hai đã được bí mật truyền đến tai mấy chủ tử, hôm nay lúc nàng đến Từ Nhân Cung, ánh mắt của mấy người phi tử nhìn nàng đều có chỗ bất đồng.

Thái tử phi cũng là lúc đến Từ Ninh Cung, bị Nghi Phi len lén kéo đến một bên thì thầm báo cho biết, nghe được nhịn không được nhíu mày. Từ hôm qua cho tới sáng sớm hôm nay, thật vất vả cổ vũ cho thái tử, cũng thấy thái tử đã tĩnh táo, đột nhiên có nhiều tin xấu thế này truyền tới, còn là chính mồm Khang Hi nói, khen tứ a ca ổn trọng làm việc thỏa đáng, thái tử mới vừa bị người bắn tên trộm, đột nhiên nghe được tin đồn đãi này, trong lòng nhất định sẽ kích động, không chừng sơ ý một chút, tứ đại ca sẽ sinh lòng phản bội.

Thái tử phi trong ngực suy nghĩ, nhìn Đức Phi thì cũng không tránh được cảm thấy méo mó đáng ghét, chỉ bất quá loại tâm tình này đè ở sâu trong đáy mắt. Khang Hi ở trong cung mẫu phi khích lệ a ca đặt ở lúc bình thường điều không dậy nổi chuyện gì, thế nhưng khen vào đúng lúc này, dù vô tình hay là cố ý, rốt cuộc Khang Hi có ý định gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kinh nguyệt đến thăm, lăn lộn một ngày đêm, kiếp sau không bao giờ... làm phận nữ nhi nữa! Rốt cuộc có thời gian rảnh gõ chữ đổi mới Chương, trước chỉ bây nhiêu đã, sớm muộn sẽ bù lại cho mọi người, (3) hôn mọi người

69. Chương 69

Tứ a ca phúc tấn làm con dâu của Đức phi, Đức phi tuy rằng không thích nàng, nhưng cũng sớm đem chuyện tình từ đầu chí cuối nói cho nàng biết, để cho nàng sớm chuẩn bị, cho nên sau khi hắn đến Từ Nhân Cung, thấy Nghi phi đem thái tử phi kéo đến một bên, trong lòng cũng đã khẳng định các nàng đang nói cái gì. Đợi sau khi nói xong, thái tử phi liếc mắt nhìn Đức phi lại không nói một lời, nàng liền đi về phía trước.

"Nhị tẩu, người cũng nghe lời đồn đãi này rồi chứ?" Tứ phúc tấn thấp giọng hỏi, hai mắt lại không bỏ qua biểu hiện biến hóa trên mặt thái tử phi, tứ a ca xưa nay thân cận với thái tử, nàng cũng cùng thái tử phi có giao tình tốt, nếu bởi vì các phi tần hậu cung này nói lung tung làm sứt mẻ cảm tình, luôn luôn không tốt.

Thái tử phi mỉm cười gật đầu, "Chỉ là một ít lời đồn đãi, tứ đệ muội hà tất phải khẩn trương, bổn cung sẽ không để ở trong lòng."

"Vậy thì tốt rồi." Tứ phúc tấn nghe xong trong ngực bớt đi phiền não.

"Hoàng a mã bình thường luôn luôn khen thái tử, tứ đệ làm việc luôn luôn chắc chắn, được một đôi lời khen có gì là không thể, thế mà những người kia lại lấy làm kỳ quái, thật là nhìn đã đáng ghét." Thái tử phi thấy thần sắc của tứ phúc tấn đã thả lỏng, liền tiếp tục dỗ yên lòng nàng, "Ngươi yên tâm, thái tử và tứ đệ luôn luôn thân thiết, hẳn là sẽ không để một ít lời đồn đãi mà tỏ ra xa lạ đi."

Tứ phúc tấn cũng cười gật đầu, nhẹ giọng ở bên tai thái tử phi giải thích, "Kỳ thực ngạch nương sáng sớm nói cho muội biết chuyện tối ngày hôm qua, hoàng a mã chẳng qua là thấy ta tặng ngạch nương một bộ trà cụ lịch sự tao nhã mới khen hai câu, tiện thể nói sang tứ a ca mà thôi, không có ý gì khác, nhị tẩu người hiểu là được."

Thái tử phi vỗ vỗ mu bàn tay nàng, ý bảo hiểu rõ, đúng lúc này, chợt nghe thanh âm của Vinh phi từ phía sau lưng truyền đến, "Ồ, thái tử phi và tứ phúc tấn đây là đang thầm thì gì đấy?"

"Còn có thể có cái gì, tứ đệ muội chỉ là cao hứng khen một đôi lời thôi." Tam phúc tấn đi theo phía sau Vinh phi, nói tiếp, "Thái tử phi chị dâu, có phải như vậy hay không a?"

Da mặt của tứ phúc tấn hơi co giật, nhóm phi tần đi tới Từ Nhân Cung đều thì thầm truyền cho nhau những lời này, nhưng chưa có ai từng mở miệng nói ra ngoài, nhưng không nghĩ tam phúc tấn thoáng cái liền đem chuyện chọc thủng ra, chẳng lẽ muốn cho nàng ở Từ Nhân Cung giải thích mẹ chồng Đức phi cùng hoàng a mã đêm qua làm gì sao?

"Vinh ngạch nương thế nào lại tới sớm như vậy?" Thái tử phi nhạt nhẽo mà lên tiếng chào, cùng Vinh phi gật đầu làm lễ với nhau, lại nhìn tam phúc tấn bất động.

Tam phúc tấn thấy tứ phúc tấn và thái tử phi chưa từng để ý đến lời của nàng, trong ngực không phục, thấy thái tử phi nhìn mình chằm chằm, hơi cúi thấp người, cấp cho thái tử phi một lễ, lại kéo khuôn mặt tươi cười lên, "Nhị tẩu, các ngươi còn không có trả lời ta đây?"

Vinh phi giống như mất hứng liếc mắt nhìn tam phúc tấn, lại không ngăn cản tam phúc tấn đặt câu hỏi, ngược lại động tĩnh của các nàng dẫn tới phi tần phạm vi xung quanh đều nhìn sang, nàng nhẹ vung khăn tay một cái, liền đứng ở vị trí tứ phi, bưng khuôn mặt tươi cười nhìn thái tử phi và tứ phúc tấn đáp lại như thế nào.

"Bổn cung và tứ đệ muội đang nói một ít chuyện nữ tử mang thai nên chú ý, sao tam đệ muội lại xông tới nói cái gì mà được khen ngợi, tam đệ muội muốn nói cái gì, nói cho bổn cung rốt cuộc là khen cái gì?" Thái tử phi vừa nói chuyện, ánh mắt lại đảo qua vị trí tứ phi đang đứng, bệnh tình của quý phi nương nương càng trở nặng, như vậy lần này nàng không có dự họp, còn sót lại tứ phi xem kịch vui, xem ngạch nương của thập tam a ca Mẫn tầnChương Giai thị cũng cùng Mật quý nhân nói một chút chuyện riêng, không có để tâm việc này chút nào. Quan sát những người này, thái tử phi hướng về phía tứ phi cười cười, lại chuyên tâm dằn mặt tam phúc tấn.

Thái tử phi thật rất không hiểu, tam phúc tấn ăn thất bại nhiều như vậy, thế nào còn như thiêu thân lao đầu vào lửa trêu chọc mình hoài vậy, chẳng lẽ là chính mình có quá nhiều mị lực?

Tam phúc tấn bị thái tử phi hỏi đến ế họng, cũng không chủ động nói nàng nghe được lời đồn đãi này, dù sao cũng là đồn đãi, nếu là nàng nói ra bên ngoài, không chừng sẽ bị cho là tuyên truyền tin đồn mê hoặc lòng người, vốn có cũng chỉ là muốn kích thái tử phi và tứ phúc tấn mà thôi, "Tứ đệ muội không phải là có thai chớ, đây chính là đại hỷ sự."

Tứ phúc tấn vội vàng lắc đầu, "Tam tẩu nói đùa, còn thật sự không có chuyện này."

"Vậy sao?" Mắt tam phúc tấn hướng vào ổ bụng của tứ phúc tấn nhìn lại, sau đó lại nhanh chóng nhìn về phía thái tử phi, "Chẳng lẽ là nhị tẩu lại có thai?"

Thái tử phi kéo căng da mặt, "Tam đệ muội chớ đoán bừa, ta chẳng qua là giải thích nghi hoặc cho tứ đệ muội mà thôi. Tam đệ muội hiện giờ nghi ngờ đang có thai lần hai, nhưng nghìn vạn lần đừng như lần thứ nhất ồn ào náo loạn, mọi việc đều phải lấy hài tử làm trọng mới phải."

Tam phúc tấn trước đó mới vừa được chẩn đoán mang thai một a ca, đang rất nở mày nở mặt, lần này cũng hết sức nâng niu, không giống như lần mang thai đầu tiên làm loạn như vậy, nghe được thái tử phi và tứ phúc tấn nói, nàng lại có phản ứng lớn như vậy cũng là không muốn bị người đem ra so sánh, nếu là đám chị em có ai cùng mang thai trong năm nay, đến lúc đó sinh a ca hay là cách cách, nhất định là sẽ bị so sánh, "Lời nhị tẩu nói ta hiểu, Nhị tẩu hôm nay sao còn không có tin vui truyền ra, tứ đệ muội cũng thật là, không phải tứ đệ muội cùng tứ đệ thành hôn cũng được hai ba năm rồi sao?"

Tự mình nghĩ vậy, tam phúc tấn lại có sự đắc ý trong đầu, nói tới nói lui cũng không nhịn được tự đắc.

Trong lòng tứ phúc tấn hơi cảm thấy chán ghét một chút, nhưng mà nghĩ đến long thai đầu của tam phúc tấn đều do làm loạn mà đánh rớt, nàng lại có ý hả hê, nghĩ vậy trong ngực lại liền thư thái, "Tam tẩu nói không sai, ta và gia thành hôn đã hai năm, chỉ là gia nói không cần vội."

Thái tử phi lười trả lời tam phúc tấn, thấy đại phúc tấn đứng một mình không nói, liền tiến đến cùng đại phúc tấn lên tiếng chào hỏi, cũng không nói nữa, lẳng lặng chờ hoàng thái hậu xuất hiện.

Tin tức trong cung truyền rất nhanh, so với truyền thông hiện đại còn muốn nhanh hơn, các cung phi nếu đã biết những tin đồn này, cũng liền đại biểu con trai của các nàng cũng đều đã biết, sáng sớm chúng a ca cùng Khang Hi đến Phụng Tiên Điện tế tổ, bái nhục quỳ lạy ở cửa Điện Phụng Tiên mãi cho đến lúc Khang Hi từ bên trong Phụng Tiên Điện đi ra.

Thái tử ưỡn thẳng lưng mà quỳ gối ở vị trí đầu não, các a ca khác liền ở phía sau lưng hắn, còn có các đại thần, bọn thị vệ, hắn có thể cảm giác được những người này đang đặt ánh mắt lên người hắn.

Hôm nay lúc hắn thấy sắc mặt hoàng a mã bình thản không giống vẻ thân thiết như trước đây, hắn chỉ biết trong lòng hoàng a mã vẫn là không tin hắn, ở trên đường đến Cung Càn Thanh, tai mắt của hắn đã báo cho hắn tin tức, hoàng a mã ở Vĩnh Hòa Cung khen lão tứ. Đối lập hoàng a mã hôm nay nhìn sắc mặt hắn, trong lòng không dậy nổi chút gợn sóng đó là chuyện không có khả năng.

Ở lúc nhìn thấy đại a ca, tam a ca bọn họ thì còn có lão tứ hơi lúng túng, hắn chỉ biết những huynh đệ này khẳng định cũng biết chuyện, cặp mắt kia của đại a ca để lộ ra vẻ đắc ý còn thường xuyên nhìn tới nhìn lui giữa hắn và lão tứ, tam a ca nhíu mày rồi lại dãn ra, trái lại cũng thường thường theo dõi hắn, còn lão bát lại là cúi đầu đang cùng cửu a ca và thập a ca thầm trao đổi, tiểu cửu thỉnh thoảng hướng về phía phương hướng của hắn cười nhẹ hai tiếng, hắn cũng biết những người này đang có chủ ý gì.

Không phải là muốn nhìn hắn phát hỏa hay không phát hỏa, cùng lão tứ bất hòa sao? Hắn lại cứ để cho bọn họ chờ.

Thái tử quỳ lạy ở trên đệm bái lễ cho đến khi tế tổ kết thúc, ngoại trừ những lời cần phải nói, sẽ không nhiều lời vô ích, hắn như vậy an tĩnh trái lại khiến các a ca khác cảm thấy kỳ quái, đặc biệt là đại a ca càng không giải thích được, thái tử đều bị ép đến như vậy còn có thể nén giận? Ít nhất cũng phải cho tứ a ca một cái liếc mắt a, không chừng người đứng sau giựt giây Sa Mục Cáp trình bản tấu kia là lão tứ, thái tử thế nào một điểm biểu thị cũng không có?

Vẫn đợi đến khi Khang Hi từ bên trong Phụng Tiên Điện đi ra, tế tổ sau khi kết thúc, mọi người theo Khang Hi trở về Cung Càn Thanh thương nghị một ít chính sự, giống như lên triều vậy cũng chẳng khác bao nhiêu, Khang Hi không đả động gì tới thái tử, thái tử cũng không vì mình giải thích cái gì, giống như hôm qua việc Khang Hi tức giận chưa từng phát sinh qua vậy, nhưng mà mọi người ở đây đều biết sự tình này đã xảy ra, cho dù Khang Hi và thái tử có bình tĩnh lại thì vết rách luôn luôn sẽ có.

Khang Hi nói xong chính sự, để bọn họ lui, ra khỏi Càn Thanh Cung, thái tử phải trở về Dục Khánh Cung, tứ a ca muốn cùng đi theo lại bị đại a ca và tam a ca cản lại, hai người mang theo tứ a ca bám theo sau thái tử.

Thái tử cách bọn họ cũng không xa, tự nhiên biết bọn họ ở sau lưng, trong lòng thầm nghĩ hay là có người thiếu kiên nhẫn, thì là hắn không ngại hoàng a mã tán dương lão tứ, còn có người sốt ruột hơn cả hắn đây.

Đại a ca vỗ vai tứ a ca, cao giọng khen, "Lão tứ đi a, ta cũng hiểu được ngươi làm việc luôn luôn ổn thỏa, hoàng a mã khen ngươi như thế không phải là không có nguyên nhân!"

"Đại a ca nói không sai…" Tam đại ca vừa mới phụ họa một câu, đã bị thái tử cắt đứt.

"Các ngươi là muốn theo cô quay về Dục Khánh Cung sao?" Thái tử bỗng nhiên xoay người, thị vệ sau lưng tự nhiên tách ra tạo thành một con đường, đem đại a ca tam a ca tứ a ca hiển lộ ra.

"Thái tử điện hạ!" Tứ đại ca vội vàng hô.

Thái tử nhìn hắn một cái, hất cằm lên, "Lão tứ, hôm nay quỳ gối đã lâu, ngươi về chỗ đại ca trước đi. Đại a ca và tam a ca có tinh thần như thế, để bọn họ theo cô quay về Dục Khánh Cung uống trà vậy!"

Nói xong, hai mắt không có hảo ý đảo qua đại a ca và tam a ca, "Lão đại, lão tam, các ngươi điều không phải muốn đến Dục Khánh Cung sao? Vậy lại đây a, có lời gì không thể nói trước mặt cô?"

"Thái tử điện hạ, ta bất quá là góp vui mà thôi, a, ta vừa vặn nhớ tới còn chưa có đi thỉnh an ngạch nương, ta đến chỗ ngạch nương ta trước, chờ lúc rảnh rỗi sẽ tới Dục Khánh Cung cùng thái tử ca ca uống trà." Tam đại ca bị thái tử nhìn phía sau gáy mát lạnh, lập tức rùng mình một cái vội nói.

Đại a ca cũng không muốn tới Dục Khánh Cung, "Ta cũng còn chưa có thỉnh an ngạch nương, nên đi Chung Túy Cung một chuyến."

Nói rồi tam a ca và đại a ca vội vàng chắp tay, đi về.

Tứ a ca còn chưa đi, đứng ở một bên chờ tam a ca và đại a ca đi rồi, hắn mới lại lên tiếng, "Thái tử điện hạ, ngươi…"

Thái tử nhấc tay lên, nhìn vào ánh mắt của tứ a ca, "Lão tứ, có những điều không cần phải nói rõ, cô tin ngươi. Chúng ta nhiều huynh đệ như vậy, ai mà chưa từng được hoàng a mã khen qua? Ví như lão bát, tuy nói mẹ đẻ hắn thấp hèn, nhưng hoàng a mã chẳng phải cũng có tán thưởng hắn sao? Hoàng a mã khen ngươi, sau này ngươi càng phải tận tâm hầu hạ người, chớ cô phụ kỳ vọng của hoàng a mã. Được rồi, sáng sớm làm giổ tổ bây giờ cô mệt mỏi muốn đi về nghỉ ngơi, ngươi cũng sớm trở về đi."

"Vâng, thái tử ca ca." Tứ a ca nghe vậy trong lòng an ổn xuống, nhìn theo bóng lưng thái tử rời đi, liền trở về sở a ca.

Thái tử trở lại trong Dục Khánh Cung, thái tử phi đã chờ ở nơi đó, thấy thái tử câu nói đầu tiên liền hỏi, "Dận Nhưng, ngươi có ổn không?"

"Có cái gì mà tốt với không tốt, còn chưa đến mức như vậy." Thái tử tuy nói trấn an tứ a ca, mặc dù trong lòng thấy hợp lý nhưng rốt cuộc vẫn còn có chút phiền, biết thái tử phi hỏi cũng liền hiểu, "Đã truyền khắp hậu cung?"

Thái tử phi gật đầu, "Không phải tường hậu cung có lỗ tai sao? Sáng nay lúc đi tới Từ Nhân Cung, ta cũng được Nghi phi báo cho biết, sau tứ phúc tấn lại cùng ta giải thích một phen."

Thái tử ngồi lặng yên một hồi, "Không có chuyện gì, hoàng a mã miệng vàng lời ngọc, mỗi một câu nói ra cũng có thể làm cho người vắt óc suy đoán, nhưng không biết chân ý thực sự của ông là cái gì, như vậy ngược lại có lợi cho cô nhìn xem người nào ở phía sau sẽ nhịn không được mà nhảy dựng lên. Có dị tâm hoặc là cỏ đầu tường, cô cũng có thể sớm ngày thanh lý." Hoàng a mã chỉ cần thoáng tiết lộ một ít ý tưởng khác, nhất định sẽ có người suy đoán, suy đoán hắn cái vị thái tử này không đứng vững.

"Ngươi thấy tứ a ca thế nào?" Thái tử phi thấy thái tử lơ đểnh, đột nhiên hỏi.

"Lão tứ a," khóe miệng thái tử dãn ra, "Lão tứ rốt cuộc là người thông minh nhất trong đám huynh đệ, hắn hành sự luôn luôn mưu tính trước sau đó mới hành động, suy nghĩ cặn kẽ, nếu hắn thật có cái ý niệm gì trong đầu cũng sẽ không vọng động, trừ khi cô thực sự ngã ngựa, nhưng nếu cô thực sự ngã ngựa mà nói, hắn có cái ý niệm gì trong đầu cô cũng chẳng cần phải biết, bất quá là một người nam nhân có dã tâm mà thôi. Nhưng cô sẽ không thất bại, hắn có thể suy tính cái gì." Lão tứ mạnh mẽ sắt đá không nói tình cảm,

người như vậy luôn luôn là trọng thần mà trong lòng bậc đế vương mong muốn, chỉ cần một ý chỉ, hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ, hắn đem mình đặt ở vị trí này rất chuẩn.

Thái tử nói xong, đã thấy vùng xung quanh lông mày thái tử phi nhíu lên, cười ra tiếng, "Được làm vua thua làm giặc ai cũng hiểu đạo lý này, cô là thái tử, có một ngày cô sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, cùng các huynh đệ và quân thần phân rõ ranh giới, cô chỉ cần một cái ý niệm trong đầu có thể bắt bọn họ vào sinh ra tử, ai cũng là nhi tử của hoàng a mã, chỉ cần có cơ hội ai mà lại cam tâm cúi đầu trước người khác? Ngươi cũng yên tâm, những huynh đệ này của cô hiện tại dám có ý niệm này trong đầu cũng chỉ có một mình đại a ca, lần này hoàng a mã tuy rằng khiển trách cô, lại khen lão tứ, nhưng vị trí của cô vẫn ổn, người nào dám làm chim đầu đàn đi ra làm bia ngắm cho cô đây chứ? Cho dù có tâm tư cũng sợ ngay đến trong mộng cũng không dám làm, miễn cho vô ý nói ra trong giấc mộng bị người nghe thấy."

Thái tử phi nghe xong cũng gật đầu, những a ca hiện giờ đều là đang quan sát tình thế tiến triển, nếu tình thế có lợi đối với bọn họ, nhất định sẽ phát sinh dã tâm, hôm nay vừa mới nảy sinh chuyện, nếu thái tử trước sau như một đứng vững vàng, những mầm ý niệm vừa mới nhú này nhất định sẽ bị chính bọn họ tự cắt đứt trước tiên.

Thừa lệnh vua tế tổ sự tình vừa qua, thái tử sẽ để Tác Ngạch Đồ đệ đơn xin từ chức, không nghĩ tới ngay từ đầu đã đáp ứng thật tốt, thế mà Tác Ngạch Đồ sau khi thấy thái tử bị quở trách hậu lại chậm chạp không muốn trình dơn, đích thị là luyến tiếc quyền lực trong tay, hai là lo lắng hiện giờ thái tử bị người công kích hãm hại, nếu hắn lại lui ra khỏi chiến tuyến, sẽ không có ai bảo vệ được thái tử.

Đương nhiên đây là hắn nói đối với thái tử, mà hướng lên trên tình thế quả thực bất lợi đối với thái tử. Tự lúc thái tử bị quở trách, kết hợp với hơn một tháng nay Khang Hi chưa từng cho thái tử sắc mặt tốt, cũng không khen thái tử cái gì, nhưng thật ra các a ca khác, từ tứ a ca được khen trước đó, sau mấy ngày nữa, tam a ca cũng được khen, bát a ca cũng được khen, đại a ca ở một lần triều đình điểm danh cũng được khen "Hữu dũng hữu mưu, đại trượng phu nên làm như thế!"

Mà thái tử, liên tiếp bị buộc tội, bởi vì trước đó đã đi trước một bước đem những dấu vết kia tiêu hủy, cho nên ngay đến việc nhúng tay vào quan trường các loại chuyện tình nhưng thật ra không có bị người nắm được nhược điểm, mà những tấu chương buộc tội kia chỉ nói đến vấn đề đạo đức cá nhân của thái tử không được tốt, có điều từng cái một đều bị Khang Hi đè nén xuống.

Thái tử ở trên triều càng tỏ ra khiêm tốn, Tác Ngạch Đồ tuy rằng không muốn đệ đơn xin từ chức, thế nhưng bị triều thần đem làm bia ngắm công kích hơn hai tháng, hắn cũng hiểu được không chịu nổi, bởi vì hắn rất dễ bị người ta ghét, những quan viên đối lập với Tác Ngạch Đồ này tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thái tử đang trong lúc khiêm tốn mà đả kích cái viên cựu thần cao ngạo này, Khang Hi cũng cũng không nói đỡ cho Tác Ngạch Đồ, bè phái của đại a ca muốn đạp thái tử ngã ngựa đã đem việc đả kích Tác Ngạch Đồ ra làm ván cầu, mục đích cuối cùng là đả kích thái tử, liều mạng nhằm về phía Tác Ngạch Đồ mà đánh, vì thế áp lực đè lên thái tử trái lại rất nhỏ.

Tác Ngạch Đồ không có cách nào, ở một lần cuối cùng thái tử nói với hắn nên đệ đơn xin từ chức, hắn cũng không còn do dự nữa, chăm chú viết một phần đơn xin từ chức thượng trình, thành thật ở nhà chờ ý chỉ, bất quá Khang Hi lại đem đơn xin từ chức của hắn cũng đè xuống, chỉ nói để hắn ở nhà nghỉ một đoạn thời gian, chờ một thời gian sau lại để cho hắn vào triều, tuy rằng không định thời gian, thế nhưng Tác Ngạch Đồ vui vẻ trong lòng hoàng thượng kỳ thực vẫn chưa quên hắn cái vị cựu thần này.

Thái tử biết được cái kết quả này lại nghĩ thấy buồn cười, "Hoàng a mã chỉ sợ cũng chờ phần đơn xin từ chức này của Tác Đại Nhân."

Không cho từ quan cũng không cấp thời gian làm lại, cũng thật là làm cho người vừa nhớ lại vừa phiền muộn đi, để Tác Ngạch Đồ mài dũa kiên trì, lần này để hắn ở nhà chờ đợi cũng tốt.

"Tác Đại Nhân yêu thích thủ đoạn đùa bỡn, nhưng hiện nay không thể so với lúc hắn nắm quyền, thủ đoạn chơi đùa lại không cao minh, hoàng a mã rõ ràng giữ hắn lại là sau này làm cản trở ngươi mà thôi." Thái tử phi đối với ý chỉ của Khang Hi lắc đầu, Tác Ngạch Đồ sợ là đối với Khang Hi nhớ kỹ hắn mà cảm động đến rơi nước mắt đi.

Thái tử đối với thái tử phi hiểu ý cười, "Đợi được đến khi đó, cô cũng không phải sợ, cô là thái tử, cũng không cần dựa vào một đại thần."

Hai vợ chồng đang nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa Trữ ma ma đang gõ cửa, "Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, có công công ở ngoại điện truyền thánh chỉ."

"Đã biết." Thái tử phi lên tiếng nói, nhìn thái tử kỳ quái, "Đi ra ngoài tiếp chỉ đi."

Thái tử gật đầu, cũng muốn biết rốt cuộc là cái ý chỉ gì, hai người thu thập xong ra khỏi nội thất, thấy công công truyền khẩu dụ.

Chờ lúc công công nói xong khẩu dụ của Khang Hi, để cho cung nhân đưa hắn ly khai, thái tử dùng cùi chỏ thọt thái tử phi, "Tại sao lại để Giáng Phúc tới sở a ca chơi?"

"Hắn ở Dục Khánh Cung lại không có bạn chơi!" Thái tử phi cũng đau đầu, "Đang yên đang lành làm sao Hoàng a mã lại muốn đem củ cải đỏ nuôi ở Cung Càn Thanh một đoạn thời gian chứ?"

Củ cải đỏ theo thói quen đi tới sở a ca tìm mấy thúc thúc chơi, Dục Khánh Cung không có bạn chơi, lại vẫn chưa tới tuổi có thể đi ra bên ngoài chơi, thái tử phi cũng không trói buộc nó, chỉ là để Lý ma ma cùng cung nữ đã được huấn luyện tốt thời khắc trông coi hắn, khả dã chỉ cho phép hắn đi sở a ca, không nghĩ tới lại gặp Khang Hi, càng không có nghĩ tới Khang Hi lại nảy lòng tham muốn nuôi củ cải đỏ.

"Hoàng a mã muốn dạy dỗ Giáng Phúc, đó là Giáng Phúc phúc khí, nhiều ít a ca muốn cũng không được." Thái tử cũng cảm thấy cao hứng.

Thái tử phi đương nhiên hiểu, thế nhưng củ cải đỏ quá khó khăn nuôi, chớ nhìn hắn hiểu chuyện, nhưng chung quy còn nhỏ, lỡ có nổi cơn quậy không theo hắn còn không được, "Hoàng a mã khẳng định chịu không nổi vài ngày sẽ đuổi củ cải đỏ về thôi."

Thái tử phi thở phào nhẹ nhõm, lạc quan mà nghĩ đến.

Thái tử lườm thái tử phi, "Cô đều là do hoàng a mã nuôi lớn, có điều Giáng Phúc còn nhỏ, hoàng a mã cũng chỉ sẽ nuôi như vậy một hai tháng, bảy tháng còn phải đi Nhiệt Hà, không có nhiều thời gian nuôi Giáng Phúc. Chờ Giáng Phúc lớn thêm vài tuổi, có thể để cho hoàng a mã nuôi bên người, đó mới là chuyện tốt."

Thái tử phi chưa gặp qua một a mã nào thích đem con đẩy ra ngoài như vậy! Liếc mắt trừng thái tử, để cung nhân dâng trà, uống trà làm trơn cổ họng. Thầm nghĩ cử động này của Khang Hi, cũng sợ là có ý tứ trấn an thái tử, còn muốn làm cho người khác nhìn, thái tử vẫn được lòng thánh tâm, không thấy con trai trưởng của thái tử được hoàng thượng yêu thích mà đem nuôi bên người sao?

Hừ, không nỡ để thái tử chịu nhiều ủy khuất thì ngay từ đầu cũng đừng làm vậy a, hiện tại đều đã một hai tháng qua đi, mới đến lấy lòng, lại đem củ cải đỏ lên nơi đầu sóng ngọn gió, Khang Hi ngươi thật độc đia a.

"Được rồi, cô đi Càn Thanh Cung một chuyến nhìn hoàng a mã và Giáng Phúc." Thái tử cũng không có được yên tâm như ngoài miệng nói, suy nghĩ liền đứng dậy.

"Đi đi, củ cải đỏ nếu chọc cái gì họa, ngươi cầu hoàng a mã tha thứ." Thái tử phi rất đứng đắn nói rằng.

Thái tử khoát khoát tay, liền đi ra đại điện, ly khai Dục Khánh Cung, hướng Càn Thanh Cung đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một Chương mập mập

70. Chương 70

Cung Càn Thanh, Khang Hi ôm củ cải đỏ, cầm trong tay một đạo tấu chương, chỉ vào một chữ đơn giản tự dạy củ cải đỏ nhận thức, "Hoằng Thăng, cái này là chữ đại, nhớ kỹ chưa?"

Củ cải đỏ khéo léo gật đầu, "Nhớ kỹ, là chữ đại."

Khang Hi nghe xong có chút vui vẻ, lại tự tay viết một chữ tiểu, "Ừ, còn cái này là chữ tiểu, nhớ kỹ chưa?"

Củ cải đỏ nhìn chòng chọc cái chữ nhỏ kia một hồi, lại gật đầu, "Nhớ kỹ, tiểu."

"Hoằng Thăng rất thông minh, " Khang Hi khen một câu, ngón tay lại quay về cái chữ đại kia hỏi, "Cái chữ này là gì?"

"Là chữ đại." Củ cải đỏ lớn tiếng đáp.

"Cái này thì sao?" Khang Hi chỉ vào chữ tiểu hỏi.

Củ cải đỏ chưa trả lời ngay, cười híp mắt nhìn Khang Hi, vỗ tay nhỏ bé, "Hoàng mã pháp thật ngốc, người vừa mới nói là chữ tiểu. Ha ha."

Lý Đức Toàn đứng hầu ở một bên nghe được liền cúi đầu cắn chặt môi không dám hé ra dấu vết muốn cười, Khang Hi thấy củ cải đỏ vẻ mặt đắc ý bộ dáng đáng yêu, vừa bực mình vừa buồn cười, bất quá lại thấy vui mừng, hài tử này nhưng thật ra so với Dận Nhưng hồi đó giống nhau, đều là có bản lĩnh đã nhìn thấy gì thì không quên.

Khang Hi nghĩ, chậm giọng nói, nhéo cái mũi nhỏ của củ cải đỏ một chút, "Tiểu tử kia, mới vừa rồi hoàng mã pháp là dạy ngươi nhớ chưa. Trong thiên hạ vẫn chưa có người nào dám nói trẫm ngốc, sau này đối với bậc trưởng bối ngươi cũng vạn lần không thể nói lời bất kính như vậy, biết không?"

Củ cải đỏ cứ một mực suy nghĩ, "Vì sao không ai dám nói a?"

"Bởi vì trẫm là hoàng đế." Khang Hi ý vị thâm trường đáp.

"Nga." Củ cải đỏ cái hiểu cái không gật đầu, "Ta biết hoàng mã pháp là hoàng đế, a mã ngạch nương đều nói qua. Thế nhưng hoàng đế là cái gì a?"

"…" Khang Hi bị hỏi, thấy nói về vấn đề này quá sâu, củ cải đỏ khẳng định nghe không hiểu, "Hoàng đế là vua của một nước, tất cả mọi người phải nghe lời hoàng đế nói." Khang Hi nghĩ đây là lời giải thích không có ẩn ý của ông từ lúc chào đời tới nay.

"Nga." Củ cải đỏ lại gật đầu, "Trách không được a mã phải nghe lời hoàng mã pháp nói. Nhưng ngạch nương nói cùng hoàng mã pháp không giống nhau."

Khang Hi nghe xong thấy tò mò, "Ngạch nương ngươi đã nói với ngươi như thế nào?"

Củ cải đỏ cau cái lông mày nhỏ lại, nỗ lực hồi tưởng, sau đó dùng tay minh họa, "Ngạch nương nói hoàng mã pháp là người lớn nhất trên đời này."

Khang Hi không nói gì thêm, nghe lời này cũng biết thái tử phi đây là đang trả lời hài tử cho có lệ, củ cải đỏ khẳng định nghe không hiểu những ý tứ này, mà thôi, chờ nó lớn thêm nữa ta sẽ dạy cũng không muộn, hiện tại tuổi mụ (tuổi ta) cũng mới hai tuổi rưỡi, chờ bốn tuổi khi đó có thể phải học.

"Hoằng Thăng, còn muốn học nhận biết mặt chữ không?" Khang Hi dự kiến cách thời gian dùng bữa tối còn có một chút, hôm nay tấu chương cũng không nhiều, cũng không vội, củ cải đỏ xuất hiện khiến ông nhớ tới hồi thái tử khi còn bé, lòng sinh cảm khái, nghe mùi sữa thơm trên người củ cải đỏ, cả lòng đều mềm xuống.

"Muốn, hoàng mã pháp dạy đi." Củ cải đỏ được khen quá thông minh, chính đang vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Khang Hi nghe xong cũng cười lại khen một câu, "Hoằng Thăng thật ngoan." Thầm nghĩ, hài tử này nhưng thật ra thông minh nhu thuận, lại nghĩ đến cũng vào cùng độ tuổi này, mình đã dạy thái tử nhận thức chữ, nhưng một khi không thấy ai ở bên hắn liền đưa tay vẩy mực, không đủ tính nhẫn nại, ngược lại thì con trai trưởng hắn, tuổi còn nhỏ, tâm tính lại chịu ma sát được.

Thái tử phi nếu như biết Khang Hi khen củ cải đỏ có tính nhẫn nại tốt, tám phần mười là muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to, Hồng Hài Nhi trong truyền thuyết đích thị là củ cải đỏ, bây giờ nó còn đang cao hứng, chờ nhận thức thêm vài chữ, thấy nhàm chán rồi mới bắt đầu tác quái.

Khéo làm sao, thái tử lúc này tới, chưa cho Khang Hi cơ hội nhận rõ tính tình hiếu động của củ cải đỏ. Khang Hi vừa muốn chọn chữ đơn giản dạy củ cải đỏ, thái giám Cung Càn Thanh lại truyền báo, "Thái tử điện hạ giá lâm!"

Khang Hi chỉ vào chữ thủ dừng một chút, đầu củ cải đỏ đã hướng về phía cửa nhìn lại, thái tử vừa xuất hiện, tiểu tử kia đã hô lên, "A mã!"

"Hoàng a mã cát tường, " thái tử vào cửa, trước tiên hành lễ với Khang Hi, chờ Khang Hi cho miễn lễ mới đứng dậy nhìn Khang Hi và củ cải đỏ một chút.

Thái tử thấy củ cải đỏ vùi ở trong lòng hoàng a mã, hoàng a mã trong tay đang cầm sách, tình cảnh thật giống như xuyên qua vài chục năm trước, lúc hắn bằng tuổi này cũng vùi ở trong lòng hoàng a mã nhận thức mặt chữ, tuy nói tổ tông quy củ, ôm cháu không ôm con, nhưng khi đó, hắn cái gì cũng đều là ngoại lệ, vị trí quan trọng trong lòng hoàng a mã luôn luôn là hắn, hiện tại hắn đã trưởng thành, hoàng a mã lại già đi, lại nhìn thấy nhi tử được hoàng a mã ôm, trong lúc bất chợt tràn đầy cảm xúc.

"Dận Nhưng, tại sao cũng tới đây?" Khang Hi thấy thái tử đứng yên, mở miệng nói trước.

Thái tử nghĩ đến vài chục năm giáo dục tha thiết của hoàng a mã đối với mình, cho tới nay mình cũng vẫn cho rằng đó là đương nhiên, ương ngạnh ngang ngược kiêu ngạo, luôn luôn muốn hoàng a mã quan tâm, hôm nay tỉnh ngộ lại, lại bắt đầu va chạm với hoàng quyền cùng phụ tử thân tình xung đột, vành mắt có chút nóng lên, ám thầm hít một hơi bình phục tâm tình, "Hoàng a mã, nhi thần nghe nói ngài muốn đem Giáng Phúc nuôi bên mình, sợ Giáng Phúc không nghe lời chọc ngài tức giận, cho nên mới sang đây xem."

"Thế nào, lo lắng Hoằng Thăng nuôi ở bên người trẫm không tốt?" Ánh mắt của Khang Hi ở trên người thái tử đảo quanh, thấy hắn nghe xong lời này trong mắt có chút quýnh quáng, nhưng thật ra trong lòng lại buông lỏng.

"Hoằng Thăng có thể được nuôi ở bên người hoàng a mã đó là phúc khí của nó, nhi thần làm sao lại lo lắng." Thái tử vội vàng nói, thanh âm lại có chút trầm thấp xuống, "Hoằng Thăng hiếu động lại bướng bỉnh, nhi thần sợ nó không hiểu chuyện giống như nhi thần ngày trước vậy, chọc ngài mất hứng."

"Bảo Thành, lúc nào lòng của ngươi lại xem trọng mấy chuyện này như vậy?" Khang Hi nghe được lời của thái tử, nghĩ đến những chuyện trước kia, còn cộng với hai tháng chưa cho thái tử sắc mặt tốt, hôm nay đơn độc đối mặt với đứa hài tử mà mình thương yêu này, trong lòng mềm nhũn ra, "Trẫm là hoàng a mã của ngươi, ngươi là thái tử mà trẫm xem trọng, chớ suy nghĩ miên man."

Trong Khang Hi tẩm điện, Lý Đức Toàn chẳng biết lúc nào đã lui xuống, chỉ có Khang Hi, thái tử, củ cải đỏ ba người ở, thái tử nghe được Khang Hi nói, trong lòng nhẹ nhàng một ít, trong mắt lại chứa lệ, cảm động quỳ xuống, "Nhi thần không dám cô phụ kỳ vọng hoàng a mã."

"A mã, mau đứng lên." Củ cải đỏ đã từ trong lòng Khang Hi nhảy xuống, chạy vội tới bên người thái tử lôi kéo, "A mã, người không yêu cao cao sao?"

Củ cải đỏ nói, môi rung rung, giọt nước mắt ủy khuất từ trong hốc mắt chảy ra, "Ngươi và hoàng mã pháp muốn đem cao cao bán sao?"

Khang Hi và thái tử đang ở lúc bồi dưỡng phụ tử tình thâm, bị lời này của củ cải đỏ làm cho hồ đồ, thái tử đứng dậy kỳ quái nói, "A mã lúc nào nói muốn bán ngươi?"

Từ đầu tới đuôi không hề nói, tiểu gia hỏa này lấy ý nghĩ đó từ đâu vậy?

"Người muốn đem ta đưa cho hoàng mã pháp, người nói ta bướng bỉnh không nghe lời, hoàng mã pháp không muốn, còn quỳ cầu hoàng mã pháp, " củ cải đỏ khóc nức nở thật giống như đã bị bán vậy, "Ta muốn tìm ngạch nương!"

"Ngươi nghe lầm!" Thái tử thái dương gân xanh nhảy lên, "Hoàng mã pháp muốn ngươi ở cùng vài ngày, nghe hiểu chưa?"

"Thực sự không bán?" Củ cải đỏ mũi còn hồng hồng, hình như thấy Khang Hi tương đối có thể tin, ngước mắt nhìn Khang Hi, "Hoàng mã pháp, a mã nói là sự thật sao?"

Khang Hi gật đầu, lại hỏi, "Hoằng Thăng, a mã ngươi chỉ nói ngươi bướng bỉnh này kia, ngươi làm sao lại nghĩ đến muốn bán ngươi?" Người nào vô liêm sỉ như thế truyền thụ cái ý niệm này cho hoàng tử hoàng tôn.

"Hoàng mã pháp, là ngạch nương nói." Củ cải đỏ đưa tay xoa xoa nước mắt, "Dạy ta phải nghe lời."

Khang Hi nghe được là thái tử phi nói, hai hàng lông mày giơ lên, "Thái tử, lẽ nào thái tử phi quản giáo Hoằng Thăng, dám nói Hoằng Thăng không nghe lời thì bán hắn sao?"

"Hoàng a mã điều này sao có thể." Thái tử kêu oan cho thái tử phi, "Hoằng Thăng thích nghe cố sự, ngày đó nó nhổ một chậu mực lan mà nhi thần yêu thích, thái tử phi bèn kể cho nó nghe về một câu chuyện của một cậu bé ngoan và một cậu bé hư, nhi thần khi đó nghe xong cuối cùng là nói tiểu hài tử hư không nghe lời bị người què lừa bán, đây chẳng qua là dạy Hoằng Thăng nghe lời hiểu chuyện mà thôi, không biết sao lại bị nó nghe thành không nghe lời sẽ bán."

Nghe xong lời giải thích của thái tử, sắc mặt của Khang Hi mới hòa hoãn lại, "Hoằng Thăng mới bây lớn, sau này chuyện xưa hắn nghe không hiểu thì bảo thái tử phi không nên dạy, miễn cho dạy hư."

"Nhi thần đã hiểu." Thái tử vội vàng đáp.

Canh giờ đã không còn sớm, thái tử cũng không còn nhiều thời gian dài liền muốn xin cáo lui, củ cải đỏ thấy thái tử phải đi, tự động đi theo muốn rời đi, cả ngày hôm nay nó chưa từng thấy thái tử phi, rất muốn quay về Dục Khánh Cung.

"Hoằng Thăng, ngươi phải ở lại với hoàng mã pháp." Khang Hi gọi củ cải đỏ lại.

Thái tử cũng ngừng cước bộ, quay đầu hướng về củ cải đỏ đang đi theo sau lưng, "Ngoan nghe lời, trước tiên ở bên hoàng mã một đoạn thời gian ngắn, biết không?"

"Tại sao vậy?" Củ cải đỏ vẫn là không hiểu để làm chi mà nó phải ở lại.

"Bởi vì hoàng mã pháp thích Hoằng Thăng." Khang Hi cười nói, hướng về phía củ cải đỏ vẫy tay, "Qua đây, ở chỗ hoàng mã pháp có rất nhiều thứ Hoằng Thăng muốn chơi muốn ăn, ở lại không tốt sao?"

Củ cải đỏ do dự, "Thật vậy chăng?"

"Thực sự." Thái tử hồi đáp, "A mã khi còn bé đều là ở chỗ này."

"Vậy con ở lại đây đi." Củ cải đỏ chung quy không cưỡng lại được đồ ăn ngon, ở Dục Khánh Cung đồ ăn ngon cũng không ít, thế nhưng mỗi loại đều chỉ có thể ăn một chút.

Khang Hi và thái tử nghe được củ cải đỏ nói đều nở nụ cười, hài tử vẫn là hài tử, ăn ngon vui chơi.

Thái tử thấy củ cải đỏ nghe lời, cũng từ hoàng a mã người này đặt được mong muốn khôi phục tình phụ tử hòa hợp trong dĩ vãng, tìm Lý ma ma và Cam Dược ở lại Cung Càn Thanh hầu hạ củ cải đỏ tỉ mỉ phân phó một việc, liền mang theo tâm tình tốt trở về Dục Khánh Cung.

Thái tử phi ở Dục Khánh Cung chờ tin tức, một ngày đêm không thấy được củ cải đỏ, cảm thấy kỳ quái, nghĩ không biết tiểu tử kia buổi tối có lạ chỗ ngủ được không, có nháo khóc hay không, thẳng đến lúc thái tử trở về, nghe xong thái tử nói củ cải đỏ ở Cung Càn Thanh rất thoải mái mới yên lòng.

"Hoàng a mã còn là rất thích Giáng Phúc, ngươi yên tâm đi." Thái tử nói, sau đó lại đem lời của Khang Hi truyền đặt lại một lần, "Hoàng a mã nói, sau này ngươi đừng kể những chuyện xưa lộn xộn kia, dạy hư hài tử. Ngươi biết ngày hôm nay Giáng Phúc hiểu lầm, cho rằng cô muốn bán hắn, hoàng a mã hỏi hắn ai nói không nghe lời sẽ bán, Giáng Phúc mở miệng đã nói là ngươi dạy."

Thái tử phi há mồm mở thành một vòng tròn, "Lẽ nào dạy củ cải đỏ nghe lời cũng có tội?"

"Dạy hắn nghe lời không có tội, nhưng không phải là dạy như thế. Hoàng tử hoàng tôn, cao quý không gì sánh được, ai dám bán? Ngươi không nên truyền đạt một ý niệm sai lầm như thế trong đầu hắn." giọng thái tử mang theo chút hả hê cười cợt.

Thái tử phi duỗi tay ở trên lưng thái tử bấm một cái, "Lúc ta dạy bộ không phải ngươi ở ngay một bên sao, ai nói không nghe lời sẽ bán? Ta nhớ kỹ có người ở bên cạnh chính là nói như vậy."

"Ha hả, cô thanh minh thì có ích lợi gì, Giáng Phúc lại nhớ rõ là ngươi nói." Thái tử đắc ý.

Thái tử phi mặc kệ hắn, ngừng một hồi, lại có chút lo lắng, "Củ cải đỏ thực sự quá nhỏ, cái gì cũng sẽ nói ra, sau này có rất nhiều lời cũng không thể ngay trước mặt nó nói được, miễn cho bị người nghe thấy. ta hiện tại cũng không biết trong đầu nó nhớ những gì, chúng ta có nói qua chuyện gì kiêng kỵ không?"

Giờ phải nuôi ở bên người Khang Hi một đoạn thời gian, với mưu mô của con cáo già Khang Hi kia, củ cải đỏ lại là một hài tử tâm tư đơn thuần, có thể che giấu cái gì?

"Ngươi lo lắng cái gì, chúng ta lúc nào ở trước mặt Giáng Phúc nói điều kiêng kỵ chứ?" Thái tử vẫn không cho là phải, có mặt hắn ở bên làm sao có thể để thái tử phi nói điều gì kiêng kỵ cho củ cải đỏ, "Quan tâm sẽ bị loạn, Giáng Phúc có thể để cho hoàng a mã giáo dưỡng một đoạn thời gian, nhất định có thể trưởng thành không ít."

"Ta cũng mong muốn như thế chứ." Thở dài

"Được rồi, đừng nghĩ Giáng Phúc nữa, lại đây, chúng ta nên sinh thêm nhiều đứa con trai trưởng."

Cung Càn Thanh, Khang Hi tẩm điện một mực yên tĩnh.

"A mã và ngạch nương nhất định là đang muốn sinh đệ đệ." Củ cải đỏ ngồi ở phía đối diện Khang Hi, mập mạp tay nhỏ bé trống hai bên cằm, vẻ mặt như đang suy tính.

Khang Hi nghe xong cười ha ha, thái tử đi không bao lâu, tiểu tử kia ngồi một chỗ lại không biết đang suy nghĩ gì, hắn cũng không có hỏi, lại không nghĩ rằng củ cải đỏ đột nhiên sẽ nói ra một câu nói như vậy. "Ai nói với ngươi?"

Củ cải đỏ hướng Khang Hi bên kia nhích lại gần, "Hoàng mã pháp, ta len lén nói cho ngươi, ngươi không thể nói cho người khác biết."

Khang Hi vừa nghe, cảm thấy kỳ quái, lại nghĩ càng tỏ ra thú vị, "Hảo, không nói cho người khác."

"Ta có đoạn thời gian muốn đi tìm ngạch nương nghe cố sự, a mã ngăn không cho. A mã nói, Giáng Phúc, có nghĩ là muốn đệ đệ?" Củ cải đỏ học giọng của thái tử, tiếng nói nét mặt của tiểu hài tử nhu mềm học theo đặc biệt khả ái, "A mã không cho ta trở lại tìm ngạch nương, nhất định là bắt ngạch nương sinh đệ đệ cho ta."

Khang Hi nghe được lại nhịn không được cười, không nghĩ tới thái tử cũng sẽ cùng Hoằng Thăng nói như vậy, "Hoằng Thăng có muốn đệ đệ sao?"

"Muốn a, có đệ đệ là có thể chơi với ta. Là có thể cùng thập ngũ thúc và thập lục thúc tạo thành một nhóm chơi." Củ cải đỏ vội vàng gật cái đầu nhỏ.

"Vậy nếu là đệ đệ muốn tranh đồ chơi? Muốn cướp thứ gì đó ngươi thích nhất, vậy phải làm sao bây giờ?" Khang Hi vừa cười mị hí mắt hỏi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đổi mới

71. Chương 71

"Đệ đệ muốn cướp món đồ ta thích nhất?" Củ cải đỏ nhíu mày lại suy nghĩ một chút, "Ta không chơi nữa thì cho hắn, hắn muốn đoạt cũng không được."

"Ồ, Hoằng Thăng lợi hại như vậy, vì sao đệ đệ không giành được đồ của ngươi?" Khang Hi đưa tay sờ sờ đầu củ cải đỏ, cũng không tin lời của nó, chờ mai sau những hài tử này trưởng thành, có một số thứ cho dù biết rõ không đoạt được, cũng là nhất định sẽ liều mạng chém giết.

"Ta là ca ca, đệ đệ phải nghe lời ta nói, ta nói không cho thì không cho." Củ cải đỏ lại biểu cảm ra khuôn mặt khinh khỉnh tỏ ý hoàng mã pháp thật ngốc.

Khang Hi nghe hắn nói bằng lý luận của trẻ con, nhưng thật ra cảm thấy hỏi củ cải đỏ như vậy cũng là bằng không.

Củ cải đỏ nói xong, sờ sờ cái bụng, "Hoàng mã pháp, ta muốn ăn sữa ướp lạnh."

Khang Hi hoàn hồn, vô cùng kinh ngạc, "Thế nào nhanh như vậy đã đói bụng?"

"Ta muốn ăn." Củ cải đỏ len lén nở nụ cười, "Ngạch nương luôn luôn không cho ta ăn, hoàng mã pháp nói nơi này có rất nhiều đồ ăn ngon, nhất định có sữa ướp lạnh đi." Nói, rồi nó lôi kéo ống tay áo Khang Hi, "Hoàng mã pháp, ngươi len lén cho ta ăn, ta sẽ không nói cho ngạch nương."

A, không ngờ như thế còn không dám để thái tử phi biết a. Khang Hi nhéo nhéo gương mặt ranh mảnh đầy thịt béo, nhìn cặp mắt chiếu sáng kia lại cự tuyệt nói, "Ngạch nương ngươi nói đúng, sữa ướp lạnh tính hàn, không thích hợp ăn nhiều. Ngươi còn nhỏ, càng không thể ăn, có hiểu hay không?"

Củ cải đỏ giơ khóe miệng lên trong nháy mắt đã sụp xuống, trong mắt lộ vẻ ủy khuất bị gạt, lắc đầu, "Ta không hiểu, ta muốn ăn sữa ướp lạnh. Hoàng mã pháp nói có, đừng gạt ta."

Khang Hi rất nhanh thì nắm sơ hở trong lời nói củ cải đỏ, "Hoằng Thăng, hoàng mã pháp lúc nào nói nơi này có sữa ướp lạnh? Cung Càn Thanh không có sữa ướp lạnh, thế nhưng có nhiều loại bánh điểm tâm khác, có muốn ăn không?"

"Ai, không ăn." Củ cải đỏ nghe được ngay cả hoàng mã pháp to lớn nhất thiên hạ cũng không có sữa ướp lạnh, vẫn là ngạch nương mình lợi hại, ăn cái gì đều có.

Khang Hi thấy củ cải đỏ yên lặng, trong lòng âm thầm buồn cười, năm ấy thái tử càng khó nuôi hơn đều là do hắn khéo tay dạy dỗ, tiểu hài tử này làm nũng cũng không khó đối phó, "Được rồi, nếu như không có chuyện gì, Hoằng Thăng nên đi ngủ."

Khang Hi hướng Lý Đức Toàn nói, "Cho nhũ mẫu và cung nữ của tiểu a ca qua đây, dẫn hắn đáo thiền điện nghỉ tạm đi."

Củ cải đỏ vừa nghe, mắt lại trợn to, "Hoàng mã pháp, cao cao điều không phải bồi người sao, không phải ta với người ngủ chung sao."

"Khụ." Khang Hi nói xong tự mình nâng chung trà lên, uống một ngụm trà nhuận hầu, nghe được củ cải đỏ nói thoáng cái liền bị sặc, củ cải đỏ thật là khéo léo leo đến bên người Khang Hi, vuốt lưng cho hắn.

"Hoàng mã pháp, ngươi không sao chứ." Củ cải đỏ nhỏ giọng hỏi, "Người không lợi hại như a mã, a mã có một hồi đen nước văng thật xa."

"Ho khan một cái." Khang Hi nguyên bản đã hết ho, lần này lại sặc tiếp.

Lý Đức Toàn mang khăn tới, lại bưng lên một chén nước, cung kính đối với củ cải đỏ nói, "Tiểu a ca, ngài trước hết để cho hoàng thượng nghỉ lấy hơi một chút."

"Nga." Củ cải đỏ gật đầu, ngồi xổm bên người Khang Hi, tay cũng không dừng lại, tiếp tục vỗ về lưng Khang Hi.

Khang Hi tiếp nhận khăn che miệng, lau lau sau đó đưa lại cho Lý Đức Toàn, nói, "Lấy thêm một chén nước lại đây."

"Vâng." Lý Đức Toàn lên tiếng trả lời lui ra một bên đi rót nước.

Khang Hi lúc này mới hướng củ cải đỏ nói, "Hoằng Thăng, hoàng mã pháp ở thiền điện chuẩn bị phòng ngủ cho ngươi, cách nơi này không xa, ngươi không dám ngủ một mình sao?"

"Ta dám a, thế nhưng hoàng mã pháp, giường của ngươi lớn như vậy, ta đây lại nhỏ, đủ cho hai người ngủ a." Củ cải đỏ chỉ vào long sàng đặt ở sau tấm bình phong, "Ta còn muốn nghe hoàng mã pháp kể chuyện cổ tích cho ta đây."

Khang Hi khóe miệng nhịn không được rút gân, tên tiểu tử này thì ra là muốn ngủ trên long sàng, vừa định nói hoàng mã pháp sẽ không kể chuyện, chợt nghe củ cải đỏ lại nói.

"A mã và ngạch nương đều nói, hoàng mã pháp kể chuyện là hay nhất." Củ cải đỏ vừa nói vừa làm vẻ mặt hâm mộ mà nhìn Khang Hi, "Hoàng mã pháp kể chuyện xưa cho ta đi."

Khang Hi còn không có gật đầu, củ cải đỏ đã đi xuống nhuyễn tháp, hướng long sàng bên kia đi, long sàng cũng không cao, tay chân của củ cải đỏ lại linh hoạt, chỉ chốc lát đã leo lên, ở bên trên long sàng lăn lộn.

"Hoàng mã pháp, giường của ngươi không mềm mại bằng giường ta." Củ cải đỏ đứng ở trên long sàng chống nạnh, đắc ý nói.

Khang Hi rốt cuộc đã hiểu vì sao thái tử lại phá lệ cường điệu nói củ cải đỏ bướng bỉnh không nghe lời, nói hắn đừng để ý, hài tử này căn bản là không lạ chỗ, thay đổi một nơi khác còn có thể tự nhiên vui đùa.

"Hoằng Thăng, ngươi ở chỗ này trước hết ngủ đi, hoàng mã pháp còn có việc." Khang Hi không ngại để hắn ngủ trên long sàng, chờ ngủ say lại để cho cung nhân ôm xuống phía dưới là được, thế nhưng hắn lại không có thời gian kể chuyện cho củ cải đỏ, bị củ cải đỏ náo loạn cả đêm, còn có một chút tấu chương chưa có làm xong, tự nhiên không thể làm theo ý củ cải đỏ.

Củ cải đỏ là một đứa bé hiểu chuyện, nghe được hoàng mã pháp hắn nói như vậy, cũng không tiếp tục nháo, "Ta đây ngủ trước vậy, chờ lúc hoàng mã pháp ngủ phải kể chuyện đó."

"Ừ, ngủ đi." Khang Hi cũng không ngẩng đầu đáp, chuyên tâm xử lý chính vụ trên tay.

Lý Đức Toàn ở một bên nhìn tất cả, nhưng trái lại nghĩ hoàng thượng thật cưng chìu đứa cháu này, cái gì đều đáp ứng hắn, cùng thái tử đãi ngộ khi còn bé đúng là không kém bao nhiêu, xem ra địa vị của thái tử ở trong lòng hoàng thượng còn là rất nặng.

Ước chừng hơn nửa canh giờ quá đi, long sàng bên kia tấm chăn bị cuốn lấy thành một bọc nhỏ, khóa củ cải đỏ đã ngủ say lại bên trong, Khang Hi tiếp nhận khăn ấm Lý Đức Toàn đưa tới xoa xoa mặt và tay, cũng muốn nghỉ ngơi.

"Đi gọi nhũ mẫu và cung nữ của tiểu a ca tới đây, đem tiểu a ca ôm đi xuống đi." Khang Hi nhỏ giọng phân phó.

"Vâng." Lý Đức Toàn cũng thấp giọng đáp, xoay người rời đi, để lại hai tiểu thái giám và cung nữ ở lại túc trực.

Khang Hi đi qua long sàng, thấy củ cải đỏ ngủ khuôn mặt hồng phây phây, cười cười, cái đứa con trai trưởng của thái tử này nuôi thật béo tốt, phúc khí.

Một đêm trôi qua, Dục Khánh Cung, thái tử phi tỉnh lại từ rất sớm, lúc tỉnh lại, thái tử đã vào triều, chờ rửa mặt sửa sang xong thì đồ ăn sáng đã bưng lên, chợt nghe cung nữ canh giữ ở bên ngoài truyền báo, "Tiểu a ca đến."

Thái tử phi vui vẻ, chờ thấy Lý ma ma ôm nó vào điện, tự mình chạy tới chỗ tiểu tử kia cười nói, "Củ cải đỏ tại sao lại trở lại?"

"Cao cao nhớ ngạch nương." Củ cải đỏ mặc cho thái tử phi ôm hắn, cao hứng hôn thái tử phi một cái, "Ngạch nương, ta thật là đói."

"Tại sao không ăn sáng đã chạy trở về?" Thái tử phi nghe xong, xoa bóp khuôn mặt của nó một cái, sau đó hỏi Lý ma ma, "Tiểu a ca quay về Dục Khánh Cung, có để lại lời nhắn cho hoàng thượng không?"

Lý ma ma gật đầu, "Có. Tiểu a ca sáng nay sáng sớm vừa tỉnh lại, vốn cung nữ Cung Càn Thanh đã chuẩn bị đồ ăn sáng rồi, nhưng hắn không cần, nhất định phải quay về Dục Khánh Cung cùng thái tử phi nương nương dùng điểm tâm."

Thái tử phi nghe xong vui vẻ, nhưng đối với củ cải đỏ nói, "Thế nào lại tùy hứng như thế?"

"Hoàng mã pháp lại không cùng con ăn, con muốn trở lại." Củ cải đỏ bỉu môi, nói xong lại mất hứng kể, "Chỗ hoàng mã pháp món ăn gì cũng không có. A mã còn nói có rất nhiều, a mã gạt người."

"Tiểu tử kia thế nào lại tham ăn như thế?" Thái tử phi nhéo nhéo thịt mềm trên cánh tay của nó, đem nó thả xuống, "Ngươi bây giờ cả người thịt là thịt, nếu như sau đó biến thành tiểu trư phải làm sao bây giờ? Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng."

"Ngạch nương, ta điều không phải tiểu trư." Củ cải đỏ bất mãn phản bác.

Thái tử phi cười dỗ hắn một đôi lời, cùng hắn đến bàn ăn bên kia dùng đồ ăn sáng, ăn xong lại cho đòi Lý ma ma đến hỏi, "Tiểu a ca ở Cung Càn Thanh có ngoan không?"

"Hồi bẩm chủ tử, tiểu a ca rất biết chuyện lại nghe lời, hoàng thượng rất thích tiểu a ca. Đêm qua còn để tiểu a ca ngủ ở long sàng, ngủ say rồi mới để cho nô tỳ ôm xuống phía dưới." Lý ma ma nghĩ hoàng thượng phải rất thương yêu tiểu a ca mới để cho tiểu a ca ngủ yên như vậy.

Thái tử phi nghe xong, trên mặt lại không có biến hóa gì, chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên, hiển lộ ra một hai phần ý mừng, thế nhưng trong lòng lại không cảm thấy cao hứng bao nhiêu, càng được thánh thượng cưng chiều, đại biểu cho càng nhiều phong ba, "Còn có chuyện gì khác không?"

"Những thứ khác lão nô cũng không biết. Đám người của lão nô một mực chờ ở thiền điện Càn Thanh Cung, mãi đến khi hoàng thượng để Lý công công đến bảo chúng ta đem tiểu a ca ôm xuống phía dưới. Sáng nay lúc tiểu a ca thức dậy, hoàng thượng đã đi vào triều sớm, cho nên cũng chưa gặp qua mặt mà."

"Ừ, ta đã biết." Thái tử phi nhàn nhạt trả lời, "Tiểu đại ca còn có thể ở Cung Càn Thanh một ít ngày, mấy ngày này các ngươi phải lên tinh thần chiếu cố tốt nó, nhũ mẫu, tiểu a ca thân phận quý trọng, hiện nay lại được hoàng thượng cưng chìu, ngươi phải nhớ kỹ, vạn sự đều phải khiêm tốn khoan dung, chớ để tranh chấp với người. Nếu là tiểu a ca có chỗ nào không đúng, ngươi cũng nhớ kỹ phải khuyên nhũ đôi lời"

Tuy rằng Dục Khánh Cung cách Càn Thanh Cung không xa, thế nhưng củ cải đỏ đổi chỗ ở khác, ít khi thấy được, những lúc này cung nữ và nhũ mẫu ở bên cạnh nó chiếu cố nên nổi lên tác dụng.

"Nô tỳ đã hiểu, xin chủ tử yên tâm." Lý ma ma rất rõ nỗi lo lắng của thái tử phi, ở Càn Thanh Cung không thể so với khi ở Dục Khánh Cung, vạn sự đều phải cẩn thận, cái miệng hại cái thân, được thánh thượng cưng chiều nhưng không nên dựa hoàn toàn vào đó, sơ ý một chút, có người đỏ mắt lại dễ gặp điều không may.

"Ngạch nương, người và nhũ mẫu đang nói cái gì a." Củ cải đỏ cầm trong tay một chiếc xe đẩy làm bằng gỗ, chạy vào trong phòng, nhào tới trong lòng thái tử phi.

Thái tử phi làm bộ bị hắn đánh ngã, ôm hắn lật qua một bên, "Không nói, không phải hiện tại con nên trở về Cung Càn Thanh sao? Ở Cung Càn Thanh cùng hoàng mã pháp của con, con nhất định phải nghe lời biết chưa?"

"Con đã biết." Củ cải đỏ rất nhanh gật đầu, "A mã đều nói qua."

"Vậy a mã con có nói con nên bớt lời hay không?" Thái tử phi hỏi.

"Không có. Tại sao phải bớt lời?" Củ cải đỏ thấy kỳ quái nhìn ngạch nương mình, "Ngạch nương, chứ không phải ngạch nương bảo con nên nói nhiều, mới sẽ không bị nói lắp sao?"

Mí mắt thái tử phi giật giật, "Hảo, không cần bớt lời." Quên đi, như thế nào đi nữa hiện tại dạy củ cải đỏ cũng không hiểu, "Nhớ kỹ phải thường xuyên hiếu thuận hoàng mã pháp ngươi, còn có lúc còng các thúc thúc ở sở a ca chơi đùa, lúc đó bọn họ có hỏi chuyện nhiều hay không? Nếu là gặp phải những câu hỏi về a mã ngươi, ngươi hết thảy đều lắc đầu trả lời không biết, có được hay không?"

Củ cải đỏ nghe cảm thấy khó hiểu, nhưng là vẫn gật đầu, "Được ạ."

Thái tử phi vuốt đỉnh đầu củ cải đỏ, trong lòng cũng không mấy dễ chịu, tiểu hài tử ở ngoài cung hoàn toàn vô âu vô lo vui đùa, hài tử ba bốn tuổi trong cung mà đã bắt đầu phải hiểu chuyện sớm, củ cải đỏ bây giờ còn đơn thuần, thế nhưng lớn thêm vài tuổi nữa, thì dù không ai dạy nhưng cũng sẽ tự mình biết.

Hoàng cung không có chỗ cho sự ngây thơ, mình cũng chỉ có thể tận hết khả năng để hài tử có chút thời gian vui vẻ lúc nhỏ.

Củ cải đỏ thấy ngạch nương không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn sang mặt của thái tử phi, nhỏ giọng hỏi, "Ngạch nương, người không phải là muốn sinh đệ đệ cho con sao?"

"Ách?" Thái tử phi sửng sốt, "Ai nói?"

"A mã nói." Củ cải đỏ thật thà đem a mã nhà mình khai ra, "Ngạch nương, đệ đệ lúc nào sinh ra a."

"Còn không có đây." Thái tử phi kéo khuôn mặt tươi cười, trong ngực thì đang vò khăn tay, thái tử người này làm sao có thể nói lung tung với một đứa bé.

"Ngạch nương, ta nghĩ muốn một đệ đệ, thập ngũ thúc và thập lục thúc chính là ca ca và đệ đệ." Củ cải đỏ lôi kéo tay áo thái tử phi làm nũng.

"Củ cải đỏ ngoan, sẽ có đệ đệ." Thái tử phi dụ dỗ nói, "Ai, hoàng mã pháp ngươi sắp bãi triều, ngươi phải về Cung Càn Thanh đi."

"Ác, nhanh như vậy a." Củ cải đỏ kéo dài thanh âm, "Ngạch nương, ta đi, người nhất định phải sinh cho con một đệ đệ để chơi cùng."

Thái tử phi nghe xong, khóe miệng cứng lại rồi.

Chờ lần thứ hai phân phó Lý ma ma, Cam Dược chiếu cố tốt tiểu a ca, sau đó tự mình tiễn củ cải đỏ đi, Trữ ma ma lúc này mới hô to với thái tử phi, "Chủ tử, tiểu a ca nói đúng, ngài a, là nên sinh thêm một tiểu a ca."

Tròng mắt thái tử phi liếc xéo trữ ma ma bên kia, "Nhũ mẫu, ngươi đem chuyện sanh con là mua rau cải trắng ngoài chợ sao? Đó là chuyện của người và chuyện của vật đấy." Thái tử phi kỳ thực rất chột dạ, mỗi lần cùng thái tử lăn lộn trên giường, cuối cùng vẫn nhịn không được lén lút xử lý, chính là sợ mang bầu.

Trữ ma ma cũng buồn, thái tử thường xuyên qua đêm ở chỗ thái tử phi người này, nhưng cái bụng của thái tử phi vẫn chậm chạp không thấy động tĩnh, "Chủ tử, nếu không gọi phương thái y tới hỏi một chút, cho ngài điều dưỡng bồi bổ thân thể?"

"Đừng, cái này không vội." Thái tử phi giả vờ để ý, kì thực là không muốn sinh nữa, bị củ cải đỏ nhắc tới, bây giờ còn đang do dự.

"Làm sao có thể không vội, cái Dục Phương Viện kia thái tử mới ở chỗ nàng nghỉ một đêm, cư nhiên làm nàng mang bầu! Chủ tử, ngươi cũng không thể quá phóng khoáng a, tiểu a ca tốt thì tốt, vẫn nên có một đệ đệ cùng mẹ giúp đỡ mới phải." Trữ ma ma cũng vội vã khuyên nhủ, người chủ mẫu nào mà không muốn nhanh chóng sinh thêm mấy người, hết lần này tới lần khác chủ tử nhà nàng lại chẳng buồn bận tâm.

Ở Dục Phương Viện là Trình giai trắc phúc tấn, hầu hạ thái tử cũng có mấy năm, vận khí kém so với Lý giai thị, so với Lâm thị cũng muốn kém hơn, nhưng ở hai tháng trước thì lại thay đổi, thái tử ở chỗ nàng nghỉ ngơi một đêm, làm nàng mang bầu.

Trong lòng thái tử phi đột nhiên cảm thấy không thoải mái một chút, bất quá trình giai thị cho dù sinh một a ca, mình cũng sẽ không để cho nàng uy hiếp được củ cải đỏ, thái tử là thái tử, một thái tử nếu là con nối dòng quá ít, chung quy sẽ làm cho người lên án, Khang Hi sợ cũng sẽ cho rằng thái tử phi là một đố phụ đi. Chính không muốn làm bạn tình, thế nhưng ngủ lâu cùng một chỗ, cảm tình luôn sẽ có, mà nữ nhân Dục Khánh Cung là sẽ càng ngày càng nhiều, nếu chính mình cùng một đám nữ nhân mới tiến cung tranh giành tình nhân, thì sẽ có bao nhiêu nghẹn khuất a.

"Chủ tử, ngài nhưng thật ra đã có một kế sách a." Trữ ma ma ở bên thấy thái tử phi trầm mặc hồi lâu, nhịn không được gọi thần hồn thái tử phi quay về.

Thái tử phi chớp chớp mí mắt, "Thuận theo tự nhiên đi, có đôi khi muốn cưỡng cầu cũng không được." Thật giống như hiện tại, hai cái chân mọc ở trên người thái tử, thái tử muốn đi sân viện của người nào liền chạy tới chỗ người đó, năm nay lắm sự tình, ánh mắt của mọi người đều chú ý việc trên triều, chờ yên tĩnh xuống tới, không bao lâu sẽ thiết chặt quản lý hậu viện Dục Khánh Cung.

Thái tử một tháng có một vài ngày không ở trong viện, ở trong mắt người ngoài xem ra hắn đã sớm độc sủng.

Thái tử phi nghĩ thầm, nên làm thế nào để xác định mối quan hệ giữa mình và thái tử một lần nữa đây? Bạn tình, hay là đối tác kiêm bạn bè?

Trữ ma ma lại lo lắng một chuyện khác, thái tử đối xử với thái tử phi theo nàng là không thể chê, nhưng cái bụng thái tử phi vẫn không thấy động tĩnh, nhất định sẽ khiến người bàn tán, ôi, buồn a.

Nhất thời, chủ tớ hai người đều trầm lặng xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ==, sâu bị thanh lọc, nguyên bản nên có một nghìn cái bình luận, thoáng cái bị san hơn bảy mươi phần trăm bình luận, tâm can của ta đông lạnh a! Nội bò đầy mặt…

Chắc là ướp lạnh nãi, tử xảy ra vấn đề đi, không phải vậy ta thực sự tìm không được từ ngữ gì bất lương

72. Chương 72

Thái tử phi bởi vì chuyện củ cải đỏ quấy nhiễu muốn có thêm đệ đệ đến phiền não mấy ngày, lúc thấy thái tử lại vô ý thức sờ bụng. Thái tử cũng là một người thông minh, thường cùng thái tử phi ở một chỗ, rất nhanh thì phát giác thái tử phi có chút gì đó khác lạ. Cẩn thận tỉ mỉ quan sát hai ngày, phát hiện lúc thái tử phi nói chuyện với hắn, có lúc tay sẽ sờ lên bụng, ngay từ đầu có chút kỳ quái, nhưng vừa nghiêm túc nghĩ lại, trong lòng dâng lên cảm xúc mừng như điên, chớ không phải là thái tử phi lại có thai?

Thái tử thầm nghĩ thái tử phi che giấu chuyện có thai chắc là muốn cho hắn một ngạc nhiên, bất đắc dĩ vẫn không tìm được cơ hội tốt, hô hô, trước hết hắn vẫn nên làm bộ không biết, phối hợp diễn với thái tử phi được rồi.

Thái tử hạ quyết tâm, liên tục chừng mấy ngày mặt mày hớn hở, vào triều những đại thần a ca thậm chí Khang Hi cũng cảm thấy kỳ quái thái tử rốt cuộc có chuyện gì vui, thái tử lại vẻ mặt thần bí, cho dù Khang Hi nói bóng nói gió, cũng không để lộ ý ra, cùng Khang Hi đánh thái cực. Trở lại Dục Khánh Cung, lúc cùng thái tử phi ở cạnh nhau thì, hành vi cử chỉ cũng vô ý thức trở nên ôn hòa mềm dịu hơn rất nhiều, có lúc sẽ nhịn không được nhìn chằm chằm mặt của thái tử phi, liền muốn thái tử phi thế nào còn chưa chính mồm nói cho hắn biết tin vui.

Thái tử phi gần đây có chút xem không hiểu thái tử, mỗi lần quay sang thái tử muốn nói lại thôi, hai con mắt hắn chiếu sáng mà nhìn mình chằm chằm, lâu lâu còn hiện lên nét cười thần bí hề hề, thực sự không biết hắn đang làm cái gì thế.

Hôm nay, thái tử tâm tình rất khoái trá, từ Cung Càn Thanh trở lại Dục Khánh Cung, liền trực tiếp hướng tới nơi ở thái tử phi, thái tử phi đang ở trong không gian, căn bản cũng không biết thái tử tới.

Thái tử phi ở trong không đang lúc ngâm mình thư giãn, một ngụm một quả nho, chợt nghe được không gian bên ngoài truyền đến thanh âm, Trữ ma ma giương giọng gọi: “Thái tử điện hạ, chủ tử đang ở bên trong nghỉ ngơi.”

Lập tức, thái tử phi bị một quả nho làm nghẹn, bất chấp mắc nghẹn, nắm thiếp thân nội sam phi một cước bước ra nội thất ở trên giường trước tiên, “Ụa” một tiếng, đem quả nho kia phun ra.

Thái tử vào cửa, nghe được tiếng nôn mửa của thái tử phi lại càng hoảng sợ, “Phúc tấn, làm sao vậy? Người đâu, mau gọi thái y!”

Đám người Trữ ma ma nghe thấy thái tử quát, vội cho người đi thỉnh thái y, cũng liền ở dưới sự phân phó của thái tử, tiến vào bên trong nội thất hầu hạ thái tử phi, cả đám trên mặt mang vẻ lo lắng.

Thái tử tuy rằng sốt ruột, thế nhưng trên mặt lại không ngăn được ý vui mừng, thái tử phi đến lúc này còn có thể giấu diếm hắn sao, đều đã nôn nghén, tay vuốt ve mu bàn tay của thái tử phi chậm lại, “Ngươi làm sao lại không cẩn thận như vậy, khó chịu phải gọi thái y tới xem một chút.”

Thái tử phi đã thở lại bình thường, ngẩng đầu nhìn về phía thái tử, thái tử lại bưng lên khuôn mặt tươi cười với hắn, vui vẻ giống như vừa mới trúng thưởng lớn gì vậy, trong lòng không tránh khỏi phiền não, chẳng lẽ chính mình mắc nghẹn thái tử lại nhìn có chút hả hê? "Ta chẳng qua là mắc nghẹn, không cần gọi thái y. Cam Thảo, đi rót một ly nước đến cho ta là tốt rồi."

Thái tử vẻ mặt không đồng ý, việc giá nôn nghén có thể lớn có thể nhỏ, làm sao có thể không quan tâm, vừa định nói, chỉ thấy thái tử phi nhìn sang.

"Ta cũng không phải lần đầu bị mắc nghẹn, đừng tỏ ra sốt sắng như vậy, nếu không người bên ngoài còn tưởng rằng ta bị làm sao đây." Thái tử phi tiếp nhận chén nước Cam Thảo bưng lên, âm ấm, vừa vặn uống một ngụm, cảm giác được ánh mắt thái tử đăng đặt ở trên người mình, theo ánh mắt thái tử đi xuống vừa thấy, được, y phục cũng còn chưa có mặc lại chỉnh tề, cặp mắt kia của thái tử đang hiện lên lục quang đây.

Thái tử phi kéo chăn qua đắp lại phần da thịt lộ trần, để Trữ ma ma bọn họ lui xuống phía dưới mới ho khan cảnh tỉnh thái tử một cái.

"Khụ, cũng không phải chưa có xem qua thân thể nữ nhân, cần phải dùng tới ánh mắt chòng chọc để nhìn như vậy sao?" Thái tử phi bóp gương mặt của thái tử một cái, mới đem nội sam cột chặt.

"Hừ, có gì hiếm lạ." Thái tử ngoài miệng nói vậy, lại không nhịn được nghĩ tới bộ ngực thái tử phi hình như lợn no tròn hơn rất nhiều, như có thai thân thể nữ nhân đều sẽ như vậy sao? Nữ nhân khi mang thai vẫn có thể làm chuyện phòng the không? Xem ra phải tìm một thái y hỏi một chút mới được. Trong lòng đánh chủ ý có chút kiều diễm trong đầu, hỏi, "Sao người ở một mình bên trong lại để quần áo xốc xếch như vậy?"

"Trời nóng nực, không muốn mặc nhiều như vậy, đang ngủ xiêm y tuột xuống cũng không biết. Chẳng phải ta để nhũ mẫu và cung nữ canh giữ ở bên ngoài cửa sao, chính là phòng bị không cho người ngoài nhìn thấy, giờ thì hay rồi, ngươi lắm miệng thoáng cái khiến cho nhiều người như vậy tiến vào." Thái tử phi mượn cớ giống như hạ bút thành văn. (ý nói là mượn lý do lý trấu mà trôi chảy á, đá nhỏa của chúng ta đã nữ hóa 200% rồi, đấu kiếm xong ắt phải có một cây cong muahahaha)

Hôm nay tháng sáu tiết trời rất là nóng, thái tử không tỏ ra chút hoài nghi, cũng không quên khuyên nhủ, "Đừng tham lạnh là tốt rồi."

"Ta hiểu mà." Thái tử phi đáp, "Hôm nay ngươi thế nào lại qua đây sớm như vậy?"

"Cô có thứ tốt muốn đem cho ngươi." Thái tử nghe thái tử phi nhắc tới mới nghĩ đến ý đồ của mình khi đến đây, nhất thời lại càng cao hứng.

"Muốn đưa cái gì?" Thái tử phi vừa nghe, cũng tò mò mà nhìn thái tử.

"Hắc hắc, rất muốn biết?" Thái tử giả vờ thần bí hướng về phía thái tử phi cười, cầm một hộp làm bằng gỗ rất tinh mỹ quơ quơ, "Ở trước khi nói cho ngươi, ngươi sẽ không muốn nói với cô sao?"

Thái tử phi sửng sốt, "Nói cái gì?"

"Cái đó a..." Ánh mắt của thái tử đảo qua bụng dưới của thái tử phi, lại làm bộ lơ đãng, đều đã đến mức này, thái tử phi còn muốn giấu?

"Cái nào a?" Người nào đó càng tỏ ra không hiểu gì hết.

Thái tử thấy thái tử phi làm bộ hồ đồ, liếc xéo rất không ưu nhã, "Lẽ nào ngươi thực sự không muốn nói cho cô?" Tiếp tục kì kèo sẽ làm cô mất hứng!

Thái tử phi nhìn chằm chằm vào ánh mắt của thái tử, nghiêm túc nghĩ xem có cái gì cần nói cho thái tử, nghĩ đến vùng xung quanh lông mày đều nhíu lại, đột nhiên tia sáng lóe lên, dị thường vui vẻ chỉ vào thái tử, "Ha ha, làm sao ngươi biết ta có việc muốn nói cho ngươi?"

"Cô có cái gì mà không biết?" Thái tử híp mắt, vẻ mặt đắc ý.

"Ta vốn cũng là muốn qua chỗ ngươi mới nói, bất quá ngươi đã hỏi thì nói bây giờ vậy." Thái tử phi cười xong, xuống giường hướng giá sách bên kia đi tới, lấy một quyển sổ sách, vài ba bước lại chạy về trên giường, cùng thái tử ngồi đối mặt nhau.

"Tin tức của ngươi cũng rất nhạy bén a, đội tàu phía nam của chúng ta ở chuyến về thì bị gió lốc đánh trật lộ trình, lại tìm được một khu vực có rất nhiều tiểu đảo, ở trên đảo quốc buôn bán lời một khoản lớn, ai nha, đây là sổ sách, lúc này đây thu nhập đã bằng lợi nhuận của hai năm, sau đó còn có thể tiếp tục."

Thái tử phi thật cao hứng, theo lời của thuộc hạ hình dung cái vị trí tiểu đảo kia, chắc là quần đảo Phi-lip-pin sau này, có điều cũng không phải đảo chính, mà là một tiểu đảo ở phía nam gọi là Tô Cáp Lạt.

Bởi vì trễ hành trình, đội tàu cũng không có đi đến các đảo khác tìm hiểu, thế nhưng ở cái tiểu đảo kia, vận khí của đội tàu cũng không tệ, tìm được một mỏ vàng, bởi vì có người bản địa coi chừng, đội tàu liền làm giao dịch với người bản địa, các loại ngọc trai bảo thạch quý hiếm đối với dân bản địa xem ra cũng không xa lạ gì, giao dịch rất thuận tiện và nhanh chóng, về phần vàng trong mỏ cũng thành hàng hóa giao dịch, thật không có xuất hiện cảnh chém giết sống mái như trong tưởng tượng của thái tử phi.

Sau lại mới biết được bộ lạc này rất yếu nhược, khi trai tráng của nhóm bộ lạc này lần đầu tiên công kích thất bại bị bắt sau đó mới đồng ý loại giao dịch này, lúc song phương đều thoả mãn, bộ lạc bản địa lần sau cũng sẽ không bài xích bọn họ đến lần nữa.

Thái tử phi thật cao hứng vì trong đám thủ hạ có người hiểu được đạo lý duy trì sự phát triển liên tục, có thể không cùng người dân địa phương trở mặt là tốt nhất, với lại sau này tìm hiểu các đảo khác cũng thuận tiện. Nghĩ hiện tại thủ đô manila hẳn là còn chưa có bị thực dân Tây Ban Nha chiếm đi, nếu có thể xây một cứ điểm, đến lúc đó đánh cướp người Tây Ban Nha thì rủng rỉnh tiền.

Thái tử nghe qua chuyện thái tử phi nói, ngốc lặng một chút, cái gì mà đảo nhỏ trong đảo lớn, hắn không phải muốn cùng thái tử phi nói cái này, cầm sổ sách thái tử phi đưa qua, mở ra vừa nhìn, sắc mặt của thái tử trở nên nghiêm túc.

"Cái tiểu đảo kia thật là giàu có và đông đúc, lại có nhiều vàng như vậy, ba chiếc thuyền đội không bao thuyền viên lén cất giữ riêng mà đã chở sắp tới năm mươi vạn lượng hoàng kim. Phúc tấn, số tiền này hiện tại tuyệt không thể động, ở lại trong thôn trang của ngươi. Vàng chuyển vào kinh thành có bị người phát hiện hay không?"

"Yên tâm, biết đến đều là tâm phúc." Thái tử phi nói rằng.

"Ngươi nói cái tiểu đảo kia là đảo vô chủ sao?" Trong mắt thái tử hiện lên một tia tia sáng, tiền tài đất đai đều là thứ mà người hướng tới, có điều tiểu đảo cách Đại Thanh quá xa, có muốn cũng không nhất thiết đi chiếm, thế nhưng mỏ vàng trên đảo, hoàng a mã nếu đã biết cũng sẽ mong muốn.

"Mỏ vàng trên tiểu đảo chính là không thể gạt được hoàng a mã, phải trình báo lên, còn dâng thêm lên hai mươi vạn lượng hoàng kim, về phần lúc hoàng a mã phải xử trí cái tiểu đảo kia như thế nào, nếu có thể đổ đầy quốc khố hoàng a mã sẽ nhớ công lao này của cô. Bây giờ không phải là lúc cầu tư lợi cho bản thân."

"Được thôi." Thái tử phi sao cũng được mà đáp.

"Hai bên trái phải tiểu đảo còn có đảo lớn, bên trên sản vật cũng nhất định rất là dồi dào." Lòng của thái tử lại chuyển tới sản vật trên đảo.

Thái tử phi thấy ánh mắt của thái tử chiếu sáng, chỉ biết hắn đang có cái chủ ý gì, "Ngươi tỉnh tỉnh, thủy quân Đại Thanh có thể ứng phó hải chiến thật sao? Ngươi thật muốn chiếm đảo sau đó khai thác sản vật trên đó sao, ta cho ngươi biết hiện tại có một số quốc gia cũng đang mơ ước nơi đó đấy."

Thái tử phi tìm tờ giấy trắng đến, trên giấy đem lãnh thổ quốc gia Đại Thanh và vị trí đảo nhỏ phía nam vẽ lại một lần, nói lại cho thái tử tình huống trên biển phía nam cùng với vị trí địa lý các đảo mà các quốc gia phương tây đã thám hiểm.

"Này, cái này là ranh giới giáp ranh giữa Đại Thanh và Ấn Độ, lãnh thổ quốc gia cũng rất lớn, chính là nơi Trần Huyền Trang muốn đi tây thiên lấy kinh, nơi này bảo thạch vàng lương thực có rất nhiều, có thể nói là giàu có. Nhưng mà ngươi biết quốc gia khổng lồ giàu có như vậy bây giờ tình trạng thế nào không? Nó bị một tiểu đảo quốc kêu là Anh Cát Lợi (nước Anh) xâm chiếm, không biết lúc nào sẽ trở thành thuộc địa của tiểu đảo quốc kia." Ngón tay thái tử hướng một vùng khu vực trống bên cạnh Đại Thanh chỉ vào.

Thái tử theo tay thái tử phi nhìn tới địa phương được chỉ, vùng xung quanh lông mày cau lại, "Hóa ra bên cạnh Đại Thanh là có một quốc gia, có điều cô không nghĩ nó lớn như vậy, lại bị một tiểu quốc xâm chiếm? Phúc tấn, làm sao ngươi biết, không bịa chuyện chứ?"

"Ngươi không biết ta có người đang chạy thuyền biển phía nam sao? Ta để bọn họ nghe ngóng một ít tin tức hiện tại trên biển còn có phong tục tập quán của các địa phương mà bọn họ giao dịch, có thể nghe được vậy không có lửa thì làm sao có khói. Ta cũng kỳ quái làm sao một quốc gia lớn như vậy lại thất bại, sau lại nghe nói là thuỷ quân của Anh Cát Lợi có súng kíp và pháo thần công rất lợi hại." Thái tử phi nói rõ ràng đâu ra đấy, thái tử cũng không có phản bác.

"Ngươi chớ khinh thường súng kíp của bọn họ, nếu lần tới có sứ thần Pháp hoặc các nước phương tây đến, ngươi để cho bọn họ hiến một hai thanh súng kíp thử xem, cũng lưu lại nghiên cứu một chút. Nguyên bản nên là chúng ta súng kíp lợi hại, kết quả bây giờ bị bọn họ học được."

Thái tử như trước không nói chuyện, mắt đột nhiên hướng lên bên trên lãnh thổ quốc gia Đại Thanh nhìn lại, "Thái tử phi, ngươi nói lãnh thổ Mông Cổ và Nga còn lớn hơn Đại Thanh, vậy vì sao bọn họ không xâm lược nước ta? Còn có các quốc gia phương tây, hành trình trên biển xa xôi như vậy, bọn họ vẫn lặn lội tới đây rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Tuy rằng thái tử chướng mắt với những người phương tây, cũng đã có chút hoài nghi mục đích những người này tới đây, hiện giờ hoàng a mã nói với hắn những người nước ngoài này cũng chẳng đáng quan tâm, ngoài mặt cư xử lễ độ nhưng trên hành động lại quang minh chính đại chèn ép bọn họ. Bọn họ có tiến cống cũng chẳng qua là muốn truyền giáo ở Đại Thanh, tín vào chúa Giê-xu, nếu thật để cho bọn họ ở Đại Thanh truyền giáo thành công, trong lòng con dân Đại Thanh nghĩ tới đầu tiên sẽ chẳng phải hoàng đế Đại Thanh, mà là cái gì thượng đế, đây tuyệt đối không được phép!

"Còn có thể là cái gì? Không có lợi ích sẽ chẳng ai muốn rời bỏ quốc gia đi mạo hiểm?" Thái tử phi lành lạnh ném một câu, người Trung Quốc ước chừng cũng sẽ không thể hiểu tinh thần mạo hiểm của người phương tây, người Trung Quốc quyến luyến cố hương, từ xưa đến nay đều là như vậy, cái chuyện này đã in thật sâu vào bên trong huyết mạch, còn bởi vì ở thời này dân số còn ít, triều đình tuyệt đối sẽ không cổ vũ bách tính đi ra nước ngoài, thậm chí sẽ bỏ rơi những người ở hải ngoại, để cho bọn họ không thể nào trở về quê hương, do vậy đạt được mục đích khiến bách tính ở lại cố thổ kiếm ăn.

Mà đi biển cũng chỉ có đại thương đội hoặc là ngư dân cạnh biển sống không nổi, bách tính không sống nổi lại vượt biển, cho nên khiến con dân Thanh triều rời bến đi khai hoang, Khang Hi rất có thể sẽ bởi vì ảnh hướng quyền lực thống trị mà truyền lệnh cấm đi biển.

Thái tử phi cũng không muốn làm cho trong lòng thái tử tràn đầy dã tâm mở rộng lãnh thổ, hiện tại việc then chốt của thái tử vẫn là nên đứng vững ở vị trí thái tử, an an ổn ổn chờ Khang Hi băng hà sau đó đăng cơ, mà không phải đặt tâm trí ở bên ngoài, bởi thế cũng không có đi mê hoặc thái tử thế giới bên ngoài rất tốt đẹp, chỉ là nói một ít quốc gia phương tây ẩn tàng sự uy hiếp, còn lại để thái tử tự mình suy nghĩ, bây giờ nói những chuyện này còn hơi sớm, Khang Hi hoàn khỏe mạnh, thái tử cũng còn trẻ, thời gian chưa chín mùi a.

"Được rồi, ta đã nói xong chuyện ta muốn nói, vật ngươi đang cầm là cái gì, cũng nên cho ta xem?" Thái tử phi thò tay liền đem bả hộp trong tay thái tử đưa qua, thái tử hoàn hồn lại phát hiện hộp đã đổi chủ.

"Hôm nay vừa vặn sứ thần Pháp tiến cống, cô thấy có một lọ hương Pháp, ngửi rất thơm, nghĩ chắc là ngươi sẽ thích, cầu hoàng a mã ban thưởng." Hai tay thái tử khoanh trước ngực, nhìn thái tử phi mở hộp ra, lấy ra một bình nước hoa nhỏ hướng ra chỗ sáng, bình thủy tinh trong suốt sáng bóng, bên trong nước hoa trong trẻo, thoạt nhìn hết sức đẹp, "Thích không? Tổng cộng cũng chỉ có ba bình, cũng không biết còn lại hai bình hoàng a mã sẽ thưởng cho người cung nào."

Thái tử phi cầm bình thủy tinh nhỏ, cảm khái hiện tại kỹ thuật làm thủy tinh của nước Pháp đã có thể làm được loại thủy tinh tinh xảo đến mức này, xem ra xưởng thủy tinh phải đi vào hoạt động nhanh hơn mới được, ngửi mùi nước hoa nồng nặc, khóe miệng nhếch lên, nước hoa hoặc là huân hương khác cũng là cách kiếm tiền rất tốt.

"Rất thích, cảm ơn." Cảm tạ nhắc nhở cách kiếm tiền.

"Cũng chỉ có một câu cảm tạ?" Thái tử có chút bất mãn, vừa mới dứt lời, thái tử phi ôm choàng qua cổ của hắn, xẹt tới, gò má thái tử truyền đến cảm giác non mềm, lúc này mới nói, "Cũng tạm được."

"Vậy ngươi còn muốn thế nào mới có thể hài lòng?" Thái tử phi đưa tay ngăn trở môi thái tử đưa tới, buồn cười nói hắn vài câu. Còn chưa mở miệng, chợt nghe Trữ ma ma bên ngoài cửa hô, "Tiểu a ca, ngài đây là thế nào?"

"A, củ cải đỏ tới." Thái tử phi đẩy thái tử ra, chỉnh y phục bản thân, sau đó hướng bên ngoài nói, "Mau cho tiểu a ca tiến đến."

Củ cải đỏ đã tự mình đẩy cửa ra, chạy xộc vào bên trong, mặt tròn béo múp lộ vẻ như đang khóc, thấy thái tử phi, mắt to tràn đầy nước, hướng thái tử phi thẳng tắp chạy vội tới, "Ngạch nương!"

Thái tử phi nhanh chóng tiếp được hắn, "Tại sao khóc?" Củ cải đỏ ngoại trừ lúc còn chưa biết đi thì còn khóc, đến bây giờ đã biết đi có chạy ngã sấp xuống cũng sẽ không khóc, bây giờ lại khóc to như thế gọi tên mình, nghĩ liền không nhịn được cảm thấy đau xót.

"Giáng Phúc, làm sao vậy?" Thái tử thấy trên tay củ cải đỏ có một dấu răng, nổi giận, "Là ai cắn con?"

"A mã." Củ cải đỏ lúc này mới phát hiện a mã cũng ở đây, vội vàng dấu tay sau lưng, cúi đầu, "A mã, ta và thập ngũ thúc đánh nhau."

"Tiểu thập ngũ lại dám cắn ngươi!" Thái tử rất không cao hứng, con trai trưởng của mình ngay cả mình cũng chưa dám đánh, thế mà giờ lại bị một thứ đệ cắn!" Cung nữ nhũ mẫu trông chừng nó làm ăn cái gì không biết! Còn có những người ở sở a ca đó đều đứng không ở đó để làm chi!"

Thái tử phi đem củ cải đỏ ôm lấy, "Vì sao đánh nhau?"

"Thập ngũ thúc và thập lục thúc không chịu chơi cới con, còn nói con mau trở lại Cung Càn Thanh, con muốn kéo thập lục thúc, thập lục thúc bị con kéo ngã sấp xuống, thập ngũ thúc liền đánh con. Hắn không mạnh bằng con, bị con đánh khóc." Củ cải đỏ ghé vào trong lòng thái tử phi nhỏ giọng nói, mắt lâu lâu lại nhìn sắc mặt ngạch nương.

"Nếu đánh thắng, vậy ngươi khóc cái gì? Đánh thắng sẽ cười cho bọn hắn nghe." Thái tử nghe được con trai trưởng đánh nhau thắng, phản ứng đầu tiên điều không phải giáo huấn hắn không coi trọng trưởng bối mà đánh nhau, ngược lại là đắc ý củ cải đỏ đánh thắng.

Thái tử phi trừng mắt liếc thái tử, "Có người dạy củ cải đỏ như ngươi vậy sao? Ngươi còn dám nói tình huynh đệ giữa ngươi và các a ca khác không tốt a."

"Củ cải đỏ, con đánh mười lăm thúc, có xin lỗi không?" Thái tử phi cầm cánh tay béo mập của củ cải đỏ, trên đó còn có mấy dấu răng nhỏ, cánh tay trắng noản lại lộ dấu răng hồng hồng, vừa nhìn đã biết do tiểu hài tử cắn.

Củ cải đỏ lắc đầu, "Thập ngũ thúc cũng cắn ta."

"Vậy là con khóc đau sao?" Thái tử phi đưa ngón tay ra xoa nhẹ chỗ bị cắn.

"Ngạch nương, vì sao thập ngũ thúc và thập lục thúc không chơi cùng ta?" Củ cải đỏ lại lắc đầu, nói đến đây, cái miệng nhỏ nhắn mêu mếu rất là ủy khuất.

"Đó là..." Đố kị ngươi! Thái tử ở lúc thái tử phi đưa ánh mắt đầy sát khí nhìn thì đem ba chữ này nuốt trở vào bụng.

Thái tử phi tự nhiên biết thái tử muốn phát biểu cái gì, củ cải đỏ là hoàng tôn được Khang Hi mang theo bên người, tuy rằng thời gian không dài, thế nhưng trong ngày thường đi đến sở a ca cùng thập ngũ a ca và thập lục a ca chơi, ở lúc hai người tiểu a ca cần a mã nhất lại phát hiện cháu nhỏ của mình mỗi ngày có thể thấy hoàng a mã (Khang Hi), còn có thể được hoàng a mã ôm vào trong ngực, tiểu hài tử đối với loại ghen tỵ này biểu hiện trực tiếp nhất chính là không chơi với ngươi. Thế nhưng thái tử phi không muốn đem lời nói thật nói cho củ cải đỏ, miễn cho củ cải đỏ sau này ở trước mặt thập ngũ a ca và thập lục a ca sẽ dưỡng thành một loại tính tình cao ngạo ra vẻ hơn người, trực tiếp đắc tội hai vị a ca.

Thái tử thấy thái tử phi muốn cùng củ cải đỏ nói chuyện phải trái, không còn chuyện gì cần hắn, ngẫm lại muốn đi có việc, "Ngươi đã muốn dạy nó, phải dạy tốt một chút, ta đi sở a ca một chuyến, nhìn hai đứa nhỏ, thuận tiện đi tìm lão tứ."

"Ngươi làm ca ca, đừng nên la hét hai người tiểu đệ đệ, sẽ không có chuyện gì, được chứ?" Thái tử phi thấy thái tử muốn đi sở a ca, sợ thái tử muốn đi trút giận cho củ cải đỏ, vội hỏi, với khí lực của củ cải đỏ, thập ngũ a ca nhất định là bị đánh, thái tử lại đi giáo huấn một hồi không chừng sẽ xảy ra chuyện, có lẽ sẽ chọc ai đó mất hứng.

"Ngươi xem cô là người thích khi dễ người khác như vậy sao? Cái gọi là huynh trưởng như cha, mặc dù cô không phải đại a ca, nhưng vẫn là trưởng bối, quan tâm nhiều đến đệ đệ cũng là nên làm." Thái tử hướng thái tử phi khoát tay một cái, tiểu a ca vẫn không sao cả, hắn chiếu cố một chút, hoàng a mã cũng sẽ nghĩ hắn đối với huynh đệ hòa thuận, cớ sao không làm?

Tâm tình thái tử rất khoái trá mà ra khỏi tẩm điện thái tử phi, đi không xa mới vội nhớ tới, thái tử phi còn không có nói với hắn chuyện có thai sao! Thế nào hai người nói nói cư nhiên lại đem việc này quên mất, thái tử phi thật đúng là biết nói lảng.

Mà thôi, chờ thái tử phi muốn nói rồi lại tìm cái kia phương thái y hỏi trước một chút tình huống, không thể thật để cho thái tử phi lừa gạt.

"Ừ, quả thật là vận đen vừa qua, chuyện tốt đã tới rồi." Thái tử nhìn lên bầu trời quang, lẩm bẩm, vừa đi vừa đối với Hà Ngọc Trụ nói rằng, "Có rãnh rỗi đi hỏi thăm trong kinh thành có cái nước hoa gì hoặc là đồ chơi gì mới mẻ, nhớ kỹ mua về Dục Khánh Cung."

"Vâng." Hà Ngọc Trụ vô ý thức đáp, chờ hoàn hồn sau mới muốn cắn lưỡi, vừa âm thầm thấy kỳ lạ, thái tử gia lúc nào lại để ý đến nước hoa? Đây chính là cống vậy, sao có thể ở bên ngoài tìm được? Đồ chơi mới mẻ gì mà thái tử gia chưa thấy qua, tìm trở về thái tử có thể để mắt đến sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hóa ra các ngươi đều nhớ sâu thiếu nợ a, oh cắn lưỡi

73. Chương 73

Ở lúc thái tử đi rồi, thái tử phi mới cho gọi củ cải đỏ và Lý ma ma vào kể lại đầu đuôi nguyên nhân quá trình và kết quả của chuyện tranh chấp giữa củ cải đỏ và thập ngũ a ca thập lục a ca, chờ nghe được Lý ma ma nói thập ngũ ca bị củ cải đỏ đánh một quyền ngã gục, củ cải đỏ cũng bị cắn một cái, sau đó nhũ mẫu cùng thái giám đều vội vàng đem bọn họ tách ra, thái tử phi âm thầm thở dài một hơi.

"Thập ngũ a ca không có bị củ cải đỏ đánh bị thương đi." Củ cải đỏ tuy rằng còn nhỏ, nhưng khí lực lại bằng với hài tử năm sáu tuổi, một quyền này đánh xuống phía dưới, thập ngũ a ca không khóc mới là lạ.

Lý ma ma vội nói, "Hồi bẩm chủ tử, lúc đó Cam Dược có đi nhìn thương thế cho thập ngũ a ca, bởi vì nơi tiểu a ca đánh chính là trên đùi thập ngũ a ca, cũng không thương tổn đến gân cốt."

Lý ma ma nói xong lại sợ thái tử phi bất mãn tiểu chủ tử đánh nhau với đàn anh, lại liền đón đầu giải vây cho củ cải đỏ, "Chủ tử, lúc đó nhóm nô tỳ tách tiểu a ca ra, thập ngũ a ca hoàn mắng tiểu chủ tử, nói không bao giờ… chơi cùng với tiểu chủ tử nữa, tiểu chủ tử mới khóc chạy về. Chủ tử, tiểu chủ tử cũng là bị ủy khuất."

Củ cải đỏ ở một bên nghe xong cũng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn nhăn lại, "Ngạch nương, thập ngũ thúc và thập lục thúc thực sự không để ý tới con, con phải làm sao bây giờ?"

Thái tử phi cười nhạt sờ sờ đỉnh đầu củ cải đỏ, đối với Lý ma ma phân phó nói, "Những lời thập ngũ a ca và thập lục a ca nói đối với tiểu a ca chỉ là giận hờn trẻ co các ngươi chớ coi là thật cũng đừng loạn truyền, tiểu hài tử nào có mối thù nào nhớ dài quá một đêm. Lý ma ma, ngươi đi xuống trước đi."

"Vâng, chủ tử." Lý ma ma biết thái tử phi có lời muốn nói đối với củ cải đỏ, cũng đáp ứng liền đi xuống ngay.

"Ngạch nương, người giận cao cao sao?" Củ cải đỏ thấy thái tử phi không nói lời nào, có chút lo sợ, "Con sau này không bao giờ đánh nhau nữa, ngạch nương đừng tức giận."

"Ngạch nương không tức giận, chỉ là còn muốn dạy con nên hòa thuận thế nào với tiểu thập ngũ, tiểu thập lục." Thái tử phi cúi đầu đối củ cải đỏ nở nụ cười một chút, "Nhưng mà ngươi sau này phải ít cùng người ta đánh nhau biết không, nếu như bị đả thương, ngạch nương sẽ đau lòng."

"Con nghe lời của ngạch nương." Củ cải đỏ thật biết điều, "Ngạch nương, thập ngũ thúc và thập lục thúc còn muốn chơi với con không?"

"Còn, làm sao lại không, chỉ cần con còn muốn chơi cùng bọn họ, con có thể nghĩ đến biện pháp giải hòa cùng bọn họ." Thái tử phi bắt đầu chỉ cách cho củ cải đỏ, "Thí dụ con muốn ăn bánh ngọt, con sẽ làm nũng đòi ăn, con muốn lấy được thứ tốt từ người nào đó, phải nghĩ cách làm sao để người ta nguyện ý đem đồ vật cho con."

Củ cải đỏ nhíu mày lại, "Ngạch nương, thập ngũ thúc rất muốn xe đồ chơi của con, nhưng con lại không muốn cho."

Thái tử phi lại xoa đầu củ cải đỏ một chút, thực sự là thông minh, "Không muốn cho vậy thì phải làm sao?" Tiểu mộc xa là một chiếc xe bốn bánh tinh xảo, giống như xe đạp bốn bánh của trẻ con thời hiện đại vậy, có hai bánh lớn, hai bên bánh sau có hai bánh chống, món đồ chơi là mô hình của chiếc xe thu nhỏ lại, mặc dù không cách nào ngồi lên, nhưng là vừa vặn có thể để cho củ cải đỏ ngồi lên đẩy đi. Thái tử phi để tác phường của nhà mình phỏng chiếu theo bản vẽ tạo nên, đối với tiểu hài tử vẫn rất có sức cám dỗ, nhất định phải có một chiếc, tiểu thập ngũ không muốn mới là kỳ quái.

"Con cho hắn mượn chơi một chút đi." Củ cải đỏ làm ra quyết định rất lớn, ngẩng đầu nhìn sang thái tử phi, "Ngạch nương, có được hay không."

"Đó là xe của con, con muốn thế nào thì như thế đó." Thái tử phi cười nói. "Đợi lát nữa quay về Cung Càn Thanh, hoàng mã pháp khẳng định cũng biết con và tiểu thập ngũ bọn họ đánh nhau, con sẽ nói thế nào với hoàng mã pháp của con?"

Củ cải đỏ nghe đến Khang Hi, quả đấm nhỏ nắm thật chặt, ngẩng đầu ưỡn ngực, "Con liền nói cho hoàng mã pháp con đánh thập ngũ thúc! Thập ngũ thúc cũng có sai, con không sợ." Nói xong, nó lại có chút không chắc mà hỏi, "Ngạch nương, hoàng mã pháp sẽ không đánh con chứ, ngạch nương đã nói thập ngũ thúc và thập lục thúc là nhi tử của hoàng mã pháp, con là hoàng tôn. Con đánh nhi tử của hoàng mã pháp liệu ông có tức giận không."

"Có thể sẽ như vậy." Thái tử phi nhún vai đáp.

Củ cải đỏ nghĩ đến việc quay về Cung Càn Thanh có khả năng sẽ bị phạt, tay nhỏ vuốt cằm lại đang suy tư, "Ngạch nương, nếu như hoàng mã pháp thật muốn đánh con, con liền nhanh chóng chạy về Dục Khánh Cung, không bao giờ trở lại nữa. Ngạch nương và a mã nhất định phải đem con giấu kỹ."

"Cung Càn Thanh luôn luôn phải trở về." Thái tử phi cũng không muốn củ cải đỏ học thói trốn tránh, cường điệu nói.

"Nhất định phải về a?" Củ cải đỏ như không tin ngước mắt nhìn thái tử phi.

Thái tử phi gật đầu không nói.

"Thật đáng ghét, vậy con chủ động nhận phạt thì được rồi, dù sao hoàng mã pháp cũng đều đã biết." Củ cải đỏ nổi giận nói.

"Củ cải đỏ, ngạch nương muốn dạy ngươi một ít cách ứng xử, ngươi biết lần này ngươi đánh nhau là hành vi rất ngu ngốc chưa?" Thái tử phi lên tinh thần, cần dùng lời đơn giản để củ cải đỏ có thể nghe hiểu lời hắn dạy, "Người thông minh lúc gặp chuyện thì sẽ không trực tiếp động thủ, mà là động não. Nếu như khi đó ngươi không nóng ruột đi kéo ngã tiểu thập lục, thì tiểu thập ngũ sẽ đánh nhau với ngươi sao? Nếu khi đó

ngươi hỏi trước vì sao bọn họ không chơi với ngươi, sau đó sẽ tìm cách khiến cho bọn họ nhịn không được lại chơi với ngươi, các ngươi cũng sẽ không đánh nhau. Đánh nhau là phương thức ngu ngốc nhất, …"

"Thế nhưng ngạch nương, con còn không biết vì sao bọn họ không chơi với con, mà ngạch nương đến bây giờ cũng không nói cho con." Củ cải đỏ còn nhớ kỹ lời thái tử phi nói, vẫn còn nhiều điều u mê chưa hiểu rõ nhưng điều làm nó khó hiểu nhất vẫn là vì sao bọn họ đột nhiên lại không muốn chơi với hắn.

Thái tử phi dừng một chút, nguyên bản muốn đem nguyên nhân thập ngũ và thập lục a ca cô lập củ cải đỏ úp mở cho qua, kết quả ngược lại khiến củ cải đỏ thắc mắc, "À, hoàng mã pháp của con nhất định biết, quay lại Càn Thanh Cung đi hỏi ông đi."

Thái tử phi đem bóng đá về phía Khang Hi, Khang Hi vốn có nhiều con trai như vậy việc sủng ái nhất định là không đồng đều, có nhi tử đố kị đó cũng là chuyện không có cách nào khác, xem lão ta trả lời củ cải đỏ thế nào đây.

"Được rồi, con hỏi hoàng mã pháp vậy." Củ cải đỏ có chút thất vọng, ngay đến ngạch nương cũng không biết, hoàng mã pháp làm sao biết.

Củ cải đỏ giờ ngọ ở lại Dục Khánh Cung dùng một ít đồ ăn, trở về Cung Càn Thanh đi nghỉ trưa. Thái tử phi tất nhiên là cũng không được thanh nhàn, thu thập chỉnh tề liền ra khỏi Dục Khánh Cung, để Trữ ma ma chuẩn bị hai phần lễ vật, đi Vĩnh Hòa Cung.

Thập ngũ ca và thập lục a ca là được nuôi ở dưới danh nghĩa Đức phi, bị củ cải đỏ đánh, tìm biện pháp giải hòa cũng cần phải đến Vĩnh Hòa Cung một chuyến, đến thời gian vừa vặn nhìn thấy tứ phúc tấn đã ở đó, cùng ngồi với Đức phi ở trong đình thưởng thức trà.

Lúc Đức phi và tứ phúc tấn thấy thái tử phi cũng chỉ một cái chớp mắt liền biết ý đồ của thái tử phi khi đến đây, đức phi mở miệng trước, "Thái tử phi bao giờ lại có thời gian rảnh rỗi như vậy, cũng sẽ bước vào Vĩnh Hòa Cung của bổn cung?"

"Ha hả, trong lúc rảnh rỗi, đến quấy rầy một phen." Nếu đức phi yêu nhiễu loan, như vậy thì cứ nhiễu loan theo là được rồi. Thái tử phi thấy tứ phúc tấn đứng một bên, hướng nàng lên tiếng chào, "Tứ đệ muội cũng ở đây a."

"Thái tử phi chị dâu cát tường." Tứ phúc tấn hạ người làm lễ.

Đức phi để thái tử phi ngồi vào chỗ, lại sai cung nữ bưng trà, lúc này mới cùng tứ phúc tấn nói, "Vợ của lão tứ ngươi cũng ngồi xuống đi, nghe thái tử phi trò chuyện một chút."

"Bổn cung qua đây ngược lại không phải là thực sự rảnh rỗi cho lắm, còn có một việc này." Thái tử phi nhẹ nhấp một chút nước trà, chích là dính ướt môi liền buông xuống, "Trước đó hoằng thăng và thập ngũ thập lục đệ ở sở a ca nổi lên tranh chấp, hoằng thăng không hiểu chuyện chọc khóc thập ngũ đệ, nghĩ cũng nên để Đức ngạch nương biết, hoằng thăng cũng bị thái tử răn dạy qua, bổn cung qua đây cũng là đưa quà tạ lỗi cho thập ngũ và thập lục đệ."

Ánh mắt của Đức phi cong cong, "Chẳng qua là tiểu hài tử tranh chấp, thái tử phi hà tất phải để ở trong lòng, Hoằng Thăng nhưng là được nuôi ở bên cạnh hoàng thượng, tiểu thập ngũ và tiểu thập lục cũng là không biết khiêm nhường, bổn cung sẽ dạy bảo bọn chúng một chút."

"Đức ngạch nương, cái này thì không cần, chuyện của tiểu hài tử người lớn chúng ta đứng nhìn là tốt rồi, bọn nó có thể ầm ĩ đến mức nào. Con cái nhà ai ở chung một chỗ lại không tranh cãi ầm ĩ, mà cãi nhau rồi có tình cảm mới tốt." Thái tử phi nghe được đức phi nói trúng chỗ ngứa, muốn nói củ cải đỏ là dựa vào sự cưng chìu của thánh thượng mà khi dễ thập ngũ và thập lục, trong lòng bất mãn, hơi nghiêng đầu ra sau đối với Trữ ma ma nói, "Nhũ mẫu, đem quà tạ lỗi của tiểu a ca cho thập ngũ đệ và thập lục đệ trình lên."

Đức phi trên mặt mang ôn nhã tiếu ý, "Tiểu thập ngũ và tiểu thập lục còn đang ở sở a ca, thái tử phi đưa tới đây chớ không phải là đưa nhầm chỗ rồi sao?"

"Thập ngũ đệ và thập lục đệ nuôi ở dưới danh nghĩa Đức ngạch nương, bổn cung chung quy vẫn nên tới Vĩnh Hòa Cung nói một tiếng trước." Thái tử phi không nhanh không chậm cười trả lời.

Khóe miệng Đức phi lại dương cao, "Nếu thái tử phi nói như vậy, bổn cung sẽ thu lai trước, chờ thập ngũ và thập lục về sẽ nhắn lại."

"Tốt lắm, bổn cung trước tiên cảm ơn Đức ngạch nương." Thái tử phi gật nhẹ đầu, trong lúc đó mắt ở trên người đức phi và tứ phúc tấn đảo quanh, thấy giữa chân mày tứ phúc tấn hơi chùng xuống, biết các nàng còn có việc riêng, cũng không tiện ở lại thêm, "Đức ngạch nương, bổn cung còn có việc, trước hết quay về Dục Khánh Cung."

Đức phi nở nụ cười đáp lời, "Bổn cung cũng không dám giữ thái tử phi."

Tứ phúc tấn nghe được thái tử phi phải đi, môi mấp máy, rốt cuộc vẫn là không lên tiếng, đợi lúc thái tử phi nhìn về hướng của nàng, trên mặt nàng lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

Đức phi đưa tiễn thái tử phi, xong lại không có quay về đình đài bên kia, mà là dẫn tứ phúc tấn cùng với cung nữ nhũ mẫu trở về chính điện, đợi ngồi vào chỗ của mình, cung nữ lúc đầu phái đi cũng đã trở về ghé vào tai Đức phi thì thầm, Đức phi mới hừ lạnh một tiếng với tứ phúc tấn.

"Thái tử phi làm mọi việc đều chu toàn, vì tiểu a ca không chỉ có đến chỗ bổn cung đưa bồi lễ, ngay đến chỗ Mật quý nhân cũng không quên chuẩn bị một phần lễ, làm cho tìm không ra lỗi nào. Còn ngươi, ngươi thật vô dụng, ngay đến một hai người thiếp bên người tứ a ca cũng không cầm nổi, còn để cho người ta nắm lấy việc chưa có con nối dòng mà đả kích." Đức phi nói xong càng tỏ ra bất mãn.

Tứ phúc tấn đầy bụng ủy khuất, hai người thị thiếp bên người tứ a ca nguyên bổn chính là do Đức phi để cho nàng mang về, không dám bắt chẹt quá đáng được, không quản được cũng không thu phục được, không để ý tới càng không được, hiện tại cái người thị thiếp họ Ô Nhã kia đẻ non cả mạng mình cũng đánh mất, Đức phi tìm không ra lỗi lầm của nàng, nhưng thật ra mọi chuyện đều đổ hết lên trên đầu nàng, hôm nay đem nàng gọi tới cũng là để tra hỏi, lại không nghĩ rằng thái tử phi lại qua tới nhanh như vậy. "Ngạch nương, con biết sai rồi."

"Biết sai là tốt rồi, trở lại sở a ca thì hảo hảo tự xét lại một phen!" Đức phi thấy tứ phúc tấn nhu thuận, cũng không làm sao nổi giận được với hàng, ngừng một chút lại nói, "Ngươi là phúc tấn của tứ a ca, dù sao vẫn nên sớm ngày mang thai trai trưởng cho tứ a ca mới được, chuyện này không cần bổn cung nhắc nhở ngươi cũng nên tự biết."

Tứ phúc tấn nhịn không được nắm chặt khăn lụa trong tay, gả cho tứ a ca đã hơn hai năm, nàng cũng nóng ruột, "Ngạch nương nói phải, con dâu biết rồi."

"Đi xuống đi." Đức phi đưa tay xoa trán, đại cung nữ sau lưng rất nhanh liền tiến lên khẽ xoa bóp cho nàng, "Bổn cung mệt mỏi."

"Vâng, ngạch nương, con xin cáo lui." Tứ phúc tấn ôn nhu đáp lời, ra khỏi Vĩnh Hòa Cung, trên mặt cũng không tránh được lộ ra nét buồn.

"Phúc tấn, nếu người không ngại hay đi đến Dục Khánh Cung xem, tìm thái tử phi nương nương tâm sự một chút." Thiếp thân nhũ mẫu của tứ phúc tấn Phương ma ma ở sau lưng thấp giọng gợi ý cho tứ phúc tấn, "Chủ tử, người không nên ôm tâm sự một mình a."

Nhìn tứ phúc tấn bước đi có chút thất thần, Phương ma ma cũng nóng ruột.

Tứ phúc tấn nghĩ đến thái tử phi trái lại hồi phục tinh thần, "Nhũ mẫu nói phải, lúc rảnh rỗi ta cũng nên quấy rầy thái tử phi chị dâu một chút, về sở a ca trước đi." Người có quan hệ tốt với nàng ở trong cung cũng chỉ có mỗi vị thái tử phi nhị tẩu này, tứ a ca lại vẫn chưa có ra cung khai phủ, nàng cũng không thể thường gặp người nhà được, có vài chuyện của nữ nhi như kinh nghiệm mang thai không tiện hỏi Đức phi cái người ngạch nương này, nếu có thể hỏi nhị tẩu cũng là tốt.

Mà thái tử phi bị tứ phúc tấn coi là có nhiều kinh nghiệm hơn trở lại Dục Khánh Cung, đã bị thái tử gọi tới gặp thái y xem một hồi.

Thái tử đi đến sở a ca đối phó thập ngũ và thập lục a ca, lại cùng tứ a ca thương nghị một việc, trở về Dục Khánh Cung cũng không quên tìm Phương thái y lén hỏi tình trạng thái tử phi mang thai, chờ nghe được

Phương thái y nói thái tử phi cũng không có tìm hắn bắt mạch, thái tử đầu tiên là thất vọng, tiện đà liền nghĩ tới thái tử phi chớ không phải là chính mình còn không biết bản thân đang mang thai chứ?

Cái khả năng này rất lớn, thiết nghĩ lúc thái tử phi mang thai củ cải đỏ cũng là rất trễ mới phát hiện, lúc này cũng có thể là như vậy, nhất định phải để cho Phương thái y bắt mạch cho thái tử phi một hồi, xác định rốt cuộc là có hay không có.

Thái tử hạ quyết tâm, liền cho gọi Phương thái y đến, chờ thái tử phi trở về, mới có một màn thái tử phi sững sờ kia.

Thái tử phi nghe được thái tử nói hết đầu đuôi câu chuyện, đầu giống như bị đập mạnh một cái, nếu là không có thái y và cung nữ nhũ mẫu ở đây, nhất định sẽ gõ cái ót thái tử một cái, tức giận kéo thái tử qua ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói rằng, "Lỡ như không có có bầu, ngươi muốn ta làm trò cười sao? Ta lúc nào nói có?"

"Lúc mang thai củ cải đỏ chẳng phải ngươi cũng chẳng để ý như thế? Ngươi đều nôn nghén còn cho rằng mình không có bầu, ngươi không cảm thấy ngươi so với trước béo kia hơn một chút sao?" Thái tử bất mãn nói, "Ai dám chê cười cô!"

Thái tử phi rất muốn nôn ra máu, "Ta mập chỗ nào? Lúc nào nôn nghén ngay cả chính ta cũng không biết!"

"Ngày hôm nay ngươi điều không phải mới nôn đó sao, thế mà đã sớm quên, còn có a, chỗ này của ngươi điều không phải mập lên sao?" Thái tử híp mắt lại, mang dáng vẻ háo sắc mà hướng bộ ngực thái tử phi nhìn lại.

May là cách một bức mành, cung nữ nhũ mẫu, Hà Ngọc Trụ và Phương thái y bọn họ không thấy được dáng dấp đắc ý của thái tử, thái tử phi nắm chặt nắm tay, sao có thể không biết thái tử đang nói cái gì, "Ngươi chưa từng nghe qua việc dậy thì sao?"

Thái tử phi cũng không cảm thấy cơ thể có gì khác lạ, cũng không nghén ăn gì cả, không chút nào cảm thấy như có thai, êm ả êm đềm, tháng nầy tuy rằng còn chưa tới, thế nhưng thỉnh thoảng chậm lại một vài ngày cũng không phải chuyện ly kỳ gì, kinh nguyệt cũng luôn luôn không chính xác, có lúc chậm hơn nửa tháng, nhũ mẫu bên cạnh nàng cũng đã quen rồi, bằng không trước đây lúc mang thai củ cải đỏ nhũ mẫu cũng sẽ không mặc cho chính mình làm xằng làm bậy, cũng là bởi vì không biết chắn kinh nguyệt tháng này tới chậm.

Tổng kết lại, khả năng có bầu quá thấp. Thái tử phi nghĩ thầm, thấy dáng vẻ thái tử chờ mong, lại nghĩ đến củ cải đỏ muốn có tiểu đệ đệ, đối với việc có khả năng đả kích bọn họ có chút ngượng ngùng, bất quá, thái tử lúc này chịu đả kích cũng là đáng đời, rõ ràng là nghẹn cũng có thể nhìn lầm thành nôn nghén!

Nếu như kiếp sau thái tử có thể làm nữ nhân, nhượng hắn sinh một hài tử tốt biết bao nhiêu a.

74. Chương 74

Thái tử phi đồng ý bắt mạch, thái tử vội vàng vén rèm đi ra bên ngoài gọi Phương thái y, khẩu khí nghiêm túc dặn dò, "Bắt mạch cho thái tử phi thật kỹ càng, nếu xảy ra điều gì sai lầm, cẩn thận cái đầu của ngươi."

Phương thái y đứng ở một bên, trong lòng vốn đã có chút lo sợ bất an vừa nghe thái tử nói liền sợ run cả người, đầu đầy mồ hôi, thái tử phân phó như vậy, lỡ thái tử phi cũng không có bầu, vậy hắn phải làm sao bây giờ? Có người uy hiếp thầy thuốc bắt mạch như thế sao?

Cam Thảo đã cho cung nữ mang cái đệm nhỏ đến đặt lên trên bàn, tay của thái tử phi vươn ra khỏi mành, đặt ở bên trên cái đệm nhỏ thoạt nhìn vô cùng trắng nõn non mịn, bất quá Phương thái y cũng không dám liếc nhìn, lại mang ra chiếc khăn sạch che ở trên cổ tay của thái tử phi, nhẹ vén ống tay áo, thò ngón tay ra bắt mạch cho thái tử phi.

Thái tử phi không thấy được sắc mặt của Phương thái y, có điều lại biết thái tử gây áp lực cho hắn quá lớn, sợ hắn bắt mạch không được chính xác lại chậm rãi nói, "Phương thái y không cần khẩn trương, bổn cung cũng có hơn tháng không theo dõi bắt mạch, ngươi cứ án theo lệ bắt mạch là được."

"Vâng, vâng." Phương thái y vội vàng đáp lời, ánh mắt thái tử nhìn chằm chằm xuyên thấu qua tấm mành kia như muốn giết người vậy, mồ hôi lạnh như nước chảy xuống. Tuy rằng thấp thỏm trong lòng, bất quá chỗ tay ngón tay chạm được mạch đập của thái tử phi thì, cả người liền thay đổi phong thái, hiển lộ ra phong phạm danh y, rất là chuyên chú bắt mạch.

Bắt mạch cũng không phát hiện dị thường, ngược lại có thể chẩn đoán thái tử phi mạch đập bình ổn, từ màu sắc đầu ngón tay của thái tử phi có thể nhìn ra huyết khí tràn đầy, thân thể so với thường nhân phải khoẻ mạnh hơn nhiều lắm, tiếp tục xem mạch, cảm thụ và phân biệt các mạch đập, Phương thái y vẻ mặt trầm tĩnh, thỉnh thoảng cau mày lại một chút, sắc mặt cũng không có biến hóa.

Thái tử nóng ruột, bắt mạch cũng phải tốn nhiều thời gian như vậy, vậy mà thái tử phi còn khen cái tên Phương thái y này, thái tử không nhịn được muốn mở miệng hỏi, thái tử phi lại lôi kéo góc áo của hắn, cúi đầu vừa nhìn, liền thấy ánh mắt thái tử phi mang theo vẻ hài hước, nhịn không được khóe miệng lại ngậm lai.

Chẳng lẽ thật là mình đoán sai rồi?

Vừa mới hoài nghi suy đoán của mình, chỉ thấy mặt của Phương thái y chợt cười tươi như hoa, lòng của thái tử cũng vui vẻ theo, vội hỏi, "Phương thái y, thái tử phi làm sao?"

Thái tử phi thấy cổ tay được buông lỏng, nhìn xuyên thấu qua mành thấy trên mặt của Phương thái y hiện lên ý mừng, trong ngực lộp bộp một cái, nhịn không được nhìn chằm chằm Phương thái y.

Phương thái y ở lúc bắt được mạch như viên châu chạy qua lại thì, tuy rằng rất yếu, nhưng cả người như trút được gánh nặng, cả người đều trở nên khoan khoái, quay người đã vén mành lên đi ra ngoài chắp tay khom lưng với thái tử, "Thái tử điện hạ, thái tử phi quả thật có hỉ. Có điều mới hơn một tháng, mạch tượng còn chưa hiện rõ, vi thần đã bắt rất kỹ, thật sự là hoạt mạch không thể nghi ngờ."

Thái tử nghe được điều mình muốn nghe, trong mắt hiện lên ý mừng, trên mặt cũng lộ ra ngoài, "Hà Ngọc Trụ, ngươi mang Phương thái y xuống phía dưới lĩnh thưởng."

"Vâng." Hà Ngọc Trụ nghe được chuyện vui, trên mặt cũng tươi cười hớn hở, liên tục đáp.

Đám cung nữ và nhũ mẫu hầu hạ thái tử phi cũng giống như chính mình mang bầu vậy, cười đến hận không thể lập tức để tin tức thái tử phi có bầu truyền hết toàn bộ hoàng cung. Nhất là trữ ma ma càng vui vẻ hơn, cũng không quên hướng thái tử xin, "Thái tử gia, chủ tử hôm nay mới có bầu hơn một tháng, nô tỳ muốn theo Phương thái y qua đó hỏi một chút, hầu hạ thái tử phi có cái gì cần phải chú ý a."

"Ừ, ngươi là một người có tình, đi đi." Thái tử vung tay lên, cho phép.

Một hồi, thái tử lại để cho người đi đến Cung Càn Thanh và Từ Nhân Cung báo tin vui, chờ phân phó xong mới cao hứng trở lại bên người thái tử phi, ôm vai thái tử phi, "Phúc tấn, ngươi thật là không chịu thua kém."

"Ha ha, cô đều nói ngươi mang bầu, ngươi còn không tín, sớm biết vậy cô đánh cược với ngươi được rồi." Thái tử nói liên miên không dứt, "Ngươi sau này ngàn vạn lần không thể tùy tiện như vậy hiểu không, nếu không nhờ lúc này cô thần cơ diệu toán, ngươi đích xác lại không biết chính mình mang bầu."

Thái tử phi hoàn đắm chìm trong giòng suy nghĩ như ngày tận thế này, rõ ràng mỗi lần xong việc, mình cũng liền vào trong không gian tắm rửa sạch sẽ, mặc dù không có canh ngày an toàn cũng không để thái tử đeo đồ bảo hiểm, Trữ ma ma cũng không cho uống thuốc ngừa thai, nhưng vẫn luôn không có chuyện gì, cho nên mới thả lỏng cảnh giác lại nhanh như vậy đã mang bầu?

Thực sự phải trải qua một lần sanh con thống khổ nữa?

Mặt của thái tử phi nhíu lại, thái tử lúc này mới phát hiện thái tử phi không được tự nhiên, bóp bóp vai thái tử phi, "Này, ngươi không biết nên vui mừng đến sững sờ đi. Người vui mừng đến phát điên phải là cô mới đúng, ngươi biết trước đây sau khi ngươi sanh củ cải đỏ xong, đám lang băm ở thái y viện kia mỗi

một người đều nói ngươi rất khó mang bầu lại, thử nhìn xem, ngươi lúc này lại đánh vào mặt của bọn họ. Chẳng tên nào nói chuẩn cả."

Thái tử nói đến cái này, liền nhớ lại trước đây thái y đem củ cải đỏ chẩn đoán thành cách cách, kết quả lại là một a ca, hại hắn buồn bực một khoảng thời gian thật dài, lại nói lời đồn thái tử phi rất khó có bầu, nghĩ vậy trong lòng giống như bị lửa đốt, "Hừ, đám người thái y viện kia đều chỉ biết ăn cơm không biết làm việc, may là cô trước đây không quá tin lời bọn họ, quả nhiên ngươi lại có thể mang bầu."

Thái tử phi máy móc quay đầu nhìn thái tử với vẻ mặt gieo giống thành công mà đắc ý, cầm lấy khăn tay đắp mặt của hắn lại đẩy qua một bên, "Đi ra chỗ khác." Một người chưa từng sinh hài tử, quả thực chính là nói mà không đau hông.

Thái tử cuối cùng cũng ý thức được có chút bất ổn, nhíu mày, "Ngươi đây là làm sao, mất hứng?"

Thái tử phi sờ sờ cái bụng, lại cúi đầu nhìn một chút, bên trong của cái bụng bằng phẳng này cư nhiên lại có một noãn trứng thụ tinh, vốn là muốn đả kích thái tử, kết quả đả kích chính mình, nghĩ như thế nào điều không thoải mái, "Có hài tử đương nhiên vui vẻ, nếu như là ngươi sinh, ta sẽ càng cao hứng." Ánh mắt âm u đối với thái tử lộ ra răng trắng noãn nha, mắt quét tới cái cổ đầy thịt của thái tử, kéo qua liền cắn tới.

Thái tử vốn muốn đẩy ra, nhưng là nghĩ đến thân thể thái tử phi đang mang thai, không dám cố sức, chỉ có thể chịu đựng nhát cắn này, "Ngươi ăn nói điên khùng gì vậy, vì cô sanh con dưỡng cái, khai chi tán diệp vốn là bổn phận của ngươi. Cô là nam tử, ngươi muốn cô sinh con? Thực sự là cử chỉ điên rồ."

"Hừ!" Thái tử phi nghe được câu này, nhịn không được hung hăng hừ một tiếng, trong lòng phiền muộn không gì sánh được. "Không nói nữa, ta mệt mỏi muốn nghỉ ngơi."

"Thế nào sớm như vậy đã mệt mỏi?" Thái tử kỳ quái, "Bữa tối cũng còn đụng đến, trước tiên dùng bữa tối rồi hẵng đi nghỉ."

"Không ăn." Thanh âm không vui đáp lại.

"Coi như ngươi không muốn ăn, cũng đừng bỏ đói con của cô." Thái tử đem thái tử phi bế lên, thái tử phi ngay đến giãy dụa cũng đều lười làm, nghe trong miệng thái tử lầm bầm, "Ừ, kỳ thực ngươi cũng không nặng hơn bao nhiêu, nên hảo hảo bồi bổ."

"Ta đi mua một con heo cho ngươi nuôi, có muốn hay không?" Thái tử phi liếc mắt.

Không nói thái tử cao hứng biết bao nhiêu khi thái tử phi lần thứ hai mang bầu, Phương thái y đi rồi, người đi đến chỗ Khang Hi và thái hậu truyền tin còn chưa có trở lại, hậu viện Dục Khánh Cung đã truyền khắp, lòng của đám nữ nhân trong hậu viện đủ các loại tư vị.

Đã mang thai ba tháng Trình giai thị nhưng thật ra càng tỏ ra khiêm tốn, lúc hay tin liền phái người qua chỗ thái tử phi ân cần hỏi thăm, lại thành thật đứng ở trong viện an thai, ngay đến Lâm thị và Trữ thị muốn tới đây cùng nàng nói đều bị ngăn ở bên ngoài viện, thật sự là lúc đầu có một Lý giai thị làm gương, Trình giai thị càng không dám làm ầm ĩ, chỉ cầu thái tử phi thấy nàng vẫn an phận thủ thường mà có thể để cho nàng an tâm sinh hạ hài tử, về phần nữ nhân ở các sân viện khác, vậy thì đó không phải là chuyện của nàng.

Thái tử phi căn bản cũng không biết mình đã bị những nữ nhân ở trong hậu viện của thái tử này yêu ma hóa, hiện tại bọn họ không dám chọc tới trên đầu thái tử phi, lúc trước thái tử chưa cưng chiều thái tử phi, các nàng cũng đã không chiếm được tiện nghi, Lý giai thị sinh hai hài tử đều ngã xuống, hiện tại thái tử rất mực cưng chiều thái tử phi, các nàng càng thêm không dám lấy thân thử nghiệm. Bất quá thái tử phi có bầu, cũng để cho các nàng tâm tư vui vẻ, thái tử phi mang thai rồi cũng không thể tiếp tục chiếm giữ thái tử, các nàng cũng có thể được phân chia sủng hạnh nhiều hơn chút.

Bọn họ rốt cuộc tìm được một cơ hội nho nhỏ mưu cầu tư lợi, giống như mùa xuân đã đến vậy.

Khang Hi ở Cung Càn Thanh làm xong chính sự, giải quyết xong chuyện củ cải đỏ và thập ngũ thập lục đánh nhau, lại nổi lòng muốn giáo dục củ cải đỏ, lại bị củ cải đỏ quấn quít lấy hỏi rất nhiều vấn đề ngạc nhiên cổ quái, đang ở trong lúc mài dũa sự kiên trì, chợt nghe cung nhân báo lại nói thái tử phi có tin

vui. Nụ cười trên mặt Khang Hi rốt cục thoải mái hơn, đối với củ cải đỏ vẫn đang quấn quít lấy mình nói, "Hoằng Thăng, ngạch nương ngươi sinh tiểu đệ đệ cho ngươi."

Củ cải đỏ ở lúc cung nhân nói thái tử phi có thai còn không biết cái gì là có hỉ, chính đang mơ hồ, chờ nghe được Khang Hi nói, trên mặt nhất thời lộ ra hai lúm đồng tiền, "Hoàng mã pháp, ngạch nương thực sự sinh đệ đệ rồi."

Vừa nói vừa cao hứng ở trong phòng chạy vòng quanh, chạy một vòng trở lại bên người Khang Hi, ôm lấy bắp đùi Khang Hi, "Hoàng mã pháp, ta đã biết ngạch nương sẽ sinh đệ đệ cho ta, ta cũng đã cùng ngạch nương nói qua rồi. Khanh khách."

Khang Hi nhìn củ cải đỏ mừng như điên, trên mặt cũng hiện lên tiếu ý, sờ sờ đỉnh đầu củ cải đỏ, đối với Lý Đức Toàn đang chờ ở một bên truyền khẩu dụ, đều là lời khích lệ thái tử phi, sau đó nói, "Đi đến Dục Khánh Cung ban thưởng cho thái tử phi đi."

Tin tức trong cung truyền đi rất nhanh, các cung đều biết, ngay đến sở a ca tứ phúc tấn cũng biết thái tử phi lại mang bầu, trong lòng có chút chua xót, nhưng cũng vì thái tử phi vui vẻ, không nghỉ ngơi nữa, gọi nhũ mẫu đi chuẩn bị hạ lễ, đợi ngày mai đi Dục Khánh Cung thì đưa lên. Hôm nay, thái tử phi chỉ sợ cũng cực kỳ cao hứng, ngược lại cũng không nên lập tức tới cửa quấy rối.

Tứ phúc tấn nghĩ như vậy, ngũ phúc tấn mới vừa gả vào hoàng gia không bao lâu chưa có kinh nghiệm gì, nhưng vì ở trong sở a ca nên cũng hay tin liền đến tìm tứ phúc tấn hỏi một ít thứ thái tử phi yêu thích, không muốn ở trước mặt thái tử phi cái vị nhị tẩu này thất lễ.

Mà ở ngoài cung đại a ca và tam a ca nghe được tin tức lại chậm một chút, vào lúc ban đêm thì mới biết được thái tử phi lại mang bầu, trên mặt đại a ca phúc tấn có chút cay đắng, thấy mình vẫn chưa sinh được cho đại a ca đứa con nào thì cũng không nhịn được dẫn theo áy náy, mà tam phúc tấn sau khi biết được, nhịn không được liền ném vỡ một chén trà ngay tại chỗ, bụng đang mang bầu thiếu chút nữa động thai khí.

Chẳng trách nàng nổi giận, thế nào mỗi lần nàng có bầu, thái tử phi liền theo giúp vui, cũng mang bầu, thực sự thật đáng giận.

Thái tử phi không để ý tới người ta suy nghĩ thế nào, ở ngày thứ hai tiếp đãi mấy chị em dâu xong, lại cùng tứ phúc tấn nói một ít kinh nghiệm bản thân, liền an bài chuyện uỷ quyền xử trí cung vụ, làm tốt công tác chuẩn bị an thai.

Bởi vì trước đó đã có một lần kinh nghiệm, cho nên lần này cũng không mới lạ, bởi vì Dục Khánh Cung có hệ thống quản lý của thái tử phi, cho dù thái tử phi không có mặt thì công việc hàng ngày cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì, hết thảy đều có trình tự cứ thế mà tiến hành, còn lục cung sự vụ, sau khi thông qua sự đồng ý của hoàng thái hậu, trước hết để cho Duyên Hi Cung và Vĩnh Hòa Cung giúp đỡ.

Hoàn tất mọi công việc, thái tử phi lúc này mới bắt đầu núp ở trong Dục Khánh Cung, cam chịu dưỡng thai.

Tâm trạng hiện giờ của thái tử vô cùng tốt đẹp, mỗi lần lên triều lại cố ý ở trước mặt đại a ca chậm rì rì đi lướt qua, sau đó quay đầu lại tặng cho một khuôn mặt tươi cười, kích thích cái tên đối thủ một mất một còn này, cả người đã hoàn toàn thoát khỏi chuyện tế tổ ở Phụng Tiên Điện, coi như cả người tràn ngập tinh thần hăng hái.

Trở lại Dục Khánh Cung thì cũng thường xuyên cùng thái tử phi nói một ít chuyện tiếu lâm lý thú, nào là hôm nay chọc tức đại a ca thế nào, hoặc giả là hoàng a mã lại chẳng giao cho việc gì làm, có cũng được không có cũng chẳng sao, nói xong thật vui vẻ, củ cải đỏ cũng thường xuyên từ Cung Càn Thanh trở về, mỗi ngày đều hỏi tiểu đệ đệ đã ra chưa, thái tử còn có thể rất kiên nhẫn giải thích nghi hoặc cho nó, hoặc là dỗ nó đừng quấn quít lấy thái tử phi.

Thái tử phi thấy thái tử quá thanh thản dễ chịu, lại luôn ở trước mặt mình lắc lư, dường như sợ mình không biết hắn vui vẻ vậy, vuốt cái bụng mắt liền híp lại, thầm nghĩ, ngươi cứ đắc ý đi, sẽ có lúc ta cho ngươi phải khóc.

Thái tử hồn nhiên không biết thái tử phi nhà mình đang có dự tính đầy đen tối, bất quá thực sự rất nhanh hắn đã không cao hứng nổi nữa.

Trung tuần tháng bảy bất tri bất giác đã đến, danh sách đi cùng Khang Hi tuần du đã được ban ra, Dận Chân cùng Dận Thì, Dận Chỉ, Dận kỳ, Dận hữu, Dận tự cùng đi theo thánh giá, bên trong chỉ duy nhất không có tên hắn cái vị thái tử gia này.

Thái tử cũng không thích đi theo thánh giá, dù gì hắn cũng đã đi quá nhiều lần rồi, ở lại kinh thành trấn thủ kinh đô thay hoàng a mã đó là trách nhiệm của một thái tử là hắn, thế nhưng hắn thấy đại a ca đắc ý khiêu khích trong lòng vẫn là không thoải mái, nhất là ở lúc danh sách tùy giá công bố được một hai ngày, đại a ca phúc tấn cũng chẩn ra một hỉ mạch được một tháng tuổi, đại a ca cũng giống như hắn lúc trước vậy, thường xuyên ở trước mặt hắn thoảng qua, vẻ mặt tươi cười như mới cưới làm hắn vô cùng chán ghét.

Đại a ca xác thực là đang rất vui vẻ, bị thái tử chọc tức ước chừng cả tháng nay, vận khí của hắn rốt cuộc cũng đã tới, có thể đi theo thánh giá, phúc tấn lại mang bầu, không kém thái tử cái gì có khi còn hơn, thái tử làm sao có thể nào còn dám ở trước mặt hắn đắc ý. Hơn nữa nhìn danh sách tùy giá lần này là có thể nhìn ra hoàng a mã đối chuyện lần trước vẫn còn bận tâm, với hắn mà nói thế này không phải là chuyện tốt sao?

"Thái tử điện hạ, hoàng a mã đối với ngài thế nhưng rất là tín nhiệm, bằng không cũng sẽ không để chúng ta những huynh đệ không có phận sự này đi tùy giá, ngài nhưng chớ có cô phụ hoàng a mã thánh ý." Đại a ca ở trước khi đi thấp giọng đối với thái tử nói rằng, ý trào phúng trong đó không cần nói cũng biết.

Thái tử vốn là đã đi tuần với Khang Hi nhiều lần, cho dù vậy không muốn nhìn thấy đại a ca cũng được đi, nghe được những lời này của hắn, đè xuống sự bất mãn trong lòng, cười tủm tỉm trả lời, "Hoàng a mã tín nhiệm cô còn cần Dận Thì ngươi nói ư?"

Đại a ca mỉm cười không nói.

Thái tử đầu tiên là ngừng một chút, tiện đà cười đến càng thêm tự nhiên, "Đại a ca phúc tấn mới đây điều không phải là mang bầu sao, cô còn chưa chúc mừng đại a ca, hôm nay thừa dịp trước khi ngươi đi, cô chúc đại a ca… Chúc đại a ca lại sinh quý nữ."

Đại a ca nghe thấy thế, mặt lập tức đen lại, ngoài cười nhưng trong lòng không cười trả lời, "Ngươi cũng vậy." Rõ ràng còn có thể nghe được thanh âm hừ lạnh.

Mấy người huynh đệ xung quanh, tam a ca, tứ a ca, ngũ a ca, thất a ca và bát a ca, cả đám đều rất thính tai, nghe được hai vị huynh trưởng đối thoại, cũng không nhịn được đổ mồ hôi hột.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có thật nhiều hài tử, sâu cũng làm cho bọn họ sớm ra đời, che mắt, Chương này phá vỡ lịch sử, cầu ủng hộ

75. Chương 75

Thái tử chúc đại a ca mấy lời quạ đen xong ngang nhiên cất bước đi qua đoàn người cùng theo Khang Hi tuần du ở bên ngoài, lại tự nhiên mà đi đến Cung Càn Thanh, trước tiên thay hoàng thượng xử lý chính vụ và những chuyện quan trọng của các bộ ngày hôm nay.

Nhưng chuyện hắn và đại a ca lén chúc đểu nhau cũng không phải chuyện bí mật gì, cho nên trải qua vô số cái miệng, không quá nửa canh giờ đã truyền đến trong tai thái tử phi.

Củ cải đỏ bởi vì tuổi còn nhỏ, không thể đi theo cho nên đã từ Cung Càn Thanh trở về Dục Khánh Cung, Cam Thảo thu được tin tức do một tiểu công công truyền tới, lúc truyền đạt lại cho thái tử phi, nó cũng nghe được liền hỏi thái tử phi, "Ngạch nương, a mã tại sao phải chúc đại bá lại sinh quý nữ?"

Lúc thái tử phi mới nghe được loại chuyện trẻ con đấu võ mồm giữa thái tử và đại a ca này trong lòng thoáng cười nhạo, bị củ cải đỏ vừa hỏi như vậy lại không cười được nữa, lời thái tử nói nếu như truyền tới đại a ca phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La thị, nàng không biết nên hậm hực đến mức nào.

Đại phúc tấn đã sinh bốn người cách cách, có thể nói mỗi năm mỗi cố gắng, thật vất vả sanh bốn lần xong quyết định nghỉ dưỡng một năm rưỡi, cũng bởi vì bản thân mình mang bầu, bất chấp thân thể cũng liều mạng tiếp tục hoài thai, thân thể nàng vốn không được an dưỡng tốt lại tiếp tục mang thai, qua một tháng bào thai cũng chưa ổn định. Lại nghe được thái tử chúc như vậy, để cho nàng lại sinh quý nữ, thì là không nôn ra máu thì tâm trạng cũng nặng nề, không chừng ở lúc mới hoài thai này bởi vì tâm tình bất ổn mà không giữ được hài tử.

Đại a ca lại không ở bên người nàng, nha hoàn và nhũ mẫu cũng không giải quyết được tâm sự của nàng, nếu như là nàng nghĩ thoáng chắc chắn không có việc gì, nhưng lần trước lúc nhìn thấy đại phúc tấn, giữa chân mày của nàng lại có nét đượm buồn, làm sao có thể không sao?

Thái tử thật sự là quá ác độc, gia tăng thêm áp lực trong lòng đại phúc tấn như vậy, nàng có thể an an ổn ổn sinh hạ hài tử thì chính là được phật tổ phù hộ.

"Ngươi a mã đó là nói giỡn, không nghe đại bá của con cũng chúc ngạch nương sinh một cách cách sao?" Thái tử phi tận lực dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói cho củ cải đỏ nghe, sau đó lại hỏi củ cải đỏ, "Củ cải đỏ, con muốn đệ đệ hay là muội muội?"

"Không nên là muội muội." Củ cải đỏ thốt ra, "Đại bá thực sự rất xấu rồi, muội muội lại không thể theo ta chơi. Ngạch nương, người phải sinh một đệ đệ đó."

Trữ ma ma ở một bên cũng phụ họa nói, "Tiểu a ca nói đúng, chủ tử, ngài cũng không nên bởi vì lời đại a ca nói mà để bụng." Những lời thái tử gia nói với đại a ca đó là có căn cứ, không thấy đại a ca phúc tấn trước đó sinh liên bốn cách cách sao, chủ tử nhà mình rất không chịu thua kém, thai đầu chính là một a ca, mặc dù không dám chắc nhưng nếu giá thai này cũng là a ca, hoặc giả cho dù là sinh một cách cách cách, cũng cùng tiểu chủ tử hợp thành một chữ tốt, nói chung chính là đại phúc tấn so ra còn kém xa.

Thái tử phi nghe được hai người bọn họ nói, khóe miệng hơi cứng một chút, sau đó lại hơi dãn ra, "Sinh nam sinh nữ có cái gì khác nhau." Còn không giống nhau đều phải sinh, đau muốn chết. Nghĩ tới đây, thái tử phi mỉm cười hơi lộ ra âm trầm, trong lòng âm thầm đem thái tử trải qua thập đại cực hình, hận không thể để hắn cũng chịu thống khổ.

Thái tử ở buổi trưa làm xong công việc trở lại Dục Khánh Cung, lúc đến chỗ thái tử phi, thái tử phi đang cùng củ cải đỏ ngồi ở bên cạnh bàn ăn chuẩn bị dùng cơm trưa, tiếp nhận khăn ướt cung nữ đưa tới rửa tay lau khô, hắn cũng ngồi vào chỗ, thái tử phi cũng đã phân phó cung nữ đem chén đũa chuẩn bị cho thái tử lên.

"Bình thường, mọi người đều là một ngày ăn hai lần, tập tính của ngươi khác với người thường, làm hại cô hiện tại cũng sửa lại thói quen ăn uống hằng ngày, biến thành một ngày ba bữa, buổi trưa không cần ăn mà bụng vẫn còn no." Thái tử dùng một ngụm canh suông, thấy thức ăn trên bàn có một nửa là thích hợp cho thái tử phi dùng nuôi thai, còn có một nửa là món hắn và củ cải đỏ thích, ngực thoả mãn.

"Ta chỉ không rõ vì sao hoàng gia một ngày lại chỉ dùng bữa hai lần, đồ ăn sáng và bữa tối, buổi trưa chỉ ăn chút điểm tâm lót dạ." Thái tử phi thả lỏng vai, chậm rãi gắp rau xanh trên dĩa cắn một cái.

Củ cải đỏ cũng không cần cung nữ đút ăn, tự mình cầm cái muôi múc thứ muốn ăn, tiểu tử kia thích sạch sẽ, trên cổ đeo khăn ăn, ăn đến hai bên má phình lên, nghe được thái tử phi và thái tử đang nói chuyện, cơm còn chưa có nuốt vào đã nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Thái tử phi vội vàng để cung nữ mang nước đến, lại nói, "Ăn phải nhai nhuyễn nuốt chậm, từ từ ăn."

"Giáng Phúc, lúc ăn và ngủ không được nói chuyện, biết chưa?" Thái tử chờ củ cải đỏ nuốt vào xong mới dạy dỗ.

Củ cải đỏ buông muỗng nhỏ xuống, ngẩng đầu chống lại bản mặt thái tử, cái miệng nhỏ nhắn chép hai ba cái, "A mã, người và ngạch nương đều đang nói thì sao."

Thái tử nghe vậy trợn mắt, củ cải đỏ bĩu môi chu mỏ, vừa nhìn về phía thái tử phi, thấy ngạch nương vẫn đang chuyên chú ăn không mở miệng, không thể làm gì khác hơn là nhụt chí, "Ta đây không nói, a mã ngươi cũng không cần dạy hư đệ đệ."

Thái tử bị lời này của củ cải đỏ chọc tức, nhà Ái Tân Giác La sao lại có đứa nhi tử không sợ a mã như thế, lại dám nói với hắn như vậy, còn nói hắn dạy hài tử? Phải nói trong thiên hạ sẽ không có ai làm cha mà lại không có sự uy nghiêm như thế.

Khóe mắt thái tử phi thoáng nhìn bàn tay thái tử đang cố sức ghì chặt chiếc đũa, liền vội vàng mở miệng nói, "Củ cải đỏ, có đứa con nào dám nói chuyện với a mã như vậy sao? Còn không mau nhận sai với a mã con."

"Tại sao vậy?" Củ cải đỏ trả lời.

Thái tử lúc này không trừng củ cải đỏ nữa, đổi qua trừng thái tử phi, "Từ ngày mai trở đi, nên tìm nhũ mẫu dạy dỗ lại quy củ cho Giáng Phúc, ngươi cũng đừng đau lòng, mỗi một a ca trong hoàng cung đều phải học, học sớm luôn luôn tốt."

Một bữa ăn trưa rất nhanh thì dùng xong, chờ củ cải đỏ tiêu cơm quay về tiểu viện đi nghỉ trưa rồi, thái tử ở bên trong phòng mới cùng thái tử phi nói rằng, "Giáng Phúc bị hoàng a mã nuôi bên người hai tháng, hôm nay trái lại thân cận với hoàng a mã mà không sợ cô, cái này không được."

"Ngươi muốn nuôi một đứa con chỉ biết nghe lời a mã nói, luôn khúm núm bảo gì làm vậy sao?" Thái tử phi đối với chuyện thái tử không thời khắc nào là không muốn tỏ ra sự uy nghiêm của a mã mà cười nhạt, "Củ cải đỏ nếu là không thân thiết với ngươi, vậy nó sẽ dám ở trước mặt ngươi ăn nói tùy tiện sao?"

"Vậy cũng không thể cãi lại lời a mã nó." Thái tử bất mãn nói, "Cung nữ nhũ mẫu đều ở bên cạnh, tiểu tử kia cũng không biết nhìn trường hợp sao?"

"Được rồi, cái này ngày sau nhất định sẽ nói nó chú ý, hiện tại nó mới bao lớn, ngươi còn muốn hắn bắt nó học mấy thứ quy củ này." Thái tử phi biết thái tử rất sĩ diện, củ cải đỏ ở trước mặt cung nữ nhũ mẫu ăn nói như thế đối với a mã nó quả thực cũng không tốt, khi còn bé có thể nói năng tùy ý nhưng ngàn vạn lần không thể để cho nó sau này lớn lên tập thành thói quen.

"Không học không được, chờ đệ đệ nó sinh ra, nó còn phải làm gương cho đệ đệ noi theo." Thái tử nhìn rất xa, vừa nói vừa đưa tay muốn sờ bụng của thái tử phi.

Thái tử phi trợn mắt liếc nhìn thái tử, đem chuyện xoay về việc hắn và đại a ca đấu khẩu nhau, "Ngươi xác định lần này nhất định là một a ca? Ha hả, không biết người nào ngây thơ như vậy cùng đại a ca thật tình chúc phúc mà, ngươi nói ngươi ấu trĩ hay không ấu trĩ? Chúc đại a ca lại sinh quý nữ? Đại phúc tấn hiện tại ở trong phủ chỉ sợ là bị lời của ngươi làm cho tức giận đến chảy nước mắt đi."

Thái tử suy nghĩ lời thái tử phi nói, nghĩ đến đại a ca phúc tấn, quả thực rất có thể bị tức giận, bất quá, "Đó cũng là do chính cô ta không chịu thua kém, liên tục sinh bốn người cách cách, trách cô được sao? Có điều nhờ có nàng không không chịu thua kém, không thì Giáng phúc bây giờ làm sao lại lên hoàng tôn được. Ha ha."

Thái tử rất đắc ý mà nở nụ cười, thái tử phi nhịn không được bấm hắn một cái, đem tiếng cười của hắn nhét lại vào trong cổ họng, "Ngươi sau này đừng đem chuyện này ra nói nữa, đại phúc tấn cũng không sống dễ dàng, nếu là nàng lúc này bởi vì ngươi nói, đứa bé trong bụng có cái gì bất hảo, lòng cũng khó an." Ai biết một nữ nhân tức giận có thể ngấm ngầm nguyền rủa mình hay không?

"Ngươi xem, đây là điểm ngươi hơn nàng, bị nói xấu như nhau, nguwoi còn có tâm tư cùng cô nói chuyện khác, một điểm cũng không để ở trong lòng." Thái tử nói rõ không quan tâm trong lòng đại phúc tấn nghĩ chuyện này ra sao, trái lại rất là vui vẻ vì cảm thấy năng lực tiếp nhận sự tình của thái tử phi rất mạnh, quả nhiên như vậy mới xứng làm thái tử phi của hắn.

"Quên đi, lười cùng ngươi tốn hơi thừa lời." Thái tử phi không muốn vì chuyện này mà tranh cãi với thái tử, thái tử không quan tâm nhưng chính mình lại không cách nào thoát khỏi, việc tìm đại phúc tấn giải thích là không thể tránh khỏi, nghĩ vậy liếc thái tử đang nằm ở trên giường thảnh thơi xem tạp ký, "Ngươi còn có việc sao, không có chuyện gì thì đi đến sân viện khác chơi đi, dù gì ở lại nơi này huynh đài cũng không có việc gì để làm."

"Thôi, cô lười đi, để Hà Ngọc Trụ về thư phòng của cô mang một ít công vụ lại đây, hôm nay liền ở lại chỗ này của ngươi." Thái tử không biết trong lời nói của thái tử phi có ý đuổi người, lật người, gác chân lên tiếp

tục xem sách của hắn.

Nuôi một củ cải đỏ, giờ lại thêm một củ cải bự sao, thật sự là quá thử thách lòng kiên nhẫn của người ta. Thái tử thật là càng sống càng như con nít, tùy hứng làm bậy, cho là mình đang ở phía sau viện làm gì cũng được sao.

Thái tử phi than thở, ra khỏi nội thất đi phân phó Trữ ma ma, để cho nàng tự mình xuất cung đi đến quý phủ đại a ca đưa quà hòa giải, về phần đại phúc tấn có chấp nhận hay không, cũng chẳng sao cả, qua một đoạn thời gian lại để cho Trữ ma ma đi tung tin đồn trong kinh thành nhà ai đến Tống Tử Miếu cầu nam cầu nữ rất linh nghiệm, cổ nhân tín thần phật, để đại phúc tấn phái người đi cầu một lần, luôn có thể để cho nàng an lòng một chút.

Thái tử phi vẫn nhớ đại phúc tấn rất thảm, sinh bốn người cách cách, cuối cùng sinh được một a ca, thế nhưng chưa được một năm, đại phúc tấn liền hương tiêu ngọc vẫn, sau đó đại a ca cưới phúc tấn kế.

Ở cổ đại, điều kiện để nữ nhân sinh tồn hà khắc hơn so với nam nhân nhiều lắm, thái tử phi từ lâu đã khắc sâu được vấn đề này, cũng vì đã từng làm ngựa đực lãng tử nên cảm thấy xấu hổ, hiện giờ là nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân nữa chứ?

Thái tử phi nghĩ tới đây sợ run cả người, không đúng, mình thân là nữ nhân lòng là của nam nhân, tâm lý rất mạnh mẽ, cái loại chuyện này nói ra thật là làm cho người ta nổi da gà.

Khang Hi ra ngoài tuần du sử dụng ba tháng thời gian, ba tháng này tuy rằng đang ở bên ngoài thế nhưng lòng lại đang ở hoàng cung, không chút nào buông bỏ việc triều chính, cùng thái tử dùng bồ câu đưa thư truyền tin với mức độ kinh khủng, chim bồ câu là do hoàng gia đặc biệt nuôi dưỡng, nhanh hơn cả khoái mã truyền tin khẩn cấp, thỉnh thoảng Khang Hi cũng phải hỏi thăm củ cải đỏ, củ cải đỏ sẽ ở trong thư thái tử tự viết một hai chữ vào, ịn dấu tay lên, chứng minh là sản phẩm của củ cải đỏ, không phải phỏng chế.

Thời gian trôi qua rất mau, tuần du phía bắc trường thành đã xong, thánh giá Khang Hi trùng trùng lớp lớp nhưng không có trực tiếp quay về hoàng cung, mà là đi vòng qua kinh thành, chỉ định Dận Chân, Dận Chỉ, Dận Tự tùy giá, đi thăm An Phụng Điện và Hiếu Lăng, tế long mạch tổ tông. Loại chuyện tế điện này có một loại hàm nghĩa ẩn giấu, đó chính là hoàng thượng nhìn trúng ba vị a ca tài năng nên dẫn theo, còn đại a ca, ngũ a ca và thất a ca lại về kinh trước, nếu nói là không đố kị tam a ca, tứ a ca và bát a ca đó là không thể nào.

Thái tử sáng sớm đã nhận được văn kiện khẩn cấp Khang Hi đưa về, đương nhiên biết lúc này đám người đại a ca bọn họ đã trở lại, thời gian đã đến năm Khang Hi ba mươi ba tháng mười một, thái tử và đại a ca hai người gặp mặt nhau nhưng chưa từng nói châm chọc nhau cái gì như trước kia, bởi vì hai người bọn họ từ trước đến giờ vẫn được Khang Hi nhìn trúng vậy mà lần này đều bị cho ra ngoài cuộc, ai cũng không có tư cách cười người kia.

Trong lòng thái tử rất là không cao hứng, thế nhưng vẫn còn có lý trí, sau chuyện phát sinh ở lễ tế tổ phụng tiên điện, hắn liền hiểu ra đạo lý lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ cần cuối có thể áp chế những người huynh đệ này, hiện nay để cho bọn họ đứng lên đấu của mình một trận cũng chẳng sao cả, coi như là tôi luyện chính mình.

Thái tử phi cũng đã mang thai được bảy tháng, bụng dưới đã sớm to lên, hành động lại rất bất tiện, trắc phúc tấn Trình giai thị ở cuối tháng mười vì thái tử sinh một cách cách, thái tử mặc dù cảm thấy bất mãn với lời chúc của đại a ca, thế nhưng còn có thái tử phi chưa sinh, còn có thể mong chờ, bởi vậy cũng không keo kiệt ban thưởng cho Trình giai thị, thái tử phi cũng là theo lệ để Trữ ma ma đi tặng lễ, còn mình thì thoải mái nghiền ngẫm các loại binh thư chiến sách, nhìn binh pháp Tôn Tử liền một tháng, bụng thái tử phi càng lúc càng nặng.

Bởi vì thời gian cách năm Khang Hi ba mươi lăm ngày càng gần, thái tử phi kỳ thực rất quan tâm việc Khang Hi lần thứ hai thân chinh đánh Cát Nhĩ Đan, thái tử ở hai năm trước đã từng sớm tiết lộ rằng Khang Hi còn có thể sẽ cùng Cát Nhĩ Đan khởi binh, hiện giờ thời gian càng gần, thái tử đã ở dưới sự bày mưu tính kế của Khang Hi mà bí mật chuẩn bị quân lương, chỉ còn chờ một lý do khai chiến.

Thái tử lại thường ngủ lại ở chỗ thái tử phi, có lúc sẽ cùng thái tử phi giao lưu cái nhìn về mặt chiến sự, không nhắc đến tình hình trên triều nữa, hơn hết khi bàn xong với thái tử phi hắn cũng rất muốn đích thân

mình lên chiến trường lần trước, lập quân công cho chính mình, thế nhưng hắn thân là thái tử, đã định trước đây là chuyện không thể nào.

Khang Hi thân chinh, cần phải có người giám quốc, giống như lần chiến sự trước vậy, hắn là thái tử, nhất định phải trấn thủ ở kinh thành, nhưng lại bởi vì hắn là thái tử, nếu có quân công của riêng mình, thế tất sẽ tạo nên thế lớn trực tiếp ảnh hưởng hoàng quyền, uy hiếp đến Khang Hi.

Thái tử phi cũng bị thái tử nói làm khơi dậy một ít hứng thú, cùng thái tử lén chơi sa bàn đối chiến, bởi vì chưa từng có kinh nghiệm, lúc thắng lúc bại càng tạo nên phấn khởi tiếp tục, nỗ lực phá được các loại binh thư, thái tử có lúc còn chê cười thái tử phi chớ bởi vì chuyện này trong lúc dưỡng thai, sau đó sẽ sinh cho hắn một cuồng nhiệt quân sự tiểu a ca.

Thái tử phi vừa mới nhìn binh thư một hồi, chỉ thấy Trữ ma ma tiến đến, thấp giọng đưa tin, "Chủ tử, tam phúc tấn giờ thìn mới vừa sinh một tiểu a ca."

"Đây là chuyện tốt a, tam a ca cũng đã về tới, sợ là vui đến phát điên rồi ấy chứ." Thái tử phi đem binh thư gấp lại, nghĩ đến dáng vẻ kiêu ngạo của tam phúc tấn khẳng định lại càng thêm tự kiêu, mỉm cười, "Để cho người đem một phần lễ vật mang qua đó đi."

"Vâng." Trữ ma ma thấy thái tử phi không để ở trong lòng, lòng mới trầm tĩnh lại. Tam phúc tấn luôn luôn đối nghịch với thái tử phi, nếu bởi vì tam phúc tấn sinh một a ca, chủ tử thấy trong ngực khó chịu vậy coi như không xong.

Trữ ma ma mới đi ra khỏi cửa, chỉ thấy Cam Thảo cũng tiến đến, Cam Lộ đứng ở một bên trông chừng thái tử phi hỏi, "Cam Thảo, làm sao lại đi vội vả như vậy, cẩn thận quy củ!"

"Chủ tử cát tường." Cam Thảo làm phúc lễ xong, cười nói, "Chủ tử, vừa rồi sở a ca tứ phúc tấn sai nhũ mẫu qua đây, nói tứ phúc tấn vừa mới chẩn ra có bầu được hai tháng."

"Ừ, cũng là việc vui." Thái tử phi gật đầu cười nói, "Nói cho nhũ mẫu kia, bổn cung đã biết, nói tứ phúc tấn dưỡng thai cho tốt." Tứ a ca chỉ sợ cũng vui sắp phát điên rồi.

Hai sự kiện vui mới trải qua không bao lâu sau, thái tử liền trở lại, thấy trên mặt của thái tử phi có chút hồng nhuận cũng dẫn theo một tia cười, hiếu kỳ hỏi, "Có chuyện gì vui sao? Thế nào lại giống phật Di Lặc như vậy."

"Tam phúc tấn sinh một a ca, tứ phúc tấn có thai, chẳng lẽ ngươi còn không biết?" Thái tử phi ngồi thẳng dậy.

"Mới vừa ở trên đường trở về có nghe nói."Thái tử lơ đểnh, "Vui mừng cho bọn họ để làm chi, chờ ngươi sinh rồi, chúng ta lại cao hứng một hồi."

"Thánh giá của hoàng a mã lúc nào hồi cung, hiện giờ là tháng mười một, chỉ qua một tháng nữa sẽ là năm mới, có thể trở về kịp sao?" Thái tử phi không có lòng dạ nào nói chuyện khác cùng thái tử, nhưng lại hỏi công việc cuối năm.

"Xác định chắc chắn có thể trở về kịp, ngươi cứ để cho Đức phi nương nương và Nghi phi nương nương chuẩn bị công việc cuối năm, chớ nên quan tâm, chỉ để ý dưỡng thai của ngươi là được rồi, thái y nói ngươi sẽ vào đầu tháng sang năm thì lâm bồn, giờ đang là thời điểm bận rộn, đừng động thai khí." Thái tử nghĩ đến, lại len lén đối với thái tử phi thì thầm, "Tháng ba thế nhưng là tháng vạn thọ."

"Đừng nói với ta cái này, bổn cung không muốn nghe." Thái tử phi sao có thể không biết thái tử nhỏ mọn.

Thái tử cũng cười híp mắt, ngừng một hồi, mới hỏi thái tử phi, "Thạch gia điều không phải muốn vào cung nhìn ngươi sao, ngươi lúc nào rảnh rỗi thì đi thăm đi, tránh để cho xa lạ."

"Hai ngày nữa đi, ta cũng rất nhớ a mã ngạch mẹ, còn có mã pháp các ca ca, lúc nào có thể trở về Thạch phủ thăm họ thì tốt rồi." Thái tử phi nghĩ tới đây tâm tình lại nao nao, ngạch nương sinh cho mình một tiểu muội muội mà mình vẫn chưa từng hồi phủ đi tới vấn an, lại nói tiếp từ lúc gả vào hoàng cung tới nay, căn bản chưa lần nào quay về Thạch phủ. Ở trong Thạch phủ, người mình quen cũng chỉ có a mã ngạch nương mã pháp và hai người ca ca, còn có một thứ muội gả vào quốc công phủ, một người nhị muội ở lúc

mình xuất giá thì mới hai tuổi, cùng với tiểu muội muội mới sanh đều lạ lẫm, thậm chí cũng không biết mặt mũi các nàng thế nào.

Thái tử lần này không trả lời thái tử phi, trước đã đáp ứng thái tử phi hai lần, nói là có thể trở về Thạch phủ, đáng tiếc chưa từng làm được, lúc này cũng không có vỗ ngực bảo chứng để thái tử phi quay về Thạch phủ một chuyến, chỉ có thể nói, "Luôn luôn có thể trở về đi xem một chút."

"Ừ, bất quá phải nhanh lên mới được, thân thể mã pháp của ta cũng không biết thế nào." Thái tử phi đã quyết định nhất định phải hồi phủ xem một chuyến, chờ đem tiểu tử trong bụng kia sinh ra, lại thừa dịp xuất cung hồi phủ.

76. Chương 76

Thái tử không biết dự tính trong lòng thái tử phi, chỉ là đối với chuyện thái tử phi mong muốn hồi phủ như vậy có chút không được tự nhiên, thái tử phi gả vào hoàng cung cũng mới ba năm, mình đối với nàng coi như là sủng ái có thừa, ở Dục Khánh Cung có ai được đối đãi như nàng vậy không?

Thái tử cái người chẳng bao giờ rời xa Khang Hi quá nửa năm này đương nhiên không hiểu nỗi nhớ nhà của thái tử phi, thái tử phi cũng không muốn người này hiểu.

Cũng không lâu sau, Thạch phủ cử người đưa thẻ bài, muốn vào cung yết kiến thái tử phi. Lần này nhưng không có Thạch phu nhân tới, mà là đại tẩu của thái tử phi Nạp Lạt thị mang theo nhị muội ruột thịt và hai vị đường muội của thái tử phi đến.

Thái tử phi thấy ngạch nương không có tới, trong lòng lo lắng thân thể của bà, sau khi Nạp Lạt thị thi lễ xong, câu nói đầu tiên là hỏi, "Ngạch nương ta thân thể như thế nào?"

Nạp Lạt thị khi được gả vào Thạch gia đã ở trong phủ gặp qua vị thái tử phi nương nương này, khi đó thái tử phi còn chưa có xuất giá, bất quá đối với mình rất hiểu lễ nghĩa nhưng cũng không thân thiết lắm, bởi vì phải gả vào hoàng cung nên vẫn luôn trốn ở trong viện, cho nên cũng không thường gặp mặt, hôm nay lại gặp người bây giờ đã quý phái, cao cao tại thượng thái tử phi, trong ngực vẫn còn có chút sợ vị thái tử phi này, vội vàng trả lời, "Hồi bẩm thái tử phi nương nương, thái thái ở trong tháng này cảm thấy thân thể có chút khó chịu, nhưng mà điều dưỡng hơn một tháng đã hồi phục trở lại, nhưng vẫn không tiện đi xa. Thái thái biết nương nương hiện giờ thân thể cũng bất tiện, sợ tới đây lây bệnh khí cho người."

"Ngạch nương làm sao có thể nghĩ như vậy, vẫn phải gặp được người mới được, bổn cung mới có thể an tâm." Thái tử phi nhíu mày một cái.

Nạp Lạt thị vội vàng trấn an thái tử phi, lại dắt lại bên người một tiểu cô nương năm tuổi có tướng mạo đẹp, nói, "Nương nương, đây là Tĩnh Nhã. Ngài đại hôn thì, nàng mới hai tuổi, thái thái nói để cho nàng ấy tới để nương nương nhận thức một lần."

Thái tử phi nhìn sang theo, thấy muội muội nhà mình đang mở to mắt to tò mò quan sát chính mình, trong lòng nhất thời nhu hòa xuống, vẫy gọi tiểu muội muội qua, "Tĩnh Nhã phải không, có còn nhớ ta không?"

Lúc ở nhà thái tử phi đã từng bế nàng, bất quá tiểu hài tử khẳng định không có ấn tượng gì. Thấy vị muội muội này, lại nghĩ đến muội muội mới ra sanh, thái tử phi đột nhiên đang suy nghĩ, rốt cuộc người nào mới là thập ngũ a ca phúc tấn a?

"Muội muội gặp qua thái tử phi tỷ tỷ." Tiểu cô nương rất hiền thục mà đối với thái tử phi chào một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cười thật ngọt ngào, cũng không nhe răng, vừa nhìn là biết được dạy dỗ theo tiêu chuẩn tiểu thư khuê các.

Thái tử phi thấy vị muội muội này, nghĩ đến ở Thạch gia mình đã từng có những ngày tháng cùng nhị ca cưỡi ngựa đào trứng chim, chọc tức nhũ mẫu toàn là những hành vi nam tính có phần đáng xấu hổ, quả nhiên phải như muội muội như vậy mới thật sự là nữ hài tử a.

"Ừ, quy củ học được không tệ." Thái tử phi nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của muội muội nhéo nhéo, cười khen một câu.

Tiểu cô nương trong nháy mắt đã được khen đến vui như mở cờ trong bụng, lại nghĩ không thể đắc ý vênh váo, trong mắt tràn đầy tiếu ý, khóe miệng lại chỉ hơi nhấc lên, "Tỷ tỷ, ngạch nương nói tỷ tỷ mới là tuyệt nhất, để ta phải học tỷ tỷ nhiều một chút."

"Ha hả, ngươi đã học được rất khá." Thái tử phi nghĩ ngạch nương phải bị dằn vặt lương tâm cỡ nào mới có thể nói với muội muội như vậy, trước đây không ít lần vì mình vi phạm quy củ mà phiền não đây.

Còn có hai vị đường muội cũng đến, Tĩnh Phương thứ đường muội sang năm phải tuyển tú thành thật mà đứng ở một bên, mà Tĩnh Châu người muội muội họ hàng gần hiện giờ tuổi mụ cũng đã mười một tuổi hôm nay cũng đứng im rất có quy củ, không giống như lần đầu tiên dám ngó nghiêng quan sát khắm nơi, trông cũng đã chín chắn hơn.

Thái tử phi cùng muội muội nói xong, lại nhìn hai tỷ muội các nàng, thầm nghĩ trẻ nhỏ dễ dạy, cùng các nàng nói một vài câu sau đó để Cam Thảo mang ba người đi đến ngoại điện tham quan một chút, chỉ lưu lại đại tẩu Nạp Lạt thị.

"Ngạch nương để tẩu tử vào cung, chắc hẳn có chuyện gì cần ngươi nói cho bổn cung." Thái tử phi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nạp Lạt thị khẽ run một cái, rất nhanh thì nghĩ đến chuyện quan trọng của lần vào cung này, "Thái tử phi nương nương, lúc này thái thái có dặn dò. Lão gia hiện nay đảm nhiệm chức tướng quân Phúc Kiến, đại ca của người cũng ở dưới trướng lão gia, có điều…" nói đến đây, nàng giương mắt nhìn sắc mặt của thái tử phi, có chút do dự.

"Tẩu tử cứ nói thẳng đi, đại ca có thật sự muốn ở Phúc Kiến sao?" Thái tử phi nhìn Nạp Lạt thị nói.

Nạp Lạt thị nhanh chóng gật đầu, "Nương nương, thật là như vậy, lão gia muốn tướng công của tẩu tới chỗ ông xem cách làm việc, nhưng tướng công lại muốn tự mình nỗ lực, thời gian ở Phúc Kiến hai cha con thường cãi nhau, tháng trước mới vì chuyện này náo loạn mất hứng, tướng công mới để cho thiếp về kinh trước nói cho thái thái, muốn thái thái khuyên nhủ lão gia. Thái thái nghe xong để thiếp tiến cung cùng nương nương thương lượng."

Thái tử phi gõ mongs tay giả vào thành bàn một cái, suy nghĩ một hồi, "Nếu đại ca có chí khí như vậy, thì cứ tùy ý của hắn. Tẩu tử về phủ rồi đem lời của bổn cung nói lại cho ngạch nương."

"A, vâng." Nạp Lạt thị rõ ràng còn chưa chuẩn bị tinh thần làm sao mà thái tử phi lại đáp ứng để trượng phu nhà mình ra ở riêng như vậy, ở dưới trướng lão gia tất nhiên là có chỗ tốt, đợi sau này còn có thể kế thừa tước vị, vốn bản thân nàng không đồng ý việc trượng phu muốn rời khỏi Phúc Kiến, nhưng không cách nào lay chuyển ý chí của nam nhân. Hồi phủ cầu thái thái khuyên tướng công, nhưng cũng để cho mình tiến cung tìm thái tử phi, đến đây lại nhận được một câu nói như vậy.

Nạp Lạt thị nghĩ đến lúc ở trong phủ thì nghe nói thái tử phi và nhị thiếu gia tương đối thân thiết hơn, nếu sau này trong phủ xảy ra tranh đoạt quyền kế thừa, thái tử phi muốn chen tay vào cũng không chừng, nghĩ vậy trong lòng có chút lo sợ, lại không cam tâm, "Thái tử phi nương nương, chứ không phải là người có ý định sắp đặt gì với đại ca sao?"

Thái tử phi nhìn sắc mặt Nạp Lạt thị biến hóa, âm thầm buồn cười, trên mặt vẫn đeo lên khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ không sứt mẻ, "Đại ca muốn tự mình cố gắng, đương nhiên bổn cung cũng không thể tự ý sắp đặt lối đi cho hắn, nếu không sợ đại ca mà biết trong lòng lại khó chịu." Đại ca đã làm phó quan nhiều năm, có đánh chết cũng không tin hắn muốn ở lại vị trí đó mãi, dám ở lúc này đưa ra yêu cầu muốn thoát ly làm cánh chim tự do với a mã, đã nói lên hắn đã sớm có chuẩn bị trước, còn cần gì mình phải bận tâm.

Xem ra cái vị đại tẩu này còn chưa hiểu rõ đại ca nhà mình a.

Nạp Lạt thị nghe được thái tử phi nói, nét cười trên mặt cứng lại, chẳng biết là biểu cảm gì, chỉ là lắp bắp nói rằng, "Nương nương nói phải, thiếp sẽ đem lời nương nương nói chuyển cho tướng công."

"Tẩu tử, đại ca là người trong lòng có chủ ý, ngươi cũng phải tin tưởng hắn, đừng để người khác lay động. Đại ca nếu thật sự có cái gì không làm được, đến lúc đó các ngươi truyền tín đến, bổn cung hẳn là sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Thái tử phi cũng không thể làm người trong nhà khó xử, liền nói trấn an.

Nạp Lạt thị lúc này trên mặt mới cười tự nhiên lại được chút, "Lời nương nương nói, thiếp đã hiểu."

Thái tử phi không muốn tính toán cùng nàng, đem chuyện nói lảng sang nơi khác, hỏi tình hình trong phủ gần đây, Nạp Lạt thị kể lại từng chuyện một.

Ba vị muội muội đi ra ngoài ngoại điện thăm thú phong cảnh Dục Khánh Cung đều trở về, thứ đường muội và tiểu muội muội Tĩnh Nhã đều là nét mặt thoải mái, mà vẻ mặt Tĩnh Châu cũng là hưng phấn, trong mắt không cầm được vui vẻ, khiến thái tử phi đoán xem nàng rốt cuộc gặp chuyện tốt gì. Mắt lướt qua ba muội muội, thấy trên mặt của Cam Thảo đã có vẻ bất mãn, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đám người Nạp Lạt thị ở Dục Khánh Cung cũng không được bao lâu, thái tử phi phân phó Trữ ma ma chuẩn bị các loại dược liệu trân quý, còn có một ít lễ vật thưởng cho các nàng, để cho các nàng mang về Thạch phủ, lại cùng tiểu muội muội trao đổi thêm đôi câu, cũng phân phó hai vị thứ đường muội một ít lời, sau đó liền đưa tiễn bốn người ra khỏi cung.

Vừa mới quay về nơi ở, cam thảo đã bị thái tử phi cho gọi đến trước mặt hỏi, "Ba vị tiểu thư ra ngoại điện chơi gặp chuyện gì, thế nào mà vẻ mặt ngươi lại mất hứng như vậy?"

"Chủ tử, nô tỳ không có mất hứng, chỉ là tức giận." Cam Thảo trả lời.

Thái tử phi nghĩ, đây không phải là giống nhau sao, "Nói mau chuyện gì."

Cam Thảo đem chuyện phát sinh nói lại một lần, vốn là đem ba vị tiểu thư ra ngoại điện đi dạo, vị tứ muội kia (bởi vì Tĩnh Châu ở Thạch phủ đứng hàng thứ tư, cho nên luôn luôn xưng tứ muội) thường xuyên hỏi chuyện trong cung, quý nhân trong cung mỗi ngày dùng gì ăn cái gì, uy phong làm sao vân vân, mặc dù là rất hỏi rất khéo, nhưng vẫn là phạm vào kiêng kỵ.

"Tam muội và ngũ muội khuyên nàng một câu, tứ muội cũng liền không dám hỏi tiếp." Cam Thảo nói tới chỗ này, các tiểu thư khuê các ước ao được như thái tử phi đó là bình thường, vốn dĩ nàng cũng sẽ không mất hứng như vậy, thế nhưng, "Nhưng chủ tử người biết không, thái tử gia vừa muốn đi tìm tiểu a ca đi ngang qua ngoại điện, tam muội và ngũ muội rất nhanh thì lảng tránh, tứ muội vậy mà lại lỗ mãng cứ đứng sừng sững ở đó, muốn để cho thái tử gia chú ý."

"Ồ?" Đuôi lông mày thái tử phi nhếch lên, "Các ngươi cứ mặc cho nàng đứng đó, không đem nàng kéo lại?"

"Đương nhiên là nô tỳ nhanh chóng kéo nàng trở lại, nhưng tứ muội thừa dịp chúng nô tỳ hành lễ với thái tử gia, cũng hành lễ theo lại cả gan mở miệng nói chuyện với thái tử gia. Tứ hỏi hỏi thái tử gia có khỏe không, thái tử gia biết là muội muội của nương nương cũng liền trả lời lại. Hai mắt tứ muội liền tỏa ánh sáng, đến khi trở về trong điện thấy chủ tử, cũng còn chưa phục hồi tinh thần lại." Cam Thảo càng nói càng bất mãn, tứ muội làm sao lại làm chủ tử mất mặt như thế, lại còn muốn nói chuyện với thái tử gia.

Thái tử phi nghe xong, nghĩ đến gương mặt của thái tử còn có khí phách vương giả quả thực rất dễ khiến tiểu cô nương ái mộ, cho dù kiểu tóc úp nửa gáo dừa trên đỉnh đầu cũng không thể phủ nhận hắn có mị lực, cho nên thái tử phi cũng không cảm thấy Tĩnh Châu có gì quá đáng, "Chờ trở về phủ, sẽ có người dạy nàng." Tiểu cô nương trưởng thành sớm rung động đầu đời mà thôi.

Mình là thái tử phi, Thạch gia không thể nào đưa cho thái tử thêm một đứa con gái nữa, bởi vậy vị tứ muội này cho dù thật sự coi trọng thái tử, cũng không vào được Dục Khánh Cung, mở tưởng cũng chỉ là mơ tưởng, thật đáng thương.

Gặp qua người Thạch phủ, thái tử phi cũng đã nắm được tình hình Thạch phủ gần đây, trong lòng yên ổn cũng thấy thoải mái hơn, nhưng còn chưa kịp tiếp tục thả lỏng, chỉ thấy một tiểu công công thần sắc bi thương, vội vả tới Dục Khánh Cung cầu kiến.

Thái tử phi vừa nhìn là biết đây là tiểu công công ở Trường Xuân Cung cấp cho quý phi nương nương, nhìn thần sắc hắn bi thương, trong ngực lập tức lộp bộp một chút.

Quả nhiên, tiểu công công vừa nhìn thấy thái tử phi nương nương, liền quỳ xuống khóc hô, "Thái tử phi nương nương, quý phi nương nương đã mất."

Vào năm Khang Hi ba mươi ba trung tuần tháng mười một, toàn bộ hoàng thành bị tuyết phủ bao trùm, nghe một tin tức như thế, lòng của thái tử phi cũng lạnh, tuy rằng đã biết trước thân thể và tâm can của Ôn Hi quý phi, chính cô ta tự muốn giải thoát, gượng ép cũng chỉ có thể sống thêm hai năm, nhưng là không nghĩ tới lại nhanh như vậy, rõ ràng mỗi lần đi thăm hỏi đều nói có khởi sắc, lúc này lại đột nhiên ra đi như vậy.

Khang Hi còn đang trên đường trở về kinh, quý phi nương nương liền mất, căn bản chính là nàng cũng không muốn đợi gặp mặt hoàng thượng.

Trong lòng thái tử phi thoáng nghĩ qua lúc mới vào cung người thứ nhất hiền lành mỉm cười đối với mình chính là Ôn hi quý phi, cái khuôn mặt ôn hòa tươi cười kia, vô luận nàng có mang tâm tư gì, đối với mình cũng không ít lần hỗ trợ, dù người đã mất, giao tình cũng không nhẹ, hôm nay lại chỉ có thể nhìn nàng một lần cuối cùng, còn có thập a ca, cũng không biết sẽ bi thương đến cỡ nào.

"Người đâu, theo bổn cung đến Trường Xuân cung một chuyến!" Thái tử phi phân phó nói.

Quý phi nương nương trước kia có ý tứ để cho mình chiếu cố thập a ca, không nghĩ tới ngày này tới đột ngột như vậy.

"Nương nương, bên ngoài trời tuyết to đường trơn trượt, người..." Đám người Trữ ma ma bước lên phía trước khuyên can, thái tử phi còn đang mang thai, cho dù có kiệu khiêng cũng phải chờ tuyết rơi ít lại rồi hãy đi.

"Liền đi ngay bây giờ!" Thái tử phi ngắt lời, rồi hướng cái kia tiểu công công Trường Xuân Cung nói, "Tiểu công công, ngươi cùng bổn cung đến Trường Xuân Cung."

"Vâng." Tiểu công công cảm động vì tình nghĩa thái tử phi dành cho quý phi nương nương, nức nở đáp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phần 2 đến

77. Chương 77

Thái tử phi từ lúc mang thai rất ít khi ra khỏi Dục Khánh Cung, phải nói chưa từng ra khỏi, cho dù có chuyện quan trọng của hậu cung cần xử lý cũng không ra mặt, chỉ là phái người truyền lời thay, cũng có người nghĩ thái tử phi là hơi cẩn thận một chút, trong cung phi tần khi mang thai cẩn trọng hơn lúc bình thường cũng không hiếm, chưa có ai hướng đến ý nghĩ thái tử phi như vậy là do lười biếng, nhưng nhờ vậy cũng không cần đi đến Từ Nhân Cung thỉnh an, thái hậu không lên tiếng thì cho dù là tứ phi cũng không quản được thái tử phi.

Nghi phi và Đức phi bởi vì giúp đỡ thái tử phi xử trí cung vụ, thái tử phi lại không tham quyền lực, các nàng cũng liền nhân cơ hội thái tử phi sinh hạ hài tử lần này mà nắm chặt quyền hành, sắp đặt người của mình vào những chỗ tốt hơn, khi quý phi nương nương qua đời, các nàng đều là người tai thính mắt tinh, sau khi nhận được tin tức liền hướng Trường Xuân Cung đi.

Nghi phi là chạy tới nhanh nhất, nàng và quý phi nương nương có giao tình không bình thường, cửu a ca và thập a ca lại cùng nhau lớn lên, quý phi nương nương khi còn sống lại đã cầu khẩn nàng ở trong cung thì chiếu cố thập a ca một chút, nàng cũng đã đáp ứng rồi, bây giờ chạy tới xem tình hình, mà lúc đến Trường Xuân Cung cũng là lúc nhìn thấy kiệu của thái tử phi đi tới.

Thái tử phi đã đổi sang bộ quần áo trắng, đeo trang sức bạc, bởi vì trời mưa tuyết khiến đường trơn trượt, cái bụng lại phình lớn nên chỉ có thể ngồi kiệu chậm rãi đi qua đây, nhưng cho dù đi từ từ cũng so ra không kém người muốn tới nhanh, lúc Thấy nghi phi nương nương, thái tử phi cũng là khẽ run, nghĩ đến giao tình giữa Quý phi nương nương và Nghi phi, liền chợt đối với Nghi phi gật gật đầu.

Còn Nghi phi đây là lần đầu tiên thấy thái tử phi sau khi nàng mang thai hậu, nghĩ tới nàng cũng là quá cường điệu vấn đề, nhưng chuyện thái tử phi co đầu rút cổ ở Dục Khánh Cung không ra, Nghi phi cũng không có khả năng chạy đến Dục Khánh Cung gây sự, đây chính là nơi ở của thái tử, cho nên lúc này vừa nhìn thấy, trong lòng Nghi phi nghĩ đến câu nói đầu tiên là thái tử phi được nuôi thật béo tốt, không trách thái tử sủng ái nàng như vậy.

Thái tử phi ăn mặc quần áo trắng, đeo trang sức phụ trợ thật đơn giản mà vẫn cao quý trang nhã, trên mặt trong trắng lộ hồng, mặt mày mang theo nét ung dung đặc hữu, cặp mắt hạnh đen tuyền hơi thoáng nhìn đã tạo khí thế bức người, thân thể hiện tại đang mang thai nên khuôn mặt có hơi tròn chút, thân hình lại muốn cao gầy thướt tha hơn cả phụ nữ chưa mang thai, cho dù cái bụng to vượt mặt cũng không mất đi mỹ cảm.

Những ý nghĩ này của Nghi phi chỉ là một cái thoáng qua, còn lại nghĩ đó là thái tử phi đối với quý phi nương nương nhưng thật ra có niệm tình, trời mưa tuyết lớn vậy mà vừa nghe được quý phi nương nương mất, cũng không ngại thân thể bất tiện liền chạy tới.

"Nghi ngạch nương, chúng ta đều nhanh đi vào thôi." Kiệu của thái tử phi đã đến trước Trường Xuân Cung, được Trữ ma ma giúp đỡ xuống kiệu, từ trên kiệu bước xuống tới trước Nghi phi nói một câu, liền đi vào bên trong.

Vị tiểu công công đưa tin của Trường Xuân Cung kia dẫn đường cho thái tử phi, toàn bộ Trường Xuân Cung đã thành một mảng trắng trong thuần khiết, giao với tuyết trắng bên ngoài, người xem trong lòng cảm thấy lòng tịnh mịch, đám người hầu cung nhân trên mặt ai nấy đều mang vẻ bi thương, bọn họ đều thấy qua thái tử phi và Nghi phi liền canh giữ ở tại chỗ.

Mới vừa vào chính điện, liền nhìn thấy đại cung nữ Lục Ngạc bên người quý phi nương nương ra đón, hàng nước mắt trên mặt chưa khô, quỳ xuống hành lễ với thái tử phi và Nghi phi, mới vừa nói một câu cát tường liền không nhịn được khóc òa lên, "Thái tử phi nương nương, Nghi phi nương nương, nô tỳ cầu các ngài khuyên nhủ tiểu chủ tử, từ lúc quý phi nương nương mất, tiểu chủ tử vẫn ngây ngô không nói chuyện, ô ô."

Nghi phi nghe vậy lòng liền cảm thấy chua xót, trên khuôn mặt thái tử phi cũng hiện vẻ u sầu, lúc này chợt nghe cung nữ báo: "Huệ phi nương nương đến, đức phi nương nương đến, Vinh phi nương nương đến!"

Nghi phi và thái tử phi liếc nhau, thái tử phi không nhiều lời, "Lục Ngạc, bổn cung và Nghi ngạch nương đi vào viếng chủ tử nhà ngươi trước."

"Vâng." Lục Ngạc lau nước mắt đáp, lại để cho tiểu cung nữ bên người dẫn thái tử phi và Nghi phi đi vào nội thất, còn mình đứng dậy nghênh tiếp ba vị nương nương mới tới.

Vào nội bên trong, liền ba nhũ mẫu năm cung nữ còn có hai vị công công một lớn một nhỏ đều quỳ khốc, quý phi nằm ở trên giường, áo ngủ bằng gấm choàng trên thân, không ngờ khuôn mặt lại an bình như thế, khóe mắt còn lưu lại một vệt nước mắt, nhưng làn da tái nhợt xanh xao, thập a ca ngồi ở trước giường, bàn tay nhỏ bé còn cầm lấy tay ngạch nương hắn thật chặc không buông, hắn không khóc, nhưng lại một bộ dáng thất thần, nghe được thái tử phi và Nghi phi đến cũng không có một chút phản ứng, cứ ngơ ngác ngồi đó.

Nghi phi vừa nhìn thấy đã sốt ruột, quay xuống đám cung nữ nhũ mẫu quỳ bên dưới giọng căm hận nói, "Các ngươi những tên nô tài này đều đần độn hết rồi sao, thế nào lại không khuyên nhủ thập a ca!" Nói người đã tiến lên, để tay lên vai thập a ca, "Tiểu thập, ngươi như vậy ngạch nương của ngươi làm sao có thể an tâm ra đi a! Mau tỉnh lại!" Chờ Nghi phi nói hết những lời an ủi khích lệ muốn nói mới biết được lúc này khuyên người rất khó, nàng luôn luôn lanh lẹ, hôm nay cũng không biết nên nói như thế nào, nhìn bộ dạng thập a ca, trên mặt mang theo lo lắng.

Thái tử phi nhìn thoáng qua thập a ca, dời bước đứng ở trước giường, nhìn dung nhan quý phi nương nương người đã vĩnh viễn đi xa, mở miệng nói, "Quý phi nương nương, Tĩnh Nghiên vào cung đa nhờ ơn người chỉ điểm, hôm nay người vừa mới ra đi, ta đến đưa tiễn ngài một đoạn đường. Nười nếu có kiếp sau, hy vọng nương nương có thể có cuộc sống như mình mong muốn." Nói xong, vừa nhìn về phía thập a ca, "Thập a ca, quý phi nương nương lúc còn sống thương yêu nhất là ngươi, sau khi mất cũng mong muốn ngươi được

khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, lấy vợ sinh con, bình an suốt cuộc đời, ngươi là một nam tử hán, chớ cô phụ kỳ vọng của ngạch nương ngươi."

Thập a ca chậm rãi ngẩng đầu chuyển hướng thái tử phi, ánh mắt lại như vô hồn, "Ngạch nương đâu có hiểu rõ ta nhất, nếu như nương hiểu rõ ta nhất tại sao phải ra đi! Điều nương muốn nhất điều không phải ta…"

"Thập a ca!" Thái tử phi lớn tiếng cắt đứt lời của hắn, "Quý phi nương nương bất cứ lúc nào cũng nhớ đến ngươi, ngươi không thể nào phủ nhận! Ngươi khổ sở thương tâm như vậy, ngươi nói xem nghạch nương của ngươi ra đi có an tâm được sao! Người thì cũng đã mất, ngươi cứ khóc lóc thảm thiết như vậy nếu mà nương nương ở trên trời biết được, nàng sẽ đau lòng đến nhường nào. Không có một người mẹ nào sẽ cam lòng để đứa con yêu của mình bị tổn thương."

"Thái tử phi, thập a ca đang thương tâm, ngươi ngàn vạn lần không thể khuyên bảo hắn như vậy." Đám người Huệ phi đã vào trong, nghe được thái tử phi nói, không nhịn được liền mở miệng.

Vừa lúc đó, cửu a ca bỏ qua cung nhân dẫn đường một bên chạy vội tới, "Lão thập, ngươi thế nào!" Nói lời này ra mới phát hiện ngạch nương mình còn có các chủ cung khác đều đang ở đây, vội vàng làm lễ qua loa xong mới đi tới lay thập a ca.

Thập a ca vẫn không nhúc nhích, bên ngoài bát a ca và thập tứ a ca cũng đã đang đi vào, mắt thấy người trong nội thất càng ngày càng nhiều, thái tử phi nhíu mày, "Trước tiên đều lui ra ngoài cả đi, chớ quấy rầy quý phi nương nương an nghỉ."

Thái tử phi nói xong liền chủ động đi ra nội thất, trước khi đi để đám người cửu a ca và bát a ca lưu lại khuyên nhủ thập a ca.

Không bao lâu sẽ bắt đầu chuẩn bị tang lễ cho quý phi nương nương, Khang Hi còn đang trên đường trở về kinh, chờ tin tức truyền tới nơi chỉ sợ cũng mất mấy ngày, thái tử phi liền đi thỉnh tấu thái hậu, do thái hậu làm chủ.

Liên tiếp mấy ngày vì chuyện này mà bận rộn, quý phi nương nương đã vào áo quan đặt ở Trường Xuân Cung, do là quý phi nên cho dù Khang Hi còn chưa có trở lại đã khâm liệm đóng nắp quan, tang lễ bắt đầu, các phi tần và a ca cũng muốn khóc nức nở tế bái một phen.

Thập a ca đến khi quý phi nương nương được nhập liệm rốt cuộc khóc lên, khóc tê tâm liệt phế, người nghe thương tâm người nghe rơi lệ, thánh dụ của Khang Hi cũng truyền về đến hoàng cung, quý phi nương nương được truy phong làm Hoàng quý phi, tang lễ được tổ chức theo cấp bậc hoàng quý phi, thánh dụ viết: Hoàng quý phi qua đời, theo lệ mặc áo tang mười ngày. Phi tần tế bái ở Trường Xuân Cung nghe thế thì trong mắt đều hiện lên vẻ ước ao.

Thái tử phi đối với thứ cấp bậc này vô cùng xem thường, sau khi chết có được nhiều vinh quang hơn nữa thì thế nào, lúc sống không được vui, khi chết đi hư danh cũng không dùng được.

Thái tử phi sau khi chủ trì tang lễ xong, mới vừa thả lỏng người đã cảm thấy tinh thần uể oải, quả nhiên là bởi vì mang thai nên tinh thần và sức lực không thể so với trước kia, chờ Khang Hi sai quan viên cho dời linh cửu quý phi nương nương đi sẽ không còn chuyện gì của hậu cung nữa, thái tử phi mới một lần nữa lui về Dục Khánh Cung.

Thái tử thấy vẻ mặt thái tử phi mệt mỏi rã rời, tự dưng nổi giận đùng đùng, "Ngươi chẳng qua là được quý phi nương nương chỉ điểm một hai lần, hiện nay mang thai mà còn đích thân qua đó tự mình chủ trì tang lễ cho nàng, ngươi vậy mà thật sự nhớ tình xưa nghĩa cũ sao! Ngươi cũng không nghĩ đến tiểu a ca trong bụng, nếu như ngươi mệt nhọc hoặc bị người khác đụng phải thì làm sao bây giờ?"

"Không phải điều ổn rồi sao?" Thái tử phi biết thái tử rất không đồng tình chuyện mình đích thân chủ trì tang lễ cho quý phi, nhưng mà đã làm xong dù thái tử có xoắn xuýt lên cũng vô dụng.

"Hừ, lẽ nào ngươi còn muốn có chuyện gì xảy ra sao? Ngươi thật là hay nhỉ! Hôm nay trời giá rét lạnh cóng, không suy nghĩ cho bản thân ngươi, ngươi cũng vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ một chút! Ngươi thật sự là một điểm cũng không để ý sao?" Thái tử thấy vẻ mặt thái tử phi như vô sự, oán khí vốn dĩ tích tụ trong lòng giờ lại bạo phát, "Cô nói cho ngươi biết, ở trong cung 'chuyện tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo'*

đó là kẻ ngu ngốc mới đi làm! Uổng cho cô xem ngươi thông minh, kỳ thực bên trong vẫn là rất ngu đần!" (*đại loại ví von như là nhận được một giọt nước trả ơn bằng cả một con sông)

"Ngươi rốt cuộc có đầu óc hay không, gia tộc Nữu Cỗ Lộc thị bọn họ là người bình thường sao, Hoàng quý phi và thập a ca nếu như chúng ta không quan tâm thì cũng có người khác quan tâm! Ngươi coi chừng hảo ý của mình lại bị người xem là lòng lang dạ thú!"

"Ngươi hiện giờ chỉ cần an ổn dưỡng thai, chớ có hoạt động mạnh, chờ tiểu a ca sanh ra rồi, ngươi muốn làm gì cô cũng không quản ngươi, ngươi thế nào cứ không hiểu chuyện như vậy? Mệt mỏi mới nhớ tới quay lại Dục Khánh Cung dưỡng thai, ngươi thật đúng là cho mình là nữ trung hào kiệt sao!"

"Dừng!" Thái tử phi vừa bị thái tử giáo huấn cho một trận da đầu tê dại, vội vàng hô ngừng, "Được rồi, ta biết sai rồi, ngươi trước tiên yên tĩnh một chút."

"Hừ!" Thái tử phi chịu thua, thái tử lại hừ lạnh một tiếng rồi mới phất tay áo ngồi xuống, "Sau này ngươi tuyệt đối không được làm như vậy nữa, đấu trí không giống như buôn bán."

Thái tử phi nghe giọng nói của thái tử đã nhỏ nhẹ hơn, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, tay phải theo thói quen khẽ vuốt cái bụng, "Ta đây chủ trì tang lễ cho quý phi nương nương cũng không đơn thuần là bởi vì tình nghĩa trước kia."

Thái tử đảo mắt như sao xẹt qua mặt của thái tử phi một cái, sau đó sắc mặt lại nhăn nhó khó coi như trước, "Bất luận ngươi có tính toán gì cũng đừng đem thân thể ra đùa giỡn, trong cung hài tử sinh non chết sớm có rất nhiều, ngươi lúc này nếu không cẩn thận, ngã đụng hay trượt té lộn mèo một cái cũng có thể gặp chuyện không may."

"Ta đương nhiên biết, cho nên mọi chuyện cẩn thận. Yên tâm đi, lúc này đây ta cũng coi như làm cho những người trong hậu cung đó nhìn, để cho các nàng biết ta là một người phúc hậu, như vậy đối với việc sau này nắm trong tay hậu cung cũng càng thuận tiện, hơn nữa người nguyện ý giao hảo cũng sẽ càng nhiều. Một người có tình có nghĩa luôn sẽ làm cho người khác yên tâm." Vì tang lễ của hoàng quý phi bất chấp thân thể bất tiện đến giúp một tay chỉ vì một ít tình nghĩa trước kia, rất nhiều người trong lòng tự nhiên sẽ nhìn nhận lại thái tử phi một lần nữa, nếu thái tử sau này thực sự kế vị, có một thái tử phi như vậy, chỉ cần các nàng sớm kết thân, ngày sau cũng sẽ không bị làm khó dễ, nữ nhân nếu biết được đế vương sủng ái là hy vọng xa vời thì sẽ càng quan tâm đến thời gian tới nên sống qua ngày như thế nào.

Thái tử nhíu mày một cái, "Ngươi nếu muốn mua chuộc lòng người thì lúc nào chẳng được." Nói xong nhìn phía thái tử phi, chống lại ánh mắt chiếu sáng của thái tử phi, hắn lại than thở, "Được rồi, cô cũng để ngươi uổng phí tâm tư, đợi lát nữa cô sẽ đi tới chỗ lão thập." Thái tử hiểu rõ, động thái này của thái tử phi cũng là có ý tứ muốn giúp hắn, thập a ca nếu là một người hiểu chuyện, khẳng định cũng sẽ cảm động và ghi nhớ lần ân tình này của thái tử phi, thái tử phi cũng là nhắc nhở mình nhân cơ hội này quan tâm nhiều hơn đến huynh đệ, làm mối quan hệ trở lại hòa hoãn, mình cũng không thể để cho hành động của thái tử phi thành ra đầu voi đuôi chuột, coi như chiếu cố lão thập là được rồi.

"Dận Nhưng, ngươi, thập a ca tính tình nóng nảy, lúc ngươi nói chuyện..." Thái tử phi thấy thái tử nghe hiểu ý của mình, lại lo lắng thái tử sẽ không nói được lời dễ nghe.

"Yên tâm đi, cô chẳng lẽ còn không bằng ngươi?" Thái tử tiếp lời, sống ở trong hoàng cung nhiều năm như vậy, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, cái này a ca nào lại không biết, chỉ có điều hắn vẫn rất ít biểu hiện mà thôi, một vài người có tư cách để hắn đi lấy lòng an ủi.

Thái tử phi cũng không cảm giác mình âm hiểm gì, cho dù bản thân mình không tìm cách thu mua lòng người tạo hình tượng tốt, bị người khác phỏng đoán động cơ làm việc này cũng sẽ đoán là có dụng tâm kín đáo, còn không bằng thẳng thắn thoải mái đi làm, ngược lại có vẻ quang minh, đây cũng là nguyên do mình muốn cổ động thái tử đi an ủi thập a ca, làm người không phụ lương tâm của mình là tốt rồi.

"Ngươi cũng đừng đem mình và hài tử ra chơi đùa, an phận ở trong Dục Khánh Cung dưỡng thai." Thái tử trước khi đi lại dặn dò một lần nữa.

Thái tử phi cũng không muốn bản thân mệt nhọc, lúc này đây tâm ý không thẹn với lương tâm là đủ rồi, gật gật đầu, "Đã biết, đi sớm về sớm."

Quý phi nương nương qua đời, tất cả hậu sự lo liệu xong tất, thái tử cũng tự mình đi qua xem tình hình thập a ca hai lần, nói vài câu thoải mái, hậu cung lại khôi phục vẻ thường ngày, có điều chỉ là thiếu đi một vị quý phi mà thôi.

Tháng mười hai lặng yên đã tới, thánh giá của Khang Hi rốt cục trở về Tử Cấm thành, sau khi trở về hỏi qua thái tử một ít chuyện triều chính từ lúc ông rời kinh đến nay, liền lần thứ hai vì quý phi nương nương truy phong và an bài việc nhập hoàng lăng, cũng thưởng thập a ca nhiều thứ, cũng đến chỗ thập a ca thăm hỏi một lần.

Cứ như vậy, toàn bộ hoàng cung lại bắt đầu bận rộn công việc cuối năm, rất nhanh thì mọi người đã quên đi chuyện quý phi nương nương mất, năm mới đến gần.

Ở năm hai mươi tám lúc hoàng cung ăn gia yến cũng chỉ vì hoàng quý phi qua đời mà rút đi hai món ăn, đồ ăn có vẻ mộc mạc hơn dĩ vãng đôi chút, nhưng vẫn giữ nét xa hoa của hoàng gia như trước, tựa hồ tất niên năm nay cũng không bởi vì một nữ nhân trong hậu cung qua đời mà bao phủ thương cảm, cho dù vị kia được truy phong hoàng quý phi.

Hoàng cung chính là vô tình như vậy.

Thập a ca giữ đạo hiếu như cũ, có mặt ở gia yến rồi liền trở về sở a ca, mà thập nhất a ca bởi vì thân thể không khỏe cũng sớm rời chỗ, củ cải đỏ không biết lúc nào sẽ được chơi với thập nhất a ca nữa, đang lúc buồn chán thấy thập thúc, thập nhất thúc rời đi ánh mắt liền dõi theo, vừa định đi theo đã bị thái tử kéo lại ngồi xuống.

Thái tử nhìn bóng lưng thập nhất a ca gió thổi cũng gục kia, nắm chặt tay của củ cải đỏ nhíu mày.

Chờ hoàng cung gia yến kết thúc, thái tử trở lại Dục Khánh Cung liền không nhịn được đối với thái tử phi nói rằng, "Ngươi thế nào lại để Giáng Phúc và tiểu thập nhất chơi chung với nhau, ngươi cũng không phải không biết thập nhất là một ấm sắc thuốc, lỡ đâu Giáng Phúc cũng bị hắn lây nhiễm phong hàn…"

"Mới qua năm mới, ngươi cũng không biết nên nói lời tốt đẹp sao?" Thái tử phi mang thai cũng đã tám tháng, tính tình cũng gắt gỏng hẳn lên, nghe được thái tử nói, còn không có kỳ quái củ cải đỏ làm sao lại cùng tiểu thập nhất chơi chung, trước hết cứ buông lời nói mát đã.

"Được, xem như cô chưa nói." Thái tử hầm hừ phất tay áo, không muốn tranh cãi cùng thái tử phi.

"Ngươi hỏi ta, ta phải hỏi ai, củ cải đỏ đi đến sở a ca nhiều a ca như vậy cùng ai chơi mà không phải là chơi chứ?" Thái tử phi nói, "Thân thể thập nhất điều không phải có lúc khởi sắc sao? Hắn chẳng qua là người ốm yếu từ nhỏ, nếu để ta nói trong ngày thường đừng ru rú ở sở a ca mà nên đi lại nhiều hơn một chút đối với hắn mới tốt, nghi phi đối với thập a ca đó là hận không thể bỏ hắn trở vào trong bụng mà che chở, sợ hắn trúng một cơn gió thấy một tia sáng."

"Thái y trong cung cũng chưa từng thiếu biện pháp, ngươi đừng loạn nghĩ kế, làm ra việc tốt để xem Duyên Hi Cung vị kia không hận chết ngươi." Thái tử giội một chậu nước lã nói, "Vẫn là ít để Giáng Phúc chơi với thập nhất."

"Lúc rảnh rỗi ta sẽ nói củ cải đỏ một chút." Giữa chân mày thái tử phi cau lại, móng tay giả ở tay trái gõ lên mặt bàn, trong lòng lại nghĩ chuyện khác.

Thái tử thấy thái tử phi đáp ứng rồi lại an tĩnh không thèm nói lại, liền ngồi vào bên người thái tử phi, ôm lấy vai thái tử phi, "Cô không phải là chán ghét tiểu thập nhất, mà là thấy hắn bệnh tật cũng không sống lâu được, giáng phúc nếu chơi chung với hắn, đến lúc đó cũng nhất định là sẽ thương tâm một phen. Có đôi khi ngươi biết rõ kết quả mà không ngăn cản, đối với hài tử cũng không tốt, biết không?"

Thái tử phi bị thái tử nói đến hoàn hồn, "A, ta hiểu, bất quá thân thể thập nhất chưa hẳn là ốm yếu. Quên đi, không nói cái này, ta phải hỏi ngươi một việc."

"Chuyện gì?" Thái tử kỳ quái hỏi.

"Năm nay đầu xuân tuyển tú a, Dục Khánh Cung nhất định phải có người tiến vào, ta hiện tại đang mang thai đến lúc đó khẳng định không thể đi xem, đến lúc đó người nào được chỉ hôn tiến vào cũng không biết." Thái tử phi vừa nói vừa nghĩ, tuy rằng người là do Khang Hi chỉ định, thế nhưng có quỷ mới biết ở vòng thứ

nhất và đợt thứ hai lúc sàng chọn những nữ nhân kia sẽ cùng chủ cung nào câu kết, tuyển tú lần này đều là khuê tú người Mãn, mỗi một người trong bọn họ đều có đi cửa sau, mình cũng không muốn Dục Khánh Cung có thêm nữ nhân tiến vào hầu hạ, hiện giờ toàn bộ hậu viện Dục Khánh Cung cũng chỉ có mình được coi là dân tộc Mãn thế gia vọng tộc, quản những người khác dễ chút, nếu thu nhận thêm mấy người nữ tử Mãn, phiền phức.

"Ta nghĩ nên ứng đối thế nào, sẽ nói cho ngươi biết." Thái tử phi lại nói.

Thái tử nghe đến đó lại đắc ý nở nụ cười, "Ngươi nói thực đi, có đúng là không muốn có tú nữ được chỉ hôn vào Dục Khánh Cung hay không? Ôi, cô nói cho ngươi biết, ngươi nói với cô cũng là vô dụng. Người nọ là nhất định phải tiến vào Dục Khánh Cung, bất quá ngươi yên tâm, cô sẽ vẫn cưng chiều ngươi." Thái tử phi đột nhiên nói chuyện tuyển tú, nhất định là sợ người mới tiến vào mà mình lạnh nhạt với nàng a, ha ha.

Vẻ mặt thái tử vừa nhìn đã biết có chút tâm tư riêng, vô cùng đắc ý, một điểm cũng không phát hiện ánh mắt giống như dao nhỏ của thái tử phi mang theo sát khí.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại đây, mọi người, chúng ta cùng thương lượng, ngày hôm nay một Chương, ngày mai hai Chương, thứ ba một Chương, thứ tư hai Chương có được hay không, ha ha, bởi vì sâu si mê MJ, bây giờ nhìn hắn diễn xướng lại thấy muốn ngừng mà không được, để cho qua cơn nghiền này đi đã

78. Chương 78

Thái tử thấy đôi mắt thái tử phi đảo nhanh qua cái gì cũng đều không chịu nói, biết là mình đùa hơi quá trớn, liền thu hồi khuôn mặt tươi cười không đứng đắn lại, cầm tay của thái tử phi nói, "Được rồi, cô không nói giỡn nữa. Người được đưa vào Dục Khánh Cung ngươi cũng không cần lo lắng, cho dù các nàng có cấu kết với phi tử nào trong cung cũng đừng xem thường hoàng a mã, việc này cô cũng không tiện nhúng tay vào, ngươi hiểu mà. Bất quá chờ tú nữ tiến đến, mọi việc đều không thể vượt qua ngươi, chờ ngươi sinh hạ hài tử nắm quyền trở lại, muốn quản thế nào liền quản thế ấy."

"Lỡ như quản đến người ngươi thích, người ta ở bên tai ngươi vừa khóc vừa nháo, ngươi đau lòng mà tới chỗ ta quậy phá thì làm sao bây giờ?" Thái tử phi miễn cưỡng liếc xéo thái tử, có một số việc vẫn phải là nói cho rõ ràng trước, chính mình gần đây không biết có phải là do đứa bé sắp đủ tháng nên tâm sự không yên hay không, mà lại luôn cảm thấy Dục Khánh Cung sẽ có phiền phức lớn, nghĩ tới nghĩ lui sang năm cũng chỉ có một chuyện tuyển tú, có thể sẽ có nữ nhân phiền phức được chỉ hôn tiến vào, giống như Lý giai thị trước đây.

"Làm sao có thể." Thái tử lắc đầu phủ nhận loại khả năng này xuất hiện, lại ưỡn ngực nghiêm mặt tiến đến bên tai thái tử phi cười khẽ, "Ngươi cũng không phải không biết, cô yêu thương nhất chính là ngươi."

Nghe được câu này, thái tử phi khẽ run một cái, không cần vén tay áo lên cũng biết cả người đều nổi da gà, "Ngươi nổi điên làm gì."

"Ha ha." Thái tử thấy thái tử phi có phản ứng như mong muốn liền nở nụ cười, "Chẳng lẽ dỗ ngon dỗ ngọt điều không phải nói như vậy sao? Ngươi thật không biết phối hợp, một chút tình thú cũng không có."

Biết thái tử là cố ý trêu chọc, thái tử phi liếc hắn một cái, "Ngươi nghĩ ta sẽ phản ứng thế nào? Giống như Trình giai thị vậy, 'Gia, thiếp không dám, chỉ cần trong lòng gia có thiếp là được rồi.' hay như là Lâm giai thị, ánh mắt đầy ẩn ý đưa tình mà nhìn ngươi, cảm động đến lệ ứa vành mắt?"

Thái tử phi vừa nói vừa học thanh âm vừa sợ hãi vừa cảm kích của Trình giai thị, mang theo biểu cảm lê hoa đái vũ* của Lâm giai thị mà nhìn thái tử. (*như hoa lê dưới mưa, ý nói khi khóc làm cho người ta cảm thấy thương cảm lại mang một nét đẹp thuần khiết)

Thái tử cứng đơ người, thái tử phi thấy thế lại giả bộ khóc tiếp, học ngữ điệu của Trữ thị, "Gia, trong lòng thiếp chỉ nhớ đến một mình ngài, mỗi ngày mỗi đêm đều muốn, ừm…" Giọng mũi kéo dài, nói xong, ngón tay thon dài chọc chọc ngực thái tử, trêu đùa nói, "Gia, nô tì nói như vậy, người có thấy kích thích không?"

Thái tử thừa nhận mình chịu thua thái tử phi, chỉ cần vừa nghĩ tới thái tử phi học giọng của các cái nữ nhân ở sân viện khác, cả người cũng liền nổi da gà lên, hắn kéo kéo khóe miệng, nỗ lực làm cho thái tử phi nghĩ hắn đang cảm thấy rất tốt, "Ngươi vẫn là đừng học theo, cô nghe phía sau có chút lành lạnh."

"Ha, không phải ngươi muốn tình thú sao? Có cần phải không nể mặt ta như vậy sao?" Trên mặt thái tử phi mang cười, nhưng có chút cắn răng nghiến lợi mà nói, "Nếu là ngươi muốn tình thú, ta khả dĩ có thể tìm cho gia rất nhiều tình thú." (ý tác giả là muốn chơi trò 50 sắc thái >~<)>

"Ha hả a," thái tử cười mỉa, "Không cần, ngươi bây giờ cũng rất tốt, rất khá. Ai chà, cô còn có việc phải qua Cung Càn Thanh một chuyến, đi trước a. Ngươi có cái gì muốn mang cho Giáng Phúc, cô tiện đường đem qua cho."

Thái tử phi nghe xong, cũng không cùng thái tử đấu võ mồm nữa, đứng dậy đi lấy một cái túi gấm nhỏ màu đỏ, "Này, đây là bùa bình an cho củ cải đỏ, bên trong còn có tiền mừng tuổi, ngươi cầm đi đi." Củ cải đỏ lại trở lại Cung Càn Thanh ở, đợi sang năm cũng phải mùng một mới có thể quay về Dục Khánh Cung, thái tử nếu là không nói, thái tử phi sợ mình cũng đã quên chuẩn bị quà tốt tặng cho củ cải đỏ.

Thái tử mở cái túi gấm kia ra, thấy bên trong có một lá bùa bình an và dây chuyền ngọc châu nhỏ, còn có một tờ ngân phiếu một trăm lượng, đem miệng túi kéo lại, hắn nói rằng, "Ngươi đem tờ ngân phiếu này ra cho Giáng Phúc, nó đi đâu mà dùng?"

"Hắc hắc, cho nó để dành, sau này cưới vợ dùng." Thái tử phi cười trả lời, "Ngươi cứ nói như vậy cho nó biết."

"Hồ đồ." Thái tử chỉ coi thái tử phi nói giỡn, không thèm để ý cười dạy dỗ một câu rồi rời đi.

Từ sau khi rời khỏi nơi ở thái tử phi, thái tử lại nghĩ đến chuyện hai người vừa nói ở bên trong phòng trong, nghĩ đến thái tử phi hôm nay dễ gần, nhưng phải nói trong lòng nàng thật sự chưa có chỗ cho hắn một vị trượng phu này cũng không chừng, thê tử của thường dân cho dù thô tục hơn nữa cũng sẽ biết ghen, cũng chỉ có một mình thái tử phi của hắn là không nghe theo ý chồng, cũng không lo lắng bản thân mình sẽ bị ghẻ lạnh chút xíu nào, như lúc mới vừa đại hôn mình đối xử với nàng như vậy, nàng cũng vẫn có thể tự mình khoái hoạt.

Thái tử càng nghĩ càng không biết là đang có cảm xúc gì, hình như hắn thực sự không có biện pháp nào đối phó với thái tử phi, tại sao lại có thể có nữ nhân cả dầu muối cũng không ăn như vậy chứ, thì là làm bộ vì chuyện hắn cưng chiều nữ nhân khác mà mất hứng cũng được rồi, để hắn tự đắc một chút sẽ chết sao?

"Hừ!" Thái tử có chút buồn bực ảo não nghĩ, Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, cô cũng không tin cả đời này đều không nắm được ngươi.

Thái tử phi còn đang ở tẩm điện an dưỡng, nào đâu biết rằng thái tử cất giấu tâm tư gì, chỉ cầu ngày trôi qua vui vẻ khoái hoạt, dự tính ngày sinh cũng sắp đến gần, sớm sinh hạ hài tử ngày nào, bớt đi một ngày mang nặng mệt mỏi.

Nháy mắt, cũng đã chín tháng, toàn bộ Dục Khánh Cung giống như sắp có chiến tranh vậy, trận địa sẵn sàng đón quân địch, củ cải đỏ đều đợi ở Cung Càn Thanh không trở về, sợ hắn còn nhỏ không hiểu chuyện, đụng phải thái tử phi. Đương nhiên đây là chuyện không thể nào, nguyên nhân cụ thể là bởi vì hắn đã bị Khang Hi ép buộc cùng thập ngũ a ca học quy củ và vỡ lòng.

Không có củ cải đỏ ở bên, thái tử phi vẫn là rất nhớ, thường thường phải hỏi thăm vài câu đem một ít món ăn ngon và đồ chơi cấp củ cải đỏ, tự nhiên là không quên cấp cho củ cải đỏ một phần tư liệu học tập. Thời gian khi dưỡng thai rất là buồn chán, thái tử phi cũng chỉ có loại phương thức này giết thời gian.

Ngày này, thái tử phi nhàn rỗi vô sự, len lén cho gọi phương thái y hỏi: "Phương thái y, thái tử có lén cho ngươi giúp bổn cung bắt mạch hay không, ngươi hiểu chứ."

Phương thái y rất muốn làm bộ không hiểu, không phải thái tử phi muốn hỏi chính là thai nhi là nam hay là nữ sao, đáp lại ánh mắt tràn đầy hưng phấn hiếu kỳ của thái tử phi, hắn trực tiếp lắc đầu, "Hồi bẩm nương nương, thái tử điện hạ cũng không có phân phó."

"Thật sao?" Thái tử phi không tin, thái tử luôn luôn quan tâm vấn đề sinh a ca hay là cách cách nhất, lúc này đây vậy mà không có hành động? Khi mới năm sáu tháng thời gian, thái tử chính là lo lắng thái y bắt mạch không chính xác, ở lúc này đều sắp đủ tháng, thái tử còn không nóng ruột?

"Hồi bẩm nương nương, hoàn toàn là sự thật." Phương thái y rất thành khẩn nói, "Vì trước đó vi thần không bắt mạch chuẩn xác, thái tử điện hạ đã không tin vi thần, tự nhiên sẽ không lại để cho vi thần ngầm bắt mạch."

Thái tử phi nghe xong lặng lẽ không nói, thật là mất hứng.

Phương thái y thấy thái tử phi không nói lời nào, còn tưởng rằng thái tử phi không tin, còn nói thêm, "Thái tử phi nương nương, ngài đã sắp đủ tháng, chờ hài tử sinh hạ liền biết là a ca hay là cách cách, người không cần nóng ruột như vậy."

Đây không phải là nói lời vô ích sao? Thái tử phi ở phía sau bức mành rất không ưu nhã liếc mắt, ta có chỗ nào nóng ruột, chẳng qua là muốn nhìn thái tử nóng ruột mà thôi. "Được rồi, bổn cung đã biết, phương thái y về trước đi."

"Vâng." Phương thái y đáp, nghĩ thầm thái tử phi thật vẫn là dễ nói chuyện, xin cáo lui liền lui xuống.

Trữ ma ma còn tưởng rằng thái tử phi sợ cái thai kia sẽ là một tiểu cách cách, chờ sau khi thái y rời đi, liền trấn an nói, "Chủ tử, ngài hãy yên tâm, cái thai này bất luận là a ca hay là cách cách, vậy cũng đã là không ai sánh bằng, người không cần nóng lòng a."

"Bổn cung không có nóng lòng." Thái tử phi tiếp lời, nhưng không có giải thích là bởi vì buồn chán, dù sao nói Trữ ma ma cũng không hiểu. "Bồi bổn cung đi ra ngoài dạo một chút."

"A, chủ tử, hiện tại trời vẫn còn lạnh, nếu người vẫn muốn tản bộ, đi vài bước ngay trong đại điện vẫn tốt hơn." Trữ ma ma vội vàng khuyên nhủ.

Cam thảo ở một bên cũng nói, "Nương nương, sáng sớm hôm nay trời còn có tuyết rơi đây, hiện giờ mặc dù tuyết đã ngưng nhưng bên ngoài vẫn còn một tầng tuyết mỏng, đường rất trơn trượt. Người hiện tại cũng đã mang thai chín tháng, không thích hợp tùy tiện đi lại a."

"Cam thảo nói phải." Trữ ma ma nói phụ họa.

Thái tử phi quay đầu lại nhìn về phía các nàng, "Bổn cung đi ra hành lang nhìn phong cảnh bên ngoài một chút, như vậy cũng không được?"

Hành lang bên ngoài làm gì có tuyết bay vào, lại rất sạch sẽ, Trữ ma ma và Cam Thảo nghe xong cũng không phản đối nữa, gật đầu liền dìu thái tử phi, lại dặn dò cung nữ ở đây đứng hai bên che chở, thái tử phi thấy cảnh này, khóe miệng hơi cong lên, mình chẳng quá là hành động có hơi bất tiện, cũng không phải không thể nhúc nhích, phải dùng tới đoàn hộ như đang vận chuyển quốc bảo vậy sao?

Thái tử phi chậm rãi đi trên đường, Trữ ma ma bên cạnh còn không ngớt lo lắng, "Chủ tử, chậm một chút nữa, bước nhè nhẹ. Kỳ thực đi lại nhiều một chút đối với thai nhi có chỗ tốt, có điều, ai chu choa, chủ tử, bước chân không nên quá dài, chậm một chút."

Thái tử phi dứt khoát ngừng lại, quay đầu lại, "Trữ ma ma a, nếu không hay là để bổn cung ngồi, các ngươi khiêng đi cho rồi." Cũng không phải gót sen ba tấc, có thể sải bước dài bao nhiêu.

"Được, nô tỳ liền đi phân phó." Trữ ma ma vội vàng đáp lại, phục hồi tinh thần lại mới biết được thái tử phi đang cười, "Chủ tử…"

"Ha ha, cái cây ngô đồng này đều đã nảy mầm." Thái tử phi cười nói dời đi chỗ khác, ngô đồng tê phượng, trồng ở chỗ của mình cũng là có hàm nghĩa khác, trên nền tuyết mỏng lại có thể thấy một mầm xanh nhạt lộ ra, có thể thấy được thật sự là đã đến đầu xuân.

"Hôm nay mùng một tháng hai, cây cỏ đều sớm bắt đầu đâm trồi lại rồi. Được rồi, ngày mai chính là hai tháng hai, chủ tử." Trữ ma ma mang nói tiếp.

Mùng hai tháng hai, ngày lễ truyền thống dân gian, có xuân long tiết, thanh long tiết, được gọi là ngày Long Sĩ Đầu (rồng ngẩng đầu), tục ngữ viết: "Hai tháng hai, Long Sĩ Đầu. Thiên tử cày ruộng thần dân

chăn bò; chính cung nương nương tới đưa cơm, triều đại đương thời không cần đại thần. Cày bừa vụ xuân mùa hè gặt hái, ngũ cốc được mùa thái bình thiên thu."

"Thời gian trôi qua thật là nhanh. Ngày lễ này hoàng thượng tất có ý chỉ truyền xuống. Hôm nay nghe nói thái tử cũng là vì tiết khánh ngày mai mà bận rộn." Thái tử phi lạnh nhạt nói, tên thái tử kia buổi trưa trở về dùng qua ngọ thiện xong liền đi ra khỏi cung, nói có chuyện quan trọng phải làm, cố lẽ chính là vì việc này.

Lúc còn sống ở Thạch phủ, cũng đã có trải qua ngày lễ hai tháng hai này, nhưng không giống trong cung có mục đích chính trị cổ vũ nông canh như vậy, mà là đi đạp thanh* ở vùng ngoại ô, phải biết rằng ngày Long Sĩ Đầu cũng có gọi là lễ đạp thanh, hiện giờ phong cảnh điền viên vùng ngoại ô khẳng định một mảnh tốt tươi, cưỡi ngựa đi đạp thanh là một việc vô cùng vui sướng mà. (lễ đạp thanh, đi chùa đi chơi đi viếng mộ nhân dịp năm mới)

Nghĩ đến đây thái tử phi có chút hoài niệm những ngày còn chưa tiến cung, ngày xưa đã đi không trở lại, quả nhiên là tiếc nuối, đã bao nhiêu lâu chưa cưỡi qua ngựa đây?

"Quay về tẩm điện đi." Thái tử phi giọng nói có chút trầm xuống, chậm rãi xoay người, dưới sự trông trừng bảo hộ của đám cung nữ quay trở lại trong điện.

Đám người Trữ ma ma không biết vì sao tâm tình thái tử phi tự nhiên lại trầm xuống, hồi tưởng lại lời thái tử phi vừa mới nói có nhắc tới thái tử, có lẽ là nhớ thái tử, Trữ ma ma và Cam Thảo hai mắt nhìn nhau, nhẫn nại chờ theo thái tử phi vào nội thất xong, Cam Thảo mới mở miệng dò hỏi trước, "Chủ tử, ngài làm sao vậy?"

"Cái gì làm sao?" Thái tử phi lại hữu khí vô lực trả lời, dưới sự giúp đỡ của hai cung nữ ngồi lên trên nhuyễn tháp.

"Chủ tử, ngài hình như là nhớ thái tử gia?" Trữ ma ma hiểu được trong lòng những phụ nữ mang thai thì rất đa sầu đa cảm, thái tử phi nhắc tới thái tử, sợ là thật sự rất nhớ thái tử, bởi vì mới bước sang năm mới, thái tử cũng bận rộn, tháng ba chính là lễ vạn thọ, thời gian bên cạnh thái tử phi cũng không nhiều.

Nếu như Trữ ma ma ngẫm nghĩ một phen, thì sẽ biết chính bà ta đã bất tri bất giác đem chuyện thái tử bồi tiếp thái tử phi trở thành chuyện đương nhiên, cho dù ở hộ gia đình bình thường, chính thê mang thai, cũng không có quy củ trượng phu phải ở cùng thê tử, thậm chí làm thê tử còn phải rộng lượng cho trượng phu đi trăng hoa khắp nơi. Trước kia bà cũng hiểu việc này, thế nhưng hiện tại cũng bởi vì thường thấy thái tử và thái tử phi khắng khít với nhau, nhận thức vô tri vô giác bị sửa lại.

"Làm sao lại đem chuyện này gắn lên trên người thái tử?" Thái tử phi nghe xong thấy kỳ quái, "Không thể nào, chẳng qua là ta nhớ đến những ngày ở Thạch phủ."

"À." Trữ ma ma lúc này mới hiểu ý, ở trong cung quả thực không thể so với ở Thạch phủ được tự do tự tại, "Nương nương là bởi vì ngày Long Sĩ Đầu, nhớ tới lúc còn là một cô nương được ra ngoài đạp thanh đi."

"Đúng vậy, bất quá là ngẫm lại mà thôi." Thái tử phi than thở.

Trữ ma ma không nói thêm gì nữa, thời điểm thái tử phi còn đang ở Thạch phủ xác thực nếu so với hiện tại khoái hoạt hơn nhiều, thế nhưng vậy cũng là chuyện lúc trước, suy nghĩ nhiều cũng chỉ là khiến trong lòng không thoải mái mà thôi. Nàng cũng không khuyên giải, dù gì chủ tử ưu buồn cũng sẽ không vượt quá nửa canh giờ, chủ tử luôn luôn nghĩ thoáng, sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt.

"Các ngươi đều đi xuống trước đi, bổn cung muốn ở một mình." Thái tử phi đột nhiên phân phó nói.

Trữ ma ma và Cam Thảo do dự chưa đi, "Chủ tử, như vậy sao được, người ở một mình xảy ra chuyện thì làm sao?"

"Bổn cung muốn tạm nghỉ, lui xuống đi." Thái tử phi nói lần nữa, giọng nói kiên quyết.

"Vâng." Trữ ma ma hai người không thể nào phản đối, trước khi rời khỏi nội thất thì còn không quên dặn dò một câu, "Chủ tử, hai người nô tỳ ở ngay bên ngoài, người vừa lên tiếng, chúng nô tỳ liền lập tức tiến vào."

"Ừ, đi đi." Thái tử phi đáp.

Chờ sau khi Trữ ma ma, Cam thảo đều rời đi, trong nội thất rất an tĩnh, thái tử phi nằm ở trên nhuyễn tháp một hồi, nghĩ vẫn là buồn chán, ngẫm lại liền tiến vào không gian.

Ở trong không gian lúc này cũng không có chuyện gì để làm, cái đảo nhỏ không thể khống chế chỉ có thể giương mắt nhìn, trở lại thư phòng trong căn nhà cao cấp, tìm một ít danh thư tiểu thuyết lật vài tờ cảm thấy vô nghĩa, liền đem tập tranh vẽ lúc trước mang ra, ôm đến đại sảnh, ngồi ở trên ghế sa lon lật xem.

Vừa mở tập tranh ghi chép tình cảnh hồi trước, đó là tập tranh các a ca trường thành ký sự, nhìn rất là buồn cười, chờ mở ra hồ sơ bí mật đặc biệt ghi chép vì thái tử, bên trên vẻ rất nhiều cảnh không phù hợp với thiếu nhi, tràng cảnh bao quát thái tử bị mình đặt ở phía dưới thân, thái tử phi ha ha cười ra tiếng, uống nước suối trong không gian phiền muộn trong lòng đã tiêu tán hết, chỉ còn lại có sung sướng.

Bất tri bất giác, chờ thái tử phi từ không gian ra ngoài đã là buổi tối, buổi tối lúc dùng bữa, Trữ ma ma hồi bẩm thái tử còn chưa có hồi cung, phi đuôi lông mày thái tử lại dựng lên, "Làm sao lại chưa hồi cung, hôm nay trời đã tối rồi, cửa cung cũng đã đóng đi."

"Chủ tử, có thể thái tử gia là bị chuyện gấp gì làm trì hoãn." Trữ ma ma vội vàng nói.

"Có thể là vậy." Thái tử phi không truy cứu, dù sao thái tử cũng đã lớn, một ngày không trở về cung, mình không hỏi, lão Khang cũng phải hỏi.

Thái tử phi một mình dùng xong bữa tối, bởi vì không có ai ở đây nên đem bí mật hồ sơ hoàng thái tử vào nội thất tiếp tục xem, nghĩ đến củ cải đỏ và đứa nhỏ trong bụng, quyết định chờ sinh hài tử xong liền ghi lại tập tranh lớn cho chúng nó, một bên vừa nghĩ một bên đã đặt bút phác hoạ.

Chờ đến khi Trữ ma ma tiến vào nhắc nhở thái tử phi nên nghỉ ngơi, thái tử phi mới đột nhiên phát hiện đêm đã quá muộn, nghĩ đến hiện tại chưa từng nghe có cung nhân hồi báo thái tử đã hồi cung, liền xác định lại một phen, "Thái tử còn chưa có hồi cung sao?"

"Còn chưa có, chắc là không có hồi cung." Trữ ma ma lại trả lời.

Thái tử phi giương mắt quan sát Trữ ma ma, một câu cũng không nói, thấy Trữ ma ma có chút ngập ngừng.

"Chủ tử, tại sao người lại nhìn lão nô như vậy." Giọng Trữ ma ma nói có hơi mất tự nhiên.

"Để Cam Thảo tiến vào, kêu nữa mấy người cung nữ nữa tiến vào." Thái tử phi phân phó, lúc đang dùng bữa tối không có hoài nghi Trữ ma ma nói, đó là lúc trời còn chưa muộn, hiện tại đều sắp đến giờ Tý (Từ nửa đêm hai ba giờ đến một giờ là giờ tý), thái tử còn chưa có hồi cung đó là chuyện chưa hề xảy ra, thần sắc Trữ ma ma cũng không đúng, còn muốn gạt mình?

Trữ ma ma nghe được thái tử phi nói như vậy, cũng đã biết thái tử phi là muốn hỏi rõ ràng, nhận thấy mình không dối gạt được, sắc mặt có chút cấp bách, "Chủ tử, nếu như nô tỳ nói, ngài nhưng ngàn vạn lần không thể nóng ruột a."

Toàn bộ Dục Khánh Cung gạt thái tử phi, cũng là sợ thái tử phi nóng ruột động thai khí, cái này chính là tuyệt đối không tốt.

"Nói đi." Chân mày thái tử phi cau lại.

"Thái tử, thái tử điện hạ bị trọng thương, hiện, hiện giờ đang ở Cung Càn Thanh điều trị." Trữ ma ma vừa nói vừa sốt ruột nhìn thái tử phi.

"Chuyện gì xảy ra!" Thái tử phi nhìn chằm chằm Trữ ma ma, "Chuyện xảy ra khi nào, các ngươi vậy mà to gan gạt bổn cung!"

"Nương nương, chính là lúc đang dùng bữa tối, thớt ngựa thái tử điện hạ cưỡi bị kinh sợ, hất thái tử rơi xuống bị trọng thương, đưa đến Cung Càn Thanh sau liền hôn mê, hiện giờ cũng không biết tỉnh chưa." Trữ ma ma nói trên mặt cũng nổi lên vẻ lo lắng, "Vốn là muốn đưa về lại Dục Khánh Cung, nhưng thái tử không cho người nói cho chủ tử, sợ ngài động thai khí, thị vệ liền trực tiếp đưa đến Cung Càn Thanh. Hoàng thượng cũng không để cung nhân truyền ra ngoài, nô tỳ cũng là được Hà công công lén sai người đến báo cho biết, phải gạt người."

"Bổn cung muốn đi Càn Thanh Cung một chuyến." Thái tử phi quyết định thật nhanh, vội vã từ trên tháp bước xuống, đều hôn mê bất tỉnh mà chính mình còn không biết, cũng không có hỏi han vài câu. Chờ thái tử tỉnh lại y theo tính tình yêu mến thái tử bảo bối của Khang Hi, cho dù chính mình không biết chuyện này nhưng về sau cũng e là sẽ khó tránh khỏi việc bị ghi nhớ.

"Chủ tử, ngài cẩn thận, ai…" Trữ ma ma cương hô, chỉ thấy cước bộ thái tử phi mất thăng bằng, hơi sái chân một chút, "Chủ tử, ngài thế nào, người đâu mau tới, mau gọi thái y!"

Thái tử phi cảm giác được bụng nổi cơn đau nhức đến mức hít mạnh một hơi, ở trên nhuyễn tháp lâu quá không nghĩ tới hai chân như nhũn ra, "Trữ ma ma, ta sợ là sắp sinh, mau chuẩn bị phòng sinh và bà đỡ."

"A, làm sao sẽ!" Trữ ma ma thấy thái tử phi đau đến nhăn chặt mày, gấp đến độ mắt đều đỏ, sốt ruột mà an bài điều hành, trong lòng hối hận mức hận không thể giết mình, sớm biết như vậy cắn chặc hàm răng cũng sẽ không nói cho nương nương chuyện thái tử, bây giờ động thai khí, hài tử chưa đủ tháng mà phải sinh bất luận là mẹ hay là con đều cực kỳ mạo hiểm!

"Bình tĩnh, đừng hoảng hốt!" Thái tử phi nhịn đau, nói xong mới cắn răng, "Không có việc gì!"

"Vạn sự may mắn!" Trữ ma ma bị thái tử phi nói xong trong lòng đại định, cùng Cam Thảo Cam Lộ Cam lâm đem thái tử phi đưa vào phòng sinh đã sớm chuẩn bị xong.

Bà đỡ đã sớm ở một tháng trước chọn lọc kỹ càng, hôm nay cũng nhanh chóng vì thái tử phi sinh sản làm tốt các hạng mục chuẩn bị, ở lúc thái tử phi vừa vào phòng sinh, bọn họ cấp tốc đóng cửa.

Bên trong chỉ còn lại có tiếng kêu đau đớn, còn có tiếng la khuyến khích của nhóm bà đỡ, các cung nữ khẩn trương theo thứ tự đem nước nóng vào và bưng ra một chậu máu loãng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhức đầu, mọi người coi như hai Chương mỗi Chương hơn hai ngàn chữ xáp nhập đi, xin kiếu, sâu tiếp tục truy tinh, ta đã rất cố gắng, truy tinh vĩnh viễn đều là truy những lão tinh chết đi, thích bọn họ. Ta thích ca ca, thích MJ, ta đột nhiên phát hiện, chân chính thiên vương siêu sao đều là đột nhiên mất đi, không còn bóng dáng, khổ sở.

Lấy nắp nồi che đầu chạy trốn, lại một lần nữa nuốt lời, hận ta đi, các cô nương.

79. Chương 79

Càn Thanh Cung, thái tử ngã xuống ngựa thì bị dập đầu tổn thương cái trán té gảy đùi phải, hiện tại trên trán quấn vải bố trắng, trên đùi phải cũng cột một cặp nẹp gỗ, nằm ở trên giường vì đau đớn mà tỉnh lại.

Thái y trông chừng ở bên cạnh cẩn thận đứng dậy chờ phân phó, có điều chỉ lát sau chợt nghe thái giám thủ vệ cất giọng hô, "Hoàng thượng giá lâm, tiểu a ca đến!"

Thái y cùng cung nữ thái giám phục vụ trong phòng đều vội vàng qùy xuống nghênh đón, thái tử liền hướng ngoài cửa nhìn sang, đến khi phía cửa xuất hiện thân ảnh của Khang Hi và củ cải đỏ.

"A mã, người tỉnh rồi sao, có còn đau không?" Củ cải đỏ vừa vào cửa đi qua vài bước, thấy mắt thái tử đã mở ra vội vàng chạy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn, không dám đụng vào vết thương trên người thái tử, "Khẳng định còn rất đau."

"Nhi thần cung nghênh hoàng a mã." Thái tử vươn cánh tay không bị thương ra sờ đầu củ cải đỏ, nhưng không có trả lời củ cải đỏ trước, mà là chào Khang Hi trước, không cách nào cử động, biết không thể hành lễ, chỉ có thể dùng miệng nói.

"Đừng nhúc nhích, cứ nằm yên." Khang Hi đã mở miệng trước.

Khang Hi không có răn dạy củ cải đỏ quên mất quy củ, trái lại rất là vui mừng, từ lúc thái tử được đưa đến Cung Càn Thanh, tiểu tử kia liền không ngừng sốt ruột, cùng ông chờ thái tử tỉnh lại cho đến tận bây giờ

đêm đã khuya cũng chỉ chợp mắt được một chút, lúc nghe được cung nữ truyền báo thái tử đã tỉnh lại, tiểu tử liền quýnh lên, hận không thể lập tức chạy tới nhìn một cái.

"Không đau." Thái tử hựu sờ sờ đầu củ cải đỏ kéo nó đến gần, hỏi "Đều đã trễ thế này còn chưa đi ngủ sao?"

"Ta đợi a mã tỉnh lại." Củ cải đỏ lắc đầu an vị ở trên cái ghế đôn nhỏ do cung nữ mang tới, cả người vẫn tràn đầy tinh thần, "A mã, ta muốn đi nói cho ngạch nương, hoàng mã pháp và nhũ mẫu lại không để cho ta đi."

"Chờ a mã khá hơn rồi hãy đi nói." Thái tử nghe nói như thế, cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía Khang Hi, trong mắt tràn đầy hổ thẹn, "Hoàng a mã, nhi thần đã làm phiền người phải lo lắng."

Sau khi Khang Hi hỏi qua tình hình thương thế của thái tử liền để thái y lui ra, nghe thái tử nói như vậy, ngồi vào trên ghế cười nói, "Nhìn Bảo Thành vô sự là tốt rồi. Trẫm đã hạ lệnh đi tra xét việc ngươi lần này bị ngã ngựa, trẫm cũng muốn nhìn xem rốt cuộc ai dám to gan như vậy, cư nhiên lúc ngươi cưỡi ngựa thì ngáng chân."

Nói rồi trong mắt Khang Hi hiện lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, lúc thái tử hôn mê được đưa đến Cung Càn Thanh, quả thực khiến hắn tức giận không ngớt.

Thái tử xuất cung lĩnh bao nhiêu chuyện quan trọng phải làm, chỉ với thớt ngựa và hành trang đơn giản mà không phải ngồi xe ngựa như thường ngày, thớt ngựa đó trước khi xuất cung đều đã có cung nhân tỉ mỉ kiểm tra qua, không nghĩ tới lại đột nhiên gặp chuyện không may này, Khang Hi dưới cơn nóng giận, đem những cung nhân này tất cả đều bị đưa đi hình bộ đại lao, nếu để ông tra ra chút dấu vết, tất sẽ không tha thứ cho người đứng đằng sau giật dây.

Bất quá Khang Hi rất rõ ràng, ở trước khi thái tử tỉnh lại cũng không có tra được ngựa của thái tử có bất kỳ vấn đề gì, như vậy rất có khả năng là những người đó không có tay chân ở trong cung, mà là lúc ở ngoài cung thì hành động, có thể nói thái tử lần này mang theo cũng không nhiều người, phạm vi điều tra cũng liền nhỏ đi, chỉ chờ nghe chính miệng thái tử nói một ít tình huống ngay lúc đó, cũng không có phát hiện những thị vệ tùy tùng của thái tử có cái gì dị thường, nhưng càng là như vậy, Khang Hi lại càng không tin đây là chuyện ngoài ý muốn.

"Hoàng a mã, đến bây giờ những đầu mối này sợ là bị xóa sạch rồi, có thể tra ra được hay không cũng không quan trọng." Nơi đáy mắt Thái tử một mảnh thâm trầm, đã có người dám làm như vậy tất nhiên sẽ không sợ bị tra ra được, nhưng tra được ra thì như thế nào, nếu thật là do người mà hắn nghĩ kia, hoàng a mã có thể xử trí như thế nào?" Nhi thần muốn hỏi, chân của nhi thần như thế nào?"

Thái tử nhìn về phía chân bị thương, vẫn còn đang đau nhức như kim châm muối xát, cho tới bây giờ hoàng a mã cũng không để cho người ta nói chân của hắn ra làm sao, chỉ đành phải tự mình hỏi một câu.

"Yên tâm, sẽ tốt cả, chỉ là gảy xương mà thôi." Khang Hi trấn an nói.

Lòng của thái tử được buông thả xuống, nếu chân bị phế đi, Đại Thanh có thể sẽ có một thái tử tàn phế.

Khang Hi thấy thái tử có tinh thần trở lại, liền hỏi tình hình cụ thể câu chuyện, còn có ở lúc thái tử ngã xuống ngựa người đầu tiên cứu chữa cho thái tử, nếu không cứu trị đúng lúc, chân của thái tử sợ là sẽ bị phế đi, ông tự nhiên ghi nhớ chuyện này, hỏi qua xong, liền nói, "Bảo Thành, ngươi trước tiên nghỉ ngơi đi, có chuyện gì chờ ngày mai lại nói."

"Hoàng a mã cũng sớm nghỉ ngơi một chút." Thái tử đáp, thấy bên cánh tay củ cải đỏ đã ngủ ngon lành liền đối với Khang Hi nói rằng, "Để cho cung nữ ôm Hoằng Thăng trở về ngủ đi."

"Cũng nên để nó ngủ, từ lúc ngươi gặp chuyện không may sau, hoằng thăng cũng chưa từng nghỉ ngơi qua, quả thật là một hài tử có hiếu." Khang Hi nhìn củ cải đỏ khen ngợi, rồi lại chế nhạo, "So với ngươi cái người a mã này nhưng thật ra mạnh mẽ hơn nhiều."

Hai bên khóe miệng thái tử trề xuống, rất là không đồng ý, "Hắn cũng học nhi thần? Hoàng a mã, ngài cũng không thể có hoàng tôn rồi thì liền quên hoàng nhi a."

Khang Hi được thái tử nói xong cười chỉ vào thái tử, "Được rồi, nên nghỉ ngơi đi, trẫm đi đây."

"Ân, nhi thần cung tiễn hoàng a mã." Thái tử cười khẩn, nhìn theo Khang Hi rời đi.

Chờ Khang Hi đi rồi, thái tử nhưng lại không có buồn ngủ, cả người đau nhói khó chịu, nhất là trên đùi phải, chỗ bị thương truyền đến từng cơn từng cơn đau nhức, Hà Ngọc Trụ hựu lại vào trong phòng hầu hạ, thấy thái tử đau đến ngủ không được, lòng nhìn cũng thấy sốt ruột, "Chủ tử, nô tài đi gọi thái y đến xem cho ngài lần nữa."

"Không cần. Dục Khánh Cung bên kia thế nào? Có thể giấu được thái tử phi không?" Thái tử nghĩ đến việc mình gặp chuyện không may lâu như vậy, tin tức cuối cùng vẫn có thể truyền ra một ít, thái tử phi ở trong cung coi như tai thính mắt tinh, không biết những cung nữ nhũ mẫu của Dục Khánh Cung này có thể gạt nàng sao.

"Nô tài cũng không biết, nhưng đã căn dặn Trữ ma ma từ trước, nghĩ đến Trữ ma ma cũng sẽ tận lực che giấu chuyện này." Hà Ngọc Trụ y theo sự thực mà trả lời, lại hỏi, "Gia, thái tử phi cuối cùng vẫn sẽ biết được, bây giờ ngài đã tỉnh, có cần nô tài phải đi nói cho thái tử phi một tiếng không?"

Thái tử suy nghĩ một chút, "Lúc này, thái tử phi chắc là đang nghỉ ngơi, ngày mai rồi hãy nói."

"Vâng."

Ngay vào lúc này, lại nghe được cung nữ ngoài cửa hô, "Tiểu a ca, tại sao ngài cũng tới!"

Củ cải đỏ vừa hưng phấn lại vừa sốt ruột, không trả lời người cung nữ kia, liền trực tiếp hướng vào trong phòng chạy vào, "A mã, a mã, ngạch nương sinh đệ đệ!"

Thái tử mới vừa nghe đến thái tử phi sanh con, đây không phải là sinh non sao? Lập tức mắt trợn tròn, "Giáng Phúc, con nói thế có phải là sự thực không?" Quay đầu đối với Hà Ngọc Trụ nói, "Còn không mau đi hỏi thăm tin tức."

Củ cải đỏ vội vàng gật đầu, "Vừa lúc nãy con và hoàng mã pháp trở về thì nghe công công nói, đáng lẽ con phải về Dục Khánh Cung nhưng hoàng mã pháp không cho, muốn đến nói cho a mã hoàng mã pháp cũng không chịu," củ cải đỏ nói với giọng không vui, "Lúc con quay về trong phòng ngủ thì len lén chạy ra."

Trong lòng thái tử bây giờ tất cả đều nghĩ đến việc thái tử phi làm sao lại sanh non, trong cung nữ nhân sinh non có người nào có kết cục tốt, điều không phải là hài tử mất sớm thì cũng là hai mẹ con đều không qua khỏi, nghĩ tới đây, thái tử lại nóng ruột, không được, hắn vẫn phải về Dục Khánh Cung một chuyến!

"Người đâu, cô phải về Dục Khánh Cung!"

"Hồ đồ!" Thanh âm của Khang Hi truyền vào, thấy ngoài cửa đám người Lý ma ma và Cam Dược đang quỳ nghe giáo huấn, "Đồ vô dụng, vậy mà lại để tiểu a ca chạy tới!"

Đám người Lý ma ma sợ đến mức dập đầu không ngừng, Khang Hi hừ lạnh phất tay áo đi vào trong nhà, Lý Đức Toàn theo phía sau, dưới sự cho phép của Khang Hi vội vàng thông báo cho thái tử, "Thái tử điện hạ, vừa nãy người của Dục Khánh Cung báo lại, thái tử phi sinh một tiểu a ca, mẹ con bình an."

Trong lòng thái tử vui vẻ, củ cải đỏ quệt mồm đứng ở trước mặt của Khang Hi, nghe nói như thế cũng cao hứng hẳn lên, "Ta có đệ đệ. Ta phải về Dục Khánh Cung coi ngạch nương."

"Thái tử…" Hà Ngọc Trụ cũng mới hỏi thăm tin tức trở về, vừa muốn giương giọng báo tin tức tốt cho thái tử, vừa thấy thân ảnh màu vàng chói mắt trong phòng kia, thanh âm nhất thời như bị chặt đứt vậy, vội vàng quỳ xuống hành lễ với Khang Hi.

"Hoằng Thăng, Dục Khánh Cung hiện tại rất là rối ren, ngươi trở lại gây thêm phiền phức sao?" Khang Hi trừng mắt củ cải đỏ một cái, thái tử phi sinh non, vốn là phải gạt thái tử, kết quả lại để cho tiểu gia hỏa này nghe được, còn bị nó lén lút chạy tới nói cho thái tử, việc này làm ông rất mất hứng, còn may tin tức mới vừa truyền đến không lâu sau lại có cung nhân tới báo lại, thái tử phi sinh hạ một tiểu a ca, lúc này mới khiến hắn vui vẻ, thuận tiện qua đây báo cho biết thái tử, miễn cho hắn lo lắng.

"Hoàng a mã, Dục Khánh Cung hiện tại không có một người chủ sự, nhi thần nghĩ…" Thái tử cũng muốn quay về Dục Khánh Cung, tuy rằng nghe được mẹ con bình an, nhưng không thấy tận mắt vẫn luôn khiến hắn lo lắng.

"Ngươi bây giờ không thể đi loạn!" Khang Hi nhìn đảo qua cái chân bị thương của thái tử, nếu không phải sợ thái tử biết được tin tức liền kích động chạy đi, thì căn bản ông cũng không cần gạt hắn.

Thái tử nghe được lời Khang Hi nói xong thì trong đầu liền rõ ràng, sợ là hoàng a mã không thích hắn quá coi trọng thái tử phi, hắn cười gật đầu, đem lời chuyển sang trên người đứa con mới sinh, "Hoàng a mã nói phải, nhi thần nghĩ đến tiểu a ca mới sanh ra mà có chút nóng vội." Nói xong, nét vui mừng trên mặt thái tử không che giấu được, "Có điều tiểu a ca mới sinh, có thể cho gọi thái y tới nhìn, thái tử phi cũng được thái y xem qua chưa?"

Khang Hi thấy thái tử là bởi vì quá mức vui mừng mà trông ngờ nghệch như vậy, sắc mặt hòa hoãn, "Trẫm đã để chưởng sự cô cô của Càn Thanh Cung quá đó, ngươi cứ an tâm."

" n, nhi thần cám ơn hoàng a mã." Thái tử vội nói, dừng một chút, thấy giờ cũng sắp canh hai, nghĩ đến hoàng a mã bởi vì hắn còn có chuyện của Dục Khánh Cung mà đến bây giờ vẫn chưa có đi nghỉ ngơi, trong lòng hổ thẹn không yên, "Hoàng a mã, hay là người đi nghỉ ngơi trước một lát đi, nhi thần thấy người suốt đêm không ngủ như vậy, trong lòng bất an."

"Ừm." Khang Hi hừ nhạt một tiếng, rốt cuộc đáp ứng, thấy củ cải đỏ đã sớm tỉnh táo không còn buồn ngủ, "Hoằng thăng, còn không mau cùng hoàng mã pháp trở lại?"

"Nga." Củ cải đỏ kéo dài thanh âm đáp, lê bước chân đi theo phía sau Khang Hi.

Khang Hi lần nữa rời đi, Hà Ngọc Trụ mới thở phào một hơi, đến bên người thái tử, đem tin tức cụ thể từ Dục Khánh Cung nói cho thái tử, "Gia, lúc thái tử phi thấy ngài còn chưa có quay về Dục Khánh Cung có hỏi qua hai lần, sau đó Trữ ma ma lại không giữ kín miệng được tiết lộ tin tức ngài bị thương, thái tử phi lo lắng cho ngài bước xuống nhuyễn tháp thì sơ ý để động thai khí, cho nên tiểu a ca mới sinh non. May là lúc này mẹ con bình an."

Dục Khánh Cung, thái tử phi từ lúc sinh hạ hài tử xong vẫn ngủ mê man, Cam Thảo Cam Lộ cùng bà đỡ coi chừng, Trữ ma ma và Cam Lâm thì chiếu cố nhị a ca mới sinh, bởi vì ở trong bụng mẹ được nuôi thật tốt, tuy rằng nhị a ca chưa đủ tháng đã sinh hạ, nhưng so với hài tử bình tường lúc mới sanh ra cũng không khác biệt lắm, chỉ là không giống Hoằng Thăng tiểu a ca lúc mới ra sinh thì da mặt trắng noản sáng bóng như vậy, mà là khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trên cổ có chút da nhăn, nhưng cho dù như vậy, nhưng ở trong mắt đám người Trữ ma ma xem ra, đây cũng là một tiểu a ca kháu khỉnh nhất rồi.

Thái tử phi ngay từ đầu tuy rằng vô cùng đau đớn, nhưng khi vào phòng sinh cũng rất thuận lợi mà sinh con ra, tiểu tử kia cũng chưa từng dày vò ngạch nương mình lần nào đã nhanh chóng ra đời.

Vốn dĩ Trữ ma ma còn lo lắng bởi vì nguyên do sinh non mà tiểu a ca sẽ bị cái gì đó, nhưng sau khi thái y xem qua, tiểu a ca rắn chắc khỏe mạnh, làm cho các nàng vạn phần vui vẻ.

Thái tử phi cố gắng mở mắt, bên tai còn quanh quẩn tiếng trẻ con khóc, hài tử, hài tử… Thái tử phi mở choàng mắt, Cam Thảo ở một bên trông chừng liền nhìn thấy vội hỏi, "Chủ tử đã tỉnh!"

"Chủ tử đã tỉnh, người tỉnh lại rồi!" Cam Lộ, và cung nữ hầu hạ ở đây đều cao hứng hô.

Thái tử phi vừa định cử động, liền đau đến xuất mồ hôi trán, chỉ có thể nằm, thanh âm nghẹn ách vấn, "Đứa bé thế nào!"

"Hồi bẩm chủ tử, tiểu a ca khỏe mạnh, thái y nói, đều khoẻ mạnh so với hài tử đủ tháng, ngài yên tâm, Trữ ma ma và Cam Lâm tự mình chiếu cố tiểu a ca, nhũ mẫu cũng túc trực ở nơi đó. Được rồi, chủ tử, thái tử điện hạ cũng đã tỉnh, người đừng lo lắng, hiện tại việc chủ yếu nhất vẫn chính là dưỡng tốt thân thể của người." Cam Lộ nói nhanh, đem những chuyện thái tử phi muốn biết nói ra một lượt.

Thái tử phi sau khi nghe trong lòng trầm tĩnh lại, cả người như nhũn ra, Cam Thảo đã bưng một chén nước tới, "Chủ tử, người trước hết nên dùng nước làm trơn cổ họng, không thể uống nhiều."

Thái tử phi liền nhấp một chút nước nhuận hầu, "Trong cung đều biết tin tức chứ."

"Hồi bẩm chủ tử, đều đã truyền khắp trong cung, thái tử điện hạ cũng đã biết." Cam Lộ lại nói.

"Được rồi, bổn cung đã biết. Đám nữ nhân ở sân viện đều không nháo chứ." Thái tử phi lại hỏi những nữ nhân ở trong hậu viện Dục Khánh Cung kia.

Cam Lộ lắc đầu, "Hồi bẩm chủ tử, không có. Các chủ tử đều ở trong sân viện của mình chờ tin tức, sau khi ngài sinh tiểu a ca, cũng liền chỉ có Trình giai trắc phúc tấn và Lâm giai trắc phúc tấn qua đây hỏi han một tiếng, có điều cũng bị chúng nô tỳ ngăn cản."

Thái tử phi nghe xong liền không hề để bụng, cơn buồn ngủ ập tới, nhắm mắt lại liền nghỉ ngơi.

Thái tử cũng không có đợi ở Cung Càn Thanh lâu, sau ba ngày liền trở về Dục Khánh Cung, mà củ cải đỏ đã sớm trở về Dục Khánh Cung nhìn thái tử phi và nhị đệ của nó trước, đệ đệ không thấy đâu, chỉ thấy thái tử phi, đợi đến lúc thái tử trở về mới rốt cuộc thấy nhị đệ.

Thấy thái tử phi thân thể còn không thoải mái, lại thấy tiểu đệ da mặt đỏ hồng nhăn nheo, mất hứng, "Ngạch nương, Nhị đệ thật là xấu xí, còn hại ngạch nương khó chịu."

Thái tử phi bị củ cải đỏ chọc cười, "Lúc ngươi ra đời cũng không phải như vậy sao?"

"Không giống nhau, nhũ mẫu nói, lúc con ra đời nhìn rất bụ bẫm." Củ cải đỏ phản bác.

Thái tử phi cũng một cố ý bắt chẹt nó, vốn dĩ lúc củ cải đỏ ra đời quả thực cùng hài tử bình thường không giống nhau, trắng nõn thủy nộn, "Đệ đệ ngươi còn chưa có nẩy nở, nuôi thêm một ít ngày, cũng sẽ rất ưa nhìn."

"Thật vậy chăng?"

"Thực sự. Củ cải đỏ, con sau này cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong, đây là không đúng." Thái tử phi nói, "Đệ đệ cho dù thực sự xấu xí, ngươi cũng không thể nói hắn như vậy."

Củ cải đỏ thăm dò nhìn một chút tiểu đệ đệ đang ngủ, nói, "Ngạch nương, ta biết rồi, ta chỉ là kỳ quái, ta đều đẹp mắt như vậy, đệ đệ làm sao có thể xấu xí, sau này nó không vui thì làm sao bây giờ?"

"Ngươi còn nhỏ tuổi biết cái gì mà đẹp với xấu." Thái tử phi vừa cười nói rằng, "Đệ đệ được sinh ra sớm, sau này ngươi phải làm ca ca tốt."

"Đó là đương nhiên, con sẽ chiếu cố hắn." Củ cải đỏ ưỡn ngực cam đoan, lại hỏi, "Ngạch nương, đệ đệ có tên chưa?"

"Còn chưa có."

"Ta đây đặt cho hắn. Ngạch nương, người kêu con củ cải đỏ, ta hiện tại trưởng thành, không thể kêu tên này nữa. Đệ đệ hiện tại đỏ như vậy, mong muốn nó sau này đẹp được giống như con, đã vậy gọi là gạo nếp đỏ được rồi, không uổng phí. Người sau này cứ gọi nó như vậy." Củ cải đỏ tự ý quyết định nói, nói xong len lén quay mặt ra chỗ khác nở nụ cười.

Thái tử phi vi nhướn mày nhìn củ cải đỏ, mới bây lớn mà đã bắt đầu ghét bỏ nhũ danh của mình sao?

Củ cải đỏ thấy thái tử phi không đáp ứng, liền lôi kéo ống tay áo thái tử phi, "Có được hay không, cứ gọi là gạo nếp đỏ, ai, đệ đệ mở mắt, khẳng định nó cũng rất thích cái tên này." Củ cải đỏ chỉ vào tiểu đệ đệ đã tỉnh lại, hai mắt tiểu tử kia to tròn đen kịt giống như mắt thái tử phi, trong suốt chiếu sáng.

"Cái gì mà gạo nếp cao!" Thanh âm của thái tử truyền vào, không bao lâu, liền thấy hắn vội vàng tiến đến, vẫy lui cung nữ thái giám, rồi mới thả lỏng người mà nhìn thái tử phi và hai đứa con trai.

"A mã, ta đặt nhũ danh cho đệ đệ." Củ cải đỏ trả lời.

Thái tử bất mãn, "Hồ đồ." Nói rồi nhìn về phía thái tử phi, "Giáng Phúc thật đúng là được ngươi chân truyền, lấy nhũ danh đều không vượt được mặt bàn."

Thái tử phi cười đến mắt mị mị, "Quá khen. Gạo nếp đỏ tốt a, không gọi cái này chẳng lẽ muốn kêu Phúc Khí hay là Phúc Lộc Thọ?"

80. Chương 80

Thái tử rất muốn ném một ánh mắt khinh bỉ cho thái tử phi, nhưng do cố kỵ củ cải đỏ còn ở đây, không thể để cho hắn học thói xấu, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói, "Nhũ danh không thể lấy chữ phúc đứng hàng thứ, cũng không có thể để chữ hộ đứng hàng thứ, trước đây cái nhũ danh Giáng Phúc này cũng là bởi vì ngươi bình thường khó nuôi, cô mới lấy như thế, lão thất không tìm cô gây sự, lúc đó cô cũng sẽ không đặt cái tên Giáng Phúc này, lần này hài tử sinh ra sớm, mà ngày sanh và giờ sanh đều đại cát, vậy liền kêu là Túc Kỳ đi."

Thái tử phi nghe thái tử nói, mới nhanh chóng nghĩ đến Giáng Phúc cái nhũ danh này nhưng thật ra là để đè ép tên của thất a ca Dận Hữu, trước đó thế mà lại không có để ý, mà thái tử biết rõ, còn không chịu sửa lại cho hài tử, đối với cái gọi là biểu thị của thái tử rất là không tín nhiệm, "Sinh ra sớm cùng với kêu Túc Kỳ thì có liên quan gì? Ngươi lấy một điển cố không thuyết phục được ta lại càng không được. Ngươi lấy tên kỳ thực so với ta còn muốn xằng bậy! Hơn nữa, cũng không phải lấy tên thật cho hài tử, nhũ danh gọi thuận miệng là được, ngươi chủ yếu là muốn khoe khoang chữ nghĩa, còn không bằng đi khoe chữ với tam a ca."

"Đầu gỗ." Thái tử lắc đầu với thái tử phi, đối với củ cải đỏ đang mở to mắt chờ giải thích nói, "Giáng Phúc, trước hết đi ra ngoài chơi một chút, a mã và ngạch nương ngươi cần nói chuyện riêng."

"A." Củ cải đỏ đáp ứng có chút bất đắc dĩ, nó cũng thật tò mò chuyện a mã lấy tên cho đệ đệ, lại vừa nghe đến nhũ danh của mình và thất thúc có liên quan, muốn hỏi lại không cho hỏi, mới dời hai bước chân lại ngẩng đầu nhìn thái tử và thái tử phi, "A mã, ngạch nương, sau này hai người cũng gọi con là Hoằng Thăng đi, hoàng mã pháp cũng nói, nhũ danh này không lên được mặt bàn." Thấy thái tử và thái tử phi đều dừng lại, nó vội vàng bổ sung một câu, "Các thúc thúc khác cũng không có nhũ danh, ta cũng không cần, con về chỗ hoàng mã pháp trước, con đi đây."

Nói, rồi đạp đạp mà chạy chậm đi.

Thái tử và thái tử phi nhìn nhau, thái tử phi bị chuyện củ cải đỏ ghét bỏ nhũ danh của mình đả kích, có chút buồn bực nói rằng, "Ngươi còn muốn nói về điển cố của cái nhũ danh kia sao, tên tiểu tử này sau khi lớn lên chừng cũng sẽ như củ cải đỏ vậy không muốn gọi nhũ danh nữa."

"Giáng Phúc cũng không biết được hoàng a mã dạy thế nào. Túc kỳ đọc ngược lại chính là Thất Túc, ngươi cũng biết hài tử vừa vặn sanh ở hừng đông mùng hai tháng hai, đó là ngày gì ngươi cũng biết đi, tuy rằng nó không vượt qua ngày vạn thọ của hoàng a mã, bất quá ngày này vẫn là rất tốt. Vì sao nên đặt là Thất Túc ngươi cũng biết rõ mà." Thái tử còn là rất hài lòng về cái nhũ danh tự mình nghĩ ra này, hài tử sinh ra, đại danh là được hoàng a mã ban cho, hắn và thái tử phi cũng chỉ có thể đặt nhũ danh.

Thái tử phi bị thái tử nói xong làm nghẹn họng nhìn trân trối, "Ngươi hay a, như vậy mà ngươi cũng có thể nghĩ ra được."

Thái tử phi cũng không phải người mù cổ văn, từ sau khi tới cổ đại thì nhìn sách cổ cũng rất nhiều, thái tử nói ra Thất Túc, lập tức liền nghĩ đến điển cố ngày Long Sĩ Đầu mùng hai tháng hai tựa như đang đứng giữa các vì tinh tú vậy, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Ki bảy chòm sao liên kết lại, cái Thất Túc này cấu thành một chòm sao hình rồng hoàn chỉnh, trong đó sao Giốc giống như sừng rồng. Hai tháng hai, sao long giác xuất hiện ở chân trời, tục xưng là Long Sĩ Đầu.

"Thế nào, cái nhũ danh này không tệ đi." Thái tử thấy thái tử phi nhận ra được hàm nghĩa, liền rất là đắc ý, "Liền kêu Túc Kỳ đi."

"Ngươi sẽ không sợ người có tâm lấy nhũ danh của nó đi tấu lên sao" thái tử phi là rất do dự, "Theo như ta nghĩ, ngươi gọi như vậy, còn không bằng kêu củ cải đỏ như vậy không tốt hơn sao, củ cải đỏ, gạo nếp đỏ, vừa nói ra đã biết là huynh đệ."

"Hừ, dù sao cô cũng chỉ lén gọi mà thôi, đừng nói cái nhũ danh đầy mùi đồ ăn của ngươi, nói ra sợ người khác còn tưởng rằng cô bỏ đói ngạch nương của chúng." Thái tử đối với những nhũ danh này cho là nhục nhã.

Đúng lúc này, cung nữ bên ngoài gõ cửa, bẩm báo có công công mang thánh chỉ đến.

Thái tử và thái tử phi chỉ có thể dừng tranh chấp lại, thái tử phi đang trong thời kỳ với mỹ danh gọi là ở cữ, đi ra ngoài gặp công công đưa tin cũng chỉ có thể là thái tử điện hạ, đạo thánh chỉ này cũng không cần đọc lên, thái tử sau khi cầm trên tay liền mở ra nhìn, trầm mặc một hồi, để cho người khiêng hắn quay trở về nội thất liền thuận miệng nói, "Được rồi, chúng ta không cần tranh cãi nhũ danh hài tử nữa, hoàng a mã đã chọn đại danh cho hắn, ngày mai sẽ ghi vào hoàng gia ngọc điệp."

"Cái gì, không phải là hoàng a mã còn phải lật xem điển cố để chọn tên sao, thế nào lại nhanh như vậy?" Thái tử phi tiếp nhận thánh chỉ, vừa nhìn đã ngây ngẩn cả người, "Làm sao lại kêu là Hoằng Tích?"

"Hoằng Tích có cái gì không tốt?" Thái tử đối với thái độ của thái tử phi có chút kỳ quái, "Nếu như vậy, không cần đặt nhũ danh, miễn cho sau này tiểu tử kia giống như Giáng Phúc."

Thái tử phi còn có chút không nghĩ tới, vốn cho là Lý giai thị bị đấu đá sụp đổ, hoằng tích vị hoàng tôn đầu tiên của Khang Hi này cũng bị tan thành mây khói, không nghĩ tới nguyên lai là do chính mình sanh a, "Hoằng Tích thì Hoằng Tích, dù sao đi nữa đều là do ta cực khổ sanh."

"Lại phát điên cái gì." Thái tử lầm bầm một câu.

"Không có việc gì, còn ngươi, cái chân bị thương thế nào rồi?" Thái tử phi bởi vì thấy thái tử mới vừa đi lại, hiện tại đang nhíu mày đau đớn mới hảo tâm hỏi một câu.

"Cô còn tưởng là ngươi không hề để ý đến thương thế của cô đây." Thái tử nói đến đây có một chút bất mãn, thái tử phi từ lúc biết chuyện hắn ngã xuống ngựa cũng chỉ có ngày đầu tiên hỏi qua một chút, lúc sau cũng không thấy nhắc lại, một điểm cũng chưa từng đem hắn để ở trong lòng.

"Thái y nói ngươi phải tĩnh dưỡng, ta thì sao, còn phải ở cữ trong phòng, có thể hỏi thăm ngươi thế nào đây. Ngày hôm nay nếu không phải vừa đúng dịp ngươi qua đây, ta đi hỏi ai bây giờ." Thái tử phi đối với lòng dạ hẹp hòi của thái tử vạn phần thống hận, đối với việc phụ nữ sau khi sinh sản phải ở cữ cũng vạn phần thống hận, nhất là ngay cả ôm con cũng đều không được.

Thái tử nghe được thái tử phi giải thích, trong lòng khá hơn một chút, hất cằm liếc về hướng thái tử phi, "Nếu ngươi có tâm, phái người đi hỏi một chút không được sao? Nói cho cùng ngươi chính là chưa từng để ý đến cô."

"Này, có chút lương tâm có được hay không." Thái tử phi bị thái tử nói này nói nọ được một tấc lại muốn tiến một thước có chút phiền não, mình cũng tự lo chưa xong, nếu không phải là bởi vì thái tử thì sẽ bị sinh non sao?" Ngươi qua đây cũng được một lúc nên phải đi rồi, đừng quên ta hiện tại không thể trúng gió, hoàng a mã nếu biết rằng ngươi ở trong phòng phụ nữ ở cữ ngây ngốc hồi lâu, nhất định sẽ đối với ngươi tăng thêm vài phần kính trọng!"

Thái tử nghĩ vậy nói cũng là có đạo lý, vốn là không nên qua đây, mượn cớ ứng phó hoàng a mã cũng là muốn gặp mặt Hoằng Tích, không thể ở lâu, "Được, cô cũng đi."

Thái tử phi ngay đến vẫy tay chào từ biệt cũng đều lười vẫy, thái tử còn chưa có để cung nhân khiêng hắn đi, liền nhớ lại một việc, "Được rồi, cô đã quên nói cho ngươi biết, người cứu cô là thứ nữ của Đông Quốc Cương, vừa vặn tham gia kỳ tuyển tú năm nay."

"A…" Thái tử phi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại thái tử đã được cung nhân vội vàng khiêng đi xa.

Đông Quốc Cương thứ nữ, tham gia kỳ tuyển tú nữ lần này? Thái tử nói như vậy, chẳng lẽ là muốn người nữ nhân này?

Thái tử phi xưa nay chính là một người có động lực, thái tử vừa nhắc tới, liền trực tiếp gọi Trữ ma ma phái người đi hỏi thăm về thứ nữ của Đông Quốc Cương này. Làm đệ nhất thiếp thân nhũ mẫu của thái tử phi, được thái tử phi bí mật phân phó, liền đem người nữ nhân có khả năng này uy hiếp được chủ tử này trở thành cái đinh trong mắt, không quá nửa ngày, Trữ ma ma liền đem tư liệu trực tiếp giao đến tay thái tử phi.

Vốn dĩ cô gái này có tên trong kỳ tuyển tú nữ tới nên có tư liệu trong phủ nội vụ, nên lấy được tài liệu cặn kẽ ra cũng không khó, nhưng thông thường loại tư liệu này cũng chỉ là một ít thông tin cá nhân, tỷ như tài

nữ nhà ai, chiều cao dung mạo thế nào, Trữ ma ma lo lắng còn ra sức nghe đánh giá của các nữ quan trong lúc tuyển tú nữ, từ mọi phương diện làm ra phân tích, phỏng đoán người đẹp này có tính tình ra làm sao.

Thái tử phi trước tiên lật xem hồ sơ tú nữ của phủ nội vụ, thấy bên trên tài liệu cá nhân của cô gái ghi là Nhã Oánh, là thứ nữ của đô thống Đông Quốc Cương, sinh năm Khang Hi thứ hai mươi, tính tình hiền thục đôn hậu, công dung ngôn hạnh.

Thái tử phi nhìn thoáng qua liền không có hứng thú đối với tài liệu này, thấy chẳng có chút thông tin hữu ích nào, nhớ năm đó hồ sơ của mình cũng chẳng phải được khen ngợi hay sao?" Trữ ma ma, ngươi nhìn nàng Nhã Oánh này thấy thế nào?"

"Chủ tử thích nô tỳ liền thích." Trữ ma ma cố gắng che giấu cảm xúc, giơ khuôn mặt cứng nhắc mà trả lời.

"Không phải là đã phái ngươi đi nghe ngóng sao? Cứ nói thật đi, dù sao cũng là người đã cứu thái tử." Thái tử phi cảm thấy kỳ quái với thái độ của Trữ ma ma, lại hỏi.

Trữ ma ma giật mình, vội trả lời, "Nô tỳ thu được tin tức bên ngoài truyền đến, mỹ nữ tên Nhã Oánh này là một người khiêm tốn an phận, tuy rằng chỉ ở vòng sơ loại lộ diện một vài lần, nhưng vẫn là biết làm cho người ta khen, ở Đông phủ sống chung với các tỷ muội khác cũng coi như hòa hợp, giỏi trù nghệ hiểu y lý, nói chung nô tỳ không có nghe được mặt xấu của nàng ta."

"Ồ, tốt như vậy a." Thái tử phi cảm khái một câu.

"Tốt hay xấu không thấy tận mắt còn chưa biết được." Trữ ma ma nhịn không được xen mồm, "Chủ tử, người như vậy cũng không thể cho vào Dục Khánh Cung. Có thể khiến cho mọi người mới gặp đã nghĩ nàng là tốt thì tâm kế cũng không thấp, người cũng không thể khinh thường nàng ta. Hơn nữa, nô tỳ còn cảm thấy kỳ quái, nàng bình thường không ra ngoài, đúng ngày đạp thanh xuất môn thì liền cứu được thái tử gia, đây thật sự là trùng hợp a."

"Ngươi nên nghĩ người ta có vận khí gặp quý nhân." Thái tử phi cười nói, sự hoài nghi của Trữ ma ma không phải không có lý, nhưng ngay đến Khang Hi và thái tử điều tra rõ cũng đều nói người này quang minh chính đại lấy việc giúp người làm niềm vui, như vậy hoài nghi này là không cần thiết, dù sao đi nữa bây giờ thái tử cũng là có ý tứ đối với nàng. "Lời ngươi mới nói vừa rồi không thể nói lung tung, đừng quên nàng đã cứu thái tử gia."

Ở trên phương diện này, thái tử phi là rất cảm kích mỹ nữ Nhã Oánh, nếu như không có nàng cấp cứu cho cái chân của thái tử, chân của thái tử có khả năng rất lớn sẽ bị tàn phế, cái này đối với việc tranh đoạt ngôi vị của hắn cực kỳ bất lợi, dẫn đến nỗ lực của mình cũng sẽ hoàn toàn uổng phí, nếu thật như vậy, không chừng mình bây giờ đang cùng thái tử ôm đầu khóc rống, sau đó mình ở trong không gian phiền não tìm biện pháp cứu trị đây.

"Ý của chủ tử là?" Trữ ma ma thấy thái tử phi đối với cái vị Nhã Oánh này rất có hảo cảm, lo lắng chủ tử nhất thời ngớ ngẩn dẫn sói vào nhà.

"Nếu thái tử thích, bổn cung tất nhiên nên rộng lượng một chút. Bổn cung bây giờ còn không thể ra gió, chỉ có thể phái người qua chỗ thái hậu thỉnh cầu, đem người ta rước vào Dục Khánh Cung vậy." Ngón tay của thái tử phi phẩy tấm chăn một cái, nói với Trữ ma ma.

"Cái này sao có thể được, chủ tử, nếu thái tử gia để ý, người càng không thể để cái vị tú nữ này tiến vào Dục Khánh Cung a." Trữ ma ma vội la lên.

"Thái tử đều đã mở lời trước với bổn cung, hắn hiện tại khẳng định nhớ kỹ, bổn cung nếu là không đi làm, không chừng sẽ bị oán giận. Hơn nữa, nàng đã cứu thái tử, nói vậy ở chỗ hoàng thượng cũng lưu lại chút ấn tượng. Bổn cung cũng liền thuận theo ý bọn họ đi thỉnh cầu, dù sao lúc được gả vào Dục Khánh Cung, lấy thân phận thứ nữ, tối đa cũng chỉ là một thứ phúc tấn, có thể gây sóng gió gì được sao? Có điều nếu như nàng không có ý định gì đối hoàng cung, như vậy phải nghĩ kế khác, bổn cung cũng không thể bởi vì thái tử yêu cầu mà đi hại một nữ nhân."

Thái tử phi nghĩ tới cái vấn đề này lại nói, "Trữ ma ma, ngươi cho người tiếp cận tú nữ này, nhân cơ hội hỏi ý tứ của nàng một chút, nếu thật không muốn vào hoàng cung, bổn cung liền làm người tốt, hỗ trợ để cho nàng tìm một ý chung nhân tốt, nếu như muốn vào cung, vậy bổn cung sẽ giúp thái tử cầu được nàng."

Trữ ma ma nghe vậy, nhất thời mặt nhăn đến sinh ra vài nếp gấp, "Nữ nhân nào có cơ hội vào cung hầu hạ thái tử lại không muốn, đây chính là chuyện vô cùng vinh dự, như nàng là một thứ nữ được lọt vào mắt xanh của thái tử, cũng không biết là đã tu mấy kiếp, làm sao có thể không chịu."

Thái tử phi cũng chỉ là nhàn nhạt cười, căn dặn, "Ý nghĩ mỗi người cũng không giống nhau, không chừng ngươi đã đoán sai thì sao. Cứ theo ý bổn cung đi dò hỏi đi, bổn cung sẽ tính bước tiếp theo nên làm như thế nào."

"Vâng." Trữ ma ma đáp ứng có chút bất đắc dĩ. Tuy rằng lúc này Dục Khánh Cung nhất định phải nạp thêm người, mà người tiến vào đối với thái tử phi uy hiếp không lớn, vậy một chút quan hệ cũng không có, nhưng chính mồm thái tử nói với thái tử phi muốn mỹ nhân này, sao có thể không uy hiếp được?

Kỳ thực thái tử phi cũng không phải thực sự hảo tâm cầu mỹ nhân cấp cho thái tử như vậy, Đông giai thị mặc dù là thứ nữ, nhưng rốt cuộc vẫn là họ Đông giai, cháu gái của Đông Quốc Duy, nếu như vào dục khánh cung, như vậy bộ tộc Đông giai rất có khả năng sẽ lập mối quan hệ với thái tử, trong mắt người ngoài, không chừng là hoàng thượng dùng mẫu tộc của ông cấp gia thế cho thái tử, khuynh hướng người đi theo phe thái tử sẽ càng nhiều, nhưng đối với việc khống chế quyền lực của Khang Hi, cho dù ông ta có yêu thích thái tử đến mấy đi nữa, cũng sẽ không đem Nhã Oánh cứ thế ban hôn cho thái tử, cho nên tâm nguyện của thái tử ngay từ lúc mới bắt đầu đã thất bại. Nếu như hắn thực sự đối với nữ nhân Đông giai thị này cố chấp như vậy, có lẽ Khang Hi sẽ tìm cho hắn mấy người nữ nhi không quan trọng trong Đông giai ném cho hắn để thỏa mãn con trai bảo bối.

Thái tử phi hiểu rất rõ, nhưng không có trực tiếp đả kích thái tử, trái lại quyết định nếu Đông giai Nhã Oánh thật có ý muốn vào cung, liền cứ làm bộ đi đến chỗ thái hậu van cầu, sau đó kết quả cuối cùng không được như ý, khiến thái tử không vui một hồi, để cho người khác nhìn vào bản thân mình nói mình rộng lượng, cớ sao lại không làm.

Tưởng tượng thái tử cầu mà không được mặt đen lại như đít nồi, thái tử phi mừng rỡ bật cười. Sau khi cười xong, thái tử phi khôi phục biểu cảm nghiêm trang, nghĩ đến Thạch gia cũng có nữ nhi tuyển tú lần này, chính là Tĩnh Phương nữ nhi nhà nhị thúc, gặp qua hai lần, ấn tượng cũng không tệ lắm, cùng là người một nhà, thái tử phi luôn luôn sẽ quan tâm tới, ở trong phòng nhiều rồi cũng nên tìm chút chuyện để làm mới được.

Vừa nghĩ đến, Cam Thảo liền cầu kiến, bẩm báo tin tức tuyển tú mới nhất, "Chủ tử, tam tiểu thư đã vào tuyển tú đợt thứ hai."

"Rất tốt." Thái tử phi nghe xong thật cao hứng, "Ngày hôm nay mới là ngày đầu tiên tuyển tú, thế nào nhanh như vậy ngươi đã nghe được?"

"Hồi bẩm chủ tử, ngài cũng không nhìn xem nô tỳ là được ai chăm sóc dạy bảo, chút tin tức ấy dụng tâm hỏi thăm luôn luôn có thể nghe ra được, ngày mai sẽ tuyên bố, tú nữ có chút thân phận có lẽ cũng nghe được." Cam thảo ngầm khen chủ tử nhà mình một câu, thuận tiện nói ra một ít tin tức, "Chủ tử, lần này tuyển tú có một vị chất nữ của Nghi phi nương nương, thân phận cũng rất cao, bất quá nô tỳ và cung nữ của Nghi phi nương nương hàn huyên vài câu, nghe được một ít tin đồn, thật giống như là muốn ban hôn cho bát a ca làm phúc tấn."

"Nhà Quách Lạc La thị sao." Thái tử phi nghe xong đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, vị chất nữ của Nghi phi này có phải là vị thê tử rất nổi danh của bát a ca trong lịch sử kia, bị lão tứ áp chế cưỡng đoạt không. "Vị Quách Lạc La thị này mấy tuổi?"

"Hồi bẩm chủ tử, nàng sinh năm Khang Hi thứ hai mươi, hiện nay mười bốn tuổi." Cam Thảo trả lời.

Thái tử phi tính toán một chút, mười bốn tuổi tham gia kỳ tuyển tú lần này, độ tuổi vừa đủ, có điều ban hôn cho bát a ca cũng không thể lập tức thành hôn,... ít nhất... Phải chờ thêm một năm, bởi vì thất a ca lần này cũng cần phải làm đám cưới, một năm sau chính là năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, ngắm chừng phải xuất chinh đánh Cát Nhĩ Đan, cũng không có khả năng thành hôn, chiến tranh phải một hai năm mới kết thúc, chờ Khang Hi trở về, cũng đến lúc sắc phong các a ca trưởng thành, sau đó các a ca trưởng thành sẽ ra cung khai phủ, việc bát a ca thành hôn cũng chỉ có thể đợi được đến lúc này mới thành hôn, bấm ngón tay tính toán, nhanh nhất cũng phải đến năm Khang Hi thứ ba mươi tám mới đại hôn.

Thái tử phi đối với vận khí của bát a ca nhìn có chút hả hê, có một phúc tấn thân phận gia thế cao lại không có thời gian cưới, sau khi cưới lại bị quản đến gắt gao, trách không được Khang Hi lại hối hận về sai sót này, tuy rằng thân phận mẹ đẻ của bát a ca quá thấp, nhưng hắn cái người làm cha này chính là hoàng đế, kết quả thì sao, nhi tử bị gia đình nhà vợ có bối cảnh quá tốt đè ép ngược lại.

Bát a ca ở trong nhà là vế trên nhưng thực tế lại rơi xuống tiểu thừa, cái vị Quách Lạc La thị kia cũng không hiểu việc ở trước mặt người khác phải cho hắn mặt mũi, còn công khai kháng nghị việc Khang Hi ban thưởng tiểu thiếp cho bát a ca, lúc bát a ca đi tranh đoạt ngôi vị thì chích cục nợ phúc tấn này khiến cho các đại thần lên án.

Nữ nhân a, luôn luôn mong muốn hai người yêu nhau đi hết cả cuộc đời, nhưng cho dù là ở hiện đại cũng rất nhiều người khi kết hôn rồi lại ly hôn, loại tình yêu một vợ một chồng này có dễ cầu như vậy ư, nhất là tại xã hội phong kiến này, thái tử phi nghĩ thầm, mình mới không thể ngu ngốc đi chuốc khổ vào thân, đố phụ điều không phải dễ làm như vậy, nếu thật đem trái dưa chuột của thái tử để lại ký hiệu sở hữu, Khang Hi là người thứ nhất muốn tiêu diệt mình, có đôi khi ngươi và ta cùng tình nguyện dính dáng một chút đến loại tình cảm này cũng thật là tốt.

Mặt mỉm cười trái tim chất chứa cảm kích

81. Chương 81

Tuy rằng Trữ ma ma không tình nguyện, nhưng vẫn là làm theo lời thái tử phi nói lén cùng vị tú nữ Nhã Oánh kia tiếp xúc, Đại Thanh tuyển tú luôn luôn nghiêm cẩn, ngoại trừ trước khi tuyển tú bắt đầu thì có mở cửa sau để người ta nhanh chóng chen chân, đến khi tuyển tú bắt đầu rồi thì muốn làm gì nữa cũng khó, hơn nữa các tú nữ đều được quản lý một cách thống nhất, người tú nữ nào được quản sự nhũ mẫu hoặc là công công kêu đi ra ngoài nói mấy câu, cũng dễ dàng bị đem ra bàn tán.

Trữ ma ma tuy rằng không quan tâm mỹ nữ Nhã Oánh này sẽ bị các tú nữ khác ghen ghét, nhưng để tránh liên luỵ đến thanh danh của thái tử phi, nàng cũng không có tự mình xuất đầu lộ diện, mà là để quản sự nhũ mẫu có giao tình tốt với mình ở lúc tú nữ về trong phòng nghỉ ngơi thì đem một túi gấm giao cho Đông giai thị, sau đó chờ đông giai thị phản ứng.

Nhã Oánh sau khi nhận được túi gấm liền bắt đầu suy xét, bên trong túi gấm chỉ có tờ giấy nhỏ viết nếu không có ý phú quý, có quý nhân liền hứa cho ngươi tiền đồ gấm vóc, nếu dã tâm hơn thế, hung hiểm khó lường. Lúc xem qua tờ giấy nhỏ, nàng liền suy nghĩ xem phú quý ở đây rốt cuộc là chỉ cái gì, về sau kia nói, rõ ràng là mang theo uy hiếp, nếu ý lưu hơn thế — cái hơn thế này, nàng hiện tại ở trong cung, chẳng lẽ nói trong cung có quý nhân coi trọng nàng? Mà người đưa túi gấm này cũng không hy vọng nàng ở lại, cho nên đem tương lai áo gấm nhung lụa dụ nàng rời đi?

Đông giai Nhã Oánh đang nghĩ ngợi, tiếng nói chuyện của nhũ mẫu và công công đi tuần bên ngoài truyền vào, nàng cả kinh rất nhanh thì bình tĩnh lại, tỉ mỉ nghĩ rốt cuộc là mình từ lúc nào có dính dáng đến quý nhân trong cung, nàng đều luôn luôn an phận khiêm tốn, duy nhất chỉ có một lần ngoài ý muốn đó là vài ngày trước cùng huynh đệ tỷ muội đi ra ngoại ô kinh thành thắp hương thì cứu được một người, nhìn thân hình khí độ người kia, trẻ tuổi uy phong, đích xác điều không phải người bình thường, ước chừng mười tám mười chín tuổi, nếu hắn là quý nhân coi trọng mình, thân phận kia chắc chính là một trong số những a ca lớn tuổi. Mặc dù không có gặp qua những vị a ca này, thế nhưng những a ca trên mười sau tuổi cũng chỉ có bốn vị, thái tử điện hạ, tam a ca, tứ a ca và ngũ a ca.

Như vậy nếu đoán không lầm, cái túi gấm này rất có khả năng chính là do một vị phúc tấn hoặc là tiểu thiếp nào đó lén sai người mang tới, mục đích chính là không muốn mình được gả vào hoàng cung.

Hoàng cung, đích thật là đáng sợ.

A mã của nàng mặc dù là đô thống Đông Quốc Cương, nhưng chẳng qua nàng cũng chỉ là một thứ nữ, nếu không phải bởi vì vợ cả của a mã không có con gái, thì sinh hoạt hằng ngày của nàng cũng không tính là

tốt, a mã mất, huynh trưởng còn chưa thành niên, ngay đến tước vị cũng để cho thúc thúc Đông Quốc Duy tiếp nối, dòng chính xuống dốc, nhưng cho dù như vậy, mẹ cả cũng vẫn như cũ không chiếu cố nàng lắm. Tất cả tiền đồ của nàng đều nằm trên kỳ tuyển tú lần này, ẩn nhẫn cúi đầu sống qua ngày không phải là chờ đến ngày hôm nay sao?

Có quý nhân uy hiếp nàng cũng không sợ, chẳng phải Đức phi lúc đó cũng từ một cung nữ nho nhỏ từng bước từng bước tiến tới địa vị này ư? Chỉ cần cẩn thận mưu họa, không lo sống không nổi. Chỗ dựa lớn nhất của nàng chính là còn mang được ký ức trước khi trọng sinh, ở kiếp trước lúc tuyển tú thì gia tộc mẹ cả không chiếu cố chính mình, tuy rằng vào được vòng thứ hai, nhưng cuối cùng bị chỉ hôn cho một tôn thất con vợ kế làm kế phu nhân, con gái vừa xuất giá đến nhà chồng đã liền có con trai kế chừng mười tuổi và hai kế nữ, lúc đang còn có dung mạo thì mặc dù được trượng phu cưng chìu, nhưng dưới sự xích mích giữa bà bà và con gái cũng không sống vui vẻ, nàng cũng không thể có bầu. Đến năm đầu Ung Chính, bản thân mắc bệnh tình hình nguy kịch, trước giường không người săn sóc, cuối cùng ho ra máu mà chết, không nghĩ tới trời xui đất khiến lần thứ hai mở mắt, cư nhiên lại trở về khi còn bé.

Cả đời này, nàng nhất định phải sửa lại số phận! Mà bây giờ, có một tương lai có lẽ sẽ phải chết đang chờ nàng, nàng phải tránh! Kiếp trước tuy rằng sự tình trong hoàng cung nghe không được bao nhiêu, nhưng lúc các quý phu nhân hội họp thỉnh thoảng cũng có thể nghe được một ít, cái năm nàng sắp chết kia, nữ nhi của lục phẩm tiểu quan Nữu Cỗ Lộc thị bởi vì hầu hạ hoàng thượng đắc lực nên được sắc phong làm phi, nếu nàng nỗ lực cũng có thể làm được như vậy.

Đông giai Nhã Oánh hít sâu một hơi, nỗ lực để tâm tình kích động bình phục lại, trong tay nắm chặt cái túi gấm kia, trở thân mình, cũng không biết quý nhân được mình cứu kia rốt cuộc là vị a ca nào, bất luận là tứ a ca, hay là tam a ca, ngũ a ca đều tốt, hoặc là thái tử điện hạ trong tương lai sẽ bị phế thì mọi chuyện lại càng tốt đẹp.

Ngày mai nên hồi đáp lại cái túi gấm này thế nào đây? Đông giai thị âm thầm cân nhắc.

Đột nhiên, một giọng nữ cắt đứt dòng suy nghĩ của Đông giai thị, "Đông giai Nhã Oánh, ngươi đừng có lật tới lật lui, làm cho người khác cũng ngủ không yên có được không?"

Đông giai Nhã Oánh trợn mắt nhìn về phía nơi thanh âm phát ra, là Triệu giai Lệ Châu, tính tình có chút điêu ngoa, liền nhỏ giọng nói, "Ừ, ta ngủ đây." Đầu óc vẫn ở chỗ cũ càng không ngừng suy nghĩ, nhưng không có trở mình nữa.

Thái tử từ lúc trở về Dục Khánh Cung, vẫn ở tại tẩm điện của mình, trong lúc đó dĩ nhiên có rất nhiều nữ nhân hậu viện liên tục tới quấy rầy thái tử, sáng sớm đưa tổ yến đến, buổi chiều lại đưa nước canh, buổi tối tới hỏi thái tử gia một chút xem có cần hầu hạ hay không, thái tử tức giận, chân của hắn đều bị thương còn hầu hạ cái rắm, muốn làm gì cũng không được, như vậy những người này tích cực đến chỗ hắn tiếp cận để làm chi! Không phải cố ý làm cho hắn để ý sao?

Trực tiếp hạ lệnh nếu các nàng còn tới nữa thì sẽ đem bắt giam lại toàn bộ, lúc này mới rốt cuộc được yên tĩnh.

Nhiều người ân cần thăm hỏi như vậy, nhưng vẫn cô đơn mà lại không có thái tử phi bầu bạn, thái tử mặc dù biết thái tử phi đang ở cữ, không có khả năng đến gặp mình, nhưng phái người đến bày tỏ một chút như vậy cũng có thể nói là nàng hiền lành a, kết quả ngay đến công phu mặt ngoài như vậy cư nhiên cũng không chịu làm. Ngoại trừ khi trở về gặp qua thái tử phi, hiện tại đã hai ngày chưa từng gặp qua, một câu hỏi han quan tâm cũng không có, thái tử nghĩ thái tử phi này nên để hoàng thái hậu giáo dục lại một phen.

"Chủ tử, chủ tử..." Hà Ngọc Trụ vội vã từ bên ngoài trở về đập cửa hô.

"Vào đi." Thái tử đang rất buồn phiền, thấy Hà Ngọc Trụ đi vào không nhịn được liền hỏi, "Có chuyện gì!"

"Chủ tử, chuyện ngài hôm kia để nô tài đi hỏi thăm, thái tử phi thật sự đã để cho người đi đến chỗ thái hậu cầu vị Nhã Oánh tiểu thư kia." Hà Ngọc Trụ trả lời.

"Ngươi chắc chứ? Không phải nói Trữ ma ma đi tìm vị tú nữ kia sao?" Biểu tình trên mặt thái tử không được coi là vui vẻ, ngay từ đầu nói đến Đông giai Nhã Oánh chẳng qua là vì thấy nàng có ân tình cứu mình mà muốn báo đáp một phen, để thái tử phi nói vài câu cất nhắc nàng mà thôi. Không có nói rõ ra cũng là

cố ý thử thách thái tử phi, xem nàng có thể lĩnh hội ý của mình hay không, kết quả thái tử phi cư nhiên không có hiểu ý hắn còn nhầm tưởng là hắn muốn vị Nhã Oánh tiểu thư kia!

Đông giai Nhã Oánh cho dù là thứ nữ, nàng vẫn mang họ Đông giai, còn là nữ nhi của Đông Quốc Cương quá cố, rốt cuộc vẫn là Đông giai thứ nữ, hoàng a mã làm sao có thể thật sự đem nàng nhét vào Dục Khánh Cung? Chẳng lẽ là thái tử phi ở cữ qua lâu nên đầu óc mê muội, mới có thể cho là hắn đánh chủ ý lên vị Đông giai Nhã Oánh kia? Nhưng mà hắn biết thái tử phi hiểu lầm cũng không có ý định làm sáng tỏ, chuẩn bị chờ xem rốt cuộc thái tử phi sẽ làm gì tiếp theo.

Ở trong tưởng tượng của hắn, thái tử phi có lẽ sẽ bằng mặt nhưng không bằng lòng, ngoài sáng phái người đi cầu mỹ nhân cho hắn, mà trong tối âm thầm để Trữ ma ma đi uy hiếp vị tú nữ kia, hoặc là động chút tay chân. Mà hôm qua Trữ ma ma quả nhiên tiếp xúc với quản sự phòng tú nữ, hắn cũng liền chờ xem kết quả, không nghĩ tới hôm nay thái tử phi cư nhiên phái người đến chỗ thái hậu cầu người!

"Hồi bẩm chủ tử, là thật. Nô tài nghe được từ chính miệng Trữ ma ma nói ra, không biết vì sao bà ta đi tìm vị tú nữ kia làm gì. Có điều hôm nay thái tử phi để cho người đến chỗ thái hậu cầu người, cũng do Trữ ma ma chính mồm nói." Hà Ngọc Trụ thấy chủ tử nhà mình hình như đang tức giận, chẳng lẽ không được vui vì sự rộng lượng của thái tử phi sao?

"Thái tử phi thật đúng là rất rộng lượng hiền lành! Cô lúc nào thiếu nữ nhân, còn cần nàng đi tới chỗ thái hậu cầu sao?" Thái tử hừ lạnh một tiếng, chẳng biết tại sao trong lòng rất khó chịu, thầm mắng đi cầu đi cầu đi, đến lúc đó không cầu được mọi người cùng nhau mất mặt.

Hà Ngọc Trụ cúi đầu lấy ống tay áo thấm mấy giọt mồ hôi không tồn tại, bởi vì hắn căn bản sờ không trúng thái tử đang tức giận cái gì, thái tử phi đức hạnh chủ động cầu tú nữ cho thái tử, thế mà thái tử lại mất hứng, cái này nằm ngoài dự liệu của hắn, đang nghĩ ngợi lại nghe được thái tử đột nhiên ha hả cười lạnh vài tiếng, lúc này mồ hôi lạnh rốt cuộc cũng chảy ra.

"Hà Ngọc Trụ, mau đi chuẩn bị mấy thứ lễ vật đưa đến chỗ thái tử phi, liền nói cho thái tử phi cô thật cao hứng." Thái tử chớp mắt, đối Hà Ngọc Trụ phân phó nói, "Nhất định phải cho thái tử phi biết, cô thực sự rất cao hứng. Ha hả."

Hà Ngọc Trụ bị tiếng nghiến răng ken két của thái tử làm cho xương sống đằng sau lưng đều lạnh, có người có bộ dáng cao hứng như vậy sao?" Vâng, nô tài đi làm ngay."

Thái tử tà nghễ nhìn theo bóng lưng Hà Ngọc Trụ rời đi, chờ Hà Ngọc Trụ đóng cửa lại rồi mới thu hồi ánh mắt, hừ lạnh một tiếng, cầm lấy bút lông vẽ ra hình cái đầu đơn giản của thái tử phi, sau đó cầm lấy bút lông cỡ nhỏ chấm chu sa càng không ngừng ở trên khuôn mặt điểm điểm nốt ruồi son, "Đồ đầu gỗ, giả hiền lành, một con heo, chờ làm trò cười đi! Quá rãnh rỗi ở không đi gây sự sao!"

Bên trong phòng, thái tử phi đang chơi đùa cùng tiểu Hoằng Tích, chóp mũi đột nhiên có chút ngứa, nhịn không được hắt hơi một cái, thầm nghĩ tên khốn kiếp nào ở sau lưng đang mắng chửi người, xoa xoa mũi, tiếp tục đùa với nhi tử, cùng nhau nói tiếng ngoài hành tinh.

"Chủ tử, Trữ ma ma đã trở về." Cam Thảo nghe xong cung nữ giữ ở ngoài cửa truyền báo, nhỏ giọng nói cho thái tử phi.

"Nhanh như vậy?" Thái tử phi ngẩng đầu, "Để Trữ ma ma vào đi."

"Vâng." Cam thảo thưa, liền đi mang Trữ ma ma tiến vào.

Trữ ma ma sau khi đi vào, thấy tiểu a ca, khuôn mặt nghiêm khắc nhất thời nhu hòa, sau khi hành lễ với thái tử phi và tiểu a ca xong mới trả lời, "Hồi bẩm chủ tử, chuyện đã hoàn thành, thái hậu nương nương nói sẽ ghi nhớ."

"Ừ, như vậy cũng tốt." Thái tử phi nghe xong thật cao hứng.

Nhưng Cam Thảo Cam Lộ, Trữ ma ma lại không ai có một tia mỉm cười, Cam Thảo nhịn không được hỏi, "Chủ tử, vì sao ngài nhất định phải cầu cái tú nữ này cho thái tử? Nếu thật để cho nàng tiến vào Dục Khánh Cung, nàng ta cùng ngài đối nghịch thì phải làm sao bây giờ?"

"Cầu xin không nhất định sẽ có." Thái tử phi cười nói chỉ điểm, "Không chừng vị tú nữ kia là một người mà trăm nhà cùng cầu thì sao?"

"Nàng có tài đức gì mà khiến chủ tử cất nhắc nàng như thế." Cam Lộ không cho là đúng nói rằng, "Chẳng qua chỉ là ỷ vào việc đã cứu giúp thái tử một lần mà thôi. Ban đầu nếu nàng không có ý định hầu hạ quý nhân thì sẽ giúp đỡ tìm cho nàng một ý chung nhân tốt, nhưng nàng hết lần này tới lần khác muốn được gả vào nơi quyền quý, hừ, đừng cho rằng người khác đều là kẻ ngu si, nói cái gì khiêm tốn đôn hậu đều là giả."

Trữ ma ma nghe được lời này của Cam Lộ, đã bị gợi lên ngọn lửa trong lòng, nhớ tới vừa nhận lại túi gấm hồi đáp, lúc mở ra nhìn lên tờ giấy đã bị chọc tức, "Cam lộ nói không sai, nàng còn ra vẻ này nọ nói tất cả dựa vào ý trời, nếu ý trời muốn giữ lại ở nơi này, liền theo thiên ý. Nói thẳng ra muốn ở lại hầu hạ quý nhân còn có thể được cho là thẳng thắn lanh lẹ, quanh co lòng vòng còn sợ người khác nhìn không ra ý của nàng sao?"

"Được rồi, mọi người đều có chí riêng, sao có thể để ý được nhiều như vậy." Thái tử phi thấy các nàng đều lòng đầy căm phẫn, nhưng thật ra nghĩ cũng buồn cười, chính hắn một chủ tử cũng còn không lo lắng, các nàng lại bất mãn thay. Dù sao đi nữa dựa trên thực tế cái cô tú nữ này cũng không thể nào được đưa vào Dục Khánh Cung, cũng không biết cuối cùng sẽ được giữ thẻ bài lại hay là tự mình kết hôn đây.

Đông giai Nhã Oánh cũng nghĩ như vậy, ở lúc suy nghĩ không biết là vị quý nhân nào, nàng thì có suy đoán có lẽ là thái tử điện hạ coi trọng nàng, nhưng nói như thế nào cũng là đã hai đời làm người, một ít chuyện vẫn có thể phân tích thấu triệt, sau khi suy nghĩ qua thân phận của mình và Đông giai thị bộ tộc, nàng đã nghĩ cho dù thật là thái tử, nàng cũng không có nhiều khả năng được ban hôn cho thái tử, kiếp trước nàng nhớ rõ tú nữ tiến vào Dục Khánh Cung đều là dân tộc Mãn, duy nhất có một họ Đổng Ngạc cũng là dòng thứ con vợ lẽ, như thế vừa nhìn là có thể phát hiện hoàng thượng chọn tú nữ đưa vào Dục Khánh Cung cần có điều kiện, mình là Đông giai thị chi thứ nữ, cơ hội được chỉ hôn vào Dục Khánh Cung là quá nhỏ.

Nhưng nếu không phải thái tử, mà là ba vị a ca kia, như vậy nàng là có thể đạt thành mong muốn, cho nên nàng cũng đang đánh cuộc, thành hay bại cũng đều phải đi trên một con đừng chật vật, nhưng nàng càng muốn thắng, thắng được bước này nàng sẽ cố gắng đạt được phú quý thật sự.

Ngồi chờ đợi kết quả không phải là bản tính của nàng, cho nên nàng vì tương lai sau này nỗ lực biểu hiện, tranh thủ được giữ thẻ bài, vị quý nhân được mình cứu kia có thể là một vị a ca, nếu hoàng thượng thấy tên của mình, khẳng định cũng sẽ có ấn tượng, như vậy, bất luận như thế nào đều có lợi hơn.

"Thái tử phi nương nương, Hà công công tới rồi." Cung nữ ở ngoài cửa thông báo.

Thái tử phi còn đang nghe Trữ ma ma, Cam Thảo Cam Lộ chia nhau giải tỏa oán giận, nghe được Hà công công tới rồi, trong lòng thở dài một hơi, đối với Cam Lộ nói, "Đi dẫn Hà công công vào đây đi."

"Vâng, chủ tử." Cam lộ đáp, Cam Thảo và Trữ ma ma đều im lặng không nói gì nữa, đứng yên một bên.

Sau khi Hà Ngọc Trụ đi vào, phía sau còn dẫn theo hai tiểu thái giám, trên tay đều đang cầm một ít đồ vật, thái tử phi liếc mắt nhìn, nhìn về phía Hà Ngọc Trụ, ý bảo đó là có ý gì.

"Thái tử phi nương nương, đây là lễ vật thái tử điện hạ phái nô tài mang tới, nói người có thể sẽ thích, tặng cho người thưởng thức." Hà Ngọc Trụ cười trả lời.

"Vậy sao?" Thái tử phi rõ ràng không tin thái tử đột nhiên tốt bụng như vậy, có chút kỳ quái, "Thái tử còn có nói gì khác không?"

Hà Ngọc Trụ rõ ràng dừng một chút, hắn nghĩ đến thái tử cười lạnh nói hắn rất cao hứng, lời này có chút không biết nên nói thế nào cho thái tử phi nghe, cảm thấy thái tử phi nhìn chằm chằm vào mình, đành đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười, "Hồi bẩm thái tử phi nương nương, chủ tử còn bảo nô tài nói cho người, chủ tử thật cao hứng, vô cùng cao hứng."

Thái tử phi đầu tiên là khẽ run một chút, tiếp đó liền cười ra tiếng, "Được rồi, truyền đạt lời của bổn cung, cứ nói bổn cung cảm tạ phần thưởng của thái tử gia, những chuyện kia đều là phận sự thuộc về bổn cung." Chẳng lẽ thái tử vui vẻ với hành động rộng lượng của mình, ha ha, sáng nay cố ý để Hà Ngọc Trụ biết chuyện mình để Trữ ma ma đi đến Từ Nhân Cung hướng thái hậu cầu tú nữ cho thái tử điện hạ, không nghĩ tới thái tử nhanh như vậy đã có phản ứng.

Nghĩ vậy, thái tử phi lại hơi nhướn mày, chẳng lẽ thái tử thực sự rất để ý tới vị Đông giai Nhã Oánh này mới có thể cao hứng như thế?

Chỉ số thông minh của thái tử lẽ nào bởi vì sau khi ngã gãy chân mà liền giảm xuống, như vậy mới không thể dự đoán được chuyện này sẽ không thành được? Mình cho người đến chỗ thái hậu cầu người, vốn là có ý đùa giỡn thái tử, nếu là hắn nghĩ thông ra được nhất định sẽ tức giận đến oa oa kêu to, mà không phải cho người đem đồ qua tặng còn nói hắn thật cao hứng đây?

Thái tử phi đột nhiên có chút không nắm bắt ra động cơ hành vi của thái tử, cuối cùng chỉ có thể quy kết là thái tử vì mỹ nhân mà thỉnh thoảng đầu óc có chút hồ đồ đi, dù sao cho tới nay hắn cũng là một người thông minh, cũng rất ít làm chuyện ngu xuẩn.

Hà Ngọc Trụ nghe xong lời thái tử phi nói, len lén nhấc mí mắt lên quan sát thần sắc thái tử phi, thấy tâm tình thái tử phi không tệ, trong lòng cũng có chút băn khoăn có nên đem chuyện thái tử cười nhạt nói cho thái tử phi hay không đây?

Băn khoăn lo nghĩ cuối cùng đã bị đưa ra khỏi tẩm điện thái tử phi, không có cơ hội nói.

82. Chương 82

Kỳ tuyển tú rất nhanh đã đến vòng thứ ba, hoàng thất các vị a ca, hậu phi, còn có hậu duệ tôn thất quý tộc chờ một lát cũng đều bắt đầu hành động, nguyên bản lúc tuyển tú thì nhìn thấy ưng ý, hoặc là bởi vì có thể đi vào vòng thứ ba, những tú nữ này phẩm chất đều có bảo đảm, mỗi một người trong hoàng thất đều bắt đầu tìm phương pháp cầu người, có điều bởi vì bản thân hoàng thượng còn chưa chọn, mọi người cũng chỉ có thể đợi kết quả.

Chủ trì tuyển tú lần này là do bốn vị phi tử, Huệ; Vinh; Nghi; Đức phi từng người đều có tư tâm, vòng thứ ba là vòng quyết định cần tú nữ từ khắp nơi đấu sức cho ra kết quả cuối cùng, các nàng sẽ không mong muốn tú nữ mới vào cung lại có bất kỳ sự uy hiếp nào đối với các nàng, nhưng càng phải ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện lòng khoan dung độ lượng, cho nên lần này tuyển tú lưu lại người mãn chiếm đa số, cũng có ba tú nữ người hán.

Các nàng cũng đều biết rõ ràng, hoàng thượng coi trọng Hán nữ còn hơn coi trọng tú nữ dân tộc Mãn nhiều, dù sao hán nữ có được sủng ái, ở đằng sau hậu cung cũng không thể vượt mặt các nàng những mãn phi này, giống như Mật quý nhân hiện tại ở bên sườn điện Vĩnh Hòa Cung, sinh được hai nhi tử, nhưng vẫn còn là phân vị quý nhân.

Đương nhiên, nếu trong đó có đồ tốt, các nàng cũng sẽ vì tư lợi giữ lại cấp cho con trai của mình, như lần này Huệ phi, Vinh phi và Đức phi đều coi trọng một ít tú nữ, chuẩn bị đến chỗ hoàng thượng van cầu cấp cho đại a ca, tam a ca và tứ a ca, chỉ có mình Nghi phi là bởi vì cửu a ca vẫn còn chưa tới tuổi cưới vợ nên cười hì hì nhìn nhất cử nhất động của các nàng, trong lòng suy nghĩ tìm một ít biện pháp ngáng chân.

Mà thái hậu gần đây cũng không được rãnh rỗi, trong tứ phi mỗi một người đều có tính toán riêng, người đi cầu bất kể là tôn thất hay đại tộc đều sẽ cho phu nhân tiến cung tìm tới chỗ thái hậu nói một chút, thái hậu hiện tại rất không thích náo nhiệt như vậy, lúc nghe thái tử phi sai người của mình đi cầu tú nữ liền cười mắng một câu, "Toàn bộ hậu cung người rãnh rỗi nhất e là thái tử phi." Trả lời thái tử phi liền dứt khoát cho người đóng cửa Từ Nhân Cung, nói muốn chuyên tâm lễ phật, không đến hai ngày, Từ Nhân Cung liền yên tĩnh lại.

Ở cữ thái tử phi đích thật là rãnh rỗi nhất, mỗi ngày nghe một chút tin tức tuyển tú, còn có đám người Cam Thảo các nàng lén hỏi thăm người nào người nào bí mật cầu tú nữ, hoặc là các tú nữ mà Huệ; Vinh; Nghi; Đức nhìn chúng có tướng mạo ra làm sao, các nàng đối các vị tú nữ kia coi trọng chuyện gì, hoặc là quan tâm hỏi thăm củ cải đỏ sống ở Cung Càn Thanh thế nào, phái người đi nói cho nó biết đệ đệ đã mập mạp, trắng bóc mềm mại, tươi tắn khả ái, để nó thường xuyên quay về Dục Khánh Cung nhìn đệ đệ.

Mà thái tử từ sau khi ban thưởng cho thái tử phi về việc đi cầu người xong, liền cái động tĩnh gì cũng không có, một chút dò hỏi đến các loại sự tình của kỳ tuyển tú cũng không, có thể nói hắn một điểm cũng không cảm thấy hứng thú với kết quả của kỳ tuyển tú này, thời gian nằm dưỡng thương buồn chán đến nỗi lông mọc dài, tính tình thật là có chút cáu gắt.

Khang Hi hai ba ngày lại hỏi cái chân bị thương của thái tử một lần, biết được tâm tình thái tử không tốt, cái người làm cha này càng tỏ ra muốn bồi thường nhi tử khiến hắn vui vẻ, các loại dược liệu quý trọng đắt tiền được đưa vào Dục Khánh Cung, còn chuẩn bị sau kỳ tuyển tú này phải cấp cho thái tử thêm mấy người tú nữ. Cung vụ mỗi ngày ông phân cho thái tử cũng giảm bớt không ít, không muốn nhi tử quá đỗi mệt nhọc, cho nên chỉ có thể buồn thiu tự gánh lấy một mình.

Biết được thái tử phi không có quan tâm lấy thái tử một chút, Khang Hi bất mãn trong lòng, rõ ràng thấy đứa con dâu lão nhị này rất hiểu chuyện, lần này làm sao lại cứ vô tâm vô phế như vậy, tuy nói phải ở cữ, nhưng thường cho người đi tới hỏi han tình hình thương thế của thái tử cũng là chuyện mà một thê tử nên làm, Qua Nhĩ Giai Thị lần này thật sự là khiến hắn thất vọng.

"Hoàng thượng, nghe nói thái tử phi cho thợ mộc của phủ nội vụ làm cho thái tử một cái ghế có thể lăn đi." Lý Đức Toàn nghe xong Khang Hi nhắc đến chuyện ở Dục Khánh Cung sau hồi lâu vẫn không lên tiếng, trong lòng biết hoàng thượng sợ là đối với thái tử phi có chút mất hứng, liền nhẹ giọng mở miệng nói.

"Sao?" Khang Hi chỉ là lạnh nhạt đáp lại, ngay đến thái tử bị thương thế nào hỏi cũng không hỏi, cho đóng một cái ghế để làm cái quái gì.

Lý Đức Toàn đoán bắt thái độ của Khang Hi, thấy giọng nói hoàng thượng cũng không phải mất hứng, liền nói thẳng, "Lúc trước thái tử điện hạ bị các chủ tử trong Dục Khánh Cung ân cần thăm hỏi thỉnh an đến phiền não, sau đó thái tử điện hạ lại nói, còn đến quấy rầy nữa liền cấm túc, từ đó cũng rất ít người dám đến hỏi thương thế của thái tử điện hạ. Thái tử phi lo lắng thương thế của thái tử, lại không thể tự mình đi đến nhìn, đã suy nghĩ một biện pháp có thể giúp cho thái tử đi lại được, lập tức cho các thợ mộc của phủ nội vụ tạo một cái ghế, gọi là xe lăn, xe lăn có thể di chuyển, thái tử điện hạ nếu muốn ra ngoại hít thở không khí, chỉ cần cho người đẩy là được, cái ghế được làm để người ngồi thấy thoải mái, thái y cũng để cho người thử qua, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với thương thế của thái tử."

Khang Hi nghe xong lời này, sắc mặt có hơi bớt giận, trong lòng cuối cùng cũng sảng khoái một chút, nhưng ngoài miệng lại nói, "Lúc rảnh rỗi, trẫm cũng muốn nhìn xem cái xe đẩy này có tốt như ngươi nói vậy không."

"Nô tài làm sao dám lừa gạt hoàng thượng." Lý Đức Toàn làm bộ sợ hãi mà cúi đầu, trong lòng lại buông lỏng.

Dục Khánh Cung, sau khi thái tử nhận được cái xe đẩy mà thái tử phi đưa tới, trên mặt cũng có vài nét tươi cười, để Hà Ngọc Trụ cùng mấy cung nữ nâng hắn đi tới ngồi xuống xe đẩy, đẩy đi ra bên ngoài phơi nắng hóng gió một chút, tâm tình chuyển biến tốt, "Thái tử phi coi như có vài phần tâm lý." Dừng một chút, lại có chút bới móc, "Sớm đem tặng cái ghế này qua đây, cô cũng không cần cứ ở mãi trong phòng."

"Gia, thái tử phi cũng là vắt óc mới nghĩ ra được, mấy ngày hôm trước phái Cam Thảo tới xem thương thế của gia một chút, nhưng mà gia không cho người đến quấy rối, thái tử phi lo lắng gia thường xuyên nằm ở trong phòng khó chịu nên đã nghĩ ra một biện pháp, vẽ bản thiết kế xong liền lập tức đưa cho phủ nội vụ làm." Hà Ngọc Trụ nói.

"Thái tử phi có cho người qua đây hỏi thương thế của cô?" Thái tử nghe thế, nhướn mày nhìn về phía Hà Ngọc Trụ.

"Có a, nhiều lần, bất quá khi đó tâm trạng của gia cũng không được sảng khoái, nô tài vừa định mở miệng đã bị gia đuổi ra ngoài." Hà Ngọc Trụ đáp.

Thái tử mở to hai mắt nhìn, "Hay cho một Hà Ngọc Trụ..." Tay chỉ Hà Ngọc Trụ, nhưng không biết nên mắng chửi cái gì, nguyên lai thái tử phi cũng không phải không quan tâm đến thương thế của mình, mà là có hỏi qua nhưng không ai nói cho hắn biết. Muốn mắng Hà Ngọc Trụ, nhưng vừa nãy chính mình lại không cho hắn mở miệng nói, thực tại có chút buồn bực. "Cô muốn đi đến chỗ thái tử phi một chuyến, đẩy cô qua đó."

Ở Cung Càn Thanh củ cải đỏ vừa mới ngủ trưa tỉnh lại, cũng muốn quay về Dục Khánh Cung tìm ngạch nương đi nhìn đệ đệ, mắt còn chưa có mở hết chợt nghe Lý ma ma và Cam Dược đang ngồi ở một bên coi chừng lặng lẽ nói, vì vậy trước tiên lại giả bộ ngủ, cái lỗ tai lại dựng lên nghe Lý ma ma và Cam Dược đang nói cái gì.

"Lần này Dục Khánh Cung khẳng định lại có thêm người tiến vào, mong sao biết an phận chút thì tốt rồi." Cam Dược nhỏ giọng nói rằng.

"Mà phải nói, nương nương làm sao có thể độ lượng như vậy, còn bảo Trữ tỷ tỷ đi đến chỗ thái hậu cầu người, xem bộ dáng thái tử gia hẳn là đã động tâm với Đông giai thị kia, bằng không cũng sẽ không đưa tặng phần thưởng sau khi nương nương đi cầu người trở về." Giọng của Lý ma ma thật là có chút tức giận.

"Nhũ mẫu, bực này oán giận không phải là việc chúng ta nên nói, thái tử điện hạ muốn, chủ tử có thể làm gì đây?" Cam Dược cơ hồ là đưa tới gần lỗ tai Lý ma ma nói, Cung Càn Thanh tai vách mạch rừng, nàng kỳ thực cũng có thể nói là một tai mắt của hoàng thượng, chẳng qua chỉ là đã lâu vẫn chưa được dùng đến thôi, thái tử phi cũng là đã biết thế nhưng không có làm khó dễ cho nàng, chậm rãi để cho nàng bắt đầu hầu hạ tiểu a ca, rất ít khi nghe được chuyện của Dục Khánh Cung nữa.

"Nếu không nên nói, tại sao phải nói." Giọng nộn nộn của củ cải đỏ mang theo một tia nghiêm túc, mở mắt ra bò dậy, nhìn Lý ma ma và Cam Dược.

Lý ma ma sợ đến vội vàng tát hai cái vào miệng mình, "Nô tỳ chết tiệt, để tiểu a ca nghe được mấy chuyện nhơ bẩn này."

"Tiểu a ca thứ tội, chúng nô tỳ lỡ lời." Cam Dược cũng nhận sai.

Củ cải đỏ bước xuống giường, giang tay để Lý ma ma thay xong y phục cho hắn, mới nói bằng cái giọng non nớt, "A mã nhìn trúng người nào?"

Lý ma ma và Cam Dược nhìn nhau, đều lo lắng không đáp.

"Vừa nãy điều không phải nói rất hay sao, hiện tại sao không nói?" Củ cải đỏ vén mí mắt lên, nhìn Lý ma ma và Cam Dược đang quỳ chỉnh lý góc áo cho hắn, "Nói đi, chờ đám cung nữ kia tiến đến sẽ không dễ nói."

Lý ma ma suy nghĩ một chút, liền đem lai lịch thân phận vị đông giai thị kia còn có chuyện nàng đã cứu thái tử nói ra, nói khái quát chuyện thái tử coi trọng đông giai thị còn muốn thái tử phi đi cầu người, "Tiểu chủ tử, chúng nô tỳ là lo lắng thái tử phi nương nương bất lợi, lỡ đâu vị tú nữ kia thật sự được ban hôn vào Dục Khánh Cung, sau đó được cưng chìu mà kiêu thì phải làm sao bây giờ?"

"Ai dám gây bất lợi cho ngạch nương ta?" Củ cải đỏ nghe xong bĩu môi nói rằng.

"Tiểu chủ tử nói phải, thế nhưng vạn sự cũng phải phòng ngừa vạn nhất a." Lý ma ma nhưng không có được yên tâm như củ cải đỏ vậy, đại gia tộc của nữ tử kia thủ đoạn sẽ kém sao? Càng chưa nói là nữ nhân trong mộng của nam nhân, thực sự không thể không phòng, thế nhưng tiểu đại ca mới ba tuổi, cho dù nói ra cũng chưa chắc đã hiểu hết, huống chi những chuyện ở hậu viện này cũng không nên để nam nhân phải bận tâm.

"Nhũ mẫu nói cũng phải, ngạch nương bây giờ còn phải chiếu cố đệ đệ, bị người lợi dụng sơ hở thì phiền toái." Củ cải đỏ nghĩ đến thập ngũ thúc nói qua ngạch nương của hắn bởi vì chiếu cố thập lục thúc mà sinh bệnh, kết quả hoàng mã pháp tiện nghi cho quý nhân khác, đây là hắn lần đầu tiên biết lợi dụng sơ hở là có ý gì.

Củ cải đỏ nhớ kỹ chuyện này, chuyện đi Dục Khánh Cung đổi thành đi tìm Khang Hi, vừa đi vừa nghĩ lúc đến chỗ hoàng mã pháp phải nghe ngóng thế nào, còn chưa tới cửa, liền thấy Lý Đức Toàn từ bên ngoài trở về, "Am Đạt!"

Lý Đức Toàn ngẩng đầu một cái, thấy củ cải đỏ, mặt liền cười mở miệng, "Nô tài ra mắt tiểu a ca, tiểu a ca cát tường. Tiểu a ca hôm nay làm sao lại tới sớm như vậy?"

"Am Đạt, ta đến tìm hoàng mã pháp." Củ cải đỏ nói, "Hoàng mã pháp tỉnh chưa?"

"Hoàng thượng đã tỉnh." Lý Đức Toàn đáp, "Nô tài liền đi vào thông báo cho hoàng thượng tiểu a ca đã tới."

"Ta cùng ngươi đi đi." Củ cải đỏ chủ động nói, đi tới phía trước Lý Đức Toàn, vừa đi vừa cùng Lý Đức Toàn nói chuyện phiếm vài câu, đột nhiên nghĩ đến một việc trước mắt, hỏi, "Am Đạt gần đây đầu gối còn đau không?"

"Phiền tiểu a ca nhớ thương, đã khá hơn." Lý Đức Toàn nghe được lòng mềm đi, tiểu a ca chẳng bao giờ khinh thường bọn họ những người khiếm khuyết, hắn ở trong cung đã quá lâu, tùy mặt gửi lời từ lâu đã thành thục, cả hậu cung này chân chính không hề khinh thường đối với đám thái giám công công như hắn cũng liền chỉ có thái tử phi và tiểu a ca. Trước đó vài ngày bởi vì ngày mưa đầu gối và các đốt ngón tay có chút đau nhức, nhưng lui tới trước mặt nhiều người như vậy cũng liền chỉ có tiểu a ca chú ý tới hắn không được khỏe, hỏi hoàng thượng sau mới biết được, cho thuốc liền để hắn đi về nghỉ một ngày đêm, không nghĩ tới tiểu đại ca bây giờ còn nhớ kỹ.

Củ cải đỏ cười gật đầu, liền đứng ở ngoài cửa không tiếp tục đi vào trong, Lý Đức Toàn bước qua, đi vào nói cho Khang Hi củ cải đỏ đến rồi, chỉ chốc lát sau đã thấy Lý Đức Toàn lại đi ra, "Tiểu a ca, hoàng thượng mời ngài đi vào."

"Làm phiền Lý Am Đạt." Củ cải đỏ cao hứng nói, liền hướng bên trong chạy vội vào. Lý Đức Toàn nhìn bóng lưng củ cải đỏ, lắc đầu cười cười, giả trang già dặn thế nào đi nữa rốt cuộc vẫn còn con nít a.

"Hoàng mã pháp cát tường! Hoằng thăng đến xem ngài!" Củ cải đỏ người còn chưa tới tiếng đã tới trước, làn điệu kéo rất dài.

"Vô liêm sỉ, ai bảo ngươi nói như vậy?" Khang Hi bị củ cải đỏ nói tức giận đến nở nụ cười, mỗi ngày đều thấy, còn muốn học nói những thứ dở ông dở thằng, cái gì đến xem ngài, giống như vài ngày không thấy vậy.

"Điều không phải do tôn nhi nhớ ngài sao?" Củ cải đỏ cũng không có bị Khang Hi hù dọa, ngược lại là mè nheo đến trước mặt Khang Hi nói lầm bầm.

"Hôm qua trẫm cho ngươi học thuộc thiên tự văn học đến đâu rồi? Có thể đọc thuộc bách nhị biến nhớ kỹ bách nhị biến chưa?" Khang Hi cũng không để ý đến hắn làm nũng, nhớ kỹ bắt hắn trả bài.

"Hoàng mã pháp, tôn nhi đương nhiên làm theo lời của ngài, ta đọc thuộc lòng cho ngài một lần, xem có đọc đều hay là không." Củ cải đỏ ưỡn ưỡn bụng nhỏ, chắp hai tay sau lưng tự tin nói.

"Có làm xong bài tập là tốt rồi." Khang Hi sờ sờ đỉnh đầu hắn, hài lòng nói rằng, củ cải đỏ có nghe lời của ông đi làm hay không ông đương nhiên là biết được, có ngoan ngoãn học, cũng không ỷ vào trí nhớ tốt mà lười biếng, cái này khiến hắn cao hứng. Trí nhớ tốt của thái tử điều không phải trời sanh, đa phần đều dựa vào việc học bài này luyện ra được, hắn không muốn hoàng gia xuất hiện hài tử lười biếng.

Củ cải đỏ thấy không cần trả bài, mắt to đảo vòng quanh, quan sát trên mặt của Khang Hi, mở miệng ra lại khép miệng lại.

Khang Hi hơi rũ mí mắt, hỏi, "Có lời gì muốn nói sao?"

"Hoàng mã pháp thật anh minh, hoằng thăng có một thắc mắc muốn nhờ hoàng mã pháp giải thích." Củ cải đỏ thấy Khang Hi hiểu ý, lập tức tùy theo cây gậy mà đánh rắn, "Hoàng mã pháp, trong thiên tự văn có kim mộc thủy hỏa thổ năm chữ, ta nghe sư phụ nói năm cái chữ này cấu thành ngũ hành tương sinh tương khắc. Hỏa khắc mộc, mộc khắc thổ, hỏa khắc mộc thì ta đã hiểu, bởi vì hỏa có thể thiêu hủy gỗ, thế nhưng mộc khắc thổ ta lại không rõ, nếu như không có đất, cây có thể trưởng thành sao? Không phải nên là thổ khắc mộc sao?"

Khang Hi nghe xong cười nói, "Lúc nào thì tiên sinh lại kể cho ngươi những thứ bàng môn tả đạo này?"

"Là tôn nhi kỳ quái mà thôi, nghe qua đạo lý này đã nghĩ muốn hỏi sư phụ một chút, thế nhưng sư phụ cũng không nói rõ ràng, ta hỏi hắn đều không đáp được." Củ cải đỏ tiếp tục.

Khang Hi tự nhiên minh bạch tiên sinh không phải là không hiểu, mà là chưa có sự cho phép của mình nên không dám dạy bừa, ngẫm lại nhân tiện nói, "Ngũ hành tương sinh tương khắc, trong chính tuyến thì mộc khắc thổ là hợp lẽ, nói ngược đi thì là đất sinh mộc, ngươi nghĩ không có đất cây không thể sinh, dùng ngũ hành mà nói thì đó là mộc khắc thổ, đất nuôi cây, nếu mộc khắc thổ quá mức, tức là mộc cưỡi đất,."

Củ cải đỏ nghe đến mắt trợn trừng, "Hoàng mã pháp, ngài hiểu được thật nhiều, trước đó a mã nói a mã thua hoàng mã pháp một phần mười, ta còn không tin, hiện tại ta đã tin."

Khang Hi nghe được thái tử còn có củ cải đỏ nịnh nọt, trong lòng thật là cao hứng, thế nhưng không có bị lời nịnh nọt của củ cải đỏ đánh lừa, "Được rồi, thường ngày cũng không thấy ngươi cái tên tiểu gia hỏa này nói ngọt."

"Hoàng mã pháp, hai loại ngũ hành có thuộc tính tương khắc là không thể đặt ở chung một chỗ đi. Mộc không thể đặt ở cùng một chỗ với thổ, kim cũng là không thể, ta nghĩ." Củ cải đỏ lại hỏi.

"Ngươi đây là học được cái lý luận lệch lạc này từ đâu." Khang Hi nhíu mày.

"Kim loại có thể sinh gỗ sao, gỗ cũng không thể sinh kim? Như vậy coi là tương khắc, hoàng mã pháp, ta đây suy nghĩ không có sai chứ." Củ cải đỏ rất nghiêm túc mà nói.

Khang Hi biết củ cải đỏ cũng chỉ là nghe được phần da lông bên ngoài của ngũ hành mà thôi, hiện tại đều là chính hắn đoán mò, "Nói có lý, thế nhưng trong ngũ hành kim khắc mộc."

"Không không, hoàng mã pháp, mộc khắc kim, kim cũng khắc mộc, đặt ở một chỗ chính là không tốt, chúng không thể giúp đỡ nhau." Củ cải đỏ lắc đầu kiên trì giữ vững lập luận của mình.

Khang Hi thấy nó một bộ hiếu thắng đành cười lắc đầu, "Đừng nghĩ cái này nữa, chờ ngươi lớn thêm một chút, tính tình ổn định rồi, trẫm sẽ cho phép ngươi xem một ít tạp thư, miễn cho hiện tại tuổi còn nhỏ đẽo gọt linh tinh, sau này sẽ có suy nghĩ sai lệch."

Củ cải đỏ nghe xong ủ rũ, "Sớm biết biết như vậy đã không nói, ta quay về học bài đây."

"Đi đi thôi." Khang Hi cười phất tay nói.

"Hoàng mã pháp, mộc và kim hợp không hợp còn phải bàn bạc thương thảo, chúng ta không thể tin hoàn toàn vào sách nói được." Củ cải đỏ lúc gần đi còn chưa hết hy vọng bỏ thêm một câu, mới chắp hai tay sau lưng bước ra khỏi phòng ngủ của Khang Hi.

Khang Hi nhìn cái bóng nhỏ bé đi xa mới cười cười, tiểu tử kia tuổi còn nhỏ đã có chính kiến của mình, vì một chút chuyện nhỏ như thế lại còn không biết xấu hổ mà chày cối.

Nhưng chờ đến lúc Khang Hi chọn tú nữ để ban hôn, nghe được thái hậu nói thái tử phi muốn cầu cho thái tử một vị tú nữ kêu là Đông giai Nhã Oánh, ông mới nhớ tới củ cải đỏ nói đến kim với mộc, Đông giai Nhã Oánh thì oánh là cỏ, cây cỏ là mộc, mà tên thái tử theo ngũ hành là kim.

Khang Hi nghĩ vậy tự mình cười thầm, hắn không ngại nhi tử hoặc tôn tử thỉnh thoảng dụng một ít tâm tư, như củ cải đỏ tiểu gia hỏa này, mục đích sợ sẽ là không muốn để cho Đông giai Nhã Qánh và ngạch nương hắn phải chia sẻ tình cảm, cũng coi là cách làm rất thông minh, biết không thể nào thỉnh cầu trực tiếp, suy nghĩ một biện pháp đầy tính trẻ con như thế, cũng không biết là tự mình nghĩ, hay là có người dạy hắn, vừa nhõng nhẽo vừa kiên định phỏng đoán lung tung học thuyết trong sách, chuyện vô lý cũng phải nói ra ba phần có lý, tính tình này coi lại rất giống Dận Nhưng lúc còn nhỏ.

Bất quá, đợi tuyển tú qua đi phải nghiêm khắc giáo dục lại, còn phải phạt hắn lần này tự cho mình là thông minh.

"Ngạch nương, ngài yên tâm đi, a mã khẳng định không cầu được cái vị tú nữ kia." Củ cải đỏ cảm giác mình làm xong một chuyện đứng đắn, dành chút thời quay về Dục Khánh Cung báo tin mừng cho thái tử phi.

"Ô, làm sao con biết chuyện tú nữ này?" Thái tử phi nhìn củ cải đỏ, tuổi còn nhỏ đã nghĩ đến mấy cô gái, cái này trưởng thành quá sớm đi.

"Con nghe Lý ma ma và Cam Dược nói, sau đó đi tìm hoàng mã pháp, hoàng mã pháp chắc chắn sẽ không cho người này tiến vào Dục Khánh Cung." Củ cải đỏ rất có lòng tin mà vỗ ngực nói, ngũ hành tương khắc thì sao, may là hắn học được một chút da lông, không phải cũng không nghĩ ra biện pháp tốt như vậy.

"Củ cải đỏ, lại đây." Thái tử phi đối với củ cải đỏ vẫy vẫy tay, chờ lúc củ cải đỏ tiến tới, mới sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, "Hoàng mã pháp của con nói như thế nào mà sẽ không đem người cho vào Dục Khánh Cung?"

Củ cải đỏ xoắn bện ngón tay, đem chuyện ở Cung Càn Thanh cùng Khang Hi nói lại cho thái tử phi, "Ngạch nương, vị Đông giai Nhã Oánh kia và a mã tương khắc thì sao."

"Cũng may ngươi đã nói lái qua chuyện này." Thái tử phi thở dài, đối với củ cải đỏ hiểu chuyện có chút không vui, "Sau này loại chuyện như vậy đã có ngạch nương, không cần ngươi phải quan tâm, cho dù là tú nữ được chỉ hôn tiến đến, lẽ nào ngạch nương một thái tử phi còn không quản được nàng? Càng chưa nói, cho dù không có ngươi nói như vậy, nàng ta cũng không thể tiến vào đây được."

Thái tử phi đem mối quan hệ gia tộc phía sau Đông giai thị, còn có các loại chuyện dính dáng nếu nàng ta được ban hôn vào Dục Khánh Cung đơn giản nói lại cho củ cải đỏ một chút, "Ngươi còn nhỏ tuổi, chính là lúc nên chơi đùa vui vẻ, ngạch nương không hy vọng ngươi suy nghĩ quá sớm đến việc này, lúc ngươi ở Cung Càn Thanh và sở a ca nên học nhiều một chút, thấy rõ mọi việc nhưng đừng quá manh động, mỗi ngày thật vui vẻ mới là chuyện ngươi nên làm. Hoàng mã pháp của ngươi hồi nãy biết ngươi nhúng mũi vào chuyện này, chỉ sợ cũng sẽ phạt ngươi, ngươi a, lần tới không cho phép làm loạn như vậy."

"Nga, đã biết, ngạch nương." Củ cải đỏ cúi đầu, bỉu môi đáp.

Thái tử phi thấy thế, đem hắn ôm vào trong lòng, "Bất quá, củ cải đỏ thật thông minh, đây là nên khen."

Trên mặt của củ cải đỏ nhất thời phát hiện má lúm đồng tiền.

Đám tú nữ còn lại Khang Hi đã điều tra qua, người nào có cái tâm tư gì trong lòng ông đều biết, có cho các nàng được như tâm nguyện hay không phải xem tâm tình của ông, công việc nguyệt lão này ông đã làm rất nhiều lần, chẳng mấy chốc đã ban hôn xong, hậu cung lần này chỉ có ba người tiến vào, hai Hán nữ một Mãn, tận lực bồi tiếp thất a ca, bát a ca làm phúc tấn, thất a ca năm nay đại hôn, nhưng danh tiếng cũng không bằng bát a ca, bởi vì phúc tấn của bát a ca chính là Nhạc Nhạc cháu gái của An Thân Vương, cùng với sự thương yêu lớn lao của cha mẹ nàng, thân phận vô cùng hiển hách.

Còn lại những cô gái khác đều ban cho tôn thất quý tộc, kết quả chỉ hôn vừa ban ra, chỉ có một hai người là được như ý nguyện lúc trước, còn lại đều bị Khang Hi làm cho xáo trộn, có thể nói công sức lúc trước đều là uổng phí, bất quá được thánh thượng ban hôn vẫn là vinh quang, dù sao trước đó đi cầu cũng chẳng qua là để hoàng thượng biết bọn họ không muốn làm vợ lẽ hoặc tiểu thiếp mà thôi.

Quý phủ của đại a ca, tam a ca, tứ a ca, ngũ a ca vào một tú nữ, nhưng đều là làm thứ phúc tấn hoặc là thiếp, cũng không có trực tiếp ban hôn làm trắc phúc tấn, Dục Khánh Cung vào hai người tú nữ mang hộ nhỏ của dân tộc Mãn, cũng không có vị Đông giai Nhã Oánh mà thái tử phi cầu kia, người ta đã bị đưa lên kiệu nhỏ nhấc đến tam a ca quý phủ.

Quả nhiên Khang Hi mới là BOSS cuối, hắn vừa ra tay, chính là đùa giỡn với toàn bộ mọi người.

Thái tử phi xem qua kết quả tuyển tú y như mình đã dự đoán trước đo, mặc cho ngươi có cái tâm tư gì, lão Khang muốn thỏa mãn ngươi thì sẽ thỏa mãn ngươi, không muốn dù cho có nói thế nào cũng không dùng được.

Nhàn hạ suy nghĩ một chút, ánh mắt thái tử phi chuyển đến tam a ca quý phủ, thầm nghĩ người trong lòng thái tử bị đưa đến tam a ca quý phủ, có tam phúc tấn cùng đám tỷ muội cay nghiệt, cuộc sống sau này nhưng thảm rồi, ta điều không phải chưa cầu cho ngươi, mà là không cầu được a.

Trên mặt của thái tử phi lộ ra bộ dáng tươi cười nhìn có chút hả hê.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đa trí gần như yêu...

83. Chương 83

Chuyện tuyển tú cứ như vậy kết thúc, thái tử phi ôm tâm tình khoái trá ngồi ở cữ, phân phó đám người Trữ ma ma chuẩn bị nước nóng cho tốt, thống thống khoái khoái tắm rửa xong, ngay đến tin tức mới về

Trình giai trắc phúc tấn, Lâm trắc phúc tấn, bao gồm cả hai người tân tú nữ chưa nghe được mấy câu, lại như ngựa không dừng vó đi qua chỗ thái tử an ủi.

Cái chân bị thương của thái tử còn chưa tốt, tục ngữ nói thương gân động cốt một trăm ngày, hắn lúc này bởi vì hành động bất tiện, quả thực so với thái tử phi còn khó chịu hơn, mỗi ngày làm xong xuôi công vụ Khang Hi đưa tới, sẽ cùng tâm phúc quan tâm tìm hiểu hướng các loại động tĩnh trong và ngoài, phân phó bố trí, thời gian còn lại đó là hỏi tiến trình học tập của củ cải đỏ, quan tâm tiểu nhi tử tiện thể hỏi vài câu về tình hình của thái tử phi, sau đó luyện viết thư, hun đúc tình cảm sâu đậm một chút.

Hai vị tú nữ được chỉ hôn tiến vào Dục Khánh Cung có thể nói ngay đến mặt của thái tử điện hạ cũng còn chưa được nhìn thấy, ai bảo hiện tại thái tử đang phải dưỡng thương, muốn phong lưu cũng cần cái điều kiện kia, càng chưa nói hắn không để tâm đến tú nữ mới, chỉ có nhớ kỹ một việc, lúc tú nữ tiến vào Dục Khánh Cung, thái tử phi cho gọi Hà Ngọc Trụ đi qua một chuyến, để hắn quay về truyền lời thỉnh tội, bởi vì không có đem được vị Đông giai thị kia về.

Nếu như không đề cập tới chuyện cầu người cũng liền thôi, thái tử phi lại còn muốn nhắc nhở hắn, cho dù Hà Ngọc Trụ không nói, hắn cũng có thể nghĩ đến lúc thái tử phi nói muốn thỉnh tội thì vẻ mặt nhìn có chút hả hê như thế nào.

Thái tử nhớ tới việc này, ngực lại thầm buồn, mặc dù biết thái tử phi đến chỗ thái hậu cầu người chỉ có mình và hoàng a mã biết, nhưng vẫn là sẽ có cảm giác mất mặt, sớm biết vậy cũng không cùng thái tử phi hồ nháo, đem bút lông đặt ở trên giá bút bạch ngọc, thái tử đem cuốn thẻ tre cầm lấy quan sát một lần, phát hiện không có vấn đề gì lại để lên trên bàn chờ mực khô, cả người dựa vào trên lưng ghế, hỏi Hà Ngọc Trụ, "Hôm nay là ngày thái tử phi ra tháng?". (hết chuỗi ngày ở cữ a)

"Hồi bẩm chủ tử, phải." Hà Ngọc Trụ nghe xong liền đáp, cái ngày này nhưng hắn lại rất là nhớ kỹ, bởi vì thái tử muốn biết.

Thái tử nhếch miệng lên một đọ cong nhỏ, cũng thay thái tử phi cao hứng cười, nụ cười này cũng không phải là hưng phấn đơn thuần mà là rốt cuộc có thể cùng thái tử phi tính sổ, giọng nói rất bình thường, "Không nghĩ tới còn thật là mau, thái tử phi ở cữ lâu như vậy sợ là buồn muốn chết đi."

"Nghĩ đến cũng là đúng vậy." Hà Ngọc Trụ cũng không nghĩ thái tử phi sẽ buồn đến muốn hỏng, mỗi lần qua chỗ thái tử phi, nghe thấy thanh âm thôi cũng biết là người nọ đang vui vẻ hài lòng cỡ nào.

"Ngươi nói thái tử phi lúc nào sẽ qua đây?" Thái tử lại đột nhiên hỏi.

Hà Ngọc Trụ sợ đến lập tức nói, "Hồi bẩm chủ tử, nô tài sao dám phỏng đoán ý định của các chủ tử. Nô tài không biết, bất quá nếu gia muốn gặp thái tử phi, nô tài sẽ đi mời thái tử phi sang đây."

Thái tử khẽ nâng tầm mắt, âm điệu cũng không thay đổi nhưng là có thể cho người khác biết hắn khó chịu thế nào, "Cô có ý tứ này sao." Thái tử phi nếu có lòng muốn đến xem hắn, phải cần hắn sai người đi mời sao?

"Chủ tử không có, là nô tài sai rồi!" Hà Ngọc Trụ vội vàng nhận sai, âm thầm phỏng đoán tâm tư trong lòng thái tử, nghĩ thầm khả năng thái tử cũng bởi vì thái tử phi không cầu được tú nữ kia nên tức giận đi, thái tử phi cũng là đủ xui xẻo, mới để cho người làm xe đẩy lấy lòng thái tử được một hai ngày, hiện tại lại để cho thái tử ghi hận.

Mà phải nói cũng không giống như thái tử thật sự buồn bực thái tử phi a, ở cái Dục Khánh Cung này có nữ nhân nào có thể khiến cho thái tử thường xuyên nhớ kỹ, ở trong mắt Hà Ngọc Trụ, cho dù là bị thái tử tức giận ghi nhớ cũng còn tốt hơn muốn nhớ cũng không nhớ nổi đi.

"Thái tử gia, thái tử phi cầu kiến." Một tiểu thái giám đi tới truyền báo.

Thái tử nhất thời lên tinh thần, "Để thái tử phi trước tiên chờ, cô còn có việc." Thái tử phân phó đối với Hà Ngọc Trụ như thế, chờ sau khi Hà Ngọc Trụ dẫn tiểu thái giám rời khỏi đây, ngón trỏ thái tử gõ hai cái bên trên mặt bàn, thầm nghĩ thái tử phi có thể chờ bao lâu.

Chỉ chốc lát, đã thấy Hà Ngọc Trụ tiến vào đáp lời, "Chủ tử, thái tử phi nói nếu ngài còn có việc, sẽ không dám lại tới quấy rầy."

"Đi rồi sao?" Thái tử nhíu mày, đến nửa khắc đồng hồ cũng không chờ? Hay cho một thái tử phi!

"Còn chưa có, thái tử phi chờ nô tài đi ra ngoài đáp lời." Hà Ngọc Trụ thành thật trả lời.

"Để thái tử phi đợi một khắc đồng hồ nữa đi." Thái tử nghe xong lời Hà Ngọc Trụ nói, liền dặn thêm, nếu như một khắc đồng hồ cũng không chờ, vậy sau này cũng đừng mong gặp mặt. Thái tử hận hận nghĩ, cư nhiên so với hắn còn muốn làm giá, thực là đáng trách.

"Vâng." Hà Ngọc Trụ đối với thái độ chủ tử cảm thấy rất phiền muộn, rõ ràng là nhàn rỗi, cũng không muốn để thái tử phi rời đi, hết lần này tới lần khác còn muốn giả vờ bận rộn để cho người ta chờ, bất quá chủ tử đã có lệnh, hắn cũng chỉ có thể nghe theo.

Thái tử phi sau khi ra tháng trước tiên muốn tới đây an ủi thái tử điện hạ, đầu tiên là lương tâm cắn rứt, bởi vì trong chuyện Đông giai thị này là mình cố ý thỉnh tội mà nhìn thái tử có chút hả hê, nghĩ thái tử sẽ buồn bực, hơn nữa ở trong mắt Khang Hi, mình chính là muốn tích cực biểu hiện ra vẻ quan tâm thái tử mới tốt, còn nữa, lúc đang ngồi trong tháng chỉ cùng thái tử gặp mặt hai lần, thái tử phi đột nhiên cảm thấy hình như đã thật lâu chưa cùng thái tử trò chuyện, có chút ý niệm nhớ nhung.

Không nghĩ tới qua đây rồi tên lòng dạ hẹp hòi thái tử lại còn phát bệnh tự cao tự đại, để cho mình chờ thêm một khắc đồng hồ, một chút xíu lương tâm và tưởng niệm của thái tử phi nhất thời không còn, uống trà, chờ một khắc đồng hồ trôi qua.

Thật vất vả, Hà Ngọc Trụ mới đi ra mời, thái tử phi để nhũ mẫu cung nữ cùng chờ ở bên ngoài, còn chính mình theo hắn đi vào, còn chưa có cấp thái tử thỉnh an, đối diện ngay đằng trước chỉ để lộ bóng lưng thái tử trước hết mở miệng, "Hà Ngọc Trụ, đi ra ngoài trước đi."

"Vâng." Hà Ngọc Trụ len lén ném cho thái tử phi một ánh mắt rồi rời đi.

Thái tử phi nghe tiếng cửa cót két một tiếng đóng lại, trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười, nhìn thái tử bóng lưng, vòng qua bàn học, đi tới trước mặt thái tử, "Dận Nhưng… Ách, thế nào lại gầy như vậy?" Nguyên bản còn muốn cười thái tử còn muốn làm cao giá, thấy cả người thái tử đều gầy đi rất nhiều, còn là rất kinh ngạc.

Thái tử nheo mắt chênh chếch liếc thái tử phi, "Ồ, thái tử phi lại còn biết quan tâm cô mập hay gầy sao?"

Thái tử phi nghe cái giọng âm dương quái khí này nói, nghĩ thầm trong lòng thái tử quả nhiên không mấy sảng khoái, "Ta không quan tâm ngươi thì ai quan tâm ngươi, vừa hết tháng ở cữ ta là người thứ nhất đi tới đây nhìn ngươi."

Thái tử phi cười híp mắt nói rằng, khẽ đưa tay vòng qua cổ thái tử, lại hôn lên miệng thái tử.

Thái tử hiển nhiên không ngờ rằng thái tử phi lại có phản ứng này, cảm thấy cánh môi kia mềm mại trơn bóng, mắt trợn trừng nhìn cái khuôn mặt phóng đại của thái tử phi, chích một cái chớp mắt, tay phải của hắn liền chế trụ cái ót thái tử phi, tranh thủ quyền chủ động, làm nụ hôn này sâu hơn.

Chờ hai người hôn đã có chút thở hổn hển, mới lại buông ra, trên mặt thái tử và thái tử phi đều là bởi vì hô hấp không đủ mà có chút phiếm hồng, bởi vì có cái nụ hôn này mà bầu không khí nhất thời trở nên triền miên, không có lạnh nhạt như lúc ban đầu vậy.

Thái tử phi hai mắt liếc qua mặt của thái tử sau đó đi xuống, nhìn về phía bộ vị trọng điểm của thái tử, "Hắc hắc, gia rất có tinh thần nha."

Thái tử sầu não, hắn từ sau khi bị thương lại chưa có phát tiết qua, thái tử phi trêu chọc hắn như thế làm sao có thể không ngóc dậy, nghĩ vậy hai tay khoanh trước ngực nhìn thái tử phi, "Ngươi gây ra ngươi giải quyết."

Thái tử phi nghe thái tử nói, từ phía sau ôm lấy cổ của thái tử, đem cằm đặt ở trên vai thái tử nói, "Ngươi cũng không thể xấu như thế, ta vừa nhìn thấy ngươi điều không phải kích động sao, chúng ta cũng đã hôn một hồi như vậy, làm sao có thể nói là ta gây ra chứ? Hơn nữa, không phải ngươi nói không rảnh không muốn gặp lại ta sao, hiện tại lại muốn ta giải quyết việc này, có dễ dàng như vậy sao?"

Nói xong, thái tử phi ở bên tai thái tử khẽ cười hai tiếng, thở ra nhiệt khí khiến da thịt chung quanh tai thái tử đều nổi cục lên.

Hơi thở thái tử có chút khô khan, thấy thái tử phi nói như vậy, tức giận đến hừ một tiếng không muốn để ý thái tử phi nữa, "Ngươi qua đây là muốn chọc cô tức giận, còn không bằng đừng tới, dù sao ở đây cô cũng không thiếu người, lại càng không thiếu nữ nhân."

"Ta qua đây là để xem ngươi dưỡng thương thế nào, đừng nói cái gì mà chọc tức ngươi cay nghiệt như vậy, lẽ nào ngươi còn vì chuyện tú nữ kia mà giận ta?" Thái tử phi lại nhanh chóng nói sang chuyện khác, bàn tay trượt như rắn trườn theo ngực thái tử đi xuống.

"Đương nhiên là chọc tức, không nghĩ tới thái tử phi luôn luôn tự cho là thông minh, cư nhiên sẽ làm cái loại chuyện ngu xuẩn đi cầu nữ nhi của Đông giai thị bộ tộc này cho cô." Thân thể thái tử vui sướng, nhưng vẫn mạnh miệng như cũ.

"Ngươi điều không phải biết rõ sao, cũng bởi vì ta làm việc này mà cho rằng ta cố ý chơi ngươi sao, ta còn tưởng rằng ngươi thật cao hứng vì ta độ lượng đi cầu người trong lòng cho ngươi đây." Thái tử phi cười tủm tỉm trả lời, trong lòng lại thầm nghĩ thái tử dưỡng thương hơn một tháng thật đúng là trải qua cuộc sống sinh hoạt như hòa thượng a, không thể tưởng tượng nổi a, cho dù chân bị thương không thể sinh hoạt vợ chồng, nhưng để nữ nhân giải tỏa cho nhu cầu cho hắn một chút đó cũng là rất dễ dàng, không nghĩ tới tên này còn có thể nhịn lâu như vậy, quá coi thường hắn.

"Cô lúc nào nói người kia là người trong mộng của cô? Hoang đường! Con mắt nào của ngươi nhìn thấy?" Thái tử hơi nghiêng mặt khinh bỉ thái tử phi, "Tuy rằng dáng dấp vị tú nữ kia không tệ, nhưng cô cũng không thiếu nữ nhân!"

"Gia đúng là không thiếu nữ nhân, có điều, làm sao mà hiện tại lại kích động như vậy, tuy rằng ngươi hiện giờ không thể sung sướng, sẽ có tổn hại thể xác và tinh thần, thế nhưng thỉnh thoảng phát tiết vẫn có lợi cho việc ngươi dưỡng thương, tâm tình khoái trá." Thái tử phi cho rằng bộ mặt nóng nảy như mẹ ghẻ của thái tử hiện giờ có một nửa là do nghẹn nín lâu ngày, "Nhìn xem, hạt mồ hôi to như đậu đỏ trên trán kia không phải là đã tố cao ngươi nén nhịn lâu ngày sao."

Thái tử sung sướng qua, thái tử phi xuất ra khăn tay lau sạch sẽ bên dưới cho thái tử, sau đó lại lau tay cho mình, ngẩng đầu liền thấy trán thái tử nổi gân xanh, "Thế nào, chẳng lẽ ta nói sai rồi?"

"Hừ!" Thái tử quay đầu chỗ khác, nếu không phải là bởi vì hắn cảm thấy những nữ nhân rất phiền kia, cũng không muốn để quá nhiều người thấy hắn chỉ có thể ngồi ở trên ghế, tình cảnh ngay cả đường cũng không thể đi, có đến phiên thái tử phi ở chỗ này nói mát hắn sao.

"Được rồi, ta nói đùa với ngươi đấy." Thái tử phi cũng không muốn nói quá đà, dù thế nào cũng phải quan tâm sinh hoạt của thái tử một chút, "Ngươi gần đây mặc dù nói dưỡng thương, nhưng làm sao lại gầy đi nhiều như vậy, rõ ràng lần trước lúc thấy ngươi còn rất phong độ đây."

"Ngươi đem cô so với ngươi giống nhau chỉ cần vùi ở tẩm điện nuôi là được sao, mỗi ngày cô còn phải lo chuyện triều chính, còn phải dưỡng thương, lại không có ăn uống được gì, khí trời cũng dần nóng bức, mỗi ngày ngồi xe đẩy rất bất tiện, đâu có thể nào an dưỡng." Thái tử thấy thái tử phi còn có chút lương tâm, cũng không tiếp tục buồn bực nữa, dù gì thái tử phi cũng rất ít khi làm việc thuận theo tâm ý của mình.

"Cơm nước không hợp khẩu vị sao?" Thái tử phi hỏi, ở Dục Khánh Cung, thái tử cũng không khả năng thiếu thốn thuốc bổ, chỉ là có nhiều thuốc bổ hơn nữa cũng không sánh bằng nghiêm chỉnh ăn đủ chất, tâm tình không thoải mái lại bận bịu, có khả năng không muốn ăn uống nhất.

"Đúng vậy, " thái tử liếc nhìn thái tử phi, "Mà phải nói cô còn chưa có ăn qua đồ ăn do ngươi tự tay làm, nghe nói phúc tấn ở nhà cũng là có học qua đi? Nếu không ngươi làm một lần cấp cho cô ăn đi."

Tuy rằng chưa từng nghe qua thái tử phi lúc tuyển tú thì có am hiểu trù nghệ hay không, thế nhưng tiểu thư khuê các luôn luôn sẽ được học một hai dạng món ăn đơn giản lấy lòng trượng phu của mình, hắn cũng không tin thái tử phi chưa có học qua, gả vào Dục Khánh Cung đã gần bốn năm, để thái tử phi thể hiện chút bản lĩnh cũng là nên.

Thái tử phi nghe xong hơi kinh ngạc, bất quá cũng không có cự tuyệt, "Ngươi nếu là không ghét bỏ, ta có thể làm cho ngươi vài món ăn thông dụng, nhưng ta khó cam đoan rằng nó ngon hay không, dù sao khẳng định so ra kém hơn ngự trù làm được."

"Không sao cả, chỉ cần ngươi làm là tốt rồi." Thái tử thấy thái tử phi đáp ứng sảng khoái, nơi nào sẽ chú ý vấn đề trù nghệ của thái tử phi có tốt hay không, "Có thể cho vào miệng là được."

"Ừ, được rồi, ta làm cái gì thì ngươi ăn cái đó." Thái tử phi lại nói.

Thái tử đáp ứng, vì phòng thái tử phi cố ý làm món khó ăn, còn rất chân thành mà nhìn thẳng vào mắt của thái tử phi, "Cô tin tưởng phúc tấn sẽ không để cho cô thất vọng, ừ, bữa tối cô sẽ gọi Giáng Phúc cũng trở về nếm thử tay nghề của thái tử phi."

Thái tử phi nghe xong, khóe miệng nhịn không được nhếch lên, "Được, phái người đi đi."

Đến thời gian dùng bữa tối, thái tử phi quả thực tự mình xuống bếp, làm cho thái tử và củ cải đỏ hai cha con một bữa tối vừa giản đơn lại vừa phong phú, bốn món ăn một món canh, hai món rau trộn khai vị, hai món ăn mặn phổ thông, còn có một tô canh thịt nạc, thái tử thấy thái tử phi làm xong đồ ăn, phát hiện thái tử phi thực sự rất là lười biếng, mỗi dạng món ăn đều là kiếm loại dễ dàng nhất mà làm, quả nhiên không thể trông mong gì hơn.

Bất quá bởi vì đây là lần đầu tiên thái tử phi tự mình động thủ làm đồ ăn, mà cũng khá vừa miệng, thái tử và củ cải đỏ còn là rất nể mặt mũi ăn rất nhiều, củ cải đỏ thậm chí khen thái tử phi làm so với ngự trù còn ngon hơn, thái tử phi nghe được cũng tự thấy thẹn thùng, tiểu tử kia có lẽ là ăn nhiều sơn hào hải vị, đổi thành món ăn đạm bạc thông thường lại thấy ngon miệng mà thôi.

Thái tử tâm tình khoái trá, tuy rằng đánh giá tài nấu nướng của thái tử phi cũng chỉ xếp vào loại thường thường bậc trung, nhưng rốt cuộc vẫn cao hứng vì thái tử phi đã dành tâm ý nấu, bất quá chỉ có một lần còn chưa đủ, thừa dịp một nhà ba người dịu dàng thắm thiết, cũng liền đưa ra yêu cầu để thái tử phi thường xuyên bộc lộ tài năng.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của củ cải đỏ, thái tử phi chỉ có thể cười gật đầu đáp ứng, trong ngực lại thầm oán thái tử được một tấc lại muốn tiến một thước.

Thể xác và tinh thần khoái trá là có lợi cho việc thái tử dưỡng thương, từ lúc thái tử phi lấy lòng còn có thường xuyên quan tâm hắn, thương thế của thái tử khôi phục rất nhanh, bất quá chờ hắn hoàn toàn dưỡng hảo thương thế thì, cũng là đã bốn năm tháng trôi qua, tại đoạn thời gian này đại a ca phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La thị rốt cục sinh một con trai trưởng đặt tên là Hoằng Dục, mà tứ a ca phúc tấn Ô Lạp Na Lạp thị cũng thuận lợi sinh thai đầu, được con trai trưởng là Hoằng Huy.

Thái tử phi bộn bề nhiều việc.. Tặng lễ còn có quản lý lục cung cung vụ, còn muốn thường xuyên đi chiếu cố thân thể không khỏe thái hậu, ở dưới sự chỉ điểm của thái hậu, học xử lý như thế nào một ít sự vụ mà mệnh phụ yết kiến mang tới, chờ bận rộn cả một trận không lúc nào rảnh mới phát hiện thời gian trôi qua thật là nhanh.

Lại qua hai tháng, tháng mười năm Khang Hi thứ ba mươi bốn, thất a ca đại hôn, sau khi thành hôn chỗ ở trước kia phải mở rộng ra, sở a ca cũng có vẻ càng thêm chật chội, để nhóm a ca ra cung khai phủ là một việc phải giải quyết.

Bất quá, hiện nay Khang Hi bởi vì chuẩn bị quân sự, còn không kiếm đâu ra bạc làm phí dụng cấp cho nhóm a ca khai phủ, cho nên việc này còn phải đợi một thời gian nữa.

Vì vậy, lần này chờ là thẳng đến năm Khang Hi thứ ba mươi bảy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Điều không phải sâu không muốn đổi mới, mà là không biết vì sao ngồi xuống trước máy vi tính liền cảm thấy buồn ngủ, đầu óc u mê

84. Chương 84

Từ năm Khang Hi thứ ba mươi bốn đợi liên tục đến năm thứ ba mươi bảy, ba năm thời gian xảy ra rất nhiều đại sự, tháng chín năm Khang Hi thứ ba mươi bốn, Cát Nhĩ Đan dẫn theo 3 vạn kỵ binh xâm lược khu vực sông của người Khách Nhĩ Khách Mông Cổ đánh bại Xa Thần bộ đoạt lấy ngôi vị khả hãn, sau đó dọc theo con sông tiến vào chiếm giữ đông khu Ba Nhan Ô Lan Dĩ, tuyên bố mượn 6 vạn binh có trang bị súng kíp tấn công Mạc Nam. Khang Hi nhận được mật báo liền giận dữ, tuy rằng từ lâu đã vì chuyện thân chinh đánh Cát Nhĩ Đan mà chuẩn bị, nhưng Cát Nhĩ Đan hành động nhanh như vậy, hoàn toàn không đem Đại Thanh để vào trong mắt, cái này vẫn là khiến hắn tức giận không thôi.

Sau khi thất a ca đại hôn, việc để các a ca ra cung khai phủ liền bị trì hoãn, lòng của Khang Hi cùng các đại thần trong triều đình đều đặt lên trên diễn biến chiến sự ở Mông Cổ, ngày hai tháng hai năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, sau lễ chọn đồ vật đoán tương lai của đứa con thứ hai của thái tử, Khang Hi quyết định thân chinh Cát Nhĩ Đan, cùng tháng đó, triều đình phái mười vạn binh, phân làm ba đường tiến công, đây là lần thứ hai thánh giá thân chinh Cát Nhĩ Đan, tháng mười hai Khang Hi trở về kinh.

Lần thân chinh cuối cùng này khá lâu, Tác Ngạch Đồ cũng tích cực cầm quân, đáng tiếc xuýt nữa chặt mất đường lui của Khang Hi, lúc đó hắn chỉ huy chính là tây lộ quân, ở lúc đại quân Cát Nhĩ Đan tiến đến thế mà lại không đánh mà lui, thiếu chút nữa chặt đứt sinh lộ của tây lộ quân, nếu không phải Khang Hi quyết định thật nhanh để cho mình suất lĩnh trung lộ quân trấn thủ, chỉ huy đông lộ quân tập kích cánh phải quân Cát Nhĩ Đan thì chắc chắn đã đại bại.

Tác Ngạch Đồ là thân mang trọng tội bị trục về kinh, nhưng lúc hồi kinh cũng không an phận, muốn giựt giây thái tử làm phản, ở lúc đại quân đang chiến đấu kịch liệt nhất, chặt đứt quân nhu cung cấp cho đại quân, âm mưa khiến Khang Hi chết trận mà kế vị. Thái tử còn chưa có hoàn hồn, Tác Ngạch Đồ đã bị thái tử phi chạy tới vỗ cho một đao bất tỉnh.

Trong lịch sử thái tử đúng là vào lúc này động tay động chân, đây cũng là nguyên nhân lần thứ hai Khang Hi sản sinh hoài nghi đối với hắn, thái tử phi thiên phòng vạn phòng, nghe được Tác Ngạch Đồ theo tòng quân còn muốn hắn tốt nhất chính là chết trận để lại tiếng thơm, đừng có lăn qua lăn lại nữa, không nghĩ tới lúc hắn trở về còn mò tới bên người thái tử thuyết phục, nếu không phải vừa vặn đến thư phòng thái tử đưa cơm canh nghe được Hà Ngọc Trụ nói Tác Ngạch Đồ đang ở bên trong, không chừng sẽ bỏ qua việc này.

Thái tử phi đối với người dám phá hỏng sinh hoạt của mình ra tây rất ngoan độc, ngay đến cùng Tác Ngạch Đồ đối mặt cũng không có đã liền đánh cho hắn bất tỉnh, vốn có muốn trực tiếp đánh cho hắn thành dần độn, thế nhưng kiêng kỵ Khang Hi trở về còn muốn thẩm vấn Tác Ngạch Đồ, chỉ có thể trước tiên buông tha hắn.

Cái khúc nhạc đệm này thành bí mật giữa thái tử và thái tử phi không thể nói cho ai, sau lại, thái tử ở lúc gặp mặt Khang Hi thì còn là lòng mang áy náy, khi hoàng a mã thân chinh lúc nào cũng nhớ đến mình, không chỉ có liên lạc qua thư chưa từng gián đoạn, còn gởi y phục cho mình cùng Hoằng Thăng Hoằng Tích bày tỏ an ủi, nhưng ở lúc Tác Ngạch Đồ đề nghị thì đối mặt với sự cám dỗ đầy mê hoặc, hắn đích xác trong nháy mắt có chút động lòng.

Để an lòng, sau khi thái tử cùng thái tử phi thương lượng qua, càng thường xuyên ở trước mặt Khang Hi báo hiếu, Khang Hi vốn là cảm thấy thái tử đối với việc giám quốc thì chuyên cần mà lại còn quan tâm đến ông một người a mã này thì cảm thấy vui vẻ, lại được thái tử ra sức tỏ lòng hiếu thảo, liên đới đến việc trừng phạt Tác Ngạch Đồ cũng là giơ cao đánh khẽ, chỉ là để hắn về nhà tự suy xét lại, xử phạt như thế khiến thái tử và thái tử phi không thể nghĩ tới.

Cũng không qua bao lâu, năm Khang Hi thứ ba mươi sáu mùng sáu tháng hai, Khang Hi lần thứ hai ngự giá rời kinh, lúc này thời gian thân chinh có hơi ngắn, trung tuần tháng năm liền chiến thắng mà trở về, Cát Nhĩ Đan bỏ mình, Khang Hi hạ lệnh truy kích tàn dư còn lại, liền đem các a ca và đại thần tướng sĩ lần này đã theo quân hồi kinh luận công ban thưởng.

Thái tử vẫn như cũ trong lúc Khang Hi thân chinh phụng chỉ giám quốc, mặc dù không có công lao nhưng là có khổ lao, ở trong mắt thái tử phi, nếu không có thái tử tọa trấn hậu phương, để Khang Hi yên tâm mà

đi chinh phạt, dũng cảm xông pha tiền tuyến thì chưa chắc có thể thu thập Cát Nhĩ Đan nhanh như vậy. Nhưng khổ lao này lại không thể tính là quân công.

Đại ca Thạch An Đình của thái tử phi được thái tử cài vào trong quân tại đây một lần đều mò được không lớn không nhỏ quân công, nhưng lại không thể nào so được với người của đại a ca, ngay đến Minh Châu đi theo thánh giá cũng mò về được một quan phục như trước, càng chưa nói các võ tướng lệ thuộc trực tiếp vào đại a ca. Ngoại trừ thái tử và cửu a ca trở xuống, từ đại a ca đến thất a ca tất cả đều nhảy qua chiến mã nhận được quân công, càng so sánh xuống, thái tử còn là rất buồn bực.

Sau khi Khang Hi án theo quân công mà ban thưởng cho các nhi tử và đại thần xong, để thái tử và tứ a ca tính toán lại kho ngân phủ nội vụ và quốc khố, phát hiện từ lúc thái tử dâng lên việc buôn bán trên biển, vàng cuồn cuộn không ngừng nhập vào hầu bao, lại vì chuyện thái tử đã sớm chặt đứt việc quan viên có thể mượn tiền, sau khi thân chinh ông thấy cũng không thiếu bạc. Vì vậy, rốt cuộc có thể đem một đám a ca trưởng thành đuổi ra khỏi hoàng cung.

Năm Khang Hi thứ ba mươi bảy sau lễ vạn thọ qua đi, Khang Hi chia ra sắc phong các a ca trưởng thành làm quận vương, bối lặc, trong đó, phong trưởng tử Dận Thì làm trực quận vương, tam a ca Dận Chỉ làm thành quận vương, tứ a ca Dận Chân, ngũ a ca Dận Kỳ, thất a ca Dận Hữu, bát a ca Dận Tự làm bối lặc.

Sắc phong vừa đọc ra, nét mặt thái tử cười dài chúc mừng các vị huynh đệ, thế nhưng trong lòng vẫn là bị ảnh hưởng, đứng đợi ở Cung Càn Thanh cho mọi người lui đi hết mới trở về Dục Khánh Cung.

Thái tử cười khóe miệng còn là phủi xuống, mặc dù biết sắc phong chư vị a ca là chuyện sớm hay muộn, nhưng là lúc chân chính đối mặt vẫn là không mấy vui vẻ, nghĩ nghĩ liền trực tiếp hướng nơi ở thái tử phi đi đến, cũng có thể an tĩnh một chút.

Hoằng Tích đã ba tuổi, tiểu tử kia đặc biệt bá đạo, lại ỷ vào toàn bộ người trong Dục Khánh Cung đều cưng chìu hắn, có chút ngang ngược bướng bỉnh. Ngày hôm qua nghe nói hoàng mã pháp thưởng một chú ngựa nhỏ cho ca ca củ cải đỏ, làm nũng bắt củ cải đỏ dẫn hắn đi cưỡi ngựa, cung nữ nhũ mẫu hầu hạ hắn còn có củ cải đỏ đương nhiên đều là không chịu, bản thân củ cải đỏ cũng mới học cách ngồi trên lưng ngựa, làm sao dám lớn mật mang đệ đệ cưỡi ngựa, nghiêm mặt chính là không đáp ứng.

Hoằng Tích không còn cách nào, sáng sớm liền chạy tới chỗ thái tử phi méc củ cải đỏ, quấn quít lấy thái tử phi đòi muốn học cưỡi ngựa, thái tử phi còn chưa có giải quyết thì củ cải đỏ cũng đã đến thỉnh an, vừa nhìn thấy đệ đệ ở đây đã biết hắn sẽ nói cái gì.

Củ cải đỏ đi tới dắt tay của Hoằng Tích, sau đó đối với thái tử phi cười tủm tỉm, "Ngạch nương, gạo nếp đỏ hôm qua muốn học cưỡi ngựa, ta nghĩ hắn còn nhỏ, nên không dẫn hắn đi, mới vừa rồi hắn thế nhưng lại nói với người?"

Thái tử phi vẫn chưa trả lời, tiểu Hoằng Tích mặt liền đỏ lên, "Ca ca, ta là Hoằng Tích, không phải gạo nếp đỏ!"

"Ca ca với ngươi thân thiết mới gọi nhũ danh của ngươi." Củ cải đỏ cũng mặc kệ đệ đệ phản đối, cười hắc hắc hai tiếng, nghe được tiểu Hoằng Tích quay đầu sang chỗ khác chu cái miệng pi pô củ cải đỏ củ cải đỏ củ cải đỏ ba lần, còn chưa kêu xong đã bị củ cải đỏ bụm miệng, ô ô mà nhìn thái tử phi cầu cứu.

"Đừng nháo a, ngoan ngoan dừng lại nào." Thái tử phi thấy hai huynh đệ bọn họ lại muốn quậy phá đùa nghịch, nhân tiện nói, "Hoằng Tích muốn cưỡi ngựa nhưng hiện tại không được. Ừm, Hoằng Thăng con cũng mới học, lúc cưỡi ngựa phải cẩn thận một chút. Hoằng Tích, chờ ngươi lớn bằng ca ca nương sẽ nói a mã tìm cho ngươi một tiểu mã."

"Ngạch nương, trước tiên đem ngựa đưa cho ta nuôi được không? Chờ ta sáu tuổi là có thể cưỡi rồi." Hoằng Tích phồng gò má lên, nắm tay ngầm cùng ca ca phân cao thấp, tiếp tục ra sức vì tiểu mã của mình.

Củ cải đỏ không thật sự cố sức so lực tay với đệ đệ, dù sao hắn cũng lớn hơn, khí lực cũng sẽ lớn hơn, "Ngươi mới học đi hai năm, hiện tại liền muốn cưỡi ngựa? Đây thật là nghĩ quá xa."

"Không phải, ngạch nương, ta đây là chuẩn bị chu đáo." Hoằng Tích nhìn thái tử phi vội vàng phản bác.

"Đệ đệ thật thông minh, hôm kia mới dạy ngươi cái từ chuẩn bị chu đáo này, hôn nay lại có lúc dùng." Củ cải đỏ nghe nói như thế nhưng thật ra nở nụ cười. "Hắc hắc, dù là ngạch nương đáp ứng ngươi, a mã cũng sẽ không chịu."

Nói xong, củ cải đỏ buông tay của đệ đệ ra, ngồi vào một bên tiếp nhận nước trái cây Cam Thảo đưa lên, uống một ngụm, "Nếu không tin, đệ đệ đi tìm a mã hỏi một chút xem?"

"Ngạch nương, đừng nghe ca ca nói, cho ta một tiểu mã đi, nương đáp ứng rồi a mã cũng nhất định sẽ đáp ứng." Tiểu Hoằng Tích lôi kéo ống tay áo thái tử phi càng không ngừng làm nũng.

"Không được." Thái tử phi cúi đầu, đưa ngón trỏ ra điểm cái mũi nhỏ của hắn một cái, "Cưỡi ngựa điều không phải chuyện chơi, nó rất là nguy hiểm, hơn nữa, nếu ngươi thật muốn cưỡi ngựa, ngạch nương sẽ tìm cho ngươi một thớt ngựa gỗ để cưỡi."

"Không muốn không muốn." Tiểu tử kia đem đầu lắc như trống bỏi, kiên quyết muốn đòi cưỡi tiểu mã.

Mắt thái tử phi và Hoằng Thăng trừng hắn, còn chưa phải đáp ứng, "Hoằng Tích, ngươi có nghe lời của ngạch nương hay không?"

Tiểu tử kia nghe được câu này, mắt to nhất thời ngập nước, thái tử phi thấy như đang làm hắn tủi thân vậy, nhưng chỉ có thể cứng rắn lên, không thể để cho tiểu tử kia được nuông chiều thành quen, "Chờ ngươi trưởng thành, ngạch nương nhất định tìm cho ngươi một hảo mã."

"Đệ đệ, chiêu làm nũng đó của ngươi ca ca đã sớm dùng qua, ngạch nương đều đã thấy nhiều, vô dụng." Củ cải đỏ tiếp tục giội nước lã lên đệ đệ.

Nước mắt của tiểu Hoằng Tích từ lâu đã thu về, nghe được ca ca nói, hầm hừ mà chuyển sang trừng củ cải đỏ, sau đó, "Hừ! Ca ca xấu!" Nói xong lại chui đầu vào trong lòng thái tử phi buồn bực nói, "Ngạch nương, thực sự không được sao? Cao cao khó chịu."

"Đệ đệ, ngươi nên gọi mình là gạo nếp, mà không phải cao cao." Củ cải đỏ nghĩ đây là cách xưng hô của mình và ngạch nương khi chuyên làm nũng dùng, cũng không thể để đệ đệ đoạt.

"Hừ, ca ca tên ngươi chính là cây cải củ, ta gọi ta gạo nếp! Hừ hừ!" Tiểu Hoằng Tích chuyển hướng củ cải đỏ, cằm dương lên thật cao.

"Được rồi, Hoằng Thăng đừng trêu chọc đệ đệ ngươi nữa." Thái tử phi sờ sờ đầu Hoằng Tích, "Hoằng Tích, hiện giờ không thể cưỡi tiểu mã, chờ ngựa gỗ làm xong, ngạch nương sẽ chuyển cho ngươi chơi. Ngươi là đệ đệ, phải nghe lời ca ca nói, có biết hay không."

Củ cải đỏ nghe xong, hai mắt tràn đầy tiếu ý, gật đầu nói phải, miệng Hoằng Tích lại lải nhải, "Biết rồi, ngạch nương. Nhưng ca ca luôn khi dễ ta."

"Ca ca ngươi còn không thương ngươi thì ai thương ngươi." Thái tử phi nghe xong cười nói, bóp gò má của tiểu nhi tử một cái, "Được rồi, đi đem chén kia uống đi."

"A!" Hoằng Tích nhìn về phía Cam Thảo đang bưng chén gì đó lên, vẻ mặt đau khổ, "Ngạch nương, ta, ta đã sớm cai sữa, ta đã trưởng thành, ta không muốn uống sữa tươi nữa."

Thái tử và củ cải đỏ cũng đã quen uống một chén sữa trước khi ngủ, chỉ có tiểu Hoằng Tích từ lúc hiểu chuyện đã không chịu uống nữa, lý do là hắn trưởng thành nên muốn cai sữa, thái tử phi lại thiên vị để hắn mỗi buổi sáng uống thêm một chén, bất chấp dùng cả phép khích tướng, thái tử phi cũng liền không miễn cưỡng, sáng sớm hôm nay vì việc Hoằng Tích náo loạn mà xuýt quên, thái tử phi ngẫm lại cũng liền nên cho hắn uống một chén sữa, "Uống đi, uống liền trưởng thành."

Thái tử phi cúi đầu ngửi mùi sữa thơm trên người tiểu Hoằng Tích một cái, "Ừ, Hoằng Tích uống nhiều chút sẽ rất thơm rất dễ chịu." Hương sữa trên người tiểu hài tử có thể khiến cho người ta cảm thấy tâm ấm áp, thái tử phi còn là rất thích để Hoằng Tích duy trì mùi thơm này.

"Ngạch nương, lần trước thập lục thúc đều nói ta chưa dứt sữa, ta không nên hôi mùi sữa." Hoằng Tích đau khổ giãy dụa, nhìn phía củ cải đỏ cầu cứu, "Ca ca…"

Củ cải đỏ thấy, vừa định mở miệng hỗ trợ, chợt nghe được cung nhân bên ngoài truyền báo, "Thái tử điện hạ giá đáo."

"Di? Ngày hôm nay thế nào lại tới sớm như vậy?" Thái tử phi nghe được thái tử tới, buông tha tiểu Hoằng Tích, mang theo hai anh em bọn họ đi ra nghênh đón thái tử.

Thái tử thấy hai tiểu tử kia theo phía sau thái tử phi, hỏi, "Làm sao Hoằng Thăng và Hoằng Tích còn đang ở đây, Hoằng Thăng hôm nay không đi Vô Dật Viên sao?" Nghĩ đến Hoằng Thăng có khả năng trốn học về sớm, thái tử nhìn chằm chằm Hoằng Thăng.

Củ cải đỏ nghe giọng của a mã hỏi cũng biết a mã đang không vui, thế nhưng, "A mã, hôm nay nhi tử vừa vặn được nghỉ một ngày."

"Ừ, mang đệ đệ ngươi đi xuống đi." Thái tử nghe xong cũng không truy hỏi, trực tiếp đen hai đứa con trai đuổi đi rồi.

Hai huynh đệ nhìn nhau một lúc, củ cải đỏ đáp, "Vâng, Hoằng Thăng xin cáo lui."

Nói xong lôi kéo Hoằng Tích đi, củ cải đỏ đang suy nghĩ có khả năng là a mã và ngạch nương là muốn nói chuyện riêng, mà Hoằng Tích nghe được thái tử để hắn ly khai cũng thật cao hứng, có thể không cần uống sữa, sôi nổi nắm tay của ca ca, đối thái tử và thái tử phi phất tay một cái rồi rời đi.

Thái tử phi cùng thái tử cùng nhau trở vào trong phòng, chờ cho cung nữ nhũ mẫu lui ra, thái tử phi mới hỏi, "Làm sao vậy, hôm nay điều không phải ngày sắc phong các a ca sao, ngươi thế nào nhanh như vậy đã trở về?"

Thái tử thở ra một hơi dài, "Đều đã sắc phong xong, cô không trở lại mà còn đứng ở đằng kia để làm chi."

"Ngươi mất hứng?" Thái tử phi mẫn cảm mà phát hiện tâm trạng của thái tử có hơi nặng nề, "Trước điều không phải đã có nghĩ tới chuyện sắc phong a ca sao, thế nào bây giờ ngươi lại có phản ứng lớn như vậy?"

Thái tử nhấc lên khóe miệng tự giễu, "Tuy có chuẩn bị, nhưng khi thực sự nghe được thánh chỉ, cô mới phát hiện, kỳ thực cô còn chưa nhẫn nhịn được như vậy."

Sau khi các a ca trưởng thành được sắc phong, nhóm a ca được sắc phong không chỉ có thể tham dự triều chính, còn có thể được phân chia công việc, có thuộc hạ riêng. Phân chia ra như vậy, tương đương làm suy yếu tầm ảnh hưởng của thái tử là hắn này, trước cũng cùng tâm phúc nói qua việc sắc phong hoàng tử, đã tính toán biến động của các thế lực triều đình sau khi các a ca được sắc phong, nhưng nghĩ tới lúc này đây tuyệt đối là khảo nghiệm đối với hắn, nghĩ đến hoàng a mã có thể là cố ý nuôi sói, trong lòng hắn sẽ không dễ chịu.

"Những huynh đệ trưởng thành kia của ngươi, hoàng a mã luôn luôn cấp cho bọn họ một lối ra, đây không phải là chuyện đã sớm biết sao? Hay còn là nói ngươi đối với bản thân không có lòng tin?" Thái tử phi ngồi vào bên người thái tử, cùng thái tử mười ngón giao nhau. Sắc phong hoàng tử, sau này mấy người a ca lớn tuổi có quyền thế, sau đó mâu thuẫn với thái tử nhất định sẽ nhiều lên, nếu có dã tâm, người thứ nhất mà những a ca cùng vây cánh của bọn họ muốn hợp sức đả kích nhất định là thái tử và bè đảng của hắn.

Các loại thế lực quan hệ rắc rối khó gỡ, không cẩn thân sẽ dễ dàng làm trầm trọng mối quan hệ giữa Khang Hi và thái tử, còn có mâu thuẫn và xung đột lợi ích giữa thái tử và các vị a ca khác.

Quả thực rất là thử thách đối với thái tử, thái tử phi hiểu rõ, đây mới là bắt đầu việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, duy nhất cùng lịch sử bất đồng chính là, trong lúc này tình phụ tử ăn ý giữa thái tử và Khang Hi vẫn còn sâu đậm, còn chưa có xuất hiện bất kỳ vết rách nào.

"Cô đương nhiên là có lòng tin. Phúc tấn, còn ngươi, ngươi có tin cô hay không?" Thái tử giơ hai bàn tay đang đan lại với nhau lên, hỏi.

"Tín! Không tin lãng phí lời với ngươi để làm chi." Thái tử phi vừa nói vừa dùng ám lực kháp chặt các ngón tay của thái tử, thái tử đau đến nhíu mày, "Chẳng lẽ ngươi là đặc biệt qua đây để giả vờ phiền muộn?"

"Cô đâu có rãnh rỗi như vậy, Dận Thì cái tên lão đại đầu to vậy mà hoàng a mã lại cho hắn làm một quận vương! Ngay đến lão tam cái tên chỉ thích khoe chữ kia cũng mò được một chức quận vương, hừ!" Thái tử

rút tay ra, tiện nghi bọn họ.

Thái tử đang bất mãn Khang Hi phong tước vị cao cho lão đại và lão tam, lại ủy khuất tức giận thay tứ a ca, rõ ràng mấy năm nay hắn làm không ít việc, vi hoàng a mã thân chinh cũng bôn ba không ít, kết quả lúc sắc phong nhóm a ca thì, hắn chỉ miễn cưỡng được phong làm bối lặc, hắn và tam a ca hơn kém nhau chưa tới một tuổi, kết quả một là quận vương, một là bối lặc, có thể lấy được nhân tâm mới là lạ.

Ủy khuất tức giận xong, tứ a ca cũng không có biện pháp, tuân mệnh bắt đầu lên kế hoạch ra cung khai phủ.

Bên này, thái tử còn đang hầm hừ bên tai thái tử phi, lại không nói ra oán giận cái gì đối với Khang Hi, thái tử phi thấy hắn cũng chỉ là bực mình mà thôi, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện lúc trước Hoằng Tích nói muốn cưỡi ngựa, đề nghị, "Nếu không chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa, giải sầu một chút?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu không được tính là lười nữa rồi

85. Chương 85

Thái tử nghiêng đầu nhìn vẻ mặt hưng phấn của thái tử phi, tức giận nói rằng, "Cô đi cưỡi ngựa còn tạm coi được, ngươi là thái tử phi, thao trường cũng không phải địa phương ngươi nên đi." Hắn nói là sự thật, thao trường hoàng cung vốn chính là chỗ vương công quý tộc và các a ca huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung, thái tử phi đi qua đó quả không thích hợp, trong cung cũng sẽ không có nữ chủ tử nào bạo dạn đề nghị đi cưỡi ngựa giải sầu như thế.

Nhưng thái tử vừa mới nói xong, đuôi lông mày thái tử phi lại dựng đứng lên, hai tay kéo bành mặt của thái tử ra, "Dận nhưng đại gia, ngươi đã từng nói, nếu như cô đi theo hoàng a mã vi hành, cô nhất định sẽ mang ngươi đi theo. Được, ta đợi! Vẫn chờ cái lời hứa hẹn này của ngươi cho tới tận bây giờ! Cũng là ngươi nói, cô sẽ thường dẫn ngươi ra ngoài cung chơi. Hảo, cho tới bây giờ chúng ta cũng chỉ đi ra ngoài cung có một lần! Hiện tại, ta mới nói muốn cưỡi ngựa, ngươi ngay đến một chút do dự cũng không có, liền hắt ta một chậu nước lạnh! Có ý tứ gì."

Thái tử nghe xong mấy lời oán giận của thái tử phi, tâm tình đột nhiên thay đổi cảm thấy tốt hơn, "Hắc hắc, cái này cũng không nên trách cô. Từ lúc đáp ứng ngươi, cô cũng chỉ tùy giá hai lần, tận lực bồi tiếp hoàng a mã thân chinh, cho tới bây giờ, ngươi cũng là thiếu vận khí. Còn nữa, mỗi lần cô xuất cung, ngươi cũng là bận rộn hận không thể phân thân, càng thêm không trách được người khác. Chuyện ngươi muốn cưỡi ngựa ở trong Tử Cấm thành đúng là không được cho phép, đây là quy củ. Ngươi thử để một tay lên ngực tự hỏi, cô có chỗ nào có lỗi với ngươi?"

Thái tử phi oán hận buông tay ra, thái tử nói không sai, thật là ta vận khí quá kém, "Năm nay hoàng a mã có thể lại ra ngoài tuần du hay không?"

"Đương nhiên là có." Thái tử kéo dài âm tiết nói, sau đó bị thái tử phi chợt bổ nhào đến, "Ngươi thế nào lại nhiệt tình như vậy…"

"Ngươi có tùy giá hay không, " thái tử phi cao hứng kéo vạt áo thái tử hỏi.

Thái tử làm bộ thần bí, "Cô có thể tùy giá hay không, cái này còn phải xem ý tứ của hoàng a mã."

"Ngươi nhất định phải mang ta đi!" Khả dĩ thái tử phi rất khẳng định lần này thái tử nhất định sẽ được đi theo thánh giá, bởi vì Khang Hi đích thân đi chinh phạt cũng không quên gửi thư trò chuyện với thái tử biểu thị thái độ tưởng nhớ, lúc này đây nhất định sẽ mang thái tử đi dã ngoại đổi gió. Mình cũng là đã rất lâu không có ra ngoài, càng không có nhìn qua phong cảnh bên ngoài, thực sự phải đi xem thử một lần mới không có lỗi với nhóm xuyên không về cổ đại.

"Được rồi, đến lúc đó nếu cô thật sự được đi, cô sẽ cố gắng mang ngươi đi theo." Thái tử nói xong có chút đắc ý, thấy thái tử phi khẩn cầu hắn như thế, hắn vẫn còn rất có ích mà.

Thái tử phi nhìn cái bộ dáng đắc ý này của thái tử cũng có chút ngứa tay, "Ngươi nói là miễn cưỡng mang ta theo sao? Hả?" Nói rồi híp mắt lại uy hiếp mà nhìn thái tử.

"Ha ha, nói đùa với ngươi đấy, " thái tử rất nhanh thì vuốt lông xù cho thái tử phi, nói đến chuyện ra ngoài kinh du ngoạn, hắn mới nhớ đến một chuyện khác, "Phúc tấn, ta đây còn có một chuyện ngươi có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú."

"Chuyện gì?" Thái tử phi nghi ngờ nhìn thái tử, "Nói đi, ta chưa hẳn sẽ cảm thấy hứng thú."

"Cô phỏng chừng hoàng a mã có ý định đi nam tuần." Thái tử cười nói, "Từ năm thứ hai mươi chín chưa đi nam tuần được, đến bây giờ đã tám năm qua đi, chinh phạt xong Cát Nhĩ Đan, nam tuần chắc chắn được đưa lên chương trình hội nghị, nếu không phải năm nay thì cũng là sang năm."

"Phía nam a, khi còn bé lúc a mã đi nhậm chức ở phía nam, ta đã ở đó qua. Lại nói cũng có chút quen thuộc, có điều lại lần nữa trở về, cũng không biết mọi thứ đã thay đổi thế nào." Thái tử phi nghĩ đến chuyện quá khứ, hơi có chút hoài niệm, "Ngươi nói nam tuần, ý tứ là có thể mang ta đi theo?"

Thái tử nghe xong nhưng trái lại nở nụ cười, "Chẳng qua cô chỉ là nói cho ngươi mà thôi, đến lúc đó cô có thể đi hay không, hay phải ở lại kinh trông coi đều khó nói, đừng nói là ngươi đang nghĩ ta sẽ trực tiếp dẫn ngươi đi."

"Nếu đều làm không được vậy còn nói cái này để làm chi, không có ý nghĩa." Thái tử phi có chút mất hứng.

"Đừng nói những thứ kia, chúng ta làm chính sự quan trọng hơn." Thái tử cười hì hì cố sức lôi kéo, đem thái tử phi đè lên trên giường, "Từ lúc Hoằng Tích sinh ra, ba năm nay ta không có chỗ nào phát tiết, cô sắp thành thầy tu rồi." Nói xong liền hôn lên.

"Ngô… Ta còn muốn đi ra ngoài… Này…" thanh âm của thái tử phi bị nuốt chửng trong những động tác hùng hục như hổ đói của thái tử.

Ba năm, Dục Khánh Cung lại có thêm Trữ thị sanh một cánh cách, coi như thái tử đã có bốn người nữ nhi, hai người a ca đều là con vợ cả, hai trai bốn gái lại vẫn bị nói con nối dõi vẫn còn ít, nhất là ít hơn đại a ca, rất nhiều người cũng kỳ quái, thế nào vận khí đám trắc phúc tấn; thứ phúc tấn; thị thiếp này lại kém như vậy, cũng không có số sinh a ca, chẳng bù thái tử phi mang thai hai lần, hai lần đều là a ca, làm cho người ước ao đố kị hận.

Có một lần thái tử phi ở Từ Nhân Cung gặp gỡ Huệ phi, liền bị nàng nhắc đến chuyện thái tử tiểu thiếp không sanh được a ca đúng là quá mức cổ quái, lại cười thái tử phi luôn ghen tuông thích nắm giữ một mình, mỗi tháng độc chiếm chọn thái tử chỉ còn lại hai ba ngày phân cho các trắc phúc tấn thứ phúc tấn và thị thiếp khác, độc chiếm đều đã hai năm mà cái bụng lại một chút tăm hơi cũng không có. Lúc đó ở đây còn có mặt các phi tần khác, thái tử phi vốn định nghĩ quân tử không cùng nữ nhân tính toán, nhưng bị nói xấu vẫn đầy bụng lửa giận, ngay tại chỗ công kích trở lại, để Huệ phi an tâm quản thật lớn đại ca quý phủ và bát a ca là tốt rồi, những việc khác cũng không cần nàng phải tốn nhiều tâm sức như vậy.

Để không bị người ta nói bất kính với thứ mẫu, thái tử phi căn bản ngay đến trau chuốt ngôn từ cũng không muốn làm. Thái tử phi vô cùng chán ghét đám phi tử hậu cung này muốn nhúng tay vào chuyện nội bộ của Dục Khánh Cung, cũng không thấy Huệ phi có cái gì tốt tâm đắc mà lại đi châm chọc người khác, chỉ nói riêng con nối dòng của đại a ca có bốn người nữ nhi một con trai trưởng, so với thái tử còn ít hơn, đường hoàng cái rắm.

Nhưng mà tuy rằng rất giận, lúc quay về Dục Khánh Cung lại cũng vẫn như cũ cho rằng chưa có chuyện này phát sinh, không cùng thái tử nói chuyện con nối dòng, nhắc đến chuyện này thái tử phi chỉ biết ngoại trừ uống tị tử thang hoặc tuyệt tử thang ra (thuốc tránh thai và bỏ thai), bằng không liền khó lòng phòng bị, nhưng có thể phòng còn là tận lực phòng, thái tử chuyên cần chuyện khai chi tán diệp, lại chỉ chuyên canh có một ruộng, luôn luôn sẽ không có kết quả, cứ thế mãi, khi thái tử phi đối mặt với thái tử luôn luôn có chút chột dạ, ngay đến bản thân thái tử phi cũng không biết tại sao mình lại phải có cảm giác áy náy đối với thái tử, có lẽ là bởi vì được ưu ái mà không dám nhận đi, có lẽ là việc sanh con thực sự rất phiền phức cũng rất không thuận tiện.

"Dận Nhưng, lúc đại a ca phúc tấn sinh con trai trưởng gặp cảnh khó sinh, khi đó đại a ca không ở đây, Huệ

phi nói muốn giữ lại đứa nhỏ, cho nên hiện tại đại phúc tấn vẫn còn phải uống thuốc giữ mệnh, nếu như ta cũng gặp một tình huống giống đại phúc tấn, ngươi sẽ giữ lớn hay là giữ nhỏ." Nhiệt tình qua đi, thái tử phi đột nhiên nghĩ đến một nan đề như thế.

"Ăn nói điên khùng cái gì đó, ngươi cũng không phải đại phúc tấn." Thái tử nhíu mày nói.

Thái tử phi chợt hốt hoảng, mình từ lúc nào lại chỉ chăm chăm để tâm vào chuyện vụn vặt? Lẽ nào hiện tại lòng cũng đã có cảm giác tang thương, hai đời làm người, nhưng ở hiện tại, mới biết được con người có bao nhiêu điều khó xử, nhất là nữ nhân.

"Cô sẽ giữ lớn, hài tử không có còn có thể sinh tiếp, nhưng nếu như ngươi không còn, tất thẩy cũng sẽ không có." Thái tử nói rồi ôm chặt thái tử phi, vùi đầu vào cánh cổ thái tử phi, "Sau này đừng nói những lời ngu ngốc như vậy, nghe cũng không may mắn."

Nói xong, thái tử đột nhiên ngẩng đầu, "Ngươi chừng nào thì mới lại có bầu? Cô đã chờ thật lâu a."

"Chờ đi chờ đi, ta không rảnh chơi với ngươi, sáng sớm mai còn phải xem sổ sách đây." Thái tử phi rất hài lòng với câu trả lời của thái tử, mừng rỡ chặn lời thái tử nói, thái tử thuận theo, càng không ngừng quấy nhiễu thái tử phi, rơi vào đường cùng, thái tử phi buột miệng nói, "Chờ tuần du trở về, chúng ta sẽ nỗ lực tạo em bé."

Thái tử cười híp mắt nhận lấy cái lời hứa này, hài tử chỉ cần cố gắng một chút luôn sẽ có, mặc dù đã có hai người con trai trưởng, thế nhưng con cái luôn luôn không chê nhiều, bày ra cũng đẹp mắt.

Lúc các a ca thành niên được sắc phong, ra cung khai phủ là việc tiếp theo phải làm. Việc này án theo tiền lệ trước đó mà làm rất thuận lợi, sắp xếp theo trình tự, chờ sau khi bát a ca chọn xong phủ đệ dời khỏi đây, cũng đã đến tháng sáu rồi.

Thái tử và thái tử phi tuy rằng an ổn chờ ở Dục Khánh Cung, thế nhưng niềm vui của những a ca có được phủ đệ riêng còn chưa dừng lại ở đó, để chuẩn bị lễ vật cấp cho các a ca đều phải tìm một khoản bạc thật lớn, khiến cho thái tử phải cắn răng khi biết khoản tiền phải chi cho việc vặt này, nhớ năm đó hắn dời đến Dục Khánh Cung còn chưa từng thu được quà mừng đây. Không chỉ có tặng lễ, thừa dịp đi chúc mừng còn có thể được một cơ hội xuất cung, thái tử phi không từ chối bất luận cái thiệp mời gì, chịu khó được xuất cung dự tiệc.

Nguyên bản đại a ca và tam a ca cũng đã ở ngoài cung, lần này nhưng là được sắc phong tước quận vương, đều trắng trợn ăn mừng một phen, thái tử cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm liền đi qua Trực Quận Vương phủ ăn tiệc, như vậy lại cùng thái tử phi ăn nhịp với nhau, phu thê nhưng thật ra phi thường cấp mặt mũi cho nhóm a ca, mỗi cuộc vui cũng không kém nhau.

Tam a ca ăn mừng là trễ nhất, bởi vì các huynh đệ đều chọn ngày hoàng đạo dễ đụng nhau, thiệp mời đưa chậm thì ngày đó liền bị huynh đệ khác cướp đi, cũng chỉ có thể làm vào ngày khác, đến cuối cùng là người thứ nhất khiến người khác phải nói chúc mừng, kết quả lại là người cuối cùng làm tiệc, vì chuyện này mà vẫn cùng tam phúc tấn náo loạn thật là vô cùng mất hứng.

Thái tử phi cùng thái tử đến Thành Quận Vương phủ, thái tử bị kéo đến chỗ nam nhân tề tụ bên kia đi, mà thái tử phi vẫn là đi lướt qua tiến vào hậu viện, mới nhìn đến tam phúc tấn ra chào đón đã cảm thấy bầu không khí là lạ.

Chờ sau khi trắc phúc tấn duy nhất của tam a ca là Đông giai thị cấp thái tử phi hành lễ xong, tam phúc tấn cuối cùng nhịn không được nổi ghen, "Thái tử phi chị dâu, Đông giai muội muội cấp bậc lễ nghĩa nhưng cũng lớn đấy nhỉ, ta đây một đích phúc tấn đều không chịu nổi, ngay trước người cũng phải làm trò."

Thái tử phi vừa nghe, hai mắt đảo qua Đông giai thị đang cúi đầu thùy mi, chỉ thấy Đông giai thị cũng nhìn sang, trong mắt hàm chứa ủy khuất cùng nước mắt, cũng tận lực chịu đựng, thật là làm cho nam nhân yêu thương, "Thái tử phi nương nương, thiếp không dám, phúc tấn tỷ tỷ nói đùa." Nói xong, lại một lần nữa quy củ cấp thái tử phi hành lễ.

Lại nhìn nhũ mẫu và nha hoàn phía sau lưng Đông giai thị, trong mắt đều là đối chủ tử lo lắng.

"Đứng dậy đi." Thái tử phi nhẹ giọng nói, vừa nhìn về phía tam phúc tấn, thấy nàng mắt mang lãnh ý, khóe miệng dắt nụ cười nhàn nhạt khinh thường, trong lòng cười thầm, ác nhân tự có ác nhân trị.

Tam a ca Đông giai trắc phúc tấn chính là Đông giai Nhã Oánh trước đây, lúc chỉ hôn tiến vào trong phủ tam a ca vẫn chỉ là một thứ phúc tấn, lại rất có thủ đoạn, sinh sống ở dưới sự chèn ép của tam phúc tấn mà vẫn được tam a ca cưng chiều hơn, hôm nay còn đang mang thai được bốn tháng, tin vui vừa ra, đã được tam a ca xin thánh chỉ phong làm trắc phúc tấn, lại cộng thêm việc tam a ca được sắc phong làm thành quận vương, quý phủ song hỷ lâm môn, tam a ca mừng rỡ cho rằng hài tử trong bụng Đông giai thị là một phúc khí.

Tam phúc tấn đang cùng Đông giai thị giằng co, lúc bắt đầu thì thường khi dễ khiến Đông giai thị không cách nào đánh trả, thế nhưng sau lại rất ít khi chiếm thế thượng phong, ngọn nguồn hết thảy đều là do tam a ca rốt cuộc vẫn cưng chiều người nào đó hơn, còn có Vinh phi thích đông giai thị hiểu chuyện, trước đó tam phúc tấn thích làm ầm ĩ sớm đã khiến Vinh phi không thích, cho nên liền muốn cất nhắc cái Đông giai thị này lên để có thể ngăn được tam phúc tấn. Có hai người như thế làm chủ cho Đông giai thị, tam phúc tấn hận không thể quát Đông giai thị nhưng cũng không thể tùy tiện động nàng, cho nên cuối cùng để cho nàng đi một bước lên tới phẩm vị trắc phúc tấn.

Ba năm này tam phúc tấn cũng thu liễm rất nhiều, nhưng ở hậu viện cũng rốt cuộc không trở về thời đắc ý càn rỡ như trước kia được nữa, đối với Đông giai thị càng là hận thấu xương.

Bởi vì không thể để đối phương đắc ý, lại thêm phải nhìn mặt lê hoa đái vũ dụ dỗ đàn ông đáng ghét kia, tam phúc tấn bất cứ lúc nào cũng sẽ không cấp cho Đông giai thị sắc mặt tốt, cho nên thường xảy ra chuyện đâm thọc, đây cũng là một màn thái tử phi vừa gặp phải.

"Thái tử phi chị dâu, chúng ta qua bên kia đi, tứ đệ muội, Ngũ đệ muội và thất đệ muội đều ở đây." Tam phúc tấn không muốn tiếp tục ở gần Đông giai thị, trực tiếp mang thái tử phi rời đi, có thể thấy được nàng hiện tại hận Đông giai thị đến mức nào, thậm chí ngay cả thái tử phi trước đây đã đánh nàng một bạt tai, nàng cũng có thể cùng thái tử phi ôn chuyện cũ, nhưng đối mặt với Đông giai thị, hận ý lại không kìm được.

"Hảo." Thái tử phi cũng không nói nhiều, dù gì chuyện của tam a ca quý phủ thì đã làm sao, cũng không phải chuyện của mình nên quản.

Chích vừa mới quay người lại, chợt nghe Đông giai thị đằng sau lưng "A" một tiếng, tiếp theo chính là nhũ mẫu nha hoàn sốt ruột mà kêu to, mau gọi thái y.

Thái tử phi và tam phúc tấn nhất tề quay đầu lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu thẳm, có thể sẽ không tốt nghiệp, cúp mười hai môn, bắt đầu từ ngày mai, ta phải liều mạng bồi bổ, số lượng từ Chương mới sẽ ít đi.

Ta phải cố gắng tốt nghiệp, năm thứ tư đại học không thể để tiếp tục hoang phế, nhất định phải lấy được bằng tốt nghiệp!

86. Chương 86

"Chuyện gì xảy ra!" Tam phúc tấn giận dữ, cái Đông giai thị này ngay tại đây ngay lúc này cũng dám không an phận, đến Thành quận vương phủ dự tiệc đều là các a ca, và vương công đại thần, hiện tại ở nội viện cũng đều là các phu nhân và phúc tấn, gây ra chuyện khó coi gì cũng đều rất mất mặt! Đến lúc đó mọi trách nhiệm điều không phải đổ lên đầu nàng cái vị phúc tấn này sao.

"Phúc tấn, cái con Tử Như này như muốn hãm hại trắc phúc tấn a! Trắc phúc tấn động thai khí, nhanh đi mời thái y!" Nha hoàn che chở trước người Đông giai thị vội vã hô lớn, thái tử phi nghe đến màng tai có chút ù ù.

Thái tử phi thấy nàng hô lớn như vậy, quả thực giống như có ý định muốn cho người khác biết có người hãm hại Đông giai thị bị động thai khí vậy. Nghĩ rồi nhìn lướt qua đại nha hoàn đã quỳ xuống run rẩy dập đầu, nghĩ đến đây hẳn là Tử Như, thấy quần áo của nàng cũng tương tự như đại nha hoàn phía bên phải tam phúc tấn, chắc là nha hoàn tương đối thân cận với tam phúc tấn.

"Phúc tấn minh giám, nô tỳ không có muốn hại trắc phúc tấn, nô tỳ chỉ là không cẩn thận đụng phải Tiểu Hỉ một chút, nô tỳ thật không ngờ trắc phúc tấn lại động thai khí!" Tử Như khóc lóc kêu oan nói không chỉ không khiến cho tam phúc tấn bình tĩnh, trái lại càng làm cho sắc mặt của tam phúc tấn đỏ lên, tức giận đến ngón tay chỉ vào Tử Như cũng có chút run rẩy.

Tử Như là đại nha hoàn của nàng, trước kia miệng lưỡi khéo léo khiến cho nàng xem trọng không ngớt, không ngờ hôm nay cư nhiên lại dùng lời lẽ điêu ngoa đặt nàng vào nơi bất lợi. Cho dù ai nghe xong cũng sẽ cho là nàng bày mưu đặt kế sai Tử Như đi đụng cái nha hoàn Tiểu Hỉ kia, tiện thể đụng phải Đông giai thị khiến nàng động thai khí!

Thái tử phi mắt thấy tam phúc tấn có chút giận dữ mất tỉnh táo, không thể giả bộ mắt điếc tai ngơ xem kịch vui được nữa, liền mở miệng nói, "Tam đệ muội, hiện giờ mau chóng để cho thái y xem tình hình của Đông giai trắc phúc tấn mới là chuyện khẩn yếu, việc truy cứu chờ lát nữa hẵng nói."

Nói xong, thái tử phi nhìn ra phía chính đường thấy có nhiều nha hoàn tò mò chạy lại nghe ngóng tin tức, biết là vừa bị tiếng hô lớn lúc nãy hấp dẫn tới, nghĩ đến những phúc tấn và các phu nhân đã ở chánh đường chờ đối với trò hay diễn ra ở hậu viện của tam phúc tấn chắc cũng chỉ là cảm thấy hứng thú mà thôi.

"Còn không mau đi truyền thái y!" Tam phúc tấn hít sâu một hơi, hận hận nhìn về phía vẻ mặt tái nhợt thái dương toát mồ hôi lạnh của Đông giai thị, quay sang với một nhũ mẫu nói.

Đông giai thị đã được dìu qua một bên ngồi, cũng không bỏ qua tia nhìn lạnh lùng trong mắt tam phúc tấn, nàng lập tức liền nắm chặt tay của nhũ mẫu bên người, mang theo vài phần run run sợ sệt, hàm chứa lệ vừa suy yếu lại vừa kiên định nói, "Thiếp tạ ơn đại ân của phúc tấn, thiếp chính là liều mạng cũng phải bảo vệ huyết mạch của gia!"

"Ngươi có lòng này là tốt rồi!" Tam phúc tấn như bị quỷ thần xui khiến trả lời lại một câu, nói xong cũng hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình. Hiện tại đã không phải là lúc cùng Đông giai thị đấu khí, thái tử phi ở chỗ này, cách không xa chính là các vị phúc tấn phu nhân khác, chuyện hôm nay nhất định sẽ bị lan truyền ra, ảnh hưởng không chỉ là danh tiếng của nàng, mà còn có danh tiếng của tam a ca, tam a ca hậu trạch không yên, ngạch nương Vinh phi ở chỗ hoàng a mã cũng khó ăn nói, thậm chí ra ở riêng Thành quận vương phủ mà còn có thể bị người chê cười!

Tam phúc tấn ngẩng đầu nhìn về phía thái tử phi, đã thấy thái tử phi cũng không có muốn nhiều lời hay nhúng tay vào chuyện này, trong lòng có một tia cảm kích, thế nhưng cũng chỉ là một tia mà thôi, "Nhị tẩu, hôm nay phiền người làm chứng."

Không đợi thái tử phi đáp ứng, tam phúc tấn lại nói, "Tiểu Hỉ không hiểu quy củ, đụng phải quý nhân hại trắc phúc tấn động thai khí, trước hết sai người đem giam lại, tạm gác qua một chờ xử lý!"

Tiếng nói vừa dứt, liền có thô sử nhũ mẫu đem Tiểu Hỉ vẻ mặt đầy khiếp sợ nâng lên, hiển nhiên nàng cũng không có nghĩ đến tam phúc tấn cư nhiên lại trắng trợn táo bạo động vào nàng cái người của trắc phúc tấn này, tức giận gán cho nàng một tội danh dám đụng phải quý nhân hại trắc phúc tấn động thai khí, phục hồi tinh thần lại sợ đến lập tức cao giọng kêu oan, "Nô tỳ oan uổng, điều không phải nô tỳ làm hại, là Tử… Ngô…"

Chỉ một ánh mắt của Tam phúc tấn, thô sử nhũ mẫu kia đã đem miệng Tiểu Hỉ bịt lại thật chặt, kéo ra ngoài.

"Phúc tấn, ngươi, ngươi cư nhiên…" Đông giai thị cũng không có nghĩ đến tam phúc tấn lại dám làm như vậy, nhất thời nóng ruột hơn nữa lại động thai khí, cả khuôn mặt càng tái nhợt.

"Đông giai muội muội, nô tỳ bên cạnh ngươi có hành vi xấu, làm hại ngươi như vậy, chớ nói nhiều nữa, chiếu cố huyết mạch của gia trong bụng ngươi!" Tam phúc tấn mặt lạnh khiển trách, ánh mắt lại như dao nhỏ găm ở trên người Tử Như đang quỳ gối, lạnh nhạt phân phó, "Người đâu, đem Tử Như dẫn đi!"

Đông giai thị thế nào lại cứ cho qua như vậy, đảo mắt liền đem chủ ý đánh lên trên người thái tử phi, "Thái tử phi nương nương, người làm chủ cho thiếp một chút, phúc tấn sao có thể vu oan cho nha hoàn bên người thiếp như vậy, Tiểu Hỉ nhất mực trung thành, làm sao…"

Thái tử phi còn muốn lánh đi cũng không được, tưởng không ai đếm xỉa đến, thế mà hết lần này tới lần khác bị tam phúc tấn buộc phải làm chứng cho nàng một lần, lại bị đông giai thị nói phải vì nàng làm chủ, bị giằng co đến vắt ra nước, phiền đến lông mày nhăn lại, bo bo giữ mình mới là quan trọng nhất a, đây là chuyện hậu viện của tam a ca, vậy hãy để cho tam a ca tự mình đứng ra làm chủ, chẳng mấy chốc tiền viện sẽ có thêm nhiều người nữa đến, còn không bằng buông được thì cứ buông, "Tam đệ muội, cái việc này chung quy là chuyện của quý phủ, Bổn cung không thích hợp nhúng tay vào." Thái tử phi rất thành khẩn nói, đối với Đông giai thị cũng lực bất tòng tâm.

Tam phúc tấn muốn chính là cái câu nói này, còn không chờ nàng đối phó cái Đông giai thị không chịu yên tĩnh kia, công công bên người tam đại ca liền mang theo một thái y tới rồi, Đông giai thị rõ ràng là thở phào một hơi.

Thái tử phi nhân cơ hội cùng tam phúc tấn nói lời thối lui, để nha hoàn dẫn đi đến chỗ tứ phúc tấn các nàng đang ngồi.

Vừa đi vừa nghĩ đến sự tranh chấp lần này giữa tam phúc tấn và Đông giai thị, thái tử phi chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là tam phúc rốt cuộc có lòng hại Đông giai thị hay không, hay là Đông giai thị tự biên tự diễn màn kịch này, cái cạm bẫy này nhìn như sơ sài nhưng vì bản chất của nó chính là việc nội bộ trong nhà nên không có ai truy cứu, mà lại có hiệu quả tổn hại trực tiếp đến danh tiếng của tam phúc tấn nhất, chọn thời cơ cũng tốt.

Tiền viện tự tập nhiều đàn ông, hậu viện nữ nhân càng nhiều, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, lại bị cái nha hoàn Tiểu Hỉ kia cao giọng lan truyền đại nha hoàn bên người tam phúc tấn ám hại trắc phúc tấn động thai khí, tam phúc tấn không kịp bình tĩnh xử trí đã mất đi tiên cơ, hiện tại dù nàng bù đắp như thế nào đi nữa, tiếng xấu đố phụ làm tổn hại huyết mạch hoàng gia là đã được định.

Nhắc tới loại chuyện thê thiếp đấu đá nhau này thì ở hậu viện nhà nào mà chưa từng phát sinh qua, nhưng ai cũng sống chết bưng bít, hiện tại thì hay rồi, tam a ca mới lên làm quận vương, hậu viện liền tuồn ra một vụ tai tiếng như thế, không chừng ngày nào đó sẽ khiến Khang Hi ngồi suy xét lại, thiết nghĩ Khang Hi chính là theo chủ nghĩa trọng nam khinh nữ, hậu viện của nhi tử xảy ra mâu thuẫn, nhất định đánh giá nhi tử đó chính là vô dụng, cũng là sỉ nhục hắn cái người làm cha này.

Tam a ca ôm một bụng lửa giận, hơn nữa hình tượng của tam phúc tấn cho tới nay chính là điêu ngoa, trong lòng tất nhiên sẽ nghĩ theo khuynh hướng đông giai thị chính là người bị hại, tam phúc tấn sau đó cũng không có được sống tốt, đến lúc đó khẳng định trượng phu chán ghét mà vứt bỏ lại bị mẹ chồng làm khó dễ.

Thái tử phi thấy tam phúc tấn thật đáng thương, liền đối với Đông giai thị đắc lợi cũng nhìn không thuận mắt, nếu lúc này thật sự là do Đông giai thị đứng phía sau giật giây, vậy nàng cũng chỉ là một tiểu phụ nhân bị cuốn trong vòng tròn tranh đấu mà thôi, tầm nhìn quá nông cạn. Nàng lúc nào đó có thể đánh đổ tam phúc tấn, nhưng như vậy cũng có nghĩa là đánh đổ tam a ca.

Vì một chuyện này, tam đại ca còn muốn tranh đoạt ngai vị cũng sẽ bị người lên án, Khang Hi cũng sẽ không để một đứa con đến cả hậu viện của mình cũng không giải quyết được làm người kế vị, ai, tam a ca sau này vẫn là nên thành thật đứng qua một bên nhìn đi.

Đến gian nhà phúc tấn phu nhân ngồi rồi, một đám trước sau liền đồng thanh chào đón thái tử phi, không có một ai muốn cùng thái tử phi nhắc đến chuyện vừa mới phát sinh, thái tử phi đối với cái đám buôn chuyện này không hẳn là không thích, nhưng cũng không muốn tham gia vào, liền đem đề tài dẫn đi nơi khác.

Nói chuyện trời đất cũng đã được một hồi, lại không thấy tam phúc tấn tới đây, mọi người dần dần lại đem chuyện này nhắc lại, trong lòng mỗi một người đều hiểu rõ, tam a ca phủ lúc này chắc chắn đã náo loạn rồi.

Lại qua có nửa khắc đồng hồ, đại thái giám cùng đại nha hoàn bên người tam đại ca xuất hiện thỉnh đám người thái tử phi, tứ phúc tấn, ngũ phúc tấn bàn một chuyện trọng đại, ý tứ là hôm nay trong phủ có việc, yến hội phải kết thúc sớm, mong rằng các vị chủ tử không nên trách tội.

Mọi người làm sao có thể trách tội, tất cả đều vội vàng về nhà chia xẻ tin tức cho trượng phu, nghe xong lời này đâu còn ai muốn ngồi ở đây.

Thái tử phi cũng không muốn ở lâu, cùng nhưng người quen như tứ phúc tấn, ngũ phúc tấn, thất phúc tấn nói lời từ biệt, xe ngựa thái tử cũng đã đánh qua đây, lên xe xong liền nghỉ ngơi, phía sau cung nữ nhũ mẫu đi bộ theo xe, tiêu sái rời khỏi tầm mắt mọi người.

Thái tử ngồi ở trên xe ngựa, nơi đáy mắt nhìn có chút hả hê, đối với thái tử phi nói, "Nghe nói lúc đó ngươi có mặt ở đây, thế nào, đã thấy trò hay gì?" Không trách thái tử lại hỏi như vậy, trong nhóm a ca phía trước viện người nào mà lại không nắm được tin tức linh thông, càng miễn bàn chuyện xảy ra ở hậu viện quả thực chính là ngay bên tai bọn họ vậy.

"Ngươi cảm thấy rất buồn cười?" Thái tử phi cũng kéo khóe miệng lên, tựa tiếu phi tiếu nhìn thái tử, "Việc này đặt ở lúc bình thường chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ, ngươi còn phải ngạc nhiên tới như vậy sao? Hay là phải nói ngay từ đầu ngươi đã biết sẽ phát sinh chuyện như vậy?"

Thái tử liếc mắt, "Ngươi biết rõ cô không phải có ý tứ này. Cô là cười lão tam sau này ở trước mặt huynh đệ đều không ngẩng đầu lên được, đây quả thật chỉ là một việc nhỏ, bất quá tất cả mọi người đều che giấu, chỉ để trong lòng không nói ra, riêng chỉ có một mình mình hắn để cho mọi người đều biết. Ha ha ha."

Thái tử phi lắc đầu, "Ngươi cũng đừng năm mươi bước cười một trăm bước, việc này vẫn là đừng nên nhắc đến nữa thì tốt hơn. Anh em huynh đệ, mặt mũi của một người cũng chính là mặt mũi của toàn bộ những người còn lại."

"Rồi rồi, cô cũng không phải loại người thích nhai đi nhai lại." Thái tử cười nói, dừng một chút, "Hiện tại trước khi hồi cung cũng còn thừa một chút thời gian, chúng ta trước tiên xuống xe đi mua sắm."

Thái tử phi biết thái tử không đề cập tới nữa cũng phải vì hắn tốt bụng, chẳng qua là e sợ cho thiên hạ không loạn, nhiều người đả kích tam a ca như vậy có thiếu đi một người là hắn cũng không bớt được bao nhiêu, không chừng thông qua chuyện này còn có thể cho người ta thấy hắn thật ra rất rộng lượng, đến lúc đó tam a ca lại mang ơn đối với thái tử ấy chứ.

"Vậy bây giờ xuống xe đi, phố xá vẫn còn rất náo nhiệt." Thái tử phi đối với việc đi dạo phố cũng cảm thấy rất hứng thú, dù sao suốt ngày ở trong cung, đi ra shoping cũng là cơ hội khó có được.

Hai vợ chồng một mực vui chơi đến khi cửa cung sắp đóng lại mới trở về, thái tử phi mua rất nhiều đặc sản đường phố về cung, tỷ như chong chóng gió, đồ chơi thổi bằng đường còn có các loại quả phơi khô, đại bộ phận đều là mua cho hai huynh đệ củ cải đỏ và gạo nếp cao, mua về cho bọn hắn kiến thức một phen. Thái tử thích văn văn chương, cũng tùy ý mua một ít tranh chữ các loại, đều là cảm thấy thú vị, chọn xong đóng gói muốn tặng cho Khang Hi. Thái tử phi bởi vì hắn muốn tặng quà, nghĩ cũng không có thể làm việc gì không chu toàn được, liền chuẩn bị chừng chục phần quà dày mỏng không đồng nhất, gửi tặng cho những nữ nhân ở hậu cung kia.

Tất bật đến cuối ngày, thái tử phi nghĩ lần này xuất cung căn bản cũng không phải là để thả lỏng, mà là tự tìm khổ, đi dạo phố trở về còn phải phí sức sức lao động một phen, thật sự không đáng.

Chờ huynh đệ củ cải đỏ thu được mấy thứ linh tinh thái tử phi mua về xong, tiểu dáng dấp cao hứng lại để cho thái tử phi nghĩ đi ra ngoài một chuyến vẫn là đáng giá, còn tính toán ngày nào đó dẫn bọn hắn ra cung du ngoạn.

"Ngạch nương, lúc nào mang con đi chơi diều." Hoằng tích còn nuôi ở Dục Khánh Cung, thu được lễ vật liền cao hứng chạy thẳng đến chỗ thái tử phi.

Thái tử phi nghĩ đến Dục Khánh Cung không phải chỗ thích hợp để chơi diều, liền nảy ra một chủ ý, "Hoằng tích, thao trường rất lớn, con có thể đi đến chỗ đó chơi diều."

Vậy mà hoằng tích nghe xong lại lập tức lắc đầu, "Hoằng Xuân ca ca hiện tại còn khó mà được nhập cung, đi thao trường nơi đó hắn không tới được."

Hoằng tích cùng con trai trưởng tam phúc tấn là Hoằng Xuân, độ tuổi hơn kém chưa đến nửa năm, cũng không biết sao lại thích chơi chung một chỗ, còn đặc biệt tốt, ngay đến nỗi bất hòa của tam phúc tấn và

thái tử phi trước kia đều bởi vì hai tên tiểu tử kia có phần giảm bớt, bây giờ nghe Hoằng Tích nhắc tới Hoằng Xuân, thái tử phi nghĩ đến cái thằng bé trắng trẻo mập mạp kia, lại nghĩ đến tam phúc tấn, trong lòng âm thầm thở dài.

"Ngạch nương, người làm sao vậy?" Hoằng tích đối với tâm tình biến hóa của người đặc biệt mẫn cảm, thấy thái tử phi chớp mắt một cái liền trầm mặc, vội vàng hỏi.

"Không có việc gì, hơn nữa chuyện chơi diều tối nay, ngạch nương còn có việc, tự con đi chơi trước đi." Thái tử phi sờ sờ đầu Hoằng Tích.

Hoằng tích nghe xong, nhìn sang thái tử phi, thấy ngạch nương không chịu nói nhưng nhất định là có chuyện, bỉu môi nói, "Ngạch nương, vậy con đi trước."

"Đi chơi đi." Thái tử phi cũng không biết nên nói chuyện Hoằng Xuân cho Hoằng Tích thế nào, tam phúc tấn thất thế, Hoằng Xuân tuy là con trai trưởng, nhưng cũng phải chịu một ít ảnh hưởng, không chừng còn có thể có tủi thân. Nhưng đây là chuyện trong phủ tam a ca, căn bản cũng không có khả năng nhúng tay vào, chỉ có thể ngày sau chiếu cố Hoằng Xuân thêm một chút.

Thái tử phi cũng không biết, Hoằng Tích sau khi rời đi, lại tự mình suy luận ngạch nương rốt cuộc bị làm sao vậy, hồi tưởng lời ngạch nương nói, ở lúc nhắc tới Hoằng Xuân ca ca tâm tình ngạch nương liền không đúng, vấn đề nhất định là ở đây.

Nghĩ đến chỗ then chốt, liền không cần hỏi thăm tin tức, Hoằng Tích vừa đi vừa suy nghĩ, nhìn nhũ mẫu và cung nữ bên người, không có hỏi các nàng, quy củ Dục Khánh Cung đều luôn luôn nghiêm mật, không cho phép những cung nữ nhũ mẫu này loạn truyền tin tức, nếu là hắn hỏi, ngạch nương nhất định sẽ biết.

Không muốn để cho ngạch nương lo lắng, nghĩ đến đây, Hoằng Tích liền quyết định đi tìm ca ca củ cải đỏ.

Củ cải đỏ đang ở chỗ Khang Hi làm bài tập, thái tử cũng vừa đến thăm Khang Hi, cha con tiện thể thương thảo quốc sự, nghe được Hoằng Tích đến tìm củ cải đỏ, sau khi gặp qua Khang Hi, ông để cho củ cải đỏ đi bồi tiểu tử kia.

Hoằng Tích thấy ca ca nhà mình mới đem nghi vấn trong lòng hỏi lên."Ca ca, Hoằng Xuân ca ca có đúng không có việc gì hay không?"

"Hoằng Xuân?" Củ cải đỏ nghi ngờ nhìn đệ đệ, "Không phải hắn đang ở ngoài cung sao?"

"Ca ca, lúc đệ nhắc đến hoằng Xuân ca ca thì ngạch nương, ách, là lạ." Hoằng tích suy nghĩ một chút nói.

Củ cải đỏ nghe xong trong lòng hơi có chút bực tức, "Ngươi nghĩ như thế nào mà lại tới chỗ ta hỏi, ngạch nương cũng không nói cho ta biết Hoằng Xuân có chuyện gì."

Hoằng tích nghe xong quyệt miệng một cái, "Nhìn bộ dáng ca ca, ca ca khẳng định biết, nói một chút thôi."

Củ cải đỏ thấy bộ dáng hắn như vậy, nhưng thật ra mặt mày lại rạng rỡ, tin tức không linh động liền bất lợi a, hắn nhưng thật ra đã biết tam a ca quý phủ phát sinh chuyện gì, còn biết phản ứng của nghạch nương khi nhắc tới Hoằng Xuân, nghĩ đến hoằng xuân trong chuyện này chịu ảnh hưởng là tương đối lớn, nguyên nhân hậu quả rõ ràng, lại nhìn đệ đệ tràn đầy tò mò, củ cải đỏ cũng không muốn đệ đệ vạn sự đều chẳng biết, có một số việc phải học từ nhỏ, miễn cho lớn lên ngây thơ a, "Hảo, ca ca nói cho ngươi vậy."

Củ cải đỏ nín thở ngó nghiêng xem có người gần đó không, nhỏ giọng nói chuyện tam a ca quý phủ cho hoằng tích nghe, sau đó phân tích thời kỳ tam phúc tấn thất sủng, hoằng xuân những ngày này sợ là sẽ không sống tốt như vậy, hoằng tích nghe đến mắt trợn thật lớn.

"Ca ca, chúng ta xin hoàng mã pháp đáp ứng để cho Hoằng Xuân ca ca đến Dục Khánh Cung ở đi." Hoằng tích tiêu hóa xong lời củ cải đỏ nói, muốn nói lại dừng, cuối cùng dáng cho củ cải đỏ một búa.

"Hoằng Tích, ngươi là đang nói giỡn sao! Hoằng Xuân ở tại Thành quận vương phủ, lúc nào sẽ đến phiên người của Dục Khánh Cung đi quản?" Củ cải đỏ trừng mắt nhìn đệ đệ một cái.

"Vậy nhìn hoằng Xuân ca ca bị khi dễ sao?" Hoằng tích cũng không phục, "Ca ca, ngươi thế nhưng là đại ca ca, Hoằng Xuân ca ca cũng luôn luôn nghe lời ngươi nói, ngươi vẫn nên đòi lại công bằng cho hắn một chút chứ."

Củ cải đỏ bị hoằng tích nói đùa, "Ta bất quá là nói có khả năng thôi, ngươi đã đem việc này trở thành thật. Tam thẩm thẩm nếu không thể bảo vệ Hoằng Xuân, còn có hoàng mã pháp và Vinh mã ma, ngươi cũng chớ quên tam hoàng thúc là a mã Hoằng Xuân, luôn có người có thể bảo hộ được hắn. Sau này còn phải dựa vào chính bản thân hắn."

Ngay cả ngạch nương mình có khả năng bảo hộ được huynh đệ bọn họ, nhưng cũng sẽ không để cho hai anh em bọn họ vô ưu vô lo lớn lên.

Hoằng tích lại lắc đầu nói, "Ca ca, không phải là ngươi đã dạy ta nước xa không cứu được lửa gần sao? Hoằng Xuân ca ca hiện tại ở bên ngoài cung, chờ bị khi dễ xong chúng ta mới biết được tin tức thì sao."

"Vậy ngươi muốn giúp Hoằng Xuân, lại không đưa ra được biện pháp nào tốt, vậy thì có ích lợi gì?" Củ cải đỏ ném một nan đề cho Hoằng Tích, chuẩn bị để hắn tự động não một chút.

Hoằng Tích bước đi thong thả xong một vòng mới phát hiện không có cách nào, "Hình như hiện tại nôn nóng cũng không dùng được, Hoằng Xuân ca ca còn chưa có bị khi dễ đây, chờ hắn tiến cung ta sẽ lại tìm hắn hỏi một chút."

Củ cải đỏ bốc một khối mai hoa cao cắn một cái, nhìn đệ đệ không lên tiếng trả lời, chậm rãi ăn xong bánh điểm tâm trong tay mới nói, "Cho nên ngươi bây giờ nôn nóng xong rồi mới phát hiện nôn nóng quá sớm? Sau này hành sự không có tính toán như vậy chính là uổng phí thời gian." Vỗ phủi phủi tay lại nói, "Ngươi nên trở về Dục Khánh Cung, miễn cho ngạch nương tìm ngươi, chờ có được tin tức của Hoằng Xuân rồi ta sẽ thông báo cho ngươi."

"Đã biết." Hoằng tích có chút ủ rũ, nhìn ca ca một bộ dáng vẻ nhàn nhã thanh cao, rõ ràng chỉ lớn hơn so với hắn một vài tuổi là có thể ra vẻ như người lớn, lúc nào hắn cũng có thể như vậy a.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu là học kinh tế học, lại treo nhiều môn như vậy, nói rõ vạn sự đều có khả năng…

87. Chương 87

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lâu lắm không đổi mới, một mực tìm lại cảm giác, bởi vì không có nuốt lời, cho nên chương này rất muốn tính miễn phí, thế nhưng VIP còn thiếu 167 từ, cho nên sâu nỗ lực gom góp nhiều từ như vậy. Toàn bộ đoạn văn này là sâu muốn nói ra nỗi lòng của mình, mà khi lần này ra nước ngoại du lịch, nhưng là đối với nội dung vở kịch nổi lên hứng thú muốn tiếp tục, nga cũng…

Cảm tạ các nàng đã chờ đợi, sâu thâm tình đối mọi người ôm quyền, sau đó hiến một khúc ca:

Âm nhạc có thể sẽ vô hiệu

Nói như thế nào đây, thực sự rất thích nghe bài hát vì em chung tình này, ca từ bài hát bày tỏ tình yêu sâu đậm, nghe như thấm vào tâm can

Bài hát: Vì em chung tình (Trương Quốc Vinh)

Vì em chung tình, anh thổ lộ tâm ý, xin em cất kỹ, phần ân tình này.

Đối với người khác anh chẳng bao giờ, nói ra hết bí mật, lần đầu trong cuộc đời này, anh trút hết tiếng lòng.

Mong rằng em chấp thuận, minh chứng cho anh, tấm lòng này được em thấu hiểu.

Sau đó anh sẽ công khai tình cảm này cho mọi người, dùng chiếc nhẫn vàng đó làm chứng.

Hãy nói với anh một tiếng, rốt cuộc em cũng chấp nhận, sau này theo họ của anh.

Hãy nói với anh một tiếng, I do I do, nguyện ý cùng anh vui sống hết cuộc đời này.

Anh vì em chung tình, thổ lộ lòng thành, xin em hãy cất giữ, mối tình này.

Sau đó trăm năm, đến cuối cuộc đời em, tấm chân tình này sẽ dùng để làm chứng."

Gạo nếp cao hỏi thăm các tin tức linh tinh liên quan đến Thành quận vương phủ, hai phu thê thái tử và người anh củ cải đỏ đều chỉ coi là do hài tử hiếu kỳ, cũng không để ở trong lòng. Hơn nữa không qua bao lâu sau, sinh nhật của thái tử phi sắp đến, toàn bộ lực chú ý của Dục Khánh Cung cũng đổ dồn lên trên người nữ chủ nhân, hai huynh đệ củ cải đỏ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hai huynh đệ vì chuẩn bị lễ vật tặng cho thái tử phi mà hao phí hết tâm tư, mà cũng không muốn thua kém đối phương, thế nên công tác bảo mật đều làm rất chặt chẽ, gặp mặt cũng là cùng nhau đánh thái cực chỉ vì có thể từ đối phương bóc ra một ít tin tức về quà sinh nhật, gạo nếp cao tuổi đời còn nhỏ, tóm lại điều không phải đối thủ của củ cải đỏ cái vị ca ca vốn dĩ đã rất mưu mẹo này, một lần nói lỡ miệng, tức giận đến trước ngày sinh nhật của thái tử phi cũng không chịu gặp lại củ cải đỏ.

Thái tử phi từ trong miệng nhũ mẫu biết được chuyện này, rất vui mừng vì thành ý của hai nhi tử, từ nhi tử nghĩ đến trên người thái tử, nghĩ không biết thái tử sẽ có cái biểu thị gì, theo như trước kia thái tử lúc nào cũng tặng một phần hậu lễ, một điểm đổi mới cũng không có, đếm thời gian hai người đại hôn đến bây giờ, cũng có bảy năm, đến cái tuổi không còn trẻ nữa rồi mà một chút cảm giác mới mẻ cũng không có, sau này làm sao sống qua ngày?

Thái tử phi nghĩ đây là một cái vấn đề rất nghiêm túc rất nghiêm trọng, bởi vi cùng thái tử vui đùa diễn kịch mà bất tri bất giác đã bảy năm trời dài đằng đẵng trôi qua mà cảm khái.

"Thái tử điện hạ cát tường." Bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng cung nữ thông báo.

Thái tử phi suy nghĩ hơn nửa ngày về chuyện giữ tình cảm luôn như mới, còn vì chuyện an bài sinh nhật mình, hoàn toàn hết sức chuyên chú, mãi đến khi cung nữ thông báo thái tử tới cũng vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn.

"Tĩnh Nghiên, " Thái tử thấy thái tử phi đang ở trên bàn cúi đầu viết, cũng không có tới nghênh tiếp mình, có chút bất mãn mà hô một tiếng, hướng thái tử phi bên kia đi tới.

"Udm, " Thái tử phi đáp, tiếp tục viết, vừa viết vừa hỏi: "Hôm nay sao lại tới đây sớm như vậy."

"Có việc hỏi ngươi." Thái tử đi tới liền ngồi xuống, nhìn thái tử phi viết cái gì đó, đuôi lông mày chọc ngược lên, cười đọc ra, "Chung tình vì em, thổ lộ lòng thành, xin em cất kỹ, phần ân tình này."

"Dừng, có chuyện gì?" Thái tử phi đang ngưng mi hồi tưởng lời bài hát muốn viết, nghe được thái tử tụng ra, làm tâm thần bị quấy nhiễu đến rối loạn câu chữ, vội hỏi, "Ngươi đừng đọc nữa, ta còn phải viết tiếp đây."

"Sinh nhật ngươi sắp tới, cô muốn hỏi ngươi thích lễ vật gì." Thái tử hỏi thẳng, lại tiếp tục nhìn thái tử phi viết, "Cái bài thơ này của ngươi lại không giống thơ, từ không giống từ, chẳng qua có chút ý nghĩa, có phải chuẩn bị viết tặng cô hay không?"

Thái tử phi trợn trắng mắt liếc thái tử, "Ai nói nó không giống từ, nói cho ngươi biết, nó là ca từ! Đúng như ngươi đã nói, bài hát này là ta viết tặng cho ngươi." Nói xong, thái tử phi để bút xuống, cầm lấy tờ giấy thổi cho khô mực, vuốt cho phẳng ra bày ở trước mặt thái tử.

Thái tử coi xong ca từ mà thái tử phi nói chỉnh là bài hát, khóe miệng nhịn không được nhấc lên, ôm lấy thái tử phi hôn một cái, "Cô đã sớm biết tâm ý của ngươi, làm khó ngươi viết thẳng ra đơn giản dễ hiểu như vậy, nhưng mà nếu như ngươi trực tiếp hát cho cô nghe, cô sẽ càng thêm cao hứng."

Thái tử phi thấy thái tử có chút thái tự cho là đúng, vội hỏi, "Ngươi vừa nãy không phải hỏi ta muốn quà sinh nhật gì sao?"

"Đúng, ngươi muốn cái gì cô đều có thể tìm cho ngươi." Thái tử hiện tại đang rất là vui vẻ, đương nhiên không gì là không đáp ứng.

"Đó chính là ngươi nói, đừng có đổi ý." Thái tử phi nghe xong lời này, cười hắc hắc nói.

Thái tử thuận tiện bắt được tia giảo hoạt chợt lóe lên trong mắt thái tử phi, cũng phát hiện có gì đó không ổn, "Cô đương nhiên sẽ không đổi ý, chỉ cần cô có thể làm được, ngươi nói ra cô sẽ liền vì ngươi chuẩn bị."

Thái tử vừa nói vừa đem tình ý chiều chuộng kia thu lại.

Thái tử phi kéo tay hắn, "Lễ vật ta muốn rất đơn giản, ngươi nhất định có thể làm được." Thái tử dời ánh nhìn từ tay của thái tử phi chuyển tới mặt của nàng, thấy trên mặt thái tử phi mang ý cười, càng thêm tin tưởng chắc chắn cái món lễ vật thái tử phi nói rất không đơn giản, trong mắt mang theo hoài nghi.

"Tĩnh nghiên thích gì cứ nói đi."

"Ha hả, ta muốn không nhiều lắm, chỉ cần ngươi vào ngày sinh nhật ta, hát cho ta một bài." Thái tử phi cười híp mắt nhìn thái tử nói, thấy ánh mắt của thái tử đột nhiên trợn to, trong ngực càng vui vẻ.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, Ngươi muốn cô hát bài nầy cho ngươi nghe?" Thái tử cảm thấy rất khó có thể nói được, trong lòng cũng không được vui lắm, hát tiểu khúc như vậy cũng là chuyện do đám hạ lưu làm, thái tử phi lại muốn hắn làm như vậy!

"Đúng, là hát ca khúc ngươi đang cầm!" Thái tử phi khẳng định nói.

"Không được!" Không cần phải nói, thái tử liền một ngụm phủ quyết.

"Ngươi vừa nãy không phải nói ta muốn cái gì ngươi đều có thể làm được sao? Nhanh như vậy lại liền đổi ý ư." Thái tử phi đảo mắt khinh bỉ nhìn thái tử.

"Không được, ngươi đổi một cái khác đi." Thái tử cò kè mặc cả.

"Ta lại không nói ngươi phải ở trước mặt mọi người hát cho ta nghe, lúc chỉ có hai người hát cho ta nghe cũng giống như vậy." Thái tử phi hảo thương lượng.

Thái tử chần chờ một chút, "Chỉ hai người?" Không đợi thái tử phi trả lời, hắn đưa bài hát ra nhìn một lần, "Ngươi cũng quá là không biết xấu hổ, thế mà lại viết ra những ca từ trần trụi lộ liễu như thế để cho cô hát cho ngươi nghe? Viết hay nhỉ, cô không có lòng muốn hát thì sao."

Thái tử phi nghe khẩu khí của thái tử có hơi buông lỏng, thầm nghĩ có hi vọng, "Có cái gì mà ngượng ngùng, chúng ta đều quen thuộc lẫn nhau như vậy, có lời gì mà không thể. Lại chỉ là một bài hát mà thôi, làm sao có thể làm khó thông kim bác cổ thái tử điện hạ ngài được?"

Thái tử nhìn bộ dạng thái tử phi như chú cún đang vẫy đuôi rất là phiền muộn, bất quá thái tử phi nói có chút đạo lý, hắn và thái tử phi hiện nay còn có cái gì mà không thể nói, bài hát này tuy rằng từ ý rõ ràng, nhưng là thật có tình ý ở bên trong, viết cũng coi như có đầu tư chiều sâu, thái tử phi lại muốn để cho mình hát cho nàng nghe, nếu không có tình cảm làm sao có thể viết ra được. Hơn nữa, từ khúc của bài hát này mà hắn cũng chưa từng nghe qua, hát làm sao, thái tử phi nếu muốn nghe, nhất định phải bắt nàng dạy hắn mấy lần, kể ra coi như là thái tử phi hát tình ca đầu tiên cho hắn, thế nào cũng không tính là thua thiệt."Được, có điều phải nói trước, lúc chỉ có hai người mới hát cho ngươi nghe."

"Ừ." Thái tử phi căn bản không có nghĩ nhiều như thái tử vậy, cái ca khúc hiện đại là do nhất thời nổi hứng nhớ lại, muốn để cho thái tử miệng vàng lời ngọc hát ra một chút mà thôi, đạt thành nguyện vọng là được.

"Cô chưa từng nghe qua giai điệu bài này, cũng không biết hát, ngươi là từ đâu mà nghe được?" Thái tử ở trước khi hát quyết định hỏi trước một chút, tuy rằng thái tử phi thường thường sẽ có hành động kinh người, nhưng là rất ít khi 'Dũng cảm không kềm chế được' như thế, hắn cần phải biết lai lịch của bài hát.

"Từ phía nam tới, bài hát này tên là 'Vì em chung tình', ngươi không cảm thấy ca từ viết rất có ý nghĩa sao?" Thái tử phi ở kiếp trước rất thích bài hát này, luôn cảm thấy nếu đời mình có thể có một người như trong lời bài hát vậy làm bạn, vậy đó là chuyện tốt đẹp nhất.

"Ngươi hát một lần cho cô nghe thử một chút." Thái tử thấy thái tử phi rất thích thú bài hát này, tiếp tục đề nghị.

"Hát bài hát này cần giọng phương nam, ta khi còn bé ở phía nam có học qua, hiện tại cũng không biết còn hát được hay không, ngươi nghe không hiểu cũng không sao, xem hiểu ca từ là được." Thái tử phi rất có biểu hiện háo hức, đằng hắng lấy giọng, vừa mới mở miệng chuẩn bị hát, rồi lại quay sang hướng thái tử nói, "Ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ta còn muốn ngươi hát cho ta nghe."

Thái tử che giấu ý cười bên mép, cầm lời bài hát bắt đầu đối chiếu, "Cô đang nghe đây, ngươi có thể bắt đầu được rồi."

"Vì ngươi chung tình, ta thổ lộ tâm ý, xin người nhớ kỹ, phần ân tình này…"

"Ách, đây cũng là ca?" Thái tử nghe cảm thấy kỳ quái, ngắt lời nói.

Thái tử phi phẫn nộ trừng mắt liếc thái tử, thật vất vả mới nổi lên cảm hứng, chuẩn bị hát lại ca khúc hiện đại đã bị răng rắc chặt đứt, giận không chỗ phát tiết, "Ta mới nói cho ngươi biết là không phải hát tiểu khúc, đây là kiểu hát mới, ta hát một câu ngươi hát một câu, dù gì đi nữa đến ngày sinh nhật của ta ngươi phải học thuộc."

"Một lần nữa, cô nhất định không cắt đứt lời ngươi." Thái tử vẻ mặt nghiêm trang trịnh trọng nói, lại không thể che đi tiếu ý trong mắt hắn.

Thái tử phi nhìn chằm chằm cặp mắt kia của thái tử, vẫn trừng mắt đến khi thái tử rút đi tiếu ý trong mắt, thay bằng vẻ thận trọng, mới mở miệng lấy giọng hát: "Vì em chung tình, anh thổ lộ tâm ý, xin em cất kỹ, phần ân tình này.

Đối với người khác anh chẳng bao giờ, nói ra hết bí mật, lần đầu trong cuộc đời này, anh trút hết tiếng lòng.

Mong rằng em chấp thuận, minh chứng cho anh, tấm lòng này được em thấu hiểu.

Sau đó anh sẽ công khai tình cảm này cho mọi người, dùng chiếc nhẫn vàng đó làm chứng.

Hãy nói với anh một tiếng, rốt cuộc em cũng chấp nhận, sau này theo họ của anh.

Hãy nói với anh một tiếng, I do I do, nguyện ý cùng anh vui sống hết cuộc đời này.

Anh vì em chung tình, thổ lộ lòng thành, xin em hãy cất giữ, mối tình này.

Sau đó trăm năm, đến cuối cuộc đời em, tấm chân tình này sẽ dùng để làm chứng."

Hát xong một câu cuối cùng, thái tử phi lần thứ hai nhìn về phía thái tử, thái tử hiển nhiên còn chưa từ trong tiếng ca phục hồi lại tinh thần, chờ thái tử phi lay hắn một chút, hắn mới phản ứng, "Hát vô cùng tốt, tuy rằng giọng phương nam phát âm kỳ quái, nhưng khi xem hiểu ca từ, nghe rất êm tai."

"Ta cũng hiểu được bài hát này rất êm tai. bắt đầu học đi, ta dạy cho ngươi." Thái tử phi thấy thái tử cũng không bài xích loại phương pháp hát mới mẻ này, đối với việc dạy thái tử hát tình ca có hứng thú hơn.

Hai người một dạy một học liên tiếp hai buổi tối thì thái tử mới có thể hoàn chỉnh mà hát xong ca khúc, còn phải công nhận hắn có năng lực học ngôn ngữ bẩm sinh, sau khi thái tử phi dạy thái tử hát một bài hát tiếng Việt, nghĩ rằng coi như là tùy tiện đem thái tử ném tới một nước ngoài nào đó, cũng sẽ không đói chết được hắn, bởi vì hắn rất nhanh thì có thể học được ngôn ngữ địa phương, tìm việc làm thì chắc chắn sẽ bị ngôn ngữ cản trở.

Lần đầu tiên nghe thái tử hát hoàn chỉnh bài chung tình vì em, thái tử phi rất đắc ý, bởi vì chiếu theo thời hiện đại lạm phát mà tính, mời được một hoàng tử hát tình ca không chỉ có vấn đề lệ phí di chuyển, còn phải xem mặt mũi người kia bao lớn. Mà bản thân hiện này liền làm được rồi, không ngờ để cho đường đường là hoàng thái tử Đại Thanh phải hát tặng miễn phí, không yêu nơi này không được.

Thái tử còn chưa thích ứng với ca từ bộc lộ cảm tình ra ngoài như vậy, khi hát lên luôn luôn không được tự nhiên, vẫn đều là lúc đang cùng thái tử phi ở chung một ổ chăn thì len lén ở bên tai thái tử phi hát, không muốn cho bọn thái giám cung nữ biết hắn đường đường là một thái tử gia lại đi hát cái loại tình ca này, không để cho người cười chết mới là lạ.

Bất luận hắn kì kèo thế nào, ở ngày sinh nhật của thái tử phi, hắn cũng phải đáp ứng sẽ vì thái tử phi tình tứ hát một phen, cho nên lúc hắn luyện tập thì biểu hiện không tốt thế nào, thái tử phi cũng mặc hắn, chỉ cần vào ngày đó hát tốt là được.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, ngươi cứ thích cô hát lời tâm tình cho ngươi nghe như vậy sao?" Ở trước ngày sinh nhật của thái tử phi một ngày, buổi tối hôm đó lúc thái tử ôm lấy thái tử phi ngủ thì hỏi một câu.

"Rất có lạc thú, không phải sao?" Mới có phương pháp thay đổi tình thú, mưu cầu vui vẻ một chút. Thái tử phi xoay người đem thái tử đặt ở dưới thân, "Dận Nhưng, ngươi tính qua một, chúng ta thành hôn đến bây giờ đã bảy năm."

"Nhanh như vậy?" Thái tử chưa từng tính qua, đột nhiên vừa nghe thế nào đã bảy năm rồi, vừa nghĩ tới củ cải đỏ cũng đều có bảy tuổi mụ, đích xác thời gian trôi qua thật mau, "Ừ, đã bảy năm. Bất quá vậy thì thế nào, cùng với hát tình ca có quan hệ gì?"

"Cũng không phải có quan hệ gì nhiều, ta chẳng qua là ngẫm lại ngày trôi qua quá bình lặng như nước chảy, muốn điểm thêm chút mới mẻ đa dạng mà thôi." Thái tử phi ngẫm lại liền vui vẻ nói, "Ngươi biết không, Hoằng Thăng và Hoằng Tích hai huynh đệ đã lén lút chuẩn bị quà sinh nhật cho ta."

"Đây là việc bọn nó phải làm." Thái tử không cho là đúng, "Không phải cô cũng chuẩn bị quà sinh nhật cho ngươi sao, cũng không thấy ngươi cao hứng như thế."

"Của ngươi không giống với, ta là nghe được từ đám cung nữ nhũ mẫu len lén tán dóc, nên ta rất muốn xem tiết mục biểu diễn của hai đứa nó." Thái tử phi nói đến đây lại không nhịn được cười.

"Ồ? Bọn nó chuẩn bị gì?" Thái tử nghe xong cũng thấy hăng hái, ngày sinh nhật của thái tử phi thật đúng là đã giày vò người khác a.

Thái tử càng hiếu kỳ, thái tử phi càng là một bộ ra vẻ bí hiểm, cười hắc hắc nói, "Không thể nói, Không thể nói, chờ ngày mai ngươi sẽ biết."

"…" Nhìn dáng dấp đắc ý của thái tử phi, thái tử biết có hỏi cũng tốn hơi thừa lời, xoay người đã đem người ta đè xuống trở lại, trực tiếp cắn một cái lên vai thái tử phi, hai người tiếp đó liền hòa hợp thành một khối.

Đêm tối tịch mịch vắng vẻ, trong nội thất cảnh xuân tràn ngập khiến mặt trăng duy nhất trên bầu trời đêm cũng len lén trốn đằng sau tầng mây, thỉnh thoảng mới lộ ra nửa khuôn mặt thẹn thùng.

88. Chương 88

Thái tử phi cùng thái tử lăn lộn cả đêm, chính lúc mệt mỏi rã rời, hôm sau trời còn chưa sáng đã bị Trữ ma ma kính cẩn dựng dậy, phải tắm rửa sớm, thay chính phục, vì ngày sinh nhật hôm nay làm chuẩn bị, hảo tiếp đãi các quý phu nhân vào cung yết kiến.

Thái tử cũng không dậy trễ hơn thái tử phi được bao nhiêu, thê tử làm sinh nhật, hắn vị trượng phu này cũng không thể có được ngày nghỉ ở lại bồi tiếp, vẫn như ngày thường phải thượng triều, liền để cung nữ thái giám chỉnh lý triều phục cho hắn, bên cạnh đó tiện thể đối với vẻ mặt còn buồn ngủ của thái tử phi nhắc nhở một ít lời.

"Hôm nay là ngày sinh nhật ngươi, mặc dù hoàng mã ma cùng các thứ ngạch nương sẽ phải đến Dục Khánh Cung, nhưng rốt cuộc ngươi vẫn phải là đi Từ Nhân Cung một chuyến, hảo kính cẩn cảm ơn hoàng mã ma, chỗ hoàng a mã nếu không có triệu kiến, cô còng Hoằng Thăng sẽ vì ngươi tạ ân trước. Ngạch nương của ngươi hôm nay cũng có thể tiến cung, ngươi nếu rỗi rãnh thì cùng bà trò chuyện lâu một chút."

Thái tử gia là ai, luôn luôn cho mình là trung tâm vũ trụ, sẽ vì ngày sinh nhật thái tử phi nói những lời này, tuy rằng điều không phải cái gì quan trọng, cũng có thể thấy địa vị thái tử phi ở trong lòng hắn, dù sao ẩn ý bên trong mấy lời nói kia thế nhưng chính là quan tâm thái tử phi, trong đó có liên quan đến hậu cung, cũng có liên quan đến Khang Hi, còn có liên quan đến nhà mẹ đẻ thái tử phi từng cái từng cái đều bao hàm ở bên trong.

Đám người Trữ ma ma, Cam Thảo đang vì thái tử phi rửa mặt chải đầu, nghe được thái tử gia đối với thái tử phi quan tâm bảo vệ, so với việc bản thân được ăn nhân sâm quả còn thư sướng hơn, tay chân lanh lẹ mặt đỏ hồng như trái đào, trao đổi ánh mắt với nhau, khóe miệng mỉm cười hẳn là ở trong tối hôm qua thái tử và thái tử phi đã qua lại…

Thái tử phi nhìn qua tấm gương liếc thấy khuôn mặt chứa đầy ý xuân của Trữ ma ma liền rùng mình một cái, cơn buồn ngủ cũng quên mất, vén lên mí mắt hướng chỗ thái tử ám trừng liếc mắt, thầm nghĩ thái tử người này hiện tại càng ngày càng biết thu mua người bên cạnh mình, thường thường nói mấy câu để đám người Trữ ma ma mang ơn, thật sự là quá không lương thiện, nghĩ rồi đưa tay xoa xoa gương mặt, để biểu cảm trên gương mặt nhu hòa đi rất nhiều, "Ngươi nói ta đều hiểu, yên tâm đi. Hôm nay hừng đông cũng đến sớm, cũng sắp đến canh giờ vào triều rồi, gia sau khi hạ triều, có thể mang Hoằng Thăng quay về Dục Khánh Cung được không?"

Thái tử đã sắp xuất phát, nghe thế quay đầu lại cười nói, "Đây cũng không phải việc khó gì, hôm nay thế nhưng là ngày sinh nhật của ngươi, Hoằng Thăng trở về chúc thọ cho ngươi đó là phải đạo, hoàng a mã tất sẽ cho phép, ngươi cứ chờ đi."

Nói xong thấy khuôn mặt thái tử phi thỏa mãn tươi cười, trong ngực thái tử cảm thấy buồn cười, làm sao thái tử phi lại đột nhiên vờ ngớ ngẩn như vậy, rõ ràng Hoằng Thăng nhất định sẽ trở về, còn cố ý muốn hỏi một câu.

Thái tử phi thấy thái tử coi như một chút xíu tâm ý của mình cũng không hiểu, tuyệt đối là hấn giả vờ, lại cố ý nhấn mạnh nói, "Gia nhưng nhất định phải cùng Hoằng Thăng trở về a, ta rất chờ mong đây." Cái từ gia kia kéo ra lại thêm chút nhựa nhựa nghe đặc biệt nặng.

Thái tử phi chờ xem tiết mục đặc thù của thái tử sẽ ra sao, sao có thể để thái tử làm bộ lăn lộn một đêm liền đem chuyện này dễ dàng quên đi như vậy?

Thái tử nghe vậy, nửa bước chân đã ra khỏi cửa run run một cái, thầm nghĩ cái thái tử phi thật khó đánh lừa, trong lòng âm thầm trợn trắng mắt, không phải hát một bài hát trẻ em sao, "Cô đã biết, ngươi chờ xem, cô vào triều đây." Rõ ràng cũng hát quá mấy lần, lại còn muốn nghe thêm một lần nữa, quả nhiên là chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó ở cùng.

Thái tử phi hài lòng nhìn theo bóng lưng thái tử đi xa, để cho đám người Trữ ma ma tiếp tục giúp trang điểm.

"Thái tử gia đối với chủ tử thế nhưng càng ngày càng săn sóc." Trữ ma ma nhịn không được đối với thái tử phi nói rằng, cẩn thận tỉ mỉ ngồi xổm xuống tự mình đeo chỉ sáo* cho thái tử phi, "Chủ tử chính là người có đại phúc khí, ngẫm lại trước đây thái tử gia và chủ tử còn chưa thân thuộc, chủ tử sống qua ngày không được tốt, sau lại chín mùi, ngày lại ngày càng thêm mặn nồng, hơn nữa còn có hai vị tiểu a ca, không phải lòng của thái tử gia toàn bộ đều đặt lên trên người chủ tử đây sao." (*đồ trang sức đeo trên móng tay dài dài á)

"Trữ ma ma ít nói những lời này chút đi." Thái tử phi nghe xong, khóe miệng nhẹ kéo kéo, cái gì tốt với chả không tốt, yêu cới chả không yêu, thái tử hiện tại chậm rãi chuyển biến, là hướng đến trên người Khang Hi đánh chủ ý, nếu vì thái tử bây giờ rất ôn nhu mà bị đánh lừa, ngày sau vạn nhất có thay đổi, người thương tâm không chỉ là chính mình, bên cạnh đó có thể sẽ liên lụy hài tử. Bất luận là nam nhân hay là nữ nhân, một ngày đối người nào đó có cảm tình, sức phán đoán sự tình sẽ bị giảm xuống, ảnh hưởng đến kết cục. Hơn nữa sống ở trong hoàng cung, thái tử phi không có khả năng đem tính mạng mình và hai huynh đệ củ cải đỏ ra đùa giỡn.

"Mới nháy mắt mà chủ tử và thái tử gia đã thành hôn được bảy năm, cảm tình sao có thể không tốt a." Cam Thảo nhắc đến cũng cảm thấy có chút vinh hạnh theo, chủ tử khiêm tốn cẩn thận, các nàng những người bên cạnh tự nhiên cũng coi việc này thành quy tắc làm việc, nhưng cái này không cản trở các nàng ở trước mặt chủ tử vui đùa a.

Đúng vậy, bảy năm, đã bảy năm, hẳn là không sai biệt lắm có thể đem cục sắt mài thành tiểu thiết côn đi, cùng thái tử ở chung lâu như vậy, tên kia cũng không phải kẻ thối nát, sẽ không có khả năng không có một chút cảm tình. Thái tử phi nghĩ lại rũ mí mắt xuống, nhẹ than thở, đối mặt thái tử cái người bạn tình trên giường này phải lý trí phải nên giữ lý trí.

Nghĩ vậy lại suy nghĩ đến việc dạy thái tử hát bài hát, vì ngươi chung tình.

Thái tử phi nghĩ đến có chút hết hồn, mình có bị ấm đầu mới có thể bắt thái tử đi hát bài hát này cho mình nghe, còn kiên nhẫn dạy hắn mấy ngày, nếu như điều không phải hôm nay Trữ ma ma và Cam Thảo hai

người nhắc nhở, để cho mình nghĩ đến trên phương diện cảm tình mà tỉnh ra, thì chính mình vẫn còn chưa tỉnh mộng, lựa chọn bài này để thái tử hát, chẳng lẽ chỉ là mong muốn vô ý thức sao?

Thái tử phi nghĩ đến một điểm như vậy, kết luận, mẹ ơi, nhất định là trúng tà, giơ tay lên vỗ trán một cái, không để ý đám người Trữ ma ma bên cạnh đang vô cùng kinh ngạc, phân phó nói, "Trữ ma ma, chờ sau khi qua hôm nay, ngươi cho người đem gian thiên phòng phía tây viện làm thành phật đường, bổn cung ngày sau muốn chuyên tâm lễ phật."

"A?" Trữ ma ma sửng sốt một chút, theo không kịp ý nghĩ của thái tử phi.

"Chủ tử, đang yên đang lành sao lại muốn lễ phật?" Cam Thảo phản ứng kịp vội hỏi.

"Đột nhiên nghĩ đến mà thôi." Trúng tà đương nhiên phải tìm phương pháp trừ yêu ma, thái tử phi trợn mắt nói mò, không biết là thuyết phục chính mình hay còn là thuyết phục người khác.

"Vâng." Trữ ma ma, Cam Thảo rất không hiểu nổi thái tử phi lại đột nhiên muốn làm chuyện như vậy, còn là thành thật đáp lời.

"Nên đi ra thôi, bắt đầu."

Trời đã sáng choang, trước đó đã có hai lần cung nữ truyền lời, Từ Nhân Cung hoàng thái hậu thưởng thái tử phi sinh nhật lễ, đã để cho đám người Cam Lộ kiểm kê nhập sổ sách, Vĩnh Hòa Cung, Duyên Hi Cung hai bộ hạ lễ cũng đã đưa đến.

Lúc này, các phúc tấn thê tử của các a ca, tôn thất hoàng tộc các đại thần mang theo lễ vật tiến nhập Dục Khánh Cung, các khách quý vì ngày sinh nhật của thái tử phi tự nhiên cũng lục tục đến, thái tử phi trước tiên cho người đến Từ Nhân Cung cảm ơn hoàng thái hậu, đợi ngày mai lại tự thân đến trước mặt hoàng thái hậu tạ ân, tất nhiên là không đề cập tới.

Mới vừa đi vào chính điện, ý chỉ của Khang Hi đã đến, ban cho rất nhiều thứ, thái tử phi quỳ nghênh chỉ tạ ân, cảm thán chính mình rốt cục bắt được một năm bổng lộc, trong lòng không quên mắng một câu ôi ta đến yêu chết cái chế độ này quá.

Ngay sau đó chính là đi tiếp đón các nữ nhân đến yết kiến, đại phúc tấn như trước không có tới, thái tử phi chỉ biết là nàng bệnh rất nặng, vì để sanh con mà móc rỗng thân thể, rốt cuộc cũng sinh được một a ca, coi như hoàn thành nhiệm vụ của cả cuộc đời, bởi thế cả người kiệt quệ bệnh không dậy nổi. Tam phúc tấn nhưng thật ra có tới, mặc lên trang phục diễm lệ không gì sánh được, bản thân tam phúc tấn lại lớn lên cực kỳ đẹp, vừa ăn diện lên nhưng thật ra chính là đem những người khác PK xuống dưới một bậc, chỉ là mặt mày nàng ủ rũ không thể che giấu đi mấy ngày này sống thực sự không được tốt.

Thấy thái tử phi, tam phúc tấn cũng liền cảm kích cười cười, sau đó đến một bên an vị, thỉnh thoảng cùng một ít phu nhân nói chuyện với nhau vài câu, nhưng rốt cuộc vẫn có thể nhìn ra được nàng đã buông thả mọi chuyện. Cái này cũng không lấy làm kỳ quái, như thái tử phi sinh nhật loại thời điểm này, phúc tấn a ca đến chúc mừng, hẳn sẽ phải mang theo một hoặc hai người trắc phúc tấn đến giữ thể diện, Thành quận vương quý phủ Đông giai thị bụng chửa lớn không thể tới, không biết tâm tình tam phúc tấn có thể tốt hơn một chút hay không.

Tứ phúc tấn, ngũ phúc tấn, thất phúc tấn đều là người phúc hậu, thấy tình cảnh tam phúc tấn hiện nay nhưng trái lại cũng không có bỏ đá xuống giếng, ân cần thăm hỏi vài câu lại cùng thái tử phi, theo các quý phu nhân nói chuyện phiếm.

Nói nói, rồi mọi người lại chuyển tới chuyện hôn sự của bát a ca, cái cọc hôn sự này mấy năm trước Khang Hi đã có chỉ định, so với thất a ca còn muốn sớm hơn, hiện giờ thất a ca đã thành hôn, cũng đã sắp đến phiên bát a ca, vừa nhắc tới, mọi người liền không ngừng được.

Thái tử phi cười híp mắt nhìn các nàng nói chuyện, thỉnh thoảng có người hỏi một câu, cũng không có trả lời rõ ràng, trong đó người sôi nổi nhất chính là Uẩn Quả Nhiên phúc tấn của tôn thất Chuyên Cần quận vương, Chuyên Cần quận vương là con của cha vợ An Thân vương, cũng là cậu của bát phúc tấn, thái tử phi cũng không biết vị phúc tấn này lại sôi nổi như thế, rốt cuộc là cùng bát phúc tấn có cái gì đụng chạm hay sao mà lại quá mức như thế, về phần cháu gái lại hận gia đình quyết định cuộc hôn nhân này. Phải biết rằng nữ tử hận việc bị ép gả điều không phải chuyện tốt a, khiến cho bát a ca dường như rất không muốn

kết hôn vậy, thái tử phi nghĩ cho thể diện hoàng thất, liền có ý tứ liếc mắt nhìn Chuyên Cần quận vương phúc tấn, nhẹ giơ khăn lên che miệng, để cho người đi gọi gạo nếp cao đến đây.

Một lát sau, gạo nếp cao đỏ mặt, hơi có chút thở hổn hển mà tiến đến hành lễ, vừa nhìn nó chạy qua, thái tử phi cau mi lại, đem người kéo qua hỏi, "Có bào là gấp lắm sao, sao lại nóng vội như vậy?"

"Không có không có, nhi tử vội vã như vậy là muốn chúc thọ cho ngạch nương mà." Tiểu tử kia mắt to quay tít, thái tử phi vừa nhìn đã biết có việc giấu diếm, nhưng vì nhiều người đang ở đây cũng không có vặn hỏi.

Sau khi gạo nếp cao đến, mục tiêu của mọi người cuối cùng cũng bị dời đi, cả đám không thiếu tặng lễ tặng cho nhị a ca của Dục Khánh Cung, đến chỗ tam phúc tấn, tam phúc tấn liền tinh tế kéo gạo nếp cao qua vuốt ve mặt của hắn, sau đó hỏi, "Hoằng Xuân điều không phải đến tìm ngươi sao, thế nào lại không gặp?"

Tam phúc tấn tiến cung, đương nhiên là sẽ không để nhi tử Hoằng Xuân một mình ở lại Thành quận vương phủ, mang tới hậu còn chưa có ra mắt thái tử phi, tiểu tử kia nói muốn đi kiếm Hoằng Tích, đã một lúc lâu lại không thấy bóng người đâu.

"Hắn vừa có việc mà, cũng sắp tới đây rồi." Hoằng tích cao hứng nói, xoay mặt làm mặt xấu với thái tử phi, khiến thái tử phi càng thêm buồn bực.

Thái tử phi nghĩ lại để cho người đi đem Hoằng Xuân mời đến, thuận tiện hỏi hai tên tiểu tử kia đang giấu gạt chuyện gì, chờ hoằng xuân tới rồi, nhìn mặt mày Hoằng Xuân sáng sủa lại vì tính cách thật thà trên trán đầy mồ hôi, thái tử phi càng tin tưởng nhất định là có chuyện.

Cam Thảo hỏi Hoằng Xuân a ca rồi nói lại cho thái tử phi, thái tử phi nghe xong, nhìn hai tiểu tử ở trong vòng vây các quý phụ kia làm nũng, đột nhiên nhức đầu, thấp giọng dặn dò vài câu, Cam Thảo sau khi lĩnh mệnh khiêm tốn lui xuống, thái tử phi một lần nữa trở lại chỗ ngồi.

Thạch phu nhân không chỉ có quan tâm đến cháu ngoại, còn là quan tâm con gái của mình, thấy thái tử phi như có chuyện gì, cũng có chút sốt ruột, chờ các quý phụ dựa vào phẩm cấp theo thứ tự cáo lui đi không ít, bà đã bị Trữ ma ma tự mình mời đi qua nhà kề (thiên phòng trong nhà tứ hợp) chờ.

Nhóm hoàng a ca phúc tấn cùng vương gia phúc tấn sẽ không ra khỏi bàn tiệc sớm như vậy, còn muốn lưu lại xem cuộc vui, thái tử phi mời chính là gánh hát Bạch Thuần Dật, cái gánh hát tỉ mỉ xây dựng kinh kịch này ở kinh thành là được giới quý tộc truy đuổi nhiều nhất, không thiếu phúc tấn trong nhóm cũng muốn được tán tụng trên sân khấu, tất nhiên là sẽ không về sớm.

Chờ những người này đều bị lĩnh đi xem trò vui hậu, thái tử phi phải đi nói chuyện với ngạch nương nhà mình một hồi.

"Thái tử phi thế nhưng lại có chuyện khó khăn gì?" Thạch phu nhân đi thẳng vào vấn đề liền hỏi lên, "Hôm nay thật là ngày tốt, sao trông như tâm sự nặng nề như vậy?"

Thái tử phi mỉm cười, "Cái gì mà ngày tốt, ngày sinh nhật của nhi nữ, đó là ngày ngạch nương chịu khổ."

"Ngươi a, nói ngu ngốc gì vậy, ngạch nương có thể có đứa con như ngươi, là thiên đại phúc khí." Thạch phu nhân cảm khái nói, lại thấy thái tử phi không có nói ra tâm sự, rốt cuộc vẫn là lo lắng, "Có cái gì ngạch nương có thể giúp được con không?"

"Không có chuyện gì, chẳng qua là Hoằng Tích thích hồ đồ một chút, con đang nghĩ nên quản thế nào đây." Thái tử phi trả lời.

"Tiểu a ca nhất định là giống ngươi, nhớ khi ngươi còn bé so với các ca ca của ngươi còn thích làm ầm ĩ hơn, không sợ trời không sợ đất, a mã ngươi còn tưởng là ngươi sinh lộn thân, nên là một bé trai mới đúng đây." Thạch phu nhân nói lại che khăn nở nụ cười.

Da mặt thái tử phi giật giật, thầm nghĩ, thế nào lại không sanh thành bé trai chứ."A mã gần đây có khỏe không, mã pháp thì sao?"

"Đều tốt."

"Các ca ca muội muội trong phủ thì sao?" Thái tử phi lại hỏi.

"Đều tốt rất, vợ nhị ca ngươi lại mới sanh thêm nhi tử cho nhị ca ngươi, nhưng trái lại đại tẩu ngươi, hiện giờ dưới gối chỉ có một đứa con gái, hiện tại thân thể cũng không có tin vui." Thạch phu nhân nói mang theo chút tiếc nuối, lại nhìn thái tử phi, "Hoằng Tích tiểu a ca đã ba tuổi, cảm tình giữa thái tử cùng thái tử phi cũng rất tốt, ngươi nên nắm chặt thời cơ lại mang thai. Ngạch nương nhìn ngươi sống vui vẻ qua ngày, trong lòng cũng là vui vẻ. Nhưng chúng ta cũng phải cố — "

Thạch phu nhân làm dấu tay, "Ngạch nương biết ngươi luôn luôn thích tự do, ở Dục Khánh Cung chậm chạp không có tin vui, sau lễ mừng năm mới thì lại có thêm tiểu thiếu, vạn nhất được chỉ hôn tiến đến, thua thiệt chính là ngươi. Nhất định phải dưỡng hảo thân thể, đã nhớ kỹ chưa?"

Thái tử phi nghe Thạch phu nhân nói, nụ cười trên mặt đều sắp đông cứng rớt xuống, nếu phải sinh nhiều một ít mới tính là xong thì là sinh một tá, nam nhân thích mới mẻ, cũng sẽ không bởi vì ngươi có một tá hài tử mà không cần nữ nhân khác."Ngạch nương người cứ yên tâm đi, con đã biết."

Thái tử phi ngoài miệng nói, trong lòng lại tưởng, hiện nay mình cùng thái tử càng ngày càng hòa hợp, không có ý niệm muốn cùng chia sẽ với người khác trong đầu, cho nên bất luận Dục Khánh Cung có tiến thêm ít nhiều nữ nhân, trên người thái tử đều đã dán nhãn có chủ, không có vấn đề gì, Khang Hi cũng không thể quản đến chuyện trên giường của thái tử đi.

Lại cùng Thạch phu nhân nói một ít câu, mời bà đi xem kịch vui, thái tử phi muốn ra tay giáo huấn gạo nếp cao sắp gặp phải họa, "Cam Lộ, ngươi đi đem nhị a ca mời đi theo."

Thái tử phi nói xong thầm cắn răng, Cam Thảo nghe xong ngầm hiểu có ý tức giận, lo lắng thay Hoằng Tích tiểu a ca, nhưng lại không thể không lĩnh mệnh, làm một phúc lễ, đáp, "Vâng."

Xoay người liền đi ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lâu không đổi mới không dám nhìn văn của mình a, kết quả cư nhiên đi đến chỗ nhà khác thúc dục đòi Chương mới, ta thua. Thực sự không thể bảo đảm có thể đổi mới hằng ngày a, ta phải ôn tập.

89. Chương 89

Thái tử phi chờ tiểu nhi tử đến, vừa chờ vừa nghĩ tới chuyện Cam Thảo nói, thực sự không nghĩ tới, trước không thèm để ý đến hành động gạo nếp cao cứu vớt Hoằng Xuân, cho là hắn chỉ là nói mà thôi, kết quả phát hiện oa nhi này lực hành động quả là kinh người.

Nếu thái tử phi biết gạo nếp cao có lực sát thương như thế, nói thế nào cũng sẽ không để hắn dính vào chuyện hậu viện của Thành quận vương phủ.

Hoằng Tích bị mời đến trước mặt thái tử phi, trước tiên ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt của thái tử phi một cái, sau đó co rút khuôn mặt nhỏ nhắn lại, mân mím môi, đi từng bước nhỏ thong thả đi tới bên người thái tử phi, lấy lòng nói rằng, "Ngạch nương, người tìm nhi tử có chuyện gì?"

Thái tử phi nghe thấy hắn giả vờ như không biết, nhưng trái lại nở nụ cười, hỏi ngược lại hắn nói, "Lẽ nào chính ngươi không biết?"

Hoằng Tích nghe xong, muốn gật đầu biểu thị mình quả thật không biết, lại bị dưới cái nhìn soi mói của thái tử phi nên thực sự không dám lừa dối ngạch nương nhà mình, không thể làm gì khác hơn là làm nũng nói, "Ngạch nương, nhi tử biết sai rồi."

Nói xong gục đầu xuống, buồn bực nói, "Nhi tử không nên ở trong ngày sinh nhật của ngạch nương sinh sự, ngạch nương, hay là trước tiên hãy xem quà sinh nhật nhi tử chuẩn bị cho người rồi hẵng phạt nhi tử đi."

Thái tử phi nghe lời này của hắn, muốn bỏ qua, lại cảm thấy không thể dung túng tiểu tử này, "Thọ lễ của ca ca ngươi ngạch nương cũng còn chưa có xem, không vội. Trước tiên cứ đem tai họa ngươi gây ra nói đi."

"Biết rồi." Tiểu tử kia biết không qua được việc này, đành phải thừa nhận.

"Vậy ngươi biết đã làm sai điều gì sao?" Thái tử phi nghĩ đến chiêu Hoằng Tích nói cho Hoằng Xuân, dùng để sửa trị tam a ca trắc phúc tấn Đông giai thị thì lại trở nên nhức đầu, may mà còn chưa gây ra chuyện lớn gì, thái tử phi biết được việc này, vừa thấy bực mình lại vừa thấy buồn cười. Nhưng mà, thái tử phi xem thường sức phá hoại của bọn tiểu tử, độc chiêu vừa xuất ra lại phải tiếp nối bằng một cái khác, Hoằng Xuân tính tình đôn hậu là không muốn xuất ra những chiêu này, chỉ có một cái nhị nhi tử tính cách tinh quái của hắn là muốn.

Thế nhưng thái tử phi lại nghi ngờ, Hoằng Tích niên kỷ còn quá nhỏ, có một số việc hắn rất khó nghĩ đến được, như vậy phía sau lưng hắn khẳng định còn có người giúp một tay.

"Ngạch nương, nhi tử giúp Hoằng Xuân ca ca là không sai mà." Hoằng Tích nghe thái tử phi nói muốn hắn nhận ra sai lầm của mình, cũng liền tỉ mỉ suy nghĩ một chút, "Chẳng lẽ chọc người tức giận là sai."

Hoằng Tích thấy thái tử phi nhíu mày, vội vàng nhào tới trên đầu gối thái tử phi, nhỏ nhẹ nói, "Ngạch nương, người nghe nhi tử nói đi mà. Ta trước đó điều không biết ngạch nương của Hoằng Xuân ca ca chọc tam thúc mất hứng đây, Hoằng Xuân tốt với nhi tử, nhi tử tự nhiên phải đối đãi tốt lại với hắn. Từ sau chuyện này, tam thúc cũng đã lâu không để ý tới Hoằng Xuân ca ca, hôm kia ta mới biết được, Hoằng Xuân ca ca còn thiếu chút nữa bị đánh. Hoằng Xuân ca ca nói ngạch nương của ca ca và Vinh mã ma sẽ che chở hắn, nhưng tam thẩm thẩm cũng không có thấy làm được, hơn nữa bản thân tam thẩm thẩm bây giờ cũng luôn bị mắng, Hoằng Xuân ca ca ở trong phủ bởi vì không cẩn thận làm ướt tranh chữ của tam thúc, tam thúc lại tức giận đến muốn đánh hắn, hắn chịu nhiều ủy khuất lám đây. Trong việc này cũng không phải do hắn cố ý làm ướt, là cái kia trắc phúc tấn đưa trà muốn hắn nhận, cố ý làm sai lệch động tác, khi nhi tử biết đã nghĩ muốn giúp Hoằng Xuân ca ca một tay mà."

Thái tử phi nghe xong lời này mí mắt giựt một cái, "Dù ngươi vì mục đích giúp người, nhưng lại không giúp được gì trái lại còn gây ra họa lớn! Ngươi phải biết, chuyện ngươi vừa làm hồi nãy đã khiến tam thúc trắc phúc tấn động thai khí, nếu qua mấy ngày nàng sinh hạ bình an thì không nói, nếu có cái gì sơ xuất, sớm muộn cũng sẽ tìm được ra ngươi đầu têu. Hoằng Xuân giúp đỡ ngươi, ngày sau càng không dễ sống."

Thái tử phi nói xong, nhìn về phía Hoằng Tích, thấy Hoằng Tích mở to mắt lại mang bộ dáng sợ hãi, nghĩ đến hắn rốt cuộc còn quá nhỏ, làm việc vẫn không thể biết rõ kết quả, thở dài nói, "Hoằng Tích, nói cho ngạch nương, ngươi trước sau chỉnh Đông giai thị ba lần, một lần kia là ngươi tự mình nghĩ ra biện pháp sao."

Thái tử phi biết, chiêu đầu tiên Hoằng Tích chỉ cho Hoằng Xuân là để Hoằng Xuân ở trong phủ cùng anh họ của hắn lén lút cắt hai bồn hoa cúc tím mà Đông giai thị yêu thích nhất, không có bị phát hiện, lần thứ hai táo bạo hơn là để một hạ nhân hỗ trợ ném ba con ếch hù dọa Đông giai thị, cũng không biết là từ đâu mà tìm tới, lần cuối cùng lại là ném một bộ y phục trẻ con và một cây kéo, cũng không có dính máu hay gì, lần này chân chính làm Đông giai thị sợ đến động thai khí.

Hoằng Xuân ở trong phủ hành sự thuận lợi như vậy, không ngoại trừ khả năng được tam phúc tấn ngầm đồng ý, tam phúc tấn ở trong phủ xưng vương xưng bá nhiều năm, thủ hạ cũng nhiều người có thể làm được việc, nhận thấy được động tĩnh của nhi tử, cũng biết là nhi tử chỉ vì hiếu thảo trút giận cho ngạch nương mình, mà mấy trò vặt vãnh đó cũng không gây ra án mạng, chỉ cần quan sát đừng để cho sự việc thoát khỏi tầm khống chế là tốt rồi. Cho dù Đông giai thị có hoài nghi cũng sẽ cho là nàng làm, chỉ cần nàng không thừa nhận, lật lọng nói Đông giai thị cố ý hãm hại, Đông giai thị cũng không có cách, về phần tam a ca, tam phúc tấn hiện tại đã bị ghẻ lạnh, có vì việc này bị hắt hủi thêm cũng chẳng sao.

Nhưng tam phúc tấn cũng không nghĩ tới, lần thứ ba đông giai thị thật sự bị dọa sợ chết khiếp, còn bị động thai khí. Động thai khí cũng tốt, cho nên hôm nay nàng tới tham dự sinh nhật của thái tử phi lại có khí sắc khá hơn nhiều.

Đối thủ một mất một còn bị dọa đến động thai khí, nàng có lý do gì mà không vui?

Tam phúc tấn là người lớn, thủ đoạn trong đầu có thừa, cũng có thể nghĩ ra phương thức đối phó, nhưng Hoằng Xuân và Hoằng Tích hai cái tiểu tử kia làm ra chuyện như vậy, còn tưởng rằng không ai biết, nghe

được Đông giai thị động thai khí, Hoằng Xuân liền sợ đến vội đi tìm Hoằng Tích thương lượng, sợ sự tình bại lộ.

Khôi hài nhất chính là, lúc hai người thương lượng lại để Cam Thảo được thái tử phi phái đi mời Hoằng Tích gặp phải, sau đó thái tử phi lại để cho Cam Thảo đi hỏi Hoằng Xuân, Hoằng Xuân liền đem sự tình nói ra hết.

"Ngạch nương, đều là nhi tử tự mình nghĩ ra." Hoằng Tích căn bản không có dừng lại, trực tiếp liền thừa nhận là do một mình hắn chủ mưu.

"Sao, tưởng có thể qua mặt được ngạch nương ngươi?" Thái tử phi nở nụ cười, "Lúc ngươi nói láo, thì mắt cũng không dám chớp một cái." Vừa mới dứt lời, chỉ thấy Hoằng Tích trừng mắt nhìn, "Giờ chớp mắt đã muộn!"

Thái tử phi quả thật có chút tức giận, "Hoằng Tích, ngạch nương biết ngươi từ nhỏ thông minh. Nhưng ngươi không thể đem sự thông minh dùng sai chỗ, còn học cách lừa gạt ngạch nương. Nếu ngạch nương không biết chuyện gì đang xảy ra, mà ngươi có thể lừa ngạch nương đến một điểm cũng chẳng biết thì đó là do bản lãnh ngươi cao, ngươi có thể làm đến như vậy thì ngạch nương cũng sẽ không truy cứu. Thế nhưng ngươi không có làm được, hôm nay còn thiếu chút nữa sinh ra sự cố, nhưng ở lúc ngạch nương đã biết còn muốn giấu diếm, nếu chuyện xảy không thể vãn hồi, ngươi lại tính làm sao, nói cho a mã ngạch nương cứu giúp ư?"

"Ngạch nương, nhi tử thực sự biết sai rồi." Hoằng Tích bị cái giọng nghiêm nghị của thái tử phi nói đến chấn kinh rồi, không dám tiếp tục làm nũng, trái lại đứng ngay ngắn chịu giáo huấn.

Giữa lúc này thái tử phi còn muốn nói tiếp, chợt nghe được cung nữ ngoài cửa truyền báo, "Hoằng Thăng a ca đến."

Củ cải đỏ người chưa đến tiếng đã tới trước, "Ngạch nương, nhi tử qua đây chúc mừng sinh nhật người." Đợi vào phòng, phát hiện bên trong phòng chỉ có ngạch nương cùng đệ đệ hai người, những người khác đều canh giữ ở bên ngoài, ngạch nương ngồi ngay ngắn, Hoằng Tích đứng thẳng khoanh tay lại, vừa nhìn đã biết là đang bị giáo huấn, "Ngạch nương, đây là thế nào."

Nói xong, hắn nhìn về phía Hoằng Tích, hỏi, "Hoằng Tích, ngươi chọc giận ngạch nương sao?"

Hoằng Tích giương mắt nhìn Hoằng Thăng một chút, lại gục đầu xuống, thấp giọng đáp, "Ừ."

"Ngạch nương, a mã hứa tối hôm nay sẽ trở về, trên triều bận rộn. Con là được hoàng mã pháp cho phép nên mới có thể về sớm chúc mừng sinh nhật người." Hoằng Thăng ngâm tay vào trong bồn nước được cung nữ bưng lên, sau đó tiếp nhận khăn lau khô tay, phất tay ao để cung nhân lui xuống, đối với thái tử phi nói sau khi nói xong mới hỏi, "Hoằng Tích, ngươi làm cái gì mà chọc ngạch nương tức giận."

Hoằng Tích bị hắn hỏi đến như vậy, liền đem chuyện hắn và Hoằng Xuân cùng làm nói ngắn gọn lại, củ cải đỏ nghe xong, nhưng trái lại có chút ngượng ngùng, kéo kéo khóe miệng, nói, "Ta không nghĩ tới ngươi thật đúng là làm như vậy a."

Thái tử phi vừa nghe lời này của củ cải đỏ, đuôi lông mày giương lên, "Củ cải đỏ, con nói như vậy, việc này con đã sớm biết?" Ngừng một chút chợt, "Đừng nói là ngươi đưa ý tưởng cho nó thực hiện đấy chứ?"

Củ cải đỏ cười mỉa một tiếng, "Nhi tử không nghĩ tới đệ đệ thật sự sẽ làm như vậy, có điều mấy chuyện vặt vãnh bực này, cũng không gây ra chuyện lớn gì, không ảnh hưởng toàn cục. Ngạch nương, ha ha."

"Ha ha, " Thái tử phi cũng học củ cải đỏ cười hai tiếng, sau đó chuyển thành cười nhạt, "Hừm hừm, đệ đệ ngươi không biết hậu quả, ngươi cũng không biết luôn sao? Ngươi nếu nói bày mấy kế vặt vãnh trêu người, đối với người bình thường mà nói đích xác không có gì. Thế nhưng, Đông giai thị là một phụ nữ, tâm tư vốn là mẫn cảm, càng miễn bàn nàng bây giờ còn đang mang thai, càng dễ kinh sợ. Những chuyện ném ếch chết; quần áo và đồ dùng hàng ngày là chủ ý của ngươi đi, đệ đệ ngươi còn chưa hẳn nghĩ ra được. Ngươi nhưng thật ra biết rõ trong lòng Đông giai thị sợ cái gì, nhược điểm của nàng là cái gì, mới có thể đem chủ ý đánh tới hài tử trong bụng người ta, ngươi…"

"Ngạch nương đừng tức giận, nhi tử lúc đó chỉ là thuận miệng nói một chút, cũng không nghĩ tới đệ đệ thật sự sẽ làm theo. Nhi tử hối lỗi, Hoằng Tích nhất định cũng là biết sai rồi." Củ cải đỏ vội hỏi, kéo kéo đệ đệ, ý bảo hắn nhận sai.

"Ngạch nương, nhi tử biết sai rồi." Hoằng Tích cũng vội vàng trả lời.

Thái tử phi cũng không biết nên khen hay là chê cách nhi tử nắm bắt tâm tư người khác vừa chuẩn lại độc, hay là nên giáo huấn hắn cái gì khác, "Các ngươi đều là đàn ông, sau này làm việc phải đem sự thông minh đặt lên những việc chính đạo, như chuyện hậu viện tam thúc ngươi thì chỉ nghe rồi để ở trong lòng là tốt rồi, về phần làm những gì, đều là chuyện của đám phụ nhân. Như lần này, Hoằng Tích, khi ngươi và Hoằng Xuân hành sự, tam phúc tấn không biết sao? Nàng khẳng định biết, cũng bởi vì nàng nhìn thấy việc này nên mới không có can thiệp, ngươi cũng không cần lo lắng cho Hoằng Xuân, càng không thể xem thường thủ đoạn của đám phụ nhân phía sau hậu viện này. Con trai đừng u mê những thứ tà đạo đồi trụy này, miễn cho sau này bị đàn bà lừa gạt, các ngươi phải đặt tư tưởng của mình vào đại sự, không có nam nhân sẽ không có việc đám đàn bà con gái ở hậu viện bày ra âm mưu thủ đoạn, việc này lộ ra ngoài cũng sẽ để cho người cười chê. Các ngươi phải nhớ kỹ!"

Thấy Hoằng Thăng Hoằng Tích đều gật đầu, thái tử phi lại nói, "Còn có, sau này bất luận làm cái gì đều phải nghĩ trước tính sau, muốn làm chuyện bí mật phải học cách xóa dấu vết, xử sự không sợ hãi không hoảng hốt. Nhất là Hoằng Tích, lúc này đụng chuyện lại luống cuống không thể giải quyết tốt hậu quả, sau này phải học thật nhiều."

Tuổi còn nhỏ, không cần yêu cầu nhiều lắm, nhưng ngày sau có kinh nghiệm từng trải nhiều rồi, gặp phải chuyện khó khăn hơn nữa cũng có thể bình tĩnh ứng đối.

Hoằng Thăng cùng Hoằng Tích nghe xong vội vàng gật đầu, "Ngạch nương nói phải, nhi tử nhớ kỹ."

"Ngạch nương, nhi tử sẽ cố gắng làm được như người nói vậy, sau này không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa." Hoằng Tích thêm một câu, vừa nhìn về phía củ cải đỏ, "Ca ca, phần chúc thọ cho ngạch nương thì sao."

"Hắc hắc, lễ vật của ta đang ở bên ngoài, đã để cho người ta coi chừng." Hoằng thăng cười nói.

"Ta cũng đã để ở bên ngoài, chúng ta cùng nhau mang vào đi." Hoằng Tích nói rồi đi ra ngoài trước, Hoằng Thăng cũng đi theo phía sau.

Chờ đến lúc thái tử phi nhìn không thấy hai người bọn họ, Hoằng Tích mới hướng về phía Hoằng Thăng oán giận, "Ca ca, đều tại ngươi ra chủ ý bậy, làm hại ta bị ngạch nương trách mắng. Sớm biết như vậy ta liền bán đứng ngươi, nói cho ngạch nương là ngươi nói."

"Ha ha, ai bảo ngươi làm chuyện không nên làm như vậy, sao có thể đổ lên trên đầu ta. Hơn nữa, ngạch nương sẽ tức giận, tự mình giáo huấn ngươi cũng là vì muốn tốt cho ngươi, ta cũng không bị dạy dỗ sao? Ngạch nương luôn luôn bao che khuyết điểm, dù là ngươi có thật sự gây ra tai họa, cũng sẽ chỉ đích thân giáo huấn ngươi, ở bên ngoài thì đem ngươi bảo hộ thật tốt, ngươi nên vui mừng mới đúng, ngạch nương còn chưa có đem việc này nói cho a mã." Hoằng thăng cười nói.

"A, " Hoằng Tích kinh ngạc một tiếng, lễ vật cũng không cầm, quay lại tìm thái tử phi, "Ngạch nương, ngạch nương!"

Thái tử phi đang chờ quà sinh nhật của hai huynh đệ, nghe được Hoằng Tích chạy trở lại, vẻ mặt lo lắng, vội hỏi, "Làm sao thế."

"Ngạch nương, người nghìn vạn lần đừng để cho a mã biết ta gây ra họa!" Hoằng Tích thở hổn hển hít mạnh một hơi mới lên tiếng.

Thái tử phi nghe xong, cười híp mắt lắc đầu, thấy Hoằng Tích ủ rũ, "Dám làm thì dám chịu, ngạch nương đương nhiên có thể bao che cho ngươi, nhưng lỡ đâu có một ngày a mã ngươi biết được rồi, vậy ngươi nên làm cái gì bây giờ?"

"Ai!" Hoằng Tích hít một hơi thật dài.

Rốt cuộc thái tử sau khi trở về đã biết việc này, có điều hắn vẫn luôn không quan tâm những việc nhỏ nhặt này, dạy dỗ Hoằng Tích hai câu liền quăng qua sau đầu, hắn thấy, một quận vương trắc phúc tấn sao có thể quan trọng hơn con trai của mình được.

Sau khi tặng cho thái tử phi quà sinh nhật, hai vợ chồng tối đến ở chung một chỗ, thái tử mới nói đến việc này.

"Hoằng Tích tiểu tử này còn muốn gạt cô, chẳng lẽ cô sẽ ăn thịt hắn sao?" Thái tử lo nghĩ đến điểm ấy, nếu bị giấu diếm, hắn rốt cuộc thật là mất mặt.

Thái tử phi nghe lời này cảm thấy rất vui vẻ, sau khi cười xong mới lên tiếng, "Ngươi là hắn a mã, con trai sẽ theo thói quen sùng bái cha của mình. Hoằng Tích chính là không muốn bởi vì mình phạm phải việc ngốc khiến cho ngươi cái người a mã này thất vọng, cho nên mới phải giấu diếm."

Thái tử nghĩ thái tử phi nói rất có đạo lý, khi hắn còn nhỏ, lúc đó chẳng phải muốn làm được mấy chuyện lớn để hoàng a mã nhìn sao. Nhưng mà trước đây hắn cũng chỉnh phi tần của hoàng a mã mấy lần, nhưng thật ra chưa từng bị phát hiện. Hoặc là hoàng a mã đều thu vào trong mắt, nhưng xét thấy không ảnh hưởng toàn cục, ông mới không thèm để ý mà thôi, ừm, nhìn hai tiểu tử kia lớn lên, thật đúng là có thể phát hiện mình hồi trước cũng đã từng làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn.

"Ngươi một bộ suy nghĩ xuất thần như thế, đừng nói là hồi trước cũng đã từng làm qua những chuyện như vậy?" Thái tử phi cười cười nhìn thái tử, thái tử phát hiện ánh mắt giễu cợt của thái tử phi, liền vật nàng xuống đùa giỡn.

"Cô làm sao có thể làm mấy chuyện ngốc như Hoằng Tích vậy được? Ừ? Hoằng Tích nhất định là học theo ngươi, nghĩ đến ngươi hồi bé theo mẫu thân cũng đã làm không ít chuyện như này." Thái tử thề thốt phủ nhận.

"Nói mò, mỗi lần nhi tử làm sai đều gì là nói giống ta, thông minh các loại thì đều nói giống ngươi, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy. Nếu ta thật sự ngu xuẩn như vậy, sau khi tuần du trở về đừng nhắc đến chuyện tạo em bé a. Không để cho hài tử di truyền tính ngu xuẩn của ta." Thái tử phi cãi lại nói.

"Vậy sao được, thái tử phi của cô thông minh nhất, nói ra người nào mà chẳng biết." Thái tử đổi giọng khen, nghe thái tử phi nhắc tới chuyện ra ngoài tuần du, liền nghiêm chỉnh, "Nói đến chuyện tuần du, lúc này cô đã ở trong danh sách, Hoằng Thăng cũng đã đủ tuổi được đi theo, ngươi cũng là nên đi, có điều chừng mười ngày nửa tháng nữa mới chuẩn bị khởi hành."

"Hoằng Tích phải ở lại sao." Thái tử phi nghĩ đến tiểu nhi tử, đến lúc đó cũng không biết sẽ nháo thế nào.

Thái tử vung khóe miệng lên, "Không sai, tuổi còn quá nhỏ đi theo cũng không tiện. Hơn nữa, để hắn ở lại trong Dục Khánh Cung, hảo hảo kiểm điểm lại cũng không sai."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Buổi tối hẳn là còn có một Chương, bù ngày hôm qua nuốt lời một Chương

90. Chương 90

Lòng thái tử phi ngập tràn chờ mong chuyến tuần du bên ngoài này, cũng nhận được tin từ chỗ hoàng thái hậu, lần này hoàng thái hậu cũng sẽ đi, thái hậu đối với chuyện thái tử phi cũng có thể một đường đi theo cũng là không cầm được vui vẻ.

Vợ chồng thái tử, trưởng tử Hoằng Thăng cũng sẽ theo xa giá, đồng hành cùng thái tử còn có đại a ca, tam, ngũ, thất, cửu, thập, thập tam a ca, đây là danh sách nội bộ, Hoằng Tích biết được một nhà bốn người chỉ có mình hắn ở lại kinh, thiếu chút nữa khóc lớn lên. Thấy thái tử, thái tử phi là liền làm vẻ mặt cầu xin muốn đi theo, có một lần còn chờ Khang Hi bãi triều, xông vào nhiễu loạn Càn Thanh Cung cầu xin hoàng mã pháp đáp ứng hắn xuất hành.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị lý do vì tuổi còn quá nhỏ mà bác bỏ thỉnh cầu.

Hoằng Thăng cũng là lần đầu tiên đi tuần, lại có a mã ngạch nương, hoàng mã pháp đi cùng nhau, trong lòng mừng rỡ đến biểu hiện lên cả trên mặt vừa nhìn là có thể nhận ra. Có điều sau lại sợ tổn thương trái tim nhỏ của đệ đệ, ở thời gian trước khi khởi hành này cũng là rất cố gắng thu liễm tâm tình.

Mỗi ngày thái tử phi đều không quên an ủi tiểu nhi tử, còn hứa hẹn rất nhiều thứ tốt, đi ra ngoài lần này sẽ mua thật nhiều quà về cho Hoằng Tích, chính bản thân cũng sảng khoái đến muốn chết. Nghĩ đến rốt cuộc có thể đi ra ngoài tuần du, làm sao sẽ không vui, từ đó đến nay vẫn ngây ngô ở kinh thành, đứng ở trong hoàng cung nhiều năm như vậy, nếu còn không đi ra chắc đến phải mốc meo mất thôi.

"Lý ma ma, Cam Lộ, Cam lâm, các ngươi ở lại Dục Khánh Cung phải coi sóc nhị a ca, Sinh hoạt học tập thường ngày của hắn hẳn là các ngươi đã rõ ràng, bổn cung theo thái tử đi tuần du, sẽ có một đoạn thời gian không thể coi chừng hắn, các ngươi phải chiếu cố hắn thật tốt." Thái tử phi xử lý xong hành lý của nhà ba người đi tuần du lần này, quan tâm nhị nhi tử lưu lại kinh, đi tới nơi ở Hoằng Tích, nhìn hắn nằm lỳ ở trên giường không vui, chỉ có thể quay đầu dặn cung nhân chiếu cố hắn, "Nếu trong Dục Khánh Cung có ai dám tác quái, các ngươi phải nhớ cử người đi báo cho bổn cung biết."

"Vâng, chủ tử, nô tỳ đã hiểu." Ba người đều đáp.

Tiểu Hoằng Tích đem đầu chôn ở trong chăn, nghe được thanh âm của thái tử phi, cái chăn động đậy một cái, lúc sau lại không thấy động tĩnh gì nữa. Thái tử phi xua tay để Lý ma ma đang muốn đi tới gọi Hoằng Tích lui xuống phía dưới, tự mình đi tới, đem chăn hắn xốc lên, hướng về phía khuôn mặt hồng hồng thiếu dưỡng khí của nhi tử nói, "Tiểu tử kia, không sợ buồn chết sao?"

"Không sợ, buồn không chết." Hoằng Tích mở mắt ra, thấy ánh mắt ân cần của thái tử phit, trong lòng lại nổi lên ủy khuất, "Ngạch nương, nhi tử khó chịu." A mã ngạch nương, ca ca đều có thể đi chơi, hết lần này tới lần khác hắn vẫn không thể đi, hắn khó chịu muốn chết.

"Đều đã nhiều ngày như vậy, còn băn khoăn việc này a." Thái tử phi đem chăn mền của hắn xốc lên, sau đó đem tiểu tử kia ôm lấy, Hoằng Tích tuy nhỏ, nhưng bị ngạch nương ôm như thế lại bắt đầu cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt có vẻ đỏ hơn.

Hắn có chút nhăn nhó mà nói, "Ca ca có thể đi, vì sao con không thể đi. Con không còn nhỏ, dù là con hiện giờ còn chưa biết cỡi ngựa, nhưng còn có xe ngựa có thể ngồi mà."

Thái tử phi nghe xong nở nụ cười, "Ngươi cho việc đi tuần là đi du sơn ngoạn thủy sao?" Tuy rằng cũng có lúc du sơn ngoạn thủy, nhưng chủ yếu nhất vẫn là việc chính trị trấn an quan hệ giữa Mãn và Mông, "Tuần du mặc dù mất ba tháng dài, nhưng hành trình cũng không thoải mái, trên đường cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, thời tiết khí hậu bên ngoài cũng không giống như ở kinh, phần lớn người đi theo đều có sinh bệnh, càng chưa nói tới một tiểu hài nhi như ngươi vậy. Ngươi xem ca ca ngươi một chút, hắn lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên đi tuần, chờ ngươi đủ tuổi rồi, thì dù ngươi không đề cập tới, hoàng mã pháp ngươi cũng sẽ nhớ đến ngươi. Hơn nữa, ngươi suy nghĩ đến hoằng xuân và các tiểu a ca bọn họ một chút xem, bọn họ cũng tuổi còn nhỏ không thể đi. Thậm chí tứ thúc bát thúc là người lớn mà lần này cũng không thể đi, điều không phải mình ngươi ở lại đây."

Hoằng Tích sớm đã nghe qua rất nhiều lần, cũng biết dù là làm nũng cũng không đi được, chỉ có thể đáp, "Nga, con biết rồi."

"Nếu biết, cũng không cần lại tiếp tục buồn bực, ở lại Dục Khánh Cung phải ngoan ngoãn biết không, nếu ở kinh có chuyện gì, phái người nói cho a mã ngạch nương một tiếng." Thái tử phi thấy Hoằng Tích nghe lời, trong lòng cũng thở phào một cái.

"Ừm." Tiểu tử kia gật đầu đáp ứng.

Từ Hoằng Tích nơi ở đi ra, trở lại tẩm điện của mình, thái tử phi phát hiện thái tử đã hạ triều trở về, đang chỉ mặc độc một chiếc áo tơ tằm dựa ở trên tháp đọc sách, hai bên trái phải bày một khối băng hóng mát.

Thái tử thấy thái tử phi trở về, hỏi, "Đi đâu, lúc nãy cô trở về đã không thấy ngươi."

"Tìm Hoằng Tích tiểu gia hỏa kia." Thái tử phi nói, từ bên ngoài đi vào, chính mình cũng đang rất nóng, cũng ngồi vào bên người thái tử.

Thái tử nghe được thái tử phi nói là đi tìm Hoằng Tích, nhân tiện nói, "Ngươi đừng tập thói quen xấu cho hắn, không thể đi theo là không thể đi theo, lần này hắn nhận ra rồi thì sau đó cũng sẽ không lại tiếp tục làm nũng." Nói xong, thái tử nhìn thái tử phi, hơi chút ý vị mà nói, "Cô phát hiện, ngươi đối với Hoằng Thăng cùng Hoằng Tích đặc biệt dễ mềm lòng. Cưng chiều quá mức không phải chuyện gì tốt."

Thái tử, ngươi là bị lão cha cưng chiều hư hỏng sau đó nhận ra mà lòng tràn đầy thể hội sao? Thái tử phi âm thầm giơ ngón giữa, liếc mắt, "Ngươi yên tâm, ta đây là cưng chiều có nguyên tắc."

Nghe nói như thế, khóe miệng thái tử khẽ nhếch, đem sách buông xuống, chèo qua thái tử phi, "Vậy ngươi bây giờ có nguyên tắc cưng chiều người nào nữa không a?"

Tròng mắt thái tử phi liếc về hướng thái tử, thấy vẻ mặt chờ mong của hắn, cười hôn gò má của hắn một cái, nói rằng, "Ngươi đoán xem."

Thái tử sờ sờ chỗ được hôn, cười đến cảm thấy mỹ mãn, "Ngươi dỗ cô sao."

"Ta có nói gì sao? Dỗ ngươi cái gì? Đừng nói mò." Thái tử phi đùa giỡn thái tử một chút, cựa ra khỏi cái ôm của thái tử, "Đừng ôm quá chặt, thời tiết hiện nay quá nóng. Ta có sổ sách cho ngươi nhìn đây, hải vận phía nam."

"Không cần vội, chờ tuần du hồi kinh lại nói sau. Ngươi luôn quản những cái này, cô còn chưa yên tâm ngươi sao?" Thái tử đáp. Vấn đề tài chính của Dục Khánh Cung đều là do thái tử phi xử lý, hiện giờ tình hình kinh tế của hai vợ chồng đã dư dả, sổ sách thu chi Dục Khánh Cung hàng năm hắn cũng đều nắm trong lòng, đối với thái tử phi cái người vợ biết cách làm giàu này cũng không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Vậy được." Thái tử phi cũng không kiên nhẫn.

Ngày tuần du cuối cùng cũng đã tới, trung tuần tháng bảy bắt đầu đi theo thánh giá, một đám người trùng trùng điệp điệp mà bên ngoài cung xuất hành. Ở trên đường, thái tử cùng thái tử phi rất khó đứng ở chung một chỗ, thái tử phi thường ở tại phượng giá của hoàng thái hậu ngây ngô, phải bồi thái hậu hài lòng, cũng nghe thái hậu ca ngợi phong cảnh bên ngoài mỹ lệ làm sao, hoặc là thỉnh thoảng cùng mấy người phúc tấn được đi theo tụ hội, tìm cơ hội ở lúc dừng chân hít thở không khí ngắm phong cảnh. Chuyện cưỡi ngựa ở trên đường này thị không tới phiên thái tử phi, mà là do hai cha con thái tử cùng củ cải đỏ làm bạn giá cưỡi, theo hai bên trái phải Khang Hi, cơ hội có thể thấy mặt cũng ít.

Chờ thượng tuần tháng tám, cuối cùng đã tới phía bắc, thánh giá tạm dừng, đoàn người Khang Hi, hoàng thái hậu, dừng chân ở trạm thứ nhất phủ đệ Khách Lạp Thấm Đoan Kính công chúa, hành trình bắt đầu chậm dần xuống.

Lúc này đám a ca phúc tấn đi theo mới bắt đầu thức dậy, thái tử cũng có cơ hội cùng thái tử phi ở chung một chỗ, nhưng hai người lại không có thời gian chung một giường. Buổi tối đêm đầu tiên đi tuần thái tử cùng thái tử phi vượt qua một đêm mỹ hảo, lúc đi tuần lại tìm không được khoảng trống mà, không thể làm gì khác hơn là vào những lúc rảnh rỗi được ở chung, ỷ vào bản thân thường tuần du bên ngoài có nhiều hiểu biết, giảng giải cho thái tử phi tăng trưởng không ít tri thức.

Trung tuần tháng chín, thánh giá đến bộ tộc khắc nhĩ tô của Khoa Nhĩ Thấm, Khang Hi đi đến trước mộ Thấm thân vương và Hiếu Trang thái hoàng thái hậu tưới rượu hành lễ, cũng là lần cắm trại thứ hai. Mà lần đi tuần này cũng đã sắp hai tháng.

Cổ đại du ngoạn, nhất là đại thảo nguyên, điều không phải giống như hiện đại chịu sự ô nhiễm không khí nền công nghiệp có thể so sánh. Thảo nguyên rộng vô ngần, xa xa nhìn lại là từng lớp từng lớp sóng màu xanh cuồn cuộn, cùng tiếp giáp với nền trời, người xem đều cảm thấy thư sướng không gì sánh được. Trên bầu trời mây trắng phiêu lãng, mà trên nền thảo nguyên rộng lớn một mảnh xanh biếc kia xuất hiện một đóa hoa màu trắng, đó là đàn dê mà.

Dân Mông Cổ cưỡi ngựa mà chăn dê lao vun vút ở trên thảo nguyên, làm cho thấy thích mắt.

Thái tử phi khi đi theo thái tử rốt cuộc cũng được cưỡi ngựa, chậm rãi đi tới, xa xa ngắm nhìn, nghĩ thầm khí trời thật đúng là trong xanh, phong cảnh đúng thật là đẹp.

Còn chưa ngắm nhìn được bao lâu, khí trời mới vừa được thái tử phi khen là trong xanh trong nháy mắt liền thay đổi, mây đen ùn ùn tụ tập lại, thấy vậy thái tử phi trợn mắt há hốc mồm.

Thái tử thấy thời tiết thay đổi, liền đề nghị đi trở về, sau khi trở về gặp qua hoàng a mã, buổi tối cũng không có chuyện gì, rốt cục có thể làm chuyện phu thê, "Nên trở về doanh địa đi." Lại thấy thái tử phi nhìn mây đen, cười nói, "Ngươi cũng đừng kỳ quái, ở ngoài thỏa nguyên này khí trời thay đổi thất thường, bình thường đều như vậy, mới nãy rõ ràng trời còn sáng sủa, chớp mắt đã mây đen dông tố. Quay về doanh, tránh cho gặp mưa."

"Đi." Thái tử phi đáp ứng.

Hai người cách doanh địa cũng không xa, thị vệ theo phía sau, không bao lâu liền đã trở về.

Chích vừa mới chạm chân xuống đất, thái tử phi nhận thấy bụng dưới có chút khó chịu, sắc mặt cứng đờ, Dận Nhưng đã sớm chú ý tới, vào trướng bồng liền hỏi, "Có chỗ nào không thoải mái?"

Nói rồi liền hướng về phía Hà Ngọc Trụ đang canh giữ ở bên ngoài nói, "Hà Ngọc Trụ, đi gọi thái y tới đây."

Thái tử phi chậm rãi ngồi xuống, cũng không dám tùy ý nhúc nhích, thấy thái tử quá lo lắng liền an ủi, "Có thể đã lâu không cưỡi ngựa, không có quen mà thôi. Ngươi đi đến chỗ hoàng a mã trước đi, cũng thuận tiện nhìn Hoằng Thăng."

"Không thể khinh thường." Thái tử nói rằng. "Chờ thái y tới rồi hẵng nói, cô đợi lát nữa đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lần 2, mặc dù có ít chút

91. Chương 91

Ở trước khi thái y tới, thái tử phi ngồi hồi sức, xoa bụng dưới, đem không gian linh khí truyền vào thân, bình phục cái cảm giác khó chịu này, trong lòng đã biết vừa nãy là động thai khí. Xuất hiện ở thai kỳ được một tháng, Trữ ma ma cũng có chút kích động nhắc nhở qua chính mình, kinh nguyệt không đến, nhất định là dấu hiệu mang thai, lại qua ít ngày, nhũ mẫu của thái tử phi với kinh nghiệm mười phần đã khẳng định chắc chắn định chuẩn bị thông báo tin vui cho thái tử. Chỉ là thái tử phi không muốn bởi vì chuyện mang thai bị trục xuất hồi cung, để có thể tiếp tục ở ngoài cung hít thở thông khí, lựa chọn giấu đi. Vốn tự tin thân thể mình luôn luôn tốt, cưỡi ngựa thì đi chậm một nên nghĩ không ảnh hưởng toàn cục, kết quả thiếu chút nữa lại tạo thành sai lầm lớn.

Đợi lát nữa thái y lai chẩn mạch, thái tử sau khi biết thì sẽ nổi giận thế nào đây?

Nghĩ đến cái này, thái tử phi hơi nhíu mắt một chút, che giấu một tia lo nghĩ trong lòng, lại liếc trộm thái tử một cái, vừa nhìn lên lại đụng phải ánh mắt thái tử nhìn lại, chỉ phải giọng nói "Thái y làm sao còn chưa tới?"

Thái tử cũng không chú ý hành động mờ ám của thái tử phi, cho rằng thái tử phi là do khó chịu chặt, nghe xong cũng thúc giục theo, "Trữ ma ma, ngươi nhanh đi nói cho thái y nếu còn không nhanh tới, cô sẽ xử đẹp hắn!"

Thái tử vừa dứt lời, Hà Ngọc Trụ đã vội vã dẫn thái y tới xin chỉ thị, theo tới còn có Hoằng Thăng và thiếp thân thái giám của hắn.

Hoằng Thăng vừa vào doanh trướng, vội vàng chạy về phía thái tử phi, "Ngạch nương, ngài làm sao vậy, có chỗ nào khó chịu sao?"

Thái tử phi vô ý thức giang hai tay ra muốn ôm nhi tử, Hoằng Thăng lại bị thái tử nhéo, giáo huấn, "Trước hết để cho thái y xem mạch cho ngạch nương ngươi."

Thái tử phi vi lúng túng sờ soạng mũi một chút, "Kỳ thực đã không còn việc gì."

Thái tử nghe xong, hơi nhíu mày mà nhìn thoáng qua thái tử phi, "Làm sao có thểtùy tiện!" Nói xong chuyển hướng qua thái y đang thận trọng khép nép một bên, nhìn thấy vẫn là Phương thái y quen thuộc khiến thái tử nhíu mày, "Còn không mau đi xem mạch cho thái tử phi."

"Vâng." Phương thái y lên tiếng đáp ứng, nhanh chóng tiến lên biểu hiện tố chất và đạo đức nghề nghiệp của hắn.

Bắt mạch còn cần trang thiết bị, nhưng làm nghề y chuyên nghiệp, Phương thái y còn không cần đến trong chốc lát đã chẩn ra được đáp án, hắn lựa chọn trực tiếp bỏ qua ám chỉ đầy vẻ nôn nóng của thái tử phi, thành thật báo tin vui cho thái tử, "Chúc mừng Thái tử điện hạ, thái tử phi đã có thai được hai tháng, thai còn chưa ổn định, hôm nay chỉ là bị động thai khí nên mới cảm thấy không khỏe, cũng may thái tử phi thân thể luôn luôn khoẻ mạnh, chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt. Nhưng ở trong giai đoạn an thai này, lại không thích hợp đi đường xa, miễn cho lại bị động thai khí nữa."

Thái tử nghe được thái tử phi lại có tin vui, vui như mở cờ trong bụng, tiếu ý trên mặt không giảm, chỉ có thái tử phi đang giả trang đàng hoàng ngồi một bên biết ánh mắt thái tử nhìn qua giống như lưỡi dao sắc bén.

Nghe xong Phương thái y nói những lời này, thái tử vui vẻ phất tay nhân tiện nói, "Cô đã biết. Ngươi lui xuống phía dưới viết xuống mấy thang thuốc an thai đi. Hà Ngọc Trụ ngươi mang Phương thái y xuống phía dưới nhận thưởng. Trữ ma ma cũng đi theo nhìn, đợi sắc thuốc xong cẩn thận bưng lên." Lại để cho người đi báo cho Khang Hi biết, sau đó mới đối với cung nữ hầu hạ nói, "Được rồi, tất cả lui ra."

Thái tử phi kiến thái tử yếu vẫy lui mọi người, vội vàng đem Hoằng Thăng còn dính ở bên cạnh ôm lấy, có nhi tử ở đây, thái tử sẽ phải cho ta mặt mũi, không tùy tiện nổi giận. Tuy rằng tự mình giấu chuyện mang thai thật có chút không phúc hậu.

"Ngạch nương, ta lại sắp có đệ đệ phải không, thật tốt." Hoằng Thăng thật cao hứng.

"Không chừng là muội muội đây." Thái tử phi một biên đáp lời Hoằng Thăng, một bên vừa chú ý động tĩnh của thái tử. Rất không hay, thái tử ngay bên cạnh còn khoanh tay nhìn mẹ con tung hứng mà xem kịch vui, bắt được ánh nhìn dò xét của thái tử phi phóng tới, cũng không quên liếc mắt như trảm đao để bày tỏ sự bất mãn.

"Muội muội cũng tốt, ta đều thích." Hoằng Thăng dỗ dành thái tử phi, cũng không quên để thái tử phát biểu ý kiến một chút, "A mã, ngươi nói có đúng hay không? Đệ đệ hay muội muội cũng đều tốt."

"Ừ." Thái tử thấy Hoằng Thăng hỏi, bỗng nhiên cười híp mắt nhìn thái tử phi, đáp, "Hoằng Thăng, ngạch nương ngươi hôm nay mệt mỏi rồi, ngươi về trước đến chỗ hoàng mã pháp của ngươi bên kia, hôm sau lại tới nữa."

"Ách…" Thái tử phi vừa nghe, nụ cười trên mặt đều có chút cứng lại, thái tử người này đuổi người thật nhanh a, xem ra là không kịp đợi đến lúc chỉ còn hai người mới tính sổ, nghĩ vậy liền vội vàng nói, "Kỳ thực ta vẫn còn tốt, Hoằng Thăng ngồi chơi thêm một hồi cũng không sao."

"Ngạch nương, a mã nói là hôm nay người quả thực mệt nhọc." Hoằng Thăng đương nhiên biết thái tử phi động thai khí, càng chưa nói hắn cũng nghe ra a mã là đang muốn đuổi người, muốn ở riêng cùng ngạch nương phu thê vui vẻ một hồi, làm nhi tử hiếu thuận đương nhiên phải suy nghĩ vì cha mẹ, cười nói, "Nhi tử hay là trước trở lại, ngày mai lại tới thỉnh an người nữa."

Không đợi thái tử phi giữ lại, Hoằng Thăng liền hành lễ lui ra.

Trong lúc nhất thời, thái tử phi cùng thái tử mắt trừng mắt, bên trong đại trướng an tĩnh.

Thái tử phi rất là nhẫn nhịn không mở miệng trước, thái tử cũng không rãnh rỗi mà tiếp tục trò đấu mắt, mở miệng trước, giọng nói rất là không hài lòng, "Nếu hôm nay không có chuyện động thai khí, ngươi lúc nào thì định nói cho cô ngươi có thai? Hử?"

Mang thai đã gần hai tháng, thái tử không tin thái tử phi lại không biết, nếu biết, lại chọn che giấu xuống để theo một đường tuần du, hôm nay còn dụ dỗ hắn cùng nhau cưỡi ngựa trên thảo nguyên, rốt cục nghĩ là

nàng không thoải mái mới để cho thái y chẩn mạch lại phát hiện ra là động thai khí! Nghĩ tới đây, thái tử đều sắp tức giận đến nở nụ cười.

"Ngươi mang thai thị chuyện vui mừng, vì sao phải gạt cô? Ngươi cũng biết, ngươi không thèm để ý chút nào như vậy, hài tử trong bụng nếu xảy ra việc ngoài ý muốn thì phải làm thế nào?" Thái tử nghĩ tới đây, xiết chặt nắm tay, tức giận nhìn phía thái tử phi, "Lúc nào ngươi bắt đầu đối với huyết mạch hoàng gia không thèm để ý như vậy? Còn nữa, bởi vì là hài tử của cô, nên cô luôn luôn dung túng đối với ngươi, cho nên ngươi mới như vậy sao?"

"Dận Nhưng, ngươi nói cái gì đó! Cái gì mà ta không thèm để ý hài tử? Hài tử này tới đột ngột, ta lại đang đi theo trên đường, ta chỉ là muốn…" Thái tử phi còn chưa nói hết, liền bị thái tử cắt đứt.

"Ngươi chỉ là muốn tiếp tục đi theo, không muốn hồi cung. Cô biết!" Thái tử nhìn thái tử phi, "Ngươi chỉ muốn tiếp tục xuất hành, có thể nghĩ đến những người khác không? Hôm nay cưỡi ngựa, là ai muốn cô mang đi theo? Lúc ngươi làm những chuyện này, có từng đau lòng chút nào vì lừa gạt cô hay không?"

"Cô tin ngươi, ngươi lại gạt cô."

Thái tử phi bị nói xong nhịn không được sinh ra áy náy cùng áy náy, lại không thể giải thích với Dận Nhưng là mình có cái pháp bảo không gian nghịch thiên, giữ được thai không phải là nói chơi, hơn nữa hôm nay quả thực động thai khí, trước thì gạt người, sau lại gặp chuyện không may, nói như thế nào đều là ở thế đuối lý, nhận sai mới là trang tuấn kiệt.

Còn chưa mở miệng nhận sai, thái tử đột nhiên cười khẽ một tiếng, trên mặt đeo nụ cười tự giễu, "Tĩnh Nghiên, cô đối với ngươi rất thất vọng, cũng" Cảm giác mình chính là một thái tử gia ngu ngốc.

Thái tử không đem vế sau nói ra, "Ngươi nghỉ ngơi trước, cô muốn yên lặng một chút." Dứt lời xoay người liền đi ra ngoài.

"Dận Nhưng, Dận Nhưng ngươi nghe ta giải thích! Ta…" Thái tử phi ngay đến ống tay áo thái tử cũng nắm hụt, lại không dám hô to, chỉ có thể nhìn người ly khai, trong lòng cũng khổ sở, thấp giọng nói, "Ta biết sai rồi."

"Chủ tử, người nên nhanh chóng trở về trên nhuyễn tháp, đừng để lại động thai khí." Canh giữ ở ngoài doanh trướng Cam Lộ các nàng ở dưới sự phân phó thái tử đi vào hầu hạ thái tử phi, vừa vào trướng chỉ thấy thái tử phi có chút sa sút tinh thần mà ngồi xuống, chẳng biết thái tử cùng thái tử phi nói gì đó, thấy bộ dáng thái tử phi như vậy đều là lo lắng muốn chết.

"Bổn cung không có việc gì, bổn cung muốn yên tĩnh một chút, chớ quấy rầy."

Thái tử phi bị thanh âm của Cam Lộ làm cho hoán hồn, lựa chọn lại nằm xuống cho dễ chịu, nhưng trong lòng lại nghĩ đến câu nói kia của thái tử.

"Tĩnh Nghiên, cô rất thất vọng đối với ngươi…"

Đây không phải là giọng nói đùa giỡn giữa hai người trước đây, thái tử là thật rất thất vọng mới nói như vậy, thế nhưng vì sao trước đây hai người cũng không ít lần đối chọi nhau, còn giống như vô cùng cao hứng lấy nó làm niềm vui hằng ngày. Lần này chỉ là giấu diếm hắn một việc, cũng không phải sau đó sẽ không nói cho hắn, nghĩ tới đây, lại có chút khó chịu, "Ái Tân Giác La Dận Nhưng, đang êm đang đẹp ngươi tức giận cái gì! Ngươi thất vọng cái gì? Giống như bị ai đâm vào tim vậy." Nghĩ cứng rắn nói thái tử sai, nhưng càng nói âm lượng càng thấp, cuối cùng thẳng thắn mặc niệm ở trong lòng, "Ta sai rồi còn không được sao, tốt xấu gì trong bụng ta còn có con của ngươi nữa, ngươi thế mà lại không cho ta mặt mũi a."

"Còn muốn hài tử của ta gọi ngươi là a mã không? Không muốn đúng không, không muốn ngươi cứ tiếp tục yên lặng đi!"

A Q xong, thái tử phi hừ một cái thật dài, lần thứ hai oán giận, "Ngươi rốt cuộc tức giận cái gì a." Chẳng bao lâu sau, lòng của nam nhân cũng có thể so với kim dưới đáy biển.

Biết được thái tử phi lần thứ hai có thai, hoàng thái hậu, Khang Hi cũng rất cao hưng, cũng quan tâm bào thai có ổn định hay không, Khang Hi cái lão gia tử này rất săn sóc mà để thái tử phi dưỡng thai, sau đó

chậm rãi đem tống về kinh. Kế tiếp, thái tử phi là không thể đi theo, chân chính đại yến giữa Mãn và Mông còn đang ở phía sau, cái này cũng có ý nghĩa thái tử phi sẽ không nhìn thấy được.

Nhưng những đều này không phải là chuyện thái tử phi quan tâm hiện tại.

"Thái tử thật sự chỉ là nói như vậy?" Thái tử phi thấy Hà Ngọc Trụ đến đây thay thái tử truyền đạt lời từ biệt thân thiết, có chút nhíu mày nói rằng, đều sắp phải rời đi, thái tử còn không có nguôi giận? Ngay đến sang đây xem một chuyến cũng đều lười qua?

"Thái tử phi nương nương, thái tử điện hạ cùng hoàng tôn điện hạ đều ở đằng trước, chỉ là phái nô tài qua đây nói trước. Đợi thái tử điện hạ cùng hoàng tôn điện hạ nhất định sẽ tới." Hà Ngọc Trụ vội vã nói, hắn đương nhiên nhận biết được chuyện thái tử điện hạ cùng thái tử phi giận dỗi, bất quá hắn không cho là chuyện gì lớn, thái tử và thái tử phi bao nhiêu năm nay đều nháo như thế rồi, cảm tình càng nháo lại càng tốt, vậy lần nháo này là chuyện tốt. Huống hồ thái tử phi bây giờ còn đang mang thai đây, thái tử làm sao có thể thật sự tức giận.

"Ừ, vậy ngươi đi về trước đi." Thái tử phi nghe xong cũng nhẹ nhõm.

"Vâng." Hà Ngọc Trụ hoan hỉ vui mừng mà lên tiếng trả lời, trở lại phục mệnh.

Ngoài dự liệu của Hà Ngọc Trụ, chờ Hoằng Thăng a ca qua chỗ thái tử phi nói lời từ biệt, thái tử đến một chút động tĩnh cũng không có, hắn có chút đứng ngồi không yên, hắn thế nhưng ở chỗ thái tử phi đã tự tin khẳng định đây, thế mà thái tử bây giờ còn chưa có ý định đi tìm thái tử phi.

"Chủ tử, ngày mai thánh giá vẫn là phải khởi hành sao?" Hà Ngọc Trụ cẩn thận hỏi.

Thái tử đang lật xem tấu chương trên bàn mà Khang Hi đưa tới, một trang rồi lại một trang, tâm tư căn bản không có ở chỗ này, nghe được Hà Ngọc Trụ nói, hắn nâng mí mắt lên một chút, dứt khoát gác cây bút trong tay, không nhịn được nói, "Hỏi cái này để làm chi."

"Hồi bẩm chủ tử, là… Là như vầy…" Hà Ngọc Trụ đang nghĩ nên nhắc đến thái tử phi thế nào đây.

"Có lời gì mau nói."

"Vâng, nô tài nên nói cho chủ tử. Trước đó ngài để nô tài qua chỗ thái tử phi, thái tử phi hỏi ngài." Hà Ngọc Trụ chà xát tay.

"Thái tử phi nói cái gì." Biểu tình thái tử có chút buông lỏng.

"Thái tử phi… Ách…" Hà Ngọc Trụ thiếu chút nữa đem chính mình tát tai, hắn đột nhiên nghĩ đến thái tử phi kỳ thực cái gì cũng chưa nói, là hắn tự cho mình thông minh biết thái tử phi là đang mong nhớ thái tử gia, mới có thể nói thái tử nhất định sẽ tới. Từ việc này hại hắn bây giờ nên nói thái tử phi hỏi thái tử điện hạ cái gì bây giờ? Hắn dám cả gan lừa gạt thái tử gia, nếu thật làm cho thái tử gia đi qua gặp mặt thái tử phi, sau lại phát hiện hắn bịa chuyện, đầu hắn cũng khó lòng còn dính trên cổ.

"Thái tử phi hỏi nô tài, chủ tử khỏe không."

Thái tử còn muốn từ trong miệng Hà Ngọc Trụ nghe được cái lời hay ho gì, kết quả chỉ là một câu hỏi thăm như vậy, mím môi đến liếc mắt cũng không thèm liếc mắt nhìn Hà Ngọc Trụ, "Nói cho thái tử phi, cô rất khỏe mạnh."

Hà Ngọc Trụ vừa nghe, trực giác nói cho hắn biết hắn sắp làm cho mọi chuyện đổ bể, trong lúc nguy cấp cái khó ló cái khôn, "Kỳ thực thái tử phi để nô tài tiện thể nhắn, là muốn gặp thái tử gia. Ngày mai thánh giá khởi hành, thái tử phi cũng muốn lưu lại phủ Đoan Kính công chúa an thai một đoạn thời gian rồi mới hồi cung, vẫn luôn luôn muốn gặp mặt chủ tử một lần mới an tâm."

"Chỉ có mỗi việc này mà ngươi chần chừ cái gì? Hừ." Thái tử nghe xong lời này, sắc mặt tốt hơn một ít, lại ngồi nhìn tấu chương một hồi, thấy Hà Ngọc Trụ không tiếp tục thúc giục, mới đem nắm tay tiến đến bên miệng, ho nhẹ một tiếng, "Khụ, được rồi, cùng cô đi qua chỗ thái tử phi một chuyến."

"Vâng." Hà Ngọc Trụ ngoài mặt an tĩnh nhưng thực tế trong lòng như con kiến bò chảo nóng nghe nói như thế quả thực như được đại xá, lớn tiếng đáp ứng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng cũng đã xong, các cô nương, còn có người nào ở đây không

92. Chương 92

Bóng đêm đã sâu, thái tử phi gặp nhi tử xong chờ thái tử đến, chờ mãi chờ mãi cũng không thấy bóng dáng, liền nghĩ thái tử gia lòng dạ hẹp hòi sợ rằng còn chưa có nguôi giận. Chuyện đều đã qua hai ngày, ngay đến một cơ hội nhận sai ccũng không cho, trực tiếp chơi trò chiến tranh lạnh, thái tử phi từ lúc đuổi lý đến bây giờ cũng không có chút tinh thần nào.

"Trữ ma ma, hiện giờ cũng đã muộn, bổn cung muốn nghỉ ngơi." Thái tử phi hướng trướng bồng cạnh cửa liếc mắt nhìn, vẫn không có động tĩnh, vì vậy quay đầu chuẩn bị ngủ, "Người không phận sự chớ cho đến quấy nhiễu."

"Vâng, " Trữ ma ma cũng hiểu được giờ đã khuya lắm rồi, việc thái tử phi dưỡng thai trọng yếu hơn, bất quá, "Hà công công nói thái tử điện hạ đêm nay sẽ tới, nếu đợi tới, chủ tử…"

"Không cần chờ, thái tử điện hạ mỗi ngày đều làm việc vất vả, rất bận rộn, không có biện pháp. Bởi vì không thể phân tâm sang đây xem bổn cung, người kia chắc cũng đang cảm thấy có lỗi." Thái tử phi lên tiếng cắt đứt lời Trữ ma ma nói, nói xong lại cảm thấy phi thường phiền muộn, lời nói này quá chua xót a, quả nhiên là triệu chứng nôn nóng ấm ức trong thời gian mang thai. "Ta muốn ngủ, kêu đám người thủ bên ngoài trướng đều an tĩnh chút cho ta."

"Vâng, chủ tử."

Đứng ở ngoài cửa trướng bồng thái tử điện hạ nghe xong những lời này sắc mặt không đổi, liếc mắt nhìn Hà Ngọc Trụ đang đổ mồ hôi lạnh một cái, nói, "Còn chày cối ở lại đây để làm chi, mất mặt xấu hổ, trở lại!"

"Vâng." Trong lòng Hà Ngọc Trụ chỉ còn hai chữ, xong rồi.

Hai cung nữ thủ vệ bên ngoài doanh trướng cũng không biết thái tử điện hạ vì sao lại không tiến vào trong trướng, trái lại làm như vẻ mặt rất mất hứng, các nàng đêm nay rốt cuộc đợi được thái tử điện hạ, xa xa liền đến nghênh đón, còn chưa kịp thông báo đã bị thái tử điện hạ bảo lui xuống phía dưới, kết quả thái tử điện hạ lại đứng ở ngoài cửa một hồi liền đi.

Nghĩ đến việc lớn không tốt, hai cung nữ vội vàng trở lại cạnh cửa thông báo, "Chủ tử, chủ tử! Nô tỳ có chuyện quan trọng cầu kiến."

"Cam Lộ, đi ra ngoài nhìn xem là chuyện gì!" Trữ ma ma nhíu mày phân phó nói, lại thấy thái tử phi không có động tĩnh, đang nhắm mắt dưỡng thần, liền đứng ở một bên.

Cam Lộ đi tới vén màn trướng lên, chỉ thấy hai cung nữ qùy ở ngoài cửa, chỉ đành hỏi, "Làm sao vậy?"

"Cam Lộ tỷ tỷ, vừa nãy thái tử điện hạ tới, chúng nô tỳ không kịp thông báo, thái tử điện hạ đã liền đi." Cung nữ đương nhiên nói chuyện lớn hóa nhỏ.

Cam Lộ vừa nghe, hung hăng trừng mắt hai tiểu cung nữ một cái, "Các ngươi làm chuyện tốt!" Thái tử đến dù là không cho thông báo, làm ra chút tiếng động người bên trong cũng không phải không biết, kết quả lại để thái tử gia đi mất!

Tức giận dạy dỗ hai người một hồi, Cam Lộ buông màn trướng, đi vào trong nhìn về phía thái tử phi, thấy thái tử phi như trước không động tĩnh gì, nhưng nàng khẳng định chủ tử vẫn chưa ngủ, "Chủ tử, thái tử gia chẳng biết tại sao tới rồi lại đi, có cần phái người đi qua chỗ thái tử gia một chuyến?"

"Nếu không lão nô tự mình đi qua một chuyến, cũng tiện thăm dò Hà công công một chút, thái tử điện hạ rốt cuộc làm sao vậy." Trữ ma ma thấy thái tử phi còn chưa nói gì thêm, cũng cẩn thận mở miệng đề nghị.

Đợi một hồi, thái tử phi mới khẽ động mí mắt một cái, "Không cần, ngày mai rồi tính." Phái người qua đó làm gì? Tên kia bây giờ nghe một lời không dễ nghe sẽ cáu kỉnh, lúc này cử một người đi qua, sợ rằng sẽ chỉ uổng công còn bị chỉnh cho một hồi.

Thái tử phi quả thực đợi được đến ngày mai, kết quả lại không có cơ hội nào. Thánh giá khởi hành, thái tử phi cũng chỉ thấy được một mặt mặt lạnh của tên kia, ngay cả lời đều không có cơ hội nói, đành phải nhờ Hoằng Thăng trong lúc rảnh đến thỉnh an truyền lời giúp, sau đó thì cái gì cũng không có.

Lúc này thái tử phi mới phát giác được chuyện này có cái gì đó không đúng, đây là thái tử quyết tâm muốn chiến tranh lạnh đến khi hài tử xuất thế sao?

"Ngạch nương, người và a mã làm sao vậy? Đều sắp phải đi, a mã cũng không sang hỏi một câu." Hoằng Thăng cũng biết chuyện, tuy rằng a mã nhà mình là một đại nhân, nhưng luôn luôn thân mật với ngạch nương, làm sao lại cần mình tới truyền lời.

Thái tử phi nghe xong khẽ run, rất nhanh lại tươi cười sờ sờ đầu Hoằng Thăng, "Ở chỗ ngạch nương đang có mấy thứ linh tinh muốn ngươi mang cho a mã. Cái này là vợ chồng đang trong lúc tình thú, ngươi còn là tiểu hài tử không hiểu đâu, có điều cũng không thể truyền ra bên ngoài."

"Nhi tử có bị tát vào mồm cũng không nói, ngạch nương yên tâm." Hoằng Thăng thấy ngạch nương cũng không phiền não, cũng không có bởi vì a ma mà mat hứng, cũng liền vui vẻ cam đoan nói, lại hỏi, "Ngạch nương có cái gì muốn nhi tử mang cho a mã vậy?"

"Ngươi chờ một chút." Thái tử phi đáp, để Cam Lộ đi lấy giấy bút, mài mực.

Hoằng Thăng có chút ngạc nhiên, tiến đến bên cạnh nhìn, đã thấy ngạch nương nhà mình đem chữ vẽ lên, khiến cho hắn càng tỏ ra muốn biết ngạch nương rốt cuộc đang viết tranh chữ gì cho a mã, "Ngạch nương, người viết cái gì vậy. Để nhi tử xem đi." Vừa nói vừa đi đến kề bên, đưa đầu qua nhìn chằm chằm vào tờ giấy kia.

Đã lâu không nghe được giọng đòi hỏi nũng nịu của củ cải đỏ, thái tử phi cười híp mắt ngẩng đầu, đưa tay che khuất gương mặt của củ cải đỏ, cố ý nói, "Giờ không thể nói cho ngươi. Bất quá ngươi có thể chờ a mã ngươi xem xong rồi, hỏi a mã ngươi đi."

"A, ngạch nương! Người còn không có qua sông mà đã phá cầu, cái này là không đúng." Hoằng Thăng bất mãn nói lầm bầm.

"Ha ha, ngươi mới biết sao." Thái tử phi vui vẻ.

Vừa mới nói xong, chỉ thấy một ngự tiền thị vệ tới mời tiểu a ca, Khang Hi lão gia tử thúc giục khởi hành. Thái tử phi nhanh chóng cầm phong thư lên dán ấn lại, đem thư phong ấn xong nhét vào trong tay Hoằng Thăng, lại căn dặn nhi tử mấy câu, để hắn ở hành trình kế tiếp chú ý các loại hạng mục công việc, sau đó vỗ vỗ vai tiểu tử kia tiễn đưa.

Thái tử cùng mấy vị a ca đứng ở trước thánh giá, xa xa thấy thái tử phi cùng Hoằng Thăng từ biệt nhau, tiểu tử kia bị người dẫn tới đây, thái tử phi hoàn đứng ở tại chỗ nhìn bóng lưng tiểu tử kia, thấy một màn như vậy, trong con ngươi thái tử hiện lên nhu ý, chờ giương mắt lên nhìn sang, chỉ thấy thái tử phi đang hướng về phía phương hướng của hắn vẫy tay, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng dời đường nhìn.

Thập tam a ca đứng ở bên người thái tử mười vừa vặn thấy thái tử phi vẫy tay với thái tử, còn tưởng rằng nhị ca không thấy được, liền tốt bụng nhắc nhở, "Thái tử điện hạ, nhìn kìa, nhị tẩu đang ở đằng kia kìa."

"Cô nhìn thấy." Thái tử tức giận nói, ở dưới cái nhìn soi mói của thập tam a ca, cũng đành giơ tay lên vẫy một chút, bất quá thái tử phi đã xoay người rời đi, tự nhiên không nhìn thấy thái tử vẫy tay đáp lại, thái tử cảm giác là mình đang bắt chuyện với không khí, phiền muộn lại tăng thêm một tầng.

Thập tam a ca làm bộ như cái gì cũng không thấy, trong nháy mắt xoay người tìm các ca ca đệ đệ khác bắt chuyện.

Thái tử không muốn ở lại nơi này, vừa muốn đi đến chỗ Khang Hi làm nhi tử hiếu thuận, lại thấy con trai của mình chạy đến tìm người.

"A mã, a mã, có thứ cần đưa ngài đây." Hoằng Thăng bưng lá thư trong lòng, vô cùng cao hứng cấp thái tử thỉnh an, nhưng sau khi thấy mấy vị thúc thúc khác ở đây, trái lại không có hăng hái như lúc ban nãy.

"Chuyện gì trì hoãn lâu như vậy?" Thái tử hỏi, "Nên khởi giá, trước tiên cùng cô đi gặp hoàng mã pháp ngươi."

"Vâng, a mã." Hoằng Thăng nghe lời, đi theo phía sau thái tử, hướng chỗ thánh giá đi đến.

Mấy vị a ca khác đều là người hiểu chuyện, cũng không có đi theo hai cha con bọn họ, thái tử cũng liền vừa đi vừa hỏi, "Đi gặp ngạch nương ngươi, nàng nói cái gì đó."

"Nói rất nhiều đây, ngạch nương có một phong thư muốn con đưa cho a mã xem." Hoằng Thăng trung thực nói.

"Thư đâu?" Thái tử nhướng mày, đi tới chỗ vắng vẻ dừng lại nhìn củ cải đỏ.

"Ở trong người nhi tử." Hoằng Thăng đem lá thư trong lòng lấy ra, gương mặt trắng noãn lộ ra vẻ hồng nhạt, mắt đen nhìn chằm chằm thái tử, "A mã, ngạch nương nói, ngài xem xong rồi còn phải đưa nhi tử xem một lần."

"Ồ, phải không?" Thái tử đưa tay ra, Hoằng Thăng thành thật đem phong thư giao cho thái tử.

Thái tử cầm phong thư, nhưng không có dừng lại, dẫn Hoằng Thăng đến chỗ Khang Hi, sau đó thánh giá khởi hành.

Thẳng đến tối, lần thứ hai cắm trại, thái tử trở lại doanh trướng của chính mình, phía sau còn bị Hoằng Thăng cái đuôi nhỏ này bám theo, hai cha con quay xung quanh một phong thư. Hoằng Thăng thúc giục, "A mã, mau mở ra nhìn xem ngạch nương viết cái gì."

"Ngươi gấp cái gì." Thái tử cầm lấy phong thư mở ấn niêm phong, hai ngón tay rút lá thư ra, mới nhìn đến, hắn liền đem lá thư giơ lên cao, tránh khỏi ánh mắt của củ cải đỏ đang nhìn xuống.

"A mã, ngạch nương viết cái gì a." Củ cải đỏ ở trước mặt thái tử cũng không dám làm càn, thế nhưng lòng hiếu kỳ cũng không hề giảm, "A mã đã đáp ứng cho ta xem."

"Cô lúc nào đáp ứng để ngươi xem?" Thái tử mặt mày giãn ra, đọc xong lá thư không ngăn được sự khoái trá dâng lên từ đáy lòng, tuy rằng trong thư thái tử phi muốn hắn nhìn xong liền hủy đi, nhưng thái tử làm sao có thể hủy đi được, đây chính là căn cứ xác thực để sau này trêu đùa thái tử phi, gấp thư lại cẩn thận xong nhét vào lại phong thư.

"A mã, ngươi lật lọng!" Hoằng Thăng mắt lom lom nhìn thái tử cất thư tín, bất mãn lên án nói, "Rõ ràng sáng nay ngươi đáp ứng rồi, để nhi tử nhìn thư."

"Giáng Phúc. Sáng nay lúc nào câu nào cô đáp ứng ngươi được nhìn thư tín?" Thái tử túc vẻ mặt nghiêm túc, nhưng tâm tình vui sướng khiến mặt hắn không hiện lên vẻ nghiêm túc nổi,

"Ngươi có dám nói lại lần nữa xem, ngạch nương ngươi nói cô xem xong rồi phải đưa cho ngươi xem sao? Cô căn bản không tin lời này của ngươi, tiểu tử ngươi cả gan dám lừa a mã, ngứa da sao." Nếu thái tử phi thật muốn để nhi tử biết lời tâm tình viết trong bức thư này, từ lúc để nhi tử truyền tin, trực tiếp để hắn truyền miệng không phải xong rồi sao.

"Ta không có lừa a mã. Ngạch nương nói, chờ ngươi nhìn xong, cho nhi tử hỏi ngài chuyện viết trong thư. Cái này cùng với việc để nhi tử xem thư không phải đều một ý tứ sao?" củ cải đỏ đối với năng lực trao đổi khái niệm là không cần dạy cũng tự biết.

"À, " thái tử ngoài cười nhưng trong không cười, "Thật là cùng một ý sao?"

Ở dưới áp lực ánh nhìn chăm chú cường đại của thái tử điện hạ, củ cải đỏ lựa chọn khuất phục, cười gượng, "Ha hả, thì ra ý tứ điều không giống nhau, a mã, trong thư ngạch nương viết cái gì?"

"Đây là chuyện riêng giữa cô va ngạch nương ngươi, vì sao phải nói cho ngươi biết?" Thái tử nhẹ nhướn đôi lông mày, chuẩn bị đuổi người, "Nói cho ngươi cũng không hiểu, mà ngươi cũng không cần hiểu."

"Ai nói nhi tử không hiểu. Ngạch nương nói, cái này là vợ chồng tình thú!" Hoằng Thăng bắt bẻ lại.

Khóe miệng thái tử cứng đờ, thái tử phi thật là, mấy thứ linh tinh này cũng dám dạy bừa, không muốn cùng nhi tử kéo dài, lập tức đuổi người, "Ngươi biết cái gì gọi là tình thú? Ngươi rời khỏi hoàng mã pháp cũng đã lâu, nên trở về đi."

"A! Đã biết." Oán trách một câu, củ cải đỏ chỉ có thể đứng dậy, lúc đi thì không quên thêm một câu, "Con không hiểu tình thú, vậy con đi hỏi hoàng mã pháp vậy."

"Ngươi đi hỏi đi, đi hỏi cái này không chừng còn bị giáo huấn, cô không ngăn cản ngươi." Thái tử lạnh nhạt trả lời.

Đã không thể thực hiện được, nhếch miệng, tiểu tử kia không cam lòng mà rời đi, chờ củ cải đỏ đi rồi, thái tử lại duỗi tay cầm thư tín ra, vô cùng cao hứng mà nhìn một lần nữa, bất quá, hắn không dự định hồi âm, đợi thêm mấy ngày ghẻ lạnh thái tử phi, miễn cho nàng lại cho mình là dễ dàng tha thứ như vậy, hết lần này tới lần khác gây ra chuyện khó coi.

Dưỡng thai quả là nhàm chán, ở phủ Đoan Kính công chúa hơn nửa tháng, mỗi ngày thái tử phi không có nhiều việc làm lắm, ngoại trừ trao đổi thư từ với nhị nhi tử ở trong kinh ra, thì chỉ chuyên tâm chỉnh lý không gian, xử lý khu nhà cấp cao trong không gian, còn có cái đảo kia, đã nhiều năm như vậy, không gian là địa phương thật tốt để trồng mấy thứ như rau dưa và trái cây đã chồng chất như núi, hoa thơm cỏ lạ sinh trưởng sum suê.

Nhàn rỗi không chuyện gì làm, liền dự tính tạo thùng gỗ chưng cất rượu, ướp các loại hoa quả trái cây, trước đây chưa làm qua, những thứ linh tinh trong không gian có rất nhiều, lại không thể tự dưng mà có, cho nên biết trước được việc này có thể thất bại, nhưng không nghĩ tới đầu óc thái tử phi quá thông minh quá có thiên phú, vừa nảy ra ý niệm chưng cất rượu là đã làm được đến hoàn hảo, còn thuận tiện rèn luyện thân thể và tinh thần luôn.

Hôm nay rảnh rỗi, thái tử phi không đi vào không gian, mà là rảnh rỗi cầm một quyển sách lật xem, thái tử còn chưa có hồi âm, thái tử phi đem quyển sách trong tay gọi là ba mươi sáu kế luyến ái kia, tâm tình có chút phiền não. Truy đuổi nữ nhân làm nữ nhân vui vẻ đã từng làm qua, nhưng việc truy đuổi nam nhân này thật sự chưa từng làm trước đây.

Lần trước bởi vì mình gạt hắn, biểu hiện giống như là làm cho lòng hắn bị trọng thương chẳng lẽ là mình nhìn lầm rồi? Không nên a.

Thái tử phi vừa nghĩ vừa thay đổi một quyển, Trăm Phần Trăm Truy Ái Thành Công. Mở ra, bên trong có lời tâm tình đường mật, lại có kèm một phong thư làm tham khảo, nhưng thái tử cái người nhỏ mọn kia một chút phản ứng cũng không có, có thể thấy được chiêu truy nam nhân này không mấy tác dụng.

Hay là thái tử chỉ là cảm giác lòng tự trọng bị thương tổn, và do chính mình lại quá đa cảm nghĩ thái tử xúc động? Thái tử phi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng phát hiện ra cái khả năng này. "Nếu quả thật là như vậy, lá thư tình của mình chẳng phải là lỗ vốn rồi sao? Bây giờ tên kia chắc đang cười đắc ý muốn chết đi." Chẳng biết tại sao, trong lòng có chút cảm giác khó tả, lại cảm giác mình có chút kỳ quái, rõ ràng không nên có tình cảm.

"Nô tỳ thỉnh an chủ tử, chủ tử cát tường." Thanh âm của Cam Lộ có chút vội vã.

"Làm sao vậy" thái tử phi thu hồi tâm thần, để Cam Lộ đáp lời.

"Hồi bẩm chủ tử, mới vừa rồi nô tỳ nhận được thư của tiểu đại a ca muốn mang cho người." Cam lộ trả lời.

Thái tử phi tịnh không muốn bởi vì ở phủ Đoan Kính công chúa dưỡng thai mà bị coi như một người điếc, mà nhóm cung nữ và nhũ mẫu thân là người được huấn luyện nhiều năm đương nhiên cũng hiểu được, sau khi nắm rõ đường dây đưa tin ở phủ Đoan Kính công chúa liền tích cực dò hỏi liên lạc với đoàn thánh giá, người đảm nhận việc liên lạc này tự nhiên là củ cải đỏ cái vị đại a ca của Dục Khánh Cung này.

Tiếp nhận Hoằng Thăng thư tín, thái tử phi thấy nội dung trong thư viết, chân mày cau lại.

Trữ ma ma mới vừa bưng thang thuốc dưỡng thai mình tự thân nấu lên, liền thấy sắc mặt thái tử phi không tốt, vội hỏi, "Chủ tử, làm sao vậy?"

"Đốt," thái tử phi đem thư nhét vào trong tay Cam Lộ, "Không có chuyện gì lớn, chẳng qua là các vương gia Mông Cổ thấy bên người thái tử không ai hầu hạ, vội vàng bỏ thêm người vào mà thôi."

"Cái này, cái này thật là đáng giận." Trữ ma ma cùng Cam Lâm Cam lộ đều là bất mãn. Bất quá cũng không có cách nào, thái tử phi không ở bên người thái tử, bên người thái tử đích thật là không có ai dễ để cho người lợi dụng sơ hở.

"Chủ tử, người đừng suy nghĩ quá nhiều, ngài còn mang thai con của thái tử gia đây, đám kẻ xấu này có dụ dỗ hơn nữa căn bản cũng không cần để ở trong lòng." Trữ ma ma lo lắng thái tử phi nhất thời nghĩ quẩn, vội vàng trấn an nói.

"Ngươi thấy bổn cung lúc nào thì để ở trong lòng!" Trong đầu thái tử phi đã vòng vo mấy cái ý nghĩ, có chút không nhịn được đáp, "Đem giấy bút lên, bổn cung phải hồi âm cho Hoằng Thăng."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ còn có người ủng hộ, chỉ cần còn có một người, ta cũng đều sẽ cố gắng lấp hố, lấp xong nó.

93. Chương 93

Chờ Cam Lộ trình giấy và bút mực lên, trước tiên thái tử phi đề bút viết một phong thư cấp cho Hoằng Thăng, nói cho hắn biết tình hình gần đây của mình và Hoằng Tích, cùng với một ít tin tức thú vị ở trong kinh truyền tới, cuối cùng dặn hắn đừng lắm chuyện với a mã, đứng ở bên người Khang Hi lão gia tử nhìn là được. Viết xong gấp thư lại niêm phong cẩn thận, thái tử phi dừng một chút, suy tính có nên viết một phong thư cấp thái tử hay không.

Cái ý niệm này chỉ mới chợt lóe lên, nghĩ đến thái tử cho đến bây giờ cũng không có biểu thị gì đối với việc gửi thư tình cả, thái tử phi cảm thấy mình không nên tự ta đa tình, miễn cho sau này thái tử đắc ý càn rỡ, thu lấy phiền phức.

"Cam Lộ, đem thư gửi đi, để người đưa tin giao tận tay cho Hoằng Thăng." Thái tử phi phân phó nói, lại để cho Trữ ma ma đem bộ găng cổ tay đã may xong vài ngày trước cũng lấy ra, đưa qua chung một lượt.

Trữ ma ma đáp lời, xoay người lại nghĩ tới gì lại hỏi thái tử phi, "Chủ tử, bộ găng cổ tay kia có cần phải đưa cho thái tử gia chung một lượt hay không?" Hộ oản là đồ bảo vệ cho cung kỵ trong lúc săn bắn, dùng để che phần cổ tay và các đốt ngón tay, nhóm cung thủ đi theo chắc chắn đã chuẩn bị sẵn tùy lúc sẽ cấp cho các chủ tử, thế nhưng thái tử phi tự mình sai người đưa qua, ý nghĩa hẳn là không tầm thường như vậy.

Thái tử phi hiện tại nào có tâm tình để ý đến thái tử, không chừng vị kia còn đang bận ong bướm thải mật, còn thời gian rảnh rỗi đi săn mới là lạ. Lại không thể đem lời châm chọc này nói ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là nói, "Tùy ngươi."

"Vâng." Trữ ma ma tự động bỏ qua sự không tình nguyện của chủ tử, đáp lời xong liền hành động.

Chờ Cam Lộ đi không bao lâu sau chỉ thấy Đoan Kính công chúa tự mình đến sân viện nơi thái tử phi đang an dưỡng.

Đoan Kính công chúa là con gái thứ năm của Khang Hi, sinh cùng năm với thái tử, hai mươi lăm cái xuân xanh, nàng còn chưa xuất giá thì đã không được sủng ái như Vinh phi, lúc xuất giá càng không có cơ hội được ở lại kinh thành, gả đến Mông Cổ, cũng sống ở Mông Cổ. Trước không nói đời sống sinh hoạt của vương công quý tộc Mông Cổ có thể bằng với kinh thành hay không, chỉ nói phủ công chúa vắng ngắt, thái tử phi ở lại đây nửa tháng cũng chưa từng nghe nói phò mã tới gặp công chúa, chỉ biết giữa chân mày của Đoan Kính công chúa chứa đầy vẻ ưu sầu như phải sống trong bức bách.

"Thần muội gặp qua thái tử phi nương nương, nương nương cát tường." Đoan Kính công chúa thật là giữ lễ, tuy rằng nàng lớn hơn thái tử phi hai tuổi, nhưng theo vai vế thì thái tử là nhị ca, nàng ngược lại xưng là thần muội, thái tử phi cũng chỉ có thể tùy nàng.

"Sao hôm nay công chúa lại tới đây?" Thái tử phi cũng tò mò hỏi, Đoan Kính công chúa tính tình hiền dịu nhu nhược, cho dù chính mình ở tại quý phủ của nàng, nhưng nàng cũng vẫn cứ theo lẽ thường đi vấn an, sau đó liền an phận đợi ở chỗ của mình, cũng chưa từng giống như hôm nay, hình như có chuyện muốn cầu người.

"Nhị… Nhị tẩu, " Đoan Kính công chúa chủ động gọi Nhị tẩu, thái tử phi nghe được càng tỏ ra kỳ quái, nhìn nàng ý bảo nói tiếp.

"Dạ, là như vầy, nhị muội muội của phò mã là Ô Đan cách cách nàng…" Đoan Kính công chúa mím môi, mặt đỏ ửng, có thể thấy được nàng không định đem vế sau nói ra khỏi miệng.

"Ô Đan cách cách sao?" Thái tử phi khẽ nhếch đuôi lông mày, vừa hay không phải là đại mỹ nhân truy đuổi thái tử mà củ cải đỏ nhắc đến trong thư sao, hóa ra là muội muội của phò mã. Chẳng lẽ Đoan Kính công chúa muốn tới đây nói giúp để cho thái tử thu nhận Ô Đan?"Ý của công chúa là gì?"

Đoan Kính công chúa thấy thái tử phi thúc giục, nhìn chung quanh trái phải một cái, thái tử phi hiểu ý, liền để cho tất cả người hầu lui ra ngoài, nàng cắn cắn môi lấy dũng khí, "Nhị tẩu, ta có ý khác. Là Ô Đan cách cách thích thái tử, hôm nay phò mã sai người đến gặp ta, muốn để cho ta nói giúp. Thế nhưng Nhị tẩu, ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng nếu phò mã mà biết, ta…"

"Phò mã còn dám đánh ngươi phải không?" Thái tử phi đem lời của Đoan Kính công chúa nuốt xuống dưới, không nghĩ tới hai mắt Đoan Kính công chúa đỏ hồng, chỉ kém chưa rơi lệ, có thể thấy được là đã đoán trúng.

Nghĩ đến trước đây lúc vừa mới đại hôn, thái tử cũng thường muốn động thủ, nhưng bởi vì vũ lực thua mình nên mới không thua thiệt, đường đường một thái tử còn như vậy, mà cái vị phò mã này, vào ở trong phủ công chúa mấy ngày nay, cho người đi ra ngoài dò hỏi tin tức, cũng là tương đương với ác danh vũ phu, đánh thê tử là chuyện khẳng định làm ra được. Đoan Kính công chúa lại nhu nhược, làm sao có thể là đối thủ.

"Phò mã đánh ngươi nhưng là thật sao? công chúa vì sao không tố cáo với hoàng a mã?" Thái tử phi lần thứ hai hỏi, trước đó Khang Hi còn đang dừng chân ở phủ công chúa, thế nào lại không nhân cơ hội cáo trạng.

Nghe xong lời này của thái tử phi, Đoan Kính công chúa ngược lại cười khổ, "Nhị tẩu, người không rõ." Vừa nói vừa lắc đầu, "Ngoại trừ nhẫn nhịn, ta có thể làm được gì, hôm nay bất đắc dĩ nói cho Nhị tẩu, cũng là thừa dịp nghe theo lệnh phò mã cũng là chỉ thị của hoàng a mã. Muốn đề tỉnh nhị tẩu, miễn cho gây phiền toái." Phiền phức dĩ nhiên là chỉ muội muội Ô Đan cách cách của phò mã nàng.

Thái tử phi nghe xong cũng biết ngay từ đầu mình đã nghĩ quá đơn giản, công chúa gả đến Mông Cổ xa xôi, thường ngày núi cao hoàng đế xa, phò mã đối xử với công chúa làm sao, công chúa có thể phản kháng lại phò mã hay không, đều phải nhìn xem người kia là ai. Mà Đoan Kính cái vị công chúa không được cưng chiều này, rõ ràng lại được gả cho một tên bại hoại. Công chúa chịu ủy khuất, có thể chọn cách cáo trạng, nhưng xem tiền lệ trước đó bất luận ai phản kháng cũng không có kết cục tốt, cáo trạng cũng chưa chắc có thể cải thiện tình trạng của mình, còn có thể càng thêm thê lương. Trong này không chỉ có quan hệ Đại Thanh và Mông Cổ mặt mũi song phương, công chúa gả cho Mông Cổ, bản thân đã gánh vác sứ mệnh đại sứ hòa bình, mà trước lúc xuất giá còn nhận được ý chỉ bí mật của Khang Hi là giám thị động tĩnh của Mông Cổ, nếu làm không được trái lại còn khiến quan hệ hai bên căng thẳng, cũng chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

Đoan Kính công chúa a, thái tử phi nghĩ thấu cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng, Đoan Kính công chúa như cuối cùng cũng tìm được người trút bầu tâm sự, oa một tiếng che miệng lại, gục đầu lên vai thái tử phi khóc.

"Đừng khóc đừng khóc. Nếu bổn cung đã biết, khẳng định sẽ để tâm, ngươi không cần lo lắng sau này còn chịu ủy khuất." Thái tử phi đã lâu chưa có an ủi người nào, trong lòng ôm muội muội chịu ủy khuất, trong đầu nổi lên ý niệm giúp đỡ một tay.

Đoan Kính công chúa khóc một hồi lâu, cung nữ cùng nhũ mẫu coi chừng ở bên ngoài cũng đều đã lên tiếng dò hỏi, lúc này nàng mới nhanh chóng gạt lệ, "Nhị tẩu, ta không ủy khuất gì, ta là công chúa Đại Thanh, đây là sứ mệnh của ta. Chỉ là không muốn làm liên lụy đến nhị tẩu cùng thái tử ca ca."

"Ngươi thân đã là công chúa hoàng gia, số mệnh nhất định là tốt." Thái tử phi an ủi, tuy rằng không có khả năng đem chuyện đấu khẩu đùa giỡn cùng thái tử trước đây nói ra, nhưng trong này vẫn có ý nghĩa tham khảo. "Lại đây, ngươi cùng ta kể tỉ mĩ chuyện từ sau khi ngươi xuất giá."

Đoan Kính công chúa suy nghĩ hôm nay cũng đã nói không ít, trước đây ở trong cung nhị tẩu cũng là người có thể tin, liền xoắn xuýt khăn tay, đem mấy chuyện thương tâm chịu đựng nhục nhã tất cả nói ra một lần, nói hết phát tiết ra hết để quốc mẫu ngày sau sẽ biết đến.

Chờ thái tử phi cùng Đoan Kính công chúa nói xong, sắc trời đã đen thùi, liền cùng nhau dùng cơm. Đưa tiễn công chúa xong, thái tử phi cũng không có nghỉ ngơi, mà là lần thứ hai nhấc bút, viết một phong thư cấp cho thái tử.

Khi ghe xong lời tự thuật của Đoan Kính công chúa, kỳ thực thái tử phi rất muốn làm cho vị phò mã kia chết bất đắc kỳ tử, nhưng làm vậy lại không chắc Đoan Kính công chúa sẽ cam tâm tình nguyện thủ tiết cả đời, mặc dù thái tử phi xem ra, nàng hiện tại thủ tiết cũng tốt hơn chịu cuộc sống nhục nhã như thế.

Làm thái tử phi, không thể làm ra quyết định đơn giản, hay là trước tiên để trong lòng thái tử hiểu rõ là hay nhất.

Viết xong thư cảnh báo cho thái tử, thái tử phi sờ sờ cái bụng, trong lòng cầu khẩn đừng nên là nữ nhi, điều không phải là mình trọng nam khinh nữ, mà là số phận công chúa dưới triều đại Khang Hi quá thê thảm.

Ở nơi xa xôi trong khu vực săn bắn tại doanh địa, thái tử lúc nhàn rỗi mang theo nhi tử giáo huấn.

"Hoằng Thăng, ngươi lén lút gửi thư cho ngạch nương ngươi, trong đó viết cái gì?" Thái tử ngồi, hai mắt bất mãn nhìn chằm chằm đứa con trai lớn nhất, ngày hôm trước tiểu tử này lại mờ ám hành động, đêm nay liền tịch thu được thư tín bên thái tử phi truyền tới. Thái tử giơ giơ lá thư trong tay lên, "Đây là của ngạch nương ngươi hồi âm, ngươi với ngạch nương nói gì đó."

"A mã, ngươi chặn thư tín của ta!" Hoằng Thăng vừa nhìn thấy thư tín trong tay thái tử, cũng bất mãn, "Ta cùng với ngạch nương nói một chút chuyện phiếm, hoàng mã pháp cũng đều biết ta thường cũng ngạch nương qua lại thư từ." Xem ra sau này phải chú trọng bồi dưỡng người của mình mới được, thân tín mang ra khỏi Dục Khánh Cung sẽ không bị a mã nắm được, không phải như vậy thư tín cũng sẽ không dễ dàng bị chặn như thế.

"Ồ, phải không?" Thái tử rõ ràng không tin, lại giơ thư tín trong tay lên, "Ở đây lại không có nói như vậy."

Hoằng Thăng ngẩng đầu dò xét một chút, nhìn không thấy giấy dán phong thư có bị xé rách hay không, lại không muốn rút lui đơn giản như vậy, phụng phịu, "A mã, đó là thư ngạch nương viết cho ta."

"Ngươi dám nói ngươi không đem chuyện mấy ngày nay nói cho ngạch nương ngươi biết đi?" Thái tử thấy Hoằng Thăng đuối lý, hắn tức giận chính là điểm này, Hoằng Thăng rõ ràng chính là tiểu thám tử của thái tử phi, cái chuyện linh tinh bát nháo gì cũng đều có thể viết thành thư gửi cho thái tử phi, hoàng a mã cũng mặc cho hắn. Mấy ngày nay, chuyện hắn bị nữ nhân kia làm phiền muốn chết trở thành trò cười của mọi người cũng bị truyền đến trong tai thái tử phi đi, tiểu gia hỏa này không giáo huấn không được.

Hoằng Thăng cũng rất bình tĩnh, cây ngay không sợ chết đứng nói rằng, "Ta có nói cho ngạch nương! Ta đã nói rất nhiều cô nương Mông Cổ thích a mã, còn có một cái tên là Ô Đan mỗi ngày quấn quít lấy a mã. Những thứ này đều là sự thực, ta lại không nói sạo!" Nói rồi hắn cũng có chút tức giận, "A mã, đưa thư cho ta."

"Làm càn! Có đứa con nào nói chuyện với a mã như thế sao! Quay về chỗ hoàng mã pháp ngươi hối lỗi đi!" Thái tử bị giọng của Hoằng Thăng cũng nổi giận lên rồi, ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm của hắn, quả nhiên là đáng giận, vỗ bàn, "Ngươi không biết ngươi sai ở chỗ nào cũng đừng nghĩ lấy lại được thư tín! Trở lại!"

Nói xong lại bỏ thêm một câu, "Sau này đừng có chuyện thúi gì cũng đều hướng ngạch nương truyền báo! Ngạch nương ngươi đang ở lúc dưỡng thai, đừng nhiều chuyện khiến nàng bận tâm."

"Vâng, a mã. Là nhi tử sai." Hoằng Thăng nghe xong, cũng biết mình có hơi quá, vốn chuyện của a mã ngạch nương cũng điều không phải hắn nên lắm miệng, không muốn tiếp tục chọc giận a mã, hành lễ xin

cáo lui, trở lại tìm lão gia tử, thuận tiện nghĩ lại.

Thái tử chờ Hoằng Thăng đi rồi, nhíu mày mở thư tín ra, trên phong thư còn có bút tích quen thuộc của thái tử phi, nhìn chòng chọc một hồi, mới đem thư tín gấp lại.

"Thái tử phi thông minh của cô, cũng có lúc hồ đồ như vậy." Hoàng a mã a, thái tử lẩm bẩm, nghĩ lại chuyện mấy ngày nay, thở một hơi thật dài, dựa bàn viết tấu chương, mới viết được phân nửa, chợt nghe Hà Ngọc Trụ tiến đến truyền lời.

"Chủ tử, cửu a ca, thập a ca, còn có Ô Đan cách cách cùng với đám thị tỳ đang hướng phía này đi tới."

Thái tử vừa nghe, suy nghĩ một chút, gác bút khép lại tấu chương, "Hà Ngọc Trụ, cùng cô đi ra ngoài hít thở không khí."

"Vâng." Hà Ngọc Trụ đáp. Trong lòng đương nhiên hiểu đi hít thở không khí là gì, chỉ sợ là đi gặp vị Ô Đan cách cách kia. Cũng không biết chủ tử khó chịu cái gì, tự nhiên ở lúc đại yến Mãn Mông cùng phò mã của Đoan Kính công chúa Khách Lạt Thấm Đỗ lăng quận vương Cát Nhĩ Tang đồng ý xem mắt muội muội hắn, tuy rằng Ô Đan cách cách xinh đẹp bất phàm, giống như đóa hoa hồng dưới ánh bình minh rực rỡ, nhưng khí độ toàn thân khó mà so được với thái tử phi nương nương, hắn thật sự không nghĩ ra a.

Nam nhân sẽ không chê hoa thơm cỏ lạ. Hà Ngọc Trụ không nghĩ ra cũng chỉ có thể cho ra cái kết luận này, cũng không biết cái vị Ô Đan cách cách này có phúc khí tiến vào Dục Khánh Cung hay không! Dù là có thể đi vào Dục Khánh Cung, có thái tử phi trông chừng cũng đừng mong có trái cây ngọt ăn, Hà Ngọc Trụ u ám suy nghĩ, bất chợt bắp đùi ăn đau. "Ối."

"Ngươi cái tên cẩu nô tài kia, đứng ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau đuổi kịp ta!" Thái tử đạp Hà Ngọc Trụ một cước, phất tay áo ra ngoài trướng bồng, đi tìm mỹ nhân.

Bị đạp hồi phục lại tinh thần, Hà Ngọc Trụ nhanh chóng dẫn mấy người thị vệ cùng công công đi theo phía sau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu sẽ chăm chú viết đi xuống.

94. Chương 94

Thái tử ra ngoài doanh trướng, cửu a ca, thập a ca cùng Ô Đan cách cách đều đã đi tới, ba người đều mặc một thân kỵ trang, thoạt nhìn tư thế oai hùng hiên ngang, các ngọn đèn dầu trong doanh địa đốt sáng rực cả màn đêm, cũng chiếu sáng khuôn mặt Ô Đan làm nó càng có vẻ xinh đẹp chói mắt.

Ô Đan vừa nhìn thấy thân ảnh của thái tử, đã không nhịn được chạy vội tới, "Ô Đan gặp qua thái tử điện hạ. Thái tử cát tường." Nói xong, Ô Đan còn học người Mãn làm một phúc lễ.

Lần đầu tiên nhìn thấy thái tử điện hạ, là ở lúc thánh giá dừng lại ở phủ của tẩu tử, nàng chích là xa xa trông thấy bóng lưng người nam nhân trước mắt này, cao ráo tuấn lãng, được một đám thị vệ vây ở chính giữa, khí độ tôn quý, khi hắn xoay người một khắc kia, nàng cơ hồ là lập tức quay mặt dấu đi, lén nhìn bộ mặt tuấn mỹ của hắn, trong lòng kìm chế không được thùng thùng nhảy loạn, trong nháy mắt nàng biết, nàng muốn có được người đàn ông này.

"Không cần đa lễ." Thái tử khẽ mỉm cười, giơ tay lên để Ô Đan miễn lễ, vừa muốn lên tiếng hỏi nàng tại sao lại cùng cửu a ca thập a ca qua đây, liền thấy Ô Đan cách cách thân thiết áp sát lại, không tự chủ liền lui về phía sau nửa bước, mắt thoáng nhìn lão cửu, lão thập hai người ở phía sau kề tai thầm thì to nhỏ, đáy lòng hừ nhẹ một tiếng, khiến bọn hắn chú ý.

"Dận Đường, Dận Ngã gặp qua thái tử điện hạ." Cửu a ca, thập a ca nhận thấy ám hiệu của thái tử, cũng lập tức hành lễ với thái tử.

"Các ngươi tại sao cũng tới?" Thái tử không hề nổi giận với lão cửu lão thập, không cần đoán cũng biết hai cái tên này là được Ô Đan cách cách mời đến làm nền, nhìn bọn họ thường ngày không khi nào rời khỏi lều, căn bản không rảnh ở trước mặt hắn lắc lư, ngày hôm nay lại cùng nhau qua, thật đúng là trùng hợp.

"Thái tử điện hạ, là Ô Đan cùng cửu a ca, thập a ca còn có đại a ca, thập tam a ca hôm nay cùng nhau đi săn, buổi tối nổi lửa trại đối tửu, muốn mời thái tử điện hạ qua chung vui." Ô Đan không đợi cửu a ca, thập a ca đáp lời, liền giành trả lời, buổi chiều đi săn vốn liền muốn mời thái tử điện hạ cùng đi, thế nhưng thái tử bận việc ở chỗ hoàng thượng, cũng chỉ có thể cùng với các a ca của hắn, quý tộc Mông Cổ và nhóm cách cách cùng nhau săn bắn, thật vất vả mới chờ được đêm đến, muốn tới đây mời thái tử cùng nhau uống rượu hát ca, kết quả cửu a ca và thập a ca không thức thời lại đòi đi theo.

Thái tử hơi nghiêng đầu, làm như ôn nhu lắng nghe Ô Đan cách cách nói, ánh mắt lại hướng chỗ lão cửu lão thập, khóe miệng bứt lên một độ cong. "Lão cửu, lão thập, các ngươi mời cô hát tửu?"

Thái tử nói lời này xong, chính hắn nghe vào trong lỗ tai đều giống như là lời chê cười, càng chưa nói cửu a ca nghe vào trong lỗ tai, có một loại cảm giác như bị cười nhạo. Vốn dĩ hắn và thái tử không hề hợp nhau, ngày hôm nay tự nhiên lại chủ động sang đây mời người ta hát tửu, nói ra không phải là bị người ta nói không có ý gì tốt thì cũng là hắn đang nịnh bợ thái tử.

Cửu a ca nghĩ như vậy, nhịn không được liếc mắt một cái, hắn cũng không thể nói là hắn chuẩn bị sang đây xem trò vui, thuận tiện gây xích mích quan hệ của thái tử và mỹ nhân, làm cho thái tử bẽ mặt. Gương mặt đó của Ô Đan cách cách rất hợp khẩu vị của hắn, tuy rằng hắn hiện tại tuổi còn nhỏ, không thể cưới nàng, nhưng qua hai ba năm, cũng không phải là không thể được, hắn nói lầm bầm.

"Thái tử điện hạ, chúng đệ mời ca ca hát tửu có cái gì không đúng sao? Hay là thái tử điện hạ thấy bọn đệ chướng mắt, càng muốn mỹ nhân mời mới bằng lòng hạ mình ư?" Cửu a ca vừa nói, trong lúc đó ánh mắt chuyển về thái tử cùng Ô Đan, nhị ca hắn là sĩ diện nhất, khiêu khích mấy cái, khiến hắn tức giận nói lời độc miệng khiến Ô Đan bỏ chạy là hay nhất.

"Cửu a ca ngươi nói cái gì vậy! Thái tử ca ca còn chưa có trả lời mà, nói bậy bạ!" Thập a ca lẫm lẫm liệt liệt nói, vỗ vai cửu a ca, liếc mắt một cái liền từ trên người thái tử chuyển sang người Ô Đan, trong lòng thầm xem thường. Hắn đối với việc Ô Đan cách cách vừa nãy không để ý cấp bậc lễ nghĩa rất bất mãn, rõ ràng thái tử hỏi chính là hắn và lão cửu, kết quả Ô Đan lại nhảy vào họng hắn cướp lời. Vốn dĩ hắn đã nói muốn ở tại chỗ cùng đoàn người nhậu nhẹt, chờ Ô Đan mời thái tử đi đến, hết lần này tới lần khác lão cửu lại thích tham gia náo nhiệt, nghĩ đến muốn chọc phá thái tử. Hơn nữa cái vị Ô Đan này, chẳng qua chỉ là một người nữ nhân có dáng dấp tương đối xinh đẹp, trong cung dạng gì mà chưa thấy qua, thế nào khi đến thảo nguyên rồi lại đem đám dân nữ này thổi phồng lên cùng tiên nữ vậy.

"Đi, nể mặt lão thập, cô cùng các ngươi đi qua đó." Thái tử nghĩ đến đại a ca bọn họ đã ở đó, hẳn sẽ có không ít người, qua đó góp mặt cũng là cần thiết.

"Thái tử điện hạ, thế nhưng chính là bản cách cách là người đầu tiên nói muốn mời ngài qua một chuyến, làm sao ngài có thể quên đi ta vậy." Ô Đan nhịn không được hơi hờn dỗi, vốn chính là nàng đề nghị mời thái tử, kết quả lại bị thập a ca đoạt danh tiếng.

"Nhìn một cái xem, thái tử ca ca, ngài cũng đừng phụ một mảnh tâm ý của mỹ nhân a." Cửu đại ca giả vờ phóng khoáng, nói xong cặp mắt dê xòm hết lần này tới lần khác liếc trộm ngực Ô Đan.

Ô Đan lấy lại tinh thần, vừa tức vừa nôn nóng, muốn dựa sát vào người thái tử, Hà Ngọc Trụ lại đi trước một bước vượt lên ngăn chở, thân thể thái tử điện hạ không thể tùy tiện để người nào cũng đều có thể đến gần như vậy, một bên ngăn cản ý định của Ô Đan, một bên hỏi, "Chủ tử, cửu a ca, thập a ca, cùng đi chứ ạ?"

"Đi thôi." Thái tử nói, liền ở dưới sự che trở của thị vệ, hướng lửa trại bên kia đi tới.

Cửu a ca chiếm tiện nghi cười híp mắt, đắc ý nháy mắt với thập a ca, sau đó cùng đi với thái tử, thập a ca nhịn không được cũng liếc mắt, cũng bước nhanh rời đi.

Ô Đan thấy không ai đợi nàng, tức giận đến quất một roi lên người thị tỳ bên cạnh, chửi nhỏ một tiếng, "Còn không mau đuổi kịp!"

“Vâng, vâng, cách cách.”

Thái tử điện hạ qua đó thì lửa trại vừa dấy lên, đại a ca đang cùng mấy Vương gia Mông Cổ ca hát uống rượu, một người trong đó chính là ca ca của Ô Đan, phò mã Khách Lạt Thấm Đỗ Lăng quận vương Cát Nhĩ Tang, nhưng không thấy bóng dáng tam a ca, còn ngũ a ca, thất a ca, thập tam ca cùng thị vệ còn có nhóm cách cách Mông Cổ đang uống rượu nói chuyện phiếm còn có thịt nướng, ở trung tâm lửa trại còn có một người không thể không chú ý, đó là con của hắn Hoằng Thăng cũng đang cao hứng tự mình động thủ xuyên xâu thịt nướng, cùng lão ngũ, lão thất và tiểu thập tam cười đùa náo nhiệt a.

Lông mày thái tử dựng thẳng, tiểu tử kia bằng mặt không bằng lòng bản lĩnh tăng trưởng a! Nhưng lại không thể phát hỏa tại chỗ này. Hoằng Thăng mười vừa đưa một xâu thịt nướng cho tiểu thập tam, giương mắt chỉ thấy ánh mắt mãnh liệt của a mã hướng về phía hắn cười nhạt, lông tơ đều phải dựng lên, chỉ kém chưa lớn tiếng kêu oan, a mã a, điều không phải tự ta muốn vô giúp vui, nhi tử vừa trở về muốn hối lỗi, đã bị hoàng mã pháp gọi đến đây cùng đoàn người vui chơi.

Người ở chỗ này nhìn thấy thái tử tới đều đứng dậy chào thái tử điện hạ, đi hành lễ với thái hậu, thái tử điện hạ liền bị mời đến lên chỗ cao, nhóm vương gia đang cùng đại a ca uống rượu ca hát, tự nhiên lại vây quanh bên người thái tử, cùng so sánh với cảm giác trước đó, đại a ca tất nhiên là càng cảm thấy vắng vẻ, mối hận này nhất định phải tính lên người thái tử.

Ô Đan cách cách ngồi ở bên người phò mã, đại a ca nhìn bộ dạng lấy lòng thái tử của hai huynh muội bọn họ, trong lòng hừ một cái, đột nhiên cười đối với Hoằng Thăng ngoắc ngoắc, “Hoằng Thăng, qua đây, đại bá có chuyện muốn nói cho ngươi.”

Lời này vừa ra, đoàn người đều có chút an tĩnh, thái tử nhìn đại a ca, vừa nhìn về phía Hoằng Thăng, cười nói, “Hoằng Thăng, đến đây nào, nghe xem đại bá của ngươi có lời gì, lại gấp gáp muốn nói với ngươi như vậy.”

Hoằng Thăng nghe xong cười tủm tỉm, gương mặt má lúm đồng tiền hiện ra rõ ràng, tiếp nhận khăn tùy tùng đưa tới, lau tay, liền dời bước đến bên người thái tử, đối với đại a ca nói, “Đại bá bá, ngươi muốn nói gì.”

“Ha ha, ” Đại a ca cười to hai tiếng, quay lưng nói với mọi người chung quanh, “Sao các vị lại dừng lại rồi, đều tiếp tục đi.” Nghe được âm thanh đàm tiếu uống rượu ăn thịt lại nổi lên, đại a ca lúc này mới hướng Hoằng Thăng, chỉ vào Ô Đan cách cách nói, “Hoằng Thăng, ngươi nhìn Ô Đan cách cách có xinh đẹp hay không.”

Nghe được đại a ca vừa nói như vậy, nhóm vương gia Mông Cổ xung quanh, còn có các nhóm cách cách Mông Cổ khác đều có ý định muốn xem kịch vui mà nhìn chằm chằm Ô Đan cách cách, tất cả mọi người ở đây không phải người ngu, Ô Đan cách cách thường tìm thái tử, sợ là đã truyền khắp toàn bộ đại doanh rồi. Cát Nhĩ Tang cái người làm ca ca này cũng không nói cái gì, rõ ràng chính là hài lòng khi nhìn thấy cảnh như vậy, có thể là vừa thấy nữ nhi của Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ quận vương là Bảo Nhật cách cách cùng thập a ca té lộn mèo một cái đã bị hoàng đế chỉ hôn, cũng đang định đánh cái chủ ý này đi.

Tất cả mọi người đều hiểu nhưng không có nói ra, hiện tại đại a ca hết lần này tới lần khác cố ý nhắc tới, còn hỏi trưởng tử của thái tử là Ô Đan cách cách có xinh đẹp hay không? Người ta có xinh đẹp hay không, mọi người ở đây đều có nhận định riêng của mình. Ai cũng biết đại a ca chắc chắn không có ý gì tốt.

“Đại ca chẳng lẽ coi trọng tiểu cô nương nhà người ta sao.” Thập a ca thấy quả thực có trò hay lên sân khấu, nhanh chóng uống cạn ly rượu trong tay, lau miệng xem kịch vui.

“Muốn thì liền hướng lên trên cầu đi! Để làm chi còn ra chiêu này, còn đi hỏi Hoằng Thăng. Chẳng lẽ muốn làm mai cho Hoằng Thăng sao.” Cửu a ca thấp giọng nói xong, tự cảm thấy sảng khoái cười ha hả ra tiếng.

“Lão Cửu, ngươi đang nói cái gì đó!” Ngũ a ca cái người anh cả mẫu mực này nhịn không được vỗ vai cửu a ca một cái, cửu đại ca có chút không nhịn được.

“Ngũ ca, ta chỉ là nói mà thôi, không phải vậy đại a ca còn hỏi Hoằng Thăng để làm chi, Ô Đan có xinh đẹp hay không, Hoằng Thăng mới bao lớn?”

"Hoằng Thăng nhất định sẽ nói hắn còn nhỏ, nhìn không hiểu. Hắc hắc, ngũ ca, thất ca, có muốn đi tìm hoàng a mã hay không?" Thập tam a ca ngoài miệng nói như vậy nhưng hai mắt lấp lánh tỏa sáng lại một khắc không rời đại a ca, thái tử, Hoằng Thăng bọn họ, không bỏ qua trò vui.

"Di, đều đang làm cái gì thế này?"

Đúng lúc này, tam a ca tới, đi theo phía sau hắn là thiếp thân cùng thái giám, còn có hai người thị vệ, lão cửu mắt sáng còn thấy một thiếu nữ Mông Cổ đi theo phía sau lưng bọn họ, nhưng không theo qua đây, kề tai thấp giọng nói nhỏ cùng thập a ca, nói cái tên tam a ca luôn nghiêm túc này hóa ra cũng biết mèo mỡ vụng trộm.

Tam đại ca đến gần, nhìn thấy thái tử, vội vàng hành lễ, "Thái tử điện hạ, vừa nãy là thế nào?" Tam đại ca còn không biết phát sinh chuyện gì, lại hỏi một lần.

"Không có gì." Thái tử gia vẫn vân đạm phong khinh.

Đại a ca cũng cười ha ha theo một tiếng, "Chẳng là hỏi Hoằng Thăng, Ô Đan cách cách có xinh đẹp hay không? Hoằng Thăng, ngươi còn chưa có trả lời đây."

Tam a ca vừa nghe, ánh mắt cấp tốc dạo qua một vòng ở trên người Ô Đan cách cách, vừa nhìn về phía thái tử điện hạ, có chút ý tứ hàm xúc mà cười cười, đại a ca đây là sốt ruột thái tử được một Mông Cổ trắc phúc tấn, thêm một thế lực Mông Cổ bên này giúp đỡ, nhìn cái vị Ô Đan cách cách này lại hoàn toàn đem trái tim đặt lên trên người thái tử, xem ra không gây xích mích không được rồi. Cũng tốt, hắn nhìn bọn họ tranh, thêm dầu vào lửa."Hoằng Thăng, ngươi nghĩ thế nào?"

"Ta còn nhỏ..." Hoằng Thăng chậm rãi đáp, mắt to đánh giá cái vị Ô Đan cách cách này từ trên xuống dưới, bởi vì ngạch nương không ở đây nên muốn lợi dụng sơ hở muốn làm nữ nhân của a mã.

Thập tam a ca nghe được Hoằng Thăng nói, cười hì hì, "Ta đã nói rồi, Hoằng Thăng nhất định sẽ đáp như thế..."

Cửu a ca, thập a ca còn không kịp phụ họa, chỉ thấy Hoằng Thăng lại nói, "Ta còn nhỏ, thế nhưng cũng hiểu được Ô Đan cách cách rất đẹp, rất đẹp, " nhấn mạnh hai lần rất cường điệu đến nguyên bản hắn không thích Ô Đan cũng có chút lộ vẻ đắc ý, nhưng Hoằng Thăng đón lại ánh nhìn thái tử cười, "A mã, Ô Đan cách cách xinh đẹp như vậy, nhi tử đến chỗ hoàng mã pháp cầu, chờ ta trưởng thành, gả cho nhi tử đi."

Thoáng cái, mọi người đều an tĩnh lại, nụ cười trên mặt đại a ca rớt xuống nhanh chóng chuyển thành nén giận, Ô Đan cách cách sắc mặt phồng đến đỏ bừng, sốt ruột mà nhìn chằm chằm thái tử.

"Phốc!" Thập a ca phun một ngụm rượu tại chỗ, vội vàng lau miệng, reo lên, "Hoằng Thăng, ngươi mới mấy tuổi, sao lại gấp gáp tìm vợ như vậy?"

"Hoằng Thăng tiếp qua vài năm nữa cũng đã lớn, không phải ngươi còn nóng nảy hơn hắn sao? Cũng không biết người nào té một cái đã ra một cô vợ nhỏ đây." Cửu a ca chế nhạo thập a ca, trái lại khuyến khích Hoằng Thăng, không sợ chết mà ném thêm một cây đuốc, "Thái tử điện hạ, không nghĩ tới ngài nhanh như vậy đã có con dâu." Nói xong, ánh mắt hắn cố ý nhìn về phía Ô Đan cách cách, Ô Đan cách cách tức giận đến đứng ngồi cũng không xong, khóc lại sợ bất kính đối với hoàng trưởng tôn, nhưng là không thể khốc càng không cười nổi. Cho dù là nói giỡn, cũng không có cô gái nào bị đem ra làm trò cười trước mặt người trong lòng như vậy.

Nghĩ vậy trong lòng hận không thể đem Hoằng Thăng cắn xé, nhất định là thái tử phi biết sự tồn tại của nàng, bảo nhi tử ngáng chân nàng!

Cát Nhĩ Tang thấy muội muội quẫn bách, cũng biết hoàng trưởng tôn khó đối phó, trong ngực oán hận, nếu chuyện phụ tử cùng thích một nữ nhân bị truyền đi, thanh danh muội muội của hắn rốt cuộc sẽ bị hủy, càng chưa nói việc này liên quan đến thái tử điện hạ, đành phải giải vây nói, "Hoàng trường tôn điện hạ đang nói đùa sao, ha ha ha." Vốn tưởng rằng nhóm đại a ca bọn họ sẽ phụ họa đem tràng diện kéo xuống, đem đề tài này bỏ qua một bên, nhưng hắn lại không hề biết bản tính của đám đám nhi tử Khang Hi này, nào có ai muốn cứu vãn cục diện không bỏ thêm đá xuống giếng mới là lạ, đâu có thể nào dễ dàng bỏ qua sự tình như vậy.

"Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, " tam đại ca rung đùi đắc ý nói, "Hoằng Thăng tuy nhỏ, nhưng hôm nay nghiễm nhiên lộ ra phong phạm quân tử, làm sao có thể nói là giỡn được."

"Vương gia thật là..." Cửu a ca chuẩn bị chỉ trích Cát Nhĩ Tang coi thường Hoằng Thăng, gán cho Cát Nhĩ Tang tội danh lớn, lời còn chưa nói hết, đã bị một ánh mắt của thái tử cắt đứt.

Thái tử ngăn cửu a ca lại xong, chênh chếch liếc mắt đại a ca đang lấy lại tinh thần cũng muốn châm thêm lửa, đối với Hoằng Thăng nói, "Ngươi nếu là thật sự muốn như vậy? Cô có thể thay ngươi hướng mã pháp cầu người."

Hoằng Thăng vốn định giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, nghe được thái tử nói, khóe miệng khẽ giật, vội hỏi, "Vương gia nói đúng, a mã, ta nói đùa đấy. A mã, ta nên trở về chỗ hoàng mã pháp."

Nói xong, Hoằng Thăng liền vội vàng rút lui. Hôm nay vốn là chọc a mã tức giận nhiều lần, cũng không biết a mã có phải thật rất thích cái Ô Đan cách cách kia hay không, đem Ô Đan trêu đùa, có thể khiến a mã tức giận hơn hay không thì không thể bảo đảm. Có điều, có những lời này của hắn hôm nay, nhiều vương công quý tộc nghe như vậy, Ô Đan cách cách muốn làm vợ của a mã, hoàng mã pháp là người thứ nhất không đáp ứng! Hoàng mã pháp sĩ diện như vậy, làm sao sẽ cho phép một nữ nhân thương tổn đến quan hệ của nhi tử cùng tôn tử như vậy tồn tại.

Càng chưa nói nguyên bản hoàng mã pháp đối với chuyện này có chút bí hiểm, hắn tuy nhỏ, nhưng đi theo bên người hoàng mã pháp cũng có ba năm, không có năng lực nhìn thấu lòng của hoàng mã pháp, nhưng cũng có thể cảm nhận được một ít, không phải vậy tại sao lúc viết thư cho ngạch nương lại cố ý nhắc tới Ô Đan cách cách, ông lại không muốn ngạch nương vì một cách cách Mông Cổ nho nhỏ bận tâm. Nhắc đến Ô Đan cách cách, là muốn để ngạch nương hỗ trợ khích lệ a mã, làm cho a mã thanh tỉnh, đừng làm chuyện hoàng mã pháp mất hứng. (lá thư là do Khang Hi đọc cho Hoằng Thăng viết nha các nàng, gừng càng già càng cay a)

Hừ, kết quả a mã tự nhiên giận hắn, giận thì cứ giận, ta liền đem chuyện này làm cho rối tinh lên!

Quay đầu lại phải cám ơn đại bá ở không đi gây sự, Hoằng Thăng lúc gần đi, cao hứng thưởng cho đại a ca một khuôn mặt tươi cười, làm đại a ca chẳng hiểu ra sao.

Bất quá đại a ca cũng rất hài lòng với hướng phát triển của chuyện này, tâm nguyện của cái vị Ô Đan cách cách, và Cát Nhĩ Tang này sợ là đã không thể thực hiện được, không có cách nào lôi kéo quan hệ thông gia với Mông Cổ bên này, chỉ bằng vào thủ đoạn bản thân hắn cũng không sợ thái tử. Hoàng a mã cũng là không muốn thái tử có quan hệ với Mông Cổ, không phải Cát Nhĩ Tang cho muội muội dán dính lấy thái tử khiến mọi người đều biết mà hoàng a mã lại không có cái động tĩnh gì.

Nhấc ngón tay chỉ hôn rất dễ, ngay đến lão thập cũng được một Mông Cổ làm phúc tấn, hoàng a mã lại Không có bất kỳ ý chỉ gì đối với thái tử và Ô Đan cách cách.

Hay là, đây là hoàng a mã đối thái tử muốn chấm mút đến Mông Cổ mà bất mãn, cơ hội của hắn tới?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm nay số chữ nhiều một chút

95. Chương 95

Hoằng Thăng vô cùng cao hứng quay về chỗ Khang Hi, đến trước mặt Khang Hi rồi, thân thiết thỉnh an hâm nóng tình cảm với lão gia tử một chút, "Tôn nhi thỉnh an hoàng mã pháp, hoàng mã pháp cát tường."

Khang Hi đã biết lửa trại tiệc tối phát sinh chuyện gì, thấy Hoằng Thăng qua tới, giơ tay vẫy hắn đến bên người, hỏi, "Làm loạn xong bỏ đi rồi trở về đây sao?"

"Tôn nhi chẳng qua cũng chỉ là nghe lời người." Hoằng Thăng nghe vậy cười híp mắt, tay nhỏ bé đắp lên bàn tay của Khang Hi, "Mã pháp, đại bá mới vừa hỏi ta Lạp Thấm Đỗ Lăng quận vương muội muội Ô Đan

cách cách có xinh đẹp hay không, ta nói rất đẹp muốn lấy nàng về làm vợ, nhưng thật ra là nói giỡn thôi, tôn nhi còn nhỏ mà."

Khang Hi nhẹ ngắt cánh tay nhỏ béo mập của hắn một cái, đối với tiểu hoàng tôn cười nói, "Ngươi cũng biết ngươi còn nhỏ sao? Làm trò trước mặt nhiều vương gia hoàng thúc như vậy, trêu đùa cách cách nhà người ta, chờ a mã ngươi cho ngươi ăn bánh nướng đi." Khang Hi cũng không nghĩ tới, để Hoằng Thăng đi ra ngoài chơi lại gây ra chuyện, bị hắn quấy nhiễu như thế, Cát Nhĩ Tang hẳn là không còn muốn đem muội muội tặng đến chỗ thái tử. Tiểu gia hỏa này, dụng tâm rất khá.

"Hoàng mã pháp, a mã bảo tôn nhi trở về tự ngẫm. Ngài cùng a mã ta nói một chút, để a mã không nên nổi giận với tôn nhi." Hoằng Thăng nghe Khang Hi nói đến thái tử, còn không biết a mã sẽ giáo huấn hắn thế nào đây, vội vàng tìm lão gia tử cầu tình.

"Ha ha." Khang Hi nở nụ cười, lắc đầu.

Hoằng Thăng vừa thấy liền nóng nảy, mắt lom lom nhìn Khang Hi, "Hoàng mã pháp, a mã không thích Tôn nhi làm sao bây giờ?" Sớm nghe nói người trong cung không được yêu thương các loại kết cục, nói đến đây trong đầu củ cải đỏ đã tưởng tượng ra chuỗi ngày thê lương sau này, hắn cùng ngạch nương mấy mẹ con bị đưa đến căn phòng rách nát hứng gió đội mưa không ai để ý tới, mắt to ướt át, nhào tới trong lòng Khang Hi, "Tôn nhi thật đáng thương mà."

"Tiểu tử kia, lại đang miên man suy nghĩ cái gì!" Khang Hi nuôi củ cải đỏ cũng đã ba năm, mọi cử động của tiểu gia hỏa này đều có thể nhìn thấu, thấy bÔ Đang hắn như vậy, chỉ biết lại đang loạn tưởng tình cảnh của mình sau này, cũng không biết tính nết xấu này từ chỗ nào học được, cũng may ở trước mặt người ngoài lại chưa từng thấy như vậy, coi như giữ được cái giá của hoàng trưởng tôn.

Củ cải đỏ chui rúc vào trong lòng Khang Hi một chút, bị Khang Hi kéo lại bím tóc, không thể làm gì khác hơn là chu mỏ khôi phục vẻ nghiêm trang, "Hoàng mã pháp, ngài liền đáp ứng Tôn nhi đi, a mã là nghe lời của ngài nhất."

"Ngươi cũng biết a mã ngươi nghe mã pháp nói, thế làm sao ngươi lại không nghe a mã ngươi nói?" Khang Hi cũng không dễ dàng đáp ứng giúp đỡ như vậy.

Đúng lúc này, tiểu thái giám bên ngoài thông báo nói, "Thái tử điện hạ giá đáo. Thái tử điện hạ cát tường."

"Cho vào." Khang Hi đối với Lý Đức Toàn nói, Lý Đức Toàn ứng tiếng, liền cung kính nghênh thái tử vào trướng.

Hoằng Thăng vừa nghe thái tử tới, lập tức đứng thẳng người, chắp tay nhỏ bé đứng ở bên người Khang Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm trang.

Thái tử vừa vào doanh trướng, liền thỉnh an Khang Hi, "Nhi thần gặp qua hoàng a mã, hoàng a mã cát tường."

"Nhi tử gặp qua a mã, a mã cát tường." Hoằng Thăng chờ thái tử hành lễ với Khang Hi, sau đó cũng vội vàng hành lễ với a mã nhà mình.

"Được rồi." Thái tử liếc mắt nhìn củ cải đỏ giả vờ khôn khéo, sau đó đối với Khang Hi xin chỉ thị, "Hoàng a mã?"

Khang Hi hiểu ý, vỗ vỗ vai Hoằng Thăng, "Hoằng Thăng, về doanh trướng của ngươi trước đi." Nói xong, gọi Lý Đức Toàn đem Hoằng Thăng dẫn đi.

Trong doanh trướng, liền chỉ còn thái tử cùng Khang Hi hai người thương nghị chuyện quan trọng, không bao lâu, mấy vị tương đối lớn tuổi khác chính là đại ca cũng lục tục đến.

Củ cải đỏ dù sao cũng không có chuyện gì để làm, ra khỏi doanh trướng Khang Hi, liền thành thật quay về địa bàn của mình, thuận tiện nghỉ ngơi, còn chưa có trở lại lều của mình, xa xa đã thấy một tiểu lệ thân ảnh đứng lặng trước doanh trướng của hắn, hắn dụi mắt một cái, đối với thiếp thân thái giám bên người nói, "Cái người kia là Ô Đan cách cách sao?"

Thiếp thân thái giám vội vàng gật đầu, "Tiểu chủ tử, người xem?" Không cần phải nói, cái vị Ô Đan cách cách đều đã tìm đến tiểu a ca.

"Còn nhìn cái gì nữa, đi, đến chỗ thập tam thúc." Hoằng Thăng cũng không muốn lại gây phiền toái, hôm nay đã để Cát Nhĩ Tang quận vương cùng Ô Đan ghi hận, nếu lại khi dễ cái vị Ô Đan cách cách này cũng không thể nào nói nổi, lẫn trốn là hay nhất. Tuy rằng hắn là thái tử con trai trưởng, Đại Thanh hoàng trưởng tôn, thân phận tôn quý, cũng không cần lưu ý một cách cách Mông Cổ nho nhỏ, nhưng dính dáng đến cứt, đối với thanh danh của hắn cũng sẽ không tốt, hắn muốn làm một hoàng tôn có khí độ, sao có thể hạ thấp thân phận cùng một cách cách đối chọi.

Mang theo thiếp thân thái giám cùng thị vệ đến doanh trướng thập tam a ca rồi, nghe được cửu a ca và thập a ca cũng đang ở đây, Hoằng Thăng lại không muốn đi, đi vào không chừng lại bị đem ra nói giỡn một phen, nghĩ đến lại bực mình.

Không chỗ nào để đi, nghĩ đến chỗ thái tử còn lá thư ngạch nương viết cho mình, được, đi đến chỗ a mã vậy.

Thái tử ở Khang Hi bên kia thương nghị xong chính vụ, trở lại doanh trướng liền thấy cung nhân hầu hạ nói Hoằng Thăng a ca vẫn đang ở chỗ này, nhíu nhíu mày, vào trướng bồng, liền thấy tiểu tử kia đã mệt mỏi ghé vào nhuyễn tháp ngủ.

Thái tử gọi thiếp thân thái giám của Hoằng Thăng hỏi rõ tình huống, lắc đầu cười khẽ, ngẫm lại, liền ngồi vào trước án, động bút viết một phong thơ cấp thái tử phi.

Phủ Đoan Tĩnh công chúa, từ lúc thái tử phi viết xong thư cấp thái tử cũng không có gửi đi, uống qua thuốc dưỡng thai, vuốt phong thư mỏng manh, nhíu mày suy nghĩ sâu xa. Viết thư cảnh báo thái tử, nhắc thái tử không nên chạm vào Ô Đan cách cách cũng không khó. Nhưng Đoan Tĩnh công chúa rõ ràng đáp ứng phò mã của nàng rồi, nhưng giúp cầu Ô Đan cũng không có làm được, một phong thư của mình khiến thái tử không nhận Ô Đan, Đoan Tĩnh chịu đòn thị sao.

Mà chính ngay từ đầu không chú ý, đồng cảm với tình cảnh thê lương của Đoan Tĩnh, nhưng không có ngẫm nghĩ Đoan Tĩnh vì sao phải ngăn cản Ô Đan gả cho thái tử, đây đối với chính cô ta mà nói là làm chuyện lao lực mà không được cám ơn, vốn dĩ ở trong cung, nàng và thái tử cũng không có giao tình gì, lần này tại sao lại suy nghĩ cho thái tử, thực là kỳ quái. Càng chưa nói nàng làm như vậy sẽ chọc cho phò mã nổi giận hay còn có thể khiến thái tử ghi hận, phải biết rằng, đối với thái tử mà nói, nếu Ô Đan vào Dục Khánh Cung, hắn ở Mông Cổ coi như là có thêm đồng minh, có lợi chứ không có hại, Đoan Tĩnh qua chỗ mình tố cáo muốn mình phá hư chuyện tốt của thái tử, hại thái tử không ôm được mỹ nhân về, không bị ghi hận mới là lạ.

Vì nguyên nhân gì khiến Đoan Tĩnh nguyện ý làm như vậy? Từ hoàng cung đi ra, bất luận là nam nữ, nhưng cũng không có kẻ ngu si a. Ngoại trừ Đoan Tĩnh tự mình cam tâm tình nguyện bị tổn hại, bằng không cũng chỉ có Khang Hi lão gia tử có thể động đến nàng. Khang Hi không hy vọng thái tử động tâm với Mông Cổ, lại không muốn trực tiếp đánh vào mặt thái tử, đem Ô Đan chỉ hôn cho người khác, bị tổn thương tình cảm phụ tử, cho nên Khang Hi nghĩ thông qua Hoằng Thăng, còn có Đoan Tĩnh, để cho mình dùng hậu cung thủ đoạn đem Ô Đan PK rơi?

Nhưng thái tử thật chẳng lẽ bị mỹ nhân mê hoặc, hay là hắn đối với Mông Cổ động tâm? Không phải vậy từ lúc cùng Ô Đan cách cách lăn qua lăn lại có một đoạn thời gian, không ôm được mỹ nhân về thì nên ngẫm lại nguyên nhân, nhận ra thái độ của lão gia tử, sau đó thu liễm tâm tư đi. Nhưng hắn không có, lại làm cho lão gia tử nhịn không được cổ vũ, hắn đầu óc nhiễm nước sao?

Thái tử phi nghĩ vậy, cũng không tiếp nhận nổi lại rất tức giận, thái tử từ lúc nào lại bắt đầu mê luyến sắc mà làm chuyện hồ đồ vậy? Thực sự là cần giáo huấn!

"Chủ tử, ngài nên nghỉ ngơi." Trữ ma ma thấy thái tử phi đang suy nghĩ sâu xa, lo lắng nàng suy nghĩ nhiều đối với thân thể không tốt, "Chủ tử, có cần để Cam Lộ đem thư gửi đi không?"

Thái tử phi nghe vậy lấy lại tinh thần, lại cúi đầu nhìn thoáng qua lá thư trong tay, lộn lại đặt lên trên bàn, "Chưa cần." Mình gấp cái gì, ở bên kia thái tử gia ôm mỹ nhân cũng không vội, không chừng còn là mình suy nghĩ nhiều rồi đây.

Trữ ma ma biết thái tử phi vẫn còn bị cái Ô Đan cách cách kia ảnh hưởng, đối với lần này cũng rất là tức giận, nhưng ngoài miệng vẫn là khuyên nhủ, "Chủ tử, ngài còn đang mang thai đây. An tâm dưỡng thai, chờ tiểu a ca sinh ra, xem cái đám yêu hồ kia còn có thể tác loạn thế nào. Nô tỳ cũng là từ nhỏ nhìn chủ tử lớn lên, từ lúc người tiến vào Dục Khánh Cung, ngoại trừ năm thứ nhất ra, bấy giờ lúc nào trong lòng thái tử điện hạ cũng có chủ tử, ngài chớ suy nghĩ miên man, tổn thương thân thể, để những tiểu nhân này lợi dụng sơ hở a."

Thái tử phi nhịn không được nhíu mày, "Nhũ mẫu, Bổn cung không có suy nghĩ miên man. Ngươi yên tâm, bổn cung rất an tâm." Nữ nhân nào trong Dục Khánh Cung điều không phải bị nàng dễ dàng thu phục, nếu như thái tử thật để cho cái gì Ô Đan tiến vào Dục Khánh Cung, hừ, đến lúc đó mọi người cùng náo loạn đi!

"Chủ tử, người vẫn là mau chóng nghỉ ngơi đi. Hôm nay đã mệt mỏi rồi." Trữ ma ma lại thúc dục.

"Ừ, bổn cung nên nghỉ ngơi." Thái tử phi ngoài miệng nói như vậy, lại một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, trong lòng nghĩ đến khả năng thái tử bị Ô Đan cách cách mê hoặc, nữ nhân kia rốt cuộc đẹp đến thế nào?

Trong phòng đã an tĩnh lại, thái tử phi nằm nghỉ cũng dần dần tĩnh táo, nghĩ đến chuyện trước đó mang thai lừa gạt thái tử, thái tử khó chịu như vậy điều không phải làm bộ, hắn có nói qua mình phải tin ở hắn, vậy lần này, mình không phải là nên tin hắn sao, dù sao làm bạn tình đã bảy năm, chuyển biến của thái tử mình đều thấy ở trong mắt, hẳn là nên tin tưởng hắn đã không phải là cái tên thái tử điện hạ háo sắc cục súc trước kia.

Huống chi Hoằng Thăng nói Ô Đan, Đoan Tĩnh cũng tới nói Ô Đan, duy chỉ có thái tử lần này lại trầm tĩnh như thế, ngay đến thư cũng không gửi, điều không phải hắn bị Ô Đan mê hoặc đến điên dại thì là muốn mình đừng biết chuyện Ô Đan hoặc là đừng nhúng tay vào việc này. Vô luận loại tình huống nào, lấy bất biến ứng vạn biến mới là chân lý.

Hay là, thái tử cùng Khang Hi, hai cha con này lại đang chơi một ván cờ lớn?

Trong viện Đoan Tĩnh công chúa, sau khi công chúa mang theo thiếp thân nhũ mẫu cùng nha hoàn trở lại sân của mình, liền không có động tĩnh khác. Đoan Tĩnh công chúa tự mình trở lại nội thất, sau khi trở về liền ngồi ngay ngắn ở bên giường không tiếng động rơi lệ, thiếp thân nhũ mẫu của nàng thấy vậy đau lòng muốn chết, vội vàng khuyên nàng.

Đợi sau khi nha hoàn thay nến, Đoan Tĩnh lại không có tiếp tục sầu não, hỏi nha hoàn được mình phái ra ngoài đã trở về, "Bên thái tử phi có động tĩnh gì không?"

"Chủ tử, không có. Chỗ thái tử phi vẫn an tĩnh như thường." Nha hoàn trả lời.

Đoan Tĩnh nghe xong hơi cau mày, vẫy lui nha hoàn, nhìn về phía thiếp thân nhũ mẫu, "Nhũ mẫu, thái tử phi sao lại bình tĩnh như thế?" Trước đây ở trong cung cũng thường nghe người ta nói thái tử phi hiền lành rộng lượng, nhưng không nghĩ tới hiền lành rộng lượng thành bộ dáng như vậy, nàng đều đã đem tính tình bạo ngược hay đố kỵ của Ô Đan cách cách nói cho nhị tẩu nghe xong, nhị tẩu lại không có chút phản ứng nào đối với cái vị Ô Đan này? Hay là nàng đã xem thường nhị tẩu, nhị tẩu cũng nghĩ cho đại cục để cho thái tử mượn thế lực Mông Cổ?

Hoàng a mã nếu không muốn thái tử dính líu đến Mông Cổ, trực tiếp ra một đạo thánh chỉ đem Ô Đan chỉ hôn cho người khác không phải là được rồi sao, lại vẫn cấp cho nàng một cái nan đề như thế. Hoàng a mã chỉ là vì không muốn làm tổn thương tình phụ tử của ông với thái tử, nhưng còn nàng thì sao? Nghĩ đến phò mã biết nàng không cầu được ân điển của thái tử phi, trái lại chuyện chuyển biến xấu sẽ gặp cảnh gì, trong lòng càng đau khổ.

"Có lẽ là thái tử phi cũng không nói nổi thái tử điện hạ đi." Nhũ mẫu trả lời, tính tình của thái tử điện hạ ở trong hoàng cung ai chẳng biết, nếu hắn nhìn trúng thứ gì, ngoại trừ hoàng thượng, sợ là không ai có thể ngăn được hắn, mà hoàng thượng, bà còn chưa tằng nghe nói qua hoàng thượng không đồng ý chuyện gì của thái tử, ngay cả lần này, hoàng thượng không muốn thái tử cùng Ô Đan cách cách dính dáng đến nhau, cũng chỉ là để công chúa điện hạ nói cho thái tử phi, muốn cho thái tử phi đứng ra, miễn cho làm tổn thương tình cảm phụ tử.

Nghe xong những lời này, lần thứ hai nghĩ đến mình mới xuất giá thì nhận được mật chỉ, Đoan Tĩnh tự mình than thở, "Hoàng a mã, có từng có nghĩ tới, ta cũng là nữ nhi của hắn."

"Công chúa nói cẩn thận!" Nhũ mẫu nghe được Đoan Tĩnh công chúa oán giận, sợ đến tim nhảy dựng, nàng là nhũ mẫu được Khang Hi gài vào bên công chúa đảm đương cánh tay phải của nàng, đương nhiên biết công chúa mấy năm nay sống khổ, thế nhưng, "Công chúa, việc người làm, hoàng thượng đều ghi nhớ kỹ trong lòng, chớ nói những câu này nữa. Chỉ đem bả chứng cứ chính xác phò mã trước đây cấu kết Cát Nhĩ Đan tìm ra, thánh thượng có thể trừ khử phò mã, công chúa người cũng sẽ không tiếp tục phải chịu khổ."

Trước đây Đoan Tĩnh công chúa gả cho Cát Nhĩ Tang xong, thánh thượng hoài nghi Lạp Thấm Đỗ Lăng quận vương cùng Cát Nhĩ Đan câu kết, cần phải có người giám thị động tĩnh Mông Cổ bên này, công chúa liền nhận đạo mật chỉ này, sau lại Cát Nhĩ Đan thua trận bỏ mình, cũng không có cách nào tìm ra chứng cứ chính xác phò mã cấu kết với Cát Nhĩ Đan, phò mã đối với công chúa lại một ngày bạo ngược một ngày, nhũ mẫu hận đến không thể mắng chết cái tên vũ phu này, nhưng vì phủ công chúa thế đơn lực bạc, quan hệ Mãn Mông lại vi diệu (thâm ảo sâu xa), thánh thượng lại không cách nào tự dưng xử trí phò mã.

Hôm nay nhìn thánh thượng xử trí việc Ô Đan cách cách và thái tử, có thể là thánh thượng đã tìm được bằng chứng rồi.

"Xử trí phò mã rồi thì sao? Nhũ mẫu, ta còn có chỗ nào có thể đi?" Đoan Tĩnh công chúa nhàn nhạt nói rằng, khẽ vuốt bụng, cười khổ, "Mẹ, ta đã có thai một tháng."

Nhũ mẫu như bị sét đánh, "Công chúa, làm sao sẽ!" Lúc này mang thai, chẳng lẽ là phò mã cố ý? Cái này, "Công chúa, hài tử không thể giữ!"

Nhãn thần Đoan Tĩnh công chúa trong nháy mắt sắc bén, "Đứa bé này là con của ta!"

"Cũng là của phò mã!" Mẹ cũng thốt ra, nàng đã minh bạch, Đoan Tĩnh công chúa lúc này nói cho nàng biết chuyện mang thai, chỉ sợ là muốn nhìn hài tử lớn lên, bảo vệ Thấm Đỗ Lăng quận vương, nữ nhân dễ dàng nhẹ dạ nhất, càng chưa nói Đoan Tĩnh công chúa cái vị công chúa từ nhỏ ở trong cung bị ăn hiếp trở nên nhút nhát mềm yếu này, hôm nay trong bụng có một huyết mạch để nàng có thể dựa vào, làm sao có thể buông tha. Phò mã nếu như chết, đến lúc đó Đoan Tĩnh công chúa chính là có thể tái giá, nhưng hiện tại có hài tử, công chúa còn không muốn bỏ rơi hài tử, vậy cũng chỉ có thể bảo vệ phò mã, phò mã sống, cho dù đối xử với công chúa không tốt, nhưng cũng có thể ở địa bàn của mình bảo vệ được hài tử bình an lớn lên.

Nhất định là phò mã làm chuyện tốt! phò mã cũng biết thánh thượng có thể nghi ngờ hắn cùng Cát Nhĩ Đan cấu kết, không phải vậy sẽ không để cho Ô Đan cách cách đi câu dẫn thái tử, càng không thể nào làm công chúa mang thai, muốn mượn đứa con trói chặt công chúa. Biết rất rõ ràng công chúa cần nhất là cái gì! Mà nữ nhân, ngoại trừ tình yêu liền chỉ có đứa con do chính nàng sanh ra sẽ làm đầu óc nàng phát nhiệt.

"Chứng cứ ta đã đốt." Đoan Tĩnh công chúa lại ném ra một câu.

Nhũ mẫu như không dám tin nhìn Đoan Tĩnh công chúa, "Công chúa, người cũng biết người vi phạm chính là ý chỉ của thánh thượng." Người làm hỏng đại sự của thánh thượng a!

"Nhũ mẫu, nếu ta sinh một đứa con trai, ngày sau nhi tử của ta chính là Lạp Thấm Đỗ Lăng quận vương, hoàng a mã cũng sẽ để cho cháu ngoại của hắn bình an lớn lên." Đoan Tĩnh công chúa tĩnh táo nói. Từ hoàng cung đến Mông Cổ nhiều năm như vậy, nàng đã sớm minh bạch, không dựa vào chính mình là không được. Hoàng a mã, nữ nhi từ lúc này đây bất hiếu." Phò mã tuy rằng không tốt, nhưng nếu như hắn chết, ta có thể được cái gì tốt. Hay là lại tái giá, nhưng tái giá có thể gả đến chỗ người tốt lành gì? Hay chính là vẫn như thế – không thể rời Mông Cổ."

"Công chúa người không thể vờ ngớ ngẩn a, nếu sinh một cách cách thì sao? Người lần này kháng lại thánh chỉ, thánh thượng tức giận, ngày sau không để ý công chúa nữa, không hề ra mặt giúp công chúa, công chúa có thể bình an được mấy ngày. Người có từng nghĩ tới chưa!" Nhũ mẫu vô cùng đau đớn, phò mã tuy rằng thường xuyên muốn động thủ, nhưng các nàng những nhũ mẫu và nha hoàn thấp hèn này đều có thể ngăn lại, đó là bởi vì đứng ở sau lưng chúng ta chính là thánh thượng, nếu thánh thượng không muốn tiếp tục để ý tới công chúa, đến lúc đó không còn chỗ dựa, phủ công chúa của người tuyệt đối đều rơi rụng không còn, công chúa thế nào lại nhìn không thấy điểm ấy chứ.

"Nhũ mẫu, ngươi nói ta biết, ta đều biết!" Đoan Tĩnh công chúa nói, "Nhũ mẫu, ta đời này khả năng cũng chỉ có đứa bé này, ta không thể bỏ rơi nó, ta sẽ hảo hảo sinh hạ nó, bất luận là bé trai hay là bé gái, ta sẽ nhìn nó lớn lên, làm một mẫu thân tốt. Hơn nữa nếu phò mã bị buộc tội, ngày sau hài tử của ta, nó sẽ có một a mã là tội thần, ta không muốn cũng sẽ không để việc này phát sinh!"

"Công chúa…"

"Nhũ mẫu không cần nói nữa, chứng cứ ta đã đốt rụi, hoàng a mã cũng không biết, nhũ mẫu, nể việc bồi bạn với ta bao nhiều năm như vậy, ngươi coi như chưa từng biết chuyện này, được không?" Đoan Tĩnh mắt đỏ ngầu cầu xin mà nhìn nhũ mẫu.

Mẹ lúc này mới biết Đoan Tĩnh công chúa nói cho nàng biết chuyện đốt chứng cớ, còn có mang thai hài tử, rõ ràng là để cho mình giúp nàng gạt thánh thượng, bằng không thánh thượng nếu biết chuyện chứng cứ bị đốt, công chúa sẽ không chết, chết là nàng cái nhũ mẫu này, suy nghĩ một phen, chỉ có thể buồn bã gật đầu.

"Công chúa, đi chỗ thái tử phi ngồi nhiều một chút, thái tử phi dễ nhẹ dạ, ngày sau nếu có chuyện gì phát sinh, thái tử phi sẽ hướng thái tử cầu tình, đến lúc đó có thái tử nói với hoàng thượng, hoàng thượng hẳn sẽ không quá tức giận." Nhũ mẫu hiện giờ cũng chỉ có thể suy nghĩ mọi chuyện vi công chúa.

"Chỗ thái tử phi ta biết nên làm như thế nào, chỉ hy vọng thái tử thông minh một chút, không nên dây dưa Mông Cổ, đừng giống như ta, làm chuyện hoàng a mã sẽ không cao hứng, nếu không nhị ca cũng sẽ không khá hơn ta." Đoan Tĩnh công chúa suy nghĩ một chút, sờ sờ bụng dưới." Nhũ mẫu, hoàng a mã tìm không được chứng cứ phạm tội của phò mã, nếu biết ta mang thai, ngươi nói xem, hoàng a mã có đến giúp đỡ hài tử của ta."

"Công chúa, hiện giờ người nên dưỡng thai, chờ sinh hạ hài tử rồi nói." Nhũ mẫu không nói thẳng công chúa dù có sinh một bé trai, thánh thượng chưa chắc đã cho làm như vậy, nhưng sinh nam hay sinh nữ hiện giờ còn chưa dám chắc đây? Cho dù là bé trai, cũng cần đến sự rộng lượng to lớn đi.

"Ngày mai ta thăm dò một chút ý tứ của thái tử phi." Công chúa nói rằng, nàng không thể trực tiếp nói cho hoàng a mã, nàng có hài tử của phò mã, luôn sẽ có người truyền lời qua đó, thái tử phi sẽ là một người an toàn để kể cho và truyền lời giúp.

Ngày thứ hai, thái tử phi tỉnh dậy muộn, vừa tỉnh lại, lại liền gặp được Đoan Tĩnh công chúa tới thỉnh an, đagn cảm thấy kỳ quái, còn chưa mở miệng hỏi, liền nghe được Đoan Tĩnh công chúa do do dự dự nói, "Nhị tẩu, ta, ta hình như cũng có thai."

"Nga." Còn chưa thanh tỉnh thái tử phi nhàn nhạt trả lời một câu, vừa định nói mang thai thì đâu có chuyện gì liên quan tới ta, chợt hoảng hồn, mở to mắt, "Cái gì? công chúa có thai!"

Đoan Tĩnh công chúa gật đầu.

Thái tử phi đã hoàn toàn thanh tỉnh, khiếp sợ cũng khiếp sợ qua, "Chẩn đoán chính xác không." Thấy công chúa lại gật đầu, mới nói, "Công chúa phải dưỡng thai thật tốt. Phò mã biết chưa, nếu chưa nói ta sẽ phái người thay công chúa truyền lời, thuận tiện nói cho hoàng a mã. Hoàng a mã nếu biết công chúa có thai, nhất định sẽ rất vui." Khang Hi cũng là ước gì nữ nhi gả Mông Cổ có cháu, danh chính ngôn thuận đến ôm cháu ngoại, nhưng hết lần này tới lần khác các công chúa gả đến Mông Cổ chưa từng có ai làm như ý Khang Hi, rất ít công chúa mang thai.

"Ta còn chưa chuẩn bị nói cho mọi người biết." Đoan Tĩnh công chúa có chút ngượng ngùng nói, nếu như chuyện mang thai không cần phải nói, nàng nhưng thật ra hy vọng có thể giấu diếm đến cùng, nhưng hẳn là không được.

"Phải nói chứ." Thái tử phi cười nói, không muốn phá hỏng tâm trạng của Đoan Tĩnh công chúa, bỏ qua chuyện hôm qua Đoan Tĩnh nói các loại hành vi phạm tội của phò mã đối với nàng, cao hứng lôi kéo công chúa nói với nàng các chuyện cần chú ý khi mang thai, người có kinh nghiệm nói rất rõ ràng dễ hiểu, nói một hồi lâu, thái tử phi mới để cho Đoan Tĩnh công chúa quay về chỗ của nàng dưỡng thai.

Chờ Đoan Tĩnh công chúa đi rồi, vùng xung quanh lông mày thái tử phi khóa chặt lại, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, nếu như đêm qua mình nghĩ Khang Hi và thái tử đang so nước cờ cao thấp là đúng, nếu đối tượng là phò mã cảu Đoan Tĩnh, mà Đoan Tĩnh công chúa sáng sớm hôm nay qua đây nói với mình nàng mang thai,

như vậy cái chuyện xấu này của Đoan Tĩnh công chúa có lẽ sẽ ảnh hưởng đến nước cờ của Khang Hi lão gia tử.

Rõ ràng Đoan Tĩnh phò mã là một tên cặn bã, Đoan Tĩnh công chúa lại nguyện ý vì hắn sinh hài tử. Mà Đoan Tĩnh công chúa chủ động nói với mình, là muốn để mình đem chuyện này thông báo đến chỗ Khang Hi, xem Khang Hi làm sao xử trí việc này đi.

Thái tử phi cũng không biết mật chỉ trên người Đoan Tĩnh, một chuyện cấp bách như thế cũng không kịp viết thư gửi cho thái tử.

96. Chương 96

Thái tử phi đem lá thư viết lúc trước đốt, lần thứ hai đề bút, đem chuyện Đoan Tĩnh công chúa có thai báo cho biết thái tử. Viết xong lá thư, liền phái tâm phúc quất roi thúc ngựa đưa đến doanh địa, bên này Cam Lộ sắc mặt mang vẻ vui mừng mà đi qua bẩm, "Chủ tử, thái tử điện hạ hồi âm cho người."

"Sao?" Đuôi lông mày thái tử phi nhướn một cái, khóe miệng khẽ nhếch, "Trình lên." Lúc này, thái tử viết thư cho mình, chẳng lẽ đang rảnh rỗi, chuẩn bị cùng mình nói chuyện về Ô Đan cách cách?

Thái tử phi cảm thấy rất hứng thú với nội dung bức thư, bóc niêm phong lấy ra lá thư, thấy bút tích xác nhận là thư thái tử điện hạ đích thân viết không có lầm, lại nhìn kỹ một lần. Thấy trong thư xưng hô, 'Ngô thê Tĩnh Nghiên, cô mong nhớ' (Tĩnh Nghiên vợ ta, ta quá mong nhớ nàng) bảy chữ, khóe miệng thái tử phi ngậm cười, tiếp tục nhìn xuống, chỉ thấy thái tử quan tâm hỏi thăm tình hình mình gần đây, còn có việc mang thai, quan tâm hỏi thăm xong còn đề cập cuộc sống của hắn ở chỗ Khang Hi, tiện thể nói củ cải đỏ tiểu tử này không nghe lời, nhiều lần khiêu khích sự uy nghiêm của người làm a mã như hắn, cuối thư cùng thái tử phi trao đổi hỏi thăm tình hình sinh hoạt hàng ngày của nhị nhi tử Hoằng Tích trong cung, đem cả phong thư nhìn một lượt cũng không hề có nửa chữ đề cập đến vị Ô Đan cách cách người này.

Thái tử phi đọc thư xong, tâm tình thật tốt, đám người Trữ ma ma coi sắc mặt đoán ý, đương nhiên biết thái tử gởi thư khiến thái tử phi tâm tình sảng khoái, cả đám cũng mang ý mừng trên mặt.

Thái tử phi lại không để tâm các nàng suy nghĩ cái gì, mà là đối với chuyện thái tử nói Hoằng Thăng làm chuyện hồ đồ mà nhìn có chút có chút hả hê, nghĩ đến nhị nhi tử Hoằng Tích bị giữ lại ở trong cung, tuy rằng dưới sự trông chừng của Lý ma ma các nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mà năng lực gây chuyện của tiểu tử kia cũng rất mạnh, nếu như không phải sợ hiện tại thai nhi bất ổn, mình cũng đã sớm đi về cung. Đều đã hơn hai tháng không gặp tiểu gia hỏa kia, trong lòng cũng mong nhớ, sau khi hồi cung còn không biết nên dỗ hắn thế nào đây.

"Trữ ma ma, ngày mai chúng ta hồi kinh đi." Thái tử phi nghĩ, liền hạ quyết định này, không muốn tiếp tục đứng ở phủ Đoan Tĩnh công chúa nhìn những chuyện thị phi phiền toái. Trong thư thái tử cũng có đề cập đến ý tứ mình nên hồi kinh, chẳng bằng về sớm một chút, ở nơi nào dưỡng thai điều không được, đều giống nhau, quay về Dục Khánh Cung càng thoải mái hơn.

"Chủ tử, vội vã như vậy có thỏa đáng không?" Trữ ma ma nhưng là đang lo lắng trên đường xóc nảy, đối với thân thể thái tử phi không tốt.

"An tâm. Không cần phải đi quá nhanh, trên đường chú ý nhiều một chút sẽ không có chuyện gì." Thái tử phi nói, "Cũng không qua bao lâu nữa, thánh giá cũng sẽ hồi kinh. Bổn cung rời kinh lâu như vậy, trong cung thế nào còn không biết đây."

"Chủ tử nói phải." Trữ ma ma suy nghĩ một chút nói, lúc này hoàng thái hậu cùng thái tử phi đều rời kinh lâu như vậy, trong cung chỉ mấy người chủ cung nương nương chủ trì cung vụ, cũng không biết đi trở về sau có cái gì thay đổi, sớm trở lại sớm làm quen đối với việc chủ tử an thai cũng có lợi. "Nhị a ca xa cách chủ tử lâu như vậy, nói không chừng cũng là đang rất nhớ người đây."

"Chủ tử, nô tỳ sẽ lập tức chuẩn bị công việc trở về kinh." Cam Lâm nghe xong, nhân tiện nói.

"Ừ, đi đi." Thái tử phi gật đầu, Cam Lâm vừa muốn xoay người đi ra ngoài, lại vội nhắc nhở, "Cam Lâm, mấy món đồ vật bổn cung muốn tặng cho nhị a ca đã chuẩn bị xong chưa, đừng giảm bớt." Đây chính là mình đáp ứng gạo nếp cao, dọc theo đường đi sưu tầm bảo vật, cuối cùng gom một đống mang về dỗ người.

"Vâng, chủ tử yên tâm." Cam Lâm cười yếu ớt, sao có thể không biết suy nghĩ của thái tử phi, ứng tiếng, liền đi an bài tất cả công việc.

Đoan Tĩnh công chúa mới rời khỏi nơi ở thái tử phi không bao lâu, chỉ thấy nha hoàn dẫn một tiểu cung nữ báo lại, không cần phải nói đó chính là cung nữ hầu hạ thái tử phi, đợi tiểu cung nữ làm phúc lễ xong, Đoan Tĩnh công chúa mới hỏi vấn, "Thái tử phi có chuyện gì sao?"

"Hồi bẩm công chúa điện hạ, thái tử phi nương nương nói phải về kinh, để nô tỳ tới báo cho công chúa một tiếng." Tiểu cung nữ trả lời.

Đoan Tĩnh công chúa nghe được thái tử phi phải về kinh, kinh ngạc cùng thiếp thân nhũ mẫu liếc nhìn nhau, vừa nhìn về phía tiểu cung nữ, "Tại sao thái tử phi lại đột nhiên phải về kinh?" Mới sáng nay còn cùng mình nói đến thật cao hứng, chưa hề đả động một chút xíu nào đến chuyện phải về kinh, thế nào nói về là đã về ngay như vậy.

"Hồi bẩm công chúa điện hạ, nô tỳ không biết." Tiểu cung nữ làm sao biết chủ tử mình vì sao lại nảy ý hồi kinh, liền thành thật trả lời.

Đoan Tĩnh công chúa cũng biết có hỏi cũng không biết thêm gì, dương tay để tiểu cung nữ đứng dậy, "Theo vổn cung đi gặp thái tử phi."

Tiểu cung nữ hơi sững sờ một chút, rồi vội vàng đáp ứng, "Vâng." Liền đứng dậy, dẫn Đoan Tĩnh công chúa, cùng thiếp thân nhũ mẫu và bọn nha hoàn của nàng hướng chỗ thái tử phi đi đến.

Thái tử phi đang ở, nghe được cung nữ thông báo Đoan Tĩnh công chúa lại tới rồi, thầm nghĩ mình phải về kinh, Đoan Tĩnh công chúa qua gấp như vậy làm chi, chẳng lẽ là luyến tiếc chị dâu.

"Sao công chúa lại tới đây, ngươi bây giờ nên mau chóng quay về trong viện dưỡng thai mới phải." Thái tử phi nhìn thấy Đoan Tĩnh câu nói đầu tiên đó là quan tâm thân thể công chúa.

"Thái tử phi chị dâu, sao người lại đột nhiên nói phải về kinh như vậy? Có phải thần muội tiếp đón không chu toàn, hay là người ở phủ công chúa cảm thấy không tiện?" Đoan Tĩnh là có chút nôn nóng, thái tử phi đột nhiên phải đi, nhất định là có chuyện gì sắp phát sinh mới có thể quyết đoán như vậy, dù sao thái tử phi cũng đã tạm ở lại phủ công chúa an thai, đợi thánh giá hồi kinh thì cùng nhau trở lại cũng được mà. Hiện tại phải đi, không để ý tới thân thể, chẳng lẽ là thái tử có tin tình báo gì khiến thái tử phi hành động vội vã như vậy, phủ công chúa của nàng bây giờ là chỗ không chạy đi sẽ không xong sao.

"Công chúa ngươi nghĩ nhiều rồi, bổn cung ở phủ công chúa ở rất tốt, chỉ là trong cung, ngươi cũng biết, Hoằng Tích còn nhỏ, rời cung lâu như vậy, bổn cung rất nhớ nó." Thái tử phi nhắc tới Hoằng Tích thì mặt lộ vẻ khó xử, chống lại ánh mắt quan sát của Đoan Tĩnh công chúa, lại đeo lên khuôn mặt tươi cười, "Công chúa, bổn cung đi rồi, ngươi phải tự mình lạc quan lên, an tâm dưỡng thai, có biết không?"

Đoan Tĩnh thấy thái tử phi nói là lo cho nhị a ca của Dục Khánh Cung, biết nàng quan tâm tiểu nhi tử, có lẽ là nhị a ca ở trong cung gây họa gì, thái tử phi mới có thể gấp như vậy trở về, sờ sờ bụng dưới, bên trong là con của mình, người làm mẹ nào mà không nhớ hài tử, trong lòng cũng có một giòng nước ấm chảy qua, cười nói, "Thái tử phi chị dâu yên tâm, thần muội nhớ kỹ."

Nói xong lại nói, "Việc hồi cung để thần muội phái người hỗ trợ, cái mảnh đất Lạp Thấm này tuy rằng không coi là màu mỡ trù phú, nhưng một ít hàng thổ sản vẫn phải có, để thần muội an bài một ít sản vật để người mang về cung đi, coi như là một phần tâm ý của muội gửi về kinh."

"Công chúa có lòng." Thái tử phi tràn đầy lòng biết ơn, "Bổn cung hiểu, Bố quý nhân cũng rất nhớ công chúa." Bố quý nhân là mẹ đẻ của Đoan Tĩnh công chúa, bà chỉ có một đứa con gái này, cho dù gả đến Mông Cổ, Đoan Tĩnh công chúa chỉ sợ cũng rất mong nhớ ngạch nương của mình.

Đoan Tĩnh nghe được thái tử phi nhắc tới Bố quý nhân, hai mắt ửng đỏ, nói, "Thái tử phi chị dâu, thần muội đời này sợ khó mà hồi kinh, ngạch nương ở trong cung, còn làm phiền người chiếu cố một chút…"

"Công chúa yên tâm. Ngươi phải nhớ tự chiếu cố mình cho tốt, nếu ngươi sống tốt, Bố quý nhân tự nhiên là sẽ an tâm." Thái tử phi vỗ vỗ mu bàn tay của Đoan Tĩnh công chúa.

Thái tử thu được thư thái tử phi gởi tới thì sắc trời đã tối, Hoằng Thăng cũng vừa mới tới. Hoằng Thăng ở chỗ Khang Hi hoàn thành bài tập hoàng mã pháp giao cho xong, lại cùng thập tam a ca, cửu a ca, thập a ca ở trên thảo nguyên hoạt động một phen, liền trở lại chỗ thái tử nơi này, muốn thái tử xem hắn mấy ngày nay ngoan ngoãn nghe lời mà đem thư thái tử phi viết trả lại cho hắn.

"A mã, ngạch nương cũng viết thư cho ngài?" Hoằng Thăng nhón chân đi tới, thấy trên tay thái tử là bút tích quen thuộc của ngạch nương nhà mình, vội hỏi.

"Ngươi điều không phải đã thấy rồi sao?" Thái tử xoay người, đi đến ghế ngồi xuống, mở thư ra đọc.

"A mã, còn thư ngạch nương viết cho ta…" Ngài mau đưa cho ta. Hoằng Thăng mắt lom lom nhìn thái tử, nhìn đến độ thái tử đọc thư đều không thể tập trung tinh thần.

Thái tử trừng mắt Hoằng Thăng một cái, đem lá thư thái tử phi viết kia ném tới trong ngực hắn, mới một lần nữa bắt đầu đọc thư thái tử phi gởi tới, Hoằng Thăng vui vẻ tưng bừng cầm lá thư, cái mông nhỏ xê dịch, chỉnh tư thế ngồi cho thật thoải mái, vô cùng cao hứng mà đọc xem ngạch nương viết cái gì cho hắn.

Thái tử thư ra, đầu tiên là bất mãn chữ thái tử phi viết quá nhỏ, chờ nhìn nội dung thái tử phi viết trong thư sau, vùng xung quanh lông mày lại nhíu lại, đối với nhi tử đang đọc thư vui đến nhếch mép cười nói, "Giáng phúc, ngươi ở lại trong lều a mã, a mã có việc muốn tìm hoàng mã pháp ngươi."

Hoằng Thăng nghe xong hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn a mã đã đứng dậy, nhân tiện nói, "Vâng, a mã, nhi tử giúp ngươi coi chừng doanh trướng."

Thái tử khoát khoát tay, mang theo Hà Ngọc Trụ cùng thị vệ, liền hướng phía doanh trướng của Khang Hi đi.

Hoằng Thăng thấy thái tử không ở, vì vậy thẳng thắn nằm trên nhuyễn tháp xem chuyện ngạch nương nói phát sinh trong kinh với hắn, còn có nhị đệ làm một ít việc ngốc, vui vẻ cười ra tiếng.

Đang rất vui vẻ, chợt nghe bên ngoài có chút tiếng động lớn xôn xao, có chút bất mãn mà nhíu mày, đối với thiếp thân thái giám nói, "Đi ra ngoài nhìn một cái xem là chuyện gì."

"Vâng." Thiếp thân tiểu thái giám cơ linh mà lên tiếng trả lời, liền đi ra, không bao lâu đã trở về đáp lời, "Tiểu chủ tử, Ô Đan cách cách ở bên ngoài, đang bị thị vệ ngăn lại."

"Sao? Hiện tại trời cũng sắp tối." Hoằng Thăng liếc ngang tiểu công công, trong lòng thầm nghĩ đang yên đang lành nàng chạy đến doanh trướng a mã để làm chi, còn ngại lần trước chưa đủ xấu hổ? Hừ, chắc nên để hoàng mã pháp cho nàng một đạo ý chỉ ban cho người nào đó, miễn cho luôn nghĩ tới a mã. Đúng, đợi lát nữa trở về thì nói cho hoàng mã pháp.

"Đem người ngăn lại, cho người đến nói cho Cát Nhĩ Tang Vương gia, quản hảo muội muội của hắn."

"Vâng." Tiểu công công đáp, biết tiểu chủ tử là đang mất hứng. Trong lòng cũng đối với cái vị Ô Đan cách cách này có chút xem thường, có chuyện lần trước mà sao vẫn cứ đi làm việc khổ thân như thế chứ, cho dù hoàng thượng chỉ hôn cho nàng, cũng chẳng thể chỉ hôn cho người chưa vợ nào cả, các vương gia Mông Cổ đối với chuyện phát sinh người nào mà chẳng biết, danh tiết đều bị phá hủy, còn muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, ai bị chỉ hôn cho nàng cũng thật không may.

Chuyện phát triển rất như ý Hoằng Thăng, cũng không biết thái tử cùng Khang Hi mật đàm cái gì, chờ thái tử trở về, Hoằng Thăng bị gọi về chỗ lão gia tử bên người, lại có thể cảm giác được tâm tình hoàng mã pháp không được tốt. Lý công công ám chỉ hắn thánh thượng mới vừa nguôi giận, để hắn cẩn thận một chút đừng chọc tức lão gia tử, Hoằng Thăng hiểu ý, cặp mắt đen lúng liếng kia như có nước chuyển động, bước từng bước nhỏ nhẹ đi tới bên người Khang Hi, thanh âm mềm mềm, "Hoàng mã pháp, ngài dùng bữa chưa?"

Khang Hi thấy tiểu tử kia vẻ mặt lấy lòng, sắc mặt đã phục hồi như bình thường, đưa tay sờ sờ ót của hắn, "Hoằng Thăng đói bụng sao? Trước tiên dùng chút điểm tâm của ta, đợi chút nữa đại yến cũng sắp bắt đầu rồi."

"Hảo." Hoằng Thăng nghe xong trái lại gật đầu, Mãn Mông đại yến, yến hội quan trọng như vậy sao có thể không đi. Tuy rằng hoàng mã pháp đã như là không sao, nhưng Hoằng Thăng cảm giác mình lúc này không thể đưa ra cái yêu cầu nhỏ của mình, làm hoàng mã pháp thêm phiền lòng, đành phải đem ý niệm đối phó Ô Đan trong đầu đè xuống.

Không nghĩ tới, ở trong đại yến Mãn Mông, Lạp Thấm Đỗ Lăng quận vương chủ động vì muội muội của hắn cầu chỉ, vốn dĩ muội muội của hắn Ô Đan đã không thể được tuyển vào cung, cho nên tự gả, thấy thánh thượng đại yến, liền đưa ra thỉnh cầu hướng Khang Hi ban hôn, đem muội muội của hắn Ô Đan cho thiếp thân thị vệ của chính hắn, Mông Cổ dũng sĩ Đồ Đặc. Người ở chỗ này đều biết rõ, nếu Ô Đan không quấn quít lấy thái tử tự phá hủy danh tiết của mình, với thân phận của nàng thì sẽ không bị gả cho một dũng sĩ, Khang Hi cũng không có làm khó dễ, liền ban hôn, lúc này lại cho đám vương gia, cách cách ban hôn, đem yến hội lên mức cao trào.

Hoằng Thăng nhưng lại rất cao hứng, làm cứu a ca chế nhạo hắn, "Hoằng Thăng, vợ của ngươi phải gả cho người khác kìa." Nói hết lời cũng không khiến hắn tức giận.

Thái tử phi làm tốt công việc hồi kinh, truyền tin tức hồi kinh cho thái tử, ngày thứ hai khí trời tốt, liền sớm khởi hành, hồi kinh cũng không vội cứ từ từ mà đi, chú ý thân thể, phải mất nhiều ngày mới trở về được kinh, sau đó tiến vào Dục Khánh Cung, cũng là lúc thu được tin tức thánh giá cũng chuẩn bị trở về kinh.

Trở lại Dục Khánh Cung, người trong cung đều nhận được tin tức, các nơi đều phái người tới hỏi thăm một phen, thái tử phi để nhũ mẫu sắp xếp, nhìn thấy nhị nhi tử Hoằng Tích đã lâu không gặp.

Thân ảnh nho nhỏ đứng thẳng, quay lưng lại chính là không chịu nhìn thái tử phi, cũng không chịu tiến lên, không giống như trước ở trong cung, tiểu tử kia đi chơi về thấy thái tử phi, đều là chạy nhanh về phía thái tử phi làm nũng, lần này đã lâu không gặp như vậy, lại đứng bất động có thể thấy được là đang hờn dỗi.

Thái tử phi mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng thấy Hoằng Tích như vậy cũng gấp rút bước lên phía trước, chậm rãi ngồi xổm xuống, thấy hai bàn tay mập mạp của Hoằng Tích che mắt lại, ngực hoảng hốt, "Hoằng Tích, ngạch nương đã trở về. Ngươi làm sao vậy, không thích ngạch nương trở về sao?"

Nói rồi nhẹ gỡ tay nhỏ của hắn, chỉ thấy mắt hạnh của tiểu tử kia giống như làm trơn bằng nước, bỉu môi phiết quá, mang theo tiếng khóc nức nở bất mãn nói "Ngạch nương cùng a mã không cần ta nữa, các ngươi đi lâu như vậy, mang theo ca ca, các ngươi không cần ta nữa!"

"Ai nói ngạch nương không cần gạo nếp cao!" Thái tử phi nghe được Hoằng Tích nói, vội vàng đem tiểu tử kia kéo vào trong lòng an ủi, "Ngạch nương ngày ngày nhớ mong ngươi."

"Gạt người!" Hoằng Tích dụi đầu vào trên xương quai xanh của thái tử phi, "Bọn họ đều nói ngạch nương lại có tiểu đệ đệ, không cần ta nữa. Ta một mình chờ ở trong cung, lâu như vậy, các ngươi đều không trở lại!"

"Đừng nghe những người đó nói bậy! Ngạch nương với a mã ngươi làm sao sẽ không cần ngươi!" Thái tử phi nghe được Hoằng Tích nói, mắt đảo qua Lý ma ma, lại vội vàng hống nhi tử, "Ngạch nương đã trở về, qua mấy ngày, hoàng mã pháp, a mã cùng ca ca của ngươi cũng đều trở về. Đừng khóc."

"Ta không có khóc." Tiểu tử kia dương đầu bất mãn, lung tung quẹt mắt, thái tử phi thấy hắn đã có chút bình tĩnh, liền đứng dậy kéo hắn một đừng đến trên nhuyễn tháp, lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ tiểu tử kia một chút.

Thấy khuôn mặt luôn núc ních thịt của Hoằng Tích có chút gầy, thái tử phi có chút đau lòng sờ sờ đầu hắn, "Làm sao lại gầy như thế, không có ăn ngon sao?"

"Có." Hoằng Tích dính ở bên người thái tử phi, "Thế nhưng ngạch nương, nhũ mẫu các nàng không cho ta đi chơi, không chịu để cho ta tới sở a ca, không để ta rời khỏi Dục Khánh Cung nửa bước, lại ôm ta đến chỗ Tô Ma Lạt Cô học chữ, may còn có thập nhị thúc thường hay đến Từ Ninh Cung là chơi với ta."

Thái tử phi nghe xong lịch trình mỗi ngày của Hoằng Tích, cùng tin tức nhận được là trùng khớp, liền cười nói, "Hoằng Tích là do quá buồn bực nên gầy đi sao?" Trước đây để Lý ma ma chiếu cố Hoằng Tích, liền không muốn lúc mình không ở trong cung để Hoằng Tích thường xuyên chạy đến sở a ca hoặc chỗ khác

trong cung chơi, miễn cho chọc chuyện gì hoặc là Hoằng Tích có chuyện gì, khiến mọi người mất mặt, thái tử phi còn là rất đề phòng những nữ nhân kia của Khang Hi. Nhưng lại sợ Hoằng Tích phiền muộn, liền muốn để người ôm hắn đi Từ Ninh Cung chỗ Tô Ma Lạp Cô hít thở không khí, tốt xấu gì tiểu gia hỏa này cũng đã nghe lời qua hai tháng.

"Ngạch nương đã trở về, sẽ không buồn bực." Hoằng Tích nói, nhớ tới những chuyện lúc thái tử phi gần đi đã đáp ứng hắn, đưa tay nhỏ bé ra, cười hí mắt, "Ngạch nương, quà cho nhi tử đâu."

"Ai nha," Thái tử phi như chợt nhớ tới, đáng thương mà nhìn Hoằng Tích, "Ngạch nương đã quên, làm sao bây giờ?"

Hoằng Tích mở to mắt, bị đả kích nhìn thái tử phi, vỗ vỗ gương mặt, không tin hỏi, "Ngạch nương, ngươi gạt người?"

Thái tử phi lại tránh khỏi ánh mắt tràn đầy khát cầu của Hoằng Tích, một tay che mặt, "Gạo nếp cao, ngạch nương có lỗi với ngươi!"

"…", Hoằng Tích nhìn thái tử phi, miệng méo mó như muốn khóc lại không khóc, vẻ mặt khổ sở, thấy vậy thái tử phi lương tâm bất an đều sắp chuẩn bị nói thật, tiểu tử kia lại nói ra một câu: "Ngạch nương, tiểu đệ đệ ngươi chưa quên mang về đi?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cầu tung hoa cầu động lực

97. Chương 97

Thái tử phi nghe được những lời này của gạo nếp cao, khóe miệng khẽ giật, Hoằng Tích ở trong cung làm sao có thể chưa thấy qua người mang thai, cố ý hỏi mình có quên đem tiểu đệ đệ trong bụng về hay không, ý tứ có thể thấy được rõ ràng. Lại nhìn tiểu tử kia đang len lén liếc bụng của mình, cũng biết tiểu tử kia là đang bất mãn cười nhạo mình cái vị ngạch nương kém trí nhớ này.

Nghĩ đến điểm này, thái tử phi nhịn không được cười nhéo nhéo bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai một cái, "Hảo ngươi một tiểu bại hoại, dám giễu cợt ngạch nương."

"Ha hả, ngạch nương đừng cù lét, nhột, nhột, a ha ha…" Hoằng Tích tránh trái tránh phải, tránh thoát khỏi ma trảo của thái tử phi, chạy thoát qua một bên rồi mới nói, "Ngạch nương, là người quên mua quà cho nhi tử trước. Mà trước đó người đã hứa rồi."

"Nói giỡn với ngươi cho vui mà, đã đáp ứng ngươi, dẫn theo cả một xe đầy trở về đây." Thái tử phi cùng nhi tử đùa giỡn một hồi liền ăn ngay nói thật, gọi Cam Lộ, "Cam Lộ, mang lễ vật của nhị a ca tới đây, xem bổn cung mang theo cái gì trở về cho hắn."

Cam Lộ nghe vậy cười tiến lên, "Nhị a ca, nô tỳ mời ngài qua thiền điện nhìn."

Hoằng Tích mặt nhỏ tràn đầy ý mừng, cao hứng lôi kéo tay của thái tử phi, "Ngạch nương thật tốt, ta chưa đi xem vội, ta phải bồi ngạch nương dùng bữa, đợi lát nữa đi."

Không có cự tuyệt yêu cầu của nhi tử, thái tử phi cũng đã lâu không cùng hắn dùng thiện, liền phân phó cung nhân chuẩn bị, mẹ con vui vẻ ăn chung.

Có lẽ là đã lâu lắm không có nhìn thấy ngạch nương, Hoằng Tích chơi ở chỗ thái tử phi mãi cho đến khi mệt mỏi, được thái tử phi dỗ ngủ, lúc này thái tử phi mới có thời gian tạm nghỉ hỏi một ít chuyện Dục Khánh Cung và hậu cung.

Thái tử phi đối với lời nói lẫy trước đó của Hoằng Tích rất mẫn cảm, nếu như không có người ở bên tai Hoằng Tích nói những lời không nên, nó chỉ là một đứa bé, làm sao có thể tự mình nghĩ ra. Nghĩ đến điều này liền đem Lý ma ma, Cam Thảo Cam Dược gọi đến.

Lý ma ma từ lúc thấy thái tử phi quét mắt liếc nhìn nàng thì đã biết thái tử phi đối với việc nàng coi chừng tiểu a ca không chu toàn có chút bất mãn, vì vậy cũng gấp gáp muốn giải thích cho thái tử phi, vừa đến trước mặt thái tử phi liền quỳ xuống.

Cam Thảo Cam Dược hai đại cung nữ cũng là được thái tử phi cố ý lưu lại ở trong cung trong coi tiểu a ca, thấy Lý ma ma như vậy, cũng quỳ xuống theo, thỉnh an thái tử phi.

"Bổn cung biết các ngươi đã có công trông coi kỹ tiểu a ca, cái này bổn cung nhớ kỹ." Sắc mặt thái tử phi không tính là tốt, cũng không tính là xấu, "Các ngươi nói cho bổn cung một chút, ai đã nói những lời không nên nói với Hoằng Tích." Nói rồi đường nhìn chuyển tới trên người Lý ma ma.

Lý ma ma mang dập đầu thỉnh tội, "Chủ tử thứ tội, là nô tỳ sơ sẩy. Ít ngày trước, Thành quận vương phủ Đông giai trắc phúc tấn sinh một a ca, Vinh phi nương nương thấy bởi vì Thành quận vương phủ rối ren mà đem Hoằng Xuân a ca nuôi ở trong cung, khi tiểu chủ tử biết chuyện liền muốn đi tìm Hoằng Xuân tiểu a ca chơi, nô tỳ không lay chuyển được, liền ôm tiểu a ca đi đến sở a ca một chuyến, nhưng cũng không ở lâu. Sau đó không đi qua lần nào nữa, những lời này chắc là tiểu a ca nghe được ở sở a ca."

Cam Thảo Cam Dược cũng gật đầu làm chứng.

Thái tử phi nhíu mày, nếu như là ở sở a ca nghe được thì nhất định là cung nữ nhũ mẫu bên người Hoằng Xuân nói, dù sao chuyện phát sinh ở tam a ca quý phủ các nàng nhiều ít đều biết đến, Đông giai thị lại sinh ra một a ca, cái lời độc miệng sinh đệ đệ rồi sẽ không cần ca ca kia chắc cũng là nói cho Hoằng Xuân nghe, chỉ là, cho dù là như vậy, trong lòng thái tử phi cũng có một cổ lửa giận, tam phúc tấn rốt cuộc là chọn người hầu hạ nhi tử của mình như thế nào vậy, cư nhiên lại để cho tiểu hài tử nghe được những lời như vậy! Còn làm hại Hoằng Tích cũng nghe được.

"Được rồi, Bổn cung đã hiểu. Đều đứng lên đi, Lý ma ma, sau này người hầu hạ tiểu a ca đều nói cho các nàng cẩn thận lời ăn tiếng nói, nếu để bổn cung biết các nàng lắm miệng, đều sẽ nghiêm trị giống nhau." Thái tử phi nói rõ ràng.

"Vâng, nô tỳ ghi nhớ lời chủ tử nói, chủ tử yên tâm." Đám người Lý ma ma đáp, lúc này mới đứng dậy.

"Lúc bổn cung không có ở đây, trong cung ngoài cung có chuyện gì không?" Thái tử phi lại hỏi, tuy rằng khi đi theo thánh giá thì thường xuyên truyền tin với người trong Dục Khánh Cung, nhưng ở nơi xa như Mông Cổ cũng không có khả năng lúc nào cũng biết hết động tĩnh trong kinh, sau khi hồi cung nên hỏi lại mới an tâm.

"Hồi bẩm chủ tử, trong cung thân thể Mẫn phi nương nương không được tốt, hôm kia thập nhất a ca cảm phong, Duyên Hi Cung của Nghi phi nương nương phát lửa cháy một đám lớn, Vinh phi nương nương đem Hoằng Xuân a ca ôm đến bên người nuôi, các cung khác đều không có chuyện gì." Lý ma ma trả lời.

"Ngoài cung thì sao?" Thái tử phi sau khi nghe, không nói gì, lại hỏi chuyện ngoài cung.

"Hồi bẩm chủ tử, ngoài cung cũng không có chuyện gì." Cam Thảo trả lời, Cam Dược cũng nói như vậy.

"Được rồi, vậy tất cả các ngươi lui xuống đi." Nếu đã không có việc gì, có thể nghỉ ngơi.

Thái tử phi cảm thấy có chút mệt mỏi, được đám người Trữ ma ma hầu hạ rửa mặt xong, để cho các nàng canh giữ ở bên ngoài phòng, chính mình an tĩnh nằm ở trên giường, thấy trên giường tiểu Hoằng Tích cuộn chăn bạc bọc thành túi nhỏ, gương mặt say ngủ khả ái, thái tử phi bỗng nhiên khẽ rung động trong lòng, hai mẹ con đều biến mất, chớp mắt đã đi tới không gian trên ghế sa lon.

Thái tử phi đem tiểu nhi tử đặt trên ghế sô pha an trí xong xuôi, đột nhiên nảy ra ý tưởng liền từ trong phòng tìm ra máy ảnh cameras kỹ thuật số, chụp cho nhi tử đang ngủ say mấy kiểu xong, từng bức từng bức đều lưu lại. Nghĩ đến Hoằng Thăng khi còn bé, không gian mới vừa hoàn thành, khu nhà cao cấp cũng có nguồn sáng điện năng, các thiết bị điện lúc trước đều có thể sử dụng lần nữa, ở lúc Hoằng Thăng còn chưa hiểu chuyện thì liền ghi hình lại cho Hoằng Thăng một đoạn băng, mà Hoằng Tích lại không may mắn như vậy, từ lúc Hoằng Tích sinh ra thì thái tử dính lấy mình như băng keo, đối với Hoằng Tích cũng thường xuyên trông chừng, hai mẹ con chẳng có cơ hội nào lén vào không gian, giờ Hoằng Tích đã hiểu chuyện lại càng không thể nào dẫn hắn vào được. Hiện tại, thực sự là cơ hội tốt.

Thái tử phi đang xem lại mấy tấm ảnh chụp củ cải đỏ trước đây, lại nhìn mấy tấm hình mới chụp, đang lúc thoả mãn chợt nghe được thanh âm của Hoằng Tích mơ hồ vang lên, "Ngạch nương…"

"A!" Thái tử phi khẽ kinh hô một tiếng, vội vàng ném cameras, che mắt Hoằng Tích, hai mẹ con một lần nữa xuất hiện ở trong nội thất.

Hoằng Tích còn chưa kịp hiểu rõ trạng huống, mở mắt ra đã thấy khung cảnh quen thuộc, ngáp một cái, xoa xoa mắt một chút, "Ngạch nương, vừa nãy hình như ta nằm mơ."

"Mơ tới cái gì a, ngạch nương và gạo nếp cao sao." Thái tử phi cũng làm bộ nửa mê nửa tỉnh.

"Không thấy rõ, không nghĩ ra." Hoằng Tích nói, thanh âm lại thấp xuống, nằm xuống lại trên giường liền ngủ tiếp.

Nhìn thấy Hoằng Tích thực sự lại ngủ say, thái tử phi mới thở một hơi nhẹ nhõm.

Thánh giá hồi kinh, một đám người tầng tầng lớp lớp, tốc độ so với lúc thái tử phi hồi kinh còn nhanh hơn chút. Thái tử phi đã hoàn toàn khôi phục sinh hoạt hàng ngày trong cung, thái tử và Hoằng Thăng cũng trở về Dục Khánh Cung.

Thái tử phi mang theo Hoằng Tích, còn có đám mỹ nữ oanh oanh yến yến chủ động xin đứng ở cửa Dục Khánh Cung nghênh tiếp thái tử trở về, làm đủ thể diện mặt ngoài.

Thấy thái tử phi xa xa đứng lặng ở trước cửa cung chờ đợi mình, thái tử trong nháy mắt cảm thấy mỹ mãn, rất là cao hứng cùng thái tử phi dắt tay trở về sân thái tử phi, không nhìn đến đám mỹ nhân nhéo nát khăn tay bi thương thấu tâm. Hoằng Thăng cùng đệ đệ cũng đã lâu không gặp, một đường theo a mã ngạch nương, vừa đi hai huynh đệ vừa trò chuyện vui vẻ.

Thái tử phi cùng thái tử hai người tuy rằng sóng vai đi tới, dọc theo đường đi nhưng lại không có nói nhiều, chờ trở lại sân, thái tử lôi kéo thái tử phi ngồi xuống, đối với Hoằng Thăng Hoằng Tích hai huynh đệ đã đứng đó đợi lệnh nói, "Hoằng Thăng, ngươi cùng Hoằng Tích nhiều ngày không gặp, hai huynh đệ lui xuống đi chơi trước đi."

Thái tử phi nghe được lời thái tử nói, buồn cười liếc mắt nhìn thái tử, cúi đầu uống nước Trữ ma ma bưng lên, sau đó cố ý nói, "Bổn cung cũng đã lâu ngày không có gặp Hoằng Thăng."

Thái tử nghe vậy, nghiêng đầu nhìn thái tử phi, nhíu mày.

"Vâng, a mã, ta và đệ đệ đi trước, ngạch nương, ta đợi đến khi dùng thiện thì lại tới nữa." Hoằng Thăng đã tỉnh ngộ a mã là có chuyện cần nói với ngạch nương, liền không muốn tiếp tục đứng ở đây làm vướng bận.

"Ca ca, vì sao lại vội vã như vậy, chúng ta cứ ở chỗ ngạch nương chơi không được sao." Hoằng Tích cũng mặc kệ a mã và ngạch nương có chuyện riêng tư gì cần nói, đang êm đẹp vì sao phải đi.

Thái tử phi nghe xong bưng cái chén che giấu tiếu ý, thái tử trừng mắt thái tử phi một cái, Hoằng Thăng vội càng lôi kéo đệ đệ, "Ca ca mang về cho ngươi thứ tốt, cùng đi xem nào."

"Thực sự a." Hoằng Tích nghe xong mắt sáng rực lên, gật đầu, lại phủi tay áo cấp thái tử và thái tử phi xin cáo lui, lôi kéo Hoằng Thăng rời đi.

Chờ hai đứa con trai đều khuất mất, thái tử lại đem đám cung nhân hầu hạ đuổi đi hết, thái tử phi lúc này mới bật cười, "Làm sao vậy, có lời gì khó nói mà cần đem bọn họ đuổi cả ra ngoài."

Thái tử duỗi tay choàng qua thái tử phi, vùi đầu ngửi mùi thơm trên người thái tử phi, "Không có gì, chẳng qua là cô muốn cùng ngươi lén ở chung một chỗ mà thôi." Ôm thái tử phi, trong lòng thái tử vừa cảm thấy bình yên lại vừa thỏa mãn, "Thân thể ngươi gần đây tốt không, có chỗ nào mệt mỏi không."

"Trở về trong cung thì tốt rồi, không có việc gì." Thái tử phi biết thái tử là đang lo lắng cho mình từ phủ công chúa chạy về kinh, đối với thân thể không tốt. "Còn ngươi, có mệt nhọc không?" Thái tử phi sờ sờ cái đầu chôn ở trên xương quai xanh của mình, "Mệt mỏi phải đi nghỉ ngơi, đầu của ngươi nặng muốn chết."

"Hắc hắc." Thái tử nghe xong nở nụ cười một tiếng, ngẩng đầu không hề đặt ở trên vai thái tử phi nữa, đưa tay với lấy chén trà ngon, nhấm một cái làm trơn hầu, sau đó đối với thái tử phi nói, "Cô đã trở về, ngươi thế nào còn chưa lên tiếng hỏi cô?"

"Hỏi cái gì?" Thái tử phi kỳ quái nhìn thái tử, người đã trở về thì đã làm sao, mình có cái gì cần hỏi chứ.

Thái tử thấy thái tử phi không hiểu ý, nhíu nhíu mày nhìn thái tử phi gợi ý, "Tỷ như, lúc ngươi ở phủ công chúa, cô ở… Ừ?" Khẽ nhếch âm cuối, mắt nhìn chằm chằm biểu hiện trên mặt thái tử phi.

Thái tử phi nghe gợi ý, sao có thể không biết trong lòng thái tử đang suy nghĩ, chỉ sợ là muốn để cho mình hỏi hắn mị lực vô hạn, hấp dẫn cách cách Mông Cổ, nhìn hắn biểu cảm đắc ý, tuyệt nhiên không thể để cho hắn đắc ý, "Nga nga, ta đã biết, ngươi là muốn ta hỏi ngươi ăn có ngon không, ngủ có ngon hay không, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày thế nào phải không?"

Thái tử phi giả ngu, "Ta rất yên tâm khi ngươi ở bên người hoàng a mã, khẳng định sống rất tốt, cái này không cần hỏi."

Thái tử nghe xong lời này, sao có thể không biết thái tử phi là cố ý giả ngu, nhưng thái tử phi không hỏi, hắn cũng không thể nói rõ chuyện Ô Đan cách cách, miễn cho coi như chính mình cố ý tìm nữ nhân khiêu khích thái tử phi ghen tuông vậy, thái thấp hèn. Ngoại trừ chút chuyện này, còn có một chuyện khác thái tử phi là không thể nào giả ngu vờ vịt qua, nếu thái tử phi đã không mắc câu, vậy hắn liền chủ động xuất kích, "Cô điều không phải muốn ngươi hỏi cái này, cô sống rất khá, ngươi yên tâm."

Thái tử nói xong cười ôm lấy thái tử phi, chọc gò má thái tử phi một chút, thơm trộm một cái, "Tĩnh nghiên a, ngươi đã quên những lời ngươi viết trong thư gửi cho cô rồi hay sao, cô vẫn còn nhớ kỹ đây."

Thái tử phi nghe được thái tử đề cập chuyện tình ái, đầu óc cũng nóng lên làm việc ngốc đâu có thể nào đã quên, nàng da mặt luôn luôn dày cũng trong nháy mắt đỏ bừng, liên tục xua tay, "Không nhớ không nhớ, chuyện này là chuyện nào." Nói xong lại quăng thêm một câu, "Lời của ngươi nói ta cũng đều không hiểu, bức thư nào chứ? Ta cái gì cũng không biết."

Mắt thấy quá trình đỏ mặt của thái tử phi, thái tử cười đến xấu xa.

98. Chương 98

"Cô cũng biết trước sẽ có người không giữ lời, may là cô đem bức thư đó lưu lai, ôi chà, thỉnh thoảng lật xem một lần nhưng thật ra cũng rất lý thú." Thái tử cố ý ở bên tai thái tử phi nói bóng gió, nói xong lại nhịn không được hôn một cái.

Khuôn mặt thái tử phi phát nhiệt, nhịn không được che mặt lại lau một cái, trừng mắt hướng thái tử nói, "Này, ngươi chớ đắc ý a. Ta viết trong thư là để dụ dỗ ngươi, chỉ là đùa giỡn mà thôi."

Thái tử nghe vậy, động tác khẽ dừng một chút, thấy biểu tình của thái tử phi, lông mày giơ lên, cười đến càng thêm đắc ý, "Ồ, thì ra là ngươi muốn hống cô vui vẻ a. Cô bị dụ rất vui vẻ, Tĩnh Nghiên, có thể viết thêm một phong thư tình cho cô, để cô càng thêm vui vẻ hơn không?" Nói rồi hướng về phía thái tử phi nháy mắt một cái, đầu lưỡi nhẹ liếm môi, im lặng mà quyến rũ thái tử phi.

"Nha! Cho ngươi đắc ý!" Thái tử phi bị sự mê hoặc này kích thích liền xoay người nhảy qua ngồi vào trên người thái tử, "Ta cho ngươi biết đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước, đợi lát nữa ngươi phát hỏa, ta đang mang thai nên sẽ không chịu trách nhiệm dập lửa!" Hai tay vòng qua cổ thái tử, tiến tới trước hôn lên môi thái tử.

Lời lẽ triền miên, hai vợ chồng đã một thời gian thật dài chưa thân thiết qua như vậy, đều là động tình không ngớt. Thái tử là một nam nhân phàm tục, càng không nhịn được sắc dục dụ hoặc, một tay chống đỡ lưng thái tử phi, tay kia đem mông thái tử phi áp hướng mình, để hai người càng gần nhau.

Thái tử dọc theo cái cổ trắng noãn đi tới cánh môi, bàn tay lần thứ hai dời đi mục tiêu hướng hiểu nút buộc áo trang phục phụ nữ Mãn Thanh của thái tử phi, miệng cũng không có ở không, tách ra nội sam liền hướng núi đôi xoa nắn ngậm mút, thân thể thái tử phi nhịn không được run lên một cái, cả người như nhũn ra, hơi thở dồn dập, hai tay như muốn đẩy thái tử, "Dận Nhưng, ưm… Ư… Đừng mà, nếu chúng ta tiếp tục sẽ không thể khống chế được nữa."

Bên dưới của thái tử đã sớm nóng rực cứng rắn như sắt, thấy thái tử phi khước từ, cũng biết hai người nếu không sớm ngừng lại sẽ xảy ra chuyện mà, nhưng hắn nhịn không được vẫn mút nụ anh đào hồng nhạt như cũ, ngậm mãi cho đến khi thái tử phi mềm nhũn tựa thác nước nằm phục ở trên người hắn, "Dận Nhưng, dừng lại, ưm… Được không… Dừng lại."

Thái tử nghe được thanh âm có chút lạc tiếng của thái tử phi, lý trí liền bị gọi về, ngẩng đầu thấy khóe mắt thái tử phi đã phủ một tầng sương mỏng, chịu đựng dục hỏa, kéo tay của thái tử phi qua hướng xuống dưới tìm kiếm, thanh âm trầm thấp, "Tĩnh Nghiên, giúp cô."

Thái tử phi hướng về phía vai thái tử hận hận cắn một cái, "Ta đã nói rồi, đừng trêu chọc ta, nếu không ta sẽ không giúp ngươi dập lửa." Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn hỗ trợ thái tử.

"Ngươi chủ động hôn cô trước, cô chỉ là thuận theo ngươi mà thôi." Thái tử sung sướng mà rên rỉ, chờ thật lâu thật vất vả mới tiết ra ngoài, lại cao hứng ôm thái tử phi càng không ngừng hôn hít, bị thái tử phi cho ăn một cái tát đẩy ra.

Thái tử phi nghĩ thật là càng ngày càng điên rồi, cùng thái tử ở chung một chỗ, ngay đến chuyện không biết xấu hổ như vậy cũng làm, trong bụng còn có hài tử đây, vậy mà còn ở chỗ này động dục cho được.

Thái tử lại không để ý thái tử phi đang suy nghĩ gì, chỉ là rất tiếc nuối mà giúp thái tử phi chỉnh lại xiêm y, sau đó nói, "Chờ hài tử xuất thế, cô còn phải chờ bao lâu mới có thể đụng vào ngươi."

"Đừng chỉ nghĩ đến chuyện này, rảnh rỗi thì đi làm chuyện đứng đắn của ngươi đi, ta có bao nhiêu thời gian còn chưa đủ sử dụng đây." Thái tử phi vỗ lên ngực thái tử một cái, "Dậy đi, ta muốn đi rửa mặt một phen, đợi củ cải đỏ và gạo nếp cao đi qua thì cùng nhau dùng bữa đi."

Thái tử nghe xong lười biếng lên tiếng, lại chợt đề nghị, "À, có cần cô phải tắm cùng không?"

"Mơ đi! Hồi nãy còn chưa đủ điên sao!" Hung hăng trừng mắt thái tử một cái cười đến giống như mèo tinh vậy, sau đó thái tử phi giương giọng gọi cung nhân tiến đến hầu hạ.

Cung nữ ở ngoài cửa nối đuôi nhau mà vào, an tĩnh có trật tự.

Hoằng Thăng và Hoằng Tích đến đúng giờ dùng cơm, cùng thái tử, thái tử phi dùng bữa chung, dùng xong thiện, một nhà bốn cái miệng rất rảnh rỗi mà tiến hành cuộc trò chuyện gia đình thân mật, đương nhiên đây chẳng qua là cách nói cho vui, thực tế là Hoằng Thăng ở lúc dùng thiện xong mở miệng định nói chuyện với thái tử phi.

Thái tử vừa thấy Hoằng Thăng định mở miệng liền ra ám hiệu dằn mặt, không muốn để nhi tử nói ra mấy chuyện tươi đẹp hồng diễm của hắn ở bên ngoài, cũng liền ngồi ở trên cao nhìn xuống Hoằng Thăng. Nếu là Hoằng Thăng biết suy nghĩ của thái tử nhất định sẽ cảm thấy mình rất oan ức, từ lúc Ô Đan cách cách gả cho người, hắn sẽ không còn muốn nhắc tới người này, căn bản không thể nào biết thái tử đang ra ám hiệu với hắn đừng nhắc tới nàng.

Hoằng Thăng phải đội áp lực vô hình từ a mã nhà mình mà không hiểu vì sao, mồm miệng rõ ràng lưu loát, chuyên chọn những chuyện lý thú hay săn bắn đùa giỡn nói ra. Hoằng Tích nghe được hận không thể bay ra ngoài du ngoạn một phen.

Thái tử phi thỉnh thoảng chen vào nói mấy câu, đối với chuyện thái tử ở bên ngoại cùng Ô Đan cách cách cũng không muốn hỏi tới, hơn nữa Ô Đan cách cách đã bị chỉ hôn cho người khác, càng không cần phải nói tới, cho nên không cần nhắc đến các phương diện liên quan đến nàng.

Thái tử thấy nội dung cuộc nói chuyện hoàn toàn không giống với những gì hắn lo nghĩ, cũng liền vô cùng cao hứng mà nói lên một ít chuyện khi hắn còn bé được đi theo thánh giá, đối với Hoằng Tích hận không thể lập tức lớn lên cổ vũ, "Chờ ngươi lớn thêm vài tuổi là có thể đi theo tuần du."

"Oa." Hoằng Tích lại nghe đến chuyện hắn lớn thêm mấy tuổi mới được đi, buồn bã lầm bầm, "Ca ca cũng đâu có lớn hơn mấy tuổi đâu."

"Hắc hắc, thế nhưng ta là ca ca." Hoằng Thăng cười đắc ý, lớn hơn vài tuổi thật là tốt.

"Hừ, ta cũng muốn làm ca ca!" Hoằng Tích nghe xong bất mãn, đối với thái tử phi nói, "Ngạch nương, để tiểu đệ đệ nhanh phát triển lên một chút, từ trong bụng sinh ra là ta có thể đi tuần du rồi."

Thái tử nghe xong, nhướng mày nhìn thái tử phi, nghi vấn trong mắt vừa nhìn liền biết, lời lẽ của tiểu gia hỏa này có phải do ngạch nương ngươi dạy không?

Thái tử phi lườm lại thái tử, đối với Hoằng Tích dụ dỗ nói, "Hoằng Tích, chuyện ngươi nói đó là không gấp được."

"Chờ ngạch nương sinh tiểu đệ đệ, ngươi cũng còn phải lớn thêm vài vài tuổi mới được đi theo." Hoằng Thăng còn nói thêm, hắn lúc còn nhỏ cũng không gấp muốn đi theo đoàn như đệ đệ Hoằng Tích vậy.

"Ca ca ngươi nói rất đúng, Hoằng Tích, không được hồ đồ." Thái tử cũng nói, "Chờ đệ đệ ngươi sinh ra, ngươi cũng còn quá nhỏ."

Thái tử phi nghe ba cha con đối thoại, phát hiện một vấn đề rất lớn, "Các ngươi thế nào đều nói là đệ đệ, nếu sanh ra là muội muội thì sao?"

"Nhất định là a ca! (đệ đệ)" Phụ tử ba người không chút suy nghĩ cùng đồng thanh trả lời.

"Ngạch nương, ta và ca ca đã có bốn người tỷ muội." Hoằng Tích nhưng thật hiểu rất rõ ràng.

"Ngạch nương, Mông Cổ thỉnh thoảng đi theo đổi gió cũng tốt, nhưng nếu ở lâu dài ăn gió ăn cát cũng chẳng vui gì." Hoằng Thăng cũng biết các công chúa đa phần đều là được gả đến Mông Cổ, a mã nếu làm hoàng đế, muội muội của bọn hắn chính là công chúa Đại Thanh, sau phải gả đến Mông Cổ làm gì.

"..." Thái tử phi không lời chống đỡ, chỉ có thể chờ hơn bảy tháng sau, nắm thực quyền rồi chứng minh đi.

Thái tử cùng thái tử phi hồi cung đã có một đoạn thời gian, hồi phục sinh hoạt trong cung như trước, thái tử phi thường ngày ở trong phòng an thần dưỡng thai, mà thái tử bởi vì công việc cuối năm sắp tới, chính vụ bận rộn thoát thân không được, thường xuyên bận bịu mà quên dùng bữa.

Từ Nhân Cung chỗ hoàng thái hậu gần đây rất náo nhiệt, hoàng thái hậu từ lúc đi Mông Cổ trở về, tinh thần rất tốt, bởi vì thái tử phi mang thai, bà cũng liền tiếp nhận quản lý mấy vị chủ cung giúp đỡ quản lý lục cung sự vụ, bởi vậy nhóm phi tần đến Từ Nhân Cung thỉnh an chưa từng giảm xuống.

Ngày hôm trước, Khang Hi thừa dịp ngày lễ tết, sắc phong mấy phi tử hậu cung, Đông phi Đông giai thị là muội muội của hoàng hậu được sắc phong làm quý phi nương nương, tứ phi vốn đè đầu cưỡi cổ nàng lúc này chưa từng gặp chỗ tốt, Đông quý phi đơn giản là hãnh diện, sau hki được sắc phong, ngày thứ hai liền bày cờ che lọng của quý phi đến chỗ hoàng thái hậu thỉnh an.

Cùng được sắc phong còn có Mẫn phi Chương giai thị, Chương giai thị sinh được thập tam a ca cùng thập bát cách cách mất sớm, mặc dù Khang Hi cho cung nhân gọi Chương giai là mẫn phi, lại ban thưởng làm chủ một cung nhưng rốt cuộc còn chưa được ghi tên vào gia phả hoàng gia, lúc này có lẽ là Khang Hi lo lắng xuất thân của nàng không tốt, nếu thật sự hạ chỉ sắc phong cũng không phải kế sách hay, lợi dụng việc vui khiến Chương giai thị mang thai rồi nhẹ nhàng nâng lên sau.

Thái tử phi co đầu rút cổ ở Dục Khánh Cung đã được một thời gian, hậu cung sắc phong quý phi là chuyện đại sự, không thể không có một điểm biểu thị, trừ bỏ tặng lễ cho Đông giai thị, Chương giai thị, còn phải đích thân đến Từ Nhân Cung xem lễ sắc phong quý phi của Đông giai thị. Trong thâm tâm đang suy nghĩ xem Huệ; Vinh; Đức; Nghi tứ phi có thể len lén làm tiểu nhân đâm lén sau lưng hay không.

Khang Hi cho tới bây giờ cũng không quản việc ông sắc phong sẽ nhấc lên sóng gió gì ở hậu cung, sắc phong xong liền thôi, ông còn có việc phải lo, chính sự quan trọng hơn. Có điều đã sắp đến tháng mười hai, lúc trước bận rộn một trận, hiện giờ mọi việc đã có ổn thỏa, mang theo Hoằng Thăng ăn mặc dày ấm áp đến ngự hoa viên bây giờ đã có phần tàn lụi thưởng tuyết, đi theo còn có thập nhất a ca quấn thêm cả đống quần áo như quả cầu.

Khang Hi rất ít thấy thập nhất a ca, trong ấn tượng thân thể thập nhất a ca vẫn luôn là gió thổi một cái liền ngã, quanh năm uống thuốc không ngừng, lần này tuần du hồi cung, lại nghe nói thập nhất cảm phong, không ngờ Hoằng Thăng và thập nhất có giao tình tốt như vậy, sau khi hồi cung liền thường đi thăm, có lẽ là vì có bạn chơi cùng, thân thể thập nhất nhưng trái lại đã dần dần khá hơn.

"Hoàng mã pháp, tuyết nơi này thật đẹp." Hoằng Thăng đứng ở trong đình, ngắm nhìn cảnh tuyết xa xa, chóp mũi còn có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của hoa mai.

"Dừng chân ở chỗ này đi." Khang Hi đứng ngắm đàng xa, nhìn đứa cháu hoạt bát, còn có tiểu thập nhất đơn thuần gầy yếu, hướng về phía thập nhất ngoắc tay, "Thập nhất, qua hoàng a mã bên này, đừng đứng trước gió."

Tiểu thập nhất nghe vậy, cao hứng đến chóp mũi phiếm hồng, dịch bước đến phía bên phải Khang Hi, chỉ vào nụ hoa mai cách đó không xa, "Hoàng a mã, mai hoa nở."

"Ừ, " Khang Hi gật đầu, nhìn về phía nụ hoa mai bị tuyết bao trùm, chỉ có thể từ từ tản phát mùi hương, kết luận hoa mai đang nảy nở. Đang nhàn hạ thoải mái thưởng hoa, đã thấy Hoằng Thăng hăng hái muốn trèo lên lan can, tuy rằng lan can cách mặt đất không cao, nhưng Khang Hi thấy lại sốt ruột trách mắng, "Hoằng Thăng, còn không mau đi xuống!"

"Vâng, hoàng mã pháp." Hoằng Thăng nghe vậy lập tức khéo léo trèo xuống, chỉ vào cảnh tuyết bên ngoài đình, "Tôn nhi vừa định xem cảnh tuyết rơi bên hoa mai, coi xong trở về vẽ một bức tranh, nhất thời đã quên mất rồi."

Tiểu thập nhất nghe xong, đối với cháu trai ha hả mà cười.

Khang Hi cũng không nhịn được nhẹ vỗ lên mũ Hoằng Thăng một cái, đúng lúc này, Lý Đức Toàn bẩm báo lại, "Hoàng thượng, Dụ Thân vương cầu kiến."

"Sao? Mau cho vào." Khang Hi nghe được Dụ Thân vương cầu kiến, nghĩ đến vị nhị ca này hẳn là có chuyện gì khẩn yếu, rồi hướng Hoằng Thăng cùng thập nhất nói rằng, "Các ngươi về sở a ca trước đi."

"Vâng, hoàng a mã (hoàng mã pháp)" Hoằng Thăng cùng thập nhất a ca vội vàng đáp, dưới sự bảo hộ của thái giám và thị vệ đi trở lại sở a ca.

Dụ Thân vương đến liền thấy Khang Hi ngồi ở trong đình, tiến lên cấp hoàng thượng thỉnh an, liền có chút bận tâm nói rằng, "Hoàng thượng, hôm nay tiết trời lạnh giá, ngài long thể làm trọng a."

"Thân vương không cần quan tâm, trẫm tự có chừng mực." Khang Hi mời Dụ Thân vương ngồi xuống, hai huynh đệ thưởng thức trà. Dụ Thân vương bởi vì quân thần khác biệt, từ chối mãi cũng không được, lúc này mới cẩn thận đặt nửa cái mông trên chiếc ghế bọc lông cừu ấm áp, cũng chỉ uống mấy hớp trà, liền cùng Khang Hi nói đến chính sự.

Nói xong, cũng cùng Khang Hi thưởng thúc cảnh tuyết, hai huynh đệ từ nhỏ đều là ở trong cung lớn lên, hôm nay đều là người đã trải qua quá nửa cuộc đời, nhìn khung cảnh quen thuộc biến hóa không ít, mà cảm khái thê lương.

Khang Hi có lẽ là bắt đầu hoài niệm, cùng Dụ Thân vương cái người nhị ca mình xem trọng này nói rất nhiều chuyện khi còn bé, lại nghĩ đến làm quân vương vài thập niên, nhị ca luôn luôn tận tụy, phụ tá mình hơn phân nửa đời người, hôm nay hai người đều đã có tóc bạc, không thiếu được lại bắt đầu một cuộc đối thoại quân thần.

Khang Hi chợt nổi lên một ý niệm trong đầu, sai người gọi họa sĩ cung đình lại, liền muốn đem cảnh hai huynh đệ tựa lưng vào cảnh tuyết, cạnh cây ngô đồng, trong đình ngồi phẩm hoa vẽ xuống, Dụ Thân vương tất nhiên là luôn mồm cảm ơn.

Việc Khang Hi sai họa sĩ vẽ tranh không cần đến nửa ngày, người nên biết đều đã biết, mọi người đều cho rằng Dụ Thân vương rất vinh hạnh cùng hoàng đế có một bức tranh đẹp, Dụ Thân vương cái người hiền vương này cũng coi như làm hết mức.

Thái tử biết được chuyện này, ngay từ đầu đã không để ý, nhưng chờ đến lúc trở về Dục Khánh Cung gặp thái tử phi, trong lòng hắn bỗng nhiên khẽ động, đối với thái tử phi nói, "Tĩnh Nghiên, chúng ta cũng để

cho họa sĩ vẽ một bức tranh đi? Chỉ hai chúng ta thôi."

Thái tử phi cũng mới nghe nói hai huynh đệ Khang Hi đã có một bức tranh đẹp, thấy thái tử nổi lên cái ý niệm này trong ngực lấy làm kỳ quái, "Ngươi cũng không phải không biết họa sĩ cung đình vẽ ra thì trông sẽ như thế nào sao, dù là vẽ chúng ta cũng không nhận ra được a."

"Đúng! Tìm tranh tây họa sư!" Thái tử sao có thể không biết triều đình họa sĩ, tranh thủy mặc uốn lượn kỳ ảo có thể coi tạm được, nhưng tranh chân dung lại thật sự nhìn không ra là ai, tranh tây sư vẽ chân dung còn có thể nhận ra được bảy tám phần.

"Vậy thì ngươi đã muộn. Từ việc bức họa hoàng a mã truyền ra, nhóm huynh đệ của ngươi gần đây đều rất nóng lòng truy tìm họa sư người tây. Trước đó đại a ca tìm tranh tây sư vẽ cho hắn một bức đại tướng quân đồ, hôm nay ta cũng vừa nghe tứ phúc tấn nói, tứ a ca ôm con trai đầu lòng hắn cũng tìm tranh tây họa sư vẽ một bức. Trong cung tổng cộng chỉ có hai người tranh tây họa sư, đều đã quá bận rộn." Thái tử phi cười đem danh sách các a ca vẫn đang chờ vẽ tranh từng người từng người liệt kê ra, ngoại trừ nhóm a ca học theo, hậu cung Khang Hi cái đám phi tử này cũng đã thỉnh chỉ tìm kiếm nữ họa sĩ, nhân lúc mình còn mỹ mạo thì lưu lại một bức tranh làm kỷ niệm.

"..." Thái tử vừa nghe, bản thân mình chậm chân hơn nhiều người như vậy, nhất thời im lặng, lại thấy thái tử phi không thèm để ý, liền vỗ bàn quyết định nói, "Bất luận làm sao, cô muốn tây sư, bọn họ phải nhường lại."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha, thái tử phi còn chứa rất nhiều hồ sơ bí mật đây

99. Chương 99

Thái tử phi nghe ngữ điệu của thái tử thì rõ ràng là lại nổi tính ngang ngược lên, cần phải bắt một tây họa sư vẽ cho hai người một bức tranh mới bằng lòng bỏ qua, liền trên mặt mang cười hỏi đùa: "Dận Nhưng, ngươi thật sự muốn một bức họa?"

"Cô chẳng lẽ sẽ nói chơi với ngươi?" Thái tử tà nghễ nói, lại thấy thái tử phi cười có ẩn ý khác, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, "Tĩnh Nghiên, ngươi đã có dự tính gì trước rồi sao?"

"Ta có cái dự định gì đâu chứ." Thái tử phi nở nụ cười, "Ta hiện tại mang thai, ngươi muốn tìm họa sĩ vẽ lại bức tranh hai chúng ta, ngươi là có ý gì?" Nói rồi thái tử phi chỉ vào cái bụng đã to như cái trống cho thái tử xem, thái y còn nói, bên trong rất có thể là song sinh mà, cái bụng lớn hết sức, thân hình thái tử phi cũng ngày càng mập mạp, hiện tại thái tử đột nhiên muốn vẽ tranh lưu niệm, đây không phải là chơi người sao.

"Ha ha." Thái tử lúc này mới hiểu ý, thái tử phi thích chưng diện nên không muốn vẽ tranh lúc còn đang mang thai, nhưng thái tử phi không muốn, vậy hắn càng muốn, "Tĩnh Nghiên, nếu giờ vẽ bức tranh này xuống tương lai sau này hải tử lớn lên nhìn thấy bức họa, cũng sẽ càng thêm kính yêu ngươi vị ngạch nương này."

"Thôi khỏi, muốn vẽ thì chính ngươi vẽ đi, đừng kéo theo ta!" Thái tử phi bất nhã mà liếc mắt, thái tử còn không biết phiền phức, nếu thật sự vẽ, đến lúc đó Hoằng Thăng Hoằng Tích khẳng định cũng muốn được vẽ tranh, bằng không sẽ nói người ngạch nương này thiên vị em bé trong bụng hơn, đó là không thể tránh khỏi. Bởi vậy khó chịu thế nhưng chỉ có một mình mình.

"Tĩnh Nghiên, ngươi xem một chút, trong cung nhiều người như vậy đều muốn vẽ, chỉ có chúng ta Dục Khánh Cung một chút động tĩnh cũng không có, hoàng a mã sẽ cho rằng cô đối với chuyện ông làm này một chút để ý cũng không thèm, cái này không thể được." Thái tử tiếp tục khuyên bảo.

Khang Hi cái lão già này bị ấm đầu sao! Thái tử phi trong ngực thầm nghĩ, thẳng thắn nhắm mắt không để ý tới thái tử, "Dù sao bây giờ mình cũng không vội, chờ đi, chờ ta sinh rồi hãy nói." Tây họa sư vẽ một

bức bức tranh có thể nhanh đến thế nào, trong cung nhiều người chờ như vậy, chờ tất cả đều vẽ xong, mình cũng đã sinh xong.

Thái tử nghe thái tử phi không muốn tiếp tục nói, chỉ đành bất đắc dĩ ngồi xuống, "Hiện tại không vẽ, chờ sang năm hoàng a mã lại phải nam tuần, cô nhất định phải đi theo, sao có thể ở lại cung với ngươi mà vẽ tranh. Không bằng vẽ bây giờ, lúc cô không ở đây thì ngươi cũng có thể nhìn bức họa mà giải buồn."

"Dận Nhưng, ngươi thật sự nghĩ như vậy." Thái tử phi nghe câu này của thái tử, đôi mắt đang nhắm khẽ động, trong lòng khẽ cảm động, mở mắt cười xấu xa mà kéo thái tử qua, "Kỳ thực nếu ngươi thật sự muốn vẽ tranh, cũng không cần phải đi tìm tranh tây họa sư. Ta từ trước đã vẽ rất nhiều, ngươi có cần phải xem không?"

Thái tử thoáng nhìn nét cười xấu xa trên mặt thái tử phi, biết chắc là không phải chuyện gì tốt, muốn cự tuyệt, nhưng lại hiếu kỳ thái tử phi vẽ tranh thế ra sao, còn nói vẽ rất nhiều, liền không có trả lời vội, chuẩn bị chờ thái tử phi tự mình chủ động đem tranh lấy ra.

Thái tử phi sao có thể không biết thái tử do dự, lại thúc giục, "Thật không muốn xem sao, ta chuyên môn vẽ cho ngươi, bên trong tất cả đều là tranh của ngươi, đương nhiên còn có ta, ta biến nó thành một tập tranh, có cả phác hoạ của ngươi, ta biết ngươi sẽ không hiểu cái gì gọi là phác hoạ, không sao cả, nhưng ngươi nhất định sẽ thích, đương nhiên còn có một số tranh vẽ kỷ niệm chuyện đáng giá giữa chúng ta. Có muốn xem không?" Thái tử phi nói xong đuôi lông mày cũng đắc ý dương lên, cho tới nay mình vẽ nhiều thứ tốt như vậy đều chỉ có tự mình thưởng thức, tìm một cá nhân đến chia sẽ cũng là chuyện rất thỏa mãn.

"Thực sự? Ngươi thế mà lại vẽ rất nhiều tranh cho cô? Thầm thích cô như vậy?" Thái tử nghe được vừa hoài nghi lại vừa thích ý đến khóe miệng kéo dãn ra, nhưng thấy thái tử phi chủ động tích cực như thế, cũng không giống như tính cách của nàng thường ngày, rốt cuộc trong tập tranh có cái gì khiến thái tử phi đắc ý như vậy? "Vậy làm phiền thái tử phi của cô đem tập tranh trình lên."

Thái tử phi tất nhiên là đứng dậy, xoay người đến cái giá trưng bày thư tịch lật lên một cái, sau đó từ trong không gian xuất ra một tập tranh tên là hồ sơ bí mật của hoàng thái tử, cười híp mắt đi trở về bên người thái tử, đưa tới trước mặt thái tử, "Thái tử điện hạ thỉnh xem qua."

Thái tử đưa tay tiếp nhận tập tranh, thấy tập tranh có tên "Hoàng thái tử nhất cấp bí mật hồ sơ" thì mí mắt khẽ co giật, giương mắt nhìn vẻ mặt đầy nhiệt tình của thái tử phi, vừa hỏi vừa mở, "Bên trong thật là tập tranh, vì sao viết là hồ sơ bí mật?"

"Không phải mở nhìn là biết sao?" Thái tử phi cười nói, "Ta cũng không ghi lại chuyện khác, bên trong chỉ ghi lại chuyện giữa hai chúng ta mà thôi. Ngươi trước tiên nhìn, ta đi ra ngoài trước." Bản thân thừa lúc thái tử chưa thẹn quá thành giận liền rời khỏi hiện trường trước, nói rồi không đợi thái tử giữ lại, liền chạy ra khỏi nội thất, đưa tay đóng cửa lại.

Thái tử mở tập tranh ra, bức họa thứ nhất đó là bức họa chân dung màu sắc rực rỡ, vẽ là ở thời gian lễ mừng vạn thọ mình đang ăn mặc triều phục hoàng thái tử, thấy mặt mày người trong bức họa cùng mình giống nhau như đúc, kỹ thuật vẽ tranh so với kia tây họa sư cao hơn nhiều lắm. Phía bên phải tập tranh thái tử phi có viết mấy hàng chữ nhỏ, hoàng thái tử i Tân Giác La Dận Nhưng, ghi nhớ lễ mừng vạn thọ, kèm theo còn có một cái con dấu thái tử phi.

Thái tử vuốt ve bút tích thái tử phi, nhẹ giọng nói, "Không phải nói hai người đều ở bên trong sao, thế nào cũng chỉ có một mình cô." Nghĩ, lại lật một tờ, là một bức họa vẽ hắn ngủ say, thấy bức tranh trông rất sống động, thái tử cảm giác mình vẫn luôn rất coi thường thái tử phi, nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu mặt mà mình không biết?

Lại lật tiếp, có bức vẽ hắn tức giận cau mày, còn có bức vẽ trong lúc hắn cưỡi ngựa, thái tử thấy thực sự rất thỏa mãn, mỗi một trang vẽ đều có ghi chép chuyện phát sinh lúc đó, thái tử lật xem như lại một lần nữa ôn lại chuyện xưa. Nhưng mà tiếp tục lật xem xuống phía dưới, nụ cười trên khóe miệng thái tử có chút cứng, những bức tranh sau này lật xem, phần nhiều là lúc thái tử phi vừa mới gả vào Dục Khánh Cung, ghi lại những chuyện phát sinh lúc đó khi hai người vẫn còn nhìn nhau không thuận mắt.

Thái tử thấy một bức vẽ theo phong cách chibi, thái tử phi ghi là bản manga áp phu còn tiếp, ghi lại rõ ràng cảnh hai người lúc động phòng, chuyện mình bị thái tử phi áp đảo vô cùng mất mặt. Không thể nhịn

được nữa, "Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên! Ngươi mau vào đây cho cô!"

Thái tử phi đã chạy trốn mất thân ảnh từ lâu.

Ở Dục Khánh Cung ngày trôi qua rất sung sướng ấm áp, nhưng ở hậu cung lại có chút không khí trầm trọng, cửa ải cuối năm vừa qua, rất nhanh liền tới đến năm Khang Hi thứ ba mươi chín, một ngày đầu năm hoa tuyết bay múa đầy trời, hậu cung Mẫn phi Chương giai thị mất. Thái tử phi nhận được tin tức thì cả kinh, đối cung nữ truyền tin nói, "Mẫn phi nương nương thân thể hôm kia không phải đã khỏe lại sao?" Rõ ràng lần trước ở đại yến tất niên hoàng cung thì khí sắc Mẫn phi đã chuyển biến tốt, thế nào bỗng nhiên lại truyền ra tin chết bệnh, chẳng lẽ khi đó là hồi quang phản chiếu?

Thái tử phi cùng Mẫn phi cũng không có bao nhiêu giao tình, nhưng thái tử phi đối với thập tam a ca còn là thật thích, cho nên khi Mẫn phi bệnh nặng cũng coi như là quan tâm, nhưng ở hậu cung, cho dù giao tình tốt cũng không thể tùy tiện tặng đồ qua đó, miễn cho xảy ra chuyện bị hãm hại hoặc hoài nghi dính líu đến. Bởi vậy thái tử phi có lòng muốn giúp đỡ lại cũng không có cơ hội, bởi vì còn đang mang thai, cũng không có khả năng đích thân đến trong cung Mẫn phi vấn an, lần này lại trơ mắt nhìn một hồng nhan biến mất.

"Hồi bẩm thái tử phi, nô tỳ không biết, hôm nay sáng sớm Mẫn phi nương nương cảm thấy không được khỏe, mau chóng truyền thái y, không bao lâu thập tam a ca cũng chạy tới, sau đó đám nô tỳ chợt nghe được bên trong có tiếng khóc, Mẫn phi nương nương đã mất." Tiểu cung nữ mắt đỏ hồng trả lời.

"Ngươi trở về đi." Thái tử phi khoát tay nói, ngồi ở trên ghế, thắt lưng có chút đau, sắp tới sáu tháng, cái bụng càng lớn, lăn qua lăn lại không được, tiểu cung nữ trước mắt cũng không biết nhiều, có hỏi thêm cũng như không.

"Vâng, thái tử phi nương nương." Tiểu cung nữ đáp, đi xuống.

"Trữ ma ma, mau đổi cho bổn cung một thân đồ trắng cùng phục sức đi. Các ngươi cũng đều mặc đồ tang đi." Một phi tử mất, là thứ ngạch nương của thái tử hoăng thệ, Dục Khánh Cung cũng phải theo quy củ làm cho tốt chuyện này. "Đợi lát nữa theo bổn cung đến trong cung Mẫn phi một chuyến."

"Vâng, chủ tử." Trữ ma ma đáp, nhưng trong lòng nàng lại không muốn thái tử phi đang mang thai còn đi qua đó, tuy rằng mặt mũi rất quan trong nhưng càng không quan trong bằng hài tử trong bụng thái tử phi.

Bất quá Trữ ma ma cũng biết, thái tử phi nếu đã quyết định, đó là đơn giản không sửa được, chỉ đành đi tìm Cam Lộ đi bẩm báo thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ vừa mới hạ triêu, sau khi đã biết chuyện Mẫn phi mất, có điều hắn cũng không có cảm giác gì, mẫn phi đã chết, hậu cung lại có thêm một a ca không có mẹ, đây là chuyện tốt. Nhưng hắn từ lâu đã không phải tên thái tử gia trước kia, không có mẹ trong khi thập tam a ca còn quá nhỏ, đối với cái vị thập tam a ca mà hoàng a mã cũng coi như cưng chiều này hỏi thăm một phen đi.

"Tứ đệ, thập tam hiện nay làm sao rồi?" Thái tử vừa đi vừa đồng hành cùng tứ a ca dò hỏi.

Tứ a ca có giao tình tốt với thập tam đệ nên rất là quan tâm, tuy rằng không hiện trên nét mặt, nhưng ở lúc hắn nghe được ngạch nương thập tam a ca mất thì, ý niệm đầu tiên là đi xem thập tam a ca, "Đệ đệ hiện giờ cũng không biết." Hắn đích xác không biết, hạ triêu thì mới biết mẫn phi mất, thập tam thế nào chưa tận mắt đến xem thì làm sao biết.

Thấy phương hướng tứ a ca đi là sở a ca, thái tử bỗng nhiên dừng bước, hắn đối với tứ a ca nói, "Lão tứ, thập tam hiện tại hẳn sẽ không ở a ca sở, ta và ngươi hiện giờ đến sở a ca cũng không thấy người. Chúng ta lại không thể tùy tiện đến cung Mẫn phi, chỉ có thể chờ đám chị em qua hỏi mới biết, ngươi hay là trước cùng cô quay về Dục Khánh Cung đi."

"Thái tử nói phải." Tứ a ca dừng bước, nhưng rốt cuộc vẫn lo lắng, đi mấy bước lại nhớ tới chỗ cũ, đối với thái tử nói rằng, "Nhị ca, đệ đệ hay là trước đến sở a ca nơi ở của thập tam chờ xem, luôn thấy tận mắt mới có thể trấn an hắn vài câu."

"Được, cô cùng ngươi đi qua đó." Thái tử ngẫm lại cũng thấy đúng, quan tâm chính diện còn hơn là phái người hỏi vài câu, nếu làm được sẽ sinh ra tình cảm chân thật.

Lại hướng sở a ca đi, chỉ thấy một tiểu thái giám vội vàng chạy qua, Hà Ngọc Trụ mắt sắc nhìn thoáng cũng biết là người của Dục Khánh Cung, liền đi tới phía trước đối với thái tử nói, "Gia, người Dục Khánh Cung đến."

Thái tử nghe vậy cước bộ ngừng một lát, hướng tiểu thái giám nhìn lại, "Qua đó hỏi là chuyện gì." Dứt lời, rồi hướng tứ a ca hất hất cằm, "Lão tứ, đi thôi, đến sở a ca."

"Vâng, nhị ca." Tứ a ca cũng từ tiểu thái giám trên người thu hồi đường nhìn, đuổi kịp thái tử bước chân.

Chờ Hà Ngọc Trụ đem lời hỏi xong, lại nói cho thái tử, thái tử phi chuẩn bị đích thân đến trong cung Mẫn phi phúng viếng, chân mày thái tử cau lại, thái tử phi cũng thật là, trước đây Ôn Hi quý phi mất, thái tử phi cũng là vác cái bụng đến đưa tiễn, nhưng vị này là một quý phi, lần này ngạch nương thập tam chết bệnh, không cần phải làm đến trình độ như vậy, chẳng qua là một phi tử, càng chưa nói thái tử phi bây giờ còn đang mang thai, tại trời đông giá rét mà xuất hành, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ!

Vì có tứ a ca ở đây, thái tử cũng không có tức giận, chỉ là để cho người hồi cung truyền lời, bảo thái tử phi trước tiên an tâm đợi ở Dục Khánh Cung, tất cả chờ hắn trở về rồi hãy nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu tự tiến cử tân văn:

100. Chương 100

Thái tử phi đã thay xong một bộ kì trang màu trắng, cả đồ trang sức cũng đổi thành ngân sức, đang muốn khởi hành thì thấy Trữ ma ma dẫn một tiểu cung nhân tới truyền lời của thái tử điện hạ.

"Chủ tử nương nương, thái tử điện hạ muốn người cứ an tâm ở trong cung nghỉ ngơi, đừng nên rời khỏi Dục Khánh Cung." Tiểu cung nhân thành thành thật thật đem lời nghe được nói lại cho thái tử phi nghe.

Thái tử phi nghe xong, liền nhìn về phía Trữ ma ma, chỉ thấy Trữ ma ma cúi đầu không nói, liền biết thái tử biết tin mà cho người qua đây cảnh báo một tiếng, nhất định là cái vị nhũ mẫu bên cạnh này đi thỉnh. Liền đối với người tới nói, "Thái tử điện hạ hôm nay ở nơi nào?"

"Hồi bẩm chủ tử nương nương, thái tử điện hạ đang hướng đến sở a ca, đi theo còn có tứ a ca." Tiểu cung nhân lại trả lời.

"Ngươi đi xuống trước đi." Thái tử phi nghe được thái tử đi a ca sở, nhất định là đi xem thập tam a ca, nhưng trái lại nghĩ thái tử cũng đã thay đổi rất nhiều, giơ tay lên để cho tiểu cung nhân lui ra. Quay đầu liền đối với Trữ ma ma nói, "Trữ ma ma?"

"Vâng, chủ tử, " Trữ ma ma nghe được thanh âm nôn nóng của thái tử phi, rõ ràng là thái tử phi đang bất mãn với quyết định lén lút của mình, quỳ xuống nhận sai, "Chủ tử, là nô tỳ tự chủ trương đi tìm thái tử điện hạ, nô tỳ biết sai."

Thái tử phi kiến Trữ ma ma thành thật nhận sai như thế, lại bởi vì nàng là lo lắng cho mình, cũng không thế nào tức giận, thế nhưng, "Ngày sau nếu ngươi có kiến nghị khác muốn bàn với bổn cung, chỉ cần nói ra, ngươi đã biết chưa, bổn cung luôn luôn không thích các ngươi tự chủ trương." Nếu không cấm đoán từ đầu, sau này các nàng học thành thói quen, đứng sau lưng làm ra chuyện không cho phép thì đã quá muộn.

"Nô tỳ biết sai, xin chủ tử thứ tội." Trữ ma ma cũng biết giới hạn kiên nhẫn của thái tử phi, lúc này là có chút khinh thường.

"Được rồi, đứng lên đi, trước tiên thay bổn cung đến cung Mẫn phi một chuyến, trở về lại thỉnh tội." Thái tử phi thấy thời gian không còn sớm, không muốn truy cứu Trữ ma ma nữa, thái tử không muốn chính mình đi qua đó, nhưng phải phái một thiếp thân nhũ mẫu trình diện để bày tỏ thành ý mới được. Lúc này, sợ rằng các chủ cung đã đích thân đến, hoặc cũng sẽ phái người đi qua.

"Vâng, chủ tử." Trữ ma ma đáp.

Chờ sau khi Trữ ma ma mang theo mấy người cung nữ rời đi, thái tử phi khẽ vuốt bụng, có chút cảm khái, trong hoàng cung thấy nhiều người chết thật là đã tập thành thói quen, nhớ lại năm đó quý phi Nữu Cỗ Lộc thị mất, ngày hôm trước mỗi người đều rất bi thương, tiếp qua ít ngày, người người đều khôi phục vẻ bình thường. Nếu chết mà còn có hài tử vậy còn đỡ, sẽ có người nhớ kỹ, nhưng nếu như người nữ đó không có con, trong cung lại có ai nhớ đến nàng, sinh tiền làm qua cái gì, sau khi chết cũng chỉ được ghi chép lại bằng một câu lạnh như băng.

Hoàng lăng đèn nhang cung phụng, lại có bao nhiêu người sau khi mất có thể hưởng dụng?

Thái tử phi nghĩ tới đây, trong ngực lại bật cười một tiếng, sau khi nhập hoàng lăng cũng không phải chuyện gì tốt, hậu thế sau này, lăng mộ hoàng đế phi tử có thể được an ổn bảo tồn sao? Sau khi mất được chôn cùng nhiều bảo vật, bị người năm lần bảy lượt đào trộm sau đó trở thành điểm du lịch, quả nhiên là sau khi mất đều không được an nghỉ.

Sau này nếu như mình chết đi, vô cùng đơn giản chỉ cần một cây đuốc, đời người cũng coi như đến từ cát bụi lại trở về với cát bụi.

"Chủ tử, nhị a ca tới rồi." Thanh âm của Cam Lộ vang lên, đem thái tử phi đang trầm tư quay về với hiện thực.

Thái tử phi nghe được, hướng ngoài cửa nhìn lại, chỉ thấy tiểu thân ảnh của gạo nếp cao xuất hiện, nhìn Lý ma ma đã giúp hắn thay đổi một thân xiêm y màu trắng, đi vừa nhanh vừa vững vàng, "Ngạch nương, ngạch nương, ta tới."

"Sao lại tới đây?" Thái tử phi hoàn hồn, giang tay chờ Hoằng Tích đến gần, nhìn hắn đi gấp, bên trán còn đổ mồ hôi liền cầm khăn tay lau khô cho hắn, hỏi, "Chuyện gì mà lại đi vội vàng như vậy."

"Ngạch nương, Lý ma ma nói ngạch nương của thập tam thúc hoăng. Cái gì gọi là hoăng?" Hoằng Tích không hiểu hỏi, "Lý ma ma nói không rõ."

"Hoăng chính là qua đời, mất, đi đến một phương xa không bao giờ trở lại nữa." Thái tử phi vuốt gương mặt của Hoằng Tích nói. Lý ma ma làm sao cả gan dám nói đến chuyện sinh tử của chủ tử trong cung, nên làm sao nói rõ ràng được, cũng không có khả năng truyền đạt khái niệm sinh tử cho tiểu hài tử.

"Vì sao không trở lại, nàng không cần thập tam thúc sao?" Hoằng Tích nghe được mở to mắt, "Ngạch nương, nàng là ngạch nương của thập tam thúc."

Thái tử phi nhẹ ngắt vành tai thịt béo của Hoằng Tích một cái, "Người chết không thể sống lại, nàng cũng không có cách nào a, hoăng rồi rời đi lại không về được, nàng cũng không muốn bỏ lại thập tam a ca."

"Ngạch nương, ngươi có phải sau này cũng sẽ chết không?" Hoằng Tích bỗng nhiên mắt hồng hồng, hắn vừa thốt lên xong, Lý ma ma, Cam Lộ, Cam Lâm đám người ở đây đều là quá sợ hãi.

"Nhị a ca nói cẩn thận, không thể nói lời như vậy."

"A, trời xanh phù hộ, lời trẻ con không tính, lời trẻ con không tính." Lý ma ma sợ đến quỳ xuống chắp tay trước ngực cầu trời.

"Được rồi, các ngươi đừng quá kinh ngạc, không nên làm Hoằng Tích sợ." Thái tử phi kéo Hoằng Tích qua ngồi vào bên người, gãi chóp mũi hồng hồng của hắn một cái, "Hoằng Tích, con người ai cũng đều sẽ chết, ngạch nương cũng là người."

"Ta sẽ không để ngạch nương rời đi không bao giờ trở lại." Hoằng Tích nghe được trong ánh mắt ngập nước, ôm cánh tay thái tử phi, "Ngạch nương, ngài đáp ứng nhi tử."

Thái tử phi nghe lời con thơ như vậy, cũng biết có chút chuyện vẫn là phải chờ sau khi hắn lớn thêm một chút mới có thể hiểu, liền sờ sờ bím tóc Hoằng Tích, "Hảo, ngạch nương đáp ứng ngươi."

"Ngoéo tay đi." Hoằng Tích vẫn lo lắng, vươn ngón tay út muốn cùng thái tử phi ngoéo tay, thấy vậy thái tử phi cười làm theo ý hắn.

Thái tử mãi cho đến khi bầu trời tối đen mới trở lại Dục Khánh Cung, sau khi nhìn thấy thập tam a ca, lại gặp Khang Hi đến sở a ca nên nán lại một lúc, hậu sự của Mẫn phi cũng đã được sắp đặt dâu ra đấy, chủ trì tang lễ chính là tân quý phi Đông giai thị, Đức phi Nghi phi hỗ trợ.

Ngày thứ hai, Khang Hi liền vì Chương giai thị truy phong thành Mẫn phi, vẫn chưa thăng giai, không giống Ôn Hi Quý Phi lúc mất thì truy phong làm hoàng quý phi, hưởng đèn nhang cung phụng theo cấp bậc hoàng quý phi, trong lúc làm tang lễ Mẫn phi, hoàng cung cử hành tất cả theo tang chế chuẩn.

Đến ngày đó, thái tử phi thuyết phục thái tử, vẫn là nên đi một chuyến, đến lúc đó các cung phi đều đã ở đây, thập tam a ca canh giữ ở trước linh tiền mắt sưng đỏ, tóc tai rũ rượi, thoạt nhìn đã hai ngày hai đêm chưa từng nghỉ ngơi, người đang mang thai khó tránh khỏi bị nhiều người đụng phải, thái tử phi vì Mẫn phi dâng một nén nhang, sau đó với thân phận tẩu tử an ủi thập tam a ca hai câu liền rời đi.

Nữ quyến từng người khóc xong nối đuôi đi ra, đón nhóm a ca tới an ủi thập tam, còn có vì Mẫn phi dâng hương, thái tử dẫn đầu. Thật ra mà nói, thái tử kỳ thực cũng không muốn tới đây, dù sao Mẫn phi cho dù là mẫu phi, đó cũng là thứ phi, hắn một con trai trưởng, cấp cho thứ phi tang lễ mặt mũi xong liền muốn đi, nhưng khi nhìn thấy đại a ca lấy cớ an ủi huynh đệ mà cũng đến, hắn kiên quyết không thể để cho lão đại nhân cơ hội lấy lòng huynh đệ.

Cứ như vậy, linh đường Mẫn phi ngược lại có vẻ là nơi huynh đệ tụ hội.

Nhưng cái không khí trầm tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu, lập tức bị một việc kinh thiên động địa phá vỡ.

Tam a ca ở trăm ngày chịu tang Mẫn phi thì cắt tóc! Thái tử phi biết được việc này, đều có chút giật mình tam a ca thế nào lại không hiểu chuyện như thế, theo tang chế hoàng cung khi phi tử hoăng thệ, hoàng tử trong vòng trăm ngày không được cắt tóc, ngay đến thái tử đều giữ, tam a ca thế mà lại một mình cắt tóc.

"Lão tam bị điên hay hồ đồ rồi sao, hôm kia không phải còn đi sở a ca trấn an lão tam sao, hôm nay cư nhiên lại một mình cắt tóc." Thái tử phi đưa tay sờ sờ tóc moc trên nửa trán trước của thái tử, tóc của thái tử rất mềm, trong mấy ngày này không thể cạo, tóc mọc dài ra cũng rất mềm mà rũ xuống, cũng bớt đi rất nhiều thời gian vệ sinh xử lý tóc, mỗi ngày vào triều đều để cho chúng quan lại thấy.

Thái tử nghe được thái tử phi nói, nhìn có chút hả hê, "Ha ha, thập tam nghe nói lão tam cắt tóc, cầm theo một thanh trường kiếm liền muốn xuất cung đi tìm lão tam tính sổ, nhưng lại bị ngăn lại. Hoàng a mã đem hắn gọi đến trước mặt trấn an một phen, hiện tại sợ rằng lão tam đã bị triệu vào cung khiển trách."

Không trách thái tử vui vẻ, trong đám huynh đệ tranh ngôi vị có người làm chuyện ngu xuẩn như thế làm sao lại không vui vẻ.

Thái tử phi nhìn hắn mừng rỡ, cũng cười nói, "Tại sao lúc này ngươi lại không ở Càn Thanh Cung bỏ đá xuống giếng?"

Thái tử hướng thái tử phi chớp mắt, "Cô không ở, nhưng Giáng Phúc ở." Lúc này hắn cần gì phải tự hạ thân phận bỏ đá xuống giếng, "Hoàng a mã nặng nhất là đạo hiếu, lão tam lúc này thảm."

"Ngươi nói xem hắn thế nào lại làm chuyện điên khùng như vậy?" Thái tử phi nghĩ trăm đường cũng không thể lý giải, "Cắt tóc lại còn bị phát hiện truyền vào trong cung." Lén cắt tóc chưa hẳn là sẽ bị phát hiện, dù sao vào triều nhưng có thể đeo mũ, kết quả tam a ca bên kia vừa mới buông dao cạo, trong cung bên này thập tam a ca đã nâng kiếm đi tìm hắn tính sổ.

"Ai biết lão tam suy nghĩ gì." Thái tử lại vui vẻ, cười ha hả, "Không bằng ngươi lén cùng phúc tấn hắn hỏi thăm, dù sao cũng là chuyện lớn trong Thành vương phủ, nội viện luôn luôn sẽ có người biết chuyện."

"Cũng đúng." Thái tử phi nghĩ nghĩ gật đầu.

Hai người đang nói việc này, liền thấy người của Càn Thanh Cung đến thỉnh thái tử, Khang Hi tìm thái tử qua đó một chuyến.

Thái tử nghe vậy, dọn dẹp một chút, cùng thái tử phi nói một tiếng tạm biệt, liền chạy đi xem quan tòa xử thập tam a ca cùng tam a ca.

Trong Cung Càn Thanh, Khang Hi mặt đen lại ngồi trên chỗ cao, thập tam a ca bị tứ a ca, ngũ a ca giữ chặt, nhưng mắt đỏ hung hăng trừng về phía tam a ca đang quỳ trên mặt đất, từ thất a ca đến thập tứ a ca tất cả đều ở đây, thập ngũ a ca tuổi còn nhỏ không thích hợp nghị sự, thái tử điện hạ đến vừa lúc gặp gỡ đại a ca ở cửa đại điện, hai người vừa thấy nhau đều là hừ một tiếng đi vào điện.

Toàn bộ đại điện, nhóm a ca đã đông đủ, thái tử ngắm nhìn bốn phía, biết nhi tử nhà mình đã bị hoàng a mã sai đến chỗ khác, ở đây ngoại trừ hoàng a mã thì chỉ có lão tam đang quỳ là có cái trán nhẵn trụi, vừa nhìn đã biết mới cắt, trong lòng thầm mắng một câu ngu xuẩn muốn chết.

"Nhi thần gặp qua hoàng a mã." Thái tử cùng đại a ca đồng thời hành lễ với Khang Hi, rồi mới đứng sang một bên, nhìn chằm chằm lão tam đang quỳ.

Đáng thương tam a ca, cũng không biết đã quỳ bao lâu, cái trán đẫm mồ hôi, cúi đầu nhìn cũng không liếc nhìn Khang Hi, trong lòng hắn đã hối hận muốn chết, chỉ nghe được Khang Hi ở trên cao hỏi, "Lão tam, hiện tại huynh đệ của ngươi đều đến rồi, ngươi còn có cái gì để nói."

Khang Hi đem các nhi tử của mình kêu đến, chính là vì để cho lão tam biết, toàn bộ nhi tử của ông chỉ có một mình hắn bất hiếu không tuân thủ đạo hiếu, những người khác đều giữ, ngay đến thái tử cũng có thể làm được, thế mà hắn biết luật lại phạm luật?

Khang Hi càng nghĩ mặt càng đen lại, mắt tam a ca đảo qua toàn bộ huynh đệ, sắc mặt đã sớm tái nhợt, quỳ rạp xuống, "Hoàng a mã, nhi thần biết sai rồi. Nhi thần cũng không phải là có ý định cắt tóc, chỉ là bởi bất đắc dĩ."

"Đâu tóc ngươi như thế, còn muốn nói sạo!" Thập tam a ca cả giận, ngạch nương của hắn đã không còn, kết quả tam đại ca ngay mặt đến bảo hắn nén bi thương, phía sau lại không tôn trọng tang chế ngạch nương một mình cắt tóc, quả nhiên là đáng thẹn đáng trách cực kỳ! Nếu hắn cái người làm con này không vì ngạch nương lấy lại công đạo, hắn sẽ thẹn với ngạch nương người đã sinh ra hắn nuôi dạy bảo vệ hắn! Nghĩ tới đây, thập tam cũng quỳ xuống, "Hoàng a mã, ngài nên vì nhi tử làm chủ!"

"Thập tam, đứng lên." Khang Hi thấy thập tam ở trong giai đoạn này gầy nhanh đến khó nhận ra, đối với thập tam a ca cái người tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo này càng thêm để bụng, quay đầu đối với tam a ca nói, "Lão tam, ngươi đã biết tội chưa? Trẫm xử phạt ngươi có cam tâm tình nguyện chịu hay không?"

"Hoàng a mã, nhi thần không một câu oán hận." Tam đại ca nghe được hoàng a mã nói như vậy, biết mình có viện trăm ngàn lý do đều sẽ không hữu dụng, chỉ cầu đừng phạt quá nặng, tất cả các huynh đệ đều đang nhìn, mặt mũi đã ném đi từ lâu.

"Dận Chỉ, không tuân thủ tang chế, tổn hại đạo hiếu, kể từ hôm nay, tước vị quận vương giáng xuống bối lặc." Khang Hi cũng không chần chờ lâu, liền xử phạt.

Lời vừa nói dứt, tam a ca quỳ nhận tội không có bất mãn, cũng không dám bất mãn, chỉ nghe được đám a ca tặc lưỡi, cả đám đều nhìn có chút hả hê việc tam a ca từ quận vương xuống đến bối lặc, thái tử nhìn quanh một vòng, hiểu rõ trong lòng, lần nữa hướng Khang Hi nhìn, chỉ thấy hoàng a mã ho khan một tiếng, lại nói, "Được rồi, các ngươi đều trở về đi."

"Vâng, hoàng a mã." Chúng a ca đồng thanh nói, theo thứ tự đi ra.

Ở Cung Càn Thanh cả đám không ai dám quá làm càn, chờ ra Càn Thanh cung, cả đám a ca không chút nào che dấu thần sắc hả hê, cửu a ca cùng thập a ca, thập tứ a ca thậm chí cố ý đi tới trước mặt tam a ca nhếch miệng cười, một ngụm lại một chúc mừng tam bối lặc gia, chọc tam a ca tức giận đến trợn trắng mắt, mới bị bát a ca kéo lại.

Thập tam a ca vừa ra tới, lại muốn tìm tam đại ca phiền phức, bị tứ a ca lôi đến một bên, thái tử thấy thế, tiến lên dặn dò hai câu, để thập tam a ca về trước bình tĩnh lại, hắn biết thập tam rất oán giận tam a ca, dù sao hoàng a mã tuy rằng lấy lại tước vị của lão tam, nhưng rốt cuộc chỉ là thu hồi tước vị của hắn, điểm này bản thân mình cũng hiểu được quả là đáng tiếc.

Phải biết rằng lúc trước ở lúc tuần du thì công lực đục nước béo cò của lão tam cũng khiến hắn nhìn không thuận mắt, thấy lão tam chỉ bị xử phạt nhẹ như vậy vui mới là lạ.

Đang nghĩ ngợi, khóe mắt thoáng nhìn lão đại đi đến bên cạnh trấn an lão tam, đáy mắt thái tử hiện lên một tia cười trào phúng, cùng tứ a ca bọn họ lại nói vài câu, phân lộ, liền hướng đại a ca cũng tam a ca bên kia đi đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sâu tự tiến cử tân văn: Mọi người thoả thích đi vào vừa nhìn oo ha ha

101. Chương 101

"Trực quận vương gia, lão tam, " thái tử cố ý kêu lên tước vị đại a ca, nhưng ở lúc kêu tam a ca thì chỉ hô thứ tự, người ngoài nghe đến có cảm giác thân mật, nhưng thực sự nếu là người biết chuyện, biết tam a ca vừa mới bị giáng tước vị từ Thành quận vương xuống bối lặc, thái tử gọi như vậy đó là nhắc nhở tam a ca hiện tại cùng lão đại đi gần như vậy, càng lộ ra sự chênh lệch.

Quả nhiên tam a ca quay đầu lại chào thái tử thì trên mặt vẻ xấu hổ chợt lóe lên, đại a ca vừa nhìn thái tử lại không có hảo ý, cũng chưa cho thái tử sắc mặt tốt, chắp tay lên tiếng, "Thái tử điện hạ, ngươi đây là muốn đi đâu? Thần cùng tam đệ nhưng là chuẩn bị xuất cung hồi phủ đây."

Nói rồi đại a ca hảo tâm chỉa chỉa phương hướng Dục Khánh Cung cho thái tử, nói cho thái tử nhà của ngươi ở hướng kia.

"Đại a ca, cô cũng không như ngươi, ngay cả nhà mình ở chỗ nào cũng quên." Thái tử một tay chắp sau lưng, cười tủm tỉm theo phương hướng đại a ca chỉ nhìn lại, sau đó quay đầu lại đối với tam a ca nói rằng, "Vương phủ đại a ca cùng phủ ngươi cũng cách một đoạn khá xa, sao, đại a ca là chuẩn bị hỗ trợ lão tam ngươi trở lại gỡ bỏ bảng hiệu sao."

"Lão nhị ngươi đừng ngậm máu phun người!" Đại a ca nghe vậy phẫn nộ trừng mắt thái tử, "Ngươi cho là ta giống như ngươi thích bỏ đá xuống giếng sao!"

"Lão đại nói cẩn thận, cô là thái tử, nơi này nhưng lại cách Càn Thanh Cung không xa. Ngươi vô lễ với cô, hoàng a mã mà biết sợ là cũng sẽ không vui vẻ." Thái tử giả vờ khó chịu, giương cằm nói.

Tam a ca vừa nghe thái tử cùng đại a ca đói chọi, biết mình chẳng qua là cá trong chậu bị vạ lây, vốn dĩ bị phế làm bối lặc, tâm tình đã không tốt, hiện tại cũng không có tâm trạng xem thái tử cùng đại a ca tranh đấu, xông vào giữa thái tử và đại a ca xua tay, "Thái tử điện hạ, Trực quận vương gia, trong phủ đệ đệ còn có việc nên cần đi về trước, các ngươi chậm rãi trò chuyện." Cứ ở đó từ từ trò chuyện đi, cho tới khi khiến hoàng a mã mời quay lại Càn Thanh Cung uống trà mới tốt.

Tam a ca thầm nguyền rủa, nói xong, cũng không quay đầu lại dẫn thiếp thân tiểu thái giám của mình cứ thế đi.

Thái tử thấy tam a ca đi so với chạy còn nhanh hơn, sảng khoái liếc mắt nhìn đại a ca mọt cái, hướng Hà Ngọc Trụ ngoắc, "Được rồi, cô cũng nên quay về Dục Khánh Cung thôi, đại a ca xin mời."

Nói xong, cũng không quản sắc mặt của đại a ca trông ra sao, liền quay về Dục Khánh Cung nghỉ ngơi lấy lại sức.

Khang Hi xử trí xong chuyện lão tam, cho đám nhi tử giải tán xong, đã có thể nghỉ ngơi thưởng thức trà, kết quả không lâu sau, chợt nghe được kẻ dưới hồi bẩm các loại biểu hiện của nhóm a ca sau khi rời khỏi Càn Thanh cung.

Đối với việc mình có nhiều nhi tử như vậy, tính tình mỗi đứa lại không giống nhau cũng rất khó dạy, Khang Hi nghĩ hắn là mất rất nhiều tâm trí ở trong việc này, hiện giờ các a ca đều đã thành niên, làm một người cha tốt, làm sao cấp cho những nhi tử này tước vị, thê thiếp, hắn đều nhất nhất suy tính qua.

Hắn mong muốn nhóm a ca cung kính yêu thương nhau, đừng chia rẽ mà hợp sức thành một bó đũa, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy rất tốt, tình huống hôm nay lại đi ngược lại với ý nghĩ của hắn, như hôm

nay lão tam cùng thập tam vừa xảy ra chuyện, cho dù phạt lão tam, thập tam cũng sẽ ghi hận người ca ca này.

Càng chưa nói, đại a ca và thái tử, đó là từ nhỏ không hợp nhau đến bây giờ.

Khang Hi nghĩ đến hai người nhi tử mình vẫn luôn xem trọng mà nhức đầu, tuy rằng hắn cưng chiều thái tử, thế nhưng hắn cũng là để ý đại a ca, cũng là hắn bồi dưỡng hiền vương cho Dận Nhưng, nhưng bây giờ hiền vương đâu không thấy, chỉ thấy một kẻ đối đầu.

"Hoàng thượng, Dục Khánh Cung hai vị tiểu a ca tới rồi." Lý Đức Toàn tiến đến thông truyền cho Khang Hi.

Khang Hi nghe được Hoằng Thăng cùng Hoằng Tích, giữa chân mày nhẹ nhõm, vẻ mặt khôi phục vẻ hiền lành, đối với Lý Đức Toàn nói, "Truyền vào."

Hoằng Thăng ở lúc thập tam a ca bị gọi vào Càn Thanh cung thì Khang Hi để hắn quay về thiền điện tự học, có điều hắn cũng là biết chuyện gì đang xảy ra, hắn là hoàng tôn cũng không tiện xem a mã thúc thúc nói chuyện, thành thật ngồi làm bài tập, chờ chuyện bên này này xử trí xong, bài tập của hắn cũng gần viết xong, Hoằng Tích chạy đến tìm hắn, không bao lâu liền được hoàng mã pháp triệu kiến.

"Tôn nhi cấp hoàng mã pháp thỉnh an." Hoằng Thăng Hoằng Tích chào hỏi lão Khang.

"Đứng lên đi." Khang Hi thấy hai đứa hoàng tôn này tâm tình tốt lên không ít, nhẹ giơ tay lên để cho bọn họ đứng lên, sau đó vẫy lại.

Hoằng Thăng tiến lên trước hỏi, "Hoàng mã pháp cho gọi tôn nhi đến có chuyện gì."

"Hoàng mã pháp, đợi lát nữa ta còn phải quay về Dục Khánh Cung cùng ngạch nương dùng bữa." Đây là thanh âm của Hoằng Tích, hắn tiến lên rất to gan mà kéo tay áo của Khang Hi lắc qua lắc lại, muốn cho Khang Hi mau nói tìm bọn hắn là có chuyện gì.

Khang Hi thấy thế cười, hỏi đùa Hoằng Tích, "Đợi lát nữa cùng hoàng mã pháp dùng bữa không được sao? Hoàng mã pháp dùng bữa chỉ có một mình."

"Ồ, để tôn nhi bồi hoàng mã pháp." Hoằng Tích vừa nghe, hoàng mã pháp một mình dùng bữa quá đáng thương, ngay lập tức đáp ứng.

Nghe vậy Hoằng Thăng thiếu chút nữa trợn mắt, "Hoàng mã pháp, hóa ra từ trước đến giờ tôn nhi bồi ngài dùng bữa, ngài cũng cho là tôn nhi không tồn tại sao."

"Ha ha, ngươi cái tên tiểu tử này." Khang Hi nhẹ đưa tay vỗ vai Hoằng Thăng một cái, hỏi, "Hoằng Thăng đã làm xong bài tập chưa."

"Còn chưa có xong, chỉ kém một chút, hoàng mã pháp liền đem ta kêu đến." Hoằng Thăng trả lời.

Khang Hi nghe xong gật đầu, lại hỏi bài tập của Hoằng Thăng, thử hỏi hắn vàivài chương và một số vấn đề, liền để hắn về trước đi làm xong bài tập, đợi lát nữa cùng dùng bữa.

Hoằng Thăng nhìn thoáng qua Hoằng Tích được ở lại uống trà, không nói gì, xin cáo lui liền trở về thiền điện.

Chờ Hoằng Thăng đi, Khang Hi đối với Hoằng Tích hai tay đang dâng cái chén, uống một hớp trà mị hí mắt bộ dáng như chú mèo lười gọi qua nói chuyện. Hoằng Tích tuy còn nhỏ, nhưng cùng Hoằng Thăng khi còn bé như nhau, rất hay nói.

Khang Hi không tìm lão đại Hoằng Thăng nói chuyện, là bởi vì Hoằng Thăng đã được nuôi lâu bên người hắn, so với khi còn bé đã có rất nhiều lời nói khách sáo, tìm đứa nhỏ hơn hỏi chuyện Dục Khánh Cung, có thể nghe được rất nhiều chuyện không nghe được.

Quả nhiên, nói một hồi, hài tử này liền mở máy hát ra.

"Hoàng mã pháp, a mã khen qua rất nhiều thúc thúc, như tứ thúc mạnh mẽ quyết đoán, ngũ thúc cùng thất thúc đều thành thật trung thực, bát thúc biết nghĩ xa, cửu thúc rất biết tính sổ sách, thập thúc ngay thẳng, thập nhất thúc đơn thuần, thập nhị thúc nghiêm cẩn, thập tam thúc có dáng vẻ của một vị tướng tài, thập

tứ thúc nhạy bén… thật nhiều a, " Hoằng Tích vẻ mặt tự hào, những thứ này đều là hắn ở lúc a mã nói cho ca ca thì thuận tiện nghe được.

"A mã ngươi làm sao lại nói cho ngươi về các thúc thúc?" Khang Hi sờ sờ đầu tôn nhi, nghe được thái tử đánh giá bát a ca cửu a ca thập a ca còn có thập tứ, khóe miệng hắn kéo lên hơi cứng nhắc, cũng liền biết tiểu hài tử không hiểu chuyện, nghe không hiểu ý trào phúng bên trong, bất quá thái tử nói nhưng cũng không phải không có lý. lão bát khéo đưa đẩy lão cửu tham lợi, tính tình lão thập nói xuôi tau thì là ngay thẳng nói khó nghe thì chính là bá đạo, về phần thập tứ nhạy bén, cơ linh nhạy cảm cũng ít có đánh vào trọng điểm.

"Hoàng mã pháp ngài không biết, thường ngày ta cùng ca ca chơi trò chơi, người nào thua sẽ tìm một thúc thúc khen một phen, đòi thứ tốt từ trên tay bọn họ cấp cho người thắng. Ngày đó a mã vừa vặn gặp phải, liền dạy chúng ta thế nào là khen người đây." Hoằng Tích nói xong một hơi dài, khô miệng uống một hớp nước lớn, "Hoàng mã pháp, a mã còn khen ngài."

"Ồ, " Khang Hi không nghĩ tới thái tử đứa con trai này có tính trẻ con như thế, cư nhiên còn khen hắn, "A mã ngươi nói như thế nào."

"A mã là cùng ngạch nương nói, ta khi đó cũng đã sắp ngủ, không có nghe được nhiều, hình như là cái gì hoàng a mã anh minh thần võ, cho là bậc đế vương tốt nhất thiên cổ* (nghìn năm khó gặp) các loại nói mà."

Khang Hi nghe được cảm thấy mỹ mãn, không nghĩ tới nhi tử lén đối với hắn cái vị hoàng a mã này đánh giá cao như thế, ngẫm lại hỏi tiếp, "Thế nào chưa từng nghe ngươi nói a mã ngươi nói đại bá của ngươi ra làm sao, ừ, còn tam thúc ngươi nữa."

"Đại bá và tam thúc sao," Hoằng Tích nghiêng đầu suy ngẫm lại, "A mã nói qua đại bá vũ dũng thất phu, tam thúc thiên chân vô tà."

"Khụ khụ!" Khang Hi nghe được lời bình về đại a ca thì vẫn còn trong dự liệu, thế nhưng nghe đến lão tam thiên chân vô tà, thực sự bị sặc một hớp trà trong cổ họng.

Hoằng Tích bị dọa sợ đến vội vàng tiến lên vuốt lưng cho hoàng mã, rồi hướng Lý Đức Toàn hô, "Lý công công, mau tới đây, hoàng mã pháp bị sặc."

Khang Hi đã thuận khí, xua tay để Lý Đức Toàn lui xuống, đối với Hoằng Tích nói, "A mã ngươi thật nói như vậy? Vì sao đánh giá như vậy, ngươi có biết không?"

"Hoàng mã pháp, nếu ta nói ngài sẽ lại bị sặc." Hoằng Tích có chút không yên lòng mà nhìn Khang Hi.

"A mã nói đại bá vũ dũng đứng đầu trong đám huynh đệ, hắn thừa nhận, sau đó nói với ta đại bá phải tán thưởng bằng từ thất phu, ngạch nương lại muốn ta quên đi cái từ thất phu này, nói là lời không được đẹp đẽ, cho nên ta nhìn thấy đại bá thì sẽ không khen hắn như vậy." Hoằng Tích nói trong rồi mắt mang còn mang theo một tia không giải thích được.

Cũng may là thái tử phi là một người ổn trọng, từ thất phu cũng chẳng có nghĩa xấu gì cho lắm, nhưng nói đại a ca là một vũ dũng thất phu thì cũng có chút quá đáng, thái tử a, Khang Hi cười lắc đầu, nhưng mà thái tử có thể thừa nhận thua đại a ca ở chỗ gan dạ cũng là biểu hiện lòng dạ rộng lớn, hắn luôn luôn kiêu ngạo, có thể sau lưng khen đại a ca một câu như thế cũng đã không tệ rồi.

"Vậy còn tam thúc ngươi vì sao lại là thiên chân vô tà?"

"Tam thúc a, lúc ta cùng Hoằng Xuân chơi đùa ở Dục Khánh Cung, a mã thấy được, lại đối với ngạch nương nói tam thúc càng sống càng trẻ lại, so với ta cùng hoằng xuân còn thiên chân vô tà hơn. Cái này là ta thính tai nghe được." Hoằng Tích suy nghĩ một chút nói.

Khang Hi sao có thể không biết thái tử thấy Hoằng Xuân, cho nên muốn nhắc đến chuyện hồ đồ đang diễn ra trong phủ lão tam, suy nghĩ lại một chút chuyện lão tam làm mới đây, quả nhiên bình phẩm không sai, thật sự càng sống càng đi lùi.

Khang Hi cười che trán, đưa tay nắm lấy tay nhỏ bé của Hoằng Tích, "Được rồi, đã đến giờ dùng bữa, cùng hoàng mã pháp dùng thiện xong, ngươi quay về Dục Khánh Cung thấy a mã ngươi, nhớ kỹ nói cho hắn biết, hoàng mã pháp đã biết."

"Hoàng mã pháp biết cái gì?" Hoằng Tích hiện tại sao có thể hiểu ý tứ của Khang Hi.

"Ngươi cứ đem lời hoàng mã pháp nói cho a mã ngươi biết, hắn sẽ tự khắc rõ." Khang Hi vừa cười vừa nói.

"Nga." Tiểu tử kia mơ hồ đáp ứng.

Buổi tối, tại Dục Khánh Cung, thái tử phi ở bên trong phòng ném cái gối đầu xuống đất, ngực phập phồng, "Khang Hi ngươi một lão già không đứng đắn, thực sự quá không lương thiện, lại đi gài bẫy một đứa tiểu hài tử sao!"

"Được rồi, mau nghỉ ngơi đừng động thai khí." Thái tử nằm ở trên giường hai chân vắt lên xem một phần tấu chương, "Cô nếu đã dám đối với Hoằng Thăng và Hoằng Tích nói chuyện mấy người huynh đệ, sẽ không sợ một ngày hoàng a mã nghe được."

Thái tử phi dừng lại, ôm cái bụng chậm rãi ngồi vào bên người thái tử than thở, "Ta biết không có gì, chỉ là nhất thời có chút buồn bực mà thôi." Lão Khang cố ý cho đòi Hoằng Tích đi nói chuyện, chẳng lẽ hắn hiện tại bắt đầu nghi kỵ đối với thái tử?

"Hoàng a mã cho gọi Hoằng Tích đi qua, hỏi xong còn để Hoằng Tích trở về nói cho cô, có thể thấy được là muốn để cô yên tâm. Ngươi không cần suy nghĩ miên man." Thái tử sờ sờ tóc chưa cạo trên trán, lại nói, "Hoàng a mã pha trò cô đây, hắn khẳng định nghe được đánh giá của cô đối với lão đại lão tam, còn có bát, cửu, thập tứ."

Thái tử phi nghe vậy nghĩ cũng có lý, bất quá, "Sau này không thể để cho Hoằng Tích nghe nhiều, miễn cho hoàng a mã cho đòi hắn qua lẻo mép." Từ lúc củ cải đỏ lớn lên từ chức, gạo nếp cao nghiễm nhiên được đưa lên làm tiểu đặc vụ.

"Ừ, yên tâm đi, dù sao hắn nghe được đó cũng là chuyện bình thường, cứ để cho hoàng a mã cho gọi qua đó dò hỏi, luyện lâu thì cũng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, những hoàng tôn khác cũng không có được chuyện tốt bực này." Thái tử chớp mắt, mang theo tiếu ý nhìn về phía thái tử phi, hắn biết rất rõ ràng, bao nhiêu người muốn đến ngự tiền nói lên một câu cũng đều khó khăn, con hắn có cơ hội này, không tận dụng làm sao được?

102. Chương 102

Thái tử cùng thái tử phi đang suy nghĩ vấn đề giáo dục Hoằng Tích, thập tam a ca ở phủ tứ bối lặc suy nghĩ chuyện trả thù tam a ca thế nào, tứ a ca bắt đầu khuyên hắn một đôi lời, nếu như hắn dính vào, lỡ đâu chọc hoàng a mã tức giận, như vậy huynh đệ ai cũng không sống tốt, dù sao lão tam đã đánh mất tước vị quận vương, đừng nên bước được một tấc lại muốn tiến một thước, hoàng a mã tất nhiên là sẽ không bỏ qua.

"Không có chức quận vương, hắn vẫn là bối lặc mà!" Thập tứ a ca chỉ sợ thiên hạ không loạn, tiến lên trước tựu bỏ thêm một câu, "Hơn nữa, hoàng a mã cũng chưa từng thu hồi phủ tam ca, một hình phạt không đau cũng chẳng ngứa."

Tứ a ca nghe xong, liếc ngang nhìn thập tứ, "Dận Trinh đừng thêm phiền!" Hựu quay đầu đối với thập tam a ca nói, "Thập tam, nghe tứ ca, hiện tại không nên đi tìm lão tam tính sổ."

Thập tứ a ca bị tứ a ca dạy dỗ một câu, trong lòng chính đang không hài lòng đây, ngày hôm nay nếu không phải là bởi vì thập tam xuất cung, hắn vừa vặn cũng muốn xuất cung shoping, hai người tiện đường, bằng không hắn cũng sẽ không rỗi hơi mà chạy tới tứ a ca quý phủ, "Tứ ca, ngươi chẳng lẽ không biết tam bối lặc gia làm là chuyện gì, dựa vào cái gì mà thập tam ca phải nhẫn nhịn. Thì là không thể ở ngoài sáng làm gì với hắn, nhưng thỉnh thoảng trong tối ngáng chân hắn một chút xả giận cũng tốt a."

Thập tam a ca nghe vậy, liếc mắt nhìn thập tứ, huynh đệ quả nhiên biết lòng ta, thu được nụ cười đắc ý của thập tứ.

Nguyên bản hai người lại không hơn kém nhau mấy tuổi, ở sở a ca coi như là cùng nhau lớn lên, giao tình cũng không tệ lắm, hôm nay Khang Hi nhân Mẫn phi Chương giai thị chết bệnh, thập tam đại ca còn chưa tới tuổi thành niên, liền để Đức phi chiếu cố thay, quan hệ lại càng tăng lên một tầng, bất đồng duy nhất chính là thập tam rất thân cận với tứ a ca, mà thập tứ đối với thân ca ca cùng mẹ của mình lại có vẻ hờ hững.

Tứ a ca vừa nhìn ánh mắt của thập tam cùng thập tứ, chỉ biết hắn có nói cái gì đều vô ích, cũng lười theo chân bọn họ giải thích, nói thẳng, "Ta điều không phải bảo các ngươi nhẫn nhục cái gì, mà là có người căn bản không cần đến các ngươi xuất thủ cũng sẽ tự té nhào. Các ngươi nếu không tin, đi tới chỗ lão bát kế bên hỏi một câu, còn có lão cửu ở đằng kia, các ngươi muốn biết cái gì sẽ có cái đó."

Tứ a ca bình thường lên triều hay ở lúc bị Khang Hi thử thách cũng rất ít khi giảng giải dài như vậy, thật sự là đối với bọn đệ đệ niên kỷ còn nhỏ, một bầu máu nóng dễ xúc động không có biện pháp, đem người hướng bát bối lặc phủ tống đi.

Thập tam cùng thập tứ vừa nghe, trong mắt đều có nghi hoặc, nhưng rất nhanh bọn họ đối với ý tứ trong lời nói của tứ ca bày tỏ hứng thú, tứ a ca vừa nhìn, lập tức mặt không biểu cảm tặng thêm một câu, "Các ngươi hiện tại đi qua đó, đợi lát nữa rồi trở về cùng nhau dùng bữa."

"Vâng, tứ ca." Thập tam cùng thập tứ hô thật cao hứng, cùng tứ ca nói lời từ biệt, liền rời đi tìm bát a ca.

Bát bối lặc phủ cùng tứ bối lặc phủ là hàng xóm, nhưng hai cái phủ đệ này tuy gần, nhưng hai nam chủ nhân cũng không thường qua lại, năm Khang Hi ba mươi tám từ sau khi bát a ca cùng Quách Lạc La thị đại hôn, tứ phúc tấn đối với bát phúc tấn tung cành ô-liu (ý là làm hòa, kéo gần quan hệ), có nội quyến trong phủ qua lai, tứ a ca cùng bát a ca khi thấy nhau cũng coi như gật đầu một cái, chí ít làm một trong các con đường trao đổi tin tức, tức là ở lúc các phúc tấn phu nhân buôn chuyện, tạo thành vòng tròn đường dây tin tức đối chiếu khảo chứng lẫn nhau, bởi vậy tứ a ca cũng có thể thông qua phúc tấn của mình biết được một ít sự tình.

Tựa như chuyện tam đại ca lén cạo đầu này, chính là do nội viện để lọt ra ngoài, sau đó bị áp giải đến trước mặt Khang Hi. Sau chuyện này tự bản thân tứ a ca cho ra kết luận, cưới vợ phải là người hiền đức, nhất định phải quản được hậu viện, bằng không sẽ luân lạc tới thảm trạng như của tam a ca.

Bị tứ đại ca ân cần dạy bảo quá một phen tứ phúc tấn cảm giác được sâu sắc một áp lực thật lớn, tìm cơ hội tiến cung gặp thái tử phi tố khổ cùng tham khảo thủ đoạn của thái tử phi, ngoại trừ tứ phúc tấn, còn có đại phúc tấn ở trong phủ đại a ca dưỡng bệnh, những phúc tấn khác từ tam đến bát, cả đám đem thái tử phi trở thành tri tâm tỷ tỷ, liên tục hướng về việc gần đây đám trượng phu đều đối với hậu viện tạo áp lực, sợ mình nhất thời không để ý, hậu viện có người làm ra chuyện xấu gì, phiền phiền phiền.

Thái tử phi nghe hết cũng thấy phiền, vì để thu thập phân tích các loại tin tức cần thiết trong đó, cũng rất cố gắng sắm vai một tri tâm tỷ tỷ tốt, thế nhưng từ lúc bát phúc tấn gả vào hoàng cung, thái tử phi cảm giác mình đối mặt với cả một đám chị em dâu liền mau chóng lực bất tòng tâm, ngẫm lại năm nay cửu a ca cũng nên cưới phúc tấn, phúc tấn thập a ca cũng đã được lựa chọn xong, sau khi cửu a ca đại hôn, thập a ca cũng không còn xa nữa, sau đó tiếp qua mấy năm, một đám tiểu nhi tử của Khang Hi đều trưởng thành, không phải là có mười mấy chị em dâu sao?

Mười mấy cái chị em dâu này không có việc gì là sẽ tìm thái tử phi tâm sự nói chuyện phiếm, thái tử phi cảm giác mình sắp điên mất, thời gian lâu biến thành thầy thuốc tâm lý thì xong rồi.

Mị lực của mình lúc nào đã trở nên mạnh mẻ như vậy?

Thái tử phi đang nghi ngờ, thái tử cũng buồn bực, hắn là một đại nam nhân nhung không phải là không hiểu chuyện bên trong, dù sao cũng là từ trong hậu cung lớn lên, chính vì vậy thái tử đối với việc thái tử phi bị một đám chị em dâu hoan nghênh cảm thấy rất kỳ quái cũng rất buồn bực, hậu cung nữ nhân điều không phải ngay mặt cười phía sau cũng vậy, tuy rằng phúc tấn của các a ca không thể so bì với đám phi tử trong cung, nhưng có người lại đơn giản? Có người nào là thật lòng thật dạ đối tốt với thái tử phi, trước đây hắn nghĩ các phúc tấn thích tìm thái tử phi, đó là bởi vì cái thân phận thái tử phi, dù sao ngày sau mình kế thừa sự nghiệp trị vì đất nước, thái tử phi sẽ là hoàng hậu, các nàng nếu có được quan hệ tốt với thái tử phi, không chỉ có đối với bản thân mình mà nhóm a ca cũng là có lợi, nhưng bây giờ hắn nhìn không

thấu, đám phúc tấn lúc này lại chỉ là vì muốn giao hảo với thái tử phi, rõ ràng chính là đối với thái tử phi móc tim móc phổi ra, trở thành bạn thân tri kỷ.

Loại tình huống này phát triển khiến hắn không thể lý giải nổi, tuy rằng cái việc này bất luận thế nào cũng đối với thái tử phi còn có Dục Khánh Cung mà nói, đều là cực kỳ có lợi.

"Tĩnh Nghiên, cô nghĩ ngươi gần đây càng nhìn càng làm cho kẻ khác thoải mái, dễ gần." Thái tử ngồi ngay ngắn, vừa nghĩ vừa xem sách, câu được câu không mà vuốt ve bụng thái tử phi, nhìn lâu thế mà lại bất tri bất giác bị mê hoặc, thái tử phi của hắn da thịt trắng nõn tuyết nộn, ngũ quan tinh xảo, đặc biệt khí chất tôn quý ung dung càng làm cho người ái mộ, trên người tựa như hiện lên ánh sáng nhàn nhạt mông lung, ôn nhu động lòng người, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn thân cận nàng. Tuy rằng tính tình thái tử phi kỳ thực một điểm ôn nhu cũng không dính dáng, thái tử khen thái tử phi cũng có chút hối hận chính mình cư nhiên lại trúng mỹ nhân kế của thái tử phi, nhìn thái tử phi nhìn đến ngây người.

Quả nhiên, thái tử phi một điểm đều không cảm thấy thái tử là đang khen người, đem đường nhìn từ trong sách kéo đến trên mặt thái tử điện hạ, mắt híp lại, "Dận Nhưng, ngươi là muốn nói ta trước kia vẫn khiến cho ngươi khó chịu, không muốn thân cận đúng không?"

"Cô cũng không nói như vậy, vừa nãy là khen ngươi mà." Thái tử mặc dù biết thái tử phi sẽ không cảm kích, nhưng không nghĩ tới cực kỳ không cảm kích như thế, còn bẻ cong ý tốt của hắn.

Thái tử phi nghe xong, nhìn nét mặt buồn bực của thái tử, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, lúm đồng tiền như sen trắng, rung động lòng người, thái tử lại nhìn đến ngây người, bật thốt ra: "Tĩnh Nghiên, ngươi cười trông thật là đẹp mắt."

Thái tử phi hơi sững sờ, thái tử người này muốn khen một người cũng đều phải xoay chuyển mấy vòng, thế nào hiện tại lại nói trắng ra như vậy, để sách xuống, đi tới bên người thái tử, đưa tay ra dò xét cái trán của hắn một chút, "Không có nóng rần lên a?."

"Cô khen mà ngươi làm sao vậy? Cô lẽ nào ngay cả thái tử phi của mình cũng không được khen?" Thái tử lấy lại tinh thần, đối với mình mới vừa rồi xuất thần có chút xấu hổ, hắn cũng không phải chưa thấy qua mỹ nhân, thái tử phi hắn nhìn đều đã nhiều năm như vậy, thế nào còn nhìn đến ngây người như thế, cái này thật quá không đúng, nghĩ vậy thái tử cầm lấy tay của thái tử phi, để thái tử phi ngồi vào bên người hỏi, "Tĩnh Nghiên, chính ngươi lẽ nào không phát hiện sao? Ngươi gần đây càng ngày càng dễ làm cho người thân cận." Cũng càng hấp dẫn hơn. Thái tử thầm bổ thêm một câu, may là thái tử phi chỉ được nuôi ở Dục Khánh Cung, chỉ có mình hắn là có thể thấy.

Thái tử phi vừa bị thái tử đề tỉnh, ngược lại cũng có chút nghi vấn, "Hình như đúng là như vậy." Kết hợp với sự phản ứng của đám chị em dâu, phản ứng của hậu cung là thái hậu còn có quý phi phi tần, cùng với đối với tiểu hài tử các loại thân cận phản ứng, chính mình hình như so với trước còn muốn xài được hơn, là từ khi mang thai sao, "Có thể là bởi vì có thai, mẫu tính phát huy khiến ta dễ gần gũi hơn."

Thái tử phi cũng chỉ có thể cho ra một cái kết luận như thế.

Thái tử nghe thái tử phi nói xong, tới gần quan sát một phen, nhưng hoài nghi nói, "Ngươi xác định chứ?" Thái tử phi cũng không phải lần đầu tiên mang thai.

"Không chắc lắm!" Thái tử phi trả lời, "Có thể là chín chắn, cả người cũng biến thành có khí chất hơn, cho người cảm giác không giống nhau đi, hơn nữa ta chỉ mới hai mươi ba, chính là độ tuổi xinh đẹp tài hoa nhất, trông hấp dẫn hơn cũng đúng."

"Ngoại trừ cô ngươi còn muốn hấp dẫn ai? Hả?" Thái tử nghe vậy, nhịn không được cắn tay của thái tử phi một ngụm, thấy trên da tay trắng noãn của thái tử phi có một vòng dấu răng hồng, mới hài lòng sờ sờ, "Cô không nói ngươi hấp dẫn người, mà là người khác thấy ngươi, sẽ muốn gần gũi ngươi muốn nói chuyện với ngươi, sau đó không nhịn được mà nói những lời không muốn nói với ai khác, thí dụ như lời tận đáy lòng."

"Vậy sao," thái tử phi mắt hơi sáng, đắc ý nhìn thái tử, "Vậy ngươi vừa mới khen người là lời tận đáy lòng sao."

Thái tử nghiêng mặt sang bên không trả lời.

Thái tử phi vừa cười, vừa giữ mặt của thái tử, "Dận Nhưng, lại, tiếp tục nhìn ta chằm chằm đi, có cái lời gì trong lòng muốn nói với ta không? Tỷ như… Ừ?" Trong mắt ám chỉ, nói xong còn cố ý đưa ngón tay ra đâm đâm vào trong lồng ngực thái tử.

"Nhìn ngươi đắc ý kìa, đó là cô không cẩn thận xuất thần mới nói, ngươi bây giờ nhượng cô nhìn chằm chằm ngươi, cô sớm có chuẩn bị, ngươi có thể nghe được cái gì?" Thái tử nhịn không được nắm tay của thái tử phi lại cắn nhẹ một cái, cắn xong còn thích thú mở miệng, "Ngươi thật muốn nghe lời trong lòng cô bây giờ sao?"

Thái tử phi cười tủm tỉm gật đầu, "Ngươi muốn nói gì?"

Thái tử kéo thái tử phi qua, hướng bên tai thái tử phi nhẹ giọng dùng Mãn ngữ nói một câu nói, thái tử phi nghe xong mặt có chút hồng, một quyền lại đáp lên trên bụng thái tử, "Hỗn đản, đầu chứa đầy tư tưởng hư hỏng."

"Cô nói là lời trong lòng, ngươi là đòi nghe." Thái tử cười xoa xoa bụng bị đánh đau, sau đó liền đổi thành cười khả ố vì thái tử phi đối với chuyện này có tư tưởng rất rộng mở. Thái tử phi cũng không như những nữ nhân rụt rè hắn đã gặp trước kia, mấy lời thô tục bậy bạ gì hai người đều đã nói quá, cái từ ăn thịt cừu non này còn là xuất phát từ bên trong tập hồ sơ bí mật thái tử phi vẽ hoàng thái tử đây, thái tử hiện tại lúc rảnh rỗi lại lật xem một hai trang, tiếp xúc với bộ mặt khác mà thái tử phi không muốn để người biết.

"Cô hiện tại không thể làm gì ngươi, chờ hài tử xuất thế, ngươi nhưng phải bồi thường cô thật tốt." Thái tử nghĩ đến thái tử phi chủ động, trong lòng tựa như đốt một cây đuốc.

"Nằm mơ, ta lại không thiếu nợ ngươi. Nếu như thái tử gia có thể thay ta sanh con, muốn ta bồi thường ngươi thế nào đều được." Thái tử phi giơ tay khăn tay lên trực tiếp ném đến trên mặt thái tử.

"Nga, Tĩnh Nghiên hiện tại thay cô sanh con, cô cũng phải bồi thường ngươi mới được, ngươi cũng biết, cô ngoại trừ là một thái tử, cái gì khác cũng không có." Thái tử tiếp lời nói, "Không có vật bồi thường, vậy liền lấy thân thể bồi thường, nương tử, cô lấy thân báo đáp được không?"

Thái tử cũng dính vào thói quen yêu diễn kịch của thái tử phi.

Thái tử phi nghe vậy, giả vờ thâm trầm, cúi đầu suy tư một chút mới thở dài nói, "Ai, nếu gia cố ý như vậy, ta đây cố mà tiếp nhận thôi." Nói xong, thái tử phi chính mình cũng không nhịn được cười, "Nằm mơ, nghe thế nào ngươi cũng đều không thua thiệt vậy."

Nói giỡn xong, thái tử phi mới nhớ tới chuyện tam phúc tấn nói, "Dận Nhưng, ta quên hỏi ngươi, tuyển tú năm nay, trong các hoàng tử xác định chỉ có cửu đệ là được chỉ hôn sao?"

Cùng thái tử phi cười đùa qua đi, thái tử nghe xong rất nhẹ nhàng chết lặng, tháng ba lại sắp phải tuyển tú, "Ngươi yên tâm, Dục Khánh Cung chúng ta năm nay sẽ không có người mới vào. Trong đám hoàng tử cũng liền chỉ có cửu đệ và thập đệ là sắp đại hôn, lần trước ở tuần du bên ngoài thì thập đệ đã hứa hôn với A Ba Hợi Bác Nhĩ Cát Đặc thị, vậy cũng chỉ có một mình cửu đệ."

"Tam phúc tấn đã nói với ta, tuyển tú năm nay con gái của đô thống Tề Thế, cũng chính là đường muội cùng chi Đổng Ngạc gia của nàng." Thái tử phi nói.

"Tam đệ muội nói cho ngươi cái này làm cái gì? Chính quý phủ cô ta còn ngại chưa đủ loạn sao, còn có khí lực đi lo việc đường muội tuyển tú." Thái tử mỉa mai.

"Cũng bởi vì quý phủ của nàng có chút không quản được, cho nên nàng sợ có người ảnh hưởng chuyện tuyển tú của đường muội nhà mình, con gái của Tề Thế hẳn là có cơ hội trở thành hoàng tử phúc tấn." Thái tử phi nói, tam phúc tấn sợ bởi vì nàng đem hậu viện tam a ca quản thành hỏng bét, còn đánh không lại một trắc phúc tấn ảnh hưởng danh tiếng khuê nữ Đổng Ngạc thị gia tộc, dẫn đến kết quả tuyển tú không tốt.

"Hoàng tử phúc tấn đều là hoàng a mã định đoạt, ngạch nương lão cửu đến lúc đó cũng chẳng qua là ở lúc tuyển tú thì đem con dâu tương lai xem liếc mắt qua mà thôi. Mà lại không có chuyện gì liên quan đến Dục Khánh Cung, ngươi đến lúc đó ở kỳ tuyển tú thì nhìn là được rồi." Thái tử căn bản không muốn thái tử phi quan tâm chuyện người khác, "Lão Cửu nếu thật sự bị chỉ hôn cho Đổng Ngạc thị, sợ cũng không quá cam tâm tình nguyện đi, nhưng cô lại rất vui vẻ." Tam phúc tấn lo lắng cũng là thừa, nhờ tam phúc tấn ở

hoàng cung nhiều năm như vậy, mọi người đối với Đổng Ngạc nuôi khuê nữ trong nhà đều có một ấn tượng như thế, thích ghen tuông lại không hiền lành, đương nhiên phối với lão tam là vừa vặn.

Mọi việc cùng dự đoán của thái tử không sai, thập tam cùng thập tứ a ca đến bát a ca quý phủ rồi, cửu a ca cùng thập a ca cũng đều đang ở đây, nghe được thập tam hỏi chuyện tam a ca quý phủ, bát a ca còn chưa nói gì, cửu a ca đã giành nói trước, "Các ngươi nhìn tam tẩu đem tam a ca quý phủ quản thành bộ dáng gì nữa, chỉ biết dựa vào cái gì phúc tấn hay là Đổng Ngạc thị?"

Không cần phải nói, cửu đại ca đã có tám mươi phần trăm xác định hoàng a mã hướng vào hắn phúc tấn chọn người. Dù là hắn đối với nữ nhân không thèm để ý, nhưng đường đường đích phúc tấn kéo ra ngoài cũng là mặt tiền của cửa hàng, nếu là phúc tấn của mình cũng giống như tam phúc tấn ghen tuông không quản nổi hậu viện, vậy hắn nên làm cái gì bây giờ? Sau khi đại hôn là phải ra cung khai phủ, phúc tấn ngay đến phủ bối lặc nho nhỏ của hắn đều quản không nổi, người mất mặt chính là hắn.

"Cửu đệ, chuyện phủ tam bối lặc cũng không nên đổ toàn bộ lên đầu tam tẩu." Bát a ca nói một câu công đạo.

"Cửu ca, hoàng a mã lẽ nào đã đem Đổng Ngạc thị chỉ hôn cho ngươi sao?" Thập tam a ca nghe chưa hiểu lắm, cửu a ca còn chưa nói chuyện trong phủ lão tam, thế nào lại đột nhiên nói đến chuyện chỉ hôn làm gì kia chứ.

Thập tứ a ca cũng không quên hỏi, "Đệ đệ đến bây giờ cũng còn chưa rõ ràng lắm tam bối lặc cạo đầu có cái lý do bất đắc dĩ gì chứ?"

103. Chương 103

"Ha ha, Nghi ngạch nương xem qua danh sách tuyển tú, cùng cửu ca nói hai câu, hoàng a mã có đến mười phần là chọn Đổng ngạc thị làm phúc tấn cho cửu ca." Thập a ca chen miệng nói."Cửu ca, ngươi cũng đừng buồn phiền, nhìn dáng dấp tam tẩu, đường muội của nàng khẳng định cũng không kém chứ."

"Lão thập, ngươi ít đá xoáy đi! Liền cùng một trường có thể sinh ra nữ nhi tốt gì!" Cửu a ca nghe vậy phẫn nộ trừng mắt thập a ca, khinh thường hất cằm nói, "Hơn nữa, ta chẳng lẽ là không biết cách nhìn tướng mạo nữ nhân sao! Ta muốn kết hôn chính là một vị phúc tấn, chứ không phải tiểu thiếp nha đầu cái gì! Hình dạng xinh đẹp là sẽ có tài năng sao?"

Bát a ca nghe xong nhíu mày đem lão cửu đang kích động quay về chỗ ngồi xuống, "Cửu đệ, ngươi nói lời này có hơi quá a. Tục ngữ nói cùng một hạt gạo nhưng chưa chắc đã nuôi ra cùng một dạng người, ngươi cũng không biết Đổng ngạc thị, cũng không xác định hoàng a mã có thật sẽ đem nàng chỉ hôn cho ngươi hay không, đã lỡ nói một lời không tốt như thế, nếu truyền ra ngoài, tú nữ có còn đất sống hay không?"

"Bát ca nói đúng, cửu ca ngươi thiếu kiên nhẫn như thế, nếu như hoàng a mã mà biết, nổi giận với ngươi trực tiếp cho một đạo ý chỉ đập xuống tới, đến lúc đó ngươi giơ cả chân lên đỡ cũng vô ích." Thập a ca cũng không nói giỡn, hắn biết cửu a ca không muốn cưới Đổng ngạc thị không chỉ là bởi vì nguyên nhân tam tẩu, mà còn là vì a mã của Đổng ngạc thị là đô thống Tề Thế cùng cửu a ca có thù hận, cửu a ca còn từng cười nhạo người ta lớn lên giống như hầu tử, tức giận đến trực tiếp dâng một đạo tấu chương liền đem cửu a ca đến trước mặt Khang Hi.

Nguyên bản cửu a ca thích việc buôn bán kiếm tiền các loại sự tình mọi người đều là mở một con mắt nhắm một con mắt, chưa từng có người chọc ra bên ngoài, Khang Hi mặc dù đối với hành vi của cửu a ca không thích, nhưng cũng sẽ không vô cớ đem cửu a ca ra giáo huấn, kết quả Tề Thế tố cáo, cửu đại ca phải đối mặt với lửa giận của Khang Hi, sinh ý cũng bị dội một chậu nước lạnh, còn bị đối thủ cạnh tranh nuốt mất một ít sản nghiệp.

Để cho hắn vừa tức vừa bất đắc dĩ là hắn biết rõ đám người kia sẽ nhân cơ hội cướp sinh ý của hắn, nhưng hắn không có cách nào cáo trạng mà chỉ có thể đem tất cả bực tức đổ lên đầu đô thống Tề Thế.

Trớ trêu là Tề Thế hiện tại rất có thể sẽ làm nhạc phụ lão cửu, cửu a ca có thể không nổi điên giận chó đánh mèo Đổng ngạc thị cùng tam phúc tấn sao, đều là cùng một nhà đi ra.

Thập tam a ca cùng thập tứ a ca nhìn ba vị ca ca đang nói chuyện, ngay cả lời cũng đều không chen vào lọt, căn bản không cần đến đáp án của bọn họ, thập tam a ca trợn trắng mắt bất đắc dĩ, thập tứ giơ tay vỗ bàn vài cái, "Bát ca, bát ca, ta và thập tam ca có lời muốn nói!"

"Nga, cái gì?" Bát a ca hoàn hồn, nhìn về phía thập tứ và thập tam, lo khuyên bảo lão cửu mà để quên bọn họ đi tới là có chuyện muốn hỏi.

"Chúng ta muốn biết lão tam rốt cuộc có cái chuyện bất đắc dĩ gì mà trong thời gian chịu tang lại cạo đầu." Thập tứ nhìn thoáng qua thập tam rồi mới nói.

Thập tam a ca nghe đến lão tam, trên mặt liền nổi lên vẻ căm giận bất bình.

"A, các ngươi hỏi cái này a, " Bát a ca cũng nhớ tới câu bọn họ mới vừa hỏi, vỗ đầu một cái liền muốn nói, cửu a ca bên cạnh đã cười lạnh trước một tiếng.

"Lão tam không biết xấu hổ nói hắn có lý do bất đắc dĩ, các ngươi nhưng nghìn vạn lần chớ tin." Cửu a ca nói xong ngăn cản bát a ca, ý bảo để hắn nói, "Trước đây từ Cung Càn Thanh đi ra, ta cũng tò mò lão tam có chuyện gì khó nói, kết quả theo ngạch nương ta nghe ngóng mới biết, ta còn thật muốn vạch mặt lão tam làm trò trước hoàng a mã, đến lúc đó cho hắn một cái tội khi quân."

"Vì sao?" Thập tứ càng tỏ ra tò mò.

"Tam bối lặc gia uống say cùng tam tẩu đấu võ miệng, một phút kích động liền cạo đầu." Cửu a ca tiếp tục nói."Đây là lý do bất đắc dĩ sao? Say rượu phát rồ, nói ra còn không để người cười chết."

Thập a ca nghe xong cũng không nhịn được chen miệng vào, "Thập tam, thập tứ, các ngươi có biết tam bối lặc gia trắc phúc tấn ngu xuẩn đến thế nào không, lão tam cạo đầu, giấu còn không kịp, nàng lại đem sự tình thọc ra ngoài, cho nên mới truyền vào đến trong cung. Ha ha."

Thập tam a ca nhưng lại cười không nổi, hừ lạnh một tiếng không nói, lão tam ngay cả loại sự tình này cũng đều làm ra được, chả trách tứ ca muốn hắn đừng động thủ, chờ lão tam tự mình té ngã.

"Rõ ràng là cái vị trắc phúc tấn kia đem chuyện làm lớn lên, các ngươi vừa nãy thế nào lại đổ trách nhiệm lên Tam tẩu." Thập tứ còn chưa rõ, hắn từ nhỏ bị Đức phi cưng chiều mà lớn lên, chuyện cẩu đám nữ nhân hắn cũng không hiểu nhiều.

Đúng lúc này, lại nghe được một thanh âm thanh thúy vang lên, "Thập tứ đệ ngươi không biết, tam tẩu ở lúc tam a ca say rượu thì kích thích hắn, khiến cho hắn say rượu cạo đầu, đây là cái sai thứ nhất, vốn nên đem sự tình che giấu xuống, lại làm cho đông giai thị đem tin tức tam a ca cạo đầu truyền ra, không quản tốt hậu viện, đây là sai lầm thứ hai, mấy ca ca của ngươi nhìn không thấu đáo, tất nhiên là đổ toàn bộ trách nhiệm cho Tam tẩu."

Mọi người nghe vậy, tất cả đều hướng tới chỗ phát ra giọng nói, nguyên lai là bát phúc tấn, chỉ thấy bát phúc tấn tiến lên cấp bát a ca hành lễ, cửu a ca, thập a ca, thập tam a ca, thập tứ a ca cũng đều chào bát phúc tấn lại, bọn nha hoàn theo sau lưng đem điểm tâm hoa quả bưng lên, bát phúc tấn lại tiếp tục nói, "Ta hôm kia đến Dục Khánh Cung thì cùng thái tử phi nói đến việc này, thái tử phi nói với ta vài câu, ta liền thấy người sai cũng không phải Tam tẩu."

"Biểu muội, thái tử phi nói với ngươi cái gì." Cửu a ca có chút khó chịu, Tam tẩu là một phúc tấn, quản không tốt hậu viện chẳng lẽ không phải là lỗi của nàng.

Bát phúc tấn là một người thẳng tính, thấy bát đại ca cũng không có ý ngăn cản nàng liền nói tiếp, "Thái tử phi nói người sai là tam a ca. Đàn ông các ngươi luôn nghĩ hậu viện là nữ nhân quản, nhưng mâu thuẫn nội bộ lại là do các ngươi khơi mào." Nói xong, khóe mắt nàng liếc bát a ca một chút, thấy hắn cũng không vẻ hờn giận, liền tiếp tục nói, "Tam a ca nếu không quá cưng chìu trắc phúc tấn, làm mất sự tôn kính của tam tẩu, tam tẩu làm thể nào để quản tốt hậu viện được nữa? Cái đông giai thị kia cho là có tam a ca che chở liền hướng bên ngoài truyền tin tức sao? Đông giai thị làm như vậy đơn giản là muốn cho người bên ngoài nói tam tẩu không hiền đức, giựt giây trượng phu cạo đầu, nhưng nàng kiến thức nông cạn, không

biết nếu để hoàng a mã biết, hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào. Cho nên nói, chuyện này đều là do chính tam a ca gây ra."

"Bát tẩu, những lời ngươi nói với chúng ta có thật hay không..." Thập tứ nhíu mày hướng bát a ca, bát a ca cười đến ôn nhã như ngọc, nhưng tịnh không nói gì.

Bát phúc tấn nhưng thật ra nhìn ra ý tứ của thập tứ a ca, mặt ửng đỏ, ngượng ngùng nở nụ cười liền lui ra ngoài.

Thập tam a ca nghe xong lời bát phúc tấn nói nhưng thật ra lại có chính kiến của mình, mà cửu a ca lại có vẻ ý chí kiên định hơn, "Tuy rằng biểu muội nói như có chút đạo lý, thế nhưng ta càng không thể cưới khuê nữ nhà Đổng ngạc."

Nghe vậy, mấy vị a ca kinh ngạc nhìn về phía cửu a ca, hiểu ý tứ trong lời nói của cửu a ca, bát a ca nhịn không được che trán, thập a ca lại còn cười ha ha, thập tam khuyên nhủ, "Cửu ca, ngươi sau khi đại hôn hãy thu liễm chút đi, đừng làm cho Nghi ngạch nương lo lắng."

Cửu a ca luôn luôn phong lưu, tuy rằng còn chưa ra cung khai phủ, nhưng ở ngoài cung đã có mấy tòa nhà nuôi một ít mỹ nhân thu thập được, chờ sau khi đại hôn khai phủ, đám mỹ nhân này nhất định phải đưa vào phủ, hắn lại làm không được chuyện toàn tâm toàn ý đối với một người, cũng có chút thiên lệch, cho nên chuyện nội bộ mâu thuẫn cũng đã có dự kiến trước, nếu như Đổng ngạc thị thường xuyên ghen tuông, hắn sợ nhịn không được cho người đem đuổi về Đổng ngạc gia, đến lúc đó ai cũng không còn mặt mũi.

"Thập tam, ngươi không biết, chờ ra cung, Nghi ngạch nương càng sợ không quản được cửu ca." Thập a ca nói rằng.

"Cửu ca, kỳ thực ngươi không cần buồn, Tề Thế sợ cũng không muốn đem khuê nữ gả cho ngươi." Thập tứ thầm nghĩ, không chừng một nhà đô thống cũng sợ nữ nhi tiến vào ổ sói a, "Danh tiếng của cửu ca ngươi ở bên ngoại, ha ha, còn sợ cái gì."

"Ha ha, thập tứ nói đúng." Thập a ca nghe vậy nhìn có chút hả hê, hướng về phía cửu ca phong lưu, còn làm bạn với đám thương gia, tuy là hoàng tử, nhưng nhà có chút gia thế lại là không muốn đem nữ nhi gả cho hắn.

"Hừ." Cửu a ca cũng nghĩ đến điểm này, "Các ngươi đừng quên là hoàng a mã chỉ hôn, Tề Thế có bản lãnh khiến hoàng a mã đổi chủ ý sao!"

"Cửu ca, không bằng như vầy, ngươi lại tiếp tục làm bại hoại danh tiếng của mình, làm cho tú nữ năm nay đều sợ gả cho ngươi, nhà Đổng ngạc chắc cũng không nhịn được mà tìm trăm phương nghìn kế, khiến hoàng a mã không đem nữ nhi nhà hắn làm hoàng tử phúc tấn." Thập tam thẳng thắn đưa ra chủ ý xấu.

Cửu đại ca nghe xong vừa định cho thập tam một cái liếc xéo, nhưng nghĩ lại như vậy cũng không tồi, dù gì làm bại hoại danh tiếng cũng không trở ngoại việc tìm mỹ nhân và việc buôn bán hai chuyện này, đều là việc hắn yêu thích mà, "Ta suy nghĩ thật kỹ đã."

Đây là đồng ý? Bát a ca nhịn không được che trán, quả nhiên mấy cái vị huynh đệ này ngồi cùng một chỗ sẽ không đưa ra cái ý kiến nào hay.

Kỳ tuyển tú tiến hành bừng bừng khí thế, thái tử phi có thai không thích hợp tự mình trình diện tham dự tuyển tú nữ, nhưng khiến các nàng có thể vào danh sách tú nữ đợt thứ hai hay không, thái tử phi đều có quyền nói vài câu, biết năm nay Dục Khánh Cung sẽ không có thêm người tiến vào, thái tử phi cũng liền buông thả tâm tư, thỉnh thoảng cùng hoàng thái hậu nói một ít chuyện tú nữ, có khi sẽ cùng mấy người chủ trì chọn tú nữ nói ra chút kiến nghị, còn đâu sẽ không xen vào nữa.

Không giống Nghi phi, nghi phi năm nay cũng muốn chủ trì tuyển chọn, nhưng nàng rất phiền, cửu a ca phải kết hôn, cần tìm một phúc tấn. Nhớ năm đó nàng đã có kinh nghiệm xem biểu hiện của tam phúc tấn cùng thái tử phi lúc còn tuyển tú, đã nghĩ chọn phúc tấn cho lão cửu nàng nhất định phải mở to hai con mắt tinh tế tuyển chọn, kết quả hết lần này tới lần khác hoàng thượng đến Duyên Hi Cung của nàng nghỉ ngơi thì nói ra ý định chọn khuê nữ nhà Đổng Ngạc.

Tam phúc tấn không phải là từ Đổng Ngạc gia đi ra ngoài sao? Đổng Ngạc gia, sẽ không ở trong phạm vi lo lắng của nàng! Chứng kiến các vụ chỉ hôn trước đây hoàng thượng cấp cho hoàng tử vương công và các đại thần, hoàng thượng lại thích chuyện loạn phối uyên ương, nàng không có cách nào khác sửa ý định của hoàng thượng, vậy cũng chỉ có thể đang lúc tuyển tú thì động chút tay chân, tỷ như khiến Đổng Ngạc thị rớt tuyển.

Cả ngày lăn qua lăn lại với mấy tú nữ mười mấy tuổi con nhà người ta, nghi phi cũng hiểu được có chút phiền toái, nhưng vì nhi tử, nàng phải kiên trì, trước kỳ tuyển tú nàng đã lấy lòng Đông quý phi, Đức phi, Huệ phi và đã được cho phép, nhưng còn Vinh phi nàng là không lấy lòng được, Vinh phi đối với con dâu của mình cũng không vừa lòng, đâu có thể nào để cho nàng đắc ý được? Hoàng thái hậu, thái tử phi bên kia nàng cũng chưa có quan hệ tốt, nhưng thiên tính vạn tính, đều không tính đến một câu nói của Khang Hi, "Nhược Châu, trẫm biết ngươi là người hiểu chuyện."

Nhược châu là khuê danh của Nghi phi, Nghi phi nghe hoàng thượng nói như vậy, sao có thể không biết ẩn ý ở trong ánh mắt hoàng thượng, làm nũng giở trò đều vô dụng, cũng không còn trẻ như thiếu nữ để khiến người động lòng, mà nàng hiện tại cũng không làm được, tuyển tú cũng chủ trì vô cùng miễn cưỡng.

Dục Khánh Cung, thái tử từ trên triều trở về, thấy thái tử phi đang nằm đọc danh sách tú nữ liền nhân tiện nói, "Chủ trì tuyển tú cũng không chỉ có mình người, đừng để mình hao tâm tốn sức."

"Nghi phi hiện tại tuyển tú nữ cũng đều lười xem rồi." Thái tử phi lật một tờ tú nữ sách, ngẩng đầu nhìn về phía thái tử, "Ta nghe nói cửu đệ gần đây cũng làm rất ầm ĩ."

Cửu a ca gần đây thích tìm hoa khôi ca hát rượu chè, sở thích mới này làm đến quá đáng, tiếng xấu đều thổi vào đến trong cung, mục đích vì sao trong lòng thái tử phi cũng đều biết.

"Quả nhiên là không hiểu chuyện, hắn càng nháo lớn hoàng a mã lại càng không cho hắn như ý." Thái tử nói.

"Trong kỳ tuyển tú, Đổng ngạc thị cũng không đến nỗi nào, tính tình so với tam phúc tấn không giống, trái lại có chút mềm yếu, hiện tại cửu đệ còn chưa có đại hôn, đã trước hết chê nàng, ít hôm nữa sau khi thực sự thành hôn, nàng cũng sẽ không được sống tốt. Nếu như giống với tính tình của tam phúc tấn, ngược lại có thể là được như ý,... ít nhất... Sẽ không để cho mình chịu ủy khuất." Thái tử phi suy nghĩ một chút nói, Khang Hi buộc loạn giây tơ hồng, đó là điều chính trị cần, hắn làm sao sẽ lo lắng hoàng tử phúc tấn ngày sau sẽ sống thế nào.

"Sống qua ngày có tốt hay không cũng đều không phải chuyện của chúng ta. Lão cửu nếu cưới Đổng ngạc thị, lại chướng mắt Tề Thế, ngược lại không tệ,... ít nhất ... Cô không cần phải lo lắng hắn có thể kéo thế lực chính hồng kỳ của Tề Thế. Cho dù lão cửu có cái tâm tư kia, cô còn phải đề phòng lão bát đây." Thái tử hất đuôi tóc một cái, thản nhiên ngồi vào bên người thái tử phi thả lỏng thân thể, "Từ lúc những huynh đệ này đều kết hôn, cô hiện giờ áp lực cũng càng lớn. Hoàng a mã chỉ hôn phúc tấn cho hoàng tử, phần nhiều là thuận tiện phân chia quyền lực cho các a ca tiếp quản, ông có thể dễ dàng thu nạp bát kỳ dưới sự khống chế, nhưng hoàng a mã là a mã, cô là huynh đệ của bọn họ, ngươi có thể tưởng tượng, đến lúc đó cô kế vị, có bao nhiêu chuyện phiền toái phải xử lý." Tuy nói huynh đệ thân cận, nhưng một ngày những huynh đệ này còn ôm mộng quyền thế trong tay thì hắn vẫn phải đề phòng.

Thái tử phi hơi nhíu mày một cái rồi liền dãn ra, xem ra là đã ở hoàng cung quá lâu đâm ra nhẹ dạ, "Ta hiểu ý tứ của ngươi, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không đi can thiệp chuyện hoàng tử phúc tấn, dù gì đối với ta bất luận là ai làm cửu phúc tấn, cũng chẳng quá là nhiều một cái đệ muội mà thôi."

"Ngươi cũng không giúp được cái gì, hoàng a mã chỉ hôn, ai có thể sửa được chủ ý của ông." Thái tử nói, "Nghĩ tới trước đây cô đều đối với hôn sự của mình không nói nên lời."

"Nga, đó cũng phải. Bằng không cũng sẽ không có người sau đại hôn lại hối hận muốn phế phúc tấn." Thái tử phi nhớ tới chuyện cũ, cười nhạo nói, thái tử cũng đừng cười cửu a ca bây giờ lăn lộn, trước đây chẳng phải hắn lại nhiều lần muốn hưu thê (bỏ vợ) sao.

"Cô cùng lão cửu có thể giống nhau sao!" Thái tử bất mãn nói, "Chúng ta hiện tại thật tốt, đừng nói chuyện xưa."

"Được." Thái tử phi cười tủm tỉm.

Thái tử bên này dữ thái tử phi vừa mới nói không nhúng tay vào việc cửu a ca cưới vợ, vậy mà đầu kia cửu a ca liền đem chủ ý đánh tới trên người con trai thái tử.

Hoằng Tích từ lúc biến thành dây điện thoại của Dục Khánh Cung cùng Càn Thanh Cung, cũng thường tiếp xúc với Khang Hi, coi như là học cách ăn nói, dù sao tiểu hài tử chỉ biết học vẹt, Khang Hi cũng thích trêu chọc tôn tử học nói.

Cửu a ca không biết việc này, chỉ là hắn vừa vặn cần một ống loa, mà Hoằng Tích rốt cuộc thường đến Cung Càn Thanh, vì vậy vừa gặp ở sở a ca, con ngươi cửu a ca đảo một vòng, liền đánh chủ ý lên trên người Hoằng Tích.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mệt chết đi được, mắt cũng không còn dùng tốt nữa

104. Chương 104

Hoằng Tích đang từ Dục Khánh Cung chỗ thái tử phi đi ra, muốn đi tới sở a ca tìm Hoằng Thăng ca ca, còn có mấy người tiểu hoàng thúc chơi đùa, bởi vì cũng không vội nên bước chân nhàn nhã, đi theo phía sau là thiếp thân thái giám cùng thị vệ, chậm rãi vòng qua hành lang, thỉnh thoảng còn ngắm hoa cây cỏ, giả vờ như tài tử phong lưu. Vốn là một đứa con nít, làm điệu bộ như vậy thực chọc người cười.

Cửu a ca cùng thập a ca vừa vặn từ sở a ca đi tới, từ xa xa đã nhìn thấy thân ảnh nhỏ của tiểu Hoằng Tích, thập a ca chỉ vào hoàng chất xa xa, cười ha ha một tiếng, quay sang cửu a ca nói, "Cửu ca, tiểu Hoằng Tích như vậy, cũng không biết từ chỗ nào học được."

Cửu a ca nghe vậy cũng gật đầu, định nói bộ dáng Hoằng Tích như vậy không phải là học theo thái tử cùng một cái khuôn đúc đi ra ngoài sao, ý niệm trong đầu vừa chuyển, đã nổi lên chủ ý khác, phe phẩy quạt giấy trong tay một cái, che giấu tiếu ý bên mép nói, "Hoằng Tích như vậy quả là có nhiều thú vị mà, không trách hoàng a mã lại thích, lão thập, chúng ta quá bên kia đình đi."

Cửu a ca nói liền trước tiên đi đến đình nghỉ mát phía trước, cái đình vừa hay lại nằm ở trên đường đi của Hoằng Tích, thập a ca nhìn theo, liền hiểu ra cửu a ca là muốn ngồi ở trong đình chờ Hoằng Tích đến, hảo trao đổi tình cảm chú cháu một chút, mặc dù biết ý tứ cửu a ca nhưng lại nói, "Cửu ca, ngươi không phải là muốn vội vàng ra cung đi làm chuyện bại hoại danh tiếng của mình sao, sao giờ lại không đi?"

"Không vội, chờ Hoằng Tích đến rồi hẵng nói." Cửu a ca có dự tính trong lòng, khoát tay áo, đến chòi nghỉ mát liền chờ Hoằng Tích đi tới. Thập a ca thấy vậy, chẳng biết cửu a ca tìm Hoằng Tích có chuyện gì, cũng lười suy nghĩ, cùng nhau qua chòi nghỉ mát, còn đưa lưng dựa vào đình trụ nhìn về phía hành lang, "Cửu ca, Hoằng Tích có lẽ là không tới đây."

Cửu a ca thấy Hoằng Tích, lại nảy lòng tham muốn để Hoằng Tích ở trước mặt Khang Hi nói tốt cho hắn vài câu, để hoàng a mã thích loạn phối uyên ương nhà mình sửa lại ý chỉ ban hôn, nghĩ đến điều tốt đẹp như vậy, đã thấy hoàng chất ngồi xa xa ở một gốc cây đỗ quyên đằng trước bất động.

Quên đi, núi không đến tìm ta, vậy ta phải đi tìm núi.

"Lão thập, Hoằng Tích không đến, chúng ta qua đó." Dứt lời liền đi.

Hoằng Tích cũng đã nhìn thấy cửu a ca cùng thập a ca, thấy bọn họ chờ ở đình phía trước liền biết nhất định là đang đợi hắn, trong lòng vừa nghĩ chính mình gần đây cũng chơi thân với hai vị thúc thúc này, lần này đợi hắn phía trước hẳn là có chuyện gì? Hình như nghe ngạch nương nói cửu thúc đang buồn phiền chuyện cưới phúc tấn mà, nếu tâm tình đang khó chịu, vậy việc chờ phía trước hắn không phải chuyện gì tốt. Tiểu tử kia đầu óc cũng dạo qua một vòng, nghĩ không nên dây sự vào thân, cho rằng mình không nhìn thấy hai vị thúc thúc, dù sao khoảng cách cũng còn rất xa đây, hắn chỉ ngắm hoa… Ngắm hoa… Năm nay hoa nở thật tươi đẹp.

Tiểu chủ tử không đi, bọn nô tài thị vệ theo sau cũng chỉ có thể đợi, nhiều người tụ lại thế này mục tiêu cũng thật sự là quá lớn, thái giám đi theo đều nghĩ phía trước có hai vị hoàng tử, còn là trưởng bối của tiểu a ca, có điều đi bắt chuyện trước cũng là thiếu lễ phép, Hoằng Tích lại có thể đứng ở đây thật sự là làm cho bọn hắn bội phục sự bình tĩnh thong dong của tiểu a ca, tuy rằng sự thong dong này cũng là làm cho người ta nhìn.

"Hoằng Tích, ngươi nhìn chăm chú lâu như vậy, cái cây hoa đỗ quyên này lại có cái gì bất phàm?" Cửu a ca đã đi tới, đến bên người Hoằng Tích, vòng quanh cây hoa đỗ quyên nở rộ một màu hồng diễm kia quan sát một phen, đối với tiểu hoàng chất cười hỏi.

Hoằng Tích thấy hai vị thúc thúc chờ không được đã đi tới trước mặt hắn, khuôn mặt béo có chút hơi giật giật, nghe được cửu a ca nói, biết rằng hắn cố ý, mím môi một cái, gương mặt hai lúm đồng tiền hiển hiện, "Hoàng chất gặp qua hai vị thúc thúc. Cửu thúc, cái cây hoa đỗ quyên này nở hoa thật đẹp mà thôi. Cửu thúc, ngươi và thập thúc chuẩn bị đi đâu vậy."

Cửu a ca không để ý tới Hoằng Tích ngắt lời, đi thẳng vào vấn đề, "Không phải đang muốn chờ ngươi sao." Nói xong, nghịch ngợm nháy mắt, giơ tay lên liền sờ lên cái trán bóng của Hoằng Tích, xoa xoa vài cái, "Cháu ngoan, Cửu thúc tìm ngươi có việc."

Khóe miệng Hoằng Tích hơi cứng một chút, quả nhiên có việc, lại nói, "Có chuyện gì vậy ạ?"

Thập a ca trong khoảng thời gian đi tới đã nghĩ thông suốt cửu a ca tìm Hoằng Tích là vì chuyện gì, lúc này lại không coi trọng hành động của cửu a ca, cũng biết cửu a ca đối với chuyện cưới vợ này có chút bất mãn, lười hùa theo cửu ca đi kích động Hoằng Tích, liền chỉ đứng ở một bên chờ, nhắc nhở, "Lão Cửu, có việc mau nói, chúng ta còn phải đi tới bát a ca quý phủ đây."

Cửu a ca nghe vậy, rốt cuộc là đem tầm mắt đưa ngang một cái, cúi người đối với Hoằng Tích nói rủ rỉ bên tai một phen, Hoằng Tích đầu tiên là mở to mắt, tiếp theo là há hốc miệng, cuối cùng ngậm miệng vẻ mặt hoài nghi nhìn cái vị cửu hoàng thúc này. "Cửu thúc, ngươi thực sự muốn ta làm như vậy?"

"Ừ, nếu được việc cửu thúc ta nợ ngươi một cái ân tình." Cửu a ca không để ý tới Hoằng Tích không tán đồng cũng không tin tưởng, khó có khi nào sảng khoái dùng nhân phẩm của mình làm bảo chứng.

"Chuyện này có được không vậy?" Hoằng Tích cũng không quản có thể miệng quạ đen hay không, nhịn không được bỏ thêm một câu, tuy rằng hắn còn nhỏ, nhưng cùng hoàng mã pháp ở chung một chỗ lâu như vậy không có nghĩa là hắn không hiểu một ít tính tình của hoàng mã pháp. "Nếu không được cửu thúc cũng không có thể nói ta không tận lực."

"Được, có thành hay không cửu thúc đều nhớ kỹ công lao của ngươi." Cửu a ca nhẹ vỗ tiểu tử không muốn đem chuyện dính trên thân kia một cái, tiểu hồ ly.

"Cửu thúc ngươi làm sao tìm được ngươi mà thuyết phục vậy?" Khang Hi hiếm khi nào nhìn xong tấu chương mà dư ra nửa ngày rãnh rỗi, nhấp một hớp hương trà, Hoằng Tích đã rất có hiệu suất làm việc mà trở lại Cung Càn Thanh cùng Khang Hi nói đến chuyện cửu a ca.

Khang Hi gần đây cũng biết một ít động thái của cửu a ca, không muốn cưới Đổng ngạc gia khuê nữ, cư nhiên lại gây ra nhiều chuyện như vậy, hôm nay thậm chí ngay cả Hoằng Tích đều tìm tới, ông chỉ cần nghe Hoằng Tích nói ra hai chữ Cửu thúc, đã biết nó đến nói chuyện gì. Hừ, lão cửu quả nhiên là không hiểu chuyện.

"Cửu thúc vừa vặn nhìn thấy tôn nhi mà, liền tới tìm ta nói." Hoằng Tích cười đến vẻ mặt hàm chứa khả ái, bất quá chỉ là truyền lời mà thôi, lại không thể nói thẳng Cửu thúc không muốn cưới người được hoàng mã pháp chỉ định, chỉ có thể đổi giọng, "Hoàng mã pháp, cửu thúc nói hắn không muốn cưới vợ, hắn còn nhỏ. Muốn hỏi ngài có chịu hay không?"

"Hắn còn nhỏ? Ha hả." Khang Hi sờ sờ đầu Hoằng Tích, cười đến có chút ý tứ hàm xúc không rõ, Hoằng Tích lại thấy nổi da gà trên cánh tay, không thể làm gì khác hơn là cũng ha hả cười theo hai tiếng. "Hoằng Tích, quay lại nói cho cửu thúc ngươi biết, trẫm đã biết."

Việc Hoằng Tích làm không qua bao lâu thái tử và thái tử phi cũng biết, thái tử sau khi nghe, không nhịn cười được, "Lão cửu đây không phải là buộc hoàng a mã sớm ngày chỉ hôn cho hắn sao. Ha ha, đúng như ý

hắn."

Cho dù ai đều có thể nghe ra ý cười nhạo trong lời nói thái tử, thái tử phi lúc này đang chờ sanh, lại bất đắc dĩ phải phân chút tâm trí cho kỳ tuyển tú bên, không có gì làm rãnh rỗi cùng thái tử xem người khác bị chê cười, đưa tay kéo thái tử một cái, "Ngươi trước tiên đến xem cái này, con gái của tổng binh Trương Hạo Thượng, Huệ phi gần đây đối với cái vị tú nữ này rất có ý tứ."

Thái tử nghe vậy liếc một cái, tổng binh Trương Hạo Thượng, hình như đã nghe qua cái tên này, là người của binh bộ, "Không phải là Huệ phi muốn chọn cho đại a ca chứ?"

"Trong phủ đại a ca giờ đã có hai người trắc phúc tấn, vị trí đã đầy, ái nữ của tổng binh cũng không có khả năng vào phủ với thân phận một cách cách, ngươi nói xem Huệ phi có ý định gì?" Thái tử phi gạt gạt khóe miệng, "Đại phúc tấn từ lúc sinh con trai trưởng xong, thân thể vẫn không tốt, bệnh không thế nào xử lý công việc, gần đây nghe nói bệnh lại nặng hơn, không biết có thể chữa khỏi hay không, Huệ phi có lẽ là tìm cho đại a ca một vợ kế." Con gái của một tổng binh có thực quyền, và một nhà mẹ đẻ đại phúc tấn đã thất thế từ lâu, người nào đối đại a ca có lợi hơn vừa nhìn là biết, chỉ là đại phúc tấn vẫn còn đây, Huệ phi lại có hành động như vậy làm cho lòng người nguội lạnh.

Ánh mắt thái tử tối lại, "Đại phúc tấn thật sự không chống đỡ nổi sao?" Hắn là không muốn nhìn thấy kẻ địch có thêm trợ lực mới, nhất là khi hắn vẫn luôn không thể động vào mặt quân sự, mà đại a ca lại có thể làm mưa làm gió binh bộ.

Thái tử phi cân nhắc trong lòng một chút, nói, "Không chắc lắm." Thái tử phi cố tình giúp đại phúc tấn một tay, thế nhưng hai người thực sự khó gặp mặt một lần, nhất là bây giờ mình hành động bất tiện, khó có thể xuất cung, mà đại phúc tấn lại ở triền miên trên giường bệnh, nếu là phái cung nhân đưa hảo dược đến, cũng chưa chắc nàng có thể dùng tới. Suy nghĩ một chút lại nói, "Nếu không ta tìm thời gian đi xem đại phúc tấn."

"Không được." Thái tử một ngụm phủ quyết, "Ngươi bây giờ còn đang mang thai, qua đó nhiễm bệnh khí thì phải làm sao? Huống hồ ngươi đi xem thì thế nào, cái được không bù cái mất."

Thái tử phi sờ sờ bụng dưới, không thèm nói lại, nhìn phía ngọn đèn chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Thái tử thấy thái tử phi yên tĩnh hồi lâu cũng không nói gì, lo lắng thái tử phi để tâm vào chuyện vụn vặt, cho là hắn với đại a ca bạc tình như nhau, là cái loại chờ thê tử chết đi cưới người khác, liền nói, "Tĩnh Nghiên, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ tốt thôi, cô cũng không giống như đại a ca." Về phần thế nào, hắn nhưng thật ra không nói ra miệng.

Thái tử phi lấy lại tinh thần, nghe được thái tử nói, liền kinh ngạc, "Ngươi nói cái gì đó? Đang êm đẹp nhắc đại a ca làm gì? Đại a ca lúc này vì đại phúc tấn đang vô cùng khẩn trương, rốt cuộc vẫn là phu thê từ thời niên thiếu, ngươi lại nhìn ra cái chuyện méo mó gì vậy?"

"Gì, hắn mà cũng sẽ cấp bách?" Thái tử nghe vậy có chút kinh ngạc, "Thật không nhìn ra đây. Không chừng đại phúc tấn nhìn hắn lo lắng cho nàng mấy tháng trời cũng đã mãn nguyện rồi." Có thể chống đỡ qua kỳ tuyển tú đó là hay nhất, tuyển tú vừa xong, đại phúc tấn liền mất, đại a ca cũng không tìm được người thay thế.

Thái tử phi sao có thể không biết suy nghĩ của thái tử, đưa tay nhéo nhéo vành tai thái tử, "Thái tử điện hạ, tâm phải nhân hậu, đối đãi người khác không thể quá hiểm độc."

Thái tử cười lạnh hai tiếng, có thể thấy kẻ đối đầu gặp chuyện không may chính là việc khiến hắn vui vẻ, có điều cùng đại phúc tấn tính toán rốt cuộc là có chút không hay, liền bắt lấy cái tay kia xoa bóp một cái, "Cô rốt cuộc cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ta sẽ đến trước mặt bọn họ cười vài câu."

Tuyển tú hừng hực khí thế, cuối cùng qua hai tháng, thân thể ốm yếu của đại phúc tấn cũng vượt qua kỳ tuyển tú và đã có khởi sắc, khiến một đám người trong hoàng cung bội phục, mà bên kia cho dù cửu a ca có làm như thế nào đi nữa, lúc kỳ tuyển tú còn chưa kết thúc, Khang Hi liền nhanh chóng cấp cho tên tự xưng mình còn nhỏ cửu a ca một đạo thánh chỉ ban hôn, khiến cửu a ca nửa tháng sau liền cùng con gái đô thống Tề Thế thành hôn, sớm ngày ra cung khai phủ.

Bởi vì lúc trước cửu a ca làm huyên náo có chút quá phận, rất nhiều người cũng không cho rằng cuộc hôn nhân này là tốt, ngũ phúc tấn bát phúc tấn những chị em dâu này đã nổi lên đồng cảm với cửu phúc tấn, chỉ chờ cửu phúc tấn thêm vào đại gia đình hoàng cung này thì đi trấn an một phen, mà cửu a ca cũng biết ý chỉ ban hôn truyền xống nhanh như vậy, hoàn toàn là bởi vì lần nọ Hoằng Tích trợ giúp một tay nói.

"Cửu thúc không muốn cưới vợ, hắn còn nhỏ." Thập tứ a ca mỗi lần nói lên những lời này, liền không nhịn được cười to một phen, mấy a ca khác nghe được cũng đều không thể nhịn cười.

Cửu a ca hận hận nhìn chòng chọc thập tứ, dùng nhãn thần uy hiếp nếu hắn còn dám nói thêm một câu nữa sẽ xử đẹp hắn, bát a ca thu liễm nụ cười trên mặt, đối với cửu a ca nói, "Từ lúc ngươi nói cho ta đã tìm Hoằng Tích hỗ trợ, ta đã nói với ngươi là chuyện này không khả quan, nên tìm Hoằng Tích về bảo nó đừng đi, nhưng đứa bé kia đã đem chuyện này làm ngay lập tức. Cho nên đây cũng là không có biện pháp."

"Cửu ca cũng đừng trách Hoằng Tích. Hắn chỉ là một đứa bé, còn phí tâm tư kiếm cớ cho ngươi không phải kết hôn, cũng coi như tận lực." Thập tứ a ca nghĩ đến lý do Hoằng Tích tìm cho cửu a ca để không phải kết hôn, lại không nhịn được cười.

Thập a ca đến giờ mới chỉ cảm khái một câu, "Hoằng Tích tiểu tử kia làm việc rất nhanh, sau này nhờ hắn phải suy nghĩ một chút."

"Các ngươi cứ cười đi cười cho đã đi!" Cửu a ca càng tỏ ra tức giận, thẳng thắn nghĩ bình đã vỡ thì đập cho nát luôn, "Cười xong đừng quên chuẩn bị lễ vật thành hôn cho ta. Hừ, lão thập, thập tứ, các ngươi sớm muộn cũng có một ngày như vậy!"

Chuyện của cửu a ca dần chìm vào quên lãng thì cũng là lúc phủ nội vụ bắt đầu xử lý hôn sự, khó khăn lắm nửa tháng mới xong, Dục Khánh Cung thái tử phi đã đến lúc sinh đẻ, mọi người đều nghe ngóng Dục Khánh Cung sẽ có thêm một tiểu a ca nữa, trên dưới Dục Khánh Cung tràn đầy không khí tân sinh vui mừng.

105. Chương 105

Lúc thái tử để cho người đem tiểu cung tiễn đến cửa Dục Khánh Cung treo lên, ý chỉ ban thưởng của Khang Hi cho thái tử phi cũng đến rồi, khen thái tử phi công dung tài đức cùng với việc cống hiến cho nhân khẩu hoàng gia khẳng định, khen xong cũng không quên các loại ban thưởng, biểu hiện đầy đủ coi trọng đối với hoàng tôn ruột thịt của Dục Khánh Cung. Thái tử phi không có cách nào khác là tiếp chỉ tạ ân, lúc thái tử tạ cảm ơn xong, phần thưởng hoàng của thái hậu ban cho cũng đến rồi, Dục Khánh Cung lại một trận bận rộn.

Liên tiếp vài ngày, phi tần hậu cung các nơi, nhóm a ca, và cả tôn thất các đại thần cũng tụ tập tại đây khó có cơ hội được quang minh chính đại tiếp cận Dục Khánh Cung bày tỏ thiện tình của mình, đây hết thảy đều rất bình thường, nhất là thái tử phi đã là sinh lần thứ ba, Dục Khánh Cung xử lý việc này vốn là nên thuận buồm xuôi gió lại đột nhiên có một sự không như ý thái tử phi sau khi sinh thân thể suy yếu, đã đến mức không thể nào xử lý công việc nỗi.

Thái tử phi vẫn luôn là người chủ định của Dục Khánh Cung, mọi người căn bản không có dự liệu thân thể thái tử phi vẫn khoẻ mạnh thế mà lại gục ngã, việc này vừa lộ ra, người thân cận khi đã biết đều là đầu óc mơ hồ, đặc biệt hơn nữa là đám người Trữ ma ma Cam Thảo. Thái tử ở vào ngày thứ hai thái tử phi rơi vào mê man đã hoàn toàn không còn chút ý mừng, thay vào đó là lo lắng, liên tục tuyên gọi thái y vào Dục Khánh Cung vì thái tử phi khám và chữa bệnh, lại đều chỉ có một đáp án thái tử phi vì sinh sản nên nguyên khí đại thương, không tra được nguyên nhân khác. Những lời này ở lúc thái tử nghe đến lần thứ ba mà thái tử phi vẫn chưa có khởi sắc thì hắn đã phẫn nộ đến mất cả lý trí, toàn bộ lửa giận trút lên thái y viện. Cho dù như vậy, thái tử vẫn là hạ lệnh không được tuyên bố việc tháo tử phi bệnh nặng ra ngoài, có thể che giấu thì cứ che, hắn không muốn bất luận kẻ nào nhìn ra đáy lòng hắn đang vô cùng hoảng loạn.

Đại cung nữ và nhóm nhũ mẫu ở lúc kiểm kê đối chiếu danh mục quà tặng lễ ban cho, vốn dĩ căn cứ theo lời thái tử phi nói mà làm, nhưng lần này không giống trước kia, thái tử phi hoàn toàn không cách nào xử

lý công việc, các nàng cũng yêu thương lo lắng thân thể chủ tử nhà mình xảy ra chuyện, có thể chiếu theo lệ cũ thì liền làm theo lệ cũ, thực sự không có lựa chọn khác, cũng chỉ có thể bẩm báo thái tử điện hạ.

Thái tử vì chuyện thái tử phi mà tâm phiền ý loạn, thêm những việc nhỏ vụn vặt nữa, mặt đã như tòa nói băng, Hoằng Thăng, Hoằng Tích cũng lanh trí không đi làm phiền a mã nhà mình.

Hoằng Thăng vội bỏ bê bài vở và bài tập cưỡi ngựa bắn cung, còn phải quan tâm thân thể thái tử phi, mỗi ngày phải chú ý tam đệ, để ngừa có cung nữ nô tài nào dám cả gan xao lãng, cả ngày ở sở a ca rồi Càn Thanh Cung và cả Dục Khánh Cung ba chỗ thay nhau lưu chuyển, cả người gầy đi rất nhiều, nguyên bản còn mang theo vẻ mập mạp của gương mặt trẻ thì giờ đã chút hình dạng tiểu thiếu niên, coi như trong một đêm trưởng thành không ít, chỉ tiếc thái tử phi không nhìn thấy.

Hoằng Tích vẫn còn bản tính trẻ con, hai ngày không nghe được thanh âm của ngạch nương, lại căn cứ theo biểu hiện của a mã đã bị dọa sợ, lén chảy nước mắt cũng không ít lần, nhưng cũng không dám đi làm phiền mọi người, chỉ là lúc làm bạn ở bên người Khang Hi, thỉnh thoảng vành mắt hồng hồng nhìn phương hướng Dục Khánh Cung không nói một lời.

Khang Hi nhìn tiều dáng vẻ của hắn, cũng sợ hắn nghỉ quẩn, lại lo lắng đem hoằng tích tuổi còn nhỏ trả về lại Dục Khánh Cung sẽ khiến cho thái tử thêm phiền, liền nhân lúc rảnh rỗi lại an ủi hắn vài câu, để cho hắn yên tâm bớt sầu tư. Đối với thái tử phi, hắn vẫn là rất hài lòng, nếu thái tử phi có chuyện gì bất hảo, trong lòng hắn cũng thực cảm thấy đáng tiếc cực kỳ.

Ngày hôm đó lâm triều, Khang Hi nghe quan viên phụng chỉ đi tuần Vĩnh Định Hà bẩm tấu lên xong, lại hỏi thăm lễ bộ vài câu về việc đại hôn cửu a ca, đã lệnh bãi triều để các quan viên đi xuống, giữ lại thái tử, đại a ca cùng mấy a ca thành niên được vào triều còn có mấy vị thượng thư đại thần.

Cả người thái tử mặc dù ăn mặc chỉnh tề tươm tất, nhưng thoạt nhìn giữa chân mày lại sinh ra sầu lo, tơ máu trong mắt cũng có thể nhìn ra mấy ngày này hắn cũng đã không ngủ đủ, mấy vị a ca từ lâu đã biết việc thái tử phi của Dục Khánh Cung xảy ra chuyện, nhưng đối với việc thái tử phi chưa từng có ác cảm với nhóm a ca nên cũng không ai nhân cơ hội ở phía sau bỏ đá xuống giếng hoặc là nhìn có chút hả hê.

Khang Hi nhìn thoáng qua thái tử, đuôi lông mày hơi trầm xuống, rất nhanh liền dời ánh nhìn nói, "Trẫm lưu các ngươi là muốn nói việc dò xét Vĩnh Định Hà năm nay."

Nhóm a ca cùng mấy đại thần vừa nghe liền hướng chỗ Khang Hi nhìn lại, đại a ca đã giành nói trước, "Hoàng a mã, ngài là muốn đích thân đi tuần Vĩnh Định?"

Khang Hi gõ nhẹ đầu ngón tay, ừ một tiếng, "Dò xét Vĩnh Định xong, còn có việc quản lý Hoàng Hà cũng cần có người đi giám sát một phen." Khang Hi vừa liếc nhìn thái tử có chút không yên lòng, cau mày, "Dận Nhưng, ngươi có cần phải tùy giá không?"

Chúng a ca nghe được giọng Khang Hi hỏi, trong lòng đều không thể tránh khỏi đau xót, thái tử cũng không biểu thị hứng thú đối với việc đi dò xét Vĩnh Định Hà, hoàng a mã chỉ lo lắng hắn xao lãng, đây thật là người cùng người không thể so bì a, thiên vị thái tử! Bất quá đường nhìn hướng đến thái tử, thấy thái tử hơi lộ ra vẻ mệt mỏi trên mặt, nghĩ đến chuyện Dục Khánh Cung vui quá hóa buồn, không khỏi lại lấy lại được chút thăng bằng.

Thái tử hồi phục lại tinh thần, vội nói, "Nhi thần để cho hoàng a mã định đoạt." Lời nói này vừa ra, lại không nói thêm gì nữa.

Theo mô tuýp cũ, thái tử không chỉ có muốn tích cực tranh thủ tình cảm mà theo Khang Hi từng bước, nhất là những lúc Khang Hi muốn sai quan viên đi dò xét thì liền muốn đề cử người của mình đi, vì tích lũy thành tích trong tay, nhưng thái tử hiện giờ rõ ràng không phấn chấn, cũng không muốn đi làm những chuyện trước đây rất muốn làm, không chỉ riêng Khang Hi, mà đám người đại a cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhất là Khang Hi, đối với bộ dáng thái tử như vậy lại có chút khó nói, hảo hảo cấp cơ hội cho người khác.

"Các ngươi thì sao?" Khang Hi để thái tử thoải mái là bởi vì Dục Khánh Cung có chuyện phiền, tự tìm bậc thang leo xuống nói với các con của hắn, cũng tiện thể cùng mấy trọng thần thương lượng chương trình.

"Hoàng a mã, nhi thần nguyện đi theo thánh giá." Đại a ca cảm giác rất là hứng thú, nhưng điều không phải Vĩnh Định Hà, mà là chuyện giám sát Hoàng Hà, "Hoàng a mã, nhi thần cũng nguyện ý đi giám sát công trình trị thuỷ sông Hoàng Hà."

Đại a ca vừa nói xong, bên này tam a ca đã nở nụ cười, "Đại ca, nói đến hành binh chiến trận không ai có thể vượt qua ngươi, nhưng công trình thuỷ lợi lại là một việc khác. Hoàng a mã, nhi thần mặc dù bất tài, nhưng lại đối với việc trị thuỷ cũng có chút kiến thức." Tam a ca nói xong vẻ mặt đối việc giám sát Hoàng Hà lộ ra tham vọng, đang hận không thể phi đến chỗ đó đại triển thân thủ, trời biết hắn gần đây ở lễ bộ, bị hôn sự của cửu đại ca làm cho phiền đến đau đầu, nếu không đắc tội một thập tam a ca trước đó nên không muốn thêm một lão cửu nữa, chứ không hắn đã sớm muốn bỏ trọng trách để cửu a ca không thành hôn được cho xong, không thấy có tân lang qnào là nhiều chuyện phiền toái như vậy. Nếu là có thể thắng được thánh chỉ của hoàng a mã, rời đi kinh thành sẽ sảng khoái hơn nhiều.

"Tam ca, trị thủy sông Hoàng Hà cũng không phải là đọc lướt qua một ít trong sách là được." Bát a ca ôn hòa cười, chỉ ra lỗ hổng trong lời nói tam a ca.

Cái này mọi người đều biết, tam đại ca có thể là đọc rất nhiều sách, nhưng bàn về tính thực dụng và kinh nghiệm sống thì có khi còn thua cả tam phúc tấn.

Tứ a ca nghe bát a ca châm chọc tam a ca, trên gương mặt vẫn là vẻ bình thản, cho dù ai cũng đều không nhìn thấy tiếu ý trong lòng hắn. Ngũ a ca thất a ca lại không nể tình, nhoẻn miệng cười quay mặt đi nơi khác.

Đám đại thần lại không thể bật cười trước mặt Khang Hi, cả đám phải bưng vẻ mặt nghiêm chỉnh, vẻ mặt nhóm a ca lại như đang cùng bạn bè bàn luận chính sự vậy, dù sao bọn họ cũng đã nhìn quen, không có quá để ý.

Khang Hi nhẹ nắm tay lại, "Được rồi, trẫm tự có chủ trương. Các ngươi đều lui ra đi." Dù gì có giữ lại nữa cũng không thấy sẽ đưa ra được cái kết luận gì.

"Vâng, hoàng a mã." Mọi người ở đây đều lên tiếng đáp lời.

Thái tử lần này ngược lại cũng phản ứng nhanh hơn, đáp lời liền muốn quay về Dục Khánh Cung. Nhưng Khang Hi đã bất mãn chuyện hắn phân tâm ở trên triều, ở lúc thân hình thái tử khẽ động, hắn liền lên tiếng, "Thái tử lưu lại."

Đại a ca xoay người nghe vậy đã nhịn không được phết miệng, nhưng là không dừng lại liền lui ra ngoài, thái tử lại chỉ có thể đáp: "Vâng, hoàng a mã."

Mọi người đi rồi, Khang Hi mới để cho thái tử đi tới trước mặt, cầm một bản tấu chương gần đó ném ra một cái, "Dận Nhưng, hôm nay ngươi vào triều vì sao lại phân tâm như vậy."

Thái tử nhìn động tác của Khang Hi, liền hiểu đây không phải là hoàng a mã bất mãn với hắn sao, liền nhận sai nói, "Hoàng a mã, là nhi thần không tốt, nhi thần lên triều có chút tâm thần không yên."

"Việc thái tử phi trẫm đã biết, ngươi không cần quá để tâm, cát nhân tự có thiên tương, nàng là một người có phúc." Khang Hi biết thái tử lo lắng, cũng an ủi vài câu, thế nhưng, "Dận nhưng, ngươi là thái tử Đại Thanh, thái tử của trẫm, ngươi phải biết có việc nên làm có việc không nên làm, bất cứ lúc nào cũng không thể xử trí theo cảm tính. Ngươi hiểu chưa!"

Nói đến về sau, giọng của Khang Hi trở nặng, hắn thậm chí đang suy nghĩ ảnh hưởng của thái tử phi đến thái tử quá lớn, điều này thật sự là không thể để nó phát sinh. "Tam a ca Dục Khánh Cung mới sinh, ngươi là a mã, thái tử phi không thể xử lý công việc, ngươi cũng không thể mặc kệ, trẫm thấy Hoằng Thăng đã gầy một vòng, hắn chỉ mới làm một ca ca, lại có thể phân ưu cho ngươi đến tận như vậy."

"Hoàng a mã." Thái tử nghe xong những lời này, nghĩ đến thái tử phi, vành mắt lại đỏ, cho tới bây giờ hắn đều không nghĩ tới ảnh hưởng của thái tử phi đối với hắn đã đến trình độ như vậy. Thái tử phi rơi vào mê man hai ngày, cả người hắn đều rối loạn, liên lụy con thứ ba cũng có không thích, nếu không vì sinh nhiều tiểu a ca, thân thể thái tử phi làm sao sẽ như vậy. Thân thể thái tử phi luôn luôn khỏe mạnh như bò mộng, lúc mang thai cũng tinh thần hơn sản phụ khác nhiều lắm, lại không nghĩ tới lại đột nhiên ngã xuống.

Suy nghĩ nhiều thậm chí đối với trước đây hắn đối với lúc thân thể đại phúc tấn bất hảo, đại a ca rối ren thì nhìn có chút hả hê mà cảm thấy hổ thẹn, chớ không phải là lỗi lầm của hắn báo ứng đến trên người thái tử phi chứ, ông trời cũng để cho hắn trải qua một phen kinh động sốt ruột.

"Hoàng a mã, nhi thần hiểu, chỉ là thái tử phi cùng nhi thần nhiều năm phu thê như vậy, nhi thần trong lòng thật là thương cảm, gấp đến độ có chút rối loạn." Thái tử không lo lắng ở trước mặt a mã mình tỏ ra yếu đuối, nói xong đã ngồi xổm xuống tựa đầu ở trên đầu gối Khang Hi.

Khang Hi nghe vậy thở dài, sờ sờ đầu thái tử như khi còn bé vậy, thái tử lo lắng thái tử phi cũng là chuyện thường tình, nhiều năm làm phu thê như vậy, nếu đã cảm tình như vậy ông cũng chỉ trách trời sinh thái tử có tính lương thiện như vậy, thái tử phi nếu thật cí gì không may, chọn một thái tử phi mới cũng sẽ khiến hắn phiền não, càng chưa nói thái tử phi còn sinh ba con trai trưởng, nếu có một ngày như vậy, Dục Khánh Cung sẽ hỏng bét. "Đừng nóng vội, luôn sẽ có biện pháp, thái y viện còn chưa chẩn ra mạch chứng của thái tử phi sao."

"Đám phế vật kia." Thái tử nghĩ đến thái y viện, cũng không có một câu nói tốt.

Phụ tử đang nói, đã thấy cung nhân Dục Khánh Cung vội vã đến bẩm báo, "Thánh thượng, thái tử điện hạ, thái tử phi đã tỉnh."

Thái tử nghe vậy, trong lòng buông lỏng, ý mừng dâng lên, nhìn về phía Khang Hi: "Hoàng a mã, ngài thật là kim khẩu chúc lành, thái tử phi cát nhân tự có thiên tương."

Khang Hi cũng cười, cũng không giữ thái tử lại, "Được rồi, mau quay về xem đi."

Thái tử tảo không lưu được, chờ thái tử đi rồi, Khang Hi lại để cho nhân khứ đại ca sở báo cho biết hoằng thăng hoằng tích huynh đệ.

Thái tử phi không nghĩ tới mình đã ngủ lâu như vậy, nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non thì cả người thoát lực rơi vào ngủ say, vốn cũng cho rằng mình bất tỉnh chỉ qua một ngày, không nghĩ tới lâu như vậy, lúc mở mắt ra nhìn được rõ ràng, liền cảm giác đói bụng lắm, câu nói đầu tiên khi quay sang Trữ ma ma vẻ mặt đang mừng như điên là: "Ta đói bụng."

Chờ có cơm ăn cũng phải mất một khoảng thời gian nhất định, thái tử phi tỉnh lại tuy rằng cả người không còn chút sức lực nào, nhưng tinh thần còn tốt, muốn gặp tiểu nhi tử, nghe nhũ mẫu kể chuyện sau khi mình mê man xong, còn có phản ứng của thái tử có chút trong dự liệu, cũng không nói rõ trong lòng là tư vị gì, chỉ là nặng trịch.

Thái tử chạy về Dục Khánh Cung, lúc nhìn thấy thái tử phi, thái tử phi đang một bên húp cháo, một bên chơi đùa với tiểu nhi tử đặt ở bên cạnh, không chút suy yếu nào của người mê man vài ngày trước đó, ngay cả như vậy, thái tử cũng nhất thời không phát hiện, liền tiến lên ôm thái tử phi, ôm thật chặt hồi lâu không buông.

Thái tử phi có chút vô cùng kinh ngạc tâm tình hắn lại để lộ ra ngoài như thế, cháo cũng không cách nào uống, ý bảo Trữ ma ma dẫn cung nữ phục vụ trước tiên lui ra ngoài, nhấc tay vỗ vỗ sau lưng của thái tử, "Vẫn khỏe chứ?"

"Ngươi nói vẫn khỏe là sao!" Thái tử buông thái tử phi ra, phẫn nộ trừng mắt một cái, "Ngươi cũng biết ngươi hôn mê bao lâu! Ngươi cũng biết cô lo lắng như thế nào!"

"Ha ha, ta chỉ là ngủ một giấc mà thôi." Thái tử phi bị trừng cũng hơi thẹn thùng, "Ngươi quá quan tâm mà bối rối thôi."

"Hừ!" Thái tử đối với cái người hoàn toàn không thèm để ý sống chết của chính mình này có chút giận, "Ngươi tỉnh lại nhưng lại không cho đòi thái y tới, thái y còn chưa lai, phòng ăn làm sao dám cho ngươi dùng bữa lung tung."

"Ngươi yên tâm, đã nhìn rồi, ta không sao, thật sự không có chuyện gì mà." Thái tử phi trấn an nói, đối với lòng thành của thái tử rốt cuộc là cảm động, "Dận Nhưng, cám ơn ngươi."

"Ta và ngươi là phu thê, vì sao phải nói những lời xa lạ." Thái tử đã tĩnh táo cả người, căng thẳng chất chứa mấy ngày nay cuối cùng cũng đã bộc phát, liền cảm thấy cả người mệt mỏi, "Được rồi, cô mấy ngày nay

đều không ngủ ngon, để cô chợp mắt một chút."

Thái tử nói xong, liền muốn hướng khoảng trống trên giường nằm lên đó, thấy tiểu nhi tử quấn trong tã lót cũng đang ngủ, nhịn không được nhẹ bóp khuôn mặt nộn nộn một cái, "Tên tiểu tử thúi này."

Thái tử phi làm bộ giơ nắm tay lên đe dọa thái tử, "Đứa nhi tử này của ta mà ngươi dám ghét bỏ? Người nằm ở nơi này để làm chi, nơi này là phòng sinh, ngươi không thích hợp ở lại chỗ này, theo như quy củ ngươi phải tránh đi."

"Cô thiếu chút nữa đã quên là ngươi còn phải ở cữ, trách không được nghe có mùi là lạ." Thái tử nghe thái tử phi cản, đứng dậy ngửi mùi vị trên người thái tử phi một cái, "Mùi chua."

"Hừ hừ, " Thái tử phi hất một mớ tóc dài, tiếp lời nói, "Cũng không biết mới vừa rồi là ai ôm ta chặt vậy."

Thái tử cười liếc nhìn thái tử phi, bình tĩnh gật đầu, "Ngươi lại có tinh thần cùng cô đấu võ mồm, rất tốt." Nói xong cũng phân phó cung nhân tiến đến một góc phòng chuẩn bị nhuyễn tháp nghỉ ngơi, thái tử phi bên kia còn là bị một tòa bình phong mười sáu phiến chận lại.

Không bao lâu huynh đệ Hoằng Thăng Hoằng Tích cũng tới, biết được a mã ngạch nương đang nghỉ ngơi, cũng không quấy rầy, huynh đệ hai người cũng yên tâm tìm chỗ nghỉ một lát.

Cảm giác được bên kia bình phong truyền đến tiếng hô hấp an ổn của thái tử, hẳn là đã ngủ, thái tử phi cũng không dám tuỳ tiện tiến vào không gian tra xét một phen, tinh thần lực nhận biết không gian có biến hóa, ở đoạn thời gian mê man đó, chính mình còn hoàn toàn mất đi cảm giác đối với không gian, hiện tại loại cảm giác nắm quyền khống chế này trở lại trên người, dù là có chút nóng nảy, nhưng cũng không muốn kinh động thái tử.

Nghĩ vậy, thái tử phi vừa liếc nhìn tiểu nhi tử ngủ, còn có đứa bé này, vì sao sinh hắn xong lại mê man lâu như vậy, rõ ràng tình trạng thân thể của mình rất tốt, trực giác cho biết việc này có liên quan đến không gian.

Chuyện thái tử phi tỉnh lại, thân thể đang từ từ chuyển biến tốt đẹp, tất cả mọi người đã biết, hoàng thái hậu thành tâm mà cảm tạ Phật tổ, vốn định tự mình đến Dục Khánh Cung xem thái tử phi một chuyến, nhưng bị Khang Hi và thái tử ngăn trở, sợ mệt nhọc lão nhân gia, thọ yến sáu mươi tuổi của bà sắp đến, trước đó làm sao có thể không dưỡng tốt thân thể. Hơn nữa đám cưới cửu a ca, hoàng thái hậu cái tổ mẫu này cũng cần phải quan tâm, trên triều ngoài triều gần đây đều là chú ý những chuyện này.

Thái tử đã hoàn toàn khôi phục trạng thái dĩ vãng, cả ngày bừng bừng tinh thần, mỗi ngày hạ triêu cũng sẽ theo Khang Hi đến từ nhân cung thỉnh an hoàng thái hậu, một phần là do hắn hiếu tâm, một phần là thay thái tử phi cảm tạ thái hậu thương yêu, đi nhiều hơn, nghe được chuyện hôn sự cửu a ca cũng nhiều hơn.

Thái tử tự mình vui vẻ, liền sắp được thấy người khác gặp họa, nghĩ đến đại công thần tác hợp hôn sự cửu a ca, chính là nhị a ca của Dục Khánh Cung nhà mình, ý xấu trong mắt thái tử khẽ máy động.

106. Chương 106

Hoàng tử đại hôn, đó là hoàng cung đại sự, bởi vì a ca khi đại hôn không chỉ có đại biểu hắn đã trưởng thành, mà còn có thể ra cung khai phủ, tự bỏ kinh phí ra xây phủ cho chính mình, từ nay về sau làm người đứng đầu một phủ, không giống với khi còn ở sở a ca trong cung phải câu nệ nhiều thứ như vậy, mỗi sớm còn có thể lên triều, cửu a ca từ lúc hiểu chuyện đã đối với lần này ngập tràn chờ mong, nhưng sau khi trải qua chuyện muốn thay đổi phúc tấn này, cửu a ca đối với việc mong chờ thành hôn đã giảm đi, trở thành tân lang bị mọi người xoi mói nhất Đại Thanh, càng làm cho tam a ca ở lễ bộ muốn tránh mặt không muốn gặp.

Thật vất vả cũng đến ngày thành hôn, cửu a ca cũng bỏ ý niệm làm loạn trong đầu trước đây, dù sao đêm động phòng của một đời người cũng không phải chuyện chơi, có không thích khuê nữ nhà Đổng Ngạc thị

như thế nào đi nữa, nhưng nghe nói người ta cũng là một đại cô nương xinh đẹp như hoa, một phút xuân tiêu đáng nghìn vàng, cửu a ca nghĩ tới đây lại có chút bình tâm lại.

Kết quả hắn nghĩ thông suốt, lão cha của hắn lại không dễ dàng buông tha hắn như vậy. Căn cứ vào chuyện hắn không muốn thành hôn mà làm ra đủ các loại cử động, cho thấy Khang Hi đối với cái vị nhi tử còn nhỏ này thập phần quan tâm, ở mấy hôm trước ngày đại hôn, còn không quên cấp cho cửu a ca một đạo ý chỉ phong chức, cửu a ca bị phong làm bối tử.

Y chỉ phong hầu truyền xuống, sắc mặt cửu a ca đón thánh chỉ tựa như mở phường nhuộm, được gọi là một dải năm màu sắc, bối tử a, tốt xấu gì mẹ của hắn cũng là chủ một cung, thấp nhất cũng nên là bối lặc a. Cửu a ca lòng chua xót, ủy khuất, khiến hắn cưới một người vợ mà hắn không thích là đủ rồi, còn đem tước vị cắt xén như thế, hắn rốt cuộc đắc tội với ai a?

Trong lòng của Khang Hi đang nghĩ gì ngươi đừng đoán, ngươi đoán thế nào cũng nghĩ không thông, cửu a ca ôm ủy khuất tự phiền muộn, bát a ca cái vị ca ca tri tâm này còn phải đi an ủi hắn vài câu, miễn cho hắn để tâm vào chuyện vụn vặt, càng chọc giận hoàng a mã, tốt xấu phải khuyên nhủ một câu, "Ca ca cũng chỉ là một bối lặc, tam a ca hiện tại còn bị giáng tước vị đây." Hắn chỉ có thể khuyên như thế.

Hắn thấy rõ, hoàng a mã cấp cho cửu a ca cuộc hôn sự này, thật ra đối với cửu a ca có không ít chỗ tốt, đô thống Tề Thế là Đô thống của nhất kỳ, ngày sau cửu a ca cái đứa con rể này cũng có thể được phân quyền lực, chỉ là cửu a ca và Tề Thế không hợp nhau, cửu a ca cũng không phải người cười một cái là quên ân cừu, lần này không muốn cưới khuê nữ nhà Đổng Ngạc đã làm cho người ta sinh lòng bất mãn, vụ kết hôn này ngày sau cũng không nhất định có thể biến thành trợ lực.

Biến thành bộ dáng như vậy, là do cửu a ca không chịu thua kém, cũng không nghe khuyên bảo, còn có thái tử và đại a ca hai người bọn họ nhìn thấy chuyện hay cũng 'trợ giúp' không ít, hoàng a mã lần này có lẽ là đối với cửu đệ thất vọng rồi.

Bát a ca trong ngực nghĩ như vậy, nhưng không muốn để cửu a ca nghe xong càng thêm khổ sở, chỉ có thể nói mấy câu an ủi hắn để hắn đừng làm hoàng a mã tức giận.

Từ đó đến giờ thập a ca thấy cửu a ca bị đối xử bất công lại không thể giúp gì, phải biết rằng Khang Hi lần này đả kích lão cửu, vị thế của hắn cũng bị giảm xuống, xét thấy ngạch nương của hắn là Ôn Hi quý phi đã qua đời được truy phong hoàng quý phi, hắn nhưng thật ra có thể được một tước vị quận vương, Đôn quận vương, ngoại trừ thái tử, đại a ca, chỉ có hắn là có tước vị cao nhất, lúc này nói cái gì đều không thích hợp, hoàn toàn không cùng lập trường, bát ca còn là một bối lặc đây, nói ra bối lặc bối tử nghe xong không chừng lòng sẽ chua xót.

"Hoàng a mã hắn hay chướng mắt ta!" Cửu a ca là từ trước đến nay ở trước mặt Khang Hi không hề cố kỵ biểu thị bất mãn của hắn, lần này cũng không nhịn được nói, "Các ngươi nói xem ta còn nên thành hôn hay không? Còn chưa có đại hôn đã gây ra cho ta nhiều chuyện như vậy, còn không biết sau này sẽ như thế nào đây."

"Cửu ca, không phải chỉ là một phúc tấn sao, cửu tẩu nghe nói tính tình còn rất nhu thuận, qua không bao lâu đệ đệ cũng phải thành hôn, cái kia thế nhưng là tới từ Mông Cổ." Thập a ca nắm tay làm bộ ho khan một chút, nhịn không được chen miệng nói.

Cửu a ca nhịn không được liếc ngang nhìn thập a ca, căm giận không nói, vận khí cái lão thập này so với hắn vẫn rất tốt, cách cách Mông Cổ thì làm sao, tốt xấu vẫn là Mông Cổ cách cách xa xa không bì kịp, trong lòng ủy khuất càng phát ra dày đặc.

Cửu a ca bất mãn ở sở a ca cũng không mấy người đi đến hỏi thăm, rốt cục cũng đợi được đến đám cưới, bởi vì hôn lễ diễn ra ở hoàng cung, nhóm a ca hoàng tử quậy phá tân hôn cũng không cố kỵ. Thái tử khó có được cảm giác hứng thú đối với hôn sự của đệ đệ, sáng sớm liền dẫn theo hai đứa con trai đến chọc cửu a ca.

Cửu a ca từ một khắc nghênh hôn kia bắt đầu, cả bản mặt không nhìn thấy chút ý mừng tân hôn nào, một bộ hình dạng như sát thần khiến các vị ca ca đệ đệ có mưu đồ sợ không giám đến gần làm ầm ĩ, nhưng vì từ trước hắn thiếu nợ quá nhiều, mà trong đám a ca có người nào là không có bị quậy phòng tân hôn, cái này còn ai để ý sắc mặt hắn có tốt hay không.

Thái tử cũng thống nhất ý kiến, đương niên lúc trước khi hắn đại hôn, cửu a ca hay ỷ vào hắn trong thời gian đại hôn không thể nổi giận, liền thông đồng với thập a ca náo loạn hắn một hồi, lần này làm sao có thể đơn giản buông tha cho lão cửu.

Hoằng tích đã sớm bị thái tử phân phó, đến tiệc cưới rồi, liền theo lời thái tử cố ý ở trước mặt cửu a ca lắc lư, thái tử vẻ mặt đầy tiếu ý mà chúc mừng cửu a ca tân hôn đại hỉ xong, hắn lại bồi tiếp một câu, "Cửu thúc, không nghĩ tới ngài nhanh như vậy đã kết hôn rồi, rõ ràng hoàng mã pháp biết ngươi còn nhỏ."

Cửu a ca bị lời này chọc tức đến sắc mặt đỏ bừng, thế nhưng còn phải nhẫn nhịn, hận mình trước kia đầu óc hồ đồ thế nào lại đi tìm Hoằng Tích nhờ làm việc hệ trọng, đây rõ ràng chính là chọc tức mình. m thầm nghiến răng hạ cơn tức, đưa tay chỉ qua nhóm tiểu a ca đang ngồi, khiến hắn rời đi phạm vi tầm mắt của mình, "Hoằng Tích ngoan, ngươi mau qua bên kia chơi đi."

Hoằng Tích theo phương hướng được chỉ nhìn lại, lại liếc nhìn sang a mã nhà mình lưỡng lự bất an, sau khi thấy thái tử gật đầu, liền sảng khoái chấp thuận đi, "Cửu thúc, ngươi đừng quên còn mắc nợ cháu đấy."

Trong lòng cửu a ca đông cứng lại, quay đầu không nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của thái tử, hít sâu một hơi, gằn từng chữ nói, "Yên tâm, cửu thúc nhớ kỹ!"

"Ha ha, cửu thúc quả là người giữ lời hứa." Thái tử thật là hòa ái mà vuốt đầu nhi tử nhà mình, bỏ thêm một câu.

Còn chưa nói thêm được gì, liền nghe truyền báo, "Hoàng thượng giá lâm, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Hay rồi, Khang Hi tới, thái tử nghĩ đến hậu chiêu của mình chưa được sử dụng có chút đáng tiếc.

Một đêm này hoàng cung quả là náo nhiệt, chỉ có Dục Khánh Cung có chút an tĩnh, thái tử phi ở cữ không thể trình diện nên ở lại Dục Khánh Cung. Tuy rằng không thể tham dự, nhưng việc này lại hợp ý thái tử phi, bởi vì rốt cuộc có thể bỏ rơi thái tử gia, một mình tiến nhập vào không gian một lần.

Thái tử phi khiển lui cung nhân muốn lưu lại phục vụ ở trước mặt, chỉ để đám người tâm phúc Trữ má má canh giữ ở bên ngoài nội thất, liền nhân cơ hội dẫn theo tiểu nhi tử tiến vào không gian.

Lại nói tiếp đến không gian, thái tử phi chính là đã rất lâu không có đi vào, thật sự là tìm không được cơ hội, có dùng tinh thần lực điều tra nhưng rốt cuộc không có tự thân tiến vào không gian, hiện tại lần thứ hai tiến vào, liền cảm nhận một trận thanh khí bên trong không gian, cả người một trận sảng khoái.

Không gian biến hóa không quá lớn, chỉ là khối đảo dược thảo kia tràn đầy vụ khí dày đặc, mơ hồ như là tiên cảnh, chỗ khu nhà cấp cao này không có biến hóa, nhưng khiến thái tử phi mừng rỡ là tinh thần lực có thể khống chế cái đảo nhỏ tràn đầy hoa quả kia, chỉ cần có một ý niệm trong đầu liền đến được cái đảo kia.

Đặt mình trong ở một mảnh rừng quả, đủ loại quả chín rơi xuống trên mặt đất liền hòa tan vào lòng đất, rất nhanh đầu kia liền khai nở ra đóa hoa, hoa đào hoa lê hoa hạnh từ từ nở ra, hồ điệp năm màu bay lượn, sắc vàng óng ánh của ong mật đang vất vả cần cù hút mật, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, đóa hoa rực rỡ rụng xuống theo dòng suối nhỏ lưu động, đầu cành cây ăn quả lại bắt đầu kết quả, từ non xanh đến chín rục, cứ thế tuần hoàn lặp lại.

Thái tử phi rõ ràng từ trước cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua cảnh tượng này, thậm chí hoài nghi những hình ảnh kia đều là ảo giác, cái đảo hoàn toàn tự tách thành một thế giới, thẳng đến lúc hái một quả lê cắn một ngụm mới phát hiện những trái cây này đều là thật, chỉ là nếu không có thu hoạch, nó sẽ lại trở về với đất, rơi vào bùn đất lại tan ra làm phân bón cho cây ăn quả.

Tiểu nhi tử tiến nhập không gian sau rất là có tinh thần, ở trong lòng thái tử phi hoạt bát hiếu động, thái tử phi nhìn cảm thấy khả ái, hái được một quả đào, nghiền thành ít nhỏ lên trên môi của hắn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn tiểu hài tử mớm mớm, hắn cười cười, thân hình khẽ động liền rời khỏi đảo hoa quả, đi đến khu nhà cao cấp.

Trước kia nếu không gian có cái chuyện gì tiểu tinh quái sẽ để lại tờ giấy nhỏ ở khu nhà cao cấp, lần này không gian biến hóa trực tiếp có quan hệ đến thân thể của chính mình, thái tử phi nghĩ tiểu tinh quái không

có khả năng không có để lại bất cứ tin tức gì, sau khi điều tra sự biến hóa của không gian liền trở lại khu nhà cao cấp.

Đem nhi tử đặt lên trên ghế sa lon, đi quanh khu nhà gọi hai tiếng tiểu tinh quái, lại không có chút động tĩnh nào, mặc cho thái tử phi nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra, không nhận được hồi đáp là có chuyện gì xảy ra?

Không người nào có thể hỏi, thái tử phi nhìn tiểu bảo bối đang tinh thần mười phần, mắt lớn trừng mắt nhỏ, yên tĩnh một lát, nhắm mắt sử dụng tinh thần lực kiểm tra toàn bộ gian nhà, đột nhiên, thái tử phi nhoẻn miệng cười, để lại hài tử, xoay người đi vào thư phòng.

Bày biện trong thư phòng không có biến hóa gì, nhưng trên bàn sách có thêm một quả trái cây, thái tử phi vừa nhìn đã biết đây là trái cây đã từng thấy qua khi không gian tiến cấp, thầm nghĩ quả nhiên tiểu tinh quái có lưu lại cái gì đó, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Cầm trái cây trở lại phòng khách, hướng đến tiểu nhi tử trắng nõn, hôn cánh tay nhỏ bé của hắn một cái, lại muốn cho tiểu tử kia nếm giọt nước mật, không ngờ tách trái cây ra, bên trong chỉ lộ ra một chiếc khăn gấm.

Thái tử phi cảm giác được không gian cũng không có tấn cấp, lại chỉ có một cái khăn tay, có chút kỳ quái, lấy khăn tay mở ra nhìn, vừa thấy thái tử phi đã mở to hai mắt, nơi đó chỉ ghi một câu nói, luân hồi chi đạo, tái sinh là lúc cách cửa quay về đã mở.

Cách cửa quay về? Cánh cửa đó đâu? Thái tử phi đầu tiên là sửng sốt một chút, rất nhanh thì ý thức được đây là ý tứ muốn nói quay về hiện đại. Đây là cho mình con đường quay về hiện đại đây!

"Luân hồi chi đạo, tái sinh là lúc," Thái tử phi suy nghĩ hai câu này, mới nhìn thì hình như là để cho mình chết rồi sau đó đầu thai quay trở về, nhưng khẳng định không phải như vậy, bằng không nêu lên một điều như thế không phải nói lời vô nghĩa sao, chờ chết già rồi tái đầu thai chuyển thế cũng được vậy, hiện tại có đi chết cũng chẳng khác gì nhau.

Chẳng lẽ ở lúc mê man, bản thân mình đã chết đi, sau đó sống lại quay về hiện đại, kết quả không thành công sao? Thái tử phi lại nghĩ đến cái khả năng này, thế nhưng vẫn là tự phủ định nó.

Trở lại hiện đại đương nhiên không thể tốt hơn, trong lòng thái tử phi cũng rất muốn, thế nhưng lời trong chiếc khăn này không đáng tin cậy, làm cho người ta như lọt vào trong sương mù, càng chưa nói nếu thật là chuyển thế đầu thai, không chừng lại là thân con gái, mình không phải là thua thiệt lớn sao?

Trở lại, trở lại thế nào? Ở nơi này còn có vướng bận đây, nếu thật quay về hiện đại nói phủi mông một cái là xong hết mọi chuyện làm sao được. Thái tử phi nhíu nhíu mày, bên cạnh tiểu tử kia đợi mãi lại không vui, khóc lên, cầu mong mẹ nó chú ý, thái tử phi nghe được tiếng khóc vội vàng đem con bế lên, đưa tay sờ mông tiểu tử kia một cái, có chút ấm nóng, nguyên lai là tiểu tiện nên khó chịu.

Tay thái tử phi dính nước tiểu, tiện tay cầm khăn gấm lau một chút, ôm lấy hài tử, chuẩn bị đem nhi tử ra khỏi không gian rồi mới xử lý tiếp.

Thái tử phi đứng dậy không có phát hiện, khăn gấm kia chậm rãi nổi lên biến hóa.

Sở a ca, ở sau khi Khang Hi rời đi, thái tử nhưng không có cùng các a ca khác cùng đi nháo cửu a ca động phòng, Khang Hi khi nhìn đến thái tử dẫn theo Hoằng Tích liền biết thái tử qua đay là muốn trêu chọc người, nhưng không muốn thái tử cho cửu a ca ăn một đao nữa, liền ở lúc rời đi đem thái tử, đại a ca theo cùng, cùng Khang Hi trở về Cung Càn Thanh, thái tử cùng đại a ca là vừa thấy nhàu liền không vừa mắt, khó khăn lắm mới ở trước mặt Khang Hi diễn đủ vở kịch huynh đệ hòa thuận, đến Càn Thanh Cung lại bị phân phó một ít chính sự, liền được cho rời đi.

Đại a ca liền xuất cung hồi phủ, thái tử cũng không tiện ở lại, không thể làm mấy chuyện xấu, vậy liền quay về Dục Khánh Cung nghỉ ngơi thôi. Trên đường đi trở về Dục Khánh Cung, lòng của thái tử trái lại không tệ, trở lại địa bàn của mình, tóm lại so với ở địa phương khác thoải mái hơn nhiều lắm.

Thái tử trở lại Dục Khánh Cung, liền hướng nơi ở của thái tử phi đi, vừa đi lại vừa nghĩ, không biết một người thích náo nhiệt như thái tử phi một mình ngây ngốc ở nhà có thể phiền muộn hay không, cũng không

biết thái tử phi đang làm gì.

Nghĩ đến thái tử phi, lại từ cửu a ca đại hôn nghĩ đến trước đây lúc hắn cùng với thái tử phi đại hôn, thái tử nghĩ đến các loại tình cảnh hai người gặp phải, chuyện cũ khiến hắn vừa có cảm giác buồn cười lại vừa sinh ra cảm giác ấm áp, càng tỏ ra muốn gặp thái tử phi hơn.

Đến nội thất rồi, thấy Trữ ma ma giữ ở ngoài cửa, thái tử mắt ngậm tiếu ý thầm nghĩ thái tử phi là chuẩn bị đi nghỉ ngơi đây, quả nhiên là sinh hoạt của heo.

Không đợi Trữ ma ma các nàng hành lễ thông truyền, thái tử nhẹ đưa tay trái lên, ý bảo các nàng an tĩnh, sau đó mang theo vẻ mặt cười xấu xa, lén lút đẩy cửa phòng ra.

107. Chương 107

Đêm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh!

Dục Khánh Cung trong nội thất thái tử phi, vẻ mặt thái tử điện hạ kinh ngạc, cả kinh nói không ra lời, cho dù là ai bắt gặp thái tử phi đang bồng nhi tử từ không gian trống rỗng bước ra mà không hoảng sợ được sao, một màn này hoàn toàn phá vỡ thế giới quan của thái tử suốt mười mấy năm qua, quá tầm kiến thức phong phú mà hắn đã từng thấy qua.

Thái tử phi cũng ngây dại, từ không gian đi ra bị thái tử đụng phải, đây là chuyện cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, lúc thấy thái tử ở sau tấm bình phong lặng lẽ lộ đầu ra, thái tử phi mới từ không gian thò đầu ra, thiếu chút nữa sợ đến lùi về trong không gian, mà thái tử nhìn thấy một màn này đã là vẻ mặt kinh hách cùng hoảng sợ, không dám tin tưởng việc xảy ra trước mắt. Việc làm thái tử sợ hãi đã khó có thể tránh, thái tử phi quyết đoán ôm nhi tử xuất hiện ở trên giường, quay lại vẫn thấy vẻ mặt thái tử còn bị dọa sợ đến ngây dại không khỏi có chút thẹn thùng.

"Dận Nhưng? Dận Nhưng? Hoàn hồn chưa?" Thái tử phi vươn năm ngón tay ra, ở trước mặt thái tử quơ qua quơ lại, kiến thái tử không có phản ứng, nhịn không được chọt chọt hai cái, tam nhi tử được thái tử phi ôm đã không nhịn được mà lần thứ hai khóc lên, hiển nhiên là bởi vì ướt nước tiểu mà khó chịu.

Cuối cùng tiếng khóc của hài tử khiến thái tử giật mình, thấy thái tử phi gần ngay ở trước mắt mới có loại cảm giác trở lại hiện thực.

Thái tử phi lại không có thời gian giải thích cho thái tử trước, ra bên ngoài nội thất kêu cung nhân phục vụ tiến vào, dặn dò nói, "Trữ ma ma, ngươi đem tiểu a ca ôm xuống phía dưới, hắn mới vừa tiểu ướt quần. Bổn cung còn cần một chậu nước để rửa tay."

Trữ ma ma nghe xong, vốn không muốn để cho thái tử phi ở trong lúc cữ chạm nước, nhưng có lẽ là tay thái tử phi bị tiểu a ca đái ướt khó chịu, liền không có ngăn cản, để cho nàng tò mò là, thế nào thái tử lại ngồi ở trên giường lại có chút ngơ ngác thế kia, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, lại không dám nhìn nữa, cúi đầu chấp thuận, tiếp nhận tiểu a ca đang kêu khóc, vừa dỗ vừa ôm xuống phía dưới.

Chờ nước được bưng vào, thái tử phi để cung nhân một lần nữa canh giữ ở ngoài cửa, không cho người vào trong hầu hạ, lúc này thái tử đã hoàn toàn từ khiếp sợ khôi phục trở lại, thấy thái tử phi đang bình thản rửa tay, trong đầu lại bắt đầu hiện lên một màn kia, không kìm được nghĩ vẩn, nhưng không biết làm hỏi thế nào.

Lúc thấy việc này, hắn thiếu chút nữa thốt ra "A!" Nhưng kịp đình chỉ, hiện tại hắn muốn nói, Tĩnh Nghiên, ngươi là cái gì… Yêu mị hay là thái tử phi, ngươi có phải là người hay không. Nhưng hắn hỏi không ra khỏi miệng, hắn đột nhiên có chút sợ nghe được đáp án.

Thân thể thái tử phi vẫn khác hẳn so với thường nhân, trước đây các biểu hiện lạ hắn không quá để ý, nhưng hiện tại liên tưởng tới, thái tử phi một thân quái lực luôn khiến hắn liên tục vấp phải trắc trở, mấy thủ đoạn chốn phòng the của thái tử phi khác hẳn với phụ nữ bình thường, bị thái y kết luận thái tử phi khó

tiếp tục mang thai lại sinh tiếp được hai vị a ca, thái tử phi sau khi sinh hôn mê vài ngày, sau khi tỉnh lại cũng không có triệu chứng suy yếu, tất cả chứng minh thái tử phi của mình cùng phàm nhân không giống nhau, hôm nay cũng tận mắt chứng kiến bằng chứng xác minh lập luận trên là đúng.

Thái tử trừng mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi khô, liếm liếm môi, thấy bên cạnh bàn có một chén nước trà, cũng bất kể là nó đã nguội lạnh, bưng vội lên liền uống một ngụm, uống xong lại ngẩng đầu, phát hiện thái tử phi đã rửa tay xong đang theo dõi hắn không chớp mắt, trong lòng hắn cả kinh, giả vờ trấn định mà đem cái chén thả lại chỗ cũ, hít sâu một hơi, hơi có chút bình tĩnh gọi, "Tĩnh Nghiên."

Đường nhìn của thái tử phi đã quan sát biểu tình biến hóa rất nhỏ trên mặt thái tử một phen, thấy hắn đã tỉnh táo lại mới đáp lại nói, "Dận Nhưng, "

"Ngươi làm sao nhanh như vậy đã trở về?"

"Ngươi làm sao lại có thể đột nhiên xuất hiện?" Thái tử đã không nhịn được nói, thấy thái tử phi cũng đã mở miệng, lại uống một ngụm trà, tĩnh táo một chút, "Ngươi nói trước đi.

"Ta nghĩ đến ngày hôm nay ngươi sẽ không trở về sớm như vậy, tiệc cưới vẫn còn náo nhiệt đây." Thái tử phi nói rằng, lúc này sở a ca bên kia hẳn là mới vào lúc quậy phá tân phòng của cửu a ca. Vốn nghĩ thái tử không trở về sớm như vậy, cho dù đã trở về thì Trữ ma ma canh giữ ở bên ngoài nội thất cũng sẽ truyền báo, lại không ngờ tới thái tử lại muốn đùa dai, len lén tiến đến muốn nhìn trộm lúc mình đang nghỉ ngơi ở nội thất. Nên giải thích một màn vừa nãy kia thế nào đây?

"Cô… Cô cùng hoàng a mã rời đi đại a ca sở trước, không có chuyện gì liền trở về." Thái tử đáp, nếu không có trở về, hắn sợ là không gặp được cảnh tượng khiến hắn cả đời khó quên, hắn đã quên ý niệm muốn tiến vào nội thất trêu đùa thái tử phi, nghĩ đến thái tử phi của mình có thể là một yêu quái, trong lòng hắn ngổn ngang trăm vị, quả thực là bấn loạn. "Ngươi không cần giải thích với cô sao?"

Thái tử phi đương nhiên biết ám chỉ trong lời nói của thái tử, nhưng thấy vẻ mặt thái tử bấn loạn muốn hỏi thẳng nhưng lại không dám, ngược lại lo lắng ban đầu giảm xuống, lại nổi lên ý đùa dai. Nghĩ vậy, thái tử phi đối với thái tử thở dài, ngồi thẳng lên, hai mắt ngắm sắc mặt thái tử, đưa tay nắm lấy tay của thái tử, cảm giác được tay của thái tử hơi căng thẳng, giọng nói liền có chút đau thương, "Ngươi, ngươi là sợ sao?"

Thái tử nghe vậy nhìn về phía thái tử phi, thấy thái tử phi mắt mang thương cảm, trong lòng càng cảm thấy trầm trọng, chẳng lẽ thái tử phi thật sự là yêu tinh quỷ quái? Thế nhưng trong miệng lại phủ nhận, "Cô nếu sợ, còn ở lại chỗ này sao. Ngươi rốt cuộc là cái gì? Ngươi có phải là thái tử phi của cô không?"

"Tại sao lại có thể đột ngột xuất hiện?" Thái tử lại hỏi một câu, hắn cũng không phải là không nghĩ đến trường hợp thái tử phi bị yêu quái ám trên thân, nhưng nếu là như vậy, con yêu tinh kia vừa thấy mình bắt gặp được nó, nhất định sẽ gây bất lợi cho mình, nhưng thái tử phi lại không có, lúc thái tử phi bị chính mình bắt gặp được cũng là vẻ mặt kinh ngạc, rõ ràng chính là bị bắt gặp lúc đang làm chuyện xấu mà khiếp sợ.

Nhiều năm phu thê, từ chỗ tình cảm nguyên sơ cho tới cảm tình sâu đậm như bây giờ, sự chua xót thương cảm trong lòng khi bị thê tử giấu diếm bí mật từ từ dâng lên, quá nhiều đến nỗi lấn át cả khiếp sợ.

Thái tử phi nghe được lúc thái tử hỏi "Ngươi rốt cuộc là cái gì?" Câu này, cũng đã biết trong đầu của thái tử đang nghĩ đến một thế giới yêu ma quỷ quái, bản thân mình là một thành viên trong đó, ẩn thân ở xã hội loài người đùa bỡn tình cảm của hắn, nhất thời trong hai mắt thủy quang hiện lên, thâm tình đưa tình rồi lại đau thương đến cực điểm mà bắt đầu giải thích cố sự sâu xa đầy thương cảm của mình, "Dận Nhưng, ta không nghĩ tới ngươi sẽ bắt gặp được, ta vốn chỉ cầu đời này cùng ngươi ân ái đến già, mà không phát hiện được ta có cái gì khác thường. Ta không muốn ngươi biết, cũng không muốn ngươi ghét bỏ ta."

Nói rồi trong mắt thái tử phi lệ lóng lánh, bàn tay nắm thái tử lỏng dần rồi rời ra, quay đầu chỗ khác, lấy khăn lau lệ, suy nghĩ một chút lại nói, "Hay là ngươi không tin, " Người mới nhìn tình cảnh vừa rồi không tin cũng phải tin, "Ta đích xác không phải người."

Thái tử nghe vậy vội mở to mắt, càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng, thấy dáng dấp thương tâm của thái tử phi, bất luận như thế nào cũng không nói những lời đả thương người này, chỉ lập lại, "Ngươi… Ngươi là cái gì?"

"Ngươi trước sau vẫn muốn biết sao, mà thôi, nguyên bản ta là một gốc cây giáng châu tiên thảo trên thiên giới, kiếp trước từng mắc nợ ngươi một giọt cam lộ cứu sống, kiếp sau vì báo đáp ngươi, liền đi theo ngươi mà đến, chuyển thế đầu thai, may mắn cùng ngươi kết làm phu thê, báo ân miễn cho ngươi tận số mà chết sớm." Thái tử phi liều mạng hồi tưởng tác phẩm Hồng Lâu Mộng Đại Ngọc kiếp trước có đọc qua, hiện giờ không nên biên ra cố sự quá có tài, chỉ có thể chắp vá thêm mắm dặm muối lừa gạt người.

Thái tử nghe xong, lại nghe tiếng thái tử phi cúi đầu khóc nức nở, tránh bị thái tử phi nắm ý nghĩ của mình, vì vậy nhắm mắt lại đẽo gọt lí do thái tử phi rốt cuộc có tin được hay không, suy nghĩ xong lại trợn mắt hoài nghi nói rằng, "Ngươi gạt người, nếu thật như ngươi nói, đời này đi tới bên người cô là vì báo ân, vậy vì sao lúc đại hôn ngươi lại đối xử với cô như cừu nhân vậy!"

"Khi đó ta cho rằng tìm lộn người đây, vì tìm không được đúng người mà đời này cứ thế mà chết dĩ nhiên đối với ngươi không vui." Thái tử phi vội vàng bù đắp, "Mà sau lại phát hiện ngươi chính là ân nhân của ta kiếp trước, liền báo đáp ngươi không phải sao."

Thái tử nhưng không có tín nhiệm mà nhìn thái tử phi, trực giác của hắn nói cho hắn biết sự thật hẳn là không phải như thế, tìm ở trên mặt thái tử phi không phát hiện được sơ hở gì, chỉ có thể lại nói, "Vậy ngươi vừa mang Viên Ninh đi đâu?" Viên Ninh là nhũ danh thái tử cấp cho tiểu nhi tử.

"Ta là tiên thảo mà, đương nhiên là dẫn nó về nhà." Thái tử phi thành thật trả lời.

"Thiên giới?" Thái tử nghi vấn hỏi, "Trên đời này thật sự có thiên giới? Có thần tiên có yêu quái?" Thái tử lại một lần nữa nghĩ tới thế giới không chân thật này, hắn chịu nền nho giáo không được nói chuyện quỷ thần!

"Tin thì có không tin thì không có." Thái tử phi nói cho có lệ, quả nhiên người không thể nói sạo, bởi vì một lời nói dối dẫn đến vô số hệ quả.

"Tĩnh Nghiên, cô biết ngươi không nói thật." Thái tử từ ly kỳ cố sự đi của thái tử phi thoát ra ngoài, nghĩ đến thái tử phi của mình yêu thích diễn kịch, chính là thích biên soạn lời nói dối gạt người, nghĩ đến thái tử phi không phải thường nhân, liền biết ép cũng ép không ra lời nói thật gì, "Quên đi, cô cần yên lặng một chút, ngươi chừng nào muốn nói cho cô thì nói."

Nói xong, thái tử liền hướng trên giường thái tử phi dừng lại, thái tử phi bị lời nói trách mắng của thái tử làm cho lúng túng, thấy thái tử không rời đi, kinh ngạc nói, "Ngươi thế nào còn nằm ở nơi này, dù là không sợ cũng phải biết ta hiện tại đang ở cữ chứ."

"Thảo yêu cũng phải ở cữ?" Nhắm mắt ngủ thái tử buông lỏng thân thể, có chút lười biếng trả lời.

"Ngươi mới là cỏ yêu, cả nhà ngươi đều là cỏ yêu! Hơn nữa, cỏ yêu thì thế nào, cỏ yêu biến thành nữ nhân sanh con cũng không cần phải nghỉ ngơi sao!" Thái tử phi đối với thái tử chiếm lấy không gian trên giường bất mãn, thấy bộ dáng thái tử như vậy, hắn là muốn nằm ăn vạ khiến cho mình không tìm được cơ hội biến mất lần nữa sao.

"..." Thái tử không lời chống đỡ, nhưng không có bất luận cái gì cử động. Thái tử phi chỉ có thể theo hắn, duỗi người một cái nằm qua một bên cũng nhắm mắt chợp mắt, nghe hô hấp bên cạnh, cũng biết thái tử điện hạ hiện tại không dễ dàng ngủ như vậy.

Thái tử tuy rằng không chiếm được đáp án thật sự của thái tử phi, nhưng hắn hạ quyết tâm chỉ cần luôn dính ở bên người thái tử phi, thái tử phi lại không có thời gian tiêu thất, nghẹn lâu thái tử phi nhất định sẽ chọn thỏa hiệp.

Nhưng thái tử không ngờ rằng, Khang Hi đích thân tuần Vĩnh Hà nhất định đem hắn mang đi, một đạo thánh chỉ đập xuống, thái tử cũng không cách nào đối kháng thánh chỉ, thánh giá lên đường vài ngày, toàn bộ lòng thái tử thấp thỏm bất an, hắn luôn lo lắng mình vừa ly khai, thái tử phi sẽ không thấy tăm hơi.

Nếu thái tử phi tự mình rời đi, hắn cho dù dùng cạn thực lực của một nước cũng không cách nào tìm được nàng, kể từ khi biết bí mật thái tử phi có thể đột nhiên xuất hiện trong phòng, thái tử phi hẳn là có năng lực tiêu thất trong hư không này. Hắn phát hiện bí mật của thái tử phi, cũng không dám ép buộc thái tử phi nói ra sự thật, chính là lo lắng thái tử phi sẽ tức giận biến mất không thấy tăm hơi, nghĩ đến cái khả năng này, trong lòng của thái tử cực kỳ khó chịu.

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên, quản ngươi là người hay là yêu, dù sao ngươi cũng đã là thái tử phi của cô." Thái tử tự nói an ủi mình, thánh giá khởi hành thì cố đem theo cả Hoằng Thăng và Hoằng Tích hai đứa con nhỏ này, nếu không phải là bởi vì Viên Ninh còn chưa đủ tháng, không chừng cũng ẵm đi luôn, thái tử tin chắc, nhi tử ở nơi tay, hết thảy đều có!

108. Chương 108

Thánh giá ùn ùn khởi hành, so với củ cải đỏ đã có kinh nghiệm, Hoằng Tích lần đầu tiên được cho phép ra khỏi cung nhưng thật ra rất cao hứng, cũng không quản thái tử phi ở đằng sau sợ hắn vẫn còn nhỏ chuẩn bị đem hắn giữ ở bên người, đã quyết đoán cấp tốc chuẩn bị hành lý đi theo.

Dọc theo đường đi, thánh giá đi một chút dừng một chút, tiểu tử kia cũng hứng thú dạt dào ngó đông ngó tây, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, còn hận mình không có cánh chim theo đuổi bầu trời tự do.

Thái tử đem nhi tử mang ra khỏi cung lai theo bọn chúng chơi, dù gì đi nữa Hoằng Thăng và Hoằng Tích đều đặt ở trước mặt, luôn ở bên trong phạm vi tầm mắt hắn cũng không thể có chuyện gì, hơn nữa hai người con trai rõ ràng cũng rất thích xuất hành, hắn cái vị a mã này khó có được cơ hội làm chuyện tốt một lần.

Hoằng Thăng đã đến độ tuổi có thể cưỡi tiểu mã, để rèn luyện kỹ năng cưỡi ngựa, cũng không có chọn ngồi xe ngựa, Hoằng Tích ngồi ở trên xe ngựa đợi một trận, đối với việc cưỡi ngựa có chút chờ mong, mắt to luôn luôn liếc về phía Hoằng Thăng bên kia, còn cố ý ở trước mặt thái tử lộ ra bộ dáng đáng thương.

Hoằng Tích vốn là ngày thường luôn ở bên cạnh thái tử phi, thái tử nhìn hắn giả trang đáng thương đơn giản là cùng một khuôn đúc của thái tử phi đi ra ngoài, nghĩ đến thái tử phi làm mặt xấu, chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. "Thật sự muốn cưỡi ngựa như vậy?"

"Ừ!" Hoằng Tích dùng sức gật đầu, ngẩng đầu hoan hỷ nói, "A mã, ta sau này là ba đồ lỗ (tráng sĩ) của Đại Thanh, cưỡi ngựa cũng phải luyện từ nhỏ."

Thái tử nghe xong, nhìn nhị nhi tử chân tay có một khúc ngắn cũn, đáy lòng cười thầm, nét mặt cũng không biểu hiện gì, "Ngươi còn quá nhỏ, không được."

"A mã, a mã, để ta ngồi vào lòng cũng được a." Hoằng Tích nghe vậy, quyết định lui một bước.

Thái tử nhìn bên ngoài mã xa, khí trời tốt, vừa vặn Hoằng Thăng cũng nhìn lại, lộ một nụ cười thật to cho hắn, thiếu niên nho nhỏ ngồi trên lưng ngựa anh khí bừng bừng phấn chấn, thấy vậy thái tử âm thầm kiêu ngạo, liền cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí, sửa lời nói, "A mã mang ngươi đi một vòng."

"A mã ngươi thực sự thật tốt quá!" Hoằng Tích thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, cực kỳ cao hứng.

Thái tử gọi người phân phó vài câu, liền thấy thị vệ dắt thớt mã của hắn tới, xuống xe xoay người nhảy qua thớt mã, sau đó đem Hoằng Tích được thị vệ ẵm tới bế lên, Hoằng Tích lòng tràn đầy vui mừng vì được như ý nguyện, hướng về phía ca ca đang ở một bên dương dương đắc ý, tay nhỏ bé nắm dây cương làm ra vẻ kêu to hai câu, "Giá, giá!"

Thái tử một tay ghì dây cương, một tay sờ đầu Hoằng Tích một cái, "Hoằng Tích, chớ lộn xộn."

"Vâng, a mã." Hoằng Tích càng tỏ ra ngoan ngoãn, tiểu tử kia vẻ mặt tươi cười mà vuốt mông ngựa a mã nhà mình, "A mã ngươi thật tốt, nếu không phải người mang ta đi theo, ngạch nương còn không chịu đây. A mã tốt nhất!"

Thái tử nghe vậy, cánh tay lôi kéo dây cương cứng đờ, nghĩ đến mục đích chính khi mình mang theo nhi tử xuất hành, hơi có chút chột dạ, lại nhìn thấy tiểu tử kia vui vẻ như vậy, nội tâm cảm khái một câu vô tri quả thật là hạnh phúc.

Thái tử gia rất thoải mái mà lại sờ sờ ót Hoằng Tích, vuốt vuốt bím tóc hắn, rồi mới thúc giục ngựa tiến lên trước.

Theo ở sau xe ngựa thái tử còn có bát a ca, tứ a ca còn có tam a ca, nhìn thấy một màn này, đều bị cảm khái, thật không nghĩ tới thái tử vị nhị ca này lại là một người cha hiền yêu con như vậy.

Đại a ca đang cưỡi ngựa cũng nhìn thấy, nhưng có chút ngầm phân cao thấp mà nghĩ, chờ con trai trưởng của hắn lớn hơn một chút, hắn cũng muốn mang nhi tử đi cưỡi ngựa bắn tên, để hắn dìm thái tử xuống.

Nghĩ vậy, đại a ca thúc chân vào bụng ngựa tăng tốc nhưng mãi mà không thể vượt qua vị trí thái tử, rất bực mình liền thúc ngựa đến bên người Hoằng Thăng, chuẩn bị làm Hoằng Thăng trưởng tử của thái tử này gây xích mích ly gián một cái.

Hành trình cũng chỉ mới nửa ngày, thánh giá liền dừng lại ở hành cung đã định sẵn trên lộ trình, thái tử cùng mấy a ca đi theo Khang Hi yết kiến quan viên nơi đây xong, được Khang Hi cho phép tự do hành động, thái tử trở lại sân viện nhỏ đã được an bài tốt của mình, liền thấy Hoằng Tích Hoằng Thăng hai huynh đệ mỗi một người tự ôm nửa quả dưa hấu, xem chừng phải đến cả chục cân, phía sau đi theo mấy người nô tài, hắn vừa nhìn, tức giận gân xanh trên mặt ẩn hiện, Hà Ngọc Trụ tinh mắt vừa thấy liền lập tức quát đám thái giám thị vệ này, "Các ngươi chiếu cố tiểu chủ tử thế nào lại để chủ tử tự mình ôm dưa hấu!"

"A mã, không liên quan đến bọn họ." Hoằng Thăng thấy mọi người sợ đến quỳ xuống, liền giải thích, "Con và đệ đệ đang nóng ruột muốn ăn dưa, bọn họ chỉ là nghe lời của con mà thôi."

Hoằng Tích đã bào gần phân nửa miếng dưa gần đến cả chục cân, quơ muỗng nhỏ múc một muỗng thịt dưa, quyến rũ mà trình lên cho a mã nhà mình, "A mã, ăn dưa đi, dưa rất ngọt a."

Thái tử cũng chỉ có thể nguôi giận, chỉ đành mặc kệ hai đứa con trai đối với dưa tây đầy khát vọng, hừ lạnh phất tay áo, xoay người liền vào phòng, lưu lại một câu, "Hoằng Thăng Hoằng Tích, theo cô tiến vào."

"Vâng, a mã." Hoằng Tích len lén hướng về phía ca ca le lưỡi, ngoan ngoãn đáp ứng.

Hoằng Thăng nhưng lại có chút không nghĩ ra, không biết vì sao sắc mặt a mã lại có chút không đúng. Lẽ nào lúc nãy đại bá nói với hắn những lời này, a mã đã biết nên mất hứng? Đại bá là cố ý gây xích mích ly gián muốn cho a mã mất hứng, ngay đến hắn cũng biết, a mã làm sao còn bị lừa như vậy?

Hai đứa ngoan ngoãn vào nhà, đi vào, thái tử đã khôi phục vẻ mặt như thường, để cho người bưng dưa và trái cây điểm tâm cùng nước trà lên xong, liền vẫy lui cung nhân phục vụ.

Thấy hai đứa con trai đứng nghiêm, thấy vậy thái tử đang vì chuyện của thái tử phi có chút phiền lòng mà rất nhanh lắng xuống, thái tử phi lại càng không phải nói, nàng đối với hài tử là luôn nuông chiều ở trong lòng, nghĩ vậy giương mắt lại thấy Hoằng Thăng Hoằng Tích đều vẻ mặt thành thật, làm a mã bọn nó, thái tử làm sao không biết trước mắt đều là hai tiểu quỷ.

Lời trong bụng thái tử vòng vo mấy vòng vẫn chưa nói ra khỏi miệng, Hoằng Thăng chờ đợi đến có chút thấp thỏm, a mã chẳng lẽ là thật sự mất hứng chuyện hắn và đại bá, nhưng đó cũng không phải là hắn muốn bắt chuyện, rõ ràng là đại bá quấn lấy hắn, hắn thực tại có chút oan uổng. Cũng không thể đại bá đi đến gần thì hắn liền bỏ chạy, nếu thật như vậy, đến trước mặt hoàng mã pháp rồi chính là hắn bất kính trưởng bối nha.

Hơn nữa, đại bá nói a mã cưng đệ đệ, hắn chưa từng để bụng đây. A mã nếu thật bởi vì việc này mà trách hắn, hắn cũng sẽ là mất hứng khó chịu a.

Trong đầu Hoằng Thăng đã thầm nghĩ đối sách, nhận thấy ống tay áo có chút nặng, nhìn qua chỉ thấy đệ đệ gạo nếp cao đang hướng mắt nhìn mình đầy nghi vấn, khóe mắt thỉnh thoảng liếc đến a mã lúc này cũng đồng dạng rơi vào trầm tư sắc mặt liên tục biến đổi.

"A mã, người gọi chúng con tiến vào, hẳn là có việc phân phó?" Hoằng Thăng nhịn không được mở miệng trước.

Không biết thái tử cũng đang vì mình kêu oan, chưa từng có trượng phu lo lắng thê tử sẽ vô duyên vô cớ biến mất, hắn đường đường một thái tử gia lại có ngày lo lắng như vậy, ngay đến thái tử phi rốt cuộc là người hay là yêu đều không biết rõ, hắn không oán người nào đó thì oán ai? Hôm nay còn phải đem nhi tử mang theo bên người để khống chế thái tử phi, càng nghĩ thái tử gia lại càng nghẹn khuất, nghe được câu hỏi của Hoằng Thăng, thái tử nghĩ đến mục đích của chính mình, vẫn suy nghĩ một chút mới lên tiếng hỏi.

"A mã tìm các ngươi đích xác có việc. Hoằng Thăng, a mã hỏi ngươi, ngạch nương ngươi có từng mang ngươi đến một địa phương kỳ quái nào hay không?" Thái tử nghĩ rất đơn giản, thái tử phi nói mang Viên Ninh về với ông bà, đồng dạng là Hoằng Thăng và Hoằng Tích khẳng định cũng đã đến quê nhà thái tử phi.

"Địa phương kỳ quái?" Hoằng Thăng nghe xong cũng ngờ vực, "A mã, địa phương thế nào mới tính là kỳ quái?"

"Chính là ngươi ở hoàng cung chưa thấy qua." Thái tử nói, lại bổ sung, "Loại bỏ những sở viện ngươi đã từng đến."

"Vậy không có." Hoằng Thăng lắc đầu, ngạch nương rốt cuộc đã mang hắn đến địa phương kỳ quái nào, nghĩ tới cũng không có chỗ nào kỳ quái a.

Thái tử thấy Hoằng Thăng không có đáp án, liền nhìn về phía Hoằng Tích, "Hoằng Tích, còn ngươi?"

Hoằng Tích phùng má lắc đầu, "A mã, không có địa phương kỳ quái."

Thái tử nghe vậy con ngươi sáng lên, "Không có địa phương kỳ quái, vậy khẳng có chút khác biệt, là địa phương nào?"

Hoằng Tích nghe xong lòng bàn tay đầy mồ hôi, hắn nên nói cái địa phương gì? Nháy mắt hướng ca ca xin giúp đỡ, Hoằng Thăng không nói gì nhìn trời, a mã sao lại hứng thú với chuyện của đám con nít như vậy, quá không để ý thân phận. Thái tử vừa thấy chỉ biết hai tiểu tử này khẳng định biết một ít việc, duỗi bàn tay ra, "Nói với a mã thì có cái gì không thể nói chứ?"

"A mã, ta không nói gì a." Hoằng Tích vội hỏi, "Ngạch nương không có mang ta đi đến địa phương kỳ quái nào cả."

"Hoằng Thăng Hoằng Tích, các ngươi can đảm dám gạt a mã?" Giọng nói thái tử mang theo sự uy hiếp, hai cái tiểu tử này, nghĩ lại vừa nghĩ, càng là ép hỏi như thế lại càng không chiếm được đáp án, nghe lí do thoái thác của bọn nó, khẳng định cũng là bởi vì hỏi quá đột ngột, bọn nó có chút bối rối không có cách nào xâu chuỗi khẩu cung, quyết định dọa bọn nó một cái, "A mã hôm nay hỏi các ngươi, là vì lo lắng cho an nguy của ngạch mẹ các ngươi. Các ngươi nếu không nói sự thật. Xảy ra chuyện thì tính làm sao?"

Nghe xong lời thái tử nói, Hoằng Thăng Hoằng Tích hai mặt nhìn nhau, trong mắt dẫn theo tia khẩn trương, giọng nói Hoằng Tích mang theo nóng ruột, "A mã, chuyện người hỏi cùng ngạch nương có quan hệ gì? Ngạch nương làm sao vậy?"

Bọn họ mới xuất hành nửa ngày mà, ngạch nương tại sao lại có thể xảy ra chuyện?

Hoằng Thăng cũng nhìn a mã nhà mình, hai mắt nhìn chăm chú tỉ mỉ, rất sợ bỏ qua biến hóa rất nhỏ trên mặt a mã, để có thể nhìn ra xem a mã là đang hù dọa bọn họ, "A mã, ngài nói rõ ràng đi."

Thái tử thấy hai người con trai hoài nghi hắn, vội vàng thương cảm thở dài, cũng không biện giải trong lời nói của mình là thật hay giả, đưa ra chứng cứ cho hai người con trai thấy, "Các ngươi còn nhớ rõ, ngạch nương các ngươi sanh xong Viên Ninh liền mê man mấy ngày không?"

"Nhớ kỹ." Hai tiểu tử vội vàng gật đầu, lúc đó đều làm bọn họ lo lắng muốn chết, làm sao có thể quên, bây giờ nhớ đến vẫn còn sợ, nếu ngạch nương không tỉnh lại nữa, bọn họ chắc chắn thương tâm đến cực điểm.

"Vậy các ngươi biết không, thái y nói ngạch nương các ngươi có lẽ là ăn phải thứ gì mới có thể bị như vậy." Thái tử đem thái y của thái y viện kéo qua làm bồi chứng, cái gọi là thái y nói hoàn toàn là do chính hắn nghĩ ra được.

"Ai dám ám hại ngạch nương!" Hoằng Thăng nghe vậy trong mắt lệ ý chợt lóe lên, hắn không phải là hài đồng không hiểu chuyện, nghe được thái tử nói đầu tiên liền hoài nghi có người làm hại ngạch nương.

Thái tử thấy Hoằng Thăng từ từ cắn câu, lại bắt đầu hướng dẫn từng bước, "Cô ngay từ đầu cũng tưởng có người ám hại, nhưng sau lại kiểm tra một lượt, kỳ thực điều không phải. Ngươi ngạch nương là tự mình uống thuốc."

Hoằng Thăng mở to mắt rõ ràng không tin, Hoằng Thăng tuy rằng nghe được có chút không rõ ràng lắm, nhưng biết đó không phải là chuyện tốt, vẻ mặt sốt ruột, "A mã, ngạch nương vì sao phải uống thuốc."

"Các ngươi cũng không biết, Giáng Phúc, ngạch nương ngươi trước đây lúc sinh ngươi có chút gian nan, " Thái tử cân nhắc câu chữ, "Thật vất vả mới sinh hạ ngươi, thái y liền chẩn đoán ngạch nương ngươi không thể lại có thai. Nhưng sau đó ngạch nương ngươi lại có thai, sinh Hoằng Tích, rồi Viên Ninh hiện giờ nữa. Nếu không phải sau khi sinh rơi vào mê man, cô chỉ sợ thế nào cũng không nghĩ ra, ngạch nương ngươi vì muốn sinh thiêm con nối dòng cho cô, quả là đã dùng thân thể của chính mình ra đặt cược, ăn xong không biết là thuốc gì, hiện giờ tác dụng của loại thuốc kia chậm rãi bắt đầu, liền đối với thân thể có tổn hại, bằng không làm sao sẽ mê man. Ngày sau, cũng không biết còn bị như vậy nữa không, nếu lỡ như..."

Nếu lỡ như lần thứ hai mê man vẫn không tỉnh lại thì phải làm sao bây giờ? Hoằng Thăng sắc mặt trắng bệch, vành mắt cũng đỏ, nghe được thái tử phi trước đây khó sinh mà sinh hạ hắn, việc này là hắn lần đầu tiên từ chính miệng a mã xác thực lại, mà không phải tin vịt trong cung tung ra, "Ngạch nương rốt cuộc ăn thuốc gì, thái y không tra được sao?"

Thái tử lắc đầu, "Cô không muốn đi hỏi ngạch nương ngươi, sợ hỏi sẽ thương tâm, Dục Khánh Cung cũng không có loại cấm dược sinh tử này, ở trong hậu cung cũng chưa nghe nói qua, cung nhân hầu hạ bên người ngạch nương ngươi, a mã cũng đã điều tra, cũng không có người nào có lá gan cho thái tử phi uống thuốc độc, chỉ có thể là ngạch nương ngươi tự tìm ăn vào. Thuốc từ đâu tới, a mã cũng không tra được cụ thể đầu mối, ít ngày trước có thu được chút vết tích, cho nên mang bọn huynh đệ ngươi đi ra, thuận tiện hỏi các ngươi, khi còn bé ngạch nương các ngươi có mang bọn ngươi đi qua địa phương nào hay không, thuốc có thể là từ chỗ đó lấy được."

"A mã, ngạch nương vẫn luôn ở trong cung, cơ hội xuất cung cũng không nhiều, có thể đi đến chỗ nào được sao?" Giọng Hoằng Thăng nói có chút u buồn, cau mày vẫn là như vậy, nhưng cho dù biểu tình trên mặt che giấu rất tốt, nhưng rầu rĩ trong lòng lại bị thái tử nhìn ra vài phần.

Hoằng Tích quá nhỏ, đầu óc không bắt kịp Hoằng Thăng, lúc này vẻ mặt buồn bã.

"Hoằng Thăng, Hoằng Tích, nghĩ cho thân thể ngạch nương các ngươi, các ngươi không được gạt cô!" Thái tử nói đến đây, giọng phát ra trầm trọng.

Trong phòng an tĩnh cực kỳ, yên tĩnh đến ngay cả kim khâu rơi xuống đều có thể nghe được âm hưởng, qua hồi lâu mới nghe Hoằng Thăng thở nhẹ ra, thấp giọng nói rằng, "A mã, nhi tử đích xác có mơ hồ nhớ mình đã đi tới một chỗ.

109. Chương 109

Ở lại trong cung thái tử phi thế nào cũng không nghĩ ra, chính mình ẩn dấu bí mật nhiều năm như vậy gần bị thái tử điện hạ lôi toàn bộ đi ra. Tuy rằng thái tử phi biết mục đích thái tử đem theo Hoằng Thăng Hoằng Tích vi phục xuất hành, nhưng là không hề để ở trong lòng. Thứ nhất, thái tử từ đêm hôm đó vẫn lo lắng mình sẽ vô cớ biến mất, loại ý nghĩ này hoàn toàn là dư thừa, hiện tại cuộc sống hằng ngày của mình trải qua cũng không tệ lắm, không có việc gì chạy trốn làm chi? Cho nên đối với việc thái tử đem nhi tử mang đi để đề phòng mình bỏ trốn, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Thứ hai, thái tử chuyến này tất sẽ tìm cơ hội tra hỏi hai người con trai, xem mình có dẫn bọn hắn đi về nhà mẹ đẻ hay không. Đối với điểm ấy, thái tử phi vẫn như trước không lo lắng, tuy rằng Hoằng Thăng và Hoằng Tích đều có đi đến không gian, nhưng vào thời điểm đó bọn chúng cũng còn quá nhỏ, lúc Hoằng Thăng được tròn một tuổi, sau khi thấy được trí nhớ tuyệt hảo của tiểu tử kia, liền không dám mang đi nữa, mấy năm trời trôi qua, có lúc chợt nghi vấn cái nơi hồi còn nhỏ mình đã đi tới, nhưng nó sẽ cho là mình khi còn bé đã làm một giấc mơ kỳ quái thôi, thái tử làm sao có thể hỏi ra được đáp án.

Không thể không nói thái tử phi và thái tử đã làm phu thê nhiều năm, đối với bản chất của thái tử đã quá hiểu rõ, đoán gì trúng nấy. Cũng đồng dạng, thái tử cũng hiểu được thái tử phi của mình, biết người biết ta, mấy năm nay mới có thể nắm bắt thái tử phi, vợ chồng ân ái sống qua ngày. Đối với thái tử phi phòng thủ không một kẽ hở, thái tử lựa chọn hành động từ từ, hắn vững tin, con cọp cũng sẽ có lúc ngủ gà ngủ

gật, người cũng không có khả năng không có bất luận cái sơ hở gì. Chỉ cần thái tử phi có một chút sơ sẩy, đó chính là cơ hội của hắn.

Vì vậy thái tử phi đang chẳng hề lo lắng chuyện gì mà dẫn theo tiểu nhi tử Viên Ninh, gặp bát phúc tấn cùng cửu phúc tấn đã đến Dục Khánh Cung trò chuyện, bên kia thái tử đã thành công đột phá phòng tuyến hai đứa con trai, chiếm được đáp án mong muốn.

Đương nhiên, thái tử phi còn chưa biết, lúc này, bát phúc tấn vẻ mặt hớn hở mà cùng thái tử phi bàn tán động thái mới nhất của các phu nhân ở kinh thành, nói đến bạn tốt của phái nữ là kính duyên phường mới đây nhất cho ra đời một loại son môi, màu sáng bóng thích hợp với da thịt của nàng nhất, lại nói bên trong có một loại mùi thơm khiến bát a ca không yêu không được.

Thái tử phi nghe được mí mắt giật giật, bát a ca thích mùi son thì có ảnh hưởng gì, nhưng mà biết được bát a ca thích nước hoa cái này cũng coi như một tin tình báo, ngẫm lại liền nói, "Chớ không phải là lần trước kính duyên phường đã cho ra nước hoa của nam tử sao?" Kính duyên phường là sản nghiệp của thái tử phi, đối với động thái bên trong điếm cũng coi như rõ như lòng bàn tay, lần trước chưởng quỹ truyền báo muốn mở dịch vụ cho nam giới, thái tử phi bởi vì bận chuyện chỉ phân phó để cho bọn họ tự xem xét, cũng không có nhúng tay vào, hôm nay nghe bát phúc tấn nói, có lẽ là nghiệp vụ cũng không tệ lắm.

"Không sai mà, nguyên bản ta chỉ cho rằng đàn bà con gái chúng ta mới cần mùi hương, không ngờ hôm nay đại quan quý nhân cũng đều dùng tới, lần trước ta nhất thời nảy lòng tham, chọn một lọ tặng bát gia, không ngờ hắn đúng là rất thích." Bát phúc tấn đối với sự săn sóc của mình cảm thấy thoả mãn.

"Bát đệ muội, trả trách bát gia ngươi…" Thái tử phi không tiếc sắc mặt khen ngợi.

Cửu phúc tấn tịnh lệ động lòng người ở một bên trong mắt lại có chút buồn, những chuyện trước khi nàng và cửu a ca đại hôn nhóm a ca ai cũng đều biết đến, từ lúc tiến vào hoàng cùng đến nay, nàng cũng không sao được như ý, nàng làm sao lại không muốn cùng cửu a ca hảo hảo sống, nhưng nhìn lúc này mới tân hôn không bao lâu, cửu a ca bên ngoài đã an trí thiếp thất, đám mỹ nhân đó là từ các phủ nuôi dưỡng dâng tặng, lúc cửu a ca nói chuyện với nàng thì cũng chưa từng có sắc mặt tốt, ở nhà ngạch nương nói đối đãi lạnh nhạt chính là ý như vậy. Ngẫm lại, thầm lặng rớt không biết bao nhiêu nước mắt, bây giờ nghe bát phúc tấn cùng bát a ca sống hòa thuận như vậy, lại nhìn thấy tiểu a ca béo đô đô khả ái trong lòng thái tử phi, làm sao có thể không đỏ mắt, cứ theo việc cửu a ca lãnh đạm với nàng như vậy, hài tử cũng không biết lúc nào mới có đây.

"Bát tẩu, ngươi nói nước hoa có thật tốt như vậy không, không biết cửu gia có thể thích hay không?" Cửu phúc tấn có chút ngượng ngùng hỏi.

Nghe vậy, bát phúc tấn cùng thái tử phi hai người liếc nhau, nghe cửu phúc tấn nói, hai người làm sao không biết cửu phúc tấn là muốn lấy lòng lão cửu, thái tử phi không tiện nói chuyện cửu a ca, nhưng bát phúc tấn lại không giống, cửu a ca cùng bát a ca khá thân cận, bát phúc tấn ít nhiều nghe được một ít tập tính của cửu a ca.

"Cửu đệ muội, ngươi nếu là muốn tặng nước hoa cho cửu đệ, vậy có thời gian rảnh ta cùng ngươi đi kính duyên phường tìm mua một cái." Bát phúc tấn sảng khoái nói, ngừng một chút, rồi hướng cửu phúc tấn cái cô gái dịu ngoan có chút không muốn tranh đấu này, "Cửu đệ muội, nếu ta nói ngươi là vợ cả của cửu đệ, cửu đệ đem mỹ nhân nhét vào trong phủ, ngươi nên đứng thẳng lưng mà đem hậu viện quản chặt!" Bát phúc tấn cũng biết rõ vì sao cửu a ca không thích khuê nữ nhà Đổng Ngạc, không phải là ngại sẽ không quản tốt hậu viện sao, nhưng nàng cũng không thể nói thẳng cửu a ca là ghét bỏ khuê nữ gia tộc các ngươi vô dụng, hiện giờ hắn thấy mặt ngươi đã không muốn nhìn. Nếu thật sự nói trắng ra như thế, hai bên chắc chắn không thu được kết quả tốt.

Nàng chỉ nói một câu như vậy, thái tử phi đã không nhịn được ngầm đá cho nàng một cước, bát phúc tấn nhìn cửu phúc tấn đã xấu hổ lúng túng cúi thấp đầu, cũng vội vàng ngừng nói.

"Cửu đệ cũng không phải người không nói lý, cửu đệ muội ngươi ở lâu chắc cũng là có thể hiểu rõ. Cửu đệ là một người hiếu thuận, ngươi lúc rảnh rỗi thì đi đến Duyên Hi Cung nhiều một chút." Thái tử phi nói giảng hòa, thuận tiện chỉ cho cửu phúc tấn một con đường, chỉ cần có thể khiến Nghi phi cái vị bà bà này

yêu thích, sống qua ngày cũng không sợ không được tốt. Trong lòng tiểu tử kia đã ngủ say, thái tử phi liền tự mình đứng dậy đưa hắn lên trên nhuyễn tháp. Ba hài tử, cái này tuyệt đối dính người.

"Em đã hiểu." Cửu phúc tấn nhẹ giọng xác nhận, cảm giác được bát phúc tấn nhẹ nắm tay nàng, trong lòng dâng lên tình cảm ấm áp, trước đây lúc còn chưa gả thì lo lắng đến mặt của cửu a ca cũng không gặp được, bà bà cũng không thích, những chị em dâu cũng không dễ ở chung, nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác nhau, tóm lại là có người trong tâm còn thiện ý. Nhìn thái tử phi ôm tiểu nhi tử đến trên tháp thượng, lại có chút ước ao, bất tri bất giác đã nói ra, "Nhị tẩu, tiểu a ca thật béo tốt, ta cũng không biết bao giờ mới có thể có hài tử."

Không trông cậy nổi vào đàn ông, chỉ có thể trông cậy vào đứa bé do chính mình sinh hạ hảo hảo nuôi lớn.

Nhưng không biết lời này đồng thời cũng chọc trúng vào nỗi đau của bát phúc tấn, nàng mỗi lần thấy ba hài tử của thái tử phi, đều trông thấy mà thèm. Cảm tình của nàng cùng bát a ca rất tốt, tuy rằng nàng đối với sinh hoạt của mình rất hài lòng, nhưng trong đó có một tia khuyết điểm, nàng đến bây giờ vẫn chưa từng sinh hạ cho bát a ca một đứa con nào. Nghĩ vậy, cùng là thở dài, "Nhị tẩu, hôm nay ta cũng buồn vậy." Nói rồi giọng chút khó chịu, "Dù bát gia đối đãi với ta tốt, thế mà ta vẫn còn chưa có thai, trong lòng vẫn là bất an."

Thái tử phi nghe đến mấy cái chuyện này, trong lòng nhất thời hô một câu, trời ạ, lại nữa rồi. Mỗi lần bát phúc tấn đến Dục Khánh Cung, thái tử phi thường hay nghe nhất là bát phúc tấn sống chết hỏi cách mang thai, thái tử phi liền bắt đắc dĩ cosplay bác sĩ phụ khoa đại phu cùng thầy thuốc tâm lý một hồi.

Muốn nói thế nào mới có thể sanh con, thế nào mới sinh được nhi tử, thái tử phi kỳ thực phi thường muốn chỉ điểm cho các nàng đến Quan Thế Âm miếu trong kinh thành này, nhưng nghe đến bát phúc tấn nói nàng đã đến những địa phương kia từ lâu, thái tử phi liền sáng suốt mà tiết kiệm nước bọt. Dựa theo kinh nghiệm trước đây, kể qua loa cho bát phúc tấn xong, đối với cửu phúc tấn, thái tử phi cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể khuyên người đừng sầu, "Ngươi cùng cửu đệ mới kết hôn không lâu, không cần nóng ruột, ngày còn dài mà."

Lại cùng bát phúc tấn cửu phúc tấn nói chuyện phiếm vài câu chuyện khác sau, cuối cùng cũng đem hai vị mỹ nữ đuổi ra khỏi cung, thái tử phi rốt cục thở ra một hơi dài, quả nhiên khó nhất là hưởng dụng mỹ nhân a, ứng phó chị em dâu quả nhiên là nhất đại học vấn từ xưa đến nay.

Trữ ma ma thấy thái tử phi hơi mệt chút, đối với bát phúc tấn cân cửu phúc tấn có chút oán giận, "Chủ tử, ngài nếu là mệt, hà tất phải gặp bát phúc tấn, cửu phúc tấn làm gì, ngăn lần tới tái kiến không phải là được rồi sao."

Thái tử phi để Cam Thảo quạt cho mình, nghe xong lời Trữ ma ma lại cười nói, "Hôm nay thế nhưng lại là lần thứ nhất gặp cửu a ca phúc tấn, làm sao có thể không gặp." Vấn đề cấp bậc lễ nghĩa."Có điều nếu đến tiếp một phúc tấn nữa, bổn cung có thể sẽ không còn khí lực nữa."

Lời vừa mới dứt, chỉ thấy cung nữ truyền báo, tứ phúc tấn tới. Thái tử phi nghe vậy nhất thời yên lặng, "Làm sao có thể trùng hợp như vậy?"

Tứ phúc tấn qua đây cũng không phải để tán gẫu, mà là thật có sự, nguyên lai tứ a ca lưu lại kinh thành để ý chính vụ nói thánh giá sẽ sớm hồi kinh.

Thánh giá sớm hồi kinh, là bởi vì Khang Hi xuất hành bất lợi, cảm phong, thân thể có chút bất hảo. Thái y chẩn qua, để tránh tiếp tục không thích ứng với khí hậu, Khang Hi quyết định mang theo đám người thái tử thật nhanh hồi kinh, để bát a ca cùng tam a ca ở lại thu xếp công việc còn sót lại.

Ngày thứ hai buổi chiều sau khi thái tử phi thu được tin tức thánh giá hồi kinh, thánh giá liền xuất hiện ở Tử Cấm Thành. Rất nhanh, thái tử phi chờ ở Dục Khánh Cung liền gặp được thái tử.

Thái tử điện hạ một thân phong trần, râu tóc cũng không cạo, nhìn có chút uể oải, thái tử phi thấy vậy cũng căng thẳng trong lòng, bộ dáng thái tử thế này như là không được nghỉ ngơi tốt, lẽ nào thân thể Khang Hi thực sự không xong? Còn không có hỏi ra lời, thái tử đã cầm tay của thái tử phi nói, "Không có việc gì, đừng lo lắng. Cô còn muốn đi Càn Thanh Cung một chuyến. Hoằng Thăng Hoằng Tích liền ở lại Dục Khánh Cung."

Nói xong cũng không dừng lại lâu, liền đi ra ngoài.

Thái tử phi nhìn Hoằng Thăng, Hoằng Tích, hai tiểu tử kia rõ ràng cũng có chút uể oải, để cho bọn nó đi nghỉ ngơi trước, sau đó phân phó cung nhân chuẩn bị nước tắm rửa cho bọn hắn, mới hỏi Hoằng Thăng dọc theo đường đi đã xảy ra chuyện gì.

Hoằng Thăng lần thứ hai thấy ngạch nương, trong lòng hơi kích động còn mang theo chút chột dạ, nghe câu hỏi ngạch nương, thành thật trả lời, "Nguyên bản đến hành cung Vĩnh Định rồi, hết thảy đều tốt, cũng không nghĩ đến có người chặn trước ngự giá kêu oan. Hoàng mã pháp nổi cơn thịnh nộ, ban đêm cùng ngày hôm đó không biết sao lại cảm phong, có chút phát nhiệt." Hoằng Thăng đối với chuyện minh oan cũng không có nói rõ ràng, thái tử phi cũng hiểu được sự tình cũng không có đơn giản như vậy, nhưng không thể tiếp tục truy vấn việc triều chính.

Cho dù biết thân thể Khang Hi có chút không tốt, thái tử phi lại không có bất kỳ ý tưởng gì, mệnh Khang Hi còn dài lắm, khẳng định không có việc gì, tiếp tục hỏi, "H oàng mã pháp của con nhất định sẽ không có việc gì, yên tâm đi."

"Ừ, ngạch nương, nhi tử biết." Hoằng Thăng gật đầu, sau khi nói xong có chút thấp thỏm nhìn về phía thái tử phi, "Ngạch nương, nhi tử có một việc muốn nói với người."

Thái tử phi nghe vậy, mỉm cười kéo tay Hoằng Thăng qua, "Chuyện gì?"

Tiểu Hoằng Tích cái tên tiểu quỷ này cọ cọ người vào thái tử phi, tựa như ôm cánh tay của thái tử phi làm nũng, kéo dài thanh âm hô, "Ngạch nương…"

"Ngươi thì thế nào?" Thái tử phi bị hình dạng mèo con của hắn chọc cho nở nụ cười, "Có phải phạm vào chuyện xấu gì hay không?"

"Ngạch nương, nhi tử không có làm chuyện xấu mà." Hoằng Tích ngượng ngùng vuốt cái ót, "Ngạch nương, chúng ta nói sợ người mất hứng."

"Đây còn không phải là chuyện xấu?"

Hoằng Thăng Hoằng Tích lắc đầu, Hoằng Thăng làm chứng sự trong sạch của mình, mồm miệng thông minh mà đem chuyện trên đường thái tử hỏi này nọ nói ra, thấy vẻ mặt thái tử phi bình tĩnh, Hoằng Thăng sợ ngạch nương tưởng tượng lung tung, cuối cùng vội vàng nói bổ sung, "Ngạch nương, a mã cũng là lo lắng cho thân thể của người. A mã biết, nếu người có chuyện, trong lòng các con cũng là không dễ chịu. A mã không muốn ngay mặt hỏi người, cũng là sợ người biết sẽ thương tâm."

"Các ngươi đều quan tâm ngạch nương, ngạch nương vui vẻ còn không kịp." Thái tử phi mặt tràn đầy vui mừng nhìn nhi tử nhà mình, trong ngực lại đối với tên thái tử điện hạ giảo hoạt đâm vài dao.

"Ngạch nương, khi còn bé ngài dẫn chúng ta đi là địa phương nào nha?" Hoằng Tích cái tên hoạt bát này liền thắc mắc.

Hoằng Thăng cũng chăm chăm nhìn thái tử phi, hắn nhớ cũng không được rõ, thậm chí hoài nghi là chính mình khi còn bé nằm mộng, mãi đến có một ngày đệ đệ Hoằng Tích cũng nói chính hắn hình như cũng đi tới chỗ đó, hỏi hắn có hay không đi qua, hắn mới phát giác được có thể điều này không phải nằm mơ, đáp án nằm ở chỗ ngạch nương, nhưng ngạch nương không nói, hắn liền đem tất cả nghi vấn chôn thật sâu trong lòng, chẳng bao giờ nghĩ đến có một ngày sẽ hỏi ra.

Thái tử phi nghe vậy, nhẹ ngắt vành tai Hoằng Tích một cái, "Không nghĩ tới các ngươi cũng còn nhớ rõ a, đó là một địa phương tốt. Chờ sau khi a mã ngươi trở về, ngạch nương mang bọn ngươi cùng đi."

Hai tên tiểu tử kia nghe vậy mắt đều sáng lên, vội hỏi, "Ngạch nương, thật vậy chăng?"

"Lừa các ngươi làm cái gì?" Thái tử phi cười nói.

"Ngươi quả thực quyết định như vậy?" Buổi tối thái tử trở về Dục Khánh Cung, được báo cho biết việc này, một nhà năm miệng đứng ở trong phòng thái tử phi, thái tử đối với quyết định này của thái tử phi cảm thấy hoài nghi, còn có một tia không xác định, "Quê nhà của ngươi cô cũng có thể đến?"

"Nga, ngươi đã không muốn đi, vậy quên đi." Thái tử phi nói thẳng.

"Không, cô muốn đi." Thái tử đương nhiên là có lòng hiếu kỳ.

"Ngươi không sợ đi rồi sẽ không quay về?" Thái tử phi trong lòng thầm nghĩ, nhưng không có nói ra khỏi miệng, nhìn Hoằng Thăng Hoằng Tích hai huynh đệ đều hưng phấn không thôi, chỉ nói, "Các ngươi nhớ kỹ, không thể đem những thứ nhìn thấy nói cho bất cứ người nào nghe, nếu bị tiết lộ, ngạch nương cũng không ở nổi cái mảnh quốc thổ này nữa."

"Ngạch nương, nhi tử lập lời thề, nếu ngày sau tiết lộ chuyện hôm nay nhìn thấy ra, tất..." Hoằng Thăng dựng thẳng một bàn tay lên phát thệ, Hoằng Tích cũng vội vàng làm theo.

Thái tử phi lại cắt đứt, "Không cần phát thệ. Ngạch nương cũng không sợ, chỉ là lo lắng các ngươi."

"Tĩnh Nghiên, ngươi không tin tưởng cô sao, cô là thái tử Đại Thanh triều, sẽ không ai dám đụng đến ngươi." Thái tử biểu thị quyết tâm, "Hơn nữa ngươi yên tâm, tuyệt đối sẽ không có người thứ sáu biết." Viên Ninh tên tiểu tử kia chờ trưởng thành cứ để nó nghĩ là nằm mơ đi.

Thái tử phi nghe vậy nhất thời bật cười lên, chờ dẫn bọn hắn tiến vào thông đạo thấy được những thứ bên trong không gian rồi, tự nhiên bọn họ sẽ hiểu được tại sao lại nên giữ kín miệng, "Được rồi. Đi, hôm nay coi như cho các ngươi tăng trưởng kiến thức vậy."

Chợt cảm giác được một sức hút mạnh rồi như bị rơi xuống, thái tử nhịn không được nhắm mắt không yên tâm nói rằng, "Cứ đi như vậy không cần làm chuẩn bị gì sao?"

Mở mắt ra, trước mắt cũng đã là thế giới bên kia, bên tai truyền đến tiếng than hô sợ hãi của Hoằng Thăng và Hoằng Tích.

110. Chương 110

Thái tử điện hạ mở mắt ra hít thở không khí, chỉ cảm thấy cả người sảng khoái, trước mắt là một tòa nhà hiện đại rộng lớn khí phái đứng lặng ở trong rừng hoa, một đại đạo lát bằng đá thẳng từ cổng đến khu nhà, hai bên đường cứ năm bước có một gốc cây ăn quả trông thật cổ kính, ánh sáng xuyên thấu qua tán cây rơi lại trên đường những vết lốm đốm lay động, dĩ nhiên có thể cảm giác được một tia gió thổi qua.

"Ngạch nương, nơi này chính là quê nhà của người?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoằng Tích kinh hỉ đến đỏ bừng, mắt to khả ái nhìn chung quanh, một con hồ điệp phát sáng diễm lệ bay lượn qua trước mặt hắn, đẹp đẽ đậu ở trên chóp mũi Hoằng Tích, chỉ vừa nhẹ nhàng đụng vào nó liền vội bay đi, Hoằng Tích cao hứng lao thẳng tới trước.

"Đây không phải là quê nhà của ngạch nương, đây là không gian của ngạch nương." Thái tử phi nhìn thân ảnh hoạt bát của tiểu tử kia mà cười giải thích cho ba cha con thái tử.

Hoằng Thăng có cảm giác như mình đang ở trong tiên cảnh, bỏ qua cảnh sắc trước mắt, ở cách đó xa xa có thể nghe được tiếng dòng nước đổ ầm ầm, giống như khi đi xuất hành thì đã từng gặp qua tiếng thác nước cao trăm trượng đổ xuống, càng chưa nói mơ hồ có thể thấy được đảo nhỏ, còn có biển hoa vòng quanh khu nhà tạo thành những lớp sóng màu sắc, quả nhiên là cực kỳ xinh đẹp, "Ngạch nương, người là tiên nữ trên trời sao, cái gì là không gian."

Thái tử cũng khiếp sợ trong ngực, hắn nhìn thấy chỗ không gian thần bí này, thái tử phi chỉ lôi kéo một cái đã liền đưa ba cha con bọn họ mang vào, có thể thấy được nơi này thật sự là tòa thành bí mật của thái tử phi, nàng có thủ đoạn thần kỳ như vậy, lại có một mảnh không gian riêng như thế, thái tử phi tuyệt đối không phải cỏ yêu gì mà quả thật là tiên nữ thì sao, thái tử phát giác chính mình buôn bán lời, cưới được một người vợ như thế, ai có thể có may mắn như hắn. Nghĩ đến đây thái tử bỏ ngoài tai những lời thái tử phi đang nói với hắn, hỏi, "Tĩnh Nghiên, lẽ nào ngươi quả thật là thiên giới hạ phàm, trên đời này quả thực có tiên sao?"

“Ha ha, ” Thái tử phi nghe được Hoằng Thăng và thái tử nói, gập bụng cười không ngừng, “Ta làm sao có bản lãnh lớn như vậy, lời kia là lừa ngươi thôi, làm gì có cái gọi là thiên giới.”

“Như vậy không gian này…” Thái tử định nó có không gian thần kỳ như vậy, nếu không phải thiên giới thì là cái gì. Đây cũng không phải là thủ đoạn bọn giang hồ bịp bợm có thể làm. Để miễn hoài nghi vật chất trước mắt mình đều là ảo giác, thái tử điện hạ dời hai bước, ở một gốc cây đào hái xuống một quả, há mồm cắn một cái, hương vị ngọt ngào thơm mát, so với cống phẩm mà hắn được dùng qua còn ngon hơn, “Những thứ này đều là sự thực.”

“Đương nhiên là sự thực, nhưng điều không phải vật trên thiên giới gì. Ta sanh ra ở Thạch gia, từ khi bắt đầu biết chuyện, cái này là bảo bối bí mật của ta, đồng thời trong đầu ta có một phần ký ức, đó là ký ức nói ta từ đâu mà đến, chỗ đó so với Đại Thanh hoàn toàn khác nhau, ta nghĩ, nơi đó mới là quê nhà của ta.” Thái tử phi nghĩ đến mình kiếp trước, cái thành thị văn minh hiện đại phồn hoa kia, đời này hẳn là không có hy vọng được trở về.

Thái tử nghe được trong giọng nói thái tử phi có chứa hoài niệm, trong lòng liền căng thẳng, “Ngươi muốn quay về cố hương sao?”

Thái tử phi thấy dáng vẻ hắn khẩn trương, trong lòng cảm giác có chút rung động kỳ dị, mỉm cười, “Yên tâm đi, ta không tìm được phương pháp trở lại mà, hơn nữa chỉ là trí nhớ trong đầu, còn không bằng sống cuộc sống hiện tại cho tốt. Chí ít, ở chỗ này ta còn có các ngươi.”

Thái tử nghe vậy, khóe miệng từ lâu đã không tự chủ đi nhoẻn lên, “Không sai, ở chỗ này cô sẽ chiếu cố ngươi thật tốt, còn có Hoằng Thăng Hoằng Tích, Viên Ninh, còn có a mã ngạch nương của ngươi.”

Thái tử phi trợn mắt liếc thái tử, trên sân cỏ Hoằng Tích Hoằng Thăng đứng ở trên một chiếc xe ngắm cảnh, đang gọi hai vợ chồng lại đó, thái tử khéo tay ôm Viên Ninh, cũng không để ý tiểu tử kia hơi khó chịu, dắt tay của thái tử phi liền hướng bên kia đi tới, vừa đi vừa hỏi thái tử phi, “Cái thứ quái dị kia là cái gì?” Có bánh xe lại so với xe ngựa kém nhiều lắm.

“Xe ngắm cảnh,” Thái tử phi nhìn chiếc kia xe ngắm cảnh, trước đây trong không gian cũng không có người khác tiến vào, thái tử phi ở trong không gian là tùy tâm di động, nên căn bản không dùng đến loại phương tiện này, đã sớm vứt qua một bên làm vật trưng bày, hôm nay vừa lúc dùng tới, “Tất cả các ngươi lên đi, ta mang bọn ngươi đi shoping.”

Nói là làm liền, thái tử phi đã ngồi vào chỗ tài xế, mấy cha con thái tử cũng không có do dự, ngồi lên trên xe, hết thảy đều rất mới mẻ, lúc thái tử phi nổ máy xe, Hoằng Thăng Hoằng Tích còn cả kinh kêu thành tiếng đây.

“Ngạch nương, quá tuyệt vời, xe không có ngựa mà cũng tự chuyển động.” Hoằng cao hưng đến vỗ tay, “Mà lại cũng không có xóc nảy, so với xe ngựa thoải mái hơn.”

“Chơi vui không.” Thái tử phi cười tủm tỉm, lái xe vòng qua khu nhà cao cấp, dẫn bọn hắn tham quan cảnh vật xung quanh không gian.

Nhìn xong cảnh vật khu nhà cao cấp liền đi đến trên cái đảo này, thái tử điện hạ đối với hai cái đảo bị ngăn cách bởi hồ nước này cảm thấy hứng thú, nhưng nhìn mặt hồ rộng lớn lại không có thuyền, cũng không biết làm sao đi qua, nghĩ đến trong không gian ngoại trừ hồ điệp và ong mật, cũng không thấy động vật khác, cũng không có khả năng có người ở, nghĩ đến đây liền hỏi, “Tĩnh Nghiên, ngươi có thể đi qua hai hòn đảo đó.”

Thái tử điện hạ, Hoằng Thăng Hoằng Tích không có bản lĩnh nhìn thấu bản chất không gian của thái tử phi, chỉ có thể nhìn hai hòn đảo sương mù dày đặc, mơ hồ có ánh sáng xanh biếc lại hơi hồng nhuận lộ ra, càng là tò mò, càng muốn nhìn cho rõ ràng.

“Nơi đó có một hòn đảo ta có thể đi qua, người cũng có thể đi.” Thái tử phi nói rằng, “Có điều cái quả đảo kia cũng rất thần kỳ, trái cây sinh trưởng nở hoa, kết quả rồi tan rã, cho ngươi lãnh hội từ sinh trưởng đến tiêu vong rồi lại sinh trưởng cứ thế lặp đi lặp lại. Đi, mang bọn ngươi qua đó.”

Nhờ cái thủ đoạn trong nháy mắt di động trước đo, thái tử lần thứ hai bị thái tử phi lôi kéo đến trên quả đảo, trong lòng thầm nghĩ thái tử phi nhà mình ở trong nơi này còn không giống tiên thì là gì.

Tất cả đều đứng ở trên quả đảo, lần đầu tiên ở cự ly gần như vậy quan sát được quá trình cây ăn quả nở hoa kết trái, lần đầu tiên nhìn thấy quả chín thần tốc như thế, sau đó rơi xuống mặt đất phẫn rã mất tăm, mấy cha con lần thứ hai có đổi mới với thế giới quan của mình.

Quả đảo kỳ thực sau khi hết sự ngỡ ngàng khi mới đặt chân lên, cũng không còn nhiều cảnh sắc đẹp mắt lắm, mấy người ăn một ít trái cây xong, thái tử phi liền dẫn bọn họ trở về nhà chính.

Thái tử phi thản nhiên cho bọn họ đến khu nhà cấp cao cảm thụ cái gì gọi là hiện đại hoá, cái này so với những thứ mà mấy cha con thái tử đã gặp qua, cũng coi như là thủ đoạn của thần tiên vậy.

Thông qua phần bảo vệ bằng võng mạc cửa liền mở ra, Hoằng Thăng Hoằng Tích hùa nhau xông vào, hai tên tiểu tử kia trong nháy mắt nghĩ cảnh sắc ở đây rất quen thuộc.

Hoằng Thăng liên tục kêu, "Đúng rồi, khẳng định chính là chỗ này, ngạch nương khi còn bé dẫn ta tới địa phương kỳ lạ khẳng định chính là chỗ này."

Thái tử phi đứng ở cửa chính hai tay hoàn trước ngực, cười nhìn Hoằng Thăng, "Ngươi quả là còn nhớ rõ."

"Không đúng, còn có một chỗ." Hoằng Thăng thân thuộc chỗ cũ, trí nhớ mơ hồ bắt đầu trở lại rõ ràng, "Ngạch nương, cái phòng có rất nhiều món đồ chơi là chỗ nào?"

Hoằng Tích đang vuốt ve cái TV màn hình phẳng ở trong đại sảnh, ở trước mặt TV ngó nghiêng, trên màn ảnh màu đen trơn bóng có một tiểu tử béo đô đô đang ngó nghiêng, Hoằng Tích ngạc nhiên phát hiện đó chính mình, "Ngạch nương, cái này là gương đen sao."

Thái tử vì thân phận của mình, không giống hai đứa con trai nhà quê dường như nhìn loạn sờ loạn xông loạn chung quanh, sau khi vào cửa liền tìm đến trên ghế sa lon ngồi vào, đem Viên Ninh nằm bên cạnh, động động cánh tay ôm nhi tử có chút tê mỏi, sau đó quan sát cách bài biện đại sảnh.

Trong lòng thầm nghĩ cái cách bài trí này cùng với ôn tuyền thôn trang trước đây thái tử phi hiến lên không khác mấy, chỉ là nơi này thật có nhiều thứ kỳ quái chưa thấy qua, tựa như Hoằng Tích nói cái gương đen kia, còn có mớ đèn thủy tinh treo trên đỉnh trần nhà kia, ngươi hỏi thái tử làm sao có thể chuẩn xác đoán ra là đèn, không phải chính thái tử phi đang khoe khoang là đi mở đèn sao.

Rất đẹp, phi thường đẹp, đi cả Đại Thanh cũng không tìm được những thứ này, ngay cả cửa sổ phát sáng sát đất, sở dụng lượng thủy tinh thật lớn hiện nay cũng không thấy Đại Thanh có thể chế tác được, thậm chí người tây cũng không thể, đây là một tòa nhà vô giá.

Thái tử điện hạ liền muốn nghe thái tử phi giảng giải cho các con, bỗng nhiên cảm giác được có cái gì dưới mông, đưa tay sờ một cái, móc ra một đoàn khăn gấm, vừa kỳ quái mở nhìn, bên trên có một hàng chữ, "Luân hồi chi đạo, tái sinh là lúc, cách cửa trở về đã mở."

Thái tử tuy rằng không giải thích được, nhưng thấy bốn chữ hồi quy chi môn cũng biết vật này cùng thái tử phi có liên quan, mặt như không có gì lén lút đem khăn gấm giấu vào trong tay áo, vừa lúc thái tử phi mang hai người con trai đi đến phòng đồ chơi khi còn bé của bọn chúng, cũng không có phát hiện chuyện mờ ám thái tử điện hạ làm trong đại sảnh.

Chờ lúc mọi người đều trở lại, thái tử đang ngồi uống nước trái cây, cầm trong tay một vỏ trái cây trống rỗng xem xét tỉ mỉ, thái tử phi thấy, không đợi thái tử hỏi, nhân tiện nói, "Đó là trái cây khi không gian lên cấp, là không gian tiểu tinh quái lưu lại."

"Không gian tiểu tinh quái?" Thái tử kỳ quái nói, "Trong không gian này còn có một cái tiểu tinh quái?"

"Đúng, cũng không biết tiểu tinh quái đã chạy đi đâu? Lần trước chưa từng tìm thấy." Thái tử phi nói, đột nhiên nghĩ đến trong trái cây xuất ra khăn gấm, nghĩ đến chữ bên trên, vội vàng tìm kiếm chung quanh, "Ngươi có thấy một cái khăn tay hay không?" Trên khăn tay tuy rằng nói cách trở về nhưng không biết giải nghĩa thế nào, nhưng tốt xấu giữ lại cũng có một chút tưởng niệm. Thái tử phi căn bản không biết, trước đây lúc khăn tay hiện lên "Luân hồi chi đạo, tái sinh là lúc, trở về chi môn đã mở" bởi vì bị dính nước tiểu đã hiện thêm một số chữ.

"Không có, cái khăn tay gì? Rất quan trọng sao?" Thái tử giống như không biết gì, trong lòng lại nảy sinh tính toán, xem ra khăn tay nhất định là cùng với cách thức quay về cố hương của thái tử phi có liên quan.

Thái tử phi tìm một lần, lại hỏi qua thái tử, như trước không tìm được, chỉ có thể quên đi, "Có lẽ bị tiểu tinh quái cầm trở lại."

Thái tử nghe xong da mặt hơi nóng, thầm nghĩ hắn ngồi hồi lâu, cũng nên đứng lên đi lại chung quanh một chút, "Ta cũng đi tham quan các nơi xem."

"Đi đi." Lực chú ý của thái tử phi đã bị hai đứa con trai chiếm hết, bởi vì không gian tấn cấp, đã có thể phát điện, TV có thể mở được, mặc dù là không có khả năng thu được kênh, nhưng để chiếu phim cũng không tồi, thái tử phi may mắn là mình vì tô điểm cho ngôi nhà mà thu mua một ít phim nhựa kinh điển, phim hài chiếm đa số, loại phim tình cảm không thích hợp lứa tuổi thiếu nhi đã hoàn tất thanh lý từ lâu, miễn cho đầu độc tư tưởng nhi tử, nếu có thể thu thập thêm phim hoạt hình thiếu nhi thì càng tốt hơn.

Thái tử phi nghĩ, tỉ mỉ chọn một bộ không có quá nhiều nguy hại đến tư tưởng một cuộn phim cũ năm 92 Ai gia có thai, mình cũng đã thật lâu không ôn lại, may nhờ không gian tiến hóa, bằng không thì không có nguồn điện, sợ mình cũng sẽ quên sự tồn tại của những kỷ vật này.

Thiếu nhi cổ đại xem điện ảnh hiện đại, điều này thật sự là chuyện rất thú vị mà.

Thái tử tùy theo trực giác đi, đi tới thái tử phi thư phòng, thấy thư tịch trong phòng này được đóng rất tinh mỹ, chất lượng trang giấy trơn truột, in ấn ngăn nắp sạch sẽ, cùng với những thư tịch mà hắn đã học qua rất khác biệt, thái tử sờ qua sách này, hắn cũng là người thích đọc sách, sau này sợ là hắn sẽ thường lưu trú nơi đây.

Ngẫm lại thái tử lại thỏa mãn mà cười cười, ngày sau nếu hắn có vật gì cần cất giấu kỹ cứ để thái tử phi đặt ở trong này. Đi tới trên bàn sách, thái tử trước tiên thấy cái mô hình địa cầu kia, hiếu kỳ mà đánh giá đồ tuyến trên quả banh kia, còn có chữ giản thể cùng với chữ tây, thái tử rất nhanh thì nhận ra đây là một tấm bản đồ, một tấm bản đồ vẽ ở vật hình cầu, tuy rằng mớ chữ tây này hắn cũng không hiểu lắm, vừa tìm hiểu vừa suy đoán, thái tử cũng nhận ra cái nào là chỉ lục địa cái nào là chỉ đại dương. Đây là một phần địa đồ vô cùng trọng yếu!

Thái tử khẽ động tâm tư, dù sao thời gian còn nhiều, thái tử phi nhất định biết điều này, đè xuống suy nghĩ, thái tử ngồi vào trên ghế trước bàn đọc sách, kéo ra ngăn kéo bàn học, thấy một khung gỗ vuông, tò mò cầm lên, vừa nhìn, mắt nhất thời mở thật lớn.

Đó là một khung ảnh, bên trên có một tấm hình, trong hình có một thanh niên trẻ tuổi cười đến xán lạn cùng với một cặp vợ chồng già.

Thái tử điện hạ thấy người nam nhân kia, đã không còn kinh ngạc như trước đó, tay cầm khung hình nhỏ mặt lúc đỏ lúc trắng, vừa nghĩ trong lòng liền nổi lên nộ ý mãnh liệt, vừa muốn hô to một tiếng, để thái tử phi đi vào trong thư phòng giải thích thì trước mắt một vầng sáng lóe lên, người đã trở lại nội thất của thái tử phi, trong tay vẫn còn cầm cái khung hình kia.

Thái tử phi cùng Hoằng Thăng bọn họ đang ở trước mặt hắn, thanh âm xin chỉ thị của Trữ ma ma ngoài cửa nội thất truyền vào, "Chủ tử, đêm đã khuya, ba vị tiểu chủ tử có cần phải quay về nơi ở nghỉ ngơi không ạ?"

111. Chương 111

Trữ ma ma là một nhũ mẫu tận tâm, chuyện thái tử phi phân phó cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra sai sót, cho dù bà chỉ là một nhũ mẫu thân tín bên cạnh thái tử phi, nhưng đứng trước mặt đám cung nữ nhũ mẫu khác cũng xếp vào hàng nhất đẳng, cũng rất được kính nể, cho nên việc thủ vệ trước cửa liền để cho bà làm, đồng dạng thiếp thân thái giám bên cạnh thái tử điện hạ là Hà công công Hà Ngọc Trụ cũng thành thật mà canh giữ ở một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng cũng không quan tâm bên trong nội thất có động tĩnh gì, chỉ chờ thái tử cùng thái tử phi truyền lời.

Việc này cũng coi là đơn giản, dù sao có hai người bọn họ thủ vệ, ai còn có khả năng xâm nhập vào phạm vi trong vòng mười bước? Bất quá, đợi sắp tới hai canh giờ, cũng không thấy thái tử điện hạ để cho bọn họ đi vào đem Hoằng Thăng Hoằng Tích hai vị a ca về ngủ, Hà Ngọc Trụ cũng có chút không hiểu. Nghĩ đến ngày mai thái tử điện hạ còn cần phải lâm triều, nhưng hiện giờ đêm đã khuya mà vẫn còn đang ở trong nội thất cùng thái tử phi giáo dục hai vị a ca, sợ ngày mai tinh thần thái tử không tốt, dễ buồn ngủ.

Hà Ngọc Trụ cùng Trữ ma ma thương lượng, chủ động hướng bên trong xin chỉ thị của các chủ tử, để cho bọn họ nhớ tới thời gian, ban đầu Trữ ma ma không chịu, nhưng Hà Ngọc Trụ lấy việc các tiểu a ca cần ngủ sớm để phát triển, và thái tử điện hạ không nên ở chỗ thái tử phi ở cữ quá lâu làm lý do thuyết phục Trữ ma ma, Trữ ma ma mới quyết định làm kinh động thái tử phi.

Xin chỉ thị muốn đưa hai vị tiểu a ca quay về nơi ở nghỉ ngơi xong, Trữ ma ma được cho phép mới đẩy cửa ra mang theo cung nữ đi vào, lại thấy Hoằng Tích ôm đùi thái tử phi nhìn mình lom lom, mà Hoằng Thăng đại a ca cũng có vẻ mặt không muốn rời đi. Trữ ma ma có chút áy náy, các tiểu a ca mỗi ngày phải học tập mệt mỏi, thời gian cùng thái tử điện hạ và thái tử phi ở chung cũng không dài, không trách bọn họ không muốn rời đi, mà bà lại phải đóng vai ác nhân, nghĩ đến kế sách là của Hà Ngọc Trụ, Trữ ma ma nhịn không được quay đầu lại trừng mắt liếc hắn.

"Nhũ mẫu, ngươi mang Hoằng Thăng Hoằng Tích trở lại nghỉ ngơi đi. Cứ để Cam Thảo Cam Lộ thủ vệ là được." Thái tử phi cũng không thể giữ nhi tử ở lại chỗ này qua đêm, nếu không chuyện này mà bị truyền ra ngoài, vậy coi như sẽ biến thành một trò cười cho khắp hoàng cung.

"Vâng." Trữ ma ma đáp, lại nhắc nhở, "Chủ tử yên tâm, ngài cũng nên sớm đi nghỉ ngơi." Nói xong, trong lúc đó dư quang khóe mắt Trữ ma ma hướng chỗ thái tử phi cùng thái tử luân chuyển một lượt, trên mặt mang ý cười nhìn thái tử phi, thái tử phi nhất định có thể hiểu ý của nàng, thái tử cùng thái tử phi cũng đã lâu chưa thân mật qua, hôm nay không phải chính là một cơ hội tốt sao.

Đồng chí Trữ ma ma hoàn toàn bỏ quên thái tử điện hạ hiện giờ đang phóng hàn khí ra sau đầu.

Thái tử phi bị ánh mắt của Trữ ma ma khiến cho nhịn không được đầu đầy hắc tuyến, còn chưa mở miệng cản người, Hoằng Tích đã giành nói với giọng lưu luyến không rời, "Ngạch nương, Ngày mai con lại tới có được hay không?" (hắc tuyến là sọc đen để biểu cảm tâm trạng hay thấy trong truyện tranh á)

"Đúng vậy, ngạch nương, nhi tử còn muốn nghe người và a mã giáo dục." Hoằng Thăng cũng mở miệng nói.

"Được rồi, nghe lời đi về nghỉ ngơi đi." Thái tử phi sảng khoái đáp ứng.

Thái tử điện hạ không nhịn được, đem cái khung hình trong tay nắm thật chặt, giọng nói hơi trầm xuống, "Có chuyện gì ngày mai hẵng nói, trở về đi."

Lúc này thái tử phi ghé mắt sang, mới vừa rồi ở trong không gian còn vui vẻ cơ mà, thế nào vừa trở ra đã nổi sùng lên rồi? Chờ Hoằng Thăng Hoằng Tích rời đi, cửa nội thất vừa đóng lại, chỉ thấy thái tử điện hạ cầm cái khung hình ném mạnh lên trên giường một cái, chỉ ngón tay tức giận nói, "Ngươi mau nói cho cô, người nam nhân kia là ai!"

"Người nam nhân nào?" Thái tử phi nghe được càng tỏ ra không hiểu ra sao, đi tới ngồi vào trên giường, đưa tay cầm lấy thứ thái tử ném, vừa nhìn liền bất mãn, "Ngươi bị bệnh thần kinh gì sao?" Chờ thấy khuôn mặt trong bức ảnh chụp, thái tử phi bật môi có chút sững sờ, trong tấm hình thật nhiều người quen a, chỉ một bức ảnh chụp đơn giản như vậy đã làm cho người nào đó không thể quên, kiếp trước kiếp này, như mộng như ảo.

"Còn hỏi là nam nhân nào?" Thái tử nghe được giọng nói không thèm để ý chút nào của thái tử phi, càng tỏ ra có chút vội vàng xao động, "Chính là người ngươi giấu ở trong cái khung kia! Hắn là ai!" Thái tử điện hạ hoàn toàn bỏ quên đôi vợ chồng già, trong mắt chỉ nhìn thấy cái vị nam tử trẻ tuổi kia, được thái tử phi cẩn thận giấu ở trong ngăn kéo trong không gian kín đáo, chỉ sợ là bởi vì quý trọng nên mới không muốn để cho bất luận kẻ nào phát hiện, nghĩ đến thái tử phi để ý tới nam nhân khác, thái tử liền không thể kiềm chế nổi cơn tức giận hiện lên trên mặt.

Thái tử phi đưa tay nhẹ vuốt khuông hình, cười rất thỏa mãn, chàng thanh niên còn có đôi vợ chồng già, tuy rằng kiếp trước cách xa như vậy, chỉ thỉnh thoảng ở trong mộng mới có thể gặp, cũng không biết hốc

mắt thái tử phi từ lúc nào đã có chút đỏ hồng lên, cái ảnh chụp này vẫn còn đây nhưng đã rất lâu chưa lấy ra nhìn rồi, "Ngươi ở ngăn kéo trong phòng tìm được sao"

"Không sai." Thái tử thấy vẻ mặt hồi ức của thái tử phi, với tay liền đem cái khuông hình trong tay thái tử phi đoạt mất, đổi tay liền ném nó tới một nơi cách thái tử phi xa xa một chút, "Ngươi còn không có nói cho cô, người nọ rốt cuộc là ai? Tại sao phải giấu ở trong khung."

Thái tử thấy bộ dáng như lên cơn hen của thái tử, đột nhiên cơ linh liền hỏi một câu, "Lẽ nào ngươi ghen tị?"

Thái tử điện hạ còn đang nổi lên cơn tức giận lớn hơn bị thái tử phi nói lời này sắc mặt căng lên đỏ bừng, "Nói bậy, cô để làm sao lại ghen! Ngươi là người của cô, cô hà tất tự hạ thân phận đi ghen với một tên chưa được giáo hóa?"

Ở trong mắt thái tử, đầu tóc cắt ngắn như thế, một thân áo quần lố lăng tuyệt đối là man di, còn cười đến vẻ mặt xán lạn, vừa nhìn liền bực bội.

"Ngươi nói ai chưa được giáo hóa? Hử?" Thái tử phi mất hứng, nhưng thấy thái tử đố kị lại không được tự nhiên, không khỏi muốn khích hắn, nói, "Ngươi có muốn biết hắn là ai không vậy?"

"Muốn!" Thái tử không cần phải nghĩ ngợi, bất kỳ một tên tình địch nào đều là đáng ghét!

"Ngươi không cần như vậy, hắn a, nhưng thật ra là…" Thái tử phi nói đến đây kéo dài âm tiết, liếc xéo hướng thái tử điện hạ, chờ vẻ mặt thái tử như muốn cầu khẩn mới liền nói, "Nhưng thật ra là ta…"

"Ngươi?" Thái tử chờ đến không kiên nhẫn, nghe được câu này, trên mặt lộ vẻ như vừa mới nghe được một chuyện rất hoang đường, biết thái tử phi còn chưa dứt lời, thúc giục, "Nói mau! Càng che giấu càng tỏ ra có vấn đề."

"Ngươi gấp cái gì! Thì là ta không nói, ngươi nhìn kỹ ảnh chụp cũng nên nghĩ đến người này có thể là ai a." Thái tử phi liếc mắt nhìn thái tử, "Ở trong trí nhớ của ta, hắn là ta… ở quê nhà một người anh em. Ngươi xem hắn với ta có phải rất giống không? Ngươi nhìn cặp vợ chồng này xem có quen không."

Thái tử điện hạ nghe vậy, lấy ảnh chụp tinh tế nhìn kỹ, thấy cặp vợ chồng già kia quả nhiên nhìn quen mắt, trong đầu hồi tưởng hắn là mình đã gặp qua, nghĩ đến người phụ nữ kia không phải là thái tử phi ngạch nương sao, cái lão nam tử kia cũng không phải là nhạc phụ đại nhân khi không có chòm râu sao, hay so với nhạc phụ nhạc mẫu bây giờ lớn tuổi hơn một chút, lại nhìn đến ca ca thái tử phi, được thái tử phi nhắc, nhìn mặt mũi nam nhân kia lần nữa, quả nhiên so với thái tử phi rất giống, trong lòng đại định, "Đó là huynh đệ cùng cha mẹ của ngươi? Cha mẹ ngươi với a mã ngạch nương của ngươi bây giờ rất giống nhau a, bất quá huynh đệ này của ngươi, so với các ca ca của ngươi bây giờ cũng không giống nhau lắm."

"Ta đối những chuyện trước kia cũng không nhớ rõ lắm, ta biết được chuyện này cũng là bởi vì sinh ra đã có chứa một phần ký ức trước kia mà thôi. Trong trí nhớ ta cùng với ca ca là song sinh, cũng là con của cặp vợ chồng kia. Ta cuối cùng là hoài nghi ký ức này là hư ảo, nhưng thấy bức ảnh chụp này, liền biết ký ức này là thật. A mã và ngạch nương cùng ta có duyến, sinh ra ta, nhưng bọn họ không phải là phụ mẫu của ta, chỉ là giống nhau, về phần ca ca, cũng không biết hắn ở quê nhà thế nào, ta chẳng biết tại sao lại lớn lên ở Đại Thanh, mà hắn, không biết có sống bình yên ở quê nhà không." Thái tử phi kể chuyện giả tưởng, dù sao gần đây thái tử cũng tăng nhiều kiến thức, năng lực tiếp nhận mạnh hơn, thẳng thắn tiếp tục truyền bá một ít chuyện lạ cho hắn nghe.

"Nguyên lai cái khuông này kêu là ảnh chụp gì đó, nghe ngươi nói như vậy, bọn họ là không thể từ cái khung nhỏ này đi ra?" Thái tử đã có tâm tư nghe chuyện xưa. "Cái này thật là thần kỳ, đem người thu nhỏ lại ở bên trong."

"Đương nhiên không, đây chỉ là ảnh lưu niệm, giống như là ngươi soi gương thì đem hình ảnh trong gương lưu lại vậy, quê nhà ta có thứ có thể làm được, ngươi xem, cái ảnh chụp này có sắc nét hay không, hoàn toàn giống với người thật, ảnh chụp dễ dàng bảo tồn, có thể lưu lại cho hậu thế." Thái tử phi nói.

Thái tử nghe được trợn mắt há hốc mồm, "Quê nhà của ngươi quả nhiên không phải nơi này. Nhưng cái ảnh chụp này làm sao lại không có ngươi? Một nhà bốn miệng lưu niệm, thế nào lại thiếu ngươi?"

"Lưu niệm gì đó gọi là máy chụp ảnh, cần có người sử dụng mới chụp được ảnh, giúp bọn họ chụp ảnh là ta, cho nên trong ảnh chỉ có ba người." Thái tử phi suy nghĩ mau lẹ đột nhiên cảm thấy tự hào.

Thấy thái tử đã hoàn toàn bị lừa gạt, thái tử phi thầm thở dài một hơi, lại nghe thái tử kỳ quái hỏi, "Tĩnh Nghiên, trong không gian cí lưu lại ảnh chụp của ngươi sao? Cô thật tò mò hình dáng của ngươi ở quê nhà."

"Ta cùng hiện tại hoàn toàn giống nhau như đúc, " Thái tử phi lập tức trả lời, "Trong không gian ta chỉ có một tấm ảnh chụp như thế, trong trí nhớ của ta những thứ đó ta đều để lại ở quê nhà, hiện tại ta không tìm được phương pháp trở về, ảnh chụp lưu cho người nhà ở quê hương tưởng niệm cũng tốt."

Thái tử nghe vậy, cái lỗ tai tự nhiên dựng thẳng, thái tử phi là có muốn tìm đường về nhà, nghĩ đến chiếc khăn gấm trong tay áo kia, thái tử vuốt vuốt ống tay áo, thoải mái nói với thái tử phi, "Cũng đúng, cho bọn hắn lưu niệm, có lẽ có có cơ hội còn có thể gặp lại."

Đương nhiên, đợi được cái cơ hội kia đến lúc nào ai mà biết được.

Thái tử phi nghe xong lời này, trong lòng cũng nôn ói, thật có cơ hội này, trở lại quê nhà, còn không biết đi đâu tìm người anh em song sinh này đây.

Sự kiện vừa sáng tỏ, thái tử điện hạ khôi phục lại tâm tình tốt. Vốn định lại vào không gian một chuyến, nhưng bởi vì chuyện lên triều sớm, chỉ có thể nằm xuống ngủ, ngay đến việc yêu đương cũng bị thái tử phi mượn cớ đêm đã muộn đẩy đưa, một đêm xuân liền mất.

Khang Hi thân thể không khỏe, quá trình bình phục có chút thong thả, thái tử điện hạ mỗi ngày đều phải đến Càn Thanh Cung làm hiếu tử, còn phải giúp Khang Hi hỗ trợ xử lý chính vụ tấu chương, tuy rằng biết được bí mật không gian của thái tử phi, nhưng từ lần đó về sau, cũng rất ít khi có thời gian đi vào lại một chuyến, thậm chí số lần đi của mấy đứa nhi tử đều nhiều hơn so với hắn. Hắn thật sự là bận rộn, lần đầu, thái tử điện hạ chủ động tìm cách chia sẻ quyền lực với mấy người đệ đệ tin được.

Khang Hi đối với biểu hiện của thái tử rất hài lòng, thái tử khi thấy thân thể mình không được tốt cũng không có tham quyền, như chuyện đại sự cần xin chỉ thị của mình tuyệt không giấu diếm đè xuống, việc nhỏ cũng không làm phiền đến lão nhân gia ông ta, cũng có dùng đến mấy người huynh đệ, không mạo phạm hoàng quyền, không độc đoán chèn ép huynh đệ, tối trọng yếu còn là thái tử hiếu thuận, thật tình quan tâm hắn cái vị hoàng a mã này.

Khang Hi biết quyền lực mê người, thừa dịp lần này dưỡng bệnh, là cơ hội tốt để thái tử thực hiện chuyện của mình, nhưng không có vượt quá ranh giới cuối cùng của hắn, ông càng tỏ ra coi trọng thái tử.

Thế nhưng, Khang Hi đối với thái tử do chính mình khéo tay giáo dưỡng càng vui mừng, đối đãi lại càng tỏ ra có chút nghiêm khắc. Lần này thân thể bất hảo, trong lòng hắn cũng có sợ hãi, xưa nay đế vương mệnh không dài, hắn cũng không biết có thể sống tới khi nào, Khang Hi sợ chính mình đột nhiên ngã xuống, cũng sợ những nhi tử bất hiếu, thái tử là hoàng đế hắn mong đợi kế nhiệm, Dận Thì bọn họ những huynh đệ này được tôi luyện cũng là hiền vương phụ tá thái tử, nhưng là sợ thái tử ngày sau sẽ không chế trụ được những huynh đệ này, huynh đệ tương tàn, không có một a mã nào nguyện ý thấy.

Cũng là lúc bồi dưỡng phẩm chất đế vương cho thái tử.

Khang Hi nhận được mật báo từ Dục Khánh Cung, thái tử cùng thái tử phi tình cảm quá mức mãnh liệt, đây vốn là bình thường, nhưng nghĩ tới đoạn ngày thái tử phi mê man, biểu hiện của thái tử, trong lòng Khang Hi có một kết luận, đế vương uy tối kỵ để lộ tình cảm ra ngoài. Thái tử phi đối với thái tử ảnh hưởng quá sâu, đây không phải là một chuyện tốt.

Thái tử điện hạ làm xong chính vụ một ngày đêm, căn bản không thể đoán ra tâm tư của hoàng a mã nhà mình, hắn thật vất vả mới có khoảng thời gian rảnh, trở lại Dục Khánh Cung vốn là muốn tìm thái tử phi, sau đó tiến không gian chơi, thái tử phi nói trong không gian cũng có một máy chụp ảnh đây, thuận tiện cùng thái tử phi ở trong không đang lúc chơi đùa thì thân mật một chút, nhưng chợt nghĩ tới một việc, khăn gấm từ không gian mang ra ngoài còn chưa có nghiên cứu đây, liền dừng lại đi vòng qua Dục Khánh Cung.

Ai cũng không biết, ở Cung Càn Thanh Khang Hi đã chuẩn bị mở ra hình thức bố chồng độc ác.

112. Chương 112

Khang Hi ở trong cung là một sự tồn tại tuyệt đối uy nghiêm, từ góc nhìn hoàng tộc mà nói, hắn là đại gia trưởng, từ góc nhìn toàn thể triều đình bách tính mà nói, hắn là hoàng đế, có thể tùy ý quyết định chuyện sinh tử của một người mà không ai giám phản bác. Bất luận hắn có hành động gì đều là vì giữ quyền thống trị của gia tộc Ái Tân Giác La, giữ gìn hoàng quyền của hắn, cho nên những ai có ý đồ nhằm vào vương quyền chỉ có một chữ chết.

Vật của hắn muốn cho người nào người đó lấy, không muốn thì mặc cho ngươi cầu xin cũng không được mảy may chú ý, đương nhiên, vật kia không bình thường, là quyền lực mà tất cả nam nhân tha thiết ước mơ. Khang Hi thương yêu thái tử, cho nên khi hắn có thể nhẫn nhịn đến thời điểm cuối cùng, lúc đó thái tử điện hạ muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đây là chuyện mọi người đều biết.

Khang Hi đối với thái tử cực kỳ khoan dung, nhưng nguyên tắc cũng sẽ không thay đổi. Tựa như hắn ban hôn cho thái tử, khi thái tử thành hôn thì tỏ ra không thích vợ, có thời điểm còn muốn bỏ vợ tái giá thì Khang Hi chĩa vào thái tử gây áp lực, không cho hắn được phép hồ đồ, nhưng đồng thời Khang Hi cũng lo lắng nhi tử của mình bởi vì bất mãn mà ghẻ lạnh với thái tử phi, bởi vậy nên sau ghi răn đe xong liền trấn an con dâu lại cho nhi tử nhiều thứ tốt. Hắn đối với thái tử thực sự đã là tận tâm tận lực, vừa làm cha lại vừa làm mẹ, luôn đứng ở phía sau khống chế.

Mãi cho đến hôm nay, thái tử cùng thái tử phi đã có ba đứa con, cảm tình càng trở nên tốt hơn, Khang Hi lại cảm thấy có chút không ổn, vì thái tử phi có sức ảnh hưởng đối với thái tử lớn như vậy, nói ra có lẽ là so với hắn cái vị hoàng a mã này cũng phải hơn mấy phần, vậy làm sao có thể chấp nhận được? Vạn nhất sau này thái tử đăng cơ, thích nghe lời đường mật của thái tử phi, cho thái tử phi tham gia vào chính sự, gây ra mưa gió thì xong rồi. Càng chưa nói nhà mẹ đẻ thái tử phi tuy rằng không có biểu hiện gì, thế nhưng là đại tộc hiển hách, hiện giờ tộc nhân làm quan cai quản một vùng cũng có đến vài vị, chờ thái tử đăng cơ, Thạch gia quật khởi, nhất định rất khó khống chế. Đừng xem Khang Hi đối với Hách Xá Lý thị, Đông Giai thị, Nữu Cô Lỗ thị tam đại tộc rất là nể trọng mà lầm, kỳ thực chính là kiêng kỵ cùng cân nhắc lợi dụng, muốn gia tộc này kìm chế gia tộc kia, sau đó ra tay chèn ép, lòng vòng như vậy, bảo đảm hoàng quyền vững chắc. Nếu ngày sau thái tử bởi vì thiên vị mẫu tộc thái tử phi thì thật là khó có thể khống chế.

Muốn nói Khang Hi không thích thái tử phi, cũng gần như vậy, nói thật ra thì Khang Hi đối với thái tử phi rất hài lòng, dù sao thái tử phi là do hắn đích thân chọn cho thái tử, hơn nữa thái tử phi hành sự không có sai lầm, đối với thái tử cũng nhiều có khuyên can, mấy năm gần đây thái tử càng tỏ ra ổn trọng cũng là nhờ có công lao của thái tử phi, nhưng thái tử phi hiểu chuyện không có nghĩa là tất cả mọi người nhà mẹ đẻ thái tử phi cũng hiểu chuyện a.

Khang Hi một mực ngực suy nghĩ, a mã của thái tử phi còn có các huynh đệ của nàng đều là người đắc lực, bản tính cũng khiêm tốn, ấn tượng của ông về họ cũng không tệ lắm, thế nhưng ở một số chỗ tộc nhân Thạch thị cũng có chút khiến hắn bực bội, nghĩ đến theo như lời tấu chương từ mật thám Giang Nam ngầm đưa tới, việc này không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để hắn phát hiện vấn đề lớn.

Thái tử còn chưa đăng cơ, thái tử phi cũng chưa thành hoàng hậu, Thạch thị bộ tộc cũng chưa thành hậu tộc, thì đã có người dám nhúng tay vào việc buôn muối, thật sự là chẳng biết thu liễm.

Đương nhiên Thạch gia dám làm như thế, rất có thể là con trai của hắn Dận Nhưng bày mưu đặt kế, nhưng Khang Hi liền vứt bỏ cái ý nghĩ này, thái tử là một đứa bé hiểu chuyện, nhất định là có người xui khiến dạy hư con của hắn, mới khiến thái tử làm những việc không chính đáng.

Đích xác nên gõ đầu thái tử phi một cái, Khang Hi nghĩ thầm, thế nhưng nên gõ như thế nào, đây là một vấn đề mang tính nghệ thuật.

Nếu như thái tử phi hiện tại biết được Khang Hi đang tìm cách giáo huấn mình, nhất định sẽ nói là Khang Hi đến thời mãn kinh rồi. Người biết chuyện sẽ nói, Khang Hi qua hai năm nữa cũng đã năm mươi tuổi, thường ngày vì chính sự phí tâm lao lực, lần này dưỡng bệnh được thư giãn làm sao mà tới thời mãn kinh được? Bằng không cũng sẽ không ở trong lúc bệnh tật còn có thời gian rảnh đi suy xét việc này.

Thái tử phi không có khả năng hiểu được tâm tình sâu rộng của Khang Hi hiện tại, bởi vì cùng Khang Hi tính toán đó là không thể được. Thái tử phi hiện tại đang bị thái tử chọc tức.

Lại nói thái tử điện hạ có được thời gian rảnh quay về phòng của mình, nghiên cứu chiếc khăn mà mình len lén mang từ trong không gian ra ngoài, nhìn câu chữ trên đó, luân hồi chi đạo, ta tái sinh là lúc, cách cổng trở về đã mở. Câu nói kia rõ ràng viết cách trở về, tức là biện pháp trở về nhà thái tử phi.

Thái tử không muốn thái tử phi rời đi, càng không muốn thái tử phi trở về một nơi hắn xa lạ, cũng là nơi ngoài tầm với, thái tử phi là của hắn, làm sao có thể để cho nàng chạy được? Nhất định phải nghiên cứu ý nghĩa trên chiếc khăn tay này, để có thể ngăn chặn tận gốc khả năng trở về.

Luân hồi chi đạo? Ngũ cốc luân hồi hay là lục đạo luân hồi? Thái tử thầm nghĩ, đương nhiên không thể nào là ngũ cốc luân hồi, câu này không có gì quan trọng, quan trọng là... ta tái sinh là lúc, cái từ ta này là chỉ ai. Khăn tay là trong không gian mang ra ngoài, cái từ ta này nhất định là chỉ vật trong không gian. Thái tử nhớ tới thái tử phi nói trong không gian không có ai cả, chỉ là có một cái tiểu tinh quái, nhưng lúc hắn tiến vào trong không gian lại vẫn chưa thấy, thái tử phi từng nói qua có thể tiểu tinh quái đã trốn đi, bất quá thái tử nghĩ tới một khả năng, nếu như cái từ ta này chính là tiểu tinh quái tự xưng thì sao?

Khăn tay do do tiểu tinh quái lưu lại trong trái cây quà tăng cấp mà lấy được, cái từ ta kia tuyệt đối là nói tiểu tinh quái, không trách thái tử phi tìm không được nó.

Luân hồi chi đạo, ta tái sinh là lúc, tiểu tinh quái tái sinh. Tái sinh tái sinh, tức là tân sinh, thái tử nghĩ đến chỗ này, vùng xung quanh lông mày nhất thời nhíu chặt, tân sinh, trong phạm vi tân sinh này không phải ý chỉ thái tử phi mới sinh hạ tiểu tam sao?

Chẳng lẽ cái không gian tiểu tinh quái kia chuyển sang kiếp khác thành con hắn, sau đó muốn dẫn thái tử phi của hắn đi?

Thái tử điện hạ đứng ngồi không yên, nghĩ đến con của mình là một yêu quái, cả người không được tự nhiên, hồi tưởng lại Viên Ninh thích nhất là kề cận thái tử phi, thái tử càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp mà. Nghĩ nghĩ thái tử liền cầm khăn tay tới gần cây nến, đốt sạch sẽ, gọi người thu thập xong, mang theo thiếp thân thái giám cùng mấy người cung nhân, liền hướng phòng của tiểu tam a ca đi.

Lúc đến nơi, người trông coi ngoài phòng bẩm báo, "Hồi bẩm thái tử điện hạ, tiểu a ca còn đang ở chỗ thái tử phi nương nương, người bảo hôm nay không cần ôm tiểu a ca trở về."

Thái tử nghe vậy, hừ một tiếng, lại vội vàng chuyển sang bên kia chạy tới, Viên Ninh tên tiểu tử này càng có vấn đề.

Đến nơi ở của thái tử phi rồi, thái tử điện hạ quen cửa quen nẻo đi vào nội thất, không gặp thái tử phi, chỉ có Cam Lộ còn có mấy người tiểu cung nữ, một nhũ mẫu coi chừng một đứa trẻ trên giường, đám người Cam Lộ nhìn thấy thái tử, vội vàng hành lễ vấn an, thái tử khẽ gật đầu, ý bảo các nàng đứng dậy đi sang một bên, sau đó đi tới bên giường, hai mắt nhìn mình chằm chằm tiểu nhi tử trắng noản khả ái, ngoài miệng vấn, "Thái tử phi đâu?"

"Hồi bẩm điện hạ, chủ tử đang tắm rửa." Cam Lộ cúi đầu trả lời.

"Ồ." Thái tử nghe được thái tử phi đang tắm, cũng không có ý niệm muốn đi nhìn trộm trong đầu, hai mắt không rời tiểu Viên Ninh.

Tiểu tử kia vừa tỉnh ngủ, đang rất là hoạt bát, tự nhiên chơi đùa với bày tay nhỏ, tiểu tử kia đem tay nắm thành quả đấm bỏ vào trong miệng gặm gặm, dính ướt nước bọt, Cam Lộ thấy thế vốn muốn định lau tay cho tiểu a ca, nhưng thấy thái tử điện hạ đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm bất động, cũng không dám thở mạnh, miễn cho thái tử lại mất hứng. Coi kìa, thái tử rất thích ngắm nhìn tiểu a ca chơi đùa hiếu động đây, tất cả đều nở nụ cười.

Thái tử đích xác nở nụ cười, nhưng phải nghiêm túc nhìn biểu cảm trên mặt hắn mới có thể phát hiện nự cười của thái tử lại có chút quái dị, hắn hướng về tiểu tử kia nhe răng nở nụ cười hai cái, ý là muốn nhìn ra chỗ không giống tầm thường của nhi tử, cũng nhìn xem nó có thể rơi xuống hay không, lại phát hiện tiểu Viên Ninh quơ quơ nắm tay nhỏ bé, a a kêu, cặp mắt to hồn nhiên thuần khiết mà nhìn mình, quả là bảo bối ngây thơ khả ái đến nhường nào.

Thái tử điện hạ đưa ngón tay ra chà chà hai má béo núc của tiểu tử kia, thịt mềm mềm nắn thật là đã, chọc cho tiểu tử kia loạn động lên, nhếch miệng lộ ra dáng tươi cười vô sỉ, thái tử thế nào đều không phát hiện có gì bất thường, lại không tự chủ nghĩ hay là mình nhầm, ngừng một hồi, thái tử trực tiếp đem Viên Ninh ôm lấy, hai tay đỡ dưới nách tiểu tử kia, giơ lên lắc lắc hai cái, Cam Lộ thấy thế liền nhịn không được kinh hô một tiếng, "Thái tử điện hạ không được!"

Thái tử cả kinh, thiếu chút nữa tuột tay ra, tiểu Viên Ninh mới bao lớn? Thân thể gân cốt tiểu oa nhi rất non nớt, ôm vào trong ngực đều chỉ có thể dùng từ mềm mại không xương để hình dung, bị ác độc a mã lắc như thế, tiểu tử kia đã khóc òa lên.

"Ngươi ở đây làm gì!" Thái tử phi mới từ phòng tắm đi ra, liền thấy hành động thái tử ngược đãi nhi tử, đi nhanh đến bên người thái tử, đem tiểu Viên Ninh khóc lóc thảm thiết ôm lấy dỗ dành, "Đang yên đang lành chạy qua đây khi dễ hài tử để làm chi?"

Thái tử phi là bị chọc tức, thái tử đối với Viên Ninh có khúc mắc, mình cũng biết đến, nhưng không nghĩ tới thái tử lại dám nhân lúc mình không ở đây chạy đến khi phụ tiểu hài tử, rõ ràng đã làm cha của mấy đứa con, lại không biết ôm trẻ mới sinh như thế nào.

Thái tử bị thái tử phi nói vậy, cũng không biết nên giải thích như thế nào, muốn hắn nói cho thái tử phi biết, ta là hoài nghi Viên Ninh là một tiểu tinh quái, không chừng sẽ bị thái tử phi ném cho một chén trà vào đầu, sau đó hỏi hắn ý nghĩ này từ đâu mà đến. Hắn không thể nói khăn tay người đang tìm kỳ thực bị ta len lén giấu đi, ta chính là từ nơi đó biết được. "Cô bất quá là trêu chọc hắn một chút mà thôi."

Giọng của thái tử có ý hối hận, thái tử phi nghe xong cũng hơi bình tâm lại, tiểu tử kia đã ngừng khóc, nhưng thái tử phi lo lắng, đem con đặt lên trên giường, sau đó xốc trang phục lót trên người của hắn lên, thấy chỗ bị thái tử ôm lấy còn đỏ một mảnh, nhất thời vừa giận, "Ngươi rốt cuộc dùng bao nhiêu khí lực! Viên Ninh có chỗ nào chọc giận ngươi?"

Thái tử thấy chỗ trắng noản trên người tiểu tử kia còn lưu vết tích màu đỏ, lại thấy vành mắt chóp mũi Viên Ninh đều hồng hồng rất đáng thương, trong lòng cũng nổi lên áy náy, hoài nghi tiểu tử kia có thật sự là tiểu tinh quái hay rốt cuộc là con trai của mình, là ai vừa nhìn cũng cảm thấy đau lòng, thầm nghĩ thân thể tiểu hài tử quá mềm yếu, hắn cũng chưa dùng đến chút lực nào a, "Đều là cô sai."

Đám người Cam Lộ từ lúc thái tử phi ra ngoài, liền nhanh vọt đến bên cạnh, thái tử nhận sai tự nhiên không cảm thấy xấu hổ, thái tử phi nghe xong, tức giận trong lòng biến mất, không rõ thái tử vì sao lại phải trêu chọc con trai của mình, nhưng tóm lại thái tử sẽ không có ác ý với hài tử của mình, chỉ coi hắn thật là đùa giỡn quá trớn, nhân tiện nói, "Nhưng không cho phép có lần sau. Viên Ninh còn nhỏ, chuyện gì cũng không biết, ngươi, aiii, trước đây ta mê man, cùng với sinh Viên Ninh không có liên can gì, ngươi đừng đem chuyện này đổ lên trên người tiểu hài tử."

Thái tử phi chỉ lo lắng loại tư tưởng này của cổ nhân, luôn sẽ ghét bỏ hài tử hại mẫu thân khó sinh, cũng luôn sẽ có phụ mẫu chán ghét hài tử có canh giờ sinh không tốt, tựa như khi mới đi tới nơi này có nghe nói qua, có số ít hài tử sanh ra ở ngày xấu, phụ mẫu đều phải đem con ném xuống biển miễn cho khắc phụ khắc mẫu, không chút huyết mạch tình thân nào.

Thái tử nghe vậy, cũng không biện giải, yên lặng gật đầu, vừa nhìn về phía nhi tử, tay nhỏ bé đang nắm chặt ngón tay thái tử phi, một mực ngây thơ, cùng hoằng thăng hoằng tích khi còn bé không giống, hài tử không biết chuyện, đích thực là mình quá mức nóng ruột."Ngươi yên tâm, cô đã sớm quên chuyện này, tiểu tử kia còn nhỏ, cô chỉ là muốn thân cận hắn nhiều hơn." Miễn cho Viên Ninh luôn kề cận thái tử phi.

Thái tử phi nghe xong thoả mãn cười, thái tử thấy thế, biết thái tử phi là cao hứng, liền nói thêm, "Tĩnh Nghiên, cô đã lâu chưa vào không gian, bên trong có nhiều thứ cô còn chưa biết rõ."

Thái tử phi phóng khoáng nói, "Được, khó có được ngày ngươi rảnh rỗi như hôm nay, phải đi chứ."

Màn đêm buông xuống, thái tử cùng thái tử phi ở trong không gian khoái trá một đêm, nhưng sang ngày hôm sau, thái tử thượng triều xong, cùng Khang Hi đến Từ Nhân Cung thỉnh an hoàng thái hậu thì lại không cười được.

Hoàng thái lại muốn thái tử phi mang Ô Nhật Na cách cách bà nuôi bên người đem về Dục Khánh Cung hỗ trợ giáo dục, lúc thái tử biết việc này thì thái tử phi đã sớm thỉnh an xong và đã ly khai Từ Nhân Cung.

Khang Hi biết chuyện này lại không có một câu dị nghị, chỉ là khẽ gật đầu ý bảo hắn biết rồi, thái tử hiểu rõ khẳng định hoàng a mã đã biết chuyện từ trước đó.

Một Mông Cổ cách cách bởi vì giữ đạo hiếu bỏ qua tuyển tú bị đưa đến Dục Khánh Cung dạy dỗ, đây không phải là đường đường chính chính tặng nữ nhân cho thái tử thì là cái gì?

Thái tử dự đoán được, đương nhiên thái tử phi cũng đoán được, chỉ cần nghĩ đến thái tử phi cho là hắn lại muốn tìm lạc thú mới, trong ngực thái tử lập tức kêu oan, hoàng mã ma, hoàng a mã, cô rốt cuộc làm sai chỗ nào? Dỗ thái tử phi còn không kịp, cô muốn làm trượng phu tốt dễ lắm sao, sao các ngươi lại phá đám cô như thế!

113. Chương 113

Thái tử phi ở trước mặt các bậc trưởng giả từ trước đến nay đều biểu hiện rất tốt, đây đều là chuyện có tiền lệ, thái hậu nói cái gì cũng chưa tằng phản bác, huống chi có ý tứ của Khang Hi ở trong đó, đem mỹ nữ về Dục Khánh Cung căn bản không phải chuyện miễn cưỡng. Thái tử phi cũng rất hiểu ý bề trên, ý thái hậu bảo nàng đem Mông Cổ cách cách mang về địa bàn của nàng dạy bảo, nàng cũng liền ghi nhớ hai chữ dạy bảo, hoàn toàn không có bất luận cái tư duy sai lệch gì.

Ô Nhật Na cách cách ôm ước mơ trong lòng thấp thỏm đến Dục Khánh Cung, cùng thái tử phi nói xong lời khách sáo sau đó thái tử phi để cung nữ an bài sương phòng cho nàng, "Ngươi trước tiên an tâm ở đây, bổn cung sẽ điều hai nhũ mẫu đến cho ngươi, thái hậu cho ngươi đến Dục Khánh Cung nhờ ta chỉ giáo, bổn cung tự nhiên sẽ tận tâm tận lực."

Thái tử phi cấp cho Ô Nhật Na một ánh mắt trấn an, Ô Nhật Na nghe xong nhưng lại có chút yên lăng, lòng đang tràn đầy vui mừng tựa như bị hắt một chậu nước lạnh, lạnh thấu tâm can.

Rõ ràng không phải như thế a, ý tứ thái hậu để cho nàng đến Dục Khánh Cung không phải như vậy, nàng cũng không tin thái tử phi không rõ, vội vàng mở miệng nói, "Thái tử phi tỷ tỷ, thái hậu nói…"

Thái tử phi nghe được hai chữ tỷ tỷ, đơn giản là nhức răng, Trữ ma ma ở một bên khóe mắt cũng trợn trừng lên, khóe miệng kéo xuống, cái vị cách cách này còn chưa có thị tẩm đã liền trực tiếp gọi tỷ tỷ, trước đây lúc ở Từ Nhân Cung còn hiểu chuyện tôn kính gọi thái tử phi là nương nương đây, chứ mới gì đã muốn biểu hiện thân mật mà gọi bằng tỷ tỷ.

"Muội muội nếu ngươi nhớ thái hậu, cũng có thể đi đến Từ Nhân Cung thỉnh an, thái hậu cũng sẽ rất cao hứng với lòng hiếu thảo của ngươi." Thái tử phi sĩ giơ tay lên, đè lời Ô Nhật Na muốn nói xuống, lại mở miệng, "Thái hậu cho ngươi đến Dục Khánh Cung, cũng là vì để cho Bổn cung chỉ điểm ngươi về chuyện nữ công gia chánh, làm tốt sau sẽ tìm cho ngươi một nhà môn đăng hậu đối. Ngươi phải hiểu được khổ tâm của thái hậu."

Ô Nhật Na bị nói đến ngây ngốc, tuy rằng uất ức, nhưng là may mắn vừa nãy không đem lời trong lòng nói ra, không phải vậy nàng là một cách cách của Bác Nhĩ Tể Cát Đặc thị lại tự hạ giá đi làm thị thiếp, cho dù người kia là thái tử cũng không đáng. Nàng nghĩ thái tử phi đã hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của thái hậu, thái tử phi sợ bị nàng uy hiếp địa vị sao!

Sau khi thái tử phi nói xong, quan sát đến trong mắt Ô Nhật Na thấy vẻ không cam lòng, trong lòng ngược lại có chút cảm khái, thế nào bình thường nhìn nhu thuận thông minh, lúc này lại chậm hiểu như vậy. Chính nàng hảo hảo là một cách cách thân phận cao quý, tuy rằng giữ đạo hiếu bỏ qua tuyển tú, thế nhưng cẩn thận tìm một mối hôn sự tốt cũng không phải không thể, dù sao có chỗ tựa là thái hậu, huống hồ thái hậu cũng không nói rõ để Dận Nhưng thu Ô Nhật Na làm thiếp, trong này ngụ ý… là còn có tương lai, thái hậu hoàn toàn chính là để thái tử phi làm chủ tiền đồ cho Ô Nhật Na. Thái tử phi nếu như ác độc một chút,

trực tiếp để Ô Nhật Na ở lại Dục Khánh Cung, vậy thì đồng nghĩa với thủ đoạn hẹp hòi, không như các thứ phúc tấn đã có hài tử thì nàng còn có một hi vọng, kết quả hảo tâm của mình trái lại nàng không hiểu.

Ô Nhật Na mất hứng như thế nào đi nữa, nàng cũng không có cách nào chống đối lại thái tử phi, ở Dục Khánh Cung này phải nghe thái tử phi. Để cung nhân đem Ô Nhật Na cách cách xuống phía dưới an trí xong, thái tử phi liền cùng Trữ ma ma thương lượng nên tìm nhũ mẫu cho Ô Nhật Na như thế nào, nguyên bản Ô Nhật Na ở Từ Nhân Cung làm bạn với thái hậu, nhũ mẫu bên người thái hậu cũng có chỉ điểm một chút, nhưng mà bây giờ xem ra, Ô Nhật Na đã bị dạy cho mất gốc toàn bộ, thái tử phi phái nhũ mẫu đến chỉ dạy lại quy củ cho Ô Nhật Na.

"Chủ tử, không bằng để Ô Nhật Na cách cách cùng đại cách cách với nhau, nhũ mẫu của đại cách cách cũng không tệ." Trữ ma ma đột nhiên nói, cùng với nhóm tiểu cách cách của Dục Khánh Cung học chung, Ô Nhật Na làm sao có thể mặt dày đi hầu hạ thái tử.

Thái tử phi nghe vậy, liếc mắt nhìn lão nhũ mẫu nhà mình, "Một chủ ý ngu ngốc." Mấy người nữ nhi của Dận Nhưng đều có chuyên nghiệp nhũ mẫu làm bạn lớn lên, thái tử phi cũng tốt bụng để cho các nàng cùng mẹ ruột của mình thân cận, nữ nhân không có được trái tim nam nhân, có nữ nhi bầu bạn cũng là đã đủ, mà không phải sinh lòng oán hận, tuy rằng mấy vị tiểu thiếp của Dục Khánh Cung đều thành thật. Ngoại trừ để cho các nàng thân cận với mẹ ruột, việc dạy bảo của các nàng hoàn toàn là theo khuôn phép của thái tử phi, thái tử phi không phải thánh mẫu, nhưng cũng không phải ác nhân, mong muốn các nàng từ nhỏ đều có thể bồi dưỡng học được khí độ cao quý cùng bản tính dịu dàng, dù sao sau này cùng là công chúa.

Để Ô Nhật Na cách cách cùng mấy vị tiểu cách cách của Dục Khánh Cung cùng nhau tiếp thu giáo dục hoàng gia, đây không phải là nói bậy sao, nếu để Khang Hi biết thái tử phi đem Ô Nhật Na cách cách xem như nữ nhi mà đối đãi, đối với thị thiếp mới của thái tử có chứa tâm lý chống đối, cái động thái này quá lộ liễu.

"Hay là đến phủ nội vụ tìm. Tìm xong, đưa đến cho Ô Nhật Na vậy." Thái tử phi suy nghĩ một chút nói, "Quan trọng phải nhìn xem phẩm chất của nàng một cái, có đáng giá để ta lo lắng hay không." Người ta một lòng muốn làm tiểu lão bà, mà mình một lòng bày cho nàng con đường làm vợ cả mà ngược lại bị oán giận, cực mà chẳng đã.

Thái tử từ Từ Nhân Cung đi ra, đang chuẩn bị quay về Dục Khánh Cung, Khang Hi lại mở miệng muốn hắn quay về Càn Thanh Cung, phải thương lượng việc quân sự phía tây bắc, dọc theo đường đi, hai cha con cũng không trò chuyện được mấy câu, trong lòng thái tử còn chứa đầy tâm sự, một phần đang suy nghĩ tâm tình hiện giờ của thái tử phi, một phần lại đang nghĩ hoàng a mã đem Ô Nhật Na nhét vào Dục Khánh Cung rốt cuộc là có huyền cơ gì. Đợi đến khi tới Càn Thanh Cung, nghe được tiếng nói của mấy người huynh đệ, mới phát hiện huynh đệ cùng các đại thần đều đến rồi, vội xốc lại tinh thần, nghiêm trang đi vào phòng nghị sự.

Đại a ca nhìn thấy thái tử, miễn cưỡng chắp tay một cái, hừ một tiếng liền quay đầu cùng tam a ca bàn bạc, mí mắt thái tử hơi rũ, mặc kệ cái tên mãng phu này, đại a ca khẳng định biết chuyện thái tử phi lĩnh Ô Nhật Na về Dục Khánh Cung, người này đang ghen tỵ thì đây. Ô Nhật Na từ Mông Cổ đi tới kinh thành, luôn ở bên người thái hậu, tuy rằng là a ca mang dòng dõi đế vương nhưng cũng không có người nào được nàng để mắt, dù sao nhìn thái hậu giống như là muốn ban hôn cho nàng, lại không thể cưới được nàng, trông thế lực Mông Cổ mà thèm. Kết quả thái hậu lại để thái tử phi đem nàng về Dục Khánh Cung, ý tứ trong này, người trong cuộc đều hiểu.

Những a ca khác cũng không có nghĩ tới thái tử lại rầu rĩ, bản thân ước ao đố kị hận diễm phúc của thái tử còn có sự coi trọng của Khang Hi đối với thái tử, trong ngày thường hoàng a mã luôn sẽ đề phòng bọn họ tìm đến người Mông Cổ thân cận, chỉ sợ nhi tử có quan hệ đến người Mông Cổ, kết quả lại cho thái tử một Ô Nhật Na. Trong đám a ca cũng chỉ có phúc tấn của lão thập là người Mông Cổ, nhưng a mã của phúc tấn lão thập ở Mông Cổ chỉ là một thân vương nho nhỏ, đất phong hầu lại ở rất xa, hoàn toàn so ra kém với Ô Nhật Na này. Thái hậu, người đều là không đem nước tốt đổ ruộng ngoài! Thế lực Mông Cổ có quan hệ chặt chẽ với hoàng thất, và cùng là thế lực Khang Hi coi trọng nhất chính là Bác Nhĩ Tể Cát Đặc thị.

Khang Hi ngồi ở chủ vị, nhìn nhóm a ca và mấy vị đại thần, mắt xẹt qua mặt của đại a ca, trong lòng hơi lắc đầu lại thở dài, nhìn ánh mắt thái tử như có thần, một mực vân đạm phong khinh, lại vòng vo tìm cách,

đối với thái tử nói, "Gọi Hoằng Thăng kêu đến nghe một chút."

Lời này vừa ra, không nói những người khác, ngay đến thái tử cũng có chút kinh ngạc, để Hoằng Thăng đến Càn Thanh Cung nghe bọn hắn thảo luận chính sự, ở đây ngoài ý nghĩa đối với Hoằng Thăng tán thành cùng yêu thích ra, thì còn có ý nghĩa Hoằng Thăng sẽ được tham dự chính sự từ rất sớm.

Mấy vị nội các đại thần đều có chút khiếp sợ, hoàng thượng đối với thái tử nhất mạch cũng quá mức ưu ái đi, Hoằng Thăng a ca còn chưa đầy mười tuổi, lại cho dự thính nghe thảo luận chính sự thực sự không hợp với quy củ trước đây, mấy vị nội các đại thần nhìn nhau, lời Khang Hi truyền tới bên ngoài, Lý công công liền lĩnh mệnh đi mời Hoằng Thăng, vì vậy bọn họ nhịn xuống không mở miệng kháng nghị.

"Hoàng a mã, Hoằng Thăng tuổi còn quá nhỏ, việc này sợ rằng không thích hợp." Đại a ca sau khi hết khiếp sợ, lập tức nghĩ đến việc phản đối, chờ lên tiếng xong, còn tưởng rằng những người khác sẽ phụ họa, kết quả lại phát hiện lão tam lão tứ lão bát cả đám bọn họ đứng im như cây cột vậy không hề mở miệng, còn các vị nội các đại thần đầu cũng cúi thấp xuống, tất cả đều chờ hắn ra mặt sao.

Toàn bộ đều an tĩnh lại, ánh mắt Khang Hi sáng quắc mà nhìn chằm chằm đại a ca không mở miệng, lại làm cho bầu không khí trong phòng trầm xuống, thái tử thấy thế, tuy rằng thật cao hứng khi thấy đại a ca chọc giận hoàng a mã, nhưng là không nên vào lúc nghị sự này, hắn còn muốn sớm quay về Dục Khánh Cung, bước ra khỏi hàng nói, "Hoàng a mã, đại a ca nói không sai, Hoằng Thăng đích xác niên kỷ còn nhỏ, theo lý không thích hợp."

Thái tử nói xong, phát hiện ánh mắt Khang Hi cùng với những người khác đều gom lại trên người hắn, cũng không được tự nhiên, nhếch nhếch khóe miệng, tiếp tục nói, "Có điều, Hoằng Thăng tuy nhỏ nhưng cũng đã được hoàng a mã dạy qua, tới cũng sẽ không quấy rối. Đây là không ngại. Đại ca, cô nhớ kỹ ngươi cũng là mười tuổi liền bắt đầu ở lên lớp vào nghe báo cáo và quyết định sự việc, khi đó niên kỷ cũng không lớn." Hắn từ nhỏ cũng là nghe thảo luận chính sự lớn lên. Nhớ khi còn bé ở tại Cung Càn Thanh, làm bài tập xong đi lên phòng giảng bài, vùi ở trong lòng hoàng a mã nghe báo cáo và quyết định sự việc, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì sai.

Đại a ca nghe vậy, nội tâm rít gào, thốt ra: "Ta khi đó mười tuổi!!! Con trai của ngươi mới tám tuổi!!!" Nói xong, nghĩ lại vừa nghĩ, tiểu tử này từ nhỏ nghe chính sự lớn lên, tức giận đến thật là á khẩu không trả lời được, không ngờ hắn hoàn toàn không thể đuổi kịp hai cha con thái tử bọn họ a, quá khinh người.

Đám người lão tứ lão tam thấy thế đều cúi đầu miễn cho thất thố, đại a ca thật là, cùng so đo với thái tử làm cái gì, theo chân bọn họ những người đã có kinh nghiệm thảo luận chính sự cũng đã rất có cảm giác thành tựu!

"Đại a ca, ngươi thất thố." Thái tử khẽ phủi tay áo một cái, vẻ mặt nghiêm trang nói.

Khang Hi nghe xong, cũng nhếch lên khóe miệng, chỉ vào thái tử cười nói, "Ngươi a…" Giọng nói kia làm mọi người ở đây nghe được đều bị nổi da gà.

Đang nói, Hoằng Thăng đã tới, mọi người chỉ có thể không nhắc lại việc này, ngược lại quan tâm chính sự tây bắc.

Đợi cho thái tử trở lại Dục Khánh Cung, vốn dĩ muốn nghỉ ngơi một chút, từ Càn Thanh cung đi ra, lại phụng chỉ xuất cung đến tây sơn làm chút chuyện, chạy về chỗ Khang Hi, rồi trực tiếp quay về Dục Khánh Cung, té nằm trên giường chờ hầu hạ.

Toàn bộ Tử Cấm thành đã đèn đuốc sáng trưng, thái tử phi làm điểm tâm mang lên cho thái tử nuôi dạ dày, ngay một bên sửa móng tay cho tiểu Viên Ninh, thỉnh thoảng đối thoại câu được câu không với thái tử.

Thái tử thấy thái tử phi chưa nói đến chuyện Ô Nhật Na, hắn cũng lười chủ động nhắc tới, coi như không có chuyện này, mà thái tử phi lại là nghĩ chuyện Ô Nhật Na căn bản cũng không cần thái tử phải quan tâm, mình có thể tự quyết định, cũng không cần phải nhắc đến, phu thê đang lúc này bầu không khí phi thường thoải mái.

Ô Nhật Na ở Dục Khánh Cung đợi bốn năm ngày, đãi ngộ cũng không tệ lắm, thái tử phi cũng thường xuyên gặp nàng, có thể nói tất cả đều là nói chuyện nữ hài tử lập gia đình rồi thì nên làm như thế nào, làm những gì, còn có nhũ mẫu hay giảng giải mấy thứ linh tinh. Chuyện thái tử phi nói chưa từng đề cập qua

thái tử, thậm chí nàng ở Dục Khánh Cung còn chưa có gặp qua thái tử một lần, cái này thực sự hơi quá đáng.

Nghĩ núi không đến tìm ta, ta đi tìm núi, Ô Nhật Na là một người theo trường phái hành động, thăm dò các địa điểm Dục Khánh Cung, quyết định chế tạo cơ hội vô tình gặp được thái tử điện hạ, nhưng nàng đã quên nàng đang ở là địa bàn của thái tử phi, một tiểu cung nữ bên người cũng có thể là gián điệp, vì vậy còn chưa có hành động thì cung nữ bên người nàng đã đi tố cáo cho thái tử phi.

Thái tử phi nghe xong kế hoạch của Ô Nhật Na, vừa bực mình vừa buồn cười, còn nghĩ có chút chơi thật khá, nghĩ nếu không cứ để mặc Ô Nhật Na, xem nàng vô tình gặp được thái tử hậu, thái tử sẽ như thế nào, tưởng tượng xong lại cảm thấy hay là thôi đi. Để cho người ngầm ngăn cản chuyện này phát sinh xong, cũng không nhịn được đi tìm Ô Nhật Na nhắc nhở hai câu.

Ô Nhật Na nghĩ ở Dục Khánh Cung ủy khuất đến không chỗ phát tiết, giống như bị gạt bỏ sang một bên, từ nhỏ đến lớn còn không có bị bực khinh thị cùng ủy khuất này, nhất là bị thái tử phi đâm thọc phá đám chuyện nàng tìm cách vô tình gặp được thái tử, nghĩ đã đánh mất mặt mũi lại còn đánh mất cả lớp áo lót bên trong, thái tử phi xuyên tạc ý thái hậu, bằng mặt không bằng lòng, quả thực chính là đố phụ, nghe được thái tử phi muốn gặp nàng, nàng cũng tức giận đầy mình, vẻ mặt mất hứng muốn tìm thái tử phi lý luận.

Cho dù ngươi là thái tử phi, cũng phải nói lý một chút, nàng muốn làm lớn chuyện, nàng muốn đi tìm thái hậu nói cho ra lẽ!

114. Chương 114

Ô Nhật Na khí thế hung hăng hướng chỗ thái tử phi đi tới, sớm có cung nữ hiểu chuyện lặng lẽ đi thông báo để cho thái tử phi chuẩn bị sẵn sàng. Vừa lúc sáng sớm nay có mấy người thứ phúc tấn trắc phúc tấn cùng đám tiểu cách cách đến thỉnh an thái tử phi, nghe được thái tử phi nơi này sắp có trò hay coi, mỗi một người đều có chút không muốn rời đi.

Thái tử phi nghe tin Ô Nhật Na tìm đến quấy rối, nhíu mày một cái, thấy đám nữ nhân ở đây đều một bộ muốn xem kịch vui, cũng không thiếu người nhìn trong mắt có chút hả hê, trong lòng nổi lên cơn bực tức, "Các ngươi nếu không có chuyện gì, mang theo hài tử tất cả lui xuống đi."

Tuy rằng không muốn chấp nhận, nhưng thái tử phi nói rõ muốn đuổi người, cũng không có ai dám thực sự lưu lại, đành phải hành lễ rồi lui ra. Từng người một lui ra ngoài, mang theo nhóm tiểu cách cách cùng đám nhũ mẫu tùy tùng ly khai, những tiểu thiếp này nhưng thật ra cũng không nhịn được tò mò, nhất là những người từng được cưng chìu, những người bất mãn đối với thái tử phi vẫn luôn độc chiếm thái tử, xa xa nhìn thấy thân ảnh Ô Nhật Na đi tới, đã nhịn không được đối với Lâm thị đang đồng hành chế giễu nói, "Nhìn xem thái tử phi lúc này nên sao bây giờ, vị cách cách Mông Cổ kia thế nhưng là người nhà mẹ đẻ của thái hậu." Thái tử phi nếu không nể mặt mũi người nhà mẹ thái hậu, không phải là công khai khiêu khích thái hậu sao? Dù cho thái tử phi có được thái hậu coi trọng, nhưng trong lòng thái hậu cũng sẽ có một cây gai.

Lâm thị nghe xong vẫn chưa gật đầu đáp lời, bất quá trong lòng cũng là nghĩ như vậy, ai cũng biết Ô Nhật Na là người thái hậu cấp cho thái tử điện hạ, thái tử phi ngang nhiên đem nàng vứt ở Dục Khánh Cung không thèm quan tâm như vậy, thậm chí không có ý tứ nào để cho nàng hầu hạ thái tử. Dục Khánh Cung ai ai cũng thấy như vậy, thậm chí Từ Nhân Cung cũng biết. Nàng đã sớm ngờ tới sẽ có một ngày như vậy.

Đi ở đằng trước, người có tuổi đời lâu nhất ở Dục Khánh Cung là Trình Giai thị nghe được điều Trữ thị nói rõ mồn một, nàng hiểu đây là Trữ thị cố ý để cho nàng nghe được, nhưng nghe được thì thế nào, lúc còn trẻ, thái tử phi mới vừa vào Dục Khánh Cung, nàng còn có thể cùng thái tử phi đấu một trận, nhưng theo thời gian dần trôi, lòng của thái tử điện hạ đã có chỗ, nàng đã nhận ra điều đó từ lâu, càng chưa nói các nàng chỉ là tiểu thiếp, danh phận tiểu thiếp còn phải xem sắc mặt thái tử phi là vui hay không vui, lấy cái gì cùng thái tử phi so bì đây? Tuy rằng trước đó vài ngày biết được Ô Nhật Na cách cách tiến vào Dục

Khánh Cung, cũng nổi lên lòng muốn nhìn xem cách cách Mông Cổ cùng thái tử phi tranh đấu, nhưng ở lúc thái tử phi đem nàng ta vứt sang một góc, sau đó thái tử lại chẳng quan tâm, nàng liền bóp chết cái ý niệm xem kịch vui này.

Trình Giai thị đi lên vài bước, dừng lại quay đầu nói, "Trữ muội muội, thái tử phi hành sự tự có đúng mực, ngươi chớ để hồ ngôn loạn ngữ."

Trữ thị nghe vậy, sắc mặt không vui, nhưng không có phản bác Trình Giai thị, phẫn nộ mà khẽ vẫy khăn tay quay về sân viện của mình.

Ô Nhật Na bị dẫn đi gặp thái tử phi, thấy thái tử phi ngồi ngay ngắn đang một mình nhàn nhã uống trà, càng thêm tức giận không có chỗ phát tiết, ngay đến lòng muốn hành lễ cũng phai nhạt, chỉ qua loa mà làm phúc lễ, "Ô Nhật Na thỉnh an thái tử phi."

"Ô Nhật Na, ngươi sáng sớm tới đây thỉnh an, là có chuyện gì muốn nói?" Mặc dù thái tử phi biết đối phương là tới đập phá, nhưng vẫn như cũ biết rõ còn hỏi.

Quả nhiên, Ô Nhật Na bị thái tử phi cái bộ dáng giả hồ đồ này làm cho kích động, móng nóng di truyền từ người Mông Cổ lúc này bị kích phát, khí huyết dâng lên liền cái gì cũng muốn thốt ra, "Thái tử phi nương nương, ngài đừng giả bộ hồ đồ. Ta Ô Nhật Na đến Dục Khánh Cung, đó là ý chỉ của hoàng thái hậu, ngươi mấy ngày này cố ý đem ta gạt qua một bên, rốt cuộc là có ý tứ gì!"

Trữ ma ma, Cam Thảo Cam Lộ đám người đứng ở trong phòng phục nghe xong lời Ô Nhật Na nói đều kinh sợ, Ô Nhật Na đây là chỉ trích thái tử phi ghen tuông, Trữ ma ma tức giận đến bước lên trước muốn trách cứ Ô Nhật Na cách cách dám vô lễ với thái tử phi, thái tử phi lại giơ tay lên ngăn lại, để cho nàng an tĩnh.

Thái tử phi trong lòng cảm khái Ô Nhật Na lanh lẹ trực tiếp, thật sự là quá dũng mãnh. Trong miệng lại nói, "Ngươi nói ý chỉ thái hậu, thái hậu cho bổn cung cái ý chỉ gì?"

"Thái hậu nói…" Ô Nhật Na đang bị hỏi, nhớ tới lúc thái hậu để thái tử phi mang nàng đến Dục Khánh Cung, quả thực chỉ là nói miệng mấy câu, để thái tử phi hảo hảo chỉ điểm nàng một chút nhưng không có nói rõ ý tứ chỉ điểm phía sau, ai có thể để ý tới cho được! Thái tử phi cố ý hỏi cái này, đây là muốn hãm hại nàng a. "Ý thái hậu mặc dù không có nói rõ, nhưng ý tứ này ta không tin thái tử phi không rõ."

Nếu như không phải là không muốn làm Ô Nhật Na tức chết, thái tử phi thực sự muốn cười to vài tiếng, Ô Nhật Na cái con người không có đầu óc này thật quá khôi hài, cư nhiên dám ở trước mặt chính thê nói nàng chính là muốn làm tiểu thiếp, ý tứ cấp trên ngươi đừng giả bộ hồ đồ.

"Thái hậu có ý tứ gì bổn cung hiểu rất rõ." Thái tử phi nhịn xuống việc kích thích Ô Nhật Na, "Thái hậu để bổn cung mang ngươi về Dục Khánh Cung chỉ điểm, bổn cung cũng tỉ mỉ an bài nhũ mẫu hầu hạ chỉ bảo cho ngươi, cuộc sống của ngươi tất cả đều được chiếu theo tiêu chuẩn của mấy tiểu cách cách của Dục Khánh Cung. Bổn cung tự nhận chưa từng bạc đãi ngươi, vì sao ngươi còn oán khí lớn như vậy."

"Ngươi… Ngươi! Ngươi nói chỉ là nghĩa đen của câu nói!" Ô Nhật Na cả giận, càng nhìn vẻ mặt xấu xa của thái tử phi lại càng tức.

"Nga, thì ra câu nói của thái hậu còn có ẩn ý?" Thái tử phi giả vờ kinh ngạc, như cũ đùa với Ô Nhật Na.

Ô Nhật Na bị bộ dạng có chết cũng không chịu thừa nhận của thái tử phi làm tức đến đỏ mắt, không thể nhịn được nữa nói, "Ta muốn gặp thái hậu! Ta muốn gặp thái hậu!"

"Thái hậu lớn tuổi, những chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể phiền nhiễu lão nhân gia?" Thái tử phi một mảnh từ tâm, "Ô Nhật Na, ngươi đối với bổn cung bất mãn, ngay từ đầu sao không nói rõ ràng, mãi đến bây giờ mới đòi đến Từ Nhân Cung khiến thái hậu khó xử. Đây là bất hiếu."

Ô Nhật Na vừa nghe, thái tử phi quả nhiên đối với thái hậu có điều cố kỵ, càng chắc chắn muốn đi đến chỗ thái hậu nhờ phân xử, "Ngươi không dám đi gặp thái hậu, ngươi chính là chột dạ."

Thái tử phi nghe vậy, nhịn không được đỡ trán, cô nương hung hãn thế này thực sự hiếm thấy, giữ lại Dục Khánh Cung quả thực là quá lãng phí, cười thầm xong nhưng cũng chấp nhận, "Đi, Bổn cung dẫn ngươi đi đến chỗ lão tổ tông thỉnh an."

Thái tử phi đáp ứng muốn dẫn Ô Nhật Na đi gặp thái hậu, sắc mặt vui mừng của Ô Nhật Na chợt lóe lên, lại cảnh giác thái tử phi lừa nàng, "Sẽ đi đến Từ Nhân Cung ngay bây giờ?"

Đám người Trữ ma ma nghe được Ô Nhật Na hoài nghi lời thái tử phi nói tức giận đến thay đổi sắc mặt, bất kính đối với chủ tử nương nương, nương nương còn không chấp nhất nàng còn không biết đủ, hiện tại lại còn được một tấc lại muốn tiến một thước.

Mà thái tử phi lại không cho rằng như vậy, nói, "Ngươi nếu vội vã muốn gặp thái hậu, đương nhiên là đi ngay bây giờ." Nói rồi dừng một chút, "Có điều ngươi đã nghĩ đến chỗ thái hậu rồi thì nên nói như thế nào chưa?"

"Thái tử phi có ý gì? Ta đương nhiên là muốn tìm thái hậu ăn ngay nói thật." Ô Nhật Na nghe vậy nhất thời đắc ý, thái tử phi quả nhiên sợ nàng ở đến chỗ thái hậu cáo trạng nàng. Nhưng mà bây giờ thái tử phi muốn nàng nói tốt cho cũng đã quá muộn, cùng thái tử phi giằng co đến mức này cũng không phải nàng chủ ý ban đầu của nàng.

Thấy Ô Nhật Na vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, thái tử phi cũng cười, đột nhiên hiểu ra tại sao thái hậu muốn đem Ô Nhật Na đưa vào Dục Khánh Cung, nếu như mình nguyện ý để Ô Nhật Na làm tiểu thiếp của thái tử, với tác phong hành sự bộc trực ngốc nghếch của Ô Nhật Na sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì đối với mình, thái hậu lại thay nhà mẹ đẻ của nàng thiết lập quan hệ với thái tử, lại an trí cho Ô Nhật Na từ Mông Cổ xa xôi tìm được nơi nương tựa, không đến mức phí hết tâm tư chỉ hôn cho Ô Nhật Na, mà ngày sau còn không bởi vì chỉ hôn mà bị người oán giận.

Dù sao với tính tình này của Ô Nhật Na, đưa đến nhà thế gia vọng tộc làm chính thê, đó chính là đi kết thù. Thái hậu từ trước đến nay không muốn để ý loại chuyện làm cật lực lại không được cám ơn này, vì vậy đem chủ ý đánh tới trên người thái tử phi, dù sao Khang Hi cũng có ý muốn cấp thêm người cho Dục Khánh Cung, bà lại biết thời biết thế, nếu như thái tử phi chướng mắt Ô Nhật Na, thái hậu cũng không tổn thất. Dù sao lúc đầu nàng chỉ nói để thái tử phi chỉ điểm Ô Nhật Na một phen, để lại đường lui cho cả hai bên, thái tử phi là một người thông minh hiểu sâu biết rộng, nếu như không cho thái tử nạp Ô Nhật Na, như vậy việc hôn sự của Ô Nhật Na ngày sau phải do thái tử phi sắp xếp. Thái hậu thật sự là rất đáng đánh, ai nói thái hậu chính trực? Người có chính trực đến hậu cung ở một vài thập niên rồi cũng sẽ thay đổi, huống gì là hoàng thái hậu sinh hoạt ở địa bàn Khang Hi.

Thái tử phi xem hiểu, vốn nể thái hậu lớn tuổi, người muốn làm chưởng quỹ phủi tay thì cho người làm chưởng quỹ đi, trong lòng mọi người đều hiểu, cũng không nghĩ đến đánh giá tính thẳng thắn của Ô Nhật Na quá thấp, một lòng một dạ cho rằng thái hậu tặng nàng làm thiếp, dù cho là ở Dục Khánh Cung mấy ngày nay, thái tử phi lúc nào cũng không quên chỉ điểm cho nàng, tưởng có thể cảnh tỉnh nàng, người vẫn đang tự đắc một mực muốn leo bám trên thân thái tử.

"Đi, ngươi đi cùng thái hậu ăn ngay nói thật. Bổn cung cũng không nhiều chuyện, sẽ không quấy rối ngươi và thái hậu." Thấy Ô Nhật Na vì chính mình lấy lại công đạo, thái tử phi đổi chủ ý, không định bụng tự mình mang nàng đến Từ Nhân Cung nữa, miễn cho đến lúc đó lại bị bắt mang người trở về Dục Khánh Cung.

Ô Nhật Na mất hứng vì không được làm người của thái tử, thái tử phi còn cần lo lắng cho tiền đồ của Ô Nhật Na sao, hài tử này chỉ hôn cho ai đều là ở kết thành hận thù, nhưng dù gì thì Từ Nhân Cung cũng sẽ tự có chủ ý.

Để cho người đưa Ô Nhật Na đi đến gặp thái hậu, thái tử phi cũng không có phái người đi hỏi thăm tình hình trong Từ Nhân Cung thế nào, nhìn khí trời bên ngoài rất tốt, mang theo tiểu Viên Ninh đến phòng đồ chơi một hồi, hoằng tích cầm một con diều, vô cùng cao hứng mà tìm đến thái tử phi.

"Ngạch nương, đây là diều ta làm, tự mình làm." Hoằng tích giơ một con diều tứ giác rất đơn giản đưa lên cho thái tử phi xem.

"Không phải con đang đi học sao, thế nào lại không học mà đi làm diều chứ?" Thái tử phi nghi ngờ nhìn con diều tứ giác, nhận lấy lại xem xét hỏi, "Là ai dạy?"

"Ha ha!" Gương mặt hoằng tích ửng đỏ, giải thích, "Là hoằng xuân ca ca dạy. Bất quá nhi tử là viết xong bài tập mới đi chơi diều."

"Vậy là tốt rồi. Miễn cho ngươi mê muội mất cả ý chí, đến lúc đó bị mắng." Thái tử phi nói, tách cánh tay nhỏ bé của tiểu Viên Ninh đang muốn cào phá hư ra, đưa về trong tay Hoằng Tích.

Hoằng Tích nhận diều về, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, "Ngạch nương, chúng ta đi chơi diều đi."

"Đi. Nhưng mà ngay bên ngoài sân thôi." Thái tử phi nói.

"Chỗ kia cũng quá nhỏ, không biết có thể cho diều bay lên không." Hoằng tích có chút không vui, kì kèo một chút, "Ngạch nương, đi đến chỗ nào rộng lớn hơn một chút đi." Nói xong ánh mắt lóe tinh quang nhìn chằm chằm thái tử phi.

"Là con trai làm sao cứ mãi làm nũng?" Thái tử phi thấy vẻ tiểu Viên Ninh mặt khờ dại nhìn chằm chằm ca ca nhà mình, nói Hoằng Tích một câu, thấy Hoằng Tích đỏ mặt mới nói, "Hiện tại không được."

"A… chán thật, làm sao bây giờ?" Hoằng Tích tiếp tục bộ dáng đáng thương mà nhìn thái tử phi, thấy thần sắc thái tử phi có chút dao động, liền tăng mức độ lên, "Ngạch nương, chúng ta cùng đi chơi, nhi tử nói cho người biết một việc."

"Chuyện gì?" Thái tử phi nghe xong rất hiếu kỳ.

Hoằng tích thấy ngạch nương chưa đáp ứng, tay cầm diều mà thấy nản lòng, nghĩ đến chuyện nghe được ở ngự hoa viên lại không muốn giấu diếm thái tử phi, "Ngạch nương, lúc nhi tử ở ngự hoa viên, nghe được một số người nói huyên thuyên, nói hoàng mã pháp đối với ngạch nương mất hứng, muốn răn dạy người." Hoằng tích thấy thái tử phi hơi biến sắc mặt, vội hỏi, "Ngạch nương đừng lo lắng, nhi tử đã phạt đám người nói huyên thuyên này. Hoàng mã pháp không phải là người không phân rõ phải trái, nhất định là có người ở trước mặt ông nói xấu ngạch nương, ta vốn định đi tìm hoàng mã pháp giúp ngạch nương làm sáng tỏ, nhưng mà hoàng mã pháp hiện giờ còn chưa có thời gian rảnh, nên con trở về trước."

115. Chương 115

Thái tử phi nghe Hoằng Tích nói xong, cũng không phải lo lắng chuyện bị Khang Hi răn dạy, mà là lưu tâm đến mấy người cung nhân cố ý đem lời truyền đến tai Hoằng Tích, hỏi, "Ngươi phạt mấy người cung nhân thế nào, ngươi có hỏi rõ bọn họ nguyên cớ vì sao không?"

Hoằng Tích vẻ mặt kỳ quái, "Ngạch nương, bọn họ không phải là người hầu ở ngự hoa viên sao, nhi tử để đại thái giám đem bọn họ áp giải xuống."

Thái tử phi sờ sờ đầu Hoằng Tích, "Ngươi còn nhỏ, cũng may mà ngươi không trực tiếp đi tìm hoàng mã pháp ngươi." Nói rồi cùng Hoằng Tích rời khỏi phòng đồ chơi.

Đợi trở lại trong phòng thái tử phi, thái tử phi mới nói đám người Trữ ma ma đi thăm dò tin tức của mấy người cung nhân kia, sau đó phái người đem bọn họ với tội danh nói xấu chủ tử đi trừ khử, đem sự tình xử trí sạch sẽ lưu loát.

Hoằng Tích nguyên bản nghe thái tử phi nói hắn còn nhỏ, xử sự thiếu chu toàn có chút không phục, đợi nghe thái tử phi cùng đám người Trữ ma ma phân tích xong, hắn mới chợt hiểu mình thiếu chút nữa đã bị người ta lợi dụng, nhất thời vừa tức vừa thẹn.

Hóa ra thái tử phi khi nghe Hoằng Tích nói cung nhân nhiều chuyện xong, liền biết đây là có ngừoi muốn lợi dụng Hoằng Tích đi nói cho Khang Hi. Ở hậu cung, sẽ không có cung nữ thái giám thuần khiết, ở đằng sau người nào cũng sẽ nắm giữ một số mạng lưới thông tin, đương nhiên phần lớn thời gian đều sẽ che giấu.

Trong hoàng cung các loại tin đồn truyền đi hết sức nhanh, nhưng ngoài mặt cho tới bây giờ cũng không có cung nữ can đảm dám nghị luận sự tình hoàng gia, chớ nói chi là ở trong ngự hoa viên đàm luận, còn trùng hợp để Hoằng Tích nghe trộm được. Đây quả thực là dùng tánh mạng đi buôn chuyện, căn bản không nghĩ cũng biết là bọn họ có người chỉ điểm, mấy người cung nhân đó cũng thuộc về loại con tốt dùng xong liền ném.

Lựa chọn để Hoằng Tích nghe được, thứ nhất chính là Hoằng Tích tuổi còn quá nhỏ, xử trí sự tình thì không được chu toàn, có thể cho người đứng đằng sau có đầy đủ thời gian xóa đi vết tích, thứ hai chính là thấy Hoằng Tích rất dễ bị kích động, sẽ liền đến trước mặt rồng kêu oan cho thái tử phi. Mà người sau lưng dám làm như thế, có một chút khẳng định Khang Hi quả thực đối với thái tử phi có bất mãn, muốn răn dạy thái tử phi, như vậy Hoằng Tích đi tìm Khang Hi thì Khang Hi sẽ tưởng thái tử phi để nhi tử tới kêu oan, như vậy ấn tượng của Khang Hi đối với thái tử sẽ càng kém hơn, làm trầm trọng hơn sự bất mãn của Khang Hi đối với thái tử phi.

Cho dù Hoằng Tích không đi tìm Khang Hi, chuyện Hoằng Tích ở ngự hoa viên xử trí mấy người cung nhân, mấy người cung nhân đó lại không bao giờ xuất hiện nữa, Hoằng Tích cũng sẽ bị coi là tuổi còn nhỏ mà bạo ngược vân vân, còn có thể có cái gì danh tiếng? Các chủ tử hậu cung sẽ không bỏ qua cơ hội vận dụng lời đồn đãi hãm hại người. Hoằng Tích nếu bị gài bẫy, Hoằng Thăng làm ca ca của Hoằng Tích làm sao lại có thể không bị liên lụy đến. Người ta muốn nhổ củ cải sẽ nhổ luôn một chuỗi, ai lại khách khí với ngươi chỉ nhổ có một?

"Ngạch nương, đều là nhi tử quá sơ suất." Vẻ mặt Hoằng Tích thật là ảo não, "Sớm biết vậy liền đem mấy người cung nhân kia mang về Dục Khánh Cung, hảo hảo thẩm vấn rốt cuộc là ai sai làm như vậy."

"Chuyện không liên quan tới ngươi. Nếu có mang về Dục Khánh Cung được cũng không có khả năng thẩm vấn ra cái gì, sẽ chỉ làm bọn họ cắn lưỡi tự sát, đến lúc đó liên lụy ra người nhiều hơn." Thái tử phi an ủi, con cái nhà ai tuổi còn nhỏ sẽ học những chuyện lục đục với nhau này a. Lần này rõ ràng chính là có người đối với chuyện Hoằng Thăng được lên triều nghe chính sự mà bất mãn, chuyện thái tử phi ghen tuông làm ngơ Ô Nhật Na, Khang Hi muốn răn dạy thái tử phi chỉ là một chuyện mượn cớ thêu dệt.

An ủi qua Hoằng Tích, để cung nữ hộ tống Hoằng Tích đi về nghỉ ngơi, lại để cho nhũ mẫu đem Viên Ninh đã ngủ say an trí tốt, thái tử phi dằn cơn tức giận xuống đáy lòng không cho phát ra ngoài, đối với Trữ ma ma lạnh nhạt nói, "Trữ ma ma, ngươi nói ta cho tới bây giờ cũng chưa từng tìm mấy người phụ nhân kia gây phiền phức, các nàng thế nào lại không biết chừng mực đây?"

"Hừ, dám lợi dụng con ta! Ha hả." Thái tử phi cười lạnh hai tiếng, nâng ly trà nóng trong tay lên ực một hớp, "Ta cuối cùng phải tính sổ với các nàng thu chút lợi tức, ngươi nói xem có phải không."

"Không sai, chủ tử nên sớm làm cho các nàng biết người không phải người dễ khi dễ!" Trữ ma ma vẻ mặt cùng chung mối thù.

"Đây là thế nào?" Thanh âm của Thái tử đột nhiên truyền vào, thái tử phi nhìn về phía cửa, thấy thái tử đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt kỳ quái hỏi, "Ai lại đắc tội với thái tử phi của cô?"

Nói rồi thái tử đi tới, phất tay để Trữ ma ma đi ra ngoài, trong lòng Trữ ma ma đang tràn đầy mưu kế muốn nói cho thái tử phi làm sao xử trí mấy vị chủ tử phiền phức kia, bị cử động này của thái tử làm cho nghẹn nuốt toàn bộ trở lại, nhìn về phía thái tử phi, thấy thái tử phi gật đầu, cũng liền thành thật lui ra.

"Nói một chút, chuyện là thế nào?" Thái tử tò mò hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là muốn tìm người gây chuyện mà thôi." Thái tử phi ra hiệu bằng mắt ý bảo thái tử đừng ngạc nhiên.

Thái tử nghe vậy, cười hắc hắc hai tiếng, sau đó mới ho nhẹ nói, "Ngươi còn biết tìm người gây chuyện? Vậy ngươi có biết hay không, hoàng a mã muốn tìm ngươi gây chuyện?"

"Hoàng a mã tìm ta gây chuyện lạ lắm sao? Hắn để thái hậu đem Ô Nhật Na đưa vào Dục Khánh Cung cũng đã là gây phiền toái cho ta." Thái tử phi khách sáo liếc mắt thái tử, "Nhưng coi bộ ta bị người ta tìm đến gây chuyện ngươi lại cao hứng lắm sao?"

Thái tử nghe vậy, thấy thái tử phi mày liễu lạnh lùng dựng thẳng, nụ cười trên mặt lại càng kéo ra lớn, "Cô cũng không phải thấy hả hê, chẳng qua là vui vẻ khi thấy thái tử phi để ý đến cô như vậy, cho dù liều mạng bị hoàng a mã quở trách, cũng không chịu chia sẻ ta cho người khác tí nào, ha ha."

Nếu như điều không phải hiểu rất rõ con người thái tử, thái tử phi sẽ thật sự cho rằng lời này của thái tử là châm chọc đây, nhưng chỉ khi biết tính tình thái tử, thái tử nói ra lời đắc ý lần này, cũng khiến cho thái tử phi nhịn không được ngứa tay, "Ngươi nếu là thích cái Ô Nhật Na kia, ta sẽ đích thân đến chỗ thái hậu

đem người cầu trở về. Ta từ trước đến nay vẫn coi trọng danh tiếng, cũng không muốn nhẫn nhịn bị người ta nói là đố phụ."

"Đừng nóng giận, đừng nóng giận. Cái kia làm phiền ngươi đừng mang trở về, thật vất vả mới đuổi đi được a." Thái tử nghe được thái tử phi giận lẫy, thức thời mà đi dỗ dành, mấy ngày Ô Nhật Na ở Dục Khánh Cung, tuy rằng hắn còn chưa thấy mặt, nhưng thái độ làm người cùng cách hành sự của Ô Nhật Na hắn đã sớm nghe được rõ ràng, loại nữ nhân này dính vào chính là phiền phức, càng miễn bàn Ô Nhật Na còn chuẩn bị đào hố để hắn cái vị thái tử gia này chủ động rớt xuống, đó đủ để có thể nhìn ra nàng là loại người không thể nhẫn nại.

"Bất quá đuổi Ô Nhật Na về Từ Nhân Cung, khẳng định còn có chút phiền toái." Thái tử nói, "Ngươi cũng biết trong ý tứ thái hậu đại thể cũng có ý của hoàng a mã. Ô Nhật Na ở Dục Khánh Cung chúng ta, ngươi đối với nàng thế nào, hoàng a mã cũng đều biết. Chuyện lần này, ngươi đánh rơi mặt mũi của hoàng a mã, cho nên ngươi phải chịu trách nhiệm."

Thái tử phi trợn mắt liếc thái tử, "Hoàng a mã đẩy Ô Nhật Na cho ta là muốn răn dạy ta? Hoàng a mã có thể mở miệng sao?" Dẫu gì cũng đường đường là một thái tử phi, nếu thật làm một một Mông Cổ cách cách còn là một lòng muốn làm thị thiếp của thái tử bị mắng, mất mặt không chỉ có riêng một mình thái tử phi.

"Hoàng a mã có thể tìm cớ mở miệng, cũng tốt hơn để ở trong lòng, không sợ phiền muộn chết, cũng là lo lắng đến chết, đúng không?" Thái tử chỉ điểm nói, nói cho thái tử phi dù có làm thế nào cũng không tránh khỏi bị hoàng a mã ghi nhớ việc này a, cũng không phải chuyện tốt. "Chúng ta làm nhi tử cũng không dám bằng mặt không bằng lòng, ngươi một người con dâu trưởng lại hét vào mặt rồng." Thái tử điện hạ đối với thái tử phi giơ ngón tay cái lên, nói thật giống như có vẻ vinh quang vậy.

"Ta nếu dám làm như thế thì sẽ không sợ, ngày khác ta tự mình đến trước mặt hoàng a mã lĩnh tội." Thái tử phi nói, "Miễn cho lại bị một số người nhìn chằm chằm."

"Nga, ngươi chuẩn bị nói như thế nào." Thái tử nghe xong cảm thấy nhiều hứng thú hỏi.

"Đến lúc đó ta sẽ nói, ta đối với chuyện nạp thiếp cho thái tử điện hạ không có ý kiến gì, nhưng nhân phẩm phải đạt mới được." Thái tử phi đáp, "Ngươi yên tâm, không có cái Ô Nhật Na này, ta tìm cho ngươi mấy người biết nữ công gia chánh, cố gắng để đại gia đình càng thêm đông vui."

Thái tử điện hạ nhất thời không cười được. Lôi kéo thái tử phi, bao bọc ở trong lòng, hôn nhẹ gương mặt lại xoa bóp bàn tay nhỏ bé, giọng thì mang chút thương tâm, "Cô chính là hạnh phúc khi ngươi đối với cô thâm tình, thế nào liền một chút đã trở mặt? Ngươi yên tâm đi, hoàng a mã nếu thật cho đòi ngươi đến ngự tiền, cô thay ngươi chống đỡ. Hơn nữa, hơn nữa có vì việc này, ngươi cũng không bị gọi cái gì là đố phụ, chúng ta nhà Ái Tân Giác La còn có một bát phúc tấn đây."

Mặt thái tử điện hạ biến sắc quá nhanh, thái tử phi vẻ mặt bất đắc dĩ, tính tình người này thật là đến bây giờ chưa từng thay đổi, "Được rồi, đừng kéo bát muội vào, nàng lại không đắc tội với ngươi."

"Hảo, chỗ hoàng a mã chúng ta cũng nên có lời ăn nói, cô cũng sẽ bỏ mặt mũi thay ngươi cầu xin. Ngươi cũng không cần cảm tạ cô, nhưng tốt xấu ngươi phải nói ngươi là vì cô, không muốn nhìn thấy nữ nhân khác bên cạnh cô." Thái tử cắn vành tai thái tử phi, nhẹ giọng nói. Một bên dùng lời khiêu khích, một bên đem chiêu số phu thê liên thủ xoa dịu Khang Hi thế nào nói cho thái tử phi, chóp mũi ngửi thấy mùi hương mê người, hai tay bắt đầu không an phận.

"Này! Chính sự còn chưa nói hết, ngươi…" Thái tử phi mẫn cảm mà phát hiện thái tử điện hạ đây là dấu hiệu muốn động dục.

"Bao lâu chưa âu yếm, thái tử phi thích cô như thế, muốn độc chiếm lấy cô, cô nỡ lòng nào để tình ý cháy bỏng này trôi theo dòng nước được." Nói rồi thái tử điện hạ động tay chân.

"Ai, ngươi tên hỗn đản này, đừng cởi y phục!"

"Đêm xuân rất ngắn… Ôi!"

Trong phòng một trận âm thanh loảng xoảng vang lên, thủ vệ cùng mấy người thiếp thân cung nữ nhất thời cảnh giác, vừa muốn hỏi bên trong có chuyện gì, chợt nghe cửa phòng mở ra, thái tử điện hạ hùng hùng hổ

hổ ly khai.

Thái tử điện hạ và thái tử phi cãi nhau giận dỗi, tin nóng trong ngày!

...

Càn Thanh cung, Khang Hi coi xong tấu chương, lại hỏi Hoằng Thăng bài tập hôm nay, cùng với kiến giải cùng cảm nhận đối với chính sự nghe được hôm nay xong, liền để Hoằng Thăng lui xuống phía dưới.

Hoằng Thăng vốn dĩ thấy hoàng mã pháp còn có chuyện muốn nói, muốn ở lại, đã thấy hoàng mã pháp để hắn lui ra, cũng sẽ không nói thêm câu nào, liền thành thật mà quay về thiền điện đi nghỉ ngơi.

Khang Hi nhìn bóng lưng Hoằng Thăng rời đi, trong lòng cảm khái, đứa trẻ thật ngoan a, nhưng ngạch nương nó thế nào lại càng ngày càng không biết điều a. Hôm nay nghe được thái tử phi đem Ô Nhật Na đuổi về Từ Nhân Cung, trong lòng hắn buồn phiền một trận. Tuy rằng Ô Nhật Na là nhờ thái hậu mang vào Dục Khánh Cung, nhưng cũng là có ý tứ của hắn, vậy mà thái tử phi lại không thèm để ý chút nào, bằng mặt không bằng lòng.

Nguyên bản bởi vì thái tử phi hiền thục đôn hậu, có công sinh dưỡng a ca, bởi vì thái tử đối thái tử phi vô cùng ỷ lại, nên Khang Hi bày kế răn dạy thái tử phi mà trong tâm cảm thấy áy náy, ngay ngày thứ hai bắt đầu để Hoằng Thăng thượng triều nghe tấu chương bày tỏ ý bồi thường, vậy mà thái tử phi không có một tia giác ngộ, lại càng không cảm kích.

Nghĩ tới đây, mặt của Khang Hi lại càng thêm nghiêm túc, thái tử cũng không có chút động tĩnh nào, mỗi ngày vẫn bình tĩnh như thường, Khang Hi không biết đứa con trai này rốt cuộc có để bụng đối với chuyện này hay không, thậm chí truyền ra tin hắn đối với thái tử phi bất mãn xong, thái tử cũng không có biện giải một câu, vốn dĩ thấy biểu hiện này của thái tử Khang Hi nên thoả mãn mới phải, thế nhưng thái tử cùng thái tử phi cảm tình vẫn mặn nồng như trước, ngay đến một câu thái tử giáo huấn thái tử phi cũng không có nghe được.

Khang Hi cũng không biết chính xác cái thái độ này của thái tử là thế nào, thái tử không giáo huấn thái tử phi bất kính với thái hậu, chẳng lẽ muốn hắn cái vị hoàng a mã này thực sự tự mình răn dạy? Đây cũng là điều khiến người khó mà an tâm!

Khang Hi nghĩ đến đây có chút bực mình, ban đêm suy nghĩ nhiễm hơi lạnh, ho khan một cái, không chống đỡ được cơn buồn ngủ liền đi nghỉ ngơi, nằm trên giường vẫn như cũ nghĩ đến hạn hán lớn ở tây bắc, biên cảnh không an ổn, sĩ tộc Giang Nam san sát, phong trào tham ăn hối lộ dâng cao, càng chưa nói nội trong kinh thành những tôn thất quan viên cũng đã làm người sốt ruột.

Trong lòng nhiều tâm sự, Khang Hi một đêm đều ngủ không được an ổn, ngày hôm sau vừa tỉnh lại, chợt nghe cung nhân nói thái tử điện hạ quỳ ở ngoài điện chờ lĩnh tội đã lâu.

Khang Hi vừa nghe, hiện giờ vẫn chưa tới thời gian vào triều, thái tử tới đây sớm nhất định là có việc, lại sợ con trai bảo bối ở ngoài điện nhiễm lạnh, vội vàng cho gọi vào.

Quả nhiên, Khang Hi còn chưa kịp mở miệng hỏi thái tử chuyện gì mà phải vội vội vàng vàng cầu kiến, liền thấy thái tử điện hạ vừa tiến đến, nhìn thấy Khang Hi, vén lên vạt áo liền quỳ xuống, vẻ mặt áy náy khổ sở: "Nhi thần thẹn với hoàng a mã a!"

116. Chương 116

Khang Hi nhìn thấy thái tử như vậy, vội vàng để thái tử đứng dậy, hỏi, "Đây là thế nào, Bảo Thành?" Hiện giờ trời còn chưa sáng đây, chờ sẵn ở ngoài điện, chẳng lẽ hài tử này ngay cả nghỉ ngơi cũng không có.

"Hoàng a mã, trong lòng nhi thần khó chịu." Thái tử bất chấp thể diện, thẳng thắn nói ra ủy khuất, "Hôm qua nhi thần trở về Dục Khánh Cung hậu, nghĩ tới nghĩ lui đều không phải, trong lòng nghĩ nếu không để hoàng a mã biết vậy chính là thẹn với hoàng a mã."

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Khang Hi bị thái tử nói xong càng có chút nóng nảy.

Thái tử lúc này mới ngẩng đầu, lại nhìn thấy sắc mặt của Khang Hi điều không được tốt, trái lại không mở miệng nói được chuyện của mình, lo lắng hỏi, "Hoàng a mã, ngài hôm qua hình như không nghỉ ngơi được tốt?"

Khang Hi thấy sự lo lắng trong mắt của thái tử không giống giả bộ, trong lòng cảm thấy ấm áp, "Trẫm chỉ là không được ngủ ngon."

"Hoàng a mã, cần phải cho gọi thái y đến xem. Nếu là có cái chuyện phiền lòng gì, nhi thần cũng có thể vi ngài phân ưu giải nạn, chỉ cần hoàng a mã có thể nghỉ ngơi tốt." Thái tử nghe được Khang Hi không được ngủ, nghĩ cũng biết là trong lòng có quá nhiều chuyện lo âu.

Khang Hi khoát khoát tay, nói, "Ngươi có lòng, trẫm không có việc gì. Nhưng thật ra ngươi có chuyện gì nghẹn khuất?"

Thái tử suy nghĩ một chút, "Nhi thần vốn không nên lấy chuyện này đến phiền nhiễu hoàng a mã. Có điều nếu đã tới, cũng sẽ không dối gạt."

"Ừ, nói đi." Khang Hi để cung nhân hầu hạ, nghe thái tử đáp lời.

"Hoàng a mã, trước đó vài ngày, hoàng mã ma để thái tử phi mang Ô Nhật Na cách cách về Dục Khánh Cung giáo dưỡng, để sau này có thể gả vào nhà tốt, nhi thần cũng để cho thái tử phi chú ý việc này, miễn cho cô phụ một mảnh từ tâm của hoàng mã ma. Đây vốn là chuyện của thái tử phi, nhi thần cũng tín nhiệm thái tử phi, để tránh hiềm nghi cũng chưa tằng gặp qua Ô Nhật Na cách cách, mấy ngày này cũng chẳng biết từ đâu bốc lên tin đồn thổi, nói nhi thần đây là muốn nạp Ô Nhật Na làm thiếp." Thái tử nói đến đây, sự tức giận hiển hiện trên mặt, "Hoàng a mã, nhi thần cũng chưa từng có ý này. Ô Nhật Na cách cách dẫu gì cũng là cách cách của Khoa Nhĩ Thấm thân vương, từ lúc vào Dục Khánh Cung cũng cẩn thận thủ lễ, nhưng chưa từng nghĩ đến nghe xong tin đồn thổi bực này, liền một mạch trở về Từ Nhân Cung."

"Thái tử phi không khuyên người ở lại, nhi thần đã dạy dỗ thái tử phi một trận, nhưng vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, cũng không biết hôm nay còn có thể bị người xuyên tạc thành cái dạng gì, cứ tới đây tìm hoàng a mã nói một chút. Nhi thần cùng Ô Nhật Na cách cách là trong sạch." Thái tử cảm giác mình quả thực có thể thề với trời, nói bóng gió chính là hoàng a mã, nhi thần đối với Mông Cổ thật không có thèm nhỏ dãi.

Khang Hi nghe xong ánh mắt liếc nhìn thái tử có chút phức tạp, nói thật ra hắn đối với chuyện thái tử giải thích lần này là thật có chút ngoài ý muốn, thái hậu trước đây không đem lời nói rõ ràng, Khang Hi cũng là biết đến, nhưng hắn một chút cũng không lo lắng, thái tử lại không nạp Ô Nhật Na, dù sao đã vào Dục Khánh Cung, sống là của Dục Khánh Cung chết là ma của Dục Khánh Cung. phía sau Ô Nhật Na là gia tộc hoàng kim, có bao nhiêu mê hoặc, thái tử nhất định sẽ vô cùng cao hứng khi có một vị tiểu thiếp như thế.

Nào biết thái tử cư nhiên làm theo lời thái hậu nói, thật sự đem đặt ở Dục Khánh Cung đối đãi như khách quý, xem ra cái này cũng không hoàn toàn là lỗi của thái tử phi, thái tử đối với thế lực Mông Cổ không có thèm khát, Khang Hi có chút vui mừng lại có chút hụt hẫng, cao hứng vì nhi tử còn là một người tri kỷ, hắn có ý gì đều tuân thủ, chưa từng trái ý và không có chút tâm tư riêng gì, hụt hẫng chính là thái tử đứa hài tử này làm sao càng ngày càng tỏ ra không có dã tâm vậy, ở lúc Ô Nhật Na tiến Dục Khánh Cung thì nên đem người bắt lại làm tốt việc gia tăng trợ lực cho mình mới phải.

Nếu như thái tử biết ý nghĩ trong lòng Khang Hi, sợ rằng phai cảm khái cái tâm lý của hoàng a mã này quá kỳ cục a.

"Ngươi hài tử này, sao cẩn thận như vậy." Khang Hi hít một hơi, quay đầu rồi hướng Lý công công nói, "Ngươi đi điều tra, xem là ai nói điều bịa đặt vô liêm sỉ này." Con trai bảo bối đều đã bẩm báo trước mặt hắn, sao có thể không làm chủ.

"Vâng!" Lý công công lĩnh mệnh đi làm việc, về phần tra truyện nói cái gì, chỉ cần là chủ tử nói thì cũng phải tra, không phải vậy thì hắn một đại thái giám ra mặt làm cái gì.

Thái tử nghe xong cảm thấy mỹ mãn, hoàng a mã lên tiếng muốn tra xét, như vậy ý chỉ chuyện thái tử phi ghen tị người, còn có việc lợi dụng con trai của hắn sẽ cứ thế cho qua,... ít nhất còn chặt đứt mấy móng vuốt của đám phi tử hậu cung, còn làm rất danh chính ngôn thuận.

Nguyên bản thái tử phi là muốn tự mình ra tay sửa trị mấy người chủ tử hậu cung không an phận, thái tử vốn cũng nghĩ chuyện cho Ô Nhật Na quay về Từ Nhân Cung chính là mưu hoa một phen, chuẩn bị làm hậu cung nổi sóng gió một trận, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ thời buổi chính thị triều đình hiện tang đang rối loạn, không thích hợp lại phát sinh sự cố, miễn cho làm chọc giận phía trên. Nghĩ tới nghĩ lui phải nghĩ ra một cách không liên lụy quá lớn, còn phải giảm thiểu ảnh hưởng đối với thái tử phi, chiêu số hay nhất nhanh nhất chính là đi gặp hoàng a mã.

Đến một chuyến được đền bù như mong muốn, thái tử rất hiếu thuận mà hầu hạ Khang Hi rửa mặt, tiếp nhận cung nữ trình lên khăn mặt, ngâm nước vắt khô, "Hoàng a mã, xoa mặt một chút."

Khang Hi khó có được thấy cái dáng vẻ ân cần này của thái tử, nhưng thật ra bị hắn làm cho vui vẻ, cười nói, "Hà tất làm bộ dạng tiểu nhi nữ như vậy, uổng công trẫm giáo dục."

"Hoàng a mã, nhi thần hiếu thuận ngài là thiên kinh địa nghĩa." Thái tử cười hì hì trả lời.

"Hừ, cũng chỉ là có chuyện mới đi xum xoe nịnh nọt." Khang Hi giả vờ tức giận, pha trò nói.

"Hoàng a mã, ngài nhưng là oan uổng nhi thần, bắt đầu từ ngày mai, nhi thần mỗi ngày đến hầu hạ ngài." Thái tử vội vàng biện giải cho mình, "Nhi thần còn phải vì Hoằng Thăng mấy tiểu a ca làm gương."

"Hừ lại như vậy nữa, Hoằng Thăng bọn chúng cũng đều là những đứa bé hiểu chuyện, ngươi cái người làm a mã này nhưng thật ra càng sống càng trở nên ấu trĩ. Nếu phải để ngươi hầu hạ, vậy còn nuôi nhiều nô tài như vậy để làm chi?" Khang Hi lại nói.

"Nhi tử với bọn họ có thể giống nhau sao. Hơn nữa, nhi tử nhưng thật ra muốn nhỏ lại, trở về khi còn bé, hắc hắc, khi đó hoàng a mã cũng không được mắng nhi thần." Thái tử nói lên mấy lời dỗ ngọt Khang Hi, đó là một chuỗi chuyện không mang theo hơi hướm nặng nề.

"Lẽ nào trẫm hiện tại sẽ không thương ngươi." Khang Hi liếc mắt lườm thái tử, tiếp nhận phối sức thái tử đưa tới, tự mình động thủ đeo lên, cung nhân vốn dĩ nên hầu hạ Khang Hi đều đứng yên một bên, không dám quấy rối hai cha con nói giỡn.

Thái tử nở nụ cười vài tiếng, lại cùng Khang Hi nói một ít chuyện phiếm, sau đó mới cùng Khang Hi một đường vào triều, đâu còn để ý hắn sáng sớm tới đây đã nhấc lên cuộn sóng gì.

Thái tử phi không nghĩ tới thái tử làm việc hiệu suất cao như vậy, sáng sớm vừa đến Từ Nhân Cung thỉnh an xong, phải biết Chung Túy Cung và Duyên Hi Cung hai người cung chủ không có tới, nói là thân thể khó chịu, tình cờ gặp Đức Phi cùng Vinh Phi, còn có mấy người hoàng tử phúc tấn, sắc mặt của mọi người cũng không được tốt. Thấy các nàng không được thoải mái, thái tử phi lại dễ chịu.

Thoải mái đi gặp thái hậu, kết quả thái hậu cũng không thoải mái, thái tử phi sửng sốt một chút, trong lòng biết nhất định là bởi vì chuyện Ô Nhật Na quay về Từ Nhân Cung, nét mặt cũng không lộ, hỏi thái hậu thiếp thân nhũ mẫu Ngô ma ma, "Thân thể thái hậu làm sao, đã mời thái y chưa?"

Ngô ma ma nghe được thái tử phi hỏi, nhỏ giọng trả lời, "Thái hậu chỉ là lớn tuổi nhất thời cảm thấy không khỏe, để nô tỳ không cần cho gọi thái y."

"Như vậy sao được?" Thái tử phi nhưng thật ra nghĩ thái hậu đối với thân thể mình quá sơ suất. "Ngô ma ma, ngươi là lão nhân bên cạnh thái hậu, thân thể thái hậu quý giá, ngươi thế nào cũng nên khuyên nhủ mấy câu."

Ngô ma ma bị thái tử phi nói xong nét mặt già nua phiếm hồng, thái tử phi thường ngày đều lanh lợi như thế, hôm nay làm sao lại vờ ngớ ngẩn như vậy, hôm qua Ô Nhật Na cách cách quay về Từ Nhân Cung, trong lòng thái hậu không hài lòng, nào có nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt, không hề khúc mắc mà triệu kiến thái tử phi? Hỏi lời như vậy, chớ không phải là thật muốn đem thái y mời tới.

Thấy Ngô ma ma đã lâu chưa quay về nội thất thái hậu, thái hậu biết thái tử phi không gặp được bà là sẽ không đi, chỉ có thể để Ngô ma ma đem thái tử phi lĩnh vào.

Thái tử phi đi vào, thấy thái hậu nằm ở trên tháp, không có tinh thần gì, rốt cuộc cũng là quan tâm lão nhân gia, trong lòng là có chút mềm, đi ra phía trước cấp thái hậu thỉnh an, hỏi thái hậu thân thể có chỗ khó chịu, chợt nghe được một thanh âm yêu kiều hừ một tiếng.

"Ô Nhật Na cách cách, ngươi hôm qua trở về Từ Nhân Cung phụng dưỡng thái hậu, nhưng thật ra cực khổ." Thái tử phi trộm nhìn đồng chí Ô Nhật Na ở bên người thái hậu vẫn như trước sinh long hoạt hổ, nghĩ đến chắc cũng không bị giáo huấn gì.

Ô Nhật Na thấy thái tử phi nhìn về phía nàng, trợn mắt nhìn lại. Hôm qua trở lại Từ Nhân Cung, mới nói ý đồ mình trở về đã bị thái hậu mắng một trận, lại không có mặt mũi về lại Dục Khánh Cung, thật vất vả trằn trọc cả đêm, sáng nay còn phải nhìn cái gương mặt này, thực sự là chướng mắt! "Phụng dưỡng thái hậu là bản phận ta nên làm, không cần có vài người dẻo miệng…"

"Ô Nhật Na!" Thái hậu cắt đứt lời Ô Nhật Na, ngồi dậy bùm bùm một lèo Mộng ngữ mắng chửi, cung nữ nhũ mẫu nghe hiểu được Mông ngữ đều cúi thấp đầu, thái tử phi bị tiếng mắng mười phần khí lực của thái hậu làm cho cả kinh, mắng thật ác độc nha, gien hung hãn của Ô Nhật Na quả nhiên là di truyền, bất quá thái hậu tốt xấu gì so với Ô Nhật Na hơn nhiều lắm.

Thái hậu mắng xong, lại liếc mắt nhìn vẻ mặt ủy khuất bất mãn của Ô Nhật Na một cái, tiếc hận mà ho khan một tiếng, rồi mới cùng thái tử phi nói, "Ngươi có lòng, ai gia vẫn khỏe." Vừa nói vừa liếc nhìn Ô Nhật Na, suy nghĩ một chút mới nói, "Hôm qua Ô Nhật Na đến, cùng ai gia nói, cũng lạ do toán tiểu nhân ăn nói lung tung, phá hủy thanh danh của ngươi, Ô Nhật Na giận mới trở về bên người ai gia, cũng đã để ngươi phải lo lắng."

Thái tử phi kiến thái hậu chủ động đưa thang leo xuống, muốn bỏ qua chuyện này, cũng nói, "Hoàng mã ma đừng nói như vậy, ngài để ta chỉ điểm giáo dưỡng Ô Nhật Na cách cách, ngược lại làm cho cách cách nghe tin đồn bậy bực mình, nhắc tới cũng là ta có phần thất trách. Ta ngược lại cũng không sợ mấy lời đồn đãi, chỉ là Ô Nhật Na cách cách sẽ chịu ủy khuất."

"Nàng tuổi còn nhỏ cũng chưa được chững chạc, cũng cần mài dũa tính tình của nàng một phen. Không thể nghe tiếng gió đã nghĩ đó là mưa, nhất thời không vui lại đi tìm ai gia dựa dẫm, ngược lại làm hại ngươi vất vả." Thái hậu rất là thành thật mà nói rằng. Nàng nghe được rõ ràng thái tử phi nói chịu ủy khuất là có ý gì, không ngoài việc Ô Nhật Na sẽ vì tin đồn này tổn hại khuê danh, ở kinh thành khó gả.

Ban đầu thái tử phi đem Ô Nhật Na giữ ở Dục Khánh Cung giáo dưỡng, không đem nàng cho thái tử, không thể nói là lỗi của thái tử phi, thái tử cũng thủ lễ, như vậy chỉ cần Ô Nhật Na thành thành thật thật, ngoan ngoãn để thái tử phi giáo dưỡng một trận cũng có thể tìm một mối tốt, danh tiếng trong sạch nha. Nhưng Ô Nhật Na một lòng một dạ phải làm người của thái tử, ý định mờ ám của nàng chỉ cần trong cung có người muốn thì đều có thể lộ ra ngoài, cái này dễ khiến cho người gặp rắc rối.

Thái hậu đem Ô Nhật Na vứt cho thái tử phi, là muốn Ô Nhật Na nhẫn nhịn thêm ít lâu, nào có dự đoán được Ô Nhật Na lại chủ động chạy về Từ Nhân Cung, cái này hay rồi, đám người luôn nhìn chằm chằm Dục Khánh Cung kia còn không phải cao hứng chết sao.

Thái hậu ở lúc nhìn thấy Ô Nhật Na, cũng đã tức giận đến hận không thể đem Ô Nhật Na tống về Mông Cổ, bà trải qua nhiều khó khăn mới có một ngày thanh tĩnh, tại sao lại có một đứa cháu gái vụng về hay thích ngáng chân như vậy? Mắng Ô Nhật Na xong, vừa tức thái tử phi, dù thế nào cũng không nhẫn nhịn thêm mấy ngày chứ, thế mà lại kích động đem Ô Nhật Na đuổi về Từ Nhân Cung như vậy, thái tử phi đến danh tiếng của mình cũng không cần nữa sao?

Có đoạn tâm sự này, thái hậu sáng nay mới không muốn gặp thái tử phi, thế nhưng sự tình sẽ luôn luôn có cách giải quyết, không muốn gặp cũng phải gặp, thấy thái tử phi thương lượng một đối sách, mọi người cùng nhau xoay tròn câu chuyện, bà nghĩ lí do thoái thác tốt là Ô Nhật Na đi Dục Khánh Cung để thái tử phi giáo dưỡng, sau đó nhân có lời đồn đãi nói Ô Nhật Na vốn là tiến Dục Khánh Cung, nhưng thái tử phi ghen tị không chịu, Ô Nhật Na trong cơn tức giận quay về Từ Nhân Cung chứng minh mình trong sạch. Nói như vậy, danh tiết của Ô Nhật Na cũng coi như được bảo vệ. Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, ngày mới lại đến.

Thái tử phi cũng coi như cơ linh mà phụ họa theo lí do thoái thác của bà, hay là thái tử phi và thái tử đã thương lượng qua, cũng là nghĩ như vậy đi.

"Hoàng mã ma ngài nghìn vạn lần đừng nói như vậy, tóm lại là ta làm việc không chu toàn. Ô Nhật Na cách cách cũng đừng tức giận, lời đồn đãi chỉ là lời đồn đãi, không nên cho là phải, chúng ta lên tiếng cũng sẽ không còn tin đồn này." Thái tử phi cùng thái hậu nói xong, còn không quên trêu đùa Ô Nhật Na một cái.

Ô Nhật Na bị thái hậu và thái tử phi nói xong mắt mở to xoay tròn, rõ ràng là nàng bị thái tử phi chọc giận quay về Từ Nhân Cung, thế nào vào trong miệng thái hậu cùng thái tử phi, nàng là chịu không nổi lời đồn đãi mới quay về Từ Nhân Cung chứng minh mình cùng thái tử thuần khiết? Thì là lời đồn đãi cũng nên là nói chuyện thái tử phi ghen tị người mới phải, làm sao có thể đổ lên trên người nàng? "Ngươi nói cái gì? Cái chuyện này có liên quan gì tới ta?"

"Cái gì ngươi ta a!" Thái tử phi còn chưa lên tiếng, thái hậu tựu lại bị Ô Nhật Na chọc tức, "Ở kinh lâu như vậy, còn không có học được quy củ sao? Thái tử phi là chị dâu ngươi! Làm sao có thể bất kính như thế!"

"Nàng..." Cũng xứng sao! Ô Nhật Na ở lúc kìm hãm cơn tức xuống, đem hai chữ còn dư lại nuốt trở vào.

Thái hậu thấy Ô Nhật Na còn chưa rõ, lại không muốn ở trước mặt thái tử phi tỏ thái độ, chỉ đành phải nói, "Ô Nhật Na, ngươi nghe, ai gia cho ngươi cùng thái tử phi đến Dục Khánh Cung thụ giáo, cũng là tốt cho tương lai bàn chuyện cưới gả của ngươi. Chớ hề biết ngươi lại sinh ra tâm tư khác, cũng do ai gia không đem lời nói rõ ràng. Bởi thế, thiếu chút nữa làm liên luỵ danh tiếng của ngươi và thái tử phi, cùng thái tử. Ngươi hiểu không?"

"A!" Ô Nhật Na bị thái hậu nói mới vỡ lẽ, có chút như bị đánh sâu vào, trước đây thái hậu thực sự không có ý nào khác sao? Lúc ở Mông Cổ, thân vương a mã đều đã nói nàng sẽ được sống trong phú quý, chỉ cần nghe lời thái hậu nói, nàng nghe xong ghi nhớ kỹ thế nào hiện tại lại biến đổi?

Nàng hiện tại không vào được Dục Khánh Cung, còn đánh mất mặt mũi, nàng còn có thể lập gia đình sao? Nghĩ vậy, Ô Nhật Na suy sụp tinh thần theo, oa một tiếng khóc.

117. Chương 117

Thái tử quay về Dục Khánh Cung, nghe được thái tử phi kể chuyện Ô Nhật Na khóc lớn, nhìn có chút hả hê còn nói, "Cô còn có lòng hảo tâm, không đi bỏ đá xuống giếng, nếu không khi nàng quay về Mông Cổ đều không ai thèm lấy." Làm diễn viên chính trong vở kịch này, hắn biểu thị không trả đũa lại thì không cảm thấy sảng khoái.

Ô Nhật Na có khóc cũng không dùng được, ai bảo nàng ngay từ đầu không biết chuyển biến, thái tử phi cũng không có dư thừa thiện tâm mà đi lo lắng cho nàng. Thậm chí hoài nghi Ô Nhật Na ngay từ đầu được đưa đến kinh thành là do Khoa Nhĩ Thấm thân vương không có cách nào cầm giữ nàng, quá ngu ngốc, đem người đưa đến chỗ thái hậu lại chẳng thèm quan tâm chuyện xảy ra tiếp theo, sau đó thái hậu nuôi một hồi cũng hiểu được nàng khó nuôi, không phải là ngu xuẩn, thĩ cũng là lỗ mãng kiêu ngạo, quy củ còn chưa có cho học xong đã liền đóng gói đẩy sang cho thái tử phi, xem thái tử phi có thể chứa chấp nàng hay không. Kết quả rõ ràng, không nói thái tử phi mà đến thái tử cũng đều ghét bỏ.

Hiện tại Ô Nhật Na còn có thể làm sao, thu thập xong bao quần áo quay về Mông Cổ xem có thể tìm một dũng sĩ gả đi hay không.

"Ngươi tỉnh lại đi, tóm lại chỉ là một nữ hài tử. Mong sao nàng lần này vấp ngã có thể tiến bộ." Thái tử phi nói, đem thái tử đang dựa nửa người đẩy ra, đứng dậy cầm trong tay danh sách đi cất xong, "Ngồi cho đàng hoàng, không phát hiện Viên Ninh nhìn chằm chằm ngươi sao? Cẩn thận nó học xấu."

"Ngươi nghĩ Ô Nhật Na sẽ có thể tiến bộ? Đừng nói chuyện nực cười." Thái tử ha ha mà cười nhạo một tiếng, hiển nhiên là không tin, quay đầu qua nhìn tiểu nhi tử vừa tỉnh lại, phát hiện tiểu gia hỏa kia trừng mắt to đang theo dõi hắn và thái tử phi, thái tử đối với tiểu oa nhi nhấc lên khóe miệng, vươn ra ma trảo,

muốn bóp khuôn mặt thịt béo của Viên Ninh một cái. "Viên Ninh thật là cả ngày cứ dán chặt ngươi, Hoằng Thăng Hoằng Tích cũng chưa từng bám người như hắn." Thật là tiểu tử thối.

Lúc này mới đụng tới da thịt tiểu tử kia, nó cũng đã há mồm muốn gào khóc. Thái tử thấy thế nhíu mày, ngón tay tiếp tục dùng sức, tiểu tử kia nước mắt trào ra khóe mắt, khóc đến tê tâm liệt phế, thái tử vội vàng thu tay lại, vừa dừng lại, tiếng khóc của tiểu tử kia cũng dừng, ánh mắt đen láy cẩn thận mà nhìn chằm chằm thái tử.

Thái tử ngạc nhiên, "Hảo ngươi một tiểu bại hoại, cư nhiên lại biết diễn trò như thế." Hai tay xốc nách tiểu tử kia, muốn biểu hiện sự uy nghiêm của người làm a mã như mình.

Viên Ninh đã biết bò, bị thái tử xốc lên, tứ chi vội vàng khua khua, muốn đi tới chỗ thái tử phi, thoạt nhìn giống như là chú cún nhỏ rơi xuống nước liên tục bơi vậy trông rất thương cảm, "A, a" mà kêu lên.

Thái tử phi chỉ có thể qua đó đem Viên Ninh ôm lấy, "Ngươi thế nào lại luôn muốn chọc nó vậy, ngươi còn làm a mã được sao."

Thái tử phẫn nộ nói, "Cô là a mã hắn, chọc hắn chơi một chút thì thế nào. Tiểu gia hỏa này tính tình khá lớn, mới đụng vào đã khóc lớn như vừa bị đánh mười roi vậy." Nói rồi thái tử bất mãn nhìn thái tử phi, "Ngươi cũng đừng quá cưng chiều nó, xem nó bị ngươi cưng chiều thành cái dạng gì, lúc nãy mới đụng nhẹ một chút đã dám làm bộ khóc trước mặt cô."

"Không phải giả bộ khóc, nước mắt đó thế nhưng là thực sự." Thái tử phi cười dùng ngón tay xóa sạch vệt nước mắt trên má tiểu Viên Ninh, đưa tới cho thái tử xem.

Thái tử thấy thái tử phi vẫn bao che tiểu nhi tử như cũ, tức giận hừ một tiếng kéo tay của thái tử phi cắn một cái, "Viên Ninh là một a ca, làm sao có thể thích khóc như vậy? Sau này nói ra sẽ làm cho người ta chê cười."

Thái tử phi bị cắn đau, rút tay về vỗ thái tử một cái, "Nó vẫn còn là một đứa bé. Tiểu hài tử nhà ai mà không khóc? Ngươi bây giờ cũng không có bộ dáng của một a mã, Viên Ninh bây giờ cũng rất giỏi bắt chước."

Lời của thái tử phi vừa mới nói ra, chỉ thấy tiểu Viên Ninh muốn nhấc cánh tay của thái tử phi, miệng còn há to mà a a kêu, nếu như không phải là tay của thái tử phi đối với tiểu oa nhi quá nặng, sợ rằng lúc này tiểu tử kia đã gặm một cái.

Thái tử nhìn trợn mắt há hốc mồm, thầm mắng tiểu tử thối, may là hắn và thái tử phi chưa quá ái muội, nếu không phải vậy bị hài tử này học được thì thật mất mặt. "Tĩnh Nghiên, ngươi cũng không thể quá nuông chiều theo ý hắn, lỡ như học được thói hư tật xấu nào a."

"Tiểu hài tử đều như vậy, chính ngươi vừa mới làm chuyện xấu xong, còn bảo không cho hắn học cái xấu đi." Thái tử phi đưa tay xoa xoa đầu tiểu Viên Ninh một chút, lại nựng hai má tiểu tử kia một chút, chọc cho hắn cười khanh khách, rồi hướng thái tử đắc ý nói, "Xem, có phải rất khả ái không."

Thái tử liếc mắt nhìn, thái tử phi lại không nhìn bên này nữa, hắn thầm nghĩ trong mắt nàng đều là nhi tử và nhi tử, nghĩ đến đây phiền muộn mà thở ra một hơi, té nằm trên giường, trở mình xoay người lại nghe được thanh âm thái tử phi chơi đùa với Viên Ninh, còn có tiếng tiểu tử kia khanh khách cười, thái tử nhấc một chiếc gối mềm lên che đầu giả bộ ngủ.

Thái tử phi âm thầm buồn cười khi thấy thái tử đem toàn bộ đầu chôn vào trong gối mà không sợ làm chính mình nghẹt thở, thái tử phi đem tiểu Viên Ninh phóng tới trên giường, chỉ vào bụng thái tử, tiểu tử kia vui vẻ nhìn sang rồi lại quay đầu về nhìn thái tử phi, căn bản không biết ý thái tử phi là gì. Thái tử phi vỗ nhẹ cái mông Viên Ninh một chút, cầm một cái khung thêu tròn đã từng chơi đùa với tiểu Viên Ninh đặt bên người thái tử, Viên Ninh lập tức bò qua, vừa muốn nắm khung vải, thái tử phi nhanh chóng đem nó phóng tới trên bụng thái tử, động tác tiểu Viên Ninh cấp tốc, bàn tay nhỏ bé rất nhanh mà bộp một tiếng đã ngồi lên người thái tử, cục thịt bông béo lùn chắc nịch rất có cân nặng, chỉ nghe được thái tử hét thảm một tiếng,

"Qua Nhĩ Giai Tĩnh Nghiên!"

Thái tử hổn hà hổn hển đem gối mềm vứt qua một bên, lại nói với Viên Ninh, "Tiểu tử, ta không đến chọc ngươi, ngươi lại đến chọc a mã ngươi!"

Tiểu Viên Ninh bị khuôn mặt ác ma phóng đại trước mắt dọa cho khóc, xoay người hướng thái tử phi cầu cứu. Thái tử phi nhanh chóng ôm lấy, thái tử lúc này sao có thể dễ dàng để thái tử phi đắc thủ như vậy. Phu thê hai người một cướp đoạt một ngăn cản, tiểu Viên Ninh bị kéo qua bên này, rồi lại bị kéo qua bên kia đến quên cả khóc.

"Dận Nhưng, đừng làm hài tử bị thương a. Vừa rồi là ta đùa giỡn với ngươi." Thái tử phi thấy không thể ngăn cản, lại không thể quá mạnh bạo, đành phải dừng lại mềm giọng nói.

Thái tử thấy thái tử phi ngừng tay, đem Viên Ninh ôm lấy cách xa thái tử phi một trượng, nói, "Đang yên lành dụ tiểu tử kia chơi a mã mình? Có ngạch nương nào như ngươi thế không?" Vừa nói vừa bực tức mà ôm lấy tiểu Viên Ninh nhìn chằm chằm, "Tiểu tử, nên dạy dỗ một trận."

Lời này vừa mới nói ra, vốn dĩ Viên Ninh đã ngưng khóc lại khóc lớn lên, lần này cũng không dễ dỗ như hai lần trước, mà là thực sự khóc nức nở, thái tử nhưng lại bị dọa sợ, vội hỏi thái tử phi, "Vậy phải làm sao, làm sao bây giờ?"

Thái tử phi cũng lại càng hoảng sợ, vội vàng ôm lấy vỗ nhẹ dỗ, "Đều là ngươi, bị ngươi dọa cho khóc." Tuy rằng trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng có chút áy náy, nếu không cùng thái tử đùa giỡn, cũng sẽ không đem hài tử kinh sợ đến mức này.

Tiểu Viên Ninh khóc một trận, nghe được tiếng thái tử phi là thật thương tâm dỗ dành, thái tử không nói một lời ngồi ở một bên nhìn, hơi nhíu mày còn có thể nhìn ra hắn cũng là sốt ruột, đợi tiếng khóc nhỏ dần mới thở dài một hơi.

Thái tử phi thấy tiểu Viên Ninh khóc xong liền ngủ, sắc mặt đỏ bừng, mũi cũng là đỏ đỏ hồng hồng, lòng bàn tay còn siết thật chặt, hôn nhẹ cái trán trơn bóng của hắn, đang muốn để vú em đem hắn ôm xuống phía dưới nghỉ ngơi, đã thấy Viên Ninh mở mắt kinh hãi một chút, vội bảo vú em lui ra, tiếp tục ôm dỗ.

"Sớm biết vậy sẽ không để nó đùa giỡn, để bây giờ kinh sợ thành như vậy, sau này cũng phải cẩn thận." Thái tử phi rất hối hận.

"Chẳng lẽ sau này cô ngay đến giáo huấn hắn cũng không được? Cô mới nói một câu đã khóc thành như vậy, thực chưa gặp qua hài tử nào tính khí lớn như thế." Thái tử đối với tiểu Viên Ninh thực là đau đầu, lại nói, "Tiểu gia hỏa này chẳng lẽ đều có thể nghe hiểu ý tứ của cô? Lúc này nó mới bao lớn, ai thành nhi tử của cô cũng đều là thiên tài cả sao?"

"Ngươi tỉnh lại đi, đừng có tự khoe khoang. Ngươi thường xuyên làm ra bộ dạng hung ác với Viên Ninh, nó không sợ ngươi mới là lạ." Thái tử phi đối với điểm ấy của thái tử rất là bất mãn, "Sao ngươi cứ luôn tìm Viên Ninh chọc ghẹo, hắn mới bao lớn mà cứ luôn hù dọa nó."

"Cô mới không có, người làm a mã nào mà không nghiêm khắc?" Thái tử phản bác, chuyện đi ghen tị với nhi tử hắn có thể nói ra khỏi miệng mới là lạ, "Cô anh tuấn tiêu sái, chưa từng vẻ mặt hung ác."

"Được rồi, anh tuấn thái tử điện hạ, ta hiện tại mang Viên Ninh đi không gian nghỉ ngơi, ngài cứ tự nhiên." Thái tử phi bị thái tử mặt dày làm cho không còn cách nào khác đành nói.

"Chớ a, cô cũng cùng đi." Thái tử lôi kéo tay thái tử phi, thái tử phi bất đắc dĩ chỉ có thể mang theo thái tử cùng nhau tiến vào không gian.

Vào không gian, ôm tiểu Viên Ninh thái tử phi mới cảm nhận rõ ràng được hài tử trong lòng đang từ từ thả lỏng, lập tức trong lòng cũng buông lỏng, đi đến khu nhà cấp cao, trực tiếp đem nhi tử ôm đến phòng trẻ con.

Xác định hài tử đã ngủ say, mới nhẹ nhàng bước ra khỏi gian phòng, trở lại phòng khách.

Thái tử cũng không đi đâu, ngay ở trong phòng khách trực tiếp ngồi trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, nghe được tiếng bước chân của thái tử phi, hé ra mí mắt liếc thái tử phi rồi lại nhắm lại, miễn cưỡng nói, "Viên Ninh đã ngủ chưa?"

"Ừ." Thái tử phi đi tới, tìm một khoảng không ngồi xuống.

Hai vợ chồng an tĩnh một hồi, thái tử đột nhiên thở dài nói, "Tĩnh Nghiên, cô phát hiện, từ khi Viên Ninh sinh ra, ngươi đối xử với cô càng tỏ ra lãnh đạm."

Thái tử phi nghe vậy, cảm thấy kỳ quái hỏi lại, "Nói vậy là thế nào? Chúng ta điều không phải rất tốt sao?"

Thái tử không nói gì, mở mắt ngắm nhìn trùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà, hắn cũng không biết là thế nào, từ lúc thái tử phi sinh Viên Ninh, lúc nàng thẳng thắn nói ra bí mật không gian, hắn vui vì thái tử phi tín nhiệm hắn, nhưng trong lòng cũng bắt đầu thấp thỏm, từ lúc hai người đại hôn tới giờ thái tử phi chưa từng phụ thuộc vào hắn, thái tử phi lại có không gian một thần vật như vậy, mà hắn mặc dù là một thái tử của cả một quốc gia, nhưng đối với thái tử phi mà nói cũng không là gì, hắn không cách nào tưởng tượng nếu có một ngày thái tử phi đột nhiên chán ghét và hắn và cuộc sống trong cung, muốn rời đi, hắn nên làm cái gì bây giờ.

"Tĩnh Nghiên, cô không giữ được ngươi." Thái tử lại đột nhiên nói, "Giữ được ngươi nhưng cũng không thể cầm chân ngươi."

Thái tử phi nghe thái tử nói mấy lời đầy tâm trạng, lại nhịn không được đưa tay lên sờ cái trán thái tử một chút, "Lại không có nóng, thế nào lại bắt đầu nói mê sảng vậy?"

Thái tử nhanh chóng bắt lấy tay thái tử phi đang đặt ở trên trán hắn, "Cô không nói mê sảng, cô chỉ là đang suy nghĩ, nếu như không có Hoằng Thăng, Hoằng Tích, Viên Ninh, ngươi lúc này còn có thể ở lại bên người cô sao?"

Thái tử phi lúc này cuối cùng cũng nghe rõ, đây là thái tử lo được lo mất, "Ngươi làm sao lại nghĩ như vậy? Ta không ở bên người ngươi, thì còn có thể đi đâu được chứ?"

"Nếu ngươi muốn bỏ đi, ngươi có thể vào trong không gian, ai cũng tìm không được ngươi." Thái tử nói rằng.

"Con người không có khả năng sống đơn độc, mỗi người đều cần liên kết với người khác mới có khả năng sinh tồn được. Sống ở trong không gian cũng chỉ là tạm thời, chính nó cũng không phải vạn năng, tựa như ta không thể trở lại nơi chốn cũ, cũng không có thể trường sinh bất tử, càng không thể làm cho ngươi một bước lên trời. Kỳ thực ta từ rất sớm trước đây thì đã có lợi dụng không gian tìm cách ly khai hoàng cung, thế nhưng không thể được, ta có phụ mẫu có gia tộc, ta sống thì phải có một phần trách nhiệm, bất luận cái ý nghĩ gì cũng chỉ là ý nghĩ, ta sẽ không thay đổi quyết định. Sau này lại có Hoằng Thăng, Hoằng Tích, rồi Viên Ninh, cảm tình giữa chúng ta cũng không tệ, cùng nhau sống đến đầu bạc cũng là một ý hay, ngươi nói xem có phải không?" Thái tử phi cảm khái nói, chuyện cũ trước kia như sương khói, chớp mắt một đời người liền vội vã trôi qua.

Đoạn phía trước thái tử phi nói thái tử không quan tâm, nhưng thật ra câu cuối cùng khiến hắn tâm hoa nộ phóng, vươn tay đem thái tử phi kéo vào trong lòng, "Ngươi quả nhiên đối với cô đã sớm âm thầm chấp nhận, được, liền chiếu theo lời ngươi nói, cô sẽ chịu thua thiệt cùng nhau sống với ngươi qua nửa đời người còn lại."

Thái tử phi vừa bực mình vừa buồn cười, đối với chuyện tình cảm, thái tử vĩnh viễn đều là kiêu ngạo nhất một phương, "Được rồi, nói dài dòng, cứ cho là ta chưa nói gì hết."

"Ha ha, nhưng cô lại nghe được rõ ràng rành mạch." Thái tử nào để ý thái tử phi nói cái gì, cao hứng hôn thái tử phi một cái, sắc tâm rục rịch, bắt đầu động tay động chân.

Dục Khánh Cung thái tử và thái tử phi cảm tình hòa hợp, hậu cung lại kéo ra không ít chuyện hỗn loạn, Khang Hi để Lý Đức Toàn đi thăm dò lời đồn đãi bắt nguồn từ đâu, cụ thể tra được thế nào không ai biết được, bất quá chỉ là Vinh phi ôm bệnh, mẹ đẻ bát a ca nói ra chút phân vị, đại a ca vào triều bị mắng trước mặt mọi người.

Chuyện tiếp sau đó, phe thái tử có rất nhiều người theo vào, dù sao cũng là cầm danh tiếng của mình ra chơi đùa, không cẩn thận có khả năng thực sự đem mình bị lọt bẫy, đổ dầu vào lửa cũng có một tay thái tử.

Bất quá sự tình còn chưa có lắng xuống, thì có người lại chủ động chọc thái tử, người này không ngoài ai khác chính là đại a ca.

Đại a ca cũng là do không cẩn thận, dù sao không lâu trước đó vừa bị Khang Hi dạy dỗ một trận, không dự định theo thái tử cứng đối cứng, sao có thể nghĩ đến ở ngoài cung uống rượu nghe hát nói xấu thái tử, càng chưa nói còn bị người của thái tử nghe trộm hắn và đám thuộc hạ châm biếm thái tử có sắc tâm lại không có sắc đảm mà lại còn sợ vợ, cư nhiên một vị cách cách Mông Cổ đưa đến tận miệng lại không dám ăn.

Thái tử cho người theo dõi đại a ca đó là chuyện đã tồn tại từ rất lâu, từ khi Minh Châu của đại a ca sụp đổ ẩn lui, các loại phòng bị sẽ không so được với trước, thái tử đã sớm không coi hắn là đối thủ nữa, lần này nếu không phải là muốn chuẩn bị bẫy chết đại a ca hắn cũng sẽ không để tâm theo dõi nhất cử nhất động của đại a ca. Kết quả không nghĩ tới đại a ca lại cư nhiên ngu xuẩn ra ngoài cung nghe hát uống rượu nói xấu hắn! Quả thực làm mất mặt mũi hoàng gia.

Thái tử nghĩ đến Từ Nhân Cung đang chuẩn bị đóng gói Ô Nhật Na trả về Mông Cổ, khóe miệng kéo ra một độ cong, "Đại a ca nếu như thích Mông Cổ cách cách đến thế, cô sẽ phát thiện tâm, giúp hắn một chút."

118. Chương 118

"Ngươi đừng dính vào." Thái tử phi nghe xong dự định của thái tử, chỉ lành lạnh mà nói rằng, "Dù Ô Nhật Na có ngu đi nữa, nàng cũng là con gái của Khoa Nhĩ Thấm thân vương, chỉ bằng vào thân phận, trừ ngươi là thái tử ra thì còn có ai có đủ tư cách để cho nàng làm thiếp? Ngươi nghĩ đem người ném vào quận vương phủ, hoàng a mã, thái hậu hai người có thể đứng im mặc ngươi làm bậy sao? Chưa kể cái này, chỉ nói Trực quận vương phủ đại phúc tấn còn sống thì sao đây!"

"Nghe ngươi nói cô càng muốn làm việc này." Thái tử đem tóc đuôi sam hất lên trước ngực, "Không phải đại phúc tấn điều sắp bệnh chết rồi sao, chờ nàng qua đời, đại a ca sẽ phải cưới vợ khác, cấp cho một Ô Nhật Na đã là tiện nghi cho hắn."

Thái tử phi nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía thái tử, "Dận Nhưng, ai nói đại phúc tấn sắp chết? Nàng tuy rằng thường ở trong phủ dưỡng bệnh không đi ra ngoài, nhưng là không tới cái loại tình trạng này." Nói rồi thái tử phi như nghĩ tới gì đó, "Ngươi đừng nói với ta là ngươi muốn làm cho nàng chết bệnh?"

Thái tử nhướn mày mà nhìn về phía thái tử phi, ý kia thái tử phi đương nhiên hiểu, rõ ràng là cho dù hắn nghĩ như vậy nhưng ai có thể làm gì được hắn?

Thái tử phi không nói gì mà nhìn vào mắt của thái tử, mặc dù sinh hoạt ở trong hoàng cung lâu như vậy, nhưng điểm mấu chốt cơ bản nhất lại không có mất đi, "Ngươi và đại a ca có đụng chạm gì ta không cần biết, nhưng đừng nên liên lụy đến trên người đại phúc tấn."

Thái tử nghe xong lời thái tử phi nói, cúi đầu nở nụ cười hai tiếng, vươn tay sờ sờ tóc mai thái tử phi, "Tĩnh Nghiên, cô cũng không phải thánh nhân. Với người tâm địa hiểm độc cô cũng không mềm lòng. Đại a ca còn có Chung Túy Cung vị kia sử dụng thủ đoạn đối với ngươi cũng không ít, nếu có thể làm cho ngươi biến mất, bọn họ cũng sẽ không nương tay. Ngươi làm sao có thể yêu cầu cô đem thiện tâm ban phát cho bọn họ?"

"Tóm lại đại phúc tấn chưa làm qua những chuyện kia." Thái tử phi phản bác một câu, cố ý hại người sẽ luôn luôn gặp báo ứng. "Ngươi để ta đả kích đại a ca hoặc là cái vị chủ nhân của Chung Túy Cung kia, hoặc là bất luận kẻ nào gây bất lợi cho chúng ta, ta cũng sẽ không nương tay, nhưng đối với người vô tội, trong lòng ta không chịu được."

"Được rồi, đừng nghĩ những thứ không đâu. Đại phúc tấn thế nào có can hệ gì đến chuyện của cô." Thái tử thấy thái tử phi thực sự vướng bận, chỉ đành phải nói sang chuyện khác, "Hơn nữa, tốt xấu gì đại a ca cũng đã ở ngoài cung, tay của cô nào có dài như vậy, với vào bên trong phủ của hắn đem người hãm hại, nếu bị tra ra dấu tích, cô có còn cần danh tiếng nữa hay không?"

"Ngươi biết là tốt rồi." Thái tử phi tuy rằng nghe được thái tử nói như vậy, nhưng là chưa có hoàn toàn yên tâm, thái tử là một người rất chủ động, tuy rằng ngoài miệng nói không làm, nhưng chưa chắc đã không đi làm, chỉ hy vọng hắn thực sự bỏ đi ý niệm bất lương này trong đầu.

Để đả kích đại a ca, đi hại đại a ca phúc tấn, sau đó cấp cho đại a ca một cách cách Mông Cổ có thân phận cao quý làm vợ kế, như vậy có thể đạt được mục đích khiến nội bộ đại a ca mâu thuẫn, biện pháp thật sự của thái tử nhưng không có đơn giản thô bạo như vậy. Dù sao đại phúc tấn đang yên đang lành chết bệnh, sau đó đại a ca cưới Ô Nhật Na thấy thế nào cũng đều có vấn đề, những huynh đệ khác cũng không phải dạng ngu xuẩn, sơ ý một chút liền có thể để cho người bên cạnh đắc lợi, thái tử sẽ không ngu như vậy.

Trong lòng nghĩ như thế nào, thái tử cũng không nói cho thái tử phi, trông bộ dạng lo lắng của thái tử phi cũng là một loại niềm vui sướng của hắn.

Ô Nhật Na chờ ở trong cung thái hậu, đang chịu giáo huấn của các ma ma, về phần có nghe hay không thì khỏi cần phải nói, lòng nàng bây giờ tràn đầy ý nghĩ lo lắng khi trở về Mông Cổ nên đối mặt với mọi người ra sao. Dù gì trước đây lúc được đi tới kinh thành, nàng nhưng là vạn phần đắc ý ở trước mặt tỷ muội khoe khoang, hiện tại bị tống trở về, thực sự rất mất thể diện. Cũng không biết chuyện ở kinh thành này có bị truyền tới Mông Cổ hay không, tuy rằng thái hậu nói tuyệt đối sẽ không, để cho nàng an tâm trở lại, nhưng Ô Nhật Na vẫn là rất lo lắng.

Nếu như đi trở về bị a mã mắng một trận cũng không sao, chỉ e trở lại bị tỷ muội cười nhạo là khiến cho nàng xấu hổ nhất, thậm chí tìm không được dũng sĩ lập gia đình vậy thì càng thảm.

Nghĩ đến chuỗi ngày u ám khi quay về Mông Cổ, lòng Ô Nhật Na như nổi trống lớn. Lại nghĩ tới ở trong cung mấy ngày nay, chính hết thảy căn nguyên thống khổ đều đến từ Dục Khánh Cung, cũng có chút hận.

Tuy rằng thái hậu đã đem lời nói rõ ràng với nàng, nhưng Ô Nhật Na lại nghĩ nếu như thái tử phi thực sự hảo tâm, trước đó tiếp nhận nàng, để cho nàng ở Dục Khánh Cung, nàng cũng sẽ không chịu khổ như vậy.

Người lo nghĩ nhiều khí sắc cũng sẽ không tốt, thái hậu thấy sắc mặt Ô Nhật Na cả ngày rầu rĩ, cũng chỉ cho là nàng sợ quay về Mông Cổ không tránh khỏi bị mất mặt, nên đành cùng nhũ mẫu bên người thương lượng qua, để Ô Nhật Na đi ra ngoài Từ Nhân Cung khứ hóng gió một chút, ở trước lúc quay về Mông Cổ được ngắm nhìn phong cảnh trong hoàng cung. Về phần tại sao không cho Ô Nhật Na xuất cung đi chơi, đương nhiên là bởi vì thái hậu sợ với tính tình của Ô Nhật Na sẽ chọc phải chuyện phiền phức không nên dây vào.

Cách của Thái hậu là tốt, phái cung nhân thường xuyên chỉ điểm cho Ô Nhật Na cũng đều là vì ý tốt, nhưng Ô Nhật Na hết lần này tới lần khác đều tự đi vào ngõ cụt, đi tản bộ ở trong hoàng cung cũng không khiến lòng thanh thản. Chỉ hận không được được nghe khắp nơi trong hậu cung đều là nói xấu thái tử phi nói những lời nàng thích nghe, để cho lòng nàng cảm thấy sảng khoái.

Chỉ tiếc không có, nàng ở hậu cung đi dạo cũng là khó chịu. Thẳng đến một hôm, nàng gặp được Vinh phi, Vinh phi cùng nàng nói vài câu chuyện phiếm, để cho nàng cảm thấy sự ấm áp như khi trở về nhà, ở dưới sự chỉ dẫn nửa vô ý nửa cố ý của Vinh phi, nàng thành khách quen của Chung Túy Cung.

Vinh phi đã thiện lương, Huệ phi lại càng từ ái, lúc Ô Nhật Na lần đầu tiên tới Chung Túy Cung gặp Huệ phi, chỉ là đi thỉnh an, mặc dù lúc còn trong cung của thái hậu cũng thường xuyên nhìn thấy Huệ phi, nhưng Ô Nhật Na cũng không có cùng Huệ phi giao lưu gì, mãi đến khi tới Chung Túy Cung, Ô Nhật Na cảm thấy Huệ phi mới thật là người hiểu nàng, Huệ phi quả thực chính là tri kỷ.

Huệ phi đối với việc Ô Nhật Na thường đi tới Chung Túy Cung của nàng, cũng không quá vui mừng nhưng cũng không chán ghét, dù sao nhìn một người rất căm ghét thái tử và thái tử phi thường ở trước mặt nàng oán giận, sau đó nàng an ủi khuyên bảo, dẫn người theo đường thiện, không chỉ có cảm giác thành tựu, mà càng có thể để cho danh tiếng tốt của nàng truyền bá ra ngoài.

Từ khi Vệ quý nhân được phong lên Lương tần, dời đến biệt cung, trong lòng của nàng liền nổi lên biến hóa. Một nữ nhân ti tiện làm ở phòng giặt đồ, bị nàng chèn ép khống chế bát a ca đang từ từ xuất sắc thành công cụ phụ tá cho đại a ca, nhưng cái công cụ này thoát khỏi vòng lao lung của nàng, nàng còn không có biện pháp đánh trả, đơn giản vì đây là ý tứ của hoàng thượng, mà phía sau ý tứ của hoàng thượng là từ chỗ thái tử cổ động.

Chỉ cần nghĩ đến đại a ca con trai của mình, Huệ phi có thông minh trầm ổn như thế nào đi nữa cũng không nhịn được mà càng thêm kiêng kỵ đối với thái tử. Nhưng cho dù hận cũng không thể nói ra khỏi miệng, có người có thể đem lời trong lòng của nàng nói ra hết, lúc này mới sảng khoái.

Hôm nay, Ô Nhật Na lại đi tới Chung Túy Cung để cảm nhận sự quan tâm giống như từ mẫu thân, mới vừa ngồi xuống liền chuẩn bị mở miệng kể khổ, người của thái hậu hai bên trái phải lập tức khẽ kéo ống tay áo Ô Nhật Na, Ô Nhật Na tức giận rút về, mỗi lần tới Chung Túy Cung, mặc dù nói xấu thái tử phi, nhưng Huệ phi nương nương cũng sẽ giáo huấn nàng, nàng cũng thu liễm, những người này còn muốn thế nào, nghĩ vậy Ô Nhật Na liền hướng cung nhân nói, "Ta cũng sắp phải quay về Mông Cổ, các ngươi hôm nay cũng đừng phiền bản cô nương."

Huệ phi đã sớm nhìn thấy cử động của Ô Nhật Na cùng người của thái hậu bên cạnh, nghe Ô Nhật Na phát hỏa, liền khuyên giải nói, "Ô Nhật Na, Lâm ma ma là lão nhân bên cạnh thái hậu, ngươi không thể vô lễ như thế. Lâm ma ma, Ô Nhật Na cách cách tính tình ngay thẳng, các ngươi cũng đừng chấp nhất nàng."

Lâm ma ma cũng là người tinh khôn, cái vị Ô Nhật Na này cũng sắp phải quay về Mông Cổ, ở Chung Túy Cung có gây ra sai lầm gì cũng không sao cả, liền vội nói, "Vâng, Huệ phi nương nương nói phải."

Ô Nhật Na nghe vậy, lập tức đánh rắn tùy theo gậy khiển Lâm ma ma lui xuống, bảo toàn hoàn cảnh thoải mái của nàng.

"Cách cách, tại sao lại muốn trở về Mông Cổ nhanh như vậy?" Dư quang khóe mắt Huệ phi thoáng nhìn đám người Lâm ma ma lui ra, sắc mặt không thay đổi một mực hòa nhã, gọi cung nữ bưng hoa quả điểm tâm lên.

Ô Nhật Na vừa nghe đã cảm thấy phiền muộn, oán hận nói, "Ai, thái hậu nói đoàn xe Mông Cổ muốn tới đón ta, có lẽ ngày mai ta liền đi."

Huệ phi nhìn sắc mặt ảm đạm của Ô Nhật Na, thầm nghĩ cái Ô Nhật Na này còn nhớ nhung thái tử sao? Nghĩ vậy, Huệ phi lại nói, "Đi về nhà không tốt sao? Ngươi là một tiểu ưng xinh đẹp, ở trong cung mấy ngày nay không phải thấy rất buồn chán sao."

"Đâu, nơi này cũng rất tốt mà, ở mấy ngày nay ta cũng dần quen." Ô Nhật Na nghĩ lại quãng thời gian mình bôn ba ở kinh thành, cuộc sống nơi này mặc dù không có tự do được như Mông Cổ vậy, nhưng là rất sung sướng a, càng chưa nói nàng ở trong cung chứng kiến đều sinh hoạt phú quý đệ nhất thiên hạ. "Có điều, dần dần quen thuộc thì ta vẫn phải đi."

Huệ phi nghe xong, khóe miệng hơi nhếch một chút, rất là tiếc rẻ kéo tay của Ô Nhật Na, "Ai, vốn dĩ ta cũng nghĩ ngươi và Dục Khánh Cung có duyên, vậy mà cũng chỉ là hiểu lầm một hồi. Nếu như không có chuyện này, vậy ngươi liền có thể ở lại, cũng có thể thường đến Chung Túy Cung chơi."

Ô Nhật Na thấy Huệ phi tiếc hận thay mình, đối với thái tử phi ghen ghét cản trở con đường phú quý của nàng lại nói, "Hừ, nếu không phải là có những người này dụng tâm kín đáo hại ta, ta làm sao khổ..."

"Cách cách nói cẩn thận." Huệ phi ngắt lời, "Không ai lại muốn hại cách cách, cho dù là thật sự làm chuyện xấu, vậy cũng là có nỗi khổ trong lòng. Cách cách ngươi a, cho dù trong lòng ủy khuất cũng không thể tùy tiện nói ra, miễn cho người khác nghe được thì không tốt."

Ô Nhật Na nghe được càng tỏ ra ủy khuất, nước mắt lại bắt đầu ngưng tụ, "Cũng chỉ có nương nương người mới là thật tâm suy nghĩ cho ta."

"Ngươi biết điều lại đáng yêu như vậy, ta làm sao sẽ hại ngươi?" Huệ phi cầm khăn tay lau nước mắt cho Ô Nhật Na.

Ô Nhật Na dần dần ngừng khóc, mới chịu nói tiếp, chợt nghe được cung nhân thông báo, "Nương nương, đại a ca tới."

Huệ phi nghe được, mắt liền hướng ra ngoài nhìn lại, Ô Nhật Na và đại a ca đem so sánh với nhau, bên nào nặng bên nào nhẹ vừa xem liền hiểu ngay, Ô Nhật Na lúc này cũng rất là nhanh trí, "Huệ phi nương nương, ta hôm nay đi ra ngoài cũng đã được một lúc lâu, nên trở về Từ Nhân Cung."

Huệ phi nghĩ Ô Nhật Na thật là hiểu chuyện, ngoài miệng lại nói, "Ai, vốn dĩ hôm nay nên nói chuyện nhiều một chút, dù sao ngày mai ngươi đã phải đi rồi, đại a ca cũng thật là, thế nào sớm không đến muộn không đến lại nhằm đúng lúc này tới chứ?"

"Đại a ca hiếu thuận với Huệ phi nương nương, nương nương làm sao có thể oán giận vậy chứ." Ô Nhật Na nghe được nâng lên khuôn mặt tươi cười, cũng không tiện ở lại thêm, Lâm ma ma đã tiến đến thúc dục.

Ô Nhật Na lúc rời đi thì cùng đại a ca mặt đối mặt, nói cũng không nói một câu, Huệ phi nghe xong cung nữ hồi báo, thoả mãn Ô Nhật Na biết điều, thầm nghĩ nếu như không phải đại a ca đã sớm có vợ, cưới một Ô Nhật Na như vậy cũng dễ dàng thao túng, nếu không phải Ô Nhật Na không thể làm tiểu thiếp của đại a ca, nàng thật đúng là muốn cho đại a ca và Ô Nhật Na kết duyên, tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Huệ phi cũng chỉ là muốn tìm cho đại a ca thêm một phần trợ lực, nếu thật để cho đại a ca cùng Ô Nhật Na có quan hệ, nàng sợ Ô Nhật Na gây rắc rối đến lúc đó đi giải quyết hậu quả lại càng mệt mỏi hơn. Đại phúc tấn thân thể không khỏe, căn bản không ước thúc được Ô Nhật Na.

Nghĩ lại cảm thấy may mắn khi chuyện của thái tử cùng Ô Nhật Na không thành, còn đắc tội với người, nếu không phải vậy với thủ đoạn của thái tử phi hoàn toàn có thể áp chế Ô Nhật Na ở trong lòng bàn tay, hiện nay muốn tìm một đứa con dâu ngây thơ mà nhà mẹ vợ lại có thế lực như thế không dễ dàng, vị trí thái tử chỉ sợ càng vững hơn.

Các loại tâm sự Huệ phi tạm thời bỏ qua một bên, nhi tử đã đến trước mắt, quan tâm còn không kịp, Ô Nhật Na sắp quay về Mông Cổ có thể để ý tới nhiều sao.

Vậy mà đến ngày hôm sau, Huệ phi chuẩn bị đi đến Từ Nhân Cung tiễn đưa Ô Nhật Na, lại phát hiện Ô Nhật Na không trở về Mông Cổ, thái hậu ở trước mặt nàng nói để nàng mang Ô Nhật Na đến Trực quận vương phủ cho đại a ca phúc tấn chỉ giáo, Huệ phi nhất thời nghĩ có chút không đúng.

"Thái hậu, thần thiếp cùng Ô Nhật Na hữu duyên, không bằng để thần thiếp giáo dưỡng cách cách một phen, thần thiếp không có nữ nhi, nhưng thật ra mong có một cách cách có thể ở bên cạnh bầu bạn." Huệ phi chủ động nói.

Thái tử phi nghe được Huệ phi nói như vậy, cười nói, "Huệ phi nương nương thích Ô Nhật Na cách cách, đó là cách cách phúc khí, nhưng mà ngài là người đứng đầu một cung, Ô Nhật Na cách cách ở trong cung của người lâu sẽ không tốt." Huệ phi thế nào không suy nghĩ một chút, tuy rằng ngươi bây giờ già rồi không thế nào được sủng ái, nhưng cũng là phi tử của Khang Hi a, Ô Nhật Na lại không phải nữ nhi của Khang Hi, coi như là cháu gái cũng không sợ đụng phải chuyện xấu a, huống gì là ở trong cung cùng với phi tử, không phải là chuyện đáng xấu hổ sao.

Huệ phi vừa mở miệng đã cảm thấy chính mình nóng nảy lỡ lời, liền vội hỏi, "Cũng là ta nghĩ hơi kém. Bất quá thân thể đại phúc tấn không tốt, Bổn cung sợ nàng không kham nổi trách nhiệm chỉ giáo cách cách."

Lời này vừa nói ra, ai có thể nói nàng cái gì? Ngay đến Nghi phi cũng đều gật đầu, "Thân thể đại phúc tấn đúng là không tốt, cũng đã lâu chưa gặp nàng."

Thái hậu thấy chủ ý của mình bị từ chối, cau mày, thái tử phi lại nói, "Tây tam sở chỗ ở của các cách cách cũng không dư nhiều sân viện, việc học của Ô Nhật Na cách cách lại không giống với các cách cách, điều này cũng hơi rắc rối. Vốn dĩ ta cũng muốn nhận Ô Nhật Na cách cách đến Dục Khánh Cung ở một đoạn ngày, nhưng Ô Nhật Na cách cách ở không quen, cũng chỉ có thể quên đi. Đại phúc tấn không được, vậy cũng chỉ có thể nghĩ cách khác."

Nhóm phi tần tuy rằng cảm thấy kỳ quái khi Ô Nhật Na cách cách rõ ràng nói phải quay về Mông Cổ, thế nào đột nhiên lại muốn ở lại kinh thành chịu giáo dưỡng chứ, thế nhưng hiện tại cũng không có thời gian để cho các nàng hỏi nhiều, thái tử phi vừa lên tiếng, Đức phi, Vinh phi, Nghi phi các nàng thì có cảm giác nguy cơ, Dục Khánh Cung không tiếp thu Ô Nhật Na, Huệ phi cũng không chịu, vậy có khả năng tìm phúc tấn của con trai các nàng giáo dưỡng, nếu cứ ném qua ném lại không ai muốn nhận lại càng phiền phức.

Đức phi, Vinh phi, Nghi phi đều có chủ ý, đều tự bắt đầu đánh trống lảng sang chuyện khác, nhưng sự tình chưa được giải quyết, thái hậu cũng không cho phép trọng tâm câu chuyện dời đi, "Ô Nhật Na a, ai gia luôn lo lắng hài tử này." Thái hậu bắt đầu kể lại thân thế mệnh khổ của Ô Nhật Na, ngạch nương mất sớm, vì giữ đạo hiếu nên không đi tuyển tú, hiện giờ tiền đồ không rõ.

Thái hậu nói tới đây, ai cũng không có cách nào khác chỉ có đặt trọng tâm câu chuyện xoay quay trên người cô gái mệnh khổ. Nói tới nói lui, tất cả mọi người điều cố tình không muốn giải quyết vấn đề, dù sao giúp nữ hài mệnh khổ giải quyết vấn đề thì người mệnh khổ sau cùng cũng chỉ có các nàng.

Cuối cùng vẫn là một câu nói vô tình của Nghi phi đem câu chuyện kết thúc quang minh viên mãn. "Ô Nhật Na cách cách để cho Trực quận vương phi giáo dưỡng, cũng không phải bắt nàng học cái gì, chỉ là để Ô Nhật Na cách cách có thể ở ngoài cung khoái hoạt một đoạn thời gian, dù sao nàng vẫn phải về Mông Cổ."

Thái hậu bật người nói, "Không sai, chính là cái ý này." Tiếp theo giải quyết dứt khoát, vẫn để cho Trực quận vương phủ tiếp nhận Ô Nhật Na.

Huệ phi tâm khổ, miệng khổ, muốn nói Ô Nhật Na cách cách đi ra ngoài cung chơi thì chọn phủ nào chẳng được, vì sao hết lần này tới lần khác là Trực quận vương phủ, đại phúc tấn thân thể bất hảo a! Kết quả một đám người bắt đầu đánh đoàn kết.

Nghi phi nói, "Đại a ca là huynh trưởng, đại phúc tấn là trường tẩu, Ô Nhật Na đến Trực quận vương phủ ở một đoạn thời gian, các a ca phúc tấn khác mới có cơ hội đến chơi mấy ngày a."

"Lớn bé có thứ tự." Đức phi lời ít mà ý nhiều.

Vinh phi dùng khăn tay ngăn trở tiếu ý nơi khóe miệng, cũng hùa theo nói, "Huệ phi và Ô Nhật Na cách cách là hữu duyên, nghĩ đến chắc Ô Nhật Na cách cách cũng sẽ thích đại phúc tấn."

Thái tử phi ở một bên chỉ có thể liều mạng bưng biểu tình nghiêm trang của mình, rất sợ để cho mình cười ra thành tiếng phá hỏng đại sự.

Trở lại Dục Khánh Cung, chờ thái tử trở về đem chuyện nói lại với hắn, thái tử cũng không nhịn được vui vẻ, "Chung Túy Cung vị kia thế nhưng hiền lành quá nhỉ, việc này vậy mà cũng chịu được."

Thái tử phi sau khi cười xong, lại nhịn không được hỏi, "Ngươi nói một chút, để ta kích động thái hậu đem Ô Nhật Na đưa tới Trực quận vương phủ, cấp cho đại phúc tấn giáo dưỡng rốt cuộc muốn làm gì?"

Thái tử tuy rằng ngoài miệng nói là bởi vì hai người hợp lực giúp đỡ Ô Nhật Na, thiện tâm giúp người ta khôi phục danh tiết, nhưng thái tử phi cũng biết thái tử không phải dạng người tốt như vậy, mỗi lúc nghe được mật thám báo cáo Ô Nhật Na cách cách cùng Huệ phi nói xấu bọn họ như thế nào, thái tử lại một bộ muốn đem các ngươi đặt lên thớt gỗ xả hận.

"Chúng ta không phải nói Ô Nhật Na đến Dục Khánh Cung là chịu sự dạy dỗ của ngươi sao, nói như vậy hà tất người ta đã tin, không bằng để Ô Nhật Na đến chỗ các a ca phúc tấn khác mỗi nơi học một ít, nếu đều đi qua hết, cũng sẽ không còn người bàn tán chuyện của Ô Nhật Na nữa, mà chỉ nghĩ là thái hậu từ ái, để Ô Nhật Na cùng các a ca phúc tấn tạo quan hệ tốt, để cho nàng sau này có thể ở trong kinh sống một cuộc sống yên bình." Thái tử trả lời.

"Ngươi đừng nói cái này, đây là lời của ta hôm nay nói với thái hậu, còn để con cháu hoàng gia trong kinh thành yêu mến Ô Nhật Na, nhớ đến nàng phải không, ta đều cùng thái hậu phân tích qua, không phải vậy Ô Nhật Na hôm nay đã ở trên đường hướng về Mông Cổ rồi." Thái tử phi một điểm cũng không tin lí do của thái tử.

Thái tử cười hì hì ôm chầm thái tử phi, hung hăng hôn một cái, "Thái tử phi của cô quả là thông minh, chuyện này làm được thật bén ngọt."

"Đừng giả bộ ngớ ngẩn qua mắt ta, đem Ô Nhật Na ném tới Trực quận vương phủ, chẳng lẽ thật muốn đem đại phúc tấn tức chết, làm cho đại a ca tái giá?" Thái tử phi nghiêng đầu liếc thái tử nói.

"Không được sao? Huệ phi và Ô Nhật Na thân nhau như mẹ con a, đại phúc tấn so ra kém một chút." Thái tử cười nói.

"Ngươi biết rõ là dù đại phúc tấn tức chết rồi, hoàng a mã cũng sẽ không đem Ô Nhật Na chỉ hôn cho đại a ca, hà tất dùng tới chiêu này." Thái tử phi bắt lấy bàn tay hư đốn đang sờ soạng khắp nơi, cố sức ngắt một cái, "Nói mau."

Thái tử bị đau mà rút tay về, nhân cơ hội ở trên mặt thái tử phi cắn một cái, "Ngươi đừng vội a, chờ ít ngày xem kết quả a. Về phần đại phúc tấn, cô cũng sẽ không đụng chạm đến nàng ta, mà là a mã của nàng ta, nếu đại a ca muốn bỏ vị trí phúc tấn thì muốn tìm trợ lực từ phía nhà mẹ đẻ phúc tấn đều khó khăn, cô còn phải tạ ơn nàng ta đây."

"Ha hả, " thái tử phi khẽ động gương mặt, cấp cho thái tử một biểu cảm tựa cười nhưng không cười, "Không nói thì không nói, chớ đợi đến lúc có kết quả rồi khi đó lại khiến cho ta cười chê."

"Làm sao có thể không tin tưởng cô như thế, phải hảo hảo dạy dỗ lại một trận." Thái tử quay người đem thái tử phi đè xuống, "Cô đã từng đánh trận mà không nắm chắc phần thắng chưa?"

"Tín, ta làm sao sẽ không tin thái tử điện hạ." Thái tử phi cố sức đem thái tử đè ngược lại, kéo lấy vạt áo thái tử, chậm rãi nâng lên, "Nói thừa, muốn dạy dỗ ta ngươi còn phải luyện nhiều một chút."

"Ai, Tĩnh Nghiên, ngươi phải ôn nhu dịu dàng." Thái tử bị áp trở lại, tự biết khí lực không sánh bằng thái tử phi, nhưng thật ra rất vô lại cởi áo ngoài, làm ra một bộ dáng để mặc thái tử phi chà đạp, "Tới giáo huấn cô đi, khí trời nóng bức, mau cởi xiêm y ra miễn cho giáo huấn xuất mồ hôi a."

"Học được diễn xuất ở đâu vậy." Thái tử phi bị lời thái tử nói chọc cho cười không ngừng.

Thái tử cũng vừa cười vừa lôi kéo tay của thái tử phi chủ động cởi quần áo, trong miệng còn giả vờ cảm thán: "Cô cho ngươi chiếm tiện nghi, chớ được tiện nghi còn khoe mẽ a."

"Ngươi thôi đi." Thái tử phi cúi đầu đích thân hôn lên môi thái tử.

119. Chương 119

Thái tử không chịu nói cho thái tử phi dụng ý của hắn ở đâu, thái tử phi chỉ có thể thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Ô Nhật Na. Ô Nhật Na biết được không cần phải quay về Mông Cổ, còn có thể xuất cung làm khách quý, tự nhiên cao hứng vô cùng.

Không sai, ở trong lòng Ô Nhật Na, lần này nàng là đi làm khách thuận tiện vui chơi, Trực quận vương phủ chỉ là nơi nàng tá túc. Nàng đã không đem cái gì giáo dưỡng để ở trong lòng, dù gì nàng cũng sẽ không ở kinh thành lập gia đình, căn bản không cần học quy củ mà nàng cho là gò bó này. Trực quận vương phủ là phủ đệ của nhi tử Huệ phi nương nương, mà Huệ phi nương nương đối với nàng tốt như vậy, nói vậy đại a ca và đại phúc tấn cũng sẽ rất thích nàng.

Ôm trong ngực kỳ vọng đi đến Trực quận vương phủ, Ô Nhật Na quả thực được hoan nghênh rất nhiệt liệt. Đại phúc tấn tuy rằng còn đang mang bệnh lại vẫn đứng ra tự mình tiếp đãi nàng, dù sao đây là ý chỉ thái hậu, cần phải để Ô Nhật Na ở Trực quận vương phủ tiếp đãi chu đáo.

Đại phúc tấn đối với việc thái hậu đem Ô Nhật Na tống vào trong phủ của nàng cũng không có quá bài xích, dù sao nàng bị bệnh đã mấy ngày nay không tiến cung, tin tức nguyên bản cũng không nắm kịp, căn bản không biết Ô Nhật Na là bị đùn đẩy một hồi mới đổ lên quý phủ của nàng. Huệ phi cũng chỉ là phái người đến nói để cho nàng quản tốt việc ăn ở, đi lại của Ô Nhật Na cách là được, Ô Nhật Na cách cách khó chiều hay nhiều thông tin hơn nữa lại không có. Nàng duy chỉ biết đến Ô Nhật Na vốn là phải làm tiểu thiếp của thái tử, thế nhưng không biết thái tử phi động tay động chân thế nào lại biến thành Ô Nhật Na đến Dục Khánh Cung tiếp thu giáo dục của thái tử phi, sau đó chịu không nổi thái tử phi giáo dục, thái hậu mới để Ô Nhật Na tới Trực quận vương phủ.

Ô Nhật Na thị không có khả năng làm tiểu thiếp của đại a ca, trong lòng đại phúc tấn rõ ràng điểm này, cho nên tiếp đãi Ô Nhật Na cũng coi như thoải mái, về phần nghe nói Ô Nhật Na khó chiều, ở lần đầu tiên nhìn thấy Ô Nhật Na văn nhã lễ phép, đại phúc tấn còn nghĩ đây chắc chỉ là lời đồn, có lẽ là thái tử phi không thích Ô Nhật Na, mới truyền ra những lời này đi.

Thái tử phi sau khi biết đại phúc tấn cùng Ô Nhật Na gặp gỡ liền thân thiết, thì buông tay không muốn theo dõi sự tình phát triển, nghĩ thầm đại phúc tấn làm sao có thể nghĩ nông cạn như vậy, tốt xấu còn giúp nàng ta, coi như là không thích Ô Nhật Na cũng sẽ không đi phá hư danh tiếng nàng ta a. Rõ ràng nói Ô Nhật Na khó dây dưa là người của Huệ phi nương nương.

Thái tử điện hạ đã bận rộn nhiều ngày, lên triều xong còn bị giữ lại Càn Thanh cung giúp Khang Hi để ý chính sự, tiện thể tự mình dạy Hoằng Thăng một chút, lúc quay về Dục Khánh Cung cũng chỉ có buổi tối, có lúc mệt mỏi trực tiếp leo lên trên giường ngủ, có lúc hơi có chút tinh lực liền cùng thái tử phi lăn qua lăn lại, cũng tốt sớm quên đi chuyện Ô Nhật Na này.

Chuyện ở trên triều thái tử cũng không có nói nhiều với thái tử phi, thứ nhất lo thái tử phi sẽ bận tâm, hai là sợ có người nói thái tử phi là phụ nữ lại tham gia vào chính sự, Hoằng Thăng thì trái lại, bởi vì hắn ở tại Càn Thanh Cung, lại được Khang Hi ân chuẩn đặc biệt cho phép nghe bẩm tấu và quyết định xử lý chuyện triều chính.

Gần đây khó có thể trở về Dục Khánh Cung bồi tiếp thái tử phi, Hoằng Thăng liền cùng thái tử phi nói, "Ngạch nương, a mã hứa muốn đích thân đi Hoàng Hà trông coi."

Thái tử phi thấy đứa con trai lớn nhất đã có dáng dấp của một tiểu thiếu niên, nét trẻ con mập mạp trên mặt đều đã không còn rõ ràng, đột nhiên có loại cảm thán thời gian trôi nhanh, đứa bé mới năm nào chớp mắt đã lớn như vậy. Đột nhiên nghe được Hoằng Thăng nói, lập tức hoàn hồn, "A mã ngươi muốn đi đến Hoàng Hà trông coi?"

Thái tử phi có chút không dám tin tưởng, đến Hoàng Hà trông coi cho tới bây giờ đều là chuyện làm cật lực mà không được cám ơn, "Thật vậy sao?"

Hoằng Thăng gật đầu, hắn cũng biết đây không phải là chuyện gì tốt, "Vốn là tứ thúc đi, nhưng sau a mã lại nói muốn đi, hoàng mã pháp còn dạy dỗ a mã một trận."

Hắn thân là thái tử, chỉ dưới một người duy nhất là Khang Hi, việc đi Hoàng Hà trông coi cực khổ như thế làm sao lại để hắn, dù là không đích thân đi, chỉ cần người của hắn lập được công lao, cũng có thể coi là thái tử công lao. Nguyên bản tứ a ca bị chỉ đích danh đi, tứ a ca hiện tại rất thân cận với thái tử, cũng đã coi như là thay mặt thái tử. Thái tử căn bản không cần chủ động ra mặt, không nói hiện tại chính là lúc Hoàng Hà sắp ngập lụt, đơn giản mà nói thái tử xuất hành lần này nguy cơ tứ phía. Khang Hi không mắng hắn mới là lạ.

"A mã ngươi đều chưa nói qua việc này với ta." Thái tử phi hơi nhíu mày nói rằng, đang êm đẹp tại sao thái tử lại phải đi đến Hoàng Hà?

"A mã khẳng định không muốn ngạch nương lo lắng." Hoằng Thăng từ trước đến nay là một tri kỷ tiểu áo bông, thấy thần sắc thái tử phi có chút chìm xuống, lập tức mở miệng an ủi, "Vốn dĩ nhi tử cũng không muốn nói cho ngạch nương, lại sợ chờ đến lúc đó a mã đột nhiên khởi hành, ngạch nương không kịp chuẩn bị."

"Vẫn là củ cải đỏ hiếu thuận." Thái tử phi nghe được Hoằng Thăng nói như thế, sờ sờ đỉnh đầu Hoằng Thăng.

"Ngạch nương, nhi tử là người lớn, người đừng đối xử với nhi tử như trẻ con vậy chứ." Hoằng Thăng phình má, ngoài miệng nói bất mãn, thế nhưng vành tai lại hồng hồng, có thể thấy được là xấu hổ.

"Biết ngươi đã trưởng thành." Thái tử phi kéo tay của Hoằng Thăng, so sánh một chút, "Trước đây ngươi chỉ có như thế này, hiện tại đều lớn như vậy. Trữ ma ma và ngạch nương phải giúp ngươi tìm vợ mới được."

Hoằng Thăng vốn chỉ là có vành tai đỏ, nghe được câu này lập tức cả khuôn mặt đỏ rần lên, "Ngạch nương, ta còn nhỏ nha, không gấp lấy vợ!"

"Ha ha, vừa này còn nói 'Ngạch nương, nhi tử là đại nam nhân'." Thái tử phi liền chế nhạo một câu.

Hoằng Thăng nghe vậy bất đắc dĩ chớp mắt, "Ngạch nương!"

"Được rồi, không đùa ngươi nữa. Gần đây hết thảy việc trên triều đã quen chưa." Thái tử phi cũng một vừa hai phải, miễn cho tiểu hài nhi xấu hổ, nghĩ Hoằng Thăng được nghe tấu chương và quyết định sự việc mấy

ngày nay, cũng không biết hắn ở với một đám cáo già có ổn không.

"Hoàng mã pháp đối với ta rất tốt, nhóm thúc thúc cũng không tệ, còn có những đại thần kia, nhưng thật ra rất hay khen ta, bất quá a mã nói bọn họ đối với vị a ca nào cũng đều khen không khác nhau là mấy." Hoằng Thăng thấy thái tử phi hỏi chính sự của hắn, cười hì hì chọn lời êm tai nói, "Ngạch nương, chỉ có đại bá đối với ta luôn xuy râu mép rồi trừng mắt, từ trước hắn đối với ta cũng không tệ lắm mà, nhưng mấy ngày nay đều giống như thay đổi một người khác vậy."

"Chính ngươi cũng không biết vì sao ư." Thái tử phi cười nói, "Ngươi không cần để ở trong lòng, có người thích có người không thích, đó mới là chuyện thường, chỉ cần chính ngươi cảm thấy thoải mái là tốt rồi."

"Ừ." Hoằng Thăng gật đầu, lại cùng thái tử phi nói chút chuyện sinh hoạt hàng ngày, lại hỏi hai người đệ đệ, "Ngạch nương, thế nào mà Hoằng Tích và Viên Ninh lại không ở đây? Hoằng Tích hôm nay không cần lên lớp học."

"Hắn a, hiện tại đang ở trong thư phòng chơi, gần đây lại không biết đang suy nghĩ chuyện kỳ quái gì." Thái tử phi nói, Hoằng Tích từ lần trước ở ngự hoa viên xử trí cung nhân không chu toàn, khiến hắn học cái gì cũng không để tâm, kết quả gần đây si mê cái gì kỳ môn độn giáp các loại linh tinh cổ quái, chuẩn bị học làm ngọa long Gia Cát Lượng, thái tử phi nghĩ Hoằng Tích chỉ là nhất thời hứng thú, sẽ không đối với hắn có ảnh hưởng gì lớn, cứ để mặc hắn.

"Chuyện kỳ kỳ quái quái?" Hoằng Thăng nghe được cảm thấy hiếu kỳ, "Ta hôm qua mới nghe được thầy dạy ở thư phòng hồi bẩm hoàng mã pháp nói Hoằng Tích gần đây hay hỏi hắn trời có cái gì, người từ đâu đến, vì sao trời là thiên địa tự nhiên."

Thái tử phi vừa mới nghe Hoằng Thăng nói, còn nghĩ Hoằng Tích đứa nhỏ này cư nhiên từ Ngọa Long chuyển thành Trang Tử, không nghĩ tới hắn có tiềm chất làm nhà triết học, nhưng nghĩ lại không nói suy nghĩ trong lòng ra, lời trẻ con của Hoằng Tích nếu như bị người thêu dệt thành hắn chất vấn trời đất, thập chí sẽ bị nói là khiêu chiến với quyền uy của Khang Hi, dù sao Khang Hi cũng được coi là thiên tử. Nghĩ đến đây vỗ trán một cái, "Đều tại ta không để ý việc này."

"Ngạch nương, nhi tử đi tìm đệ đệ, đến lúc đó dạy hắn một chút, ngươi yên tâm đi." Hoằng Tích thấy thái tử phi để bụng, cũng yên lòng, nhưng vẫn muốn đi tìm Hoằng Tích, giữa huynh đệ bởi vì một ở Càn Thanh Cung, một ở Dục Khánh Cung, thời gian gặp mặt không nhiều lắm, phải đi giao lưu tình cảm mới được.

"Đi đi, ta đi ôm Viên Ninh tới tìm các ngươi." Thái tử phi cũng nói.

Thái tử phi cùng đứa con cả quan tâm vấn đề lớn của Hoằng Tích, tư tưởng của tiểu hài tử đều là khoa trương, màu sắc sặc sỡ, như ngựa thần lướt gió, chờ thái tử phi quan tâm thì Hoằng Tích đã không để ý tới trời và đất, ngược lại đối với trái địa cầu nổi lên hứng thú. Được, khoa học gia lý luận gia cũng được, trong lòng thái tử phi nghĩ như vậy, kết quả không nghĩ tới Hoằng Thăng và Hoằng Tích lại làm rùm beng.

"Hoằng Tích, ngươi không có việc gì muốn nghiên cứu địa cầu để làm chi! Những thứ này đều là phi thực tế!" Hoằng Thăng là phái thực dụng, mô hình địa cầu là do tiền triều từ phương tây lấy được, trải qua hơn một trăm năm nghiên cứu, cũng có một bộ phận trí thức tiếp nhận mình là sống tại khối địa cầu, nhưng Hoằng Thăng chưa từng nghĩ tới đệ đệ của mình đang yên đang lành lại đi nghiên cứu địa cầu. "Những thứ này đều không cần thiết, đem chữ của ngươi luyện nhiều mới là việc chính."

"Ai nói! Thang Nhược Vọng* nói, quốc gia bọn họ bên kia có hiền nhân nói 'Cho ta một điểm tựa, ta là có thể nâng cả trái đất lên.' " Hoằng Tích bất mãn phản bác, "Ta chỉ muốn biết nó có thật không." (*Johann Adam Schall von Bell là một giáo sĩ phương Tây đã từng làm quan dưới 2 triều nhà Minh và nhà Thanh)

"Thang Nhược Vọng nói mà ngươi cũng tin? Tiền triều có người tin có thể bay trên trời đây, kết quả đem mình cột vào hỏa tiễn châm lửa, kết quả bay chưa đầy một đã nổ tan xác. Ngươi tin nhiều như vậy để làm chi!" Hoằng Thăng nghĩ tư tưởng đệ đệ bây giờ rất nguy hiểm.

Hoàng mã pháp là người rất thích những thứ từ phương tây, cảm thấy thú vị, nhưng cũng rất ít cho hoàng tử hoàng tôn học tập văn hóa phương tây, lại càng không cho phép bọn họ truyền giáo ở Đại Thanh, ông nghĩ nếu để những tư tưởng này được truyền bá sẽ uy hiếp nghiêm trọng đến hoàng quyền. Hoằng Thăng là chịu ảnh hưởng từ Khang Hi, cái gì có thể tiếp thu cái gì là kiêng kỵ hắn biết rõ một hai, đệ đệ không có

gì làm rảnh rỗi đi nghe Thang Nhược Vọng nói, để hắn có mấy ý nghĩ không thực tế, vạn nhất xảy vấn đề gì, xử trí Thang Nhược Vọng không thành vấn đề gì, nhưng đệ đệ học cái xấu, ý nghĩ sai lệch thì làm sao bây giờ?

"Ca ca, ngươi không hiểu!" Hoằng Tích há mồm lại ngậm miệng, nhịn không được còn là mở miệng nói, vẻ mặt phiền muộn vì không được người khác hiểu.

"Ta là không hiểu. Ngươi đã nói chúng ta đều ở trên địa cầu, nếu ngươi quả thật đem địa cầu nạy lên, tất cả chúng ta đều rơi vào vực sâu vô tận đi, toàn gia đình chúng ta, từ hoàng mã pháp, hoàng tổ nãi nãi sẽ làm sao bây giờ, ngươi có nghĩ tới không? Còn có các con dân Đại Thanh sẽ làm thế nào? Ngươi sinh sự từ việc không đâu a." Hoằng Thăng lại nói.

Thái tử phi ôm tiểu Viên Ninh, nghe hai huynh đệ bọn họ nói mà trừng mắt há hốc mồm, kết quả tiểu Viên Ninh thấy bất mãn, viên cầu nhỏ kia quơ một cái đem chén trà hất xuống đất, tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên cắt đứt chuyện đấu khẩu, hai huynh đệ đều đưa ánh mắt đến trên người thái tử phi.

"Ngạch nương, không mặc kệ đệ đệ được." Hoằng Thăng đối thái tử phi đề nghị, cần tăng mạnh giáo dục tư tưởng đệ đệ, "Miễn cho ngày nào đó hắn bất mãn đem địa cầu nậy lên, lúc đó có biết bay trên trời cũng đã muộn."

"Ngạch nương, ca ca khi dễ người!" Hoằng Tích bị Hoằng Thăng nói như vậy, thể xác và tinh thần lại chịu đả kích, chạy vào trong lòng thái tử phi, kết quả bị cái chân mập mạp chắc nịch của tiểu Viên Ninh đạp lên trên mặt, "Ngạch nương, đệ đệ cũng khi dễ ta."

Nói lý tưởng trong đầu thì không được người khác thấu hiểu, huynh đệ đều khi dễ hắn, ngạch nương cũng không quan tâm hắn, Hoằng Tích khổ sở mà vành mắt như có sương mù, thái tử phi thấy đau lòng, đánh chân béo của Viên Ninh một cái, dỗ Hoằng Tích, "Hoằng Tích không khóc a, ngạch nương thương ngươi."

"Ngạch nương, ta không để ý tới ca ca và đệ đệ nữa." Hoằng Tích ôm lấy cánh tay của thái tử phi, ép sát người không quên trừng mắt liếc tiểu Viên Ninh xấu xa, Viên Ninh như cũ dùng tay nhỏ bé đẩy tay của Hoằng Tích, Hoằng Thăng thấy cảnh tượng này nhưng trái lại cắn chặt môi, thầm nghĩ ta là người lớn, không cùng đệ đệ tính toán.

Thái tử sau khi biết chuyện này, Hoằng Thăng Hoằng Tích hai huynh đệ đều bị hắn mang vào thư phòng, có điều tiến vào ủ rũ đầu nhưng rồi hai anh em lại vẻ mặt đầy tinh thần mà đi ra.

Thái tử phi đã xác định thái tử thực sự phải xuất cung đi tuần, bắt đầu vì hắn chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết cho việc đi tuần, lại để cho hắn yên tâm việc trong cung, an tâm mà đi xa. Thái tử cùng thái tử phi nói đến dụng ý của hắn dữ khi tìm cách đi trông coi Hoàng Hà, hắn không muốn chỉ là một thái tử cao cao tại thượng, cần phải có chiến tích thực sự của riêng mình, như thế mới có thể ngồi chắc ở ngôi vị thái tử, cũng để cho hoàng a mã thấy hắn một lòng với Đại Thanh. Tuy rằng hắn không cần thiết phải làm như vậy, mà thái tử chỉ cần ngồi trên triều bày mưu tính kế, sai bảo đại thần các nơi mới đúng, nhưng hắn luôn luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, cho nên hắn muốn cải biến.

Trông coi Hoàng Hà chỉ là bước đầu tiên, hoàng a mã của hắn cũng đã từng đích thân đi thị sát Hoàng Hà, hắn là thái tử, đi bước này cũng là đương nhiên.

Thái tử phi rất là muốn đi cùng thái tử, nhưng thái tử lần này cũng không phải theo Khang Hi đi du sơn ngoạn thủy, mà là đi làm chính sự, đương nhiên không thể mang thái tử phi đi theo, phu thê hai người rất lưu luyến một trận, thái tử trước khi đi còn đối với thái tử phi nói, "Ngươi an tâm chờ cô trở về, ngươi thích gì, trở về cô sẽ mang cho ngươi."

"Ngươi bình an trở về là tốt rồi." Thái tử phi cũng không có đòi hỏi gì cả, chỉ nói một câu như vậy.

Thái tử đi tuần, đến trông coi Hoàng Hà, đi theo còn có ngũ a ca, thập tam a ca, sau khi bọn họ đi trong cung nhưng lại rất trầm tĩnh. Thái tử phi cũng mong muốn sớm đợi đến ngày thái tử trở lại. Nhưng rất nhanh, ngoài cung đã có tin tức truyện về, Ô Nhật Na đã gây họa.

120. Chương 120

Ô Nhật Na đã gây họa. Cái họa này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nàng đem tiểu thiếp mà Long Khoa Đa thích nhất đánh cho mập mặt, đánh xong còn đem người ném vào trong nước, toàn bộ quá trình không có bất kỳ thị nữ nào hỗ trợ, nàng một mình đối phó, có thể thấy được sức chiến đấu hung hãn của nàng.

Thái tử phi mới đầu còn tưởng rằng Ô Nhật Na sẽ làm đại phúc tấn tức muốn chết, còn lo lắng thái hậu bên kia biết chuyện sẽ đem việc giải quyết hậu quả đẩy cho Dục Khánh Cung, kết quả chẳng qua là đánh một thiếp thất hống hách, điều này thì có gì to tát. Duy chỉ có điều kỳ quái là Ô Nhật Na sao lại chạy đến Đông phủ đánh người, có thể phá tan lớp lớp người hầu, đem người đánh mỏi tay, đám hạ nhân Đông phủ kia cũng quá vô dụng đi, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đợi chuyện nhỏ này qua đi, phát hiện nguyên lai Ô Nhật Na là ra mặt thay cho đại phúc tấn. Phải nói đại phúc tấn đối với Ô Nhật Na cũng coi như quan tâm, cái gì tốt đều nhớ đến Ô Nhật Na, nhất thiết phải tiếp đãi tốt với Ô Nhật Na ở Trực quận vương phủ, đợi đến khi tới các phủ khác thấy có sự đối lập, Ô Nhật Na mới có thể càng hướng đến phe cánh của đại a ca bọn họ, cũng là muốn cho các chị em dâu khác một nan đề. Chung sống một đoạn thời gian, đại phúc tấn cũng biết tính cách Ô Nhật Na, hay xúc động lỗ mãng, nói dễ nghe là ngay thẳng, nói khó nghe là trẻ nhỏ bồng bột, một lời không hợp ý nàng sẽ nổi trận lôi đình, không biết thu liễm tính tình của mình chút nào, nếu có người đắc tội nàng, nàng nhất định phải tìm cơ hội trả đũa. Thế nhưng Ô Nhật Na ở trong mắt đại phúc tấn, ưu điểm duy nhất của nàng cũng là ưu điểm dễ bị lợi dụng, người nàng nghĩ là người tốt thì nhất định cho là người tốt, đại phúc tấn nghĩ trên đời này không còn ai dễ ứng phó như Ô Nhật Na này, ở ngay từ lúc ban đầu đối tốt với nàng, hợp tâm ý của nàng rồi, Ô Nhật Na sẽ hoàn toàn không có bất kỳ cảnh giác hoặc là bất mãn đối với đại phúc tấn.

Nếu như chỉ là như vậy, đại phúc tấn nhất định sẽ hảo hảo đối đãi Ô Nhật Na, nhưng ở trong quá trình này xảy ra một đường rẽ, Ô Nhật Na thật không có giữ liêm sỉ của một khuê nữ rụt rè, cư nhiên ngu ngốc hồ đồ ở trước mặt đại phúc tấn khen chồng của nàng là đại a ca, nói cái gì đại a ca oai hùng, Mông Cổ dũng sĩ cũng chưa từng thấy mấy người được như hắn. Ở trong mắt Ô Nhật Na, nàng khen đại a ca là cho đại phúc tấn mặt mũi, làm cho đại phúc tấn vui vẻ và vinh hạnh, nhưng nàng lại đã quên, ở Mông Cổ nàng có thể tùy tiện khen một dũng sĩ, nhưng đây là kinh thành, một vị nữ nhi chưa lấy chồng khen người chồng trước mặt người vợ, đây chính là có ý cướp chồng, kết quả có thể nghĩ, đại phúc tấn nghe xong lời này, dù vui vẻ nhưng cũng sẽ cảm thấy Ô Nhật Na lỗ mảng.

Cũng không biết có người nô tỳ nào cơ trí thì thầm bên tai đại phúc tấn, nói Ô Nhật Na cách cách phải gả cho một dũng sĩ, Ô Nhật Na cách cách khen đại a ca tốt, có phải là đã coi trọng đại a ca hay không?

Đại phúc tấn cảm giác nguy cơ xảy ra, Ô Nhật Na cách cách ở lại Trực quận vương phủ, dù có là đề phòng chặt chẽ, cũng vẫn sẽ thường xuyên gặp được đại a ca, đại a ca lại không giống với thái tử điện hạ một mực chung thủy. Có điều những lúc đại a ca và Ô Nhật Na gặp mặt cũng coi như quang minh lỗi lạc, cho nên đại phúc tấn vẫn không nghĩ qua điểm ấy, bây giờ được người nhắc nhở, lại thật lo lắng Ô Nhật Na có ý định gì đó. Hơn nữa đại phúc tấn ốm bệnh quanh năm, bên ngoài luôn có người nói nàng không qua được, Ô Nhật Na nổi lên tâm tư gì cũng không phải không có khả năng.

Đại phúc tấn lo lắng một trận, lại đột nhiên nghĩ đến nếu nàng thực sự không còn, người để đại a ca tái giá cũng không đến lượt nàng ta, Ô Nhật Na rõ ràng là không phù hợp tiêu chuẩn này. Trong lòng vừa buông, lại bị tâm phúc nhũ mẫu nói một câu, Ô Nhật Na cách cách là một người không thể dùng lẽ thường để suy đoán, xem lời ăn tiếng nói và cách cư xử của nàng, tác phong hành sự chính là không câu nệ lễ giáo là người không bị các quy củ ràng buộc, nàng còn là người nhà mẹ đẻ của thái hậu đây, nếu như thái hậu giúp đỡ nàng, vị trí đại phúc tấn thì có là gì? Hơn nữa, vì sao đang êm đang đẹp Ô Nhật Na cách cách lại bị thái hậu đưa tới Trực quận vương phủ tiếp thu giáo dưỡng của đại phúc tấn? Đại phúc tấn đang mang bệnh trong người có thể dạy dỗ Ô Nhật Na cách cách cái gì, hà tất cứ phải để Ô Nhật Na quen thuộc Trực quận vương phủ trước, làm cho Ô Nhật Na cách cách không bị bỡ ngỡ a.

Lòng của đại phúc tấn vào lúc này cũng không buông được, đối với Ô Nhật Na cách cách cho dù ngoài mặt cười, nhưng trong lòng cũng đã có ý xa cách, để không tỏ thái độ ra quá rõ ràng, cũng vì dời đi mục tiêu của Ô Nhật Na, đại phúc tấn mượn cớ ốm bệnh, chủ động tìm một nhà tốt cấp cho Ô Nhật Na, phí sức đưa

thiếp mời đến các quý phụ khuê mật có giao tình tốt, vì Ô Nhật Na cách cách làm ra ý tứ thân cận.

Hành động của Đại phúc tấn lần này người bên ngoài chỉ cần tinh ý hỏi thăm đã biết nàng muốn làm gì, thân phận Ô Nhật Na cách cách vẫn có lực hấp dẫn nhất định, người đến Trực quận vương phủ dự tiệc cũng nhiều, đại phúc tấn làm điều tốt cho Ô Nhật Na, Ô Nhật Na cũng cảm động đại phúc tấn thật là có lòng, nàng cũng muốn ở lại kinh thành, vì vậy rất nghe lời đại phúc tấn nói, cùng tỏ ra văn nhã ứng đối với người đến coi mắt.

Đại phúc tấn nhìn qua nhiều nhà như vậy, hợp với ý nàng chỉ có con trai trưởng Nhạc Hưng của Hách Xá Lý thị vợ cả Long Khoa Đa, tại sao lại như vậy, là vì thay bạn chốn khuê phòng trút giận.

Hách Xá Lý thị và đại phúc tấn đã là hai năm không gặp, đại phúc tấn thân thể không tốt, rất ít lộ diện, mà Hách Xá Lý thị lại là bởi vì việc xấu trong nhà bị cấm túc ở nhà chịu đựng dằn vặt, nếu như điều không phải đại phúc tấn lần này gửi ba lần thiệp mời, nhất định phải mời Hách Xá Lý thị đến Trực quận vương phủ dự tiệc, nếu không sợ rằng Hách Xá Lý thị còn không ra khỏi nhà được. Chờ hai người gặp nhau, đại phúc tấn cảm thấy sửng sốt khi phát hiện Hách Xá Lý còn tiều tụy hơn so với nàng, cả người gầy gò, hoàn toàn mất hết tinh thần. Lúc nắm lấy tay nàng lại phát hiện bàn tay đã từng mềm mại của Hách Xá Lý thị đã thô ráp đến cực điểm, đại phúc tấn liền mở miệng hỏi, chợt nghe nhũ mẫu bên cạnh Hách Xá Lý thị ho khan một tiếng, Hách Xá Lý thị vô ý thức run rẩy một chút. Đại phúc tấn kinh hãi, nhìn đến phát hiện nhũ mẫu này rất lạ mặt, cũng không phải thiếp thân nhũ mẫu của Hách Xá Lý thị trước kia, đại phúc tấn lửa giận thiêu đốt, Hách Xá Lý thị cái gì cũng không dám nói, hỏi cái gì cũng đều cẩn thận rẽ đến nơi khác, càng là như vậy, đại phúc tấn cùng minh bạch đây là tín hiệu cầu cứu.

Vụng trộm liên lạc một phen, đại phúc tấn kinh hãi, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua cuộc sống của một vợ cả nào lại như thế. Sinh hoạt hằng ngày của Hách Xá Lý thị quả thực không bằng heo chó, nàng cư nhiên bị một tiểu thiếp hành hạ đến sợ hãi cái vị tiểu thiếp kia như sợ hổ, mà Long Khoa Đa còn hoàn toàn đứng về phía vị tiểu thiếp Lý Tứ kia, nhìn vợ cả chịu nhục còn không cho vợ cả xin sự trợ giúp từ nhà mẹ đẻ, mà Đông gia cũng không để việc xấu trong nhà truyền ra bên ngoài, bằng không đối với tiền đồ con trai trưởng nhà Đông gia có trở ngại nên càng có lý do đem chuyện Hách Xá Lý thị đè xuống, giống như giam cầm vậy.

Đây quả thực để người khiếp sợ, trên đời này lại có nhà không nói đạo lý như thế, mà cái nhà như thế lại còn là Đông gia! Đại phúc tấn rất muốn giúp bạn cũ chốn khuê phòng xả giận, nhưng lại vừa lo lắng nàng làm vậy sẽ khiến đại a ca đắc tội với Đông gia, vì đem chủ ý đánh tới trên người Ô Nhật Na.

"Đại phúc tấn để con trai trưởng Hách Xá Lý thị cưới Ô Nhật Na, nhưng thật ra rất hay a." Thái tử phi nghe sơ được chuyện Đông gia ái thiếp diệt thê mà trong lòng cũng khiếp sợ giống như vậy, cũng không trách được Đông Quốc Duy muốn đem chuyện Hách Xá Lý thị đè xuống, nếu như việc này truyền đi, vị trí vững chắc của hắn thì không sợ nhưng mà là sợ cho tiền đồ của con trai trưởng hắn Long Khoa Đa. Việc Hách Xá Lý thị nhịn nhục, phần lớn cũng bởi vì Long Khoa Đa là phụ thân của Nhạc Hưng a, nếu như Long Khoa Đa có chuyện gì, như vậy phận làm con cũng sẽ có chuyện gì tốt? Đại gia tộc chính là như vậy, so sánh toàn bộ lợi ích của gia tộc với lợi ích của một đứa con dâu, ngoại trừ hi sinh ngươi ra thì còn phương án nào tốt hơn? "Ô Nhật Na không thích quy củ, Đông gia cũng không giảng quy củ, Ô Nhật Na nếu thật có thể vào Đông gia, đó mới là chơi thật hay."

"Chủ tử nói không sai, Ô Nhật Na cách cách nếu có thể làm con dâu của Hách Xá Lý thị, Lý Tứ làm sao còn có thể khi dễ được nàng? Chỉ dựa vào việc Ô Nhật Na dám đánh người còn ném xuống nước đã đủ chứng minh đi." Trữ ma ma đối với chuyện nhà Đông gia cũng cảm thấy rất hứng thú, "Bất quá Ô Nhật Na cách cách đến Đông phủ làm khách, lại đem người ta đánh, nàng còn có thể vào Đông gia sao?"

"Là Lý Tứ đụng phải Ô Nhật Na, chỉ cần cứ giữ vững quan điểm đó, Đông gia phải đem cơn giận này nuốt xuống thôi, có điều Hách Xá Lý thị lại thảm." Thái tử phi nói, " Lý Tứ cũng thật là lợi hại, cư nhiên có thể khiến cho Long Khoa Đa ái thiếp diệt thê đến trình độ như vậy."

"Chẳng qua lại một con hồ ly tinh thích dụ dỗ, rất cần ăn giáo huấn." Trữ ma ma đối với mấy chuyện liên quan đến tiểu thiếp cho tới bây giờ cũng không có hảo cảm, "Chủ tử, Hách Xá Lý thị là người nhà mẫu tộc thái tử điện hạ, người nói có muốn hay không giúp một tay?"

"Tộc Hách Xá Lý thị nhiều người như vậy, có mấy ai không có tiền đồ, có thể giúp được sao?" Thái tử phi

nghe Trữ ma ma nói như vậy, ngược lại bình thản nói rằng, thật vất vả đem Tác Ngạch Đồ rời khỏi triều chính, thiếu đi một cây đại thụ, Hách Xá Lý thị mới thu liễm, nếu như thái tử phi đột nhiên ra tay giúp Hách Xá Lý thị không có lý do, dễ lại đem trạng thái tạm thời cân đối trong triều đánh vỡ. Từ lúc Tác Ngạch Đồ và Minh Châu hai người đều xuống đài, Khang Hi thiếu đi hai phe quyền thần khống chế cục diện cân đối của bàn cờ, ở lúc các a ca thành niên tham gia vào triều, lại tân đề bạt Đông Quốc Duy và Trương Anh làm nội các đại thần, triều đình lần thứ hai khôi phục lại thế căn bằng, nếu như chuyện Đông gia lần này làm lớn, kẻ thù chính trị của Đông gia nhưng một điểm cũng không ít hơn Tác Ngạch Đồ và Minh Châu trước đó, chí ít thái tử phi là biết Tác Ngạch Đồ gừng càng già càng cay còn muốn thừa dịp nào đó tái khởi, lỡ đâu Tác Ngạch Đồ nghĩ chuyện Hách Xá Lý thị bị lấn át là một cơ hội, thừa thời cơ khuấy động, nhất định sẽ quấy rầy các nước cờ thái tử đã bố trí từ trước.

"Nhưng Hách Xá Lý thị cũng là đáng thương cảm." Trữ ma ma thấy thái tử phi nói như vậy, trong lòng biết chủ tử còn có điều kiêng kỵ.

Cam Thảo ở một bên nghe được, lại bất đồng với ý của Trữ ma ma nói, "Nhũ mẫu, Hách Xá Lý thị là vợ cả, nàng có lễ phép quy cũ trợ giúp, vậy mà lại để cho một tiểu thiếp khi dễ thành như vậy, là do nàng ta không có bản lĩnh. Nô tỳ nghĩ, Hách Xá Lý thị nên chiếu theo quy củ đem cái Lý Tứ kia tóm gọn, nếu không, lẽ nào vợ cả của Đông đại nhân cũng không thể xử trí một tiểu thiếp sao, bực này rối loạn gia pháp lại đang tồn tại cũng khó có thể tin nổi."

"Cam Thảo, ngươi nói nghe thật đơn giản, ngươi làm sao lại không suy nghĩ một chút, Hách Xá Lý thị không được lòng Long Khoa Đa đại nhân, mới bị đối phương khi dễ thành như vậy, nếu quả như lấy oai chính thê đè ép cái Lý Tứ kia còn không biết sẽ bị Long Khoa Đa đại nhân ngược đãi giày vò đến thế nào nữa." Cam lộ giống như là bất bình thay Hách Xá Lý thị.

Đều là vợ cả, trong lòng thái tử phi cũng không được bình tĩnh như mặt ngoài vậy, nếu như không phải là bởi vì ở Dục Khánh Cung, thân là thái tử phi, mọi động thái luôn bị khắp nơi soi xét, chỉ sợ cũng sẽ đi giúp Hách Xá Lý thị, thái tử còn chưa hồi cung, thái tử phi không muốn đi sinh sự, chí ít Khang Hi còn sống trên đời sẽ không để Đông gia ngã xuống, dù có là thật sự ngã xuống, Khang Hi cũng sẽ đem Đông gia đỡ dậy, tốt xấu gì cũng là đại gia tộc, đường đường một hoàng đế mẫu tộc, thanh danh không tốt thì sao coi được. Khang Hi chắc là sẽ không để ý tới chuyện vợ cả một thần tử bị tiểu thiếp khi dễ, nếu quả thật lọt đến tai ông, Đông gia có lẽ sẽ bị răn dạy, nhưng Hách Xá Lý thị cũng nhất định sẽ không có chuyện gì tốt, Khang Hi cũng mặc kệ ngươi có nỗi khổ tâm gì, thân là vợ cả không thể quản lý hậu viện lại còn bêu riếu chuyện xấu ra bên ngoài, đây là tội lớn, về phần cái tiểu thiếp Lý Tứ kia, Khang Hi có khả năng ban cho giải lụa trắng cho êm chuyện. Chuyện lớn hóa nhỏ tuyệt đối không được làm lớn chuyện, bằng không Khang Hi sẽ làm ai cũng không có mặt mũi.

Thái tử phi vốn là không dự định nhúng tay vào chuyện đại phúc tấn giúp Hách Xá Lý thị, dù thế nhưng lúc ở Từ Nhân Cung, nghe thái hậu hỏi kinh thành có nhà nào tài hoa có thể hôn phối với Ô Nhật Na hay không, thái tử phi đem Nhạc Hưng lên đầu danh sách liệt kê. Còn không chờ thái hậu quyết định chỉ hôn, ngoài cung đã truyền đến tin tức Hách Xá Lý thị bị đánh, còn là Long Khoa Đa tự động thủ, thái tử phi không nhịn được.

Cái Lý Tứ kia bị Ô Nhật Na đánh, còn bị rơi xuống nước, không cách nào trả thù Ô Nhật Na, liền đem mũi thương chĩa vào Hách Xá Lý thị, Long Khoa Đa thấy ái thiếp bị thương giống như đau đến tâm can vậy, Ô Nhật Na là bởi vì Hách Xá Lý thị mà tới, cái này tự nhiên đổ hết lên đầu Hách Xá Lý thị, trận đòn này đánh Hách Xá Lý thị đến nằm liệt giường, còn không cho Hách Xá Lý thị tìm thái y. Nhạc Hưng A là con trai tưởng len lén thỉnh thái y cho ngạch nương nhà mình, đều bị đám hạ nhân kia ngăn lại bẩm báo cho Long Khoa Đa mà bị phạt, cũng không dám có hành động gì nữa, bởi vì nếu hắn còn dám làm gì Long Khoa Đa sẽ đánh luôn cả hắn.

Chuyện tình trong Đông phủ quả thực so với gánh hát còn muốn kịch tính hơn, nhưng lại hoàn toàn là chuyện có thật. Thái tử phi thực sự tưởng tượng không được cái lão Đông Quốc Duy kia cũng được coi như cáo già, thế mà lại không đi ngăn cản con cháu của hắn làm những chuyện hồ đồ kia, lẽ nào không sợ một ngày nào đó sự việc bị bại lộ?

Thái tử phi nào biết đâu rằng, cũng bởi vì Đông Quốc Duy còn sống, cho nên Long Khoa Đa mới hành sự không hề thu liễm, dù sao Đông Quốc Duy còn có thể quản một chút. Nếu như thái tử phi nhớ kỹ sử sách,

liền sẽ rõ sinh hoạt của Hách Xá Lý thị hiện tại so với ngày sau còn tốt gấp trăm lần, sau này Đông Quốc Duy mất đi, không ai quản Long Khoa Đa, Lý Tứ chân chính hiển lộ uy phong, đem Hách Xá Lý thị dằn vặt thành giống như *Nhân Trư trong truyền thuyết mà chết. (*Các nàng tìm đọc sử tích của Thích Cơ để hiểu thêm nhé)

"Cửu cách cách điều không phải chỉ hôn cho Đông gia Thuấn An Nhan sao? Lập gia đình coi như sẽ không thường tiến cung." Thái tử phi nói rằng, "Đức phi hiểu rõ nhất người con gái này, chuyện Đông gia sợ là Đức phi còn chưa biết đây."

Trữ ma ma nghe được nhãn tình sáng lên, "Đức phi nương nương ở trong cung, tin tức cũng không tinh thông, Đông gia cố tình che lấp, Ôn Hiến công chúa sợ là cũng không tiện nói sự tình bực này, miễn cho lộ truyện xấu trong nhà khiến phò mã mất hứng." Ôn Hiến công chúa và phò mã cũng không hợp nhau cho lắm, Thuấn An Nhan đúng là để Đức phi hướng Khang Hi cầu Ôn Hiến, làm công chúa duy nhất không cần gả đến Mông Cổ, chuyện chủ động tới cầu hôn cũng không mỹ mãn, ngoại nhân tương truyền Khang Hi rất yêu thương nàng, nhưng Khang Hi đúng là theo như ý nguyện của nàng, để cho nàng gả vào Đông gia, quay đầu liền chặt đứt tiền đồ của Thuấn An Nhan. Phò mã có thể thích công chúa mới là lạ. Ôn hiến công chúa bởi vì chuyện này, sau khi thành hôn không tiến cung nữa, Đức phi cho dù có lòng quan tâm, Ôn Hiến không chủ động nàng cũng không có cách nào, miễn cho nhúng tay càng khiến phò mã xa lánh công chúa.

Thái tử phi nói ra việc này, ở Từ Nhân Cung cùng thái hậu thương lượng hôn sự Ô Nhật Na với Nhạc Hưng A, Ô Nhật Na tuy rằng đánh tiểu thiếp Long Khoa Đa, nhưng thái hậu sẽ không để ý chuyện nhỏ bực này, chỉ coi là có người không có mắt đắc tội Ô Nhật Na, dạy dỗ một trận thì thế nào. Thái hậu không truy cứu, cũng hiểu được Đông gia coi như xứng với thân phận Ô Nhật Na, nhưng không biết Nhạc Hưng A rốt cuộc có được hay không, nói đến việc gả vào Đông gia, thái hậu nghĩ đến Ôn Hiến công chúa đối với Đông gia nhất định là quen thuộc, liền muốn cho đòi Ôn Hiến vào cung hỏi một chút.

Đức phi biết được thái hậu có ý định để Ô Nhật Na làm chị em dâu với Ôn Hiến, lúc này mới nhớ tới Ô Nhật Na bị ném ở Trực quận vương phủ, sau khi nghe ngóng quả nhiên Ô Nhật Na đã gây họa, cũng nghe ra được chuyện Đông phủ ái thiếp diệt thê, Đức phi đã lâu không gặp Ôn Hiến, lập tức kinh hãi, nếu như phò mã đối xử với công chúa không tốt, công chúa nhất định sẽ không nói ra, Đức phi biết rõ tính nữ nhi của mình rất quật cường cố chấp.

Thái hậu gọi Ôn Hiến công chúa tiến cung, hỏi xong chuyện muốn hỏi vừa lúc Đức phi ở Vĩnh Hòa Cung tới gặp mặt con gái, trải qua truy vấn, biết Thuấn An Nhan không to gan như Long Khoa Đa vậy, dám động thủ đánh người, nhưng bởi vì đối với công chúa không thích, cũng là nuôi vài tiểu thiếp, đối xử với tiểu thiếp so với công chúa tốt hơn nhiều, Ôn Hiến nói ra việc này xong nhịn không được nhào tới trong lòng Đức phi khóc nức nở, đức phi cũng là vừa tức vừa hận, muốn thay nữ nhi ra mặt, nhưng lại sợ ném chuột vỡ đồ, sợ tìm Thuấn An Nhan tính sổ xong, Ôn Hiến càng không dễ sống.

Bất đắc dĩ, hôn sự Ô Nhật Na đã bày ra ở trước mắt mọi người, thái hậu để mấy người phi tử hậu cung hợp lại thành một khối hỗ trợ chọn lựa, thái hậu nhìn trúng hai nhà, một nhà là Đông phủ cháu ruột Đông Quốc Duy, Nhạc Hưng A, một nhà là tôn thất con trai trưởng của Thường Ninh là Bình Khắc.

Chọn thế nào còn phải nói sao, Đức phi thấy Ô Nhật Na có can đảm đánh tiểu thiếp liền chủ trương gắng sức đẩy Ô Nhật Na tiến vào Đông phủ, đến lúc đó để Ôn Hiến cùng Ô Nhật Na thân cận, Ô Nhật Na sẽ thu thập mấy vị tiểu thiếp của Thuấn An Nhan này, ngươi nói Ô Nhật Na làm sao có thể quản chuyện này ư? Ô Nhật Na là người thích nói quy củ sao? Người như vậy là thích hợp vào Đông phủ nhất. Các phi tử khác cũng đưa ra suy nghĩ của mình, bất quá trải qua bàn luận, thái hậu thực sự coi trọng Nhạc Hưng A, cùng ngày liền phái người đi dò hỏi ý Khang Hi, ngày thứ hai liền chỉ hôn.

Ô Nhật Na nằm dưới nhiều sự mưu tính mà được như ý nguyện lưu lại kinh thành, bắt đầu chuỗi ngày sinh hoạt gà bay chó sủa ở Đông phủ.

121. Chương 121

Bởi vì thái hậu rất tin tưởng thái tử phi, nên để thái tử phi toàn quyền phụ trách hôn sự của Ô Nhật Na, thế nhưng Ô Nhật Na không chịu, nghĩ thái tử phi có thể sẽ khi dễ nàng không hiểu việc này, sau đó cắt xén đồ cưới của nàng, thái tử phi thật là bị nàng chọc cười, hai tay đẩy, đem nàng đổ lên cho đại phúc tấn lo, dù sao đi nữa Ô Nhật Na nghĩ nàng có thể ở lại kinh thành phần lớn cũng là nhờ đại phúc tấn giúp nàng.

Đại phúc tấn vốn nghĩ mọi chuyện đã giải quyết xong, hôn sự của Ô Nhật Na tự nhiên là do người trong cung phụ trách, thật không ngờ Ô Nhật Na nhất định chọn nàng, vốn dĩ cái tên Long Khoa Đa kia phái người đến chỗ đại a ca buông lời kiêu ngạo, nói đại phúc tấn chớ có nhiều chuyện mà chọc vào việc nhà hắn, đại phúc tấn đã tìm cách chối bỏ, không nghĩ tới lại bị Ô Nhật Na kéo vào.

Đại a ca đối với chuyện lần này cũng đau đầu, bất quá từ sau khi Long Khoa Đa dám ở trước mặt hắn làm càn, hắn là càng hận Long Khoa Đa hơn, nói, "Đông gia là cái thá gì, ỷ được hoàng a mã ân sủng, ngay cả ta đều không để vào mắt, nếu để ta có cơ hội, xem có giết chết hắn không." Mắng xong lại nghĩ đến mối quan hệ của Đông Quốc Duy và bát a ca, càng tức, "Lão bát thật là xem người bằng nửa con mắt."

Đại phúc tấn nghe đại a ca mắng chửi người khác, lại không trách đến nàng, hơi an lòng, "Hôn sự của Ô Nhật Na cách cách nên làm cái gì bây giờ?"

"Hôn sự?" Đại a ca lấy lại tinh thần, nói, "Tùy ngươi làm sao thì làm, cái việc này cũng không phải một người nam nhân như ta nên quản." Nói rồi đại a ca lại nhắc tới chuyện triều đình, liên tục cằn nhằn từ lúc thái tử đi, hoàng a mã mỗi ngày đều nhắc đến thái tử, ngày nào cũng nói, nói đến lỗ tai hắn sắp nổi nốt chai luôn rồi.

"Dận Nhưng thực là đáng trách." Đại a ca lại mắng.

"Gia ngài nói cẩn thận a, mặc dù ở trong phủ của mình, nhưng cũng đừng để cho người nghe được a." Đại phúc tấn mỗi lúc nghe đại a ca mắng chửi người đều kinh hồn táng đảm, "Gia ngài xin bớt giận, thái tử điện hạ đi tuần, không ở trước mặt hoàng a mã, hoàng a mã tự nhiên là nhớ rồi."

Trước đây đại phúc tấn cũng sẽ không nói với đại a ca như thế, nhưng hai người đã là phu thê lâu như vậy, đại phúc tấn cũng coi như nhìn thấu tính tình đại a ca, trực tiếp nói thẳng ngược lại sẽ không chọc hắn tức giận, đại a ca nghe được đại phúc tấn nói như vậy, nhưng thực sự cũng không làm sao được, lúc thái tử còn ở trước mặt Khang Hi, hắn cái vị đại ca này cũng đã không so được với thái tử, thái tử bây giờ không có ở đây, còn đi Hoàng Hà chịu gió táp mưa sa, hoàng a mã làm sai lại không hài lòng? Thế nhưng đại a ca nghĩ đến trước đây hắn mang binh đi đánh giặc chịu khổ cũng không ít hơn thái tử, nhưng hoàng a mã cũng không nhớ hắn bằng thái tử lúc này. Trong lòng nghĩ cảm thấy bất công, hận đến trực tiếp nguyền rủa thái tử đi chuyến này cũng đừng trở về nữa, muốn ám hại thái tử, nhân mã của mình lại xa xa không bì kịp nhân mã của thái tử và hoàng a mã, hoàn toàn không nhúng tay vào được, "Hừ, không nói thái tử, riêng cái thằng cháu trai kia cũng thật đáng trách."

Đại phúc tấn thấy đại a ca lại mắng đến trên người Hoằng Thăng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, "Gia, Hoằng Thăng làm cái gì để cho ngươi tức giận như vậy? Hắn là một vãn bối còn dám đối với ngươi bất kính sao?"

"Cái thằng oắt con kia hắn dám sao?" Đại a ca khinh thường nói, lại không nói Hoằng Thăng đắc tội hắn thế nào, nhưng chắc chẳng có gì khác ngoài việc hận Hoằng Thăng còn nhỏ tuổi đã được tham gia triều chính, mặc dù không có thân phận hoàng thái tôn (là cháu đích tôn của hoàng đế á), nhưng đã được một ít triều thần thầm chấp nhận, hắn có thể cao hứng được sao. Con trai trưởng của hắn hiện tại mới bốn tuổi, chờ được nghe chính sự cũng còn phải đợi cả chục năm nữa, mà mười năm sau, không phải nói lời đại bất kính nhưng cũng không biết hoàng a mã có còn ở đó hay không, hắn hiện tại đang cùng thái tử phân tranh kịch liệt như vậy, nếu như thái tử đăng cơ, con của hắn chắc là sẽ không có ngày nổi danh, nghĩ đến đây khiến ý chí chiến đấu của hắn hừng hực thiêu đốt.

Hôn sự của Ô Nhật Na vào tháng năm, từ chọn rể rồi chỉ hôn cho đến thành hôn, chỉ dùng đúng nửa tháng, nhưng trông mọi thứ đều không có vẻ gấp gáp, bởi vì đồ cưới của Ô Nhật Na và các vật dụng thiết yếu từ lúc nàng đến Từ Nhân Cung ở thì Mông Cổ bên kia đã chuẩn bị hết cả rồi, trước đây nàng cự tuyệt chuyện thái tử phi lo liệu hôn sự của nàng chẳng qua là một cái cớ. Hơn nữa thái hậu, phi tần hậu cung, thái tử phi và đám a ca phúc tấn đều góp thêm, đồ cưới Ô Nhật Na thoạt nhìn rất dày, chất đầy một trăm lẻ hai

xe hướng Đông phủ đi tới. Bọn hạ nhân mà đại phúc tấn cố ý sắp đặt đi theo Ô Nhật Na cách cách làm của hồi môn đều là tìm Mông Cổ tráng hán tráng phụ, nói là sợ cách cách nhớ nhà nên sắp đặt như vậy, thái tử phi cũng hiểu đây là cấp cho Ô Nhật Na mấy tay hảo thủ, để ngừa ở Đông phủ bị ăn hiếp, tất cả mọi người chỉ là nhìn cười cười chưa từng nói ra.

Ô Nhật Na ban đầu ở Đông phủ gây họa, mọi người đều đã sớm quên không nhắc lại nữa, Đông phủ tựa hồ cũng cho là chưa phát sinh qua việc này vậy, còn hoan hỉ đón Ô Nhật Na vào cửa.

Thái tử phi chỉ là ngồi ở Dục Khánh Cung nghe ngóng tin tức hôn sự của Ô Nhật Na, một cô gái đã gả chồng sẽ không cần phải để ý chuyện của nàng nữa, thỉnh thoảng nghe một chút coi như tiêu khiển cũng hay, ngược lại là nghĩ đến thái tử.

Thái tử ra ngoài làm việc công, đã đi được một tháng rồi, tấu chương một sớ rồi lại một sớ đều đặn truyền về kinh, một lá thư gửi về nhà lại không có, lâu như vậy không gặp, thái tử phi còn là rất nhớ hắn, cũng không biết thái tử hiện giờ như thế nào, đi Hoàng Hà là trông coi việc dọn dẹp đống hoang tàn bừa bãi mà cơn đại hồng thủy vừa mới đi qua, nhưng những cơn mưa còn chưa dứt hẳn, so với năm rồi còn muốn dài hơn, thái tử qua bên kia khẳng định chính là ăn không ít cực khổ, giám sát Hoàng Hà, thống lĩnh quan viên trấn an nạn dân, dãi nắng dầm mưa, không biết thái tử được nuông chiều từ bé lâu như vậy có chịu được không.

Lúc thái tử đi, có mấy thứ hữu dụng cho việc trị thuỷ trong không gian của thái tử phi đều đem theo, kinh nghiệm sống chung với lũ của người dân bản địa cũng có khả năng tham khảo, sơ sót duy nhất của hắn chính là không nghĩ tới khí trời ác liệt như vậy.

Như thái tử phi suy nghĩ, thái tử đích xác chịu không ít cực khổ, nhưng thấy được nước sông Hoàng Hà cuộn chồm rít gào, quang cảnh nhà cửa hoang tàn đổ sụp còn có những nạn dân này, hắn lần đầu tiên thấm thiết cảm thụ được trách nhiệm thân là thái tử của hắn, ruồi nhặng bay vòng quanh thi thể, đôi mắt khát vọng chờ đợi cứu trợ của nạn dân, đánh sâu vào lòng người không cách nào gạt đi. Thái tử cùng thập tam đệ, ngũ đệ một đường dò xét các nơi, đạp nước bùn cùng đôn đốc các quan viên cùng nhau giải quyết tốt hậu quả, an bài cứu trợ nạn dân cùng với việc thu nhận phân phát lương thực cứu nạn thiên tai từ các nơi gửi tới, dự phòng phát sinh bệnh dịch, thương nghị quyết định tình huống trị thủy Hoàng Hà, thái tử kỳ thực mỗi ngày đều làm việc với áp lực cao. Ngũ a ca là người đầu tiên ngã bệnh, may mà thái y đi theo để dự phòng bệnh dịch cũng sớm đã có chuẩn bị, tịnh không hoảng loạn, thế nhưng nghĩ đến thái tử điện hạ, cũng tăng mạnh quan tâm đối với thân thể thái tử, thời khắc đều để tâm theo dõi.

Thái tử có thái tử phi bỏ vào không ít hảo dược, các loại thuốc cứu mạng phòng dịch, nhưng bởi vì bản thân thái tử phi cũng không chắc là chúng có tác dụng, thái tử cũng chỉ là mang theo cho an tâm, trong công việc bận rộn thu được thư cùng các kiện hàng thái tử phi gởi tới, sự tha thiết kỳ vọng của hoàng a mã, nhưng thật ra càng thêm kiên định, nghĩ đến người nhà trong cung, thái tử rất có nhiệt tình, chưa từng có hối hận với quyết định mình đưa ra.

So sánh với đoàn người thái tử ở Hoàng Hà bên kia chịu khổ, trong kinh lại rất nhiều sắc thái, thái tử phi hiện tại tiêu khiển mỗi ngày bằng cách hỏi thăm chuyện hậu viện Đông phủ.

Lại nói tiếp, Ô Nhật Na giá đến Đông phủ, ngoại trừ Hách Xá Lý thị cùng Nhạc Hưng là vui vẻ ra, những người còn lại đều không mấy vui mừng, Đông Quốc Duy cái vị đại gia trưởng này thậm chí ở sau hôn lễ hậu bối kính trà trưởng bối thì mượn cớ có việc từ chối không có xuất hiện, không ngoài việc nghĩ Ô Nhật Na đắc tội thái tử, Đông Quốc Duy nghĩ đến thái hậu đem Ô Nhật Na chỉ hôn cho Đông gia hắn, là đang cho Đông gia hắn kéo cừu nhân. Càng chưa nói đến Long Khoa Đa, Lý Tứ bị đánh, mà người đánh lại biến thành con dâu của hắn, trong lòng không có khả năng vui vẻ, bất quá nghĩ Ô Nhật Na đã gả vào Đông phủ, làm trưởng bối muốn xoa nắn thế nào liền xoa nắn thế ấy.

Ngày đầu tiên kính trà, Long Khoa Đa để Ô Nhật Na và Nhạc Hưng kính trà cho Lý Tứ, hoàn toàn không để ý Hách Xá Lý là vợ cả còn sống sờ sờ đây, Ô Nhật Na vốn là không quen nhìn Lý Tứ kia mà, đối với Long Khoa Đa cái vị bố chồng này cũng không thích, thậm chí không muốn Nhạc Hưng A cũng học cha hắn cưng chìu tiểu thiếp, kính trà thì rất lưu manh mà hạ uy phong của Lý Tứ xuống, lúc này chiêu số thái tử phi từng chỉ giáo nàng thế nào là uy phong chính thất đùa giỡn tiểu thiếp nàng cư nhiên dùng tới.

"Công công, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, bà bà còn đang tại thế, lại để con dâu dâng trà kính tiểu

thiếp. Không nói ta là vợ cả, nhưng ta đường đường thân là thân phận vương cách cách, nàng nên dâng trà kính ta mới phải?" Ô Nhật Na ngay đến đuôi mắt cũng lười liếc nhìn Lý Tứ, bưng trà lên tự mình uống.

Câu nói của Ô Nhật Na nhất thời tức giận đến Lý Tứ mà sắc mặt của nàng ta cũng thay đổi, đỏ mắt nhìn về phía Long Khoa Đa, Long Khoa Đa đau lòng cho tiểu thiếp, tức giận đến đem chén trà vứt xuống đất, "Ngươi gả vào Đông gia chính là người Đông gia, ngươi lại dám ngỗ nghịch với trưởng bối. Nhạc Hưng A, ngươi cái nghiệt tử này, bực này bất hiếu không chỉ dạy nữ nhân của ngươi cũng dám mang đến trước mặt ta thật mất mặt!"

Còn không chờ Nhạc Hưng A tỏ thái độ, Ô Nhật Na đã bị tức giận đến cũng ngoan độc quăng ngã chén trà trên tay, "Công công, ngươi để ta kính trà cho a miêu a cẩu, truyền ra ngoài bị người cười chê cũng không phải ta. Ta ngược lại muốn nhìn xem ai dám nói ta ngỗ nghịch bất hiếu!"

"Tốt, ngươi dám!" Long Khoa Đa từng bị đối đãi bực này bao giờ, tiểu bối ở trước mặt hắn giống như cún con vậy ngoan ngoãn nghe lời, càng chưa nói những nữ hậu viện kia, ngoại trừ Lý Tứ ra ai dám tỏ thái độ với hắn, còn có ai dám ở trước mặt hắn làm càn, nhất thời tức giận đến một cước muốn đem Nhạc Hưng A đang quỳ gối ở trước mặt lật té.

Ô Nhật Na tay mắt lanh lẹ đem Nhạc Hưng A kéo đi, miễn cho ăn một đạp oan ức, quát lớn với nhũ mẫu cùng chung mối thù bên người nói, "Nhũ mẫu, ta lại không làm gì sai, cái công công này quá không giảng đạo lý, đây rõ ràng chính là không nhân từ a, ta không kính trà cho tiểu thiếp của hắn, liền muốn đánh giết con của hắn. Ta phải nói cho thái hậu, đi!"

Lý Tứ nghe uy hiếp như thế, trái lại có chút bình thản nhàn nhã, lôi kéo Long Khoa Đa đang muốn nổi giận, "Gia, Ô Nhật Na cách cách muốn vào cung như vậy sao được, Ô Nhật Na cách cách thân thể không khỏe, không thể ra ngoài gặp khách, nàng còn phải phụng dưỡng tỷ tỷ ni." Lý Tứ đây là muốn tìm lý do đem Ô Nhật Na cách cách giam cầm như Hách Xá Lý thị.

Thế nhưng chiêu này đối với Ô Nhật Na vô tác dụng, Ô Nhật Na ở Đông gia lại không có điểm để cho nàng cố kỵ, Ô Nhật Na còn chưa lên tiếng, nhũ mẫu bên người đã hắng giọng, "Ba ngày sau cách cách phải về nhà, Đông gia các ngươi có để ý hay không thì thái hậu cũng phải gặp cách cách một mặt."

"Vả miệng ác nô!" Long Khoa Đa đối với hạ nhân bên người nói, người nọ lập tức đứng dậy, đối với vị nhũ mẫu kia động thủ, một roi của Ô Nhật Na quật xuống đem tay hắn xé ra.

"Người của bản cách cách còn chưa tới phiên người bên ngoài đến giáo huấn!" Ô Nhật Na cách cách bao che người của mình, càng chưa nói người bên cạnh nàng đều là tinh anh do thái hậu tuyển chọn, nhất cử nhất động đô không cho người Đông gia can thiệp.

Long Khoa Đa giận dữ cười, vỗ vỗ tay nói, "Ô Nhật Na cách cách, Đông gia còn chưa tới phiên ngươi làm càn. Người đâu, Ô Nhật Na cách cách có triệu chứng bị điên, đem nàng giam lại miễn cho làm người khác bị thương." Nói rồi hướng Nhạc Hưng A đang giả chết một bên nói, "Nghiệt tử, Ô Nhật Na cách cách cùng ngươi thành đôi, việc vui biến thành chuyện buồn, chứng điên đột nhiên nổi lên, ngươi nói có đúng hay không!"

Nhạc Hưng A vốn dĩ thấy thê tử đùa giỡn uy phong trong lòng đang vui vẻ, nghe được câu này nhất thời trợn to hai mắt, thấy vẻ mặt a mã cho rằng chuyện này là hiển nhiên, còn có dáng vẻ đắc ý của Lý Tứ, phẫn uất ở trong lòng, cổ họng tắc nghẹn không nói ra lời.

"Đại thiếu gia, nên suy nghĩ cho ngạch nương ngươi một chút, ngẫm lại tiền đồ của ngươi, chớ không nghe lời a mã ngươi." Lý Tứ mặt mang tiếu ý, đang nói chợt cơn đau nhức trên mặt kéo tới, "A! Mặt của ta!"

122. Chương 122

Bên phải trên gương mặt trắng nõn mềm mại của Lý Tứ hiện lên một đường vết roi sưng hồng lên, đau đến nước mắt nàng trực tiếp rơi, "Gia, mặt của thiếp a! Đại phu, mau tìm đại phu." Bọn hạ nhân đã sớm đứng

xa xa một bên xem cuộc vui, nghe được Lý Tứ mà nói, vì e ngại uy phong của nàng khi xưa đã có người vội vã chạy đi tìm đại phu.

Long Khoa Đa cái này tức giận đến đỏ mặt, đi qua nhanh nhất, liền muốn đích thân bắt Ô Nhật Na, "Ngươi cái đồ nghiệt súc này! Lại dám đả thương người!"

"Nàng muốn hại ta, ta chỉ quất nàng đã là tiện nghi cho nàng!" Ô Nhật Na cũng tranh phong ngược lại, thấy Long Khoa Đa cái ông cha chồng này lại để một tiểu thiếp tới quản nàng, tất nhiên là không chịu khuất phục, trong cuộc đời của nàng sẽ không có hai chữ chịu thua. Thấy sắc mặt Lý Tứ đắc ý, không phải là giả bộ sao. Ô Nhật Na tránh trái tránh phải, nàng còn chưa có đủ lòng tin thân thủ của mình có thể thắng được Long Khoa Đa cái đại nam nhân này, đối với biểu hiện ỷ lớn ăn hiếp nhỏ lại càng nghĩ Long Khoa Đa thiếu khí phái nam tử hán, vừa tránh vừa lăng mạ, "Cho tới bây giờ còn chưa thấy một cái công công nào khi dễ con dâu như thế, ngươi không biết xấu hổ!"

Roi quất tới lại để Long Khoa Đa né được, Ô Nhật Na lại thiếu chút nữa bị đoạt roi trong tay, trong lòng cân nhắc vũ lực cao thấp, bên tai nghe được Lý Tứ oa oa khóc, lập tức xoay chuyển cổ tay, cố sức hướng trên người Lý Tứ phía sau Long Khoa Đa mà quất tới, quất tới Lý Tứ đau đớn hét thảm. "Xem ta có đánh chết ngươi cái con tiểu miêu này hay không!"

Long Khoa Đa chợt biến sắc, càng tỏ ra không cố kỵ gì mà muốn đánh Ô Nhật Na, "Dĩ hạ phạm thượng, ngỗ nghịch trưởng bối, Ô Nhật Na cách cách, Đông gia ta không tha cho ngươi!"

"Ta phi! Ngươi trước tiên đem cái con tiện nhân kia thu thập mới có mặt mũi nói ta ngỗ nghịch!" Ô Nhật Na quất roi chan chát, càng đánh càng hăng, chỉ cần tránh được vũ lực Long Khoa Đa uy hiếp, liền hướng trên người Lý Tứ vụt roi, Lý Tứ đã sớm sợ đến chạy xa, Ô Nhật Na cũng tùy thời đuổi theo sát nàng.

"Gia, ngươi nhất định phải làm chủ cho thần thiếp a!" Bụm mặt, Lý Tứ khóc đến lê hoa đái vũ, bị Ô Nhật Na đuổi chật vật, vội vàng hô, "Người đâu, mau đem cái con điên này bắt lại!"

Bọn hạ nhân nghe được Long Khoa Đa và Lý Tứ hạ lệnh, thật ra đều muốn đi bắt Ô Nhật Na cách cách lại, thế nhưng Nhạc Hưng A bởi vì quá quen tập tính tác oai tác quái của hai người này, thấy tình thế không ổn liền để nhũ mẫu cho đòi đám hạ nhân người Mông Cổ của Ô Nhật Na chạy tới.

Bọn hạ nhân vừa mới bước ra nửa bước, chỉ thấy một đám tráng phụ hướng về phía bọn họ ùa lên, với hình thể cường tráng, một người tóm bắt hai ba người hạ nhân hoàn toàn không là vấn đề, tình thế toàn diện bị bên phe Ô Nhật Na khống chế, có một người không có mắt còn tưởng Lý Tứ là nô tỳ mà tóm luôn, nghe được nàng khốc nháo đến phiền, bàn tay to cầm lắc một cái, một chưởng vỗ xuống đầu Lý Tứ, "Khóc khóc cái gì mà khóc, không thấy chủ tử đang đánh nhau sao." Người Mông Cổ nói Mông ngữ, Lý Tứ nghe mà không hiểu, nàng bị một cái tát kia đánh cho có chút xây xẩm, nhất thời đã quên khóc nức nở.

Long Khoa Đa vì Lý Tứ mà phân tâm, cực kỳ đau lòng, chỉ kịp tới giành lại roi của Ô Nhật Na, Ô Nhật Na thấy tình thế không ổn đã linh hoạt chạy ra, chuyển tới bên người hầu Mông Cổ đang khống chế Lý Tứ, một tay bấm ở trên cổ họng Lý Tứ, Lý Tứ sợ đến động cũng không dám động, "Công công đại nhân, ngươi cũng đừng quá ép người, nếu không ta bị dọa cho giật mình, không cẩn thận dùng nhiều khí lực, cái con tiện nhân này mắt trợn trắng cũng sẽ không liên quan đến ta!"

Long Khoa Đa cho tới bây giờ chưa có bị người nào ép đến mức này, cực kỳ hận, tức đến đỏ hai mắt chuyển hướng Nhạc Hưng A, "Nghiệt tử, ngươi còn không đi đem nàng bắt lại!"

Nhạc Hưng A run run một chút, "A mã, nhi tử vô dụng, không chế trụ được cách cách." Nói xong đầu rụt lại như chim cút vậy, Long Khoa Đa tức giận đến đá hắn một cái, hắn lại cứ thế chịu đựng.

Lý Tứ bị bóp cổ, nói không ra lời, lại tha thiết mà nhìn Long Khoa Đa, đường nhìn lại chuyển tới trên người Nhạc Hưng A ý bảo Long Khoa Đa dùng Nhạc Hưng A ép Ô Nhật Na buông tay.

"Nghiệt tử!" Long Khoa Đa không cần Lý Tứ nói ra, thấy Ô Nhật Na coi như cố kỵ Nhạc Hưng A, thì đã có quyết định này, cầm lấy roi của Ô Nhật Na hướng trên người Nhạc Hưng A quất tới tấp, "Ngươi còn không bảo con tiện phụ kia thả người!"

"A mã tha mạng! A mã tha mạng!" Nhạc Hưng A nhưng lại không có nhả ra, chỉ liều mạng cầu xin tha thứ.

Ô Nhật Na thấy vậy nhíu mày, có chút thương cảm Nhạc Hưng A, lại đối với chuyện Nhạc Hưng A không dám phản kháng a mã hắn lại có chút không hiểu, lúc nàng ở Mông Cổ, a mã nàng nếu để cho nàng mất hứng nàng cũng sẽ trở mặt, nghĩ lại hướng Long Khoa Đa nói, "Này, ngươi có đánh con trai ngươi cũng vô dụng, ta mới gả cho hắn có một ngày, lại không thích hắn cho lắm. Nhưng trái lại cái người nữ nhân này, " Ô Nhật Na thị uy tự đắc cố sức ngắt ngắt thịt mà gò má của Lý Tứ, "Ta biết công công ngươi rất thích cái con tiện phụ này, ngươi nếu thật sự chọc ta mất hứng, ta không ngại ở trên người nàng đòi lại bồi thường gấp mười phần."

"Ngươi dám!" Long khoa Đa lập tức ngừng trận roi lại.

"Ta có cái gì không dám, mới tới nửa ngày ta đã đánh nàng, công công nghĩ ta có dám hay không? Ta xem trên người Lý Tứ khá là bẩn, chuẩn bị mang nàng đi ngâm nước đây." Ô Nhật Na nói rồi buông tay ra, hướng người bên cạnh hất hất cằm, hai người nhũ mẫu Mông Cổ hiểu ý nhấc bổng Lý Tứ đang giãy dụa không ngớt đi ra ngoài.

"Gia, mau cứu thiếp, mau cứu thiếp." Lý Tứ từ lúc vào Đông gia, còn chưa từng chật vật như vậy, vừa hận vừa sợ mà kêu khóc cầu cứu.

Vậy mà Ô Nhật Na còn tiếp tục uy hiếp, "Ta biết ngươi còn có nhi tử, gọi là Ngọc Trụ đúng không, ta làm chị dâu, cũng nên dạy dỗ hắn một chút cái gì là trưởng thứ, miễn cho di nương dạy dỗ nhi tử giống mình không biết trời cao đất rộng."

"Ô Nhật Na cách cách, ngươi đây là nghịch thiên!" Long Khoa Đa hít sâu một hơi, ánh mắt ngoan lệ nhìn chòng chọc vào Ô Nhật Na, "Thả người, nếu không thả người, hôm nay ta sẽ bắt Nhạc Hưng A bỏ ngươi."

tiếng nói Long Khoa Đa vừa dứt, chợt nghe được một lão bà bà được một đám nha hoàn vú già xông tới, vừa vào phòng, thấy tình hình phòng trong, tức giận đến quát mắng, "Còn không dừng tay lại! Loạn rồi loạn hết cả rồi!"

Nguyên lai là Đông Quốc Duy phu nhân, lão phu nhân của Đông phủ nghe được ở phòng Long Khoa Đa ồn ào ầm ĩ, đợi mãi đợi mãi đều không đợi được đến lúc Ô Nhật Na cùng Nhạc Hưng A đến sân nàng kính trà, liền chạy tới, lúc tới càng kinh hãi hơn, già đầu như vậy vẫn chưa thấy qua một trận tân hôn kính trà đại chiến, thấy Long Khoa Đa và Lý Tứ quần áo tóc mai đều rối loạn, trên tay của Long Khoa Đa còn có vết roi, nhìn đám hạ nhân của Ô Nhật Na ai nấy cường tráng như lang như hổ, lập tức hướng về phía Ô Nhật Na nói, "Một mình ngươi con dấu mới cưới vào nhà, lại dám lấy hạ phạm thượng quất roi công công ngươi, rốt cuộc là ai dạy ngươi quy củ!"

"Ô Nhật Na cách cách, ngươi không nên ỷ là thái hậu chỉ hôn, liền không xem Đông gia ta để vào mắt, có người con dâu nào như ngươi vậy không, dù Đông gia ta có là tiểu miếu cũng không tha cho ngươi cái tôn đại phật này!" Lão phu nhân đau xót vết thương trên tay Long Khoa Đa, có chút không suy nghĩ nói.

Nhạc Hưng A vẫn không lên tiếng nghe được lời lão phu nhân nói, lúc này không làm chim cút rụt cổ nữa, qùy đến trước mặt lão phu nhân: "Tổ mẫu, Ô Nhật Na cách cách chỉ là nhất thời tức giận, nàng là vô ý ngộ thương a mã mà thôi."

"Nhất thời tức giận?" Lão phu nhân nhìn tôn tử, lời biện giải này ngược lại càng không thể chấp nhận, "Lẽ nào tức giận có thể vung roi đánh người? Ngươi hoàn vì nàng cầu xin, đây là muốn để cho nàng càng không sợ trời không sợ đất đúng không!"

"Ta vô pháp vô thiên?" Ô Nhật Na đối với việc lão phu nhân chỉ trích kiên quyết không tiếp nhận, "Hừ, lão phu nhân, ta tôn kính ngươi là Nhạc Hưng A tổ mẫu, thế nhưng ngươi không có tư cách nói ta sai!"

Lão phu nhân bị lời lẽ sỗ sàng hùng hồn của Ô Nhật Na làm cho tức giận đến ngã ngửa, "Tốt, ngay cả ta ngươi cũng dám ngỗ nghịch. Ta không có tư cách nói ngươi sai, vậy đến trước mặt thái hậu, ta cũng không tin thái hậu còn có thể nói cách cách ngỗ nghịch trưởng bối là đúng. Việc đuổi con dâu về nhà mẹ đẻ có là đến tai hoàng thượng, Đông gia ta cũng không sợ!"

"Hừ, ngươi không phân tốt xấu như thế, chả trách nuôi ra được một nhi tử ái thiếp diệt thê. Đông gia ngươi không sợ việc đuổi ta, muốn dùng cái này uy hiếp ta a? Ta cho ngươi biết lão phu nhân, ta còn thật không sợ." Ô Nhật Na cách cách hầm hừ mà nói, "Ngươi cũng biết, ta từ Mông Cổ tiến cung để thái hậu nuôi, sau

đó là được thái tử phi, đại phúc tấn giáo dục qua, nghi ngờ người dạy quy củ cho bản cách cách, chính là nghi ngờ thái hậu, thái tử phi, Trực quận vương phi! Hừ, đuổi người! Ta xem ngươi đuổi người thế nào! Na Trát, chúng ta đi!"

Ô Nhật Na phóng xuất lời nói, cũng không để ý lão phu nhân bị nàng chọc tức đến biến sắc, phất tay áo mang theo chúng hạ nhân rời đi, đi ngang qua Nhạc Hưng A, thấy hắn còn quỳ, đem người nâng dậy nói, "Đi, cùng đi, không đi ở lại chỗ này bị người khi dễ chết."

Hai người rời đi, Ô Nhật Na còn cố ý lớn tiếng vừa đi vừa nói chuyện, "Để bản cách cách kính trà cho một tiểu thiếp, ta còn muốn nói cho thái hậu đây, xem ai có lý, dù sao đi nữa Đông gia các ngươi cũng không sợ mất mặt."

Ô Nhật Na đại náo vừa xong, Đông Quốc Duy vừa trên triều hồi phủ lúc sau mới biết được, cũng là tức giận đến tím mặt, trước tiên là muốn đem sự tình che đậy lại, thế nhưng nghĩ đến Ô Nhật Na ba ngày sau phải về cung gặp thái hậu, đây là quy định lại mặt, thì dù là Đông phủ bọn họ tìm lý do ngăn cản, thái hậu cũng sẽ phái người đến Đông phủ, chuyện này vẫn sẽ truyền ra ngoài. Đông Quốc Duy không có cách nào, chỉ có thể gọi Nhạc Hưng A tới thư phòng, bảo hắn khuyên nhủ Ô Nhật Na. Nhưng Đông Quốc Duy nghĩ như thế nào, phu nhân của hắn cũng không đồng ý với cách làm nhượng bộ của Đông Quốc Duy, bà đối với Ô Nhật Na cực kỳ không thích, nghĩ Ô Nhật Na ở Đông gia sẽ làm hậu viện Đông gia càng không có quy củ, uy nghiêm của lão phu nhân như bà sẽ luôn bị khiêu chiến, nhất định phải đem Ô Nhật Na đuổi đi.

Ô Nhật Na vốn cũng không muốn hồi cung cáo trạng, dù sao Đông phủ và nàng trước mắt vẫn có thể giải quyết êm đẹp, nếu lọt vào trong cung để thái hậu biết khẳng định nàng lại bị ăn mắng, nhưng mà lão phu nhân không chịu bỏ qua muốn tìm nàng phiền phức, còn muốn từ bỏ nàng. Phụ nữ ở thời này đều lo lắng bị từ hôn sẽ lưu điều tiếng xấu, nhưng suy nghĩ của Ô Nhật Na với thường nhân lại bất đồng, dù sao lời đàm tiếu đối với nàng không đau không ngứa, cứ cho là ở trong kinh thành bị bỏ, nàng còn có thể quay về Mông Cổ, Ô Nhật Na tuy rằng không lo lắng cho danh tiếng mình bị hao tổn, thế nhưng xuất giá chưa được ba ngày để nhà chồng đuổi về, nàng còn là thật mất mặt.

Không muốn tìm thái hậu, Ô Nhật Na chuyển mục tiêu hướng đến đại phúc tấn, đại phúc tấn đang chữa bệnh giúp không được gì, đến ngày hồi cung, dưới sự nhắc nhở của nhũ mẫu bên người, Ô Nhật Na nói với thái nàng sống ở Đông phủ rất tốt, quay đầu lại tìm thái tử phi.

"Bản thân Đông gia đã không có quy củ, còn cho là ta làm rối loạn quy củ, muốn bỏ ta, ta nên làm cái gì bây giờ?" Ô Nhật Na rất là có thành ý mà cầu tới cửa, nói đại ý là muốn hỏi thái tử phi nàng phải làm sao bây giờ.

Ô Nhật Na cách cách là một người tràn trề sức sống thể hiện ở chỗ chiến đấu, chiến đấu không thôi, sinh mệnh chảy không ngừng, thái tử phi nghe xong ý đồ Ô Nhật Na đến đã cảm thấy buồn cười, "Ô Nhật Na cách cách, ngươi có phải tìm lộn người hay không?"

"Thái tử phi chị dâu, thái hậu nói hôn sự của ta là do ngươi chủ trương lo liệu, ta sống không được tốt, vậy mặt mũi ngươi cũng không phải không tốt sao." Ô Nhật Na cười mỉa, rất cơ linh mà ở trước mặt thái tử phi nói đến thái hậu.

"Khụ, cách cách chớ quên, hôn sự của ngươi là đại phúc tấn hỗ trợ lo liệu." Thái tử phi đối Ô Nhật Na da mặt dày có chút bất đắc dĩ. "Còn nữa, lúc ở Từ Nhân Cung không phải ngươi nói ở Đông gia sống rất tốt sao?"

"Ở Đông gia cũng không quá tệ, ta rất là tự tại, Nhạc Hưng A đối với ta cũng tốt, thế nhưng chính là mỗi ngày đều có người tìm ta xui xẻo." Ánh mắt Ô Nhật Na đảo vòng, thấy thái tử phi vẫn là không có ý muốn giúp nàng, liền tiện thể nói, "Ta là không muốn nói cho thái hậu để lão nhân gia người phải bận tâm, chỉ có thể tới tìm ngươi, nếu thái hậu đã biết sao có thể để cho ta tới tìm ngươi. Bởi vậy nên ta mới tìm ngươi." Ô Nhật Na than thở, lại bồi thêm một câu, "Vốn dĩ ta muốn tìm đại phúc tấn, nhưng nàng bị bệnh."

Thái tử phi nghĩ đại phúc tấn luôn luôn ở lúc nên bệnh thì bệnh, "Ô Nhật Na, ngươi cho Bổn cung cái lý do, tại sao phải giúp ngươi. Bổn cung cũng không có quan hệ gì với ngươi, ngươi đừng quên trước đó ngươi đã sống chết mà đắc tội với bổn cung thế nào, bổn cung không đi bỏ đá xuống giếng đã là mừng cho ngươi rồi."

Vừa nhắc tới chuyện trước đây, Ô Nhật Na đã cảm thấy xót xa từ trong lòng, thốt ra, "Nếu như không phải là bởi vì ngươi, ta cũng sẽ không phải gả đến Đông gia! Ngươi còn muốn tìm ta phiền phức!" Nói xong thái tử phi còn tưởng rằng Ô Nhật Na biết thái hậu chọn Nhạc Hưng A cho nàng là có người đứng đằng sau động tay động chân, kết quả Ô Nhật Na lại nói, "Bản ý của thái hậu là để ta cùng thái tử, ai biết các ngươi lừa gạt ta thế nào."

"Bất quá bây giờ ta đã lập gia đình, chuyện lúc trước ta đã quên đi, thái tử phi cũng đừng nhớ kỹ, tâm nên giải không nên kết, chúng ta cũng vẫn có thể nói chuyện." Ô Nhật Na lòng dạ khoáng đãng nói.

Thái tử phi thực sự không biết cái tinh cầu người của Ô Nhật Na là từ đâu tới, cái trình tự tư duy này nhún nhảy như điện tâm đồ hoàn toàn làm cho người ta theo không kịp, thái tử phi chỉ có thể trầm mặc một chút, cùng một kẻ lỗ mãng nói thực sự rất hao tâm tốn sức, "Được rồi, ngươi không cần nói nữa. Ngươi ở Đông gia làm mưa làm gió, coi như vẫn chưa có người nào khi dễ được ngươi, bây giờ người Đông gia đòi nháo đến cả hoàng thượng mới vội vàng tới tìm ta giúp rất không có đạo lý."

"Nhưng lão phu nhân kia nói ta không có quy củ còn muốn bỏ ta, tuy rằng nhũ mẫu của ta đông đảo, nhưng rốt cuộc hạ nhân của Đông gia càng nhiều hơn, nếu bọn họ thật muốn bỏ ta hoặc gây bất lợi cho ta, đến lúc đó ta sợ không gặp được thái hậu." Ô Nhật Na cách cách lại nói, "Quy củ của ta, thái tử phi còn dạy qua đây, các nàng nói ta chính là nói thái tử phi, đối với ngươi bất kính a."

Thái tử phi bị Ô Nhật Na nói lời này xong cười không ngừng, vẫn là tìm cách đưa đẩy, thái tử phi không thể dùng uy áp chế Đông gia chỉ vì giúp một Mông Cổ cách cách xả giận, thái tử phi cũng sẽ không rước chuyện vào thân, thái tử còn chưa hồi cung đây. Càng chưa nói về phần sức mạnh và tinh thần của Ô Nhật Na này, nàng căn bản không cần người khác giúp nàng trút giận, cũng không biết người nào nghĩ kế để cho nàng đến Dục Khánh Cung, "Chuyện cách cách nhờ bổn cung thật sự cũng không có cách nào, hay là hồi bẩm thái hậu đi."

Ô Nhật Na nghe vậy liếc mắt, "Được rồi được rồi, ngươi nhìn ta không vừa mắt ta biết. Sớm biết vậy khỏi tới. Thời gian không còn sớm, ta cũng không quấy rầy thái tử phi, đi."

"Tạm biệt." Không tiễn. Thái tử phi cười phất tay, nhìn theo Ô Nhật Na rời đi, đợi nhìn không thấy bóng dáng, xoay người trở về nội thất.

Ô Nhật Na cuối cùng vẫn là đi Trực quận vương phủ, đại phúc tấn cho dù bị bệnh, nàng tìm tới cửa muốn gặp đại phúc tấn cũng là dễ dàng, đại phúc tấn bị nàng nhờ vả mãi, chỉ đành phải lên tiếng nói, "Ngươi yên tâm, Đông gia còn không có to gan gây bất lợi cho ngươi như vậy, ngươi cũng không phải ngu xuẩn, tìm hạ nhân cho ngươi đều là từ Mông Cổ, đề phòng người một chút là được. Về phần nói muốn bỏ ngươi, ngươi càng không cần lo lắng, chỉ cần nắm được chuyện công công ngươi ái thiếp diệt thê, cái lão phu nhân kia cũng không có biện pháp. Càng đừng quên ngươi là thái hậu ban hôn, thật muốn bỏ ngươi cũng phải báo với thái hậu, chủ nhân của Đông gia cũng rất kiêng kỵ thái hậu. Lão phu nhân tối đa cũng chỉ uy hiếp ngươi vài câu trên đầu môi mà thôi."

Người vợ cả được cưới hỏi đàng hoàng ở trong phủ bị một tiểu thiếp xoa nắn cũng không quản còn giúp người che đậy việc xấu, lá gan bọn họ có bao lớn mà đem sự tình làm lớn chuyện? Ô Nhật Na nghe xong lời nói này mới an lòng.

123. Chương 123

Thái tử phi vào nội thất, đám người Trữ ma ma, Cam Lộ, Cam Thảo cũng đều đi vào theo, đối với việc Ô Nhật Na chủ động tới cửa xin giúp đỡ, thái tử phi đem người đuổi đi, các nàng đều thấy không thể hiểu nổi. Trữ ma ma tương đối thẳng thắn nói, "Chủ tử, đây là cơ hội tốt để ban ân cho người a."

"Ô Nhật Na cách cách tìm đến ngài, coi như là cúi thấp đầu với Dục Khánh Cung, chủ tử vì sao không để ý tới nàng?" Cam Lộ hỏi.

Thái tử phi có suy nghĩ riêng của mình, nghe được Trữ ma ma, Cam Thảo, Cam Lộ đều hỏi, hiểu được mấy người bọn họ cũng cảm thấy nghi hoặc, ngẫm lại liền cười nói, "Ngươi nghĩ Ô Nhật Na tại sao lại đến Dục Khánh Cung? Chính cô ta cũng sẽ không nghĩ tới, nếu không có ai chỉ điểm, đại phúc tấn bị bệnh không gặp nàng, nàng cũng sẽ đi tìm Huệ phi a, hết lần này tới lần khác tới Dục Khánh Cung tìm Bổn cung cái kẻ thù cũ này. Ô Nhật Na là một người có nhiều mưu kế tính toán như vậy sao, nghĩ xem người bên cạnh Ô Nhật Na đều là do người khác chọn." Thái tử phi nói, đám nhũ mẫu của Ô Nhật Na phần lớn là do phúc tấn sắp xếp, điểm trọng yếu nhất là, "Ngươi xem bộ dạng Ô Nhật Na giống như là đang chịu ủy khuất sao."

Chuyện Ô Nhật Na ở Đông phủ phải nói là kinh thế hãi tục, thái tử phi thì chán ghét Long Khoa Đa ái thiếp diệt thê, muốn trực tiếp hỗ trợ cũng danh không chánh ngôn không thuận, để Ô Nhật Na đến Dục Khánh Cung tìm trợ giúp, nếu như Ô Nhật Na thật ỷ vào có thái tử phi làm chỗ dựa ở Đông phủ đại náo, Khang Hi thời khắc luôn nhìn chằm chằm Dục Khánh Cung chỉ sợ cũng sẽ đi quan tâm chuyện bên trong phủ Đông phủ.

Từ lúc thái tử xuất cung, Khang Hi vì để chiếu cố Dục Khánh Cung và gia quyến của thái tử, phái người ngầm bảo hộ cùng theo dõi nhất định là có, nếu như thái tử phi đột nhiên giúp một người rõ ràng từng thất lễ với mình, cái này dễ làm cho người cảm thấy lạ, Khang Hi cũng sẽ kỳ quái vì sao thái tử phi lại quan tâm đến Đông gia, có hay không đang có ý đồ gì với Đông gia, đến lúc đó toàn bộ lực chú ý của Khang Hi sẽ đổ dồn lên Dục Khánh Cung, mà trái lại quên đi Trực quận vương phủ mới thực sự có ý đồ với Đông phủ. Đến lúc đó Đông Quốc Duy sợ cũng sẽ hận thái tử phi đưa một sao chổi vào nhà hắn, với thân phận mẫu tộc của Khang Hi, quản nhà không nghiêm, Đông Quốc Duy tối đa cũng chỉ chịu răn dạy, ngoại trừ nhi tử Long Khoa Đa sẽ bị khiển trách nặng, nhiều hơn nữa cũng sẽ không có, dù sao Khang Hi vẫn còn cần bọn họ, mà bị Đông Quốc Duy để mắt tới, ngoài sáng hắn không dám đối với thái tử thế nào, nhưng có thể ngầm gây phiền phức cho thái tử.

Còn nữa, nếu thật sự đến tai Khang Hi khiến ông động thủ, Ô Nhật Na cũng sẽ không có kết cục tốt, quất roi trưởng bối và thị thiếp của trưởng bối, còn ngỗ nghịch với lão phu nhân, ở Đông phủ hoành hành bá đạo, chọc thủng ra, Đông gia không còn mặt mũi, Ô Nhật Na chỉ có một đường bị bỏ, còn không bằng để sự tình yên lặng lại một chút, chờ Ô Nhật Na ở Đông phủ dừng tay rồi lại nói nữa.

May mà thái tử phi nghĩ như vậy, trong Cung Càn Thanh sau khi Khang Hi hạ triều, lúc này tương đối thanh nhàn đang cùng Hoằng Thăng vấn đáp, lại quan tâm một chút tư tưởng phát triển của Hoằng Tích gần đây, biết được tiểu tử kia chỉ là làm bậy một thời gian, lại cùng Hoằng Thăng thương nghị đặt đại danh cho Viên Ninh, ông cháu hai người nói chuyện phiếm phi thường hài hòa.

Không biết sao, Khang Hi lại nhắc đến những hài tử của các vị a ca ngoài cung, Khang Hi ở trong cung, đối với chuyện hài tử của nhóm a ca cũng không biết rõ, hiện tại các cháu cũng nhiều, nhớ lại tương đối phiền phức, còn là đứng ở trước mắt càng làm cho hắn để bụng. Nói nói, Khang Hi lại giảng một ít chuyện triều thần lý thú cho Hoằng Thăng.

Tác Ngạch Đồ và Minh Châu rời khỏi triều đình cũng đã mấy năm, Khang Hi một lần nữa lại cảm thấy hoài niệm thời gian bọn họ còn ở trên triều đình, tuy rằng ông cùng với Hoằng Thăng nói như vậy, nhưng Hoằng Thăng cũng biết hoàng mã pháp chỉ là nói ngoài miệng như vậy, có thể đem hai người quyền thần về hưu an trí vốn cũng không dễ, hoàng mã pháp sao lại có khả năng tự tìm phiền phức thả bọn họ xuất sơn. Nói đến cựu thần, lại giảng đến đại thần ở thượng thư phòng, tự nhiên là không thể thiếu Đông gia.

Khang Hi càng già trong lòng càng xem nặng mẫu tộc, Đông gia Đông Quốc Cương đã chết trong chiến tranh, rốt cuộc hi sinh cho tổ quốc, lại nói tiếp coi như là bị Tác Ngạch Đồ bẫy chết, Đông Quốc Duy ngoại trừ một ít mao bệnh cũng coi như người tài ba, con cháu cũng đều cũng không tệ lắm, nghĩ muốn đề bạt Đông gia, nhưng đợi sau khi hắn trăm tuổi, thái tử chắc cũng sẽ không đối với Đông gia thân cận như vậy, xa cách cũng tốt, vua của một nước cũng không thể bị hai bên nội ngoại chi phối, nhưng sẽ có lúc Hách Xá Lý thị bộ tộc và Đông thị bộ tộc không hòa thuận, đến lúc đó thái tử tất nhiên là nghiêng về phía Hách Xá Lý thị cái mẫu tộc này hơn, chỉ có thể ở Hoằng Thăng lúc này hạ thủ. Tính tình Hoằng Thăng cùng ông càng giống nhau, để đời cháu Hoằng Thăng đối với Đông gia có chút thiện ý, sau này cũng có thể đề bạt người có năng lực của Đông gia.

Ở lúc Khang Hi kể chuyện Đông gia cho Hoằng Thăng, Hoằng Thăng nghe mà cảm thấy như đang nghe người già kể lể chuyện xưa, hắn nhưng có nghe qua thái tử phi nói mấy chuyện hư hỏng ở trong phủ Đông

gia, đối Đông gia không có ấn tượng tốt. Mặc dù ở bên người Khang Hi tu luyện hồi lâu, công phu nét mặt cũng học đủ, nhưng Khang Hi là ai, thấy Hoằng Thăng nghe rất nghiêm trang thì biết kỳ thực tiểu gia hỏa này không để ở trong lòng.

Khang Hi thở dài, nói, "Hoằng Thăng, trẫm biết ngươi có nghe qua chuyện ở Đông gia."

"Hoàng mã pháp, Đông gia có chuyện gì, Tôn nhi sao có thể biết?" Hoằng Thăng lập tức lấy lại tinh thần, đỉnh đầu lại trúng một gõ của Khang Hi.

"Còn tiếp tục giả bộ ngớ ngẩn để lừa hoàng mã pháp. Ngươi không biết hỏi ngạch nương ngươi không được sao." Khang Hi cười nói, Hoằng Thăng vừa nghe liền hiểu hoàng mã pháp đã biết chuyện Dục Khánh Cung hỏi thăm sự việc hậu viện Đông gia, nhưng lại không đoán ra thái độ của ông với việc này, Hoằng Thăng lên tinh thần nhìn Khang Hi, rồi lại nghe hoàng mã pháp nhà mình nói, "Hoằng Thăng, ngươi nhớ kỹ, ngươi sau này phải học chính là cách nhìn người, không nên đem toàn bộ tâm tư đặt ở hậu viện, bằng không ánh mắt chỉ thấy một sân viện nho nhỏ, không thể nhìn xa trông rộng."

"Hoàng mã pháp, nếu như một người tâm địa bất chính, còn muốn trọng dụng hắn?" Hoằng Thăng không giải thích được, "Nếu bởi vậy bị hắn liên luỵ kéo thêm không ít phiền toái, dùng hắn chẳng phải càng thêm chuyện."

"Chúng ta dùng người, điều không phải nhìn hắn có bao nhiêu tài năng, mà là có hữu dụng hay không, dùng ở chỗ nào. Trẫm biết Đông phủ nội viện bất hòa, nhưng Đông Quốc Duy làm việc có từng mắc sai lầm không? Long Khoa Đa thì sao, dùng người cũng coi như dụng tâm. Làm người lãnh đạo phải đem mọi việc nhìn thấu, tùy thời có thể bắt chẹt thần tử, nếu ta dùng người quá toàn vẹn, ngược lại khiến cho ta cố kỵ. Hiểu không, ở trong triều, như trẫm nói với ngươi, Tác Ngạch Đồ tham luyến quyền lực, trẫm không sợ, dung túng hắn là muốn nhìn a mã ngươi hành sự, trẫm nếu muốn trị hắn, hắn coi như cũng tự hiểu phu nhân hắn làm sai, không phải ngạch nương ngươi nắm thóp Tác Ngạch Đồ phu nhân sao, làm cho a mã ngươi cùng Tác Ngạch Đồ sinh hiềm khích đó ư. Ngươi cũng đã gặp những đại thần trong triều kia, đám người đó đều có thể nói ra không ít thứ chỉ dùng để đặt đều nói xấu."

Hoằng Thăng nghe ra được lợi hại trong đó bắt đầu nhìn Khang Hi với ánh mắt sùng bái, hoàng mã pháp đối với chuyện Dục Khánh Cung cái gì cũng đều biết a.

Khang Hi nhìn ánh mắt tràn ngập tò mò của tôn tử, lại như là biết trong lòng Hoằng Thăng có khúc mắc, "Trẫm chỉ biết thứ trẫm muốn biết, ngươi không cần lo lắng." Nói như vậy, Hoằng Thăng lại càng thấy lo lắng, rất sợ a mã ngạch nương đã làm chuyện gì không nên, lại để Khang Hi phát hiện.

"A mã ngạch nương đều là hiếu thuận, hoàng mã pháp người khẳng định biết." Hoằng Thăng cười hì hì ngắt lời.

"Được rồi, trẫm biết bọn họ hiếu thuận." Khang Hi trêu đùa Hoằng Thăng, lại nói, "Bất quá, báo cho ngạch nương ngươi ít nghe ngóng mấy chuyện ngoài cung, chuyện trong cung còn không hay sao, a mã ngươi cũng sắp về tới."

Hoằng Thăng nghe được câu cuối cùng, vẻ mặt kinh hỉ, "A mã làm xong rồi ư, cuối cùng cũng về tới, tôn nhi thực sự nhớ a mã."

Dục Khánh Cung, thái tử phi nghe được Hoằng Thăng phái người lại báo cho biết tin tức, cũng là thật cao hứng. Thái tử rời kinh đều đã hơn một tháng, cuối cùng cũng trở về rồi, không có thái tử ở đây Dục Khánh Cung thế nhưng lại quạnh quẽ đi rất nhiều.

Đợi trung tuần tháng sáu, đoàn người thái tử cuối cùng cũng trở lại kinh thành, ở Càn Thanh Cung gặp Khang Hi, Khang Hi thấy thái tử gầy gò, vành mắt đều đỏ, lại nhìn thấy thập tam và ngũ a ca cũng đều gầy một vòng, ngũ a ca bởi vì bị bệnh càng có vẻ suy yếu, gấp đến độ vội vàng cho truyền thái y, để hắn quay về hậu cung đến chỗ ngạch nương hắn nghỉ ngơi. Thái tử cùng thập tam a ca còn có tinh thần hồi bẩm sự tình, đẹp việc lớn việc nhỏ đều nhất nhất nói rõ ràng lại, Khang Hi sợ bọn họ trải qua hành trình đã quá mệt mỏi, liền bắt bọn hắn quay về chỗ của mình tẩy đi phong trần nghỉ ngơi.

Thái tử phi đã sớm chờ, chờ nhìn thấy thái tử mới phát hiện thái tử ngoại trừ gầy, vẫn còn có tinh thần, lo lắng trong lòng hơi buông xuống, vậy mà mới trở về bên trong phòng để thái tử đi tắm, chỉ thấy thái tử

hoàn toàn không để ý hình tượng cả người nằm úp sấp lên trên giường, kêu ca, "Cô quá thảm."

Thái tử phi thấy thái tử như vậy cười không ngừng, "Đi tắm trước một cái đi."

Nào biết thái tử vừa nằm xuống liền ngủ say, thái tử phi đem thái tử trở mình lại cũng không tỉnh, cúi đầu nhìn khuôn mặt ngủ say của thái tử, gương mặt quen thuộc ngày càng có vẻ thành thục ổn trọng, năm tháng là một con dao khắc, đem một người đã từng ương ngạnh cao ngạo điêu khắc ra một người khoáng đạt sáng sủa.

Thái tử ngủ thẳng một giấc đến gần sáng mới tỉnh lại, cũng gần đến thời gian vào triều, thái tử thấy thái tử phi đang ngủ ở bên cạnh hắn, đầu cọ qua hôn một cái, thái tử phi bị hắn cứu tỉnh, "Tỉnh rồi sao, đói bụng không?"

Thái tử sờ sờ bụng, "Ngủ lâu như vậy, đương nhiên là đói bụng. Bất quá cô phải đi tắm trước, cả người bẩn muốn chết." Nói rồi duỗi người rời giường.

"Ta để cung nhân chuẩn bị nước nóng, đến lúc đó ngươi tiến vào không gian ôn tuyền ngâm mình, có thể giải đi mệt mỏi." Thái tử phi nói rằng.

"Đi." Thái tử gật đầu, lại nói, "Cô muốn ăn cơm ngươi làm." Lại sợ thái tử phi muốn ngủ không chịu đi làm, nói rồi nhìn xuống đồng hồ để bàn, "Cũng nên dậy thôi, trời sắp sáng rồi."

"Hảo, ngươi ngồi chơi trước một chút, ta đi an bài cung nhân." Thái tử phi tự nhiên là đáp ứng rồi, đã một thời gian dài không để thái tử tiến vào không gian, tuy rằng như vậy, thái tử còn không tự giác nhếch khóe miệng lên.

Chờ thái tử phi tự mình xuống bếp, làm đồ ăn sáng cho thái tử xong, thái tử đã một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, hài lòng dùng cơm, sau khi dùng xong ở bên trong phòng tiêu thực, cùng thái tử phi nói đến những chuyện kia, sau khi nói xong, thái tử phi cũng cùng thái tử nói tỉ mỉ mọi việc phát sinh trong cung.

Đầu tiên chính là chuyện Ô Nhật Na và Đông gia, thái tử ở bên ngoài, thái tử phi viết thư cho hắn cũng không cách nào nói tỉ mỉ, chỉ có thể sau khi trở về lại kể cho thái tử đầu đuôi sự việc, "Ngươi trước đây đem Ô Nhật Na ném tới Trực quận vương phủ, còn nói để ta đợi kết quả, hiện tại kết quả này nhưng có ngoài dự liệu của ngươi không?"

Thái tử xuy một tiếng, "Cô ban đầu cho rằng đại phúc cái con ma ốm kia sẽ không cách nào kìm giữ Ô Nhật Na, không nghĩ tới để cho nàng đem người đẩy đến Đông gia, ngược lại cũng có bản lĩnh." Vốn thái tử là hạ quyết tâm muốn đem Ô Nhật Na phóng tới chỗ đại a ca gây phiền phức, kết quả kế hoạch nổi lên biến hóa, hắn lại không ở kinh thành.

"Ngươi nếu như sớm nói cho ta biết dự định của ngươi, ta vị tất không giúp ngươi một tay." Thái tử phi nói.

"Kỳ thực cũng không có gì, để Đông gia và trực quận vương phủ kết thù kết oán cũng là niềm vui ngoài ý muốn. Hoàng a mã đối với Đông gia còn tính là coi trọng, Ô Nhật Na tốt nhất đừng ở Đông phủ quấy lớn chuyện mà, nếu không đến thái hậu cũng đều không bảo vệ được nàng. Đánh một tiểu thiếp nho nhỏ Đông gia không coi vào đâu, chỉ cần đừng làm rộn ra gây chuyện không nên gây cũng sẽ không có việc gì. Ngươi cũng không cần nhiều chuyện, chớ chọc đến hoàng a mã, có một số việc không nên xem thì đừng xem, chuyện này không bung bét ra thì hoàng a mã cũng lười hỏi tới, nhưng Dục Khánh Cung chúng ta nếu làm cái gì sẽ không hay." Thái tử chỉ điểm nói.

Thái tử phi gật đầu, "Yên tâm, ta không có làm cái gì. Bất quá Ô Nhật Na ở Đông phủ nhưng rốt cuộc vẫn ở trong nước sôi lửa bỏng, Đông phủ ái thiếp diệt thê, chính thê thứ thiếp chẳng phân biệt được cứ để như vậy e là không ổn."

"Hừ, bọn họ không xong, cô mới tốt, Ô Nhật Na ở Đông phủ, điều không phải gió đông thổi bạt gió tây, thì là gió tây áp đảo đông phong, có thế nào thì Đông phủ cũng sẽ không an ổn, chờ bọn họ tự lung lay bộ rễ của mình, cô sau này đối phó với bọn họ mới càng đơn giản hơn, cô cũng không thích bọn họ ỷ vào hoàng ân một nhà độc quyền. Cũng may là con gái của Đông gia ở hậu cung không có tiền đồ, không phải vậy Đông gia còn không biết làm càn đến mức nào đâu." Thái tử nói đến Đông gia, lại đúng như Khang Hi lo lắng, kỳ thực thái tử đối với Đông gia không ưa cho lắm, "Cô còn sống còn là thái tử, ngươi xem Đông Quốc

Duy chần chừ chân trong chân ngoài, bản thân lão đầu nhập bát a ca, cháu trai thì lại gửi đến chỗ đại a ca, nhi tử thì sắp đặt chỗ lão tam lão tứ, như vậy coi như cô có ngã xuống thì cũng ăn theo được mấy chỗ."

Đương nhiên, nếu như thái tử đăng cơ, Đông gia làm sao có phong quang như bây giờ, dù sao người thân cận thái tử điều không phải Đông gia, thái tử có mẫu tộc của mình còn có thái tử phi bộ tộc, thi ân cũng là tập trung hai tộc này, thái tử nếu ngã xuống rồi, nếu là Đông gia đầu tư vào đúng chỗ, có công trợ giúp tân hoàng đế, Đông gia khẳng định có thể tiếp tục vinh quang như bây giờ, nghĩ đến làm nhiều được cũng nhiều.

"Ngươi cứ nhìn, để xem Đông gia có thể không làm thất vọng hoàng a mã hay không, chúng ta không cần nhiều chuyện." Thái tử an nhàn mà một câu tiếp một câu.

124. Chương 124

Thái tử nói quá đơn giản, không nghĩ có vài người lại nhìn chằm chằm Dục Khánh Cung, chuẩn bị đem Dục Khánh Cung kéo xuống nước, làm cho Đông phủ loạn hơn.

Ô Nhật Na tự đắc bởi những lời của đại phúc tấn nói, cả người tràn đầy tinh thần a, trở lại Đông phủ liền trực tiếp đạp cửa sân viện Lý Tứ. Lý Tứ gần đây tránh Ô Nhật Na như tránh tà, sao có thể nghĩ đến Ô Nhật Na chủ động tới cửa. Đám người hầu của Long Khoa Đa cũng không có khả năng cả ngày coi chừng nàng, Lý Tứ thấy Ô Nhật Na thì chỉ có ẩn núp, người trong viện nàng căn bản không đủ.

Ô Nhật Na tạm thời không có đánh nàng, chỉ là mắng Lý Tứ vài câu khó nghe, để người đem Lý Tứ kéo lê tới trong viện Hách Xá Lý thị, Lý Tứ giãy dụa không ngớt, một đường la hét cầu cứu. Hách Xá Lý thị bởi vì có Ô Nhật Na ở Đông phủ, nàng là mẹ chồng lại bị người kia ức hiếp, Ô Nhật Na coi như trả thù cho nàng, mấy ngày nay trải qua cũng không tệ lắm, chí ít cái con hồ ly Lý Tứ kia không dám bước vào sân viện của nàng nữa.

Xa xa thấy Ô Nhật Na dẫn người đem Lý Tứ kéo lê tới trước gót chân nàng, Hách Xá Lý thị mới vui vẻ một chút thì chợt nghĩ đến Long Khoa Đa cái tên trượng phu hung ác này lại bắt đầu sợ, cẩn thận hỏi, "Cách cách, ngươi đây là muốn?"

Ô Nhật Na kỳ quái nhìn Hách Xá Lý thị, "Bà bà, người nữ nhân này bình thường ra vẻ uy phong, ta hiện tại đem nàng tới trước mặt người, muốn răn dạy thế nào liền răn dạy thế nấy."

Hách Xá Lý thị còn không có lên tiếng, Lý Tứ lại khinh thường phi Hách Xá Lý thị một tiếng, "Hách Xá Lý thị, ngươi nếu là dám động đến ta dù chỉ một cọng lông, gia cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lời mới vừa dứt, Ô Nhật Na liền cho nàng ăn một cái tát tai, "Ở đây không đến lượt ngươi mở miệng!"

"Ô Nhật Na cách cách, ngươi có bản lĩnh liền đem ta giết chết tại chỗ, ta nếu có gặp chuyện không may, ngươi cũng sẽ không được sống tốt!" Lý Tứ bị Ô Nhật Na khi dễ mấy ngày nay, cũng là không thể nhịn được nữa! Hận hận nhìn về phía Hách Xá Lý thị, cái vị phu nhân từ trước đến nay luôn mềm yếu vô dụng này, chỉ có nàng ta chịu thua thiệt, nếu dám động một cọng lông măng của nàng, nàng nhất định sẽ không để cho con trai của nàng ta sống tốt!

Hách Xá Lý thị bị ánh mắt của Lý Tứ trừng như bị kim châm đau nhói, nghĩ đến những lần bị khi dễ từ trước đến nay, Lý Tứ hiện tại lại đang quỳ ở trước mắt nàng, đầu nóng lên, một cái tát hung hăng quạt tới, đánh xong lại run rẩy thu tay về, không dám nhìn ánh mắt của Lý Tứ.

"Bà bà, đánh hay lắm." Ô Nhật Na cách cách vỗ tay nói, "Đối với nữ nhân chẳng phân biệt được tôn ti trật tự bực này nên hảo hảo giáo huấn, để cho nàng biết thân phận của mình là gì!"

Khóe miệng Lý Tứ bị đánh rỉ ra máu, giùng giằng muốn bổ nhào đến trên người Hách Xá Lý, hô, "Tiện nhân, ngươi thật lớn mật!"

Hách Xá Lý thị vội đối với Ô Nhật Na nói, "Cách cách, mới vừa rồi ta chỉ là nhất thời thất thủ, chứ không phải là cố ý làm khó dễ nàng. Hiện tại cũng không xê xích gì nhiều, để nàng trở về đi. Nếu không lão gia trở về mà biết thì không tốt."

Ô Nhật Na đang chuẩn bị sẵn sàng xem bà bà trả thù tiểu thiếp thế nào, kết quả nghe được Hách Xá Lý thị nói, thiếu chút nữa bị nước trà làm sặc, không thể tưởng tượng được nói rằng, "Bà bà, ngươi là vợ cả, thế nào lại sợ nàng như thế? Muốn đánh cứ đánh, hà tất phải nín nhịn."

"Cách cách nói cẩn thận." Hách Xá Lý thị ngược lại khuyên Ô Nhật Na, "Cách cách, hiện tại có ngươi, nàng cũng đã không thể tác quái, ta chỉ cầu một cuộc sống an ổn, Nhạc Hưng A a mã dựa vào phần nhân tình này cũng có thể giúp nâng đỡ Nhạc Hưng A một chút, mọi chuyện sẽ êm đẹp."

Ô Nhật Na ngồi không yên, lẽ nào bà bà bị ngược đãi đã thành thói quen luôn rồi phải không, không thừa cơ hội tốt này tạo uy phong chính thất, ngược lại còn muốn dẹp yên chuyện đặng yên thân, khóe mắt thoáng nhìn nhãn thần đắc ý của Lý Tứ, "Bà bà, nữ nhân này nắm giữ công công, ngươi dù cho có an phận, nàng cũng nhìn ngươi không vừa mắt, muốn cho công công đánh giết Nhạc Hưng A cũng là chuyện dễ. Ngươi cũng không phải chưa thấy qua công công đánh Nhạc Hưng A, còn là đánh vào chỗ hiểm yếu, ngươi còn muốn công công hồi tâm chuyển ý sao."

Hách Xá Lý thị nghe được có chút chột dạ, "Bọn họ là phụ tử, luôn luôn có huyết mạch tình thâm, ngươi chớ có ly gián tình cảm cha con bọn họ."

Ô Nhật Na nghe được có chút muốn thổ huyết, nàng không nghĩ ra bà bà người này là đang nghĩ cái quái gì, muốn để mình giúp nàng trút giận, lại không muốn đắc tội với Long Khoa Đa cái vị trượng phu này, còn chuẩn bị làm người hoà giải hảo hảo hướng Long Khoa Đa xin nể tình, đây rốt cuộc là cái tâm lý biến thái gì. Ô Nhật Na cảm thấy rất phiền, cái vị bà bà này là không đỡ nổi."Được rồi, bà bà, không bằng ta giúp ngươi xử lý nàng." Ô Nhật Na chỉ chỉ Lý Tứ, "Chỉ cần nàng không ở trong phủ, xem nàng còn làm mưa làm gió thế nào."

Hách Xá Lý thị trong mắt hiện lên ý mừng, nhưng rất nhanh lại lo lắng, "Cách cách nghìn vạn lần không thể, nếu lão gia mà biết, sự tình nhất định sẽ không thể vãn hồi, ta cùng với hài tử cũng sẽ bị chán ghét mà vứt bỏ."

Lý Tứ vốn dĩ nghe được Ô Nhật Na muốn gây bất lợi cho nàng, mặc dù có Long Khoa Đa làm chỗ dựa, nhưng nếu như Ô Nhật Na thật sự đem nàng giết chết, Long Khoa Đa có chạy tới cũng đã chậm, kết quả nghe được Hách Xá Lý thị nói lại ha ha mà nở nụ cười, "Đã biết ngươi là không có lá gan, ta phi, cái gì chính thất cái gì đại phu nhân, cũng chẳng qua là một kẻ mềm nắn rắn buông. Còn muốn chờ lão gia hồi tâm chuyển ý! Hừ, dù ta có chết, lão gia cũng sẽ nhớ kỹ ta, ngươi có sống thì thế nào."

"Im miệng!" Hách Xá Lý thị bị kích động lại cho Lý Tứ mà một cái tát.

"Dừng tay!" Thanh âm của Long Khoa Đa đột nhiên vang lên, Hách Xá Lý thị sợ đến tay run run mà thu hồi lại, Long Khoa Đa sãi bước nhảy tới, nâng Lý Tứ dậy, hướng về phía Hách Xá Lý thị liền muốn cho nàng một cái tát, "Ngươi thật lớn mật, ỷ vào ta không ở đây mà giày vò Tứ nhi!"

"Công công thật là uy phong nha, mới vừa hồi phủ lại vì tiểu thiếp đánh vợ cả!" Ô Nhật Na làm sao có thể để cho bà bà bị đánh ở trước mặt nàng, tiến lên liền tóm được tay của Long Khoa Đa.

"Lão gia, ta không có." Hách Xá Lý thị sợ đến thấp giọng biện giải cho mình, "Chỉ là… Chỉ là…"

"Chỉ là nhất thời lỡ tay?" Lý Tứ như được cởi bỏ ràng buộc, vì mình lấy lại công đạo bị uất ức từ nãy đến giờ, giơ tay cấp cho Hách Xá Lý thị một cái tát, bị Ô Nhật Na đá một cước vào trên đầu gối, a một tiếng mà ngã lăn trên mặt đất.

"Ô Nhật Na cách cách, ngươi còn dám làm càn ở trước mặt ta!" Long Khoa Đa bị nắm cổ tay, dữ tợn mà nhìn về phía Ô Nhật Na, Ô Nhật Na vội vàng buông tay ra.

"Công công, ngươi nếu dám đánh ta, ta liền hô lớn ngươi phi lễ!" Ô Nhật Na cách cách trừng mắt uy hiếp nói.

"Hừ." Long Khoa Đa còn thật không dám đánh Ô Nhật Na, "Nếu ngươi còn dám đánh người của ta, khi dễ Tứ nhi, ta cũng mặc kệ danh tiếng, nhất định phải trả lại cho ngươi gấp mười lần." Nói rồi Long Khoa Đa ôm lấy Lý Tứ, liền rời khỏi sân viện Hách Xá Lý thị.

Hách Xá Lý thị ôm ngực, thấy Ô Nhật Na cách cách bực mình mà ngồi ở một bên uống trà, nàng có chút oán giận, "Ta đều đã nói cách cách làm như vậy là không thích hợp, lão gia nhất định không thích, bây giờ nên làm gì?"

Ô Nhật Na vừa bị Hách Xá Lý thị nói như vậy, bất mãn nhìn về phía Hách Xá Lý thị, "Ta nói ngươi làm sao lại nhát gan vô dụng như vậy? Lòng của người nam nhân kia không ở trên người ngươi, ngươi sống chết muốn níu giữ hắn, hắn chỉ biết đem ngươi đạp xuống bùn! Có cần phải sống hèn như vậy không đây, nếu ngươi còn như vậy, ta sau này cũng sẽ không giúp ngươi. Nhạc Hưng A cũng nói, nếu không phải lo lắng cho ngươi, hắn hà tất phải sống uất ức như vậy, ngươi vô dụng thì con trai ngươi được nhờ sao, hắn cũng sẽ bị ép tới không ngẩng đầu lên được, ngươi thế nào lại không nghĩ ra?"

"Hắn làm sao có thể nói như vậy, ta là ngạch nương hắn a. Ta là lão gia vợ cả, ta muốn giành lại lòng của lão gia thì có gì sai? Ta còn không phải là vì hắn sao, nếu như lão gia thích hắn, hắn còn trải qua những ngày sống cực khổ như vậy nữa sao. Ô ô… Con bất hiếu này." Hách Xá Lý thị bị Ô Nhật Na nói xong mắt trừng đờ đẫn miệng há hốc, chờ Ô Nhật Na đi rồi nàng bắt đầu thương tâm khóc, nàng sợ Ô Nhật Na lợi hại như vậy, sau này con trai của nàng bị quản sợ cũng sẽ không nghe lời của nàng, nay lòng trượng phu đã xa cách thì còn có nhi tử nghe lời an ủi, nếu nhi tử cũng cách lòng, như vậy nàng còn cần sống trên đời làm gì nữa?

Đông phủ thối nát được che phủ sau lớp màn nhung lụa lại trông có vẻ an tĩnh, Ô Nhật Na bởi vì đối với Hách Xá Lý thị thực sự thất vọng, cũng lười để ý tới Hách Xá Lý thị, dù sao chỉ cần nàng và Nhạc Hưng A, cùng Hách Xá Lý thị không bị khi dễ là tốt rồi, nhưng không nghĩ tới sẽ luôn luôn có người muốn sinh sự.

Lý Tứ bị Ô Nhật Na đánh nhiều lần như vậy, hận đến muốn lấy mạng nàng, lần nữa bị mạo phạm, Long Khoa Đa tự nhiên cũng là muốn đem Ô Nhật Na trừ khử sau sống khoái hoạt, nhưng nhìn thấu Ô Nhật Na thẳng tính, lại cố kỵ quan hệ của Ô Nhật Na và thái hậu, nên mọi chuyện cũng yên tĩnh được một hồi.

Ô Nhật Na vốn là một người sinh khí dồi dào, không biết sao càng ngày càng thèm ngủ, đối với sự tình trong phủ quá yên tĩnh cũng không để ý, nhưng Nhạc Hưng A sinh hoạt đã lâu tại Đông phủ lại cảm thấy kỳ quái, vì sao Long Khoa Đa và Lý Tứ còn có lão phu nhân đều an tĩnh như vậy, rõ ràng trước đó đều hận Ô Nhật Na muốn chết, càng như vậy lại càng không bình thường. Nhưng là có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, Ô Nhật Na lại phất tay nói hắn yên tâm đi trong phủ không có việc gì, Nhạc Hưng A cũng chỉ đành gác lại chuyện này ở trong lòng.

Thẳng đến có một lần, Nhạc Hưng A nghe được đường huynh nói đến vợ hắn mang thai rất hay buồn ngủ, trong lòng cao hứng tưởng Ô Nhật Na có phải cũng có rồi hay không, vội vàng mời đại phu.

Chờ chẩn đoán chính xác rồi, hai vợ chồng đều cực kỳ cao hứng, Hách Xá Lý thị cũng kích động lạy thần phật chiếu cố Ô Nhật Na, kết quả chiếu cố không tới một tháng, Ô Nhật Na thiếu chút nữa sảy thai, Đông phủ lại một lần nữa ồn ào.

Hách Xá Lý thị đối Ô Nhật Na cũng coi như chú tâm, không hướng về phía Ô Nhật Na thì cũng là suy nghĩ cho cháu trai, nhưng có tỉ mỉ cũng có chỗ không chu toàn, không biết người nào ở trên y phục Hách Xá Lý thị xông hương hoa hồng, không ngửi ra chút mùi nào nhưng nó lại thật sự tồn tại, nếu như điều không phải do thân thể Ô Nhật Na cường tráng, phát hiện cũng khá sớm thì sợ rằng thai nhi cũng không giữ được.

Lúc này Ô Nhật Na mặc kệ có thể bị mất mặt hay không, có bị mắng hay không, trực tiếp tới trước mặt thái hậu bẩm báo, nói Đông gia có người muốn hại nàng. Thái hậu rốt cuộc vẫn đối với Ô Nhật Na đau lòng, còn chưa nghe xong Ô Nhật Na nói hết câu đã đỏ hồng mắt mà để thiếp thân nhũ mẫu đi chọn mấy bà đỡ giỏi chuẩn bị sẵn cho Ô Nhật Na, lại được biết một ít chuyện xấu của Đông phủ, quan hệ thái hậu đối với Đông phủ mẫu tộc của Khang Hi thập phần vi diệu, nghĩ nếu xử lý không tốt sẽ làm Khang Hi đối với bà cái người mẹ cả này có chút khúc mắc, nên liền để thái tử phi đứng ra xử lý.

Trong Dục khánh Cung, thái tử và thái tử phi biết được, thật sự có chút bất đắc dĩ. Rõ ràng đã chuẩn bị né tránh chuyện này, hết lần này tới lần khác chuyện này lại đến tìm.

"Tĩnh Nghiên, ngươi xem rồi quyết định đi, nếu thấy khó thì cứ đùn đẩy." Thái tử nói rằng, "Ngươi xem thái hậu đi, luôn luôn dựa vào ngươi, có chuyện gì cũng đều tìm đến ngươi."

"Ta qua chỗ Hách Xá Lý một chuyến. Ô Nhật Na nói là ngay cả chứng cứ có người hãm hại bọn họ cũng không tìm được, cũng không biết Hách Xá Lý thị có thể thông minh hơn một chút hay không." Thái tử phi thở dài một hơi, "Thái hậu a, bà thật là vừa có việc khó xử liền hướng Dục Khánh Cung ban thưởng này nọ, rõ ràng Ô Nhật Na không thân cận với ta a."

Chờ thái tử phi tìm đến Hách Xá Lý thị, kết quả đối với nàng rất thất vọng, không trách lại bị Lý Tứ nhào nặn trong tay như bột nhão vậy, trong lời nói nhìn ra sự nhát gan, nhưng nếu ngươi hòa nhã nhường nàng một bước nhỏ, nàng lại liền coi thường mà leo lên đầu lên cổ ngươi, như chuyện Ô Nhật Na lúc này, bị thái tử phi hỏi, nàng ngoại trừ nói đại ý là muốn trốn tránh trách nhiệm, nếu Ô Nhật Na ở trong phủ ít sinh sự chút, có lẽ đã không gặp phải chuyện không may này, nói xong thái tử phi vỗ bàn một cái, "Hách Xá Lý thị, ngươi làm bà bà, chiếu cố Ô Nhật Na cách cách, xảy ra chuyện không nghĩ cách đem chủ mưu tìm ra, ngược lại đổ trách nhiệm lên đầu cách cách, ngươi rốt cuộc là nghĩ như thế nào?"

Hách Xá Lý thị lúc trước bởi vì thái độ ôn hòa của thái tử phi, lúc nói chuyện có chút lên mặt, bây giờ vừa bị thái tử phi quát, sợ hãi rụt về hình dạng thận trọng như trước, "Thần phụ biết sai rồi, nhưng thật không phải là thần phụ hại cách cách, thần phụ là người bị hãm hại."

"Bổn cung biết, vậy ngươi có thể có chứng cứ rốt cuộc là ai hại cách cách." Thái tử phi lại hỏi.

"Không, không ai hãm hại thần phụ, hết thảy đều là ngoài ý muốn. Thần phụ chỉ là nóng ruột nói sai, cách cách tuổi còn nhỏ ít kinh nghiệm, ba tháng đầu cái thai chưa ổn định dễ gặp chuyện không may nhất." Hách Xá Lý thị lại nói câu trước câu sau không thống nhất.

"Ha hả, thế nhưng vì sao Ô Nhật Na cách cách nói có người muốn hại nàng, còn ở trên y phục của ngươi xông hương hoa hồng." Thái tử phi cũng mặc kệ Hách Xá Lý thị, tiếp tục truy vấn.

"Thần phụ không rõ ràng lắm, cách cách chắc là nghĩ sai rồi." Hách Xá Lý thị cẩn thận nhìn sắc mặt của thái tử phi một chút, thấy cũng không phải quá nghiêm túc, nghĩ đến trước đó cha chồng Đông Quốc Duy có nói, không nên đem sự tình làm lớn chuyện, chỉ cần nói là ngoài ý muốn, chuyện lớn hóa nhỏ, đến lúc đó ông sẽ thay nàng còn có nhi tử làm chủ. "Cách cách chích là bị kinh hãi nên mới nghĩ bậy."

Thái tử phi thấy có hỏi Hách Xá Lý thị cũng không tra ra cái gì, phất tay để cho nàng lui ra, thầm nghĩ đáng thương cũng như đáng tiếc cho người này, nếu như nàng đầu óc sáng suốt tinh ý, nhân cơ hội này đứng ra làm chủ cho Ô Nhật Na, đem việc hãm hại Ô Nhật Na đổ lên người Lý Tứ, Lý Tứ còn có thể xoay người sao? Nàng hết lần này tới lần khác lại không nói ra được câu nào có ích, trước đây lòng cơ trí khi đến chỗ đại phúc tấn cầu cứu đi đâu rồi?

Thái tử phi mặc dù đối với chuyện tình Đông phủ rất bài xích, nhưng là vì đòi lại danh dự cho chính thất trong thiên hạ, mặc kệ có chứng cớ hay không, cứ đem sự tình này đổ lên trên người Lý Tứ, dù gì Lý Tứ ở trong chuyện này cũng có vẻ không minh bạch, đương nhiên vì bằng cớ không đủ, không thể kết chết tội danh, Đông gia đến cuối cùng cũng chỉ là đem Lý Tứ đưa vào trong miếu tu dưỡng, cũng giữ lại cho nàng được một cái mạng, chuyện này cuối cùng cũng giải quyết xong.

Thái tử phi vừa mới xử lý xong việc này, thì có thái giám từ Cung Càn Thanh tới, nói buổi tối Khang Hi muốn tới Dục Khánh Cung dùng gia yến, muốn thái tử phi đi chuẩn bị. Thái tử phi vừa nghe, phiền muộn cực kỳ, ứng phó nhà mẹ đẻ Khang Hi xong, lại phải ứng phó với Khang Hi, ai biết Khang Hi tới có phải để gây chuyện hay không?

"Ta không muốn làm nữa! Ta muốn từ chức!"

125. Chương 125

Khang Hi phải đến Dục Khánh Cung dùng bữa, tuy rằng thái tử phi biết rõ Khang Hi khẳng định điều không phải đến ăn một bữa cơm đơn giản như vậy, trực tiếp chỉ đích danh thái tử phi phải chuẩn bị, thái tử phi sao có thể tiếp đãi đơn giản. Không biết có phải là gần đây quá sinh động chọc mắt Khang Hi hay không, thái tử hạ triều chưa thấy trở về, chắc là đợi đi cùng Khang Hi, thái tử phi không còn cách nào từ chỗ thái tử biết được tâm tình của Khang Hi lúc này thế nào.

Lên tinh thần án theo phân lệ đồ ăn dành riêng cho Khang Hi mà an bài, đồ ăn hằng ngày của Khang Hi cùng thái tử kỳ thực chênh lệch không bao nhiêu, chỉ là nhiều thêm hai món ăn, thái tử phi án theo đó chuẩn bị cũng không khó, nhưng lần này không giống tiệc liên hoan mà thái tử mời các huynh đệ trước đây, cũng không phải do Khang Hi tùy hứng sang đây, mà là Khang Hi lên tiếng, tự nhiên có đại thái giám phụ trách phòng ăn hoàng đế đến hỗ trợ lo liệu, mỗi quy trình làm món ăn đều tăng mức phức tạp lên, rất sợ xảy ra chút sai lầm.

Chờ thái tử phi chuẩn bị đồ ăn xong, sau đó lại thấy người bên cạnh thái tử hồi bẩm lại, "Hồi bẩm thái tử phi nương nương, đại a ca, tam a ca, tứ a ca, ngũ a ca, thất a ca… Thập tứ a ca sau khi tùy thánh giá cùng nhau đến Dục Khánh Cung dùng bữa."

Thái tử phi nghe được câu này, lông mày nhíu lại, có thêm nhiều a ca như vậy, một cái bàn thế nào cho đủ, còn phải coi là trong các a ca đã sinh con đó có ai mang theo nhi tử không, thái tử phi vuốt ve tay vịn, đối với người tới nói, "Bổn cung đã biết."

Khang Hi là ngại thái tử phi quá rãnh rỗi, mới gây khó dễ mấy lần như vậy đi, thái tử thế mà lại không ngăn cản một câu. Thái tử phi trong ngực có bất mãn, lại đi an bài đồ ăn cho đám hoàng tử hoàng tôn cũng tỉ mỉ như vậy, cung nhân Dục Khánh Cung đều khẩn trương nhưng lại không hoảng loạn mà cứ án theo lệnh trật tự làm việc.

Tuy rằng trong miệng Khang Hi nói là gia yến, thế nhưng không cần cái tâm làm sao được, đợi tất cả chuẩn bị tốt, toàn bộ trong cung đều đã lên đèn rực rỡ, nhưng lại không có một dấu hiệu báo đoàn người Khang Hi tới. Thái tử phi nghĩ thầm không biết là Khang Hi và thái tử hai cha con không đùa giỡn người đó chứ, đành phái một cung nữ qua đó dò hỏi.

Trong Cung Càn Thanh, chỉ có Khang Hi, thái tử và Hoằng Thăng ba người, nếu nói từ đại a ca đến thập tứ a ca còn có hài tử của bọn họ ngay đến cả bóng cũng không thấy, Khang Hi đã dùng cơm xong, hai cha con thái tử cũng cùng ăn một ít, chỉ là hai cha con đang nghĩ đến thái tử phi ở Dục Khánh Cung, nếu mà biết bọn họ đã ăn rồi, không biết có nổi giận hay không.

Khang Hi thấy hai cha con thái tử không được yên lòng, chầm chậm nói, "Làm sao vậy, đều đang suy nghĩ cái gì sao?"

"Hoàng a mã, nhi tử không biết ý ngài hôm nay là gì, thái tử phi còn không biết ngài không đi Dục Khánh Cung." Thái tử thấy Khang Hi chủ động mở miệng, cũng liền thuận thế hỏi, Khang Hi sáng sớm nói muốn đến Dục Khánh Cung dùng gia yến, để thái tử phi chuẩn bị, chờ qua hai canh giờ sau còn nói muốn cho nhóm hoàng tử hoàng tôn cùng đến Dục Khánh Cung dùng gia yến, xong còn để người của thái tử đến báo cho thái tử phi, thái tử không nắm rõ ý đồ của Khang Hi, nên không dám để người của hắn nói cho thái tử phi kỳ thực không cần chuẩn bị tỉ mỉ như vậy, ở lúc thái tử thấy Khang Hi hủy chuyến đi mà dụng thiện tại đây, hắn mới biết chuyện này cùng với suy đoán của hắn chênh lệch không bao nhiêu, chỉ là không biết Khang Hi rốt cuộc vì sao lại chỉnh thái tử phi như thế.

Chuẩn bị gia yến là rất mệt, hơn nữa bữa ăn họp mặt hoàng tộc còn là quốc yến, thái tử phi ngoại trừ ngày lễ tiết trọng đại ra thì không cần lo liệu yến hội lớn bực này, kết quả hôm nay một câu nói của Khang Hi khiến thái tử phi chạy đông chạy tây, cũng không thể ở trước khi Khang Hi đến mà dùng bữa trước, phải để bụng trống không chờ bọn hắn khẳng định hết sức thảm, thái tử đối với lần này cũng là có dị nghị.

"Ồ" Khang Hi lại như là mới nhớ tới có chuyện như thế thật vậy, quay đầu đối với Lý Đức Toàn nói, "Không phải Trẫm đã bảo ngươi đi đến Dục Khánh Cung nói cho thái tử phi, trẫm không qua sao?"

Ngài đâu có nói qua lời này? Lý Đức Toàn rất oan uổng, thế nhưng hoàng thượng đã mở miệng, thì hắn là Đậu Nga cũng phải đem cái oan ức này chấp nhận, lập tức quỳ xuống, "Đều là lỗi của nô tài, nô tài vậy mà đã quên!"

"Đã quên?" Khang Hi liếc Lý Đức Toàn, phất tay, "Để cho người đến Dục Khánh Cung báo một tiếng, ngươi xuống phía dưới lãnh phạt."

Hết thảy đây là vân đạm phong khinh cỡ nào, coi như làm ra chuyện như thế hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn, thái tử biết rõ đức hạnh a mã nhà mình, đang muốn cùng Khang Hi hỏi thái tử phi đã làm sai điều gì, nói hắn làm cho thái tử phi sửa chữa, Hoằng Thăng lại mở miệng trước thái tử, "Hoàng mã pháp, hoàng thái nãi nãi nói để ta đi qua Từ Nhân Cung một chuyến, cũng không biết hoàng thái nãi nãi có chuyện gì."

Hoằng Thăng nói, thấy thái tử nhìn về phía hắn, khóe miệng khẽ mân lên vừa nhìn về phía Khang Hi, Khang Hi nghe xong lời Hoằng Thăng nói, bảo, "Thái hậu là nhớ ngươi. Có điều hôm nay sắc trời đã tối, sáng sớm ngày mai ngươi qua đó thỉnh an cũng được."

"Hoàng mã pháp, Tôn nhi nhất định sẽ đi thỉnh an, thế nhưng Tôn nhi không muốn ở đằng kia đợi quá lâu." Hoằng Thăng có chút hơi khó nói.

Khang Hi giả vờ nổi giận, hỏi, "Vì sao? Thái hậu rất thương ngươi."

"Hoàng mã pháp, ngài cũng không phải không biết, thái hậu gần đây rất thích cho đòi một số tiểu cô nương ngoài cung vào chơi, Tôn nhi đi, những tiểu cô nương này người nào người nấy cùng nhìn chằm chằm ta như một miếng thịt vậy, có thể khiến cho người cảm thấy khó chịu." Hoằng Thăng nói rằng.

Thái tử nghe được Hoằng Thăng lời này, nhíu mi, "Thế nào lại không có tiền đồ như thế, chiến trận bực này đã khiến ngươi chịu không nổi? Nhớ năm đó…"

"Nhớ năm đó a mã ngươi chỉ cần là tiến cung tới gặp các tiểu cô nương của thái hậu mời đến, người nào mà hắn chưa từng trêu chọc qua." Khang Hi cười ngắt lời thái tử, thái tử bị Khang Hi nói làm cho hồi tưởng chuyện trước kia, ngược lại đối với Khang Hi nói.

"Hoàng a mã, nhi thần khi còn bé chỉ là không hiểu chuyện."

Hoằng Thăng nghe được cười ha ha, "A mã, dạy ta học một chút đi."

Thái tử quay đầu không để ý tới đứa con trai này, Khang Hi lại nói, "Hoằng Thăng, ngươi là hoàng tôn, không muốn để ý cũng không cần để ý, muốn học a mã ngươi một thân phong lưu gieo mầm tình khắp nơi, sợ là ngạch nương ngươi lại phải nhức đầu."

Khang Hi nhắc tới thái tử phi, "Ngạch nương ngươi nhưng thật ra làm cho a mã ngươi thu liễm rất nhiều." Chính là quá thu liễm! Thái tử làm sao có thể để thái tử phi quản chặt như vậy chứ, thái tử chính là cố ý nhường nhịn thái tử phi, mới có thể để thái tử phi lúc rảnh rỗi lăn qua lăn lại trên người đến lớn mật như vậy. Hôm nay vì cái này ra mặt, ngày mai vì cái kia ra mặt, sợ rằng sau này sẽ vì triều đình ra mặt.

Thái tử nghe vậy, nghiêm mặt nói, "A mã, cũng không phải nhờ thái tử phi mà cô thu liễm, chỉ là càng trưởng thành, càng hiểu chuyện, từ trước cô luôn luôn làm việc tùy tâm khiến hoàng a mã lo lắng, bây giờ mỗi khi nhớ lại luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Mỗi ngày cũng vì chính vụ quốc sự, cũng không rãnh rỗi mà hồng tụ thiêm hương*." (*hồng tụ thiêm hương là câu thành ngữ cổ, 'hồng tụ' nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. 'thiêm hương' nghĩa là thư sinh trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm trầm hương. Ý chỉ những người làm việc quan trọng mà có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh thì khó mà thành đại sự)

"Trẫm a, chính là nghĩ con nối dõi của ngươi quá ít, dưới gối chỉ có ba a ca." Khang Hi nhìn về phía thái tử.

Hoằng Thăng đã thấm thiết cảm thụ được hoàng mã pháp đúng là bất mãn với ngạch nương hắn, đứng dậy hất góc áo quỳ trước mặt Khang Hi, "Hoàng mã pháp, "

"Hoằng Thăng không muốn có thêm đệ đệ muội muội sao?" Khang Hi không đợi Hoằng Thăng nói, lại ngắt lời hỏi.

Hoằng Thăng đương nhiên thích đệ đệ muội muội, nhưng nếu không phải do ngạch nương hắn sanh cũng chỉ có tình cảm trên danh nghĩa, lời này lại không thể ngu ngốc nói ra, phải biết rằng huynh đệ của a mã hắn cũng không phải do cùng một mẹ sinh ra, nếu hắn nói không thích khác mẹ, sợ là hoàng mã pháp sẽ tưởng a mã dạy hắn, rồi lo lắng a mã sau này sẽ không đối xử tử tế với huynh đệ.

"Hoàng a mã, Hoằng Thăng tuổi còn nhỏ đâu hiểu những thứ này." Thái tử kéo nhi tử một cái, "Đang yên đang lành tự nhiên quỳ trước hoàng mã pháp ngươi làm cái gì, muốn cầu hoàng mã pháp ngươi chuyện gì?"

Hoằng Thăng biết mình quá gấp, cũng theo lời thái tử nói, "Tôn nhi chỉ là muốn cùng hoàng mã pháp nói ta thật thích nhiều đệ đệ muội muội, hoàng mã pháp, tôn nhi chỉ là muốn hoàng mã pháp chỉ dạy một." Ngài có thể sinh nhiều như vậy, nhất định có cái gì đó tâm đắc.

Khang Hi trừng mắt, vỗ cái trán Hoằng Thăng, "Tiểu hoạt đầu." Còn là đối với thái tử nói rằng, "Đã nhiều năm như vậy, Dục Khánh Cung chỉ có mình thái tử phi có tin vui, Dận Nhưng, ngươi thân là thái tử, vi hoàng gia khai chi tán diệp cũng là việc thuộc bổn phận ngươi.

Thái tử bị ném cho một vấn đề khó khăn chỉ có thể đón lấy, nhắm mắt nói, "Hoàng a mã nói phải, nhi thần sẽ cố gắng."

"Chỉ cần không phải nói ngoài miệng là được." Khang Hi hài lòng.

Trong Dục khánh Cung, thái tử phi chờ đến sắp chết đói, rốt cục nhịn không được ăn vụng chút đồ ăn lót bao tử, người được phái đi Càn Thanh Cung cùng người của Lý Đức Toàn phái tới chung một đường trở về, chỉ nói Khang Hi và đám người thái tử bận quá nên không tới được. Thái tử phi tức chết rồi, sớm không báo cho người ta một tiếng, chờ toàn bộ đều chuẩn bị xong mới khoan thai phái người tới nói, đây không phải là cố ý chỉnh người thì là cái gì.

Thái tử phi hóa bi phẫn thành cơn thèm ăn, hung tợn ăn một bữa, cho người đem đại yến phân chia ra, miễn cho lãng phí thức ăn, sau đó mới quay về nội thất nổi giận, thái tử phi cảm giác mình coi như kiêng dè Khang Hi, làm mọi chuyện cũng không chủ động chọc Khang Hi ngứa mắt, thế nào Khang Hi lại có dấu hiệu bất mãn với hắn?

Từ xưa chỉ nghe qua mẹ chồng con dâu bất hòa, chưa thấy qua cha chồng tìm con dâu gây phiền toái, không, Đông gia thì có một, chẳng lẽ là nhân tố di truyền? Hoặc giả là Khang Hi quá yêu con, không quen nhìn thái tử đối tốt với thái tử phi, cảm thấy nhi tử bị cướp đoạt? Đầu óc thái tử phi xoay chuyển một vòng rồi lại một vòng, ở lúc phân tích hành vi Khang Hi, đến cuối cùng chỉ có thể đưa ra một kết luận, Khang Hi thời mãn kinh đến sớm.

Bất luận là như thế, thái tử phi đều cảm thấy khó chịu, dù sao không có làm sai chuyện gì cũng bị người ta tìm tới gây phiền toái, quả thực làm cho không có chỗ nào nói rõ lí lẽ. Thái tử phi càng nghĩ càng bực mình, trốn vào trong không đi phát tiết. Chờ lúc thái tử trở lại, cũng không thèm nhìn mặt của thái tử.

Lòng của thái tử cũng không vui, Khang Hi nói không ngoài việc bảo hắn không nên chỉ cưng chiều một mình thái tử phi, nên vì con nối dòng suy nghĩ, hắn thấy, hiện tại có ba đứa nhi tử khỏe mạnh đã được rồi, nếu thật sự giống như hoàng a mã cho hắn một đống huynh đệ như vậy, phiền đều phiền muốn chết, suy nghĩ đến Dục Khánh Cung, thấy thái tử phi không ở trong phòng, liền biết nhất định là tức giận trốn ở trong không gian rồi. Vội vàng hướng về phía không khí hô tên thái tử phi, "Tĩnh Nghiên, đi ra a, nhanh nhanh đi ra a, cô có việc nói cho ngươi."

Thái tử phi vẫn là nghe được thanh âm của thái tử, bị thúc dục vài câu, xuất hiện ở nội thất, lôi thái tử cùng nhau tiến vào trong không gian, đến một cái liếc mắt cũng không, "Thế nào, dùng xong thiện mới vừa trở về?"

Thái tử nghe được thái tử phi nói như vậy, làm sao không biết là đang tức giận, liền an ủi, "Hoàng a mã cũng không phải cố ý, hôm nay là thật có chuyện mới không sang đây."

"Lời này ngươi đi lừa gạt Viên Ninh, may ra có hắn tín." Thái tử phi vòng hai tay trước ngực, nhìn về phía thái tử, "Ngươi nói thẳng a mã ngươi đối với ta có chỗ nào bất mãn, có phải ta nhúng tay vào chuyện Đông gia chọc mắt hắn hay không? Đông phủ coi như ta không nhúng tay, nháo tới kinh thành cũng vậy thôi, có khi càng mất mặt hơn, thế nào lại cứ đổ lên trên đầu ta vậy chứ."

"Không phải là việc này, hoàng a mã nói Dục Khánh Cung chúng ta còn quá ít con nối dõi." Thái tử không muốn nói với thái tử phi chuyện Khang Hi lo ngại thái tử phi độc sủng, nói tránh sang chuyện Dục Khánh Cung con nối dòng quá ít. Thế nhưng thái tử không nói, thái tử phi nghe lời này cũng nghe ra chút ẩn ý.

Thái tử phi cười lạnh một tiếng, chỉ cần Khang Hi đâm thọc là luôn có thể tìm được lý do, "Có Hoằng Thăng, Hoằng Tích, Viên Ninh nữa là ba, với ta đã đủ rồi. Các ngươi nếu như vẫn còn chê ít, muốn tìm người sinh thêm ta không ngăn cản, miễn cho nói ta đố kỵ, trời biết ta lười nhất là việc đố kỵ này. Dục Khánh Cung có phải còn quá ít thê thiếp hay không, ngày mai ngươi đi thỉnh hoàng a mã cấp thêm mấy người, ta cũng đến chỗ thái hậu xin thêm mấy người."

"Tĩnh Nghiên, từ từ nói chuyện, đừng nóng giận." Thái tử nghe giọng điệu này của thái tử phi, sao có thể không biết trong lời kia rốt cuộc có bao nhiêu tức giận, dùng sức ôm lấy thái tử phi, để ngừa thái tử phi động thủ, "Ngươi yên tâm, chỉ là ý tứ của hoàng a mã, cô không có ý đó, cô có ngươi là đủ rồi, cô cũng không thích nhiều hài tử lắm, khó nuôi."

"Ha hả, ngươi đừng đi nói với ta, ta biết cũng vô dụng. Ngươi sẽ không lo lắng chuyện ngươi bằng mặt không bằng lòng chọc giận hoàng a mã ngươi sao, vị trí thái tử cũng ngồi không vững." Thái tử phi cắt đứt lời thái tử nói, "Dận Nhưng, ta kỳ thực không muốn làm cái gì thái tử phi, không có ý nghĩa, ta cảm thấy rất mệt rất phiền, còn phải luôn lo lắng có người bất mãn."

Thái tử nghe xong thái tử phi nói lời này, vùng xung quanh lông mày cũng nhíu lại, "Tĩnh Nghiên, cô là con trai, nếu như không lo vị trí thái tử, ngươi nghĩ người của Dục Khánh Cung chúng ta sẽ có kết cục tốt sao. Ta biết ngươi không thích làm thái tử phi, đối với chúng ta hiện giờ không có sự lựa chọn nào khác."

"Là ngươi không có lựa chọn khác, ta đã có chọn lựa rồi!" Thái tử phi thốt ra, chờ lúc ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt bị thương tổn của thái tử, nhịn không được tách ra, có chút hối hận nhưng miệng lại không định nói.

"Đây là lời nói trong lòng của ngươi sao?" Thái tử nghe được thái tử phi nói lời này, có bao nhiêu thích thái tử phi, thì trong ngực khó chịu bấy nhiêu."Cũng phải, ngươi là thế ngoại cao nhân, cô chỉ là một tục nhân, ép ngươi ở lại trong cung cũng chẳng qua là ý muốn bản thân không để ý đến cảm thụ của ngươi."

Thái tử phi nhắm mắt, nỗ lực để cho mình tỉnh táo lại, "Ta không phải có ý này."

"Nhưng ngươi nói chính là cái ý tứ này! Ngươi nghĩ đi, ngươi mệt ngươi phiền ngươi có thể thoải mái nói ra, ngươi có thể làm gì tùy thích, ngươi căn bản cũng không có nghĩ tới cảm thụ của cô, ngươi căn bản không muốn sống hết đời với cô! Ngươi rốt cuộc có hay không một tia tình ý với cô!" Thái tử bị thái tử phi chọc đúng bầu tâm sự, nhịn không được bạo phát.

126. Chương 126

"Ta chỉ là nhất thời lỡ lời! Ngươi có cần tức giận như vậy hay không!" Thái tử phi nghe thái tử nói xong trong lòng cũng không mấy dễ chịu, nhưng thái tử không kìm chế được đến mức này còn thật có chút ngoài dự liệu. "Ta rất là không thích cuộc sống trong cung, ta đối với ngươi nếu thật là lãnh tâm thì đã sớm chạy còn ở lại tới nay làm chi. ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, không nên nghĩ ta sẽ chạy trốn, ta có thể chạy đến chỗ a, a mã ngạch nương các ca ca của ta đều ở đây, mà địa phương ta muốn trở về đời này vĩnh viễn đều không trở về được."

"Nếu như ngươi có thể trở về vậy nhất định sẽ đi đúng không?" Thái tử nghĩ đến chiếc khăn lụa bị hắn thiêu hủy, may mà hành động trước đây sáng suốt.

"Ngươi đừng mãi nhắc đến việc này có được không?" Thái tử phi bị thái tử hoài nghi chọc tức, "Tưởng muốn nói sang chuyện khác, ta cho ngươi biết không có cửa đâu! Bây giờ hoàng a mã ngươi đối với ta không hài lòng, muốn làm khó dễ ta, ta vì chuyện này đang rất tức giận đây! Ngươi nói xem phải giải quyết như thế nào?"

Thái tử nghiêng đầu nhìn về phía khác, thấp giọng nói, "Cô lại không thể chỉ trích hoàng a mã, không chỉ có hiếu đạo mà còn là quân thần chi biệt, cô biết ngươi chịu ủy khuất, ngươi cũng không cần để ở trong lòng a, hoàng a mã mỗi ngày bận rộn, nào có ở không luôn nhìn chằm chằm ngươi."

Thái tử phi nhếch khóe miệng một cái, đây không phải là vấn đề chịu hay không chịu ủy khuất, mà là khó chịu trong lòng bao lâu nay, ngồi xổm xuống trên cỏ, giễu cợt nói, "Trước đây cũng không biết là ai nói ta hiền thục khoan dung, có khí chất cao quý đây." Nói xong lại cười, mỗi khi nhớ tới những lời này, thái tử phi đã nghĩ muốn mắng Khang Hi hãm hại người, nếu không chẳng lẽ ông ta tự nhận mình trước đây nhìn nhầm, không phải vậy sao hắn có thể bị bắt tiến cung.

Thái tử cũng theo nàng cùng ngồi vào trên cỏ, nghe xong thái tử phi nói, Nghĩ tới một việc, nhưng thật ra nở nụ cười, "Hay là hoàng a mã rốt cục phát hiện mình nhìn lầm, cô trước đây nói ngươi rất hung hãn, hoàng a mã còn nói cô không hiểu chuyện đây. Ha ha."

Thái tử phi khó chịu mà liếc mắt nhìn thái tử, "Xem ra ngươi trước đây đã nói xấu ta rất nhiều."

"Ha ha, không phải chuyện cũ như mây khói sao." Thái tử cười mỉa, vậy mà thái tử phi lại quay đầu nhìn thẳng thái tử, thái tử thấy vậy sinh lòng kỳ quái, "Làm sao vậy, ngươi còn chú ý chuyện trước kia, trước đây ngươi đối với cô quả thực không tốt."

Thái tử phi gật đầu, "Đối, đó là trước đây còn chúng ta hiện tại quá hòa hợp, nên hoàng a mã cảm thấy không được tự nhiên, nếu không quay về những ngày đại hôn, không phải ngươi đối với ta có rất nhiều bất mãn sao, chậm rãi để cho hoàng a mã biết." Thái tử phi hình như càng nói càng nghĩ đó là một ý kiến hay, "Ngươi đối với ta trừng mắt lạnh nhạt, để Hoằng Thăng, hoàng a mã cũng không thể để cho ngươi phế đi ta, đến lúc đó hắn cũng sẽ không lại cảm thấy ta chọc ngứa mắt hắn."

"Ngươi xác định ngươi không phải là đang nói đùa?" Thái tử nghe xong lời thái tử phi nói, nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nói, "Chủ ý ngu ngốc!"

Thái tử phi cảm thấy rất mất mặt, đối với Khang Hi quả thực không có cách, "Vậy ngươi nói đi, phải làm thế nào."

"Thuận theo tự nhiên đi, hoàng a mã chỉ là nói ngoài miệng một chút, kỳ thực bản ý cũng không phải là bất mãn với ngươi không chừng." Thái tử nói, "Hiện tại bình tĩnh chưa? Mới vừa rồi cô cũng chỉ là nhất thời nhanh miệng, ngươi đừng để ở trong lòng. Hoàng a mã đối với ngươi thế nào cũng sẽ không giống như bát phúc tấn vậy, nếu ông thật là có ác tâm với ngươi, sẽ không nói ra ngoài miệng, mà chỉ e Dục Khánh Cung lúc này đã có thêm người."

"Hắc hắc, Dục Khánh Cung thu nạp thêm người cũng không phải chuyện phiền não của ta." Thái tử phi cười nói, thái tử nghe được trong lòng lạnh lẽo.

"Cô là một người nhớ tình xưa, thái tử phi không cần lo ngại." Thái tử lập tức mở ra hình thức dỗ người, ôm thái tử phi, "Có đúng là bị tức giận hay không. Hãy nói với cô đi, thái tử phi của cô sao có thể dễ dàng bị chọc tức như vậy."

"Chính là ngươi nói sau này còn có chiêu lợi hại hơn muốn ta đón nhận?" thái tử phi liếc mắt nhìn thái tử.

Quả nhiên, tuy rằng thái tử là vì dỗ thái tử phi mới nói Khang Hi chỉ là nhất thời đề cập đến, cũng không phải là thật sự có ý để thái tử lạnh nhạt với thái tử phi, thế nhưng thái tử nói lời này trong lòng kỳ thực cũng không quá chắc chắn a mã nhà mình hành động như vậy là có ý gì, bởi vì hắn nghĩ hoàng a mã gần đây không có thời gian rảnh mà quan tâm sinh hoạt hậu viện của hắn, kết quả giống như là muốn đánh vào mặt hắn, cũng giống là cho thái tử phi một cảnh cáo vậy, vừa mới qua dăm bữa nửa tháng, Khang Hi làm xong một ít việc thanh nhàn rồi lại đột nhiên nhớ lại việc này, không chỉ là quan tâm vấn đề con nối dòng của thái tử, còn quan tâm các a ca đã thành hôn, thái tử từ chỗ thái hậu lúc này là dựa theo ý tứ Khang Hi xác nhận thái tử phi phải lĩnh hai người cung nữ mang về Dục Khánh Cung làm thị thiếp, đại phúc tấn, tam phúc tấn cho đến bát phúc tấn, chỉ cần còn có mẹ chồng, mẹ chồng cũng đều cách ít ngày sẽ đi quan tâm an ủi cuộc sống sau khi kết hôn của nhi tử, xem có thiếu nữ nhân bầu bạn hay không.

Thái tử phi đối với hai mỹ nhân yểu điệu õng ẹo này mặc dù không có để ở trong lòng, mang về Dục Khánh Cung chuẩn bị bỏ mặc, thế nhưng bị mắc hai người kia, Khang Hi là mong muốn hậu viện Dục Khánh Cung

có sóng gió nổi lên, ác tâm làm cho thái tử phi phiền não tâm tư cũng là để cho thái tử phi như ăn phải con ruồi vậy.

Cùng gặp cảnh này còn có bát phúc tấn, Huệ phi chỉ là mẹ nuôi, bỏ thêm người vào bát a ca phủ rất dễ làm cho người ta hiểu lầm nàng có ý đồ gì đó, bát phúc tấn cứ như vậy kiếm cớ đem người của Huệ phi đẩy, mà Lương tần ở trong mắt bát phúc tấn, nàng khả dĩ tôn trọng bát đại ca mẹ đẻ, thế nhưng Lương tần thiếu tư cách để có thể cho bát a ca thêm người bầu bạn bên gối.

Hình như bởi vì Khang Hi thấy thái tử phi tương đối dịu ngoan dễ bảo, liền đem thái tử phi bỏ qua một bên, chuyển bát phúc tấn lên làm chim đầu đàn để theo dõi.

Bát a ca có một lần lên triều sớm cùng mấy người a ca và Khang Hi họp hội nghị, sau đó Khang Hi hỏi vấn đề con nối dòng của bát a ca, chuyện con nối dòng mới là vấn đề hắn đau đầu nhất a, phúc tấn của hắn còn cần tẩm bổ lần nữa mới có thể sinh, ở trước khi sinh, bát phúc tấn làm sao có thể chịu được bên người bát a ca có nữ nhân khác, mà nàng cũng không thể để cho nữ nhân khác sinh trước nàng. Khang Hi tựa hồ rất rõ ràng chuyện hậu viện này của bát a ca, đối với lần này rất bất mãn. Bát phúc tấn làm sao có thể ương ngạnh ngăn chặn việc nối dõi của con hắn, không suy nghĩ chuyện con nối dòng sao, thêm người, phải thêm người.

Bát a ca mang vẻ mặt nghiêm túc, giống như là sắp phải lên pháp trường mà trở về bối lặc phủ, phía sau có hai mỹ nhân đi theo, sau đó bát phúc tấn bạo, bát bối lặc phủ nổ.

Bát phúc tấn ở một khắc nóng não buộc bát a ca đem hai vị mỹ nhân kia đuổi về trong cung, bát a ca ở trong phủ luôn luôn nhân nhượng đối với bát phúc tấn, nghe bát phúc tấn nói trong cơn giận lẫy cũng lại càng hoảng sợ. Cha bảo nhi tử đem tiểu thiếp mang về nhà, người vợ lại muốn đuổi tiểu thiếp ra khỏi cửa, ở hộ gia đình bách tính bình thường chuyến này cùng lắm người ta cho là đố phụ, nhưng bát a ca là con của Khang Hi, lật lọng được kêu là kháng chỉ bất tuân.

Bát đại ca bị làm khó, bát phúc tấn lại tức giận đến đen mặt, hắn liền vẻ mặt tức giận ra khỏi phủ đi đặp cửa cung, muốn tìm Khang Hi lý luận.

Các a ca phúc tấn khác sau khi nghe được tin tức liền lập tức hành động, đều hỏi thăm hành động vĩ đại của bát phúc tấn, nhóm a ca thì vui sướng khi lão bát cuối cùng cũng bị bát phúc tấn ngáng chân, nhóm phúc tấn thì trong lòng phức tạp nhìn đám oanh oanh yến yến trong phủ kia, tuy bội phục nhưng cũng không xem trọng hành động lần này của nàng.

Các a ca phúc tấn có giao hảo tốt với bát a ca như cửu a ca, thập a ca bọn họ đều chạy vào cung giúp đỡ bát phúc tấn, cửu a ca đến chỗ ngạch nương hắn tìm viện binh, muốn cho Nghi phi nói đỡ mấy câu, thập a ca theo bát a ca nhìn chằm chằm động tĩnh Cung Càn Thanh, cửu phúc tấn và thập phúc tấn một chạy đến chỗ thái hậu, một chạy đến chỗ thái tử đều vì mục đích cầu tình.

Thái tử phi vừa mới nhận được tin tức, thập phúc tấn cũng vừa đuổi tới cửa Dục Khánh Cung, vừa lúc đụng phải thái tử và thái tử phi liền cùng nhau đi tới Càn Thanh Cung. Thái tử đương nhiên là quan tâm Khang Hi, sợ Khang Hi bị tức giận gọi bát a ca đến răn dạy một trận, mà thái tử phi cũng thích hợp khuyên can bát phúc tấn nhất, để cho bát phúc tấn đừng làm rộn lên đến quá khó coi.

Thái tử phi cảm thấy sâu sắc bội phục dũng khí của bát phúc tấn, nhưng cũng không nghĩ phản ứng của nàng quá mức kích động như thế, bát phúc tấn tính tình mạnh mẽ, ở bên trong phủ bối lặc hoàn toàn quản thúc được bát a ca, đó cũng là nguyên nhân vì sao bát a ca không có thị thiếp. Bát a ca không giống thái tử, thái tử nếu thật không muốn quan tâm đến hai mỹ nhân mà thái hậu chỉ định, ai có thể vì thái hậu chỉ trích thái tử, đó chỉ là Khang Hi muốn cảnh cáo thái tử phi đồng thời tinh tế chuyển giao quyền lực cho thái tử, rõ ràng bất công. Mà hai người Khang Hi chỉ định cho bát a ca mang về cũng là con gái của tiểu quan, hoàn toàn không cho phép bát a ca kháng ý chỉ hay là bằng mặt không bằng lòng. Bát a ca lại không có khả năng không nghe lời Khang Hi nói, lễ nghĩa quân thần và hiếu đạo còn có quyền lực mà bản thân bát a ca hướng tới không cho phép hắn chống cự, tuyệt đối phải nạp thêm người, bát phúc tấn cảm giác nguy cơ rất nặng, cơ bản nàng vẫn chưa thể sinh, hiện tại lại làm cho bầu không khí thêm ngột ngạt, không làm ầm lên để cho người khác biết nàng không dễ ăn hiếp mới là lạ.

Trong Cung Càn Thanh, bát a ca bát phúc tấn đang quỳ gối, bát phúc tấn vẻ mặt không cam lòng còn

mang theo nước mắt, bát a ca quỳ dập đầu hướng Khang Hi nhận sai, Khang Hi là bị tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, Hoằng Thăng đứng ở bên cạnh hắn xoa nhẹ phía sau lưng cho hắn, vừa xoa vừa nói, "Hoàng mã pháp, ngài chớ tức giận không tốt cho cơ thể. Bát hoàng thúc và bát thẩm thẩm đều biết sai rồi."

"Bọn họ biết cái gì!" Khang Hi dời tầm mắt đến khuôn mặt kia của bát phúc tấn, là chết cũng không khuất phục lại càng tức giận, "Quách Lạc La thị, ghen tuông đố kỵ thành tính, từ lúc thành hôn cho đến nay không sinh được đứa con nào, lại lấy uy thế nhà mẹ để ra quản thúc Dận Tự, khiến cho nó sợ sệt ngươi, để đi làm việc đố kị ương ngạnh! Hôm nay còn dám đến trước mặt trẫm, thật cho là trẫm không có biện pháp bắt ngươi!"

Lời này rất nặng, toàn diện đả kích danh tiếng bát phúc tấn còn liên luỵ nhà mẹ đẻ nàng, bát a ca sợ đến lập tức dập đầu, "Hoàng a mã thứ tội, Quách Lạc La thị cũng không phải là có ý này! Hoàng a mã! Xin ngài thứ tội a!"

"Ha hả, dục gia chi tội, hà hoạn vô từ*!" Bát phúc tấn không phục, cũng không biết là giận điên rồi hay là thật bất cứ giá nào, "Trước đây đem ta chỉ hôn cho bát a ca thế nhưng lại là hoàng a mã!" (*là một câu danh ngôn Trung Quốc nghĩa là kẻ bề trên muốn làm tội cho kẻ bề dưới thì đều rất dễ)

"Ngươi!" Mặt Khang Hi phồng lên đỏ bừng! Ngón tay run run mà chỉ vào bát phúc tấn, "Ngươi đại nghịch bất đạo…"

"Hoàng mã pháp! Hoàng mã pháp! Mau gọi thái y!" Hoằng Thăng bị dọa sợ, hướng về phía bát phúc tấn liền nói, "Bát thẩm thẩm ngươi mau câm miệng! Bát hoàng thúc còn không mang thẩm thẩm lui ra!"

Bát a ca cùng bát phúc tấn cũng bị dọa, Khang Hi bị chọc giận đến thiếu chút nữa là hôn mê.

Thái tử cùng thái tử phi vội vã chạy tới, vốn đang cho là có náo nhiệt xem, lại không nghĩ rằng vừa đến Càn Thanh Cung đã thấy tình cảnh này. Thái tử vừa thấy Khang Hi thực sự bị chọc tức, vừa sốt ruột lại vừa khẩn trương, đạp bát a ca một cái, "Ngươi xem ngươi làm chuyện tốt gì, hoàng a mã nếu bị chọc tức đến có hại cho thân thể, cô muốn ngươi chờ coi! Người đâu, còn không mau đem bát phúc tấn bắt lại!" Tiến lên tiếp nhận thay Hoằng Thăng, giúp Khang Hi vuốt ngực, "Hoàng a mã chớ tức, trước tiên hít thở thật sâu."

Vậy mà Khang Hi vẫn đỏ mặt như cũ, cánh tay run run, đến nói cũng đều nói không hoàn chỉnh, thái tử phi vừa nhìn, kinh hãi, chẳng lẽ Khang Hi bị bát phúc tấn làm cho tức giận đến chảy máu não? Vội hỏi, "Thái y thế nào còn không có chạy tới!"

Nói rồi tiến lên tự mình bắt mạch cho Khang Hi, ngược lại không phải là chảy máu não, mà là trúng gió, trong lòng càng nghĩ càng thấy kỳ quái, Khang Hi thân thể luôn đều khoẻ mạnh, bằng không trong lịch sử cũng sẽ không làm hoàng đế lâu như vậy, hiện giờ cách ngày hắn băng hà còn có chừng mười năm đây.

Chờ thái y đến rồi, Khang Hi thực sự trúng gió, nửa người đều liệt, khóe miệng run run nói không nên lời, ý tứ thái y là nói hoàng thượng không thể chịu thêm kích thích, bằng không sẽ không chỉ liệt nửa bên. Bát a ca cùng bát phúc tấn nghe vậy, hai người đều là cả người xụi lơ.

Càn Thanh cung xảy ra chuyện lớn, Khang Hi bị bát a ca bát phúc tấn chọc tức nằm liệt ở trên giường còn không biết phải nằm bao lâu, bởi vì phu thê bát a ca tiến cung thì có sự chú ý của khắp nơi, thái tử chẳng qua là đến kịp lúc dẹp yên mọi chuyện, đem phu thê bát a ca giam cầm ở một thiền điện trong cung, nhưng không có ngăn cản tin tức truyền ra ngoài.

Bởi vì dù hắn có cấm thì ngày mai thượng triều vẫn sẽ lòi ra, cho nên khi chỉnh đốn trong cung xong, thái tử liền phái người đem tin tức báo cho các a ca ở ngoài cung biết, muốn bọn họ tự tiến cung làm tròn đạo hiếu.

Đồng thời đó cũng là một cơ hội tận dụng thời cơ, thái tử để người của hắn âm thầm khống chế toàn bộ kinh thành, quản chế các a ca khác, bởi vì Khang Hi ở lúc khỏe mạnh vẫn chưa truyền ngôi nên hắn không thể chấp chính, thái tử nhất định phải giám quốc, mặc kệ thái tử nghĩ như thế nào, trong lòng Khang Hi bây giờ là cái tư vị gì, để vận hành toàn bộ triều đình mootjc cách bình thường không phát sinh chuyện gì, đều đó chứng tỏ phải có những thủ đoạn cùng những bước đi đã an bài trước từ lâu.

Khang Hi không nói được, thế nhưng hắn vẫn xuất phát từ đại cục, để cho thái tử xử lý toàn bộ chính vụ, đương nhiên tấu chương mỗi ngày cũng phải chọn cái trọng điểm đọc cho hắn nghe, hoặc là hắn muốn xem

xem còn có người muốn hầu hạ hắn không, thái tử mỗi ngày đều đích thân dâng chén thuốc, mọi chuyện không hề giả. Có thể là bởi vì bị con dâu chọc tức thành như vậy, Khang Hi đối với nhóm con dâu của các hoàng tử đều nhìn với ánh mắt khó chịu, thái tử phi vốn muốn cùng thái tử một đạo chiếu cố Khang Hi, nhưng chưa từng nghĩ Khang Hi vừa nhìn thấy thái tử phi đã nhắm con mắt, khó khăn quay đầu, ý bảo không muốn nhìn thấy thái tử phi. Cứ như vậy, thái tử phi cũng sẽ không tiến vào nữa.

Hoằng Thăng là rõ ràng đầu đuôi sự việc nhất, bao quát quá trình bát phúc tấn làm thế nào đem Khang Hi tức giận thành như vậy, bởi vì hắn được nuôi ở bên người Khang Hi, cũng có biết một chút về tình trạng sức khỏe Khang Hi, tuy rằng Khang Hi rất kiêng kỵ việc cho các con thám thính sức Khỏe hắn, nhưng ở trước mặt Hoằng Thăng lại ít che giấu, Hoằng Thăng rất là hiểu rõ thân thể Khang Hi bởi vì thời trẻ nhiều lần thân chinh chiến trường lại trải qua trọng bệnh dẫn đến thân thể có chút hư nhược, thường ngày tuy rằng chú trọng bảo dưỡng, thế nhưng rốt cuộc tuổi già sức yếu, quốc sự lại bận rộn, lại thường phải để ý mọi chuyện nên mới có hôm nay giận dữ đến suýt ngất như vậy. Hoằng Thăng đối với Khang Hi rất là hâm mộ, hắn ở bên người Khang Hi lâu lại được Khang Hi tỉ mỉ dạy dỗ, thấy hoàng mã pháp biến thành như vậy, trong lòng rất khó chịu, mỗi ngày đều bồi ở bên người Khang Hi, đọc sách và tấu chương cho hắn, nói chuyện phiếm, nếu thái tử giám quốc bận rộn, liền cùng đệ đệ ở trước mặt tổ phụ tận hiếu đạo, cố gắng chiếu cố tổ phụ.

Hắn kỳ thực cũng rất dằn vặt, hắn biết tổ phụ nếu như không khỏe lại, a mã hắn sẽ thuận lợi đăng cơ, một mặt là hoàng quyền, một mặt là tình thân, hắn thậm chí có thể cảm giác được a mã đã vào thế phải lựa chọn, mà nhóm hoàng thúc cũng không an tĩnh, thậm chí là cả hậu cung, nếu như điều không phải ngạch nương có làm một ít thủ đoạn sắt đá, mượn hơi thái hậu chấn trụ hậu cung, nếu không lúc này các phi tử của hoàng mã pháp đã tràn vào Càn Thanh Cung, xuất ra các thủ đoạn.

Thái tử giống như Hoằng Thăng nghĩ, trong lòng đang đấu tranh dằn vặt, như làn sóng không ngừng công kích khiến hắn tâm phiền ý loạn, còn thái tử phi chỉ là vào lúc hắn lo lắng lẳng lặng ở bên người thái tử pha trà, thái tử không nói tâm sự của hắn, thái tử phi cũng sẽ không hỏi.

Thẳng đến thái tử giám quốc đã hơn một tháng, triều chính đều ổn định, thái tử mới cùng thái tử phi nói, "Tĩnh Nghiên, cô không biết làm như vậy là đúng hay sai."

Thái tử phi biết thái tử là hỏi Khang Hi bị bệnh đang mất dần quyền lực, Khang Hi liệt nửa người đã từ lâu không thích hợp chấp chính, thế nhưng thái tử giám quốc, Khang Hi vẫn cố sống cố chết nắm chặt quyền binh như trước, mà đám huynh đệ cũng đều rục rịch, đại a ca thậm chí công khai khiêu khích thái tử, nói thái tử chiếu cố hoàng phụ không chu toàn, còn âm thầm thâu tóm hoàng quyền, đám triều thần tuy rằng không dám phản đối thái tử, nhưng cũng là hiểu được thái tử có thể làm gí đó với Khang Hi, ở bên trong thái tử cũng bị Khang Hi nghi kỵ, ở bên ngoài còn phải ứng đối này các loại thêu dệt đâm chọc, hắn cũng mệt mỏi. Cho nên cũng trực tiếp đè xuống suy nghĩ trong lòng, bắt đầu tính toán bố trí.

"Nếu ngươi đã làm thì nhất định là đúng!" Thái tử phi như cho thái tử một kim châm cứu làm yên lòng.

"Rõ ràng hoàng a mã có thể khỏi bệnh sớm khỏe lại, thế nhưng cô có tư tâm, cô kỳ thực bất hiếu." Thái tử siết chặt chén trà trong tay, "Chỉ cần cô thực sự nghĩ tốt cho hoàng a mã, cô có thể cầu ngươi xuất ra dược liệu thật tốt trong không gian, thế nhưng cô không có. Ngươi nói cô có phải đứa con bất hiếu hay không? Hoàng a mã đối với cô tốt như vậy, từ nhỏ đến lớn chưa từng làm cô ủy khuất."

"Dận Nhưng, điều không phải lỗi của ngươi. Nên chặt lại không chặt, tất sẽ loạn!" Thái tử phi biết sự dằn vặt trong lòng thái tử là cái gì, tuy rằng hắn rất khó xử, nhưng thực sự lúc này càng nên giúp hắn đưa ra một quyết định, "Ngươi là thái tử, sau này sẽ là hoàng đế, sớm lên làm hoàng đế, bất kể là đối với hoàng a mã hay là đối với ngươi đều tốt. Bằng không hoàng a mã thị quân ngươi là thần, hắn hiện tại đối hoàng quyền càng tỏ ra coi trọng, bây giờ tính tình cũng có chút méo mó, lâu ngày sớm muộn gì cũng sẽ vì hoàng quyền đối với ngươi nghi kỵ, đến lúc đó tình cảnh của ngươi tuyệt đối không như bây giờ, có lẽ là ngươi không vâng lời hắn, có lẽ là hắn bẻ gãy cánh chim của ngươi, phụ tử đấu đá người được lợi chính là kẻ đứng bên ngoài."

Thái tử nghe xong, không nói được lời nào.

"Hiện tại chính là thời cơ. Nếu như ngươi có thể ngồi vững vàng trên ngôi vị hoàng đế, hoàng a mã làm thái thượng hoàng, trong lúc đó mặc dù phụ tử sẽ có khoảng thời gian không hài lòng, nhưng chung quy thời

gian có thể xoa dịu tất cả, mà không phải là ngày sau không còn cách quay lại."

Thái tử cùng thái tử phi mật nghị một phen chỉ có hai người biết, bệnh tình trong người Khang Hi vẫn không cách nào chuyển biến tốt, tính tình chuyển biến sang u sầu cáu kỉnh, Hoằng Thăng cũng đã bị mắng oan mấy lần, trong lòng Khang Hi cũng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, ở trong khoảng thời gian bại liệt gần nửa năm, sau khi thái tử đã hoàn toàn nắm triều đình trong tay, Khang Hi rốt cuộc mới hiểu, lần này hắn cùng với nhi tử phi tần tranh đấu quyền lực đã rơi vào thế hạ phong.

Ngày hôm đó, thái tử lại một lần nữa đến Càn Thanh Cung bón thuốc hầu hạ Khang Hi, Khang Hi cự tuyệt, nghiêng đầu, trong mắt có thất vọng còn có nồng đậm cảm xúc đối với thái tử.

Thái tử thở một hơi thật dài, đem chén thuốc đặt ở một bên, đối với Khang Hi nói, "Hoàng a mã, hẳn là người có chuyện muốn nói với cô."

Khang Hi nhắm mắt lại, lần nữa mở ra thì khóe miệng mấp máy, tuy rằng gian nan nhưng lại vẫn cố gắng cắn răng nghiến lợi nói ra, "Ngươi… Sao không… Cấp cho… Trẫm… Một… Chén… Thạch tín!"

Sắc mặt thái tử đại biến, quỳ trên đất, "Hoàng a mã, vạn lần chớ nói lời này! Nhi thần tuyệt đối không lòng hại hoàng a mã, nếu là nhi thần nói dối, để trời đánh ngũ lôi!"

Khang Hi gắt gao nhìn chằm chằm thái tử, khóe mắt có nước mắt tuôn ra. Thái tử ngẩng đầu, nhìn thấy màn này, đột nhiên dâng lên hổ thẹn, vành mắt cũng đỏ, rơi lệ quỳ phục bên người Khang Hi, nức nở nói, "Hoàng a mã, phụ tử chúng ta hà tất phải đến bước này!"

Khang Hi nghe thái tử nức nở, nước mắt cũng không ngừng được, vừa nghe ra ý nghĩa trong câu nói kia cũng đã hiểu, thái tử tuy rằng nói như vậy, nhưng tình phụ tử chung quy không hơn sự mê hoặc của ngai vàng. Hắn không biết nên vui mừng vì dạy nhi tử thật tốt trò giỏi hơn thầy, mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy hoàn toàn khống chế được những người đó của hắn, hay là nên thầm hận thái tử có dã tâm bất hiếu, một mực ở trước mặt giả làm hiếu tử, để làm chuyện bất hiếu nhất, "Ngươi… Nghịch tử… A!" Trong thanh âm của Khang Hi cũng mang theo nghẹn ngào, làm người nghe cảm thấy bi phẫn thương tâm.

"hoàng a mã thành toàn cho nhi thần đi, cũng thành tình phụ tử chúng ta." Thái tử nghe được Khang Hi tức giận mắng, trong lời nói mang theo sự thương tâm cùng mềm mỏng, trong lòng càng khó chịu, chỉ đành phải quỳ xuống dập đầu với Khang Hi.

Khang Hi nghe vậy, lần thứ hai nhắm mắt không nói.

Trong lúc đó phụ tử giằng co vẫn kéo dài, giằng co có chừng hai năm rưỡi, thái tử nhìn như không ép Khang Hi đưa ra quyết định, nhưng chỉ cần thân thể Khang Hi không khỏe lại, thái tử vẫn đối mặt với nghi vấn của các huynh đệ, chẳng bao giờ phản đối việc bọn họ mời danh y vào cung, xem có thể trị hết bệnh cho Khang Hi hay không, nhưng chẳng biết tại sao, tất cả mọi người đối bệnh tình Khang Hi không có cách. Mọi người trơ mắt nhìn thái tử dùng thế lực kìm ép Khang Hi nắm trong tay toàn bộ đại cục, từng bước một đâu vào đấy, thái tử cũng chỉ kém bước đăng cơ là cùng.

Nhưng mà bước này lại đã chờ hai năm, thẳng đến năm Khang Hi bốn mươi lăm, Khang Hi rốt cuộc hạ chỉ thoái vị, truyền ngôi cho thái tử Ái Tân Giác La Dận Nhưng, lui về làm thái thượng hoàng. Lúc thái tử ba mươi ba tuổi, tế tổ miếu bố cáo thiên hạ, án theo lệ cử hành đăng cơ đại điển, niên hiệu Đức Nguyên, năm Khang Hi bốn mươi sáu cũng là năm Đức Nguyên đầu tiên.

Thái tử phi nhận bảo sách, cầm phượng ấn, phong làm hoàng hậu, đại a ca Hoằng Thăng phong thái tử, các huynh đệ của thái tử cũng được phong tước ban thưởng một lượt, bát a ca cùng bát phúc tấn vốn bị giam cầm ở trong cung, nhân ngày thái tử đăng cơ cũng được thả trở về phủ bối lặc, không phong cũng không thưởng.

Thái tử, hôm nay phải gọi là hoàng thượng. Hoàng thượng cùng hoàng hậu rất là bận rộn một trận, thân phận thay đổi, quyền lực cũng thay đổi, Dận Nhưng phải bận rộn chuyện tiền triều, những thứ hắn phải làm quen, phiền não là chuyện phong thưởng các huynh đệ, những thứ này đều phải cùng Khang Hi thương lượng, dù sao hoàng a mã vẫn còn đây, hắn sẽ không làm quá mức đối với những huynh đệ không vừa mắt. Mà hoàng hậu, đã từng là thái tử phi, phiền não là an trí cho những phi tần đã từng phục vụ cho thái thượng hoàng này, cùng thái hoàng thái hậu đi dưỡng lão, chuyện này không dễ làm, cũng ý tứ hỏi qua Khang Hi,

Khang Hi nhận lời, đám phi tần này cũng liền an tĩnh. Bởi vậy, hoàng thượng còn có hoàng hậu so với lúc làm thái tử và thái tử phi còn lắc lư ở trước mặt Khang Hi nhiều hơn, lắc lư Khang Hi mỗi ngày đều ngột ngạt còn phải hỗ trợ cấp chủ ý, tinh thần cũng bắt đầu vui vẻ lên.

Dận Nhưng lên làm hoàng đế, đối mặt với thái thượng hoàng thì không còn là quấn quýt như trước, mà là hăng hái, trong mỗi ngày bận rộn đều phải tìm thời gian cùng Khang Hi trò chuyện liên lạc cảm tình, chính là vì để hoàng a mã không cảm thấy cô đơn tịch mịch, không muốn trong lòng ông tích tụ cảm xúc không vui mà sinh bệnh. Kết quả hai cha con như bây giờ là tốt nhất, Dận Nhưng đã cảm thấy thoả mãn.

Thế nhưng, chuyện càng làm cho hắn phiền não bây giờ thực sự mới bắt đầu hiển hiện.

Hoàng hậu nương nương đã không còn ai có thể quản được, từ lúc thái tử lên làm hoàng thượng, đã không bị áp lực phế bỏ nữa, hậu cung lại không có phi tử nào dám khiêu khích, cả ngày bắt đầu nhàn rỗi buồn chán, tối hậu cùng tiểu nhi tử nghiên cứu các loại vấn đề khoa học, mục đích để nhìn xem có thể quay trở lại hiện đại hay không.

Hoàng thượng đối với lần này cảm giác sâu sắc đau đầu, khuyên can mãi muốn hoàng hậu thường xuyên đi thăm thái thượng hoàng, quan tâm bệnh tình thái thượng hoàng sớm khôi phục, hảo cấp cho hoàng hậu việc tốt để làm, thế nhưng thật không ngờ, hoàng hậu tuy rằng làm theo như thế, nhưng Khang Hi lại bị tức giận đến tệ hơn.

Khang Hi bây giờ đối với người con dâu nào cũng đều nhìn không vừa mắt, hắn thoái vị có yêu cầu lớn nhất chính là muốn xử trí bát phúc tấn, cái đầu sỏ gây nên bất hạnh cho mình này. Hoàng hậu cũng là đồng phạm, lúc hoàng thượng còn là thái tử, Khang Hi sâu sắc nghĩ đến chính là có người bên cạnh thái tử dạy hư hắn, hiện tại có thể kiểm tra lại sổ sách, hoàng hậu chính là người đứng mũi chịu sào.

Hoàng hậu mỗi khi cùng hoàng thượng một đường đi thăm thái thượng hoàng, tất sẽ không quên hỏi hoàng thượng, "Ngươi chừng nào thì thoái vị?"

Khang Hi nghe xong luôn thầm nổi giận trong lòng, mấy năm bắt ép hắn, hiện tại ở trước mặt hắn nói chuyện thoái vị, mặt có thể không đen sao? Dận Nhưng chỉ có thể làm hòa, "Hoằng Thăng còn chưa cưới vợ, trẫm làm sao có thể thoái vị."

Khang Hi đã có thể nói ra câu ngắn gọn, nhịn không được nổi giận với cặp phu thê bất hiếu, "Đều cút cho trẫm!"

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn.

Đương nhiên cũng có không ít mặt ấm áp, Hoằng Thăng Hoằng Tích Hoằng Hạo (Viên Ninh) tam ca thích nhất chính là làm trò bên giường bệnh chọc Khang Hi vui vẻ, Khang Hi từ sau khi thoái vị có thể toàn tâm làm tổ phụ yêu thương các tôn nhi, Hoằng Hạo thường xuyên nghĩ ra mấy ý tưởng kỳ lạ, luôn luôn khiến Dận Nhưng tức giận, nhưng Khang Hi lại tỏ ra ủng hộ, dẫn đến Hoằng Hạo càng thêm thân cận hoàng mã pháp.

Ngoài cung luôn luôn cùng hoàng thượng đối nghịch đại a ca Trực quận vương, vẫn là quận vương, thế nhưng tam a ca tứ a ca đều được phong làm thân vương, những huynh đệ khác, ngoại trừ bát a ca, đều có phong thưởng, đây đã là hoàng thượng nhân nhượng đối với các a ca đắc tội hắn lắm rồi.

Trực quận vương cũng không nghĩ hoàng thượng lại đơn giản buông tha hắn như vậy, tuy rằng trong lòng nghĩ là hoàng thượng cố kỵ thái thượng hoàng, cho nên mới không dám đối với hắn quá mức, nếu như thái thượng hoàng không còn, khả năng ngày lành của hắn sẽ chấm dứt, bởi vậy Trực quận vương hành sự cũng tỏ ra thu liễm.

Các hoàng tử của Khang Hi sẽ không có kẻ ngu dốt, huynh đệ làm hoàng đế cùng việc làm hoàng đế, trong này ý nghĩa khác nhau rất lớn, từ lúc hoàng thượng thượng vị, cả đám bắt đầu đứng vững lập trường của mình, để cho hoàng thượng tiết kiệm không ít tâm tư, đồng thời cũng để cho Khang Hi yên tĩnh rất nhiều, thế nên mới có cục diện đại gia đình an ổn hòa khí như vậy.

— Quyển sách hoàn —

Một cuộc sống mới, hoàng thượng cùng hoàng hậu sẽ vẫn hạnh phúc cho đến cuối. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vốn định viết phiên ngoại, nhưng từ khi thái tử biến thành hoàng thượng, thái tử phi biến thành hoàng hậu, cũng không viết được thêm gì nữa, làm không được hơn một vạn chữ, có lỗi với mọi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-thanh-thai-tu-phi